

Giới thiệu Ký Ức Học Trò

Tiểu Yến và Hạ Vy là bạn thân của nhau, một người tính tình hoà đồng dễ gần, một người lại hơi lạnh lùng, khép kín... Hai cô gái đều đáng yêu và tràn đầy sức sống tuổi trẻ, thành tích học tập tốt, Hạ Vy thì như hotgirl của trường vì học giỏi tất cả các môn, còn Tiểu Yến dù thành tích không cao bằng nhưng lại cũng có sở trường riêng.

Văn Thiện và Khánh Nghĩa đều là hotboy của trường. Văn Thiện giỏi ca hát, giọng anh rất hay, 18 tuổi vừa nhìn như chừng chạc lại còn hoà nhã dễ gần, chính vì vậy nhiều người đều để ý anh. Khánh Nghĩa nhỏ hơn một tuổi, là cậu bạn thân của Tiểu Yến, vì lớn hơn một tuổi nên xem Tiểu Yến như em gái..

**** GTNV ****

Nó-nữ chính: Tiểu Yến 16 tuổi là con gái út trong một gia đình khá giả, tính tình dễ gần, thích nói giỡn, học giỏi nhất là môn văn và dở nhất là hóa, thích nhất là lo chuyện bao đồng.

Anh- nam chính: Văn Thiện 18 tuổi một hotboy và yêu ca hát, giọng hát của anh rất tuyệt, thêm với tính tình vui vẻ nữa nên được nhiều người để ý đến.

Cô: Hạ Vy 16 tuổi là bạn thân nhất của nó, một hotgirl nổi tiếng nhất trong trường, cô học giỏi các môn nhưng tính cách cô hơi lạnh lùng và luôn thích im lặng mỗi khi bị người khác hiểu lầm.

Cậu: Khánh Nghĩa 17 tuổi cũng được xem là một hotboy, tính tình dễ chịu, cậu thân với nó từ lâu nên xem nó là em gái và cậu rất yêu mến Hạ Vy.

Truyện sẽ kể những năm tháng tuổi học trò, kể về những tình bạn chân thành, không hề có chút giả tạo nào. Kể về những yêu thương ngây ngô dễ thương nhất ở tuổi 16.

Và đặc biệt nhất là kể về những cuộc sống khó khăn có thật ở ngoài đời, những ông bà đã bị con cháu lãng quên. Những đứa trẻ mồ côi không ai cần. Những gia đình khiến người khác ngưỡng mộ nhưng chẳng hề hạnh phúc ở sau...

Truyện sẽ mang mọi người đến những cảm xúc nào, là vui nhộn đến bật cười hay là cảm động đến rơi nước mắt đây. Sứ mệnh mọi người đọc và cảm nhận nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Hai người một giấc mơ

Ánh trăng tròn tán sắc vàng huyền diệu trong đêm, soi bóng đôi nam nữ trên cầu. Đom đóm nhỏ mang chút ánh sáng le lói thấp thêm sự lung linh giữa đêm thanh bình.

Người con trai cao ráo, khuôn mặt góc cạnh nam tính, đôi mắt linh hoạt thâm tình nhìn người con gái bên cạnh.

Cô ấy dịu dàng, nụ cười rạng rỡ an yên đón nhận cái nhìn yêu thương từ người trai. Gió đêm mang chút hơi sương làm mấy sợi tóc nhỏ khẽ động tác nên loại hạnh phúc khó tả giữa hai người...

...

"Tiểu Yến, dậy đi nè!"

"Tiểu Yến, mày mau dậy đi sắp đến giờ học rồi."

Đôi mắt híp khê mở, người nó nhìn thấy đầu tiên là cô bạn thân, Hạ Vy. Cô có khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, đôi mắt vừa to vừa sáng, một chiếc mũi cao càng khiến khuôn mặt cô thêm hoàn hảo hơn, cô thật sự rất xinh đẹp.

Tiếp theo là Nhi Nguyễn, cô bạn vừa xinh đẹp vừa dịu dàng nhất của nó, khi nhỏ cười như đoá hoa đang khê nở, rất đẹp.

Cả hai đều khoác trên mình một bộ đồng phục đặc biệt, áo sơ mi màu xanh da trời với một chiếc váy ngắn sọc xám và một cái cà vạt màu hồng nổi bật. Bên ngoài là một chiếc áo khoác chung màu với chiếc váy, trên áo khoác có logo trường học và bản ghi họ tên học sinh.

"Áaaaaa."

Nó bỗng nhiên ngồi bật dậy và hét lớn. Thật muốn điếc tai người ta. Hạ Vy đánh nhẹ vào cánh tay nó một cái nhẹ và hỏi:

"Mày bị gì thế Tiểu Yến?"

Nó ôm chặt cái gối và nhìn hai người đối diện mình:

"Làm sao tụi mày vô được phòng tao vậy?"

Nhi Nguyễn khẽ nở nụ cười hiền:

"Thì mở cửa vào. Chứ không lẽ bay vào à."

Hạ Vy vội kéo nó xuống giường:

"Mau mau thay đồ đùm tao đi, chỉ còn 40 phút nữa thôi đấy."

Nó lười biếng bước xuống giường và lấy hai tay bụi bụi mắt:

"Buồn ngủ quá đi."

Nhìn vẻ lười biếng của nó thì Nhi Nguyễn phải lắc đầu và bật cười, cái nhỏ bạn này thật ham ngủ quá đi.

Khoảng 20 phút sau nó từ phòng tắm bước ra với bộ đồng phục giống như hai người bạn của mình.

Tiểu Yến, nó chỉ có khuôn mặt ưa nhìn thôi không xinh đẹp quá mức nhưng cũng đủ làm người ta nhìn một lần nhớ mãi rồi.

Hôm nay là ngày đầu tiên nó được chuyển đến trường học Thanh Quy, một ngôi trường chỉ nhận những học sinh giỏi. Để được học ở trường này mà hai năm qua nó đã cố học thật giỏi, cuối cùng công sức của nó đã được đền đáp.

Hạ Vy đứng nhìn nó đang thắt bím khẽ cười và nói:

"Không ngờ mày mặc bộ đồng phục này cũng đẹp quá chứ?"

Hai bím nhỏ của nó cuối cùng cũng xong, nó tỉnh nghịch nháy mắt:

"Bạn thân của mày mà Vy"

Nhi Nguyễn giờ tay xem lại đồng hồ và cười nói:

"Chỉ còn 10 phút thôi nhé."

"Hả? Vậy nhanh lên."

Nó hoảng hốt cầm lấy chiếc balô màu hồng trên bàn và nắm tay Hạ Vy chạy nhanh xuống lầu.

Dưới nhà nó là một quán ăn nhỏ, ba mẹ nó đều là người hiền hậu, họ nấu ăn là số 1 đấy.

"Ba mẹ, con đi học đây."

Nó chạy nhanh ra ngoài như bay, chỉ để lại một câu cho ba mẹ mình thôi. Nhi Nguyễn và Hạ Vy lễ phép cúi đầu chào ba mẹ nó một cái:

"Thưa hai bác, tụi con đi học ạ."

Rồi cũng vội chạy theo nó ra ngoài.

Hai ông bà Trần nhìn theo tụi nó và mỉm cười, con gái của họ lại để bụng đói đi học nữa rồi.

Ra trước cửa gặp ngay người con trai cao ráo tên Khánh Nghĩa đang ngồi trên xe đạp chờ, bộ đồng phục trên người cậu cũng giống tụi nó, chỉ khác là chiếc quần tây dài thôi.

Vừa thấy nó chạy ra thì Khánh Nghĩa liền lên tiếng reu re:

"Cuối cùng cũng chịu thức rồi hả bé heo?"

Nó vừa đeo balô vừa cười nói:

"Vẫn còn kịp giờ mà anh."

Nhi Nguyễn ngồi lên xe đạp và vui vẻ nói:

"Nếu mày còn lăm lờ nữa thì trễ giờ thật đấy Yến, mau lên xe đi nè!"

Nó nghe vậy liền ngoan ngoãn leo lên xe, ngồi phía sau Nhi Nguyễn. Còn Hạ Vy thì ngồi xe Khánh Nghĩa để đến trường.

Bầu trời hôm nay rất trong lành, những cơn gió mát nhẹ nhàng lướt qua. Mái tóc dài của ba cô gái bay bay trong gió, đã vô tình tạo nên một bức tranh tuyệt đẹp. Những người đi đường dù chỉ nhìn thoáng qua cũng không thể nào quên được.

"Dừng xe"

Nó bất chợt nói lớn khiến Nhi Nguyễn giật mình, nhỏ phải dừng xe gấp:

"Có chuyện gì thế Yến"

Xe vừa dừng lại thì nó liền nhảy xuống và chạy theo một người nào đó. Khánh Nghĩa đang chạy phía sau thấy vậy thì vội chạy tới. Hạ Vy lo lắng hỏi:

"Nhi, đã có chuyện gì vậy?"

Nhi Nguyễn quay qua nhìn và nói nhanh:

"Hình như Tiểu Yến thấy kẻ giật đồ?"

Nghe nói vậy Khánh Nghĩa và Hạ Vy đều hoảng hốt nhảy xuống xe, rồi đuổi theo nó:

"Tiểu Yến."

Đúng là lúc này ngồi trên xe nó đã thoáng thấy một kẻ thân nhiên giật túi xách của người ta giữa ban ngày.

"Đứng lại, ông mau đứng lại cho tôi"

Nó vừa đuổi theo vừa kêu. Đúng lúc đó nó nhìn thấy chai nước không ở dưới đất, nó vội lượm lên và ném mạnh vào đầu người đang chạy phía trước.

Kẻ giật đồ ấy bị ném một cái thật đau nên ngã xuống mặt đất. Nó vừa thờ vừa nói:

"Coi ông còn chạy nữa không? Mau trả túi xách cho người ta."

Kẻ giật đồ ấy đứng dậy nhìn, thấy chỉ có một mình nó thì liền nhếch miệng cười:

"Hoá ra chỉ là một con nhóc."

Rồi hắn lấy từ túi quần ra một con dao định lao đến đâm nó.

Nhưng may là Hạ Vy chạy đến kịp lúc, cô vốn rất giỏi võ nên đã kịp giữ tay ông ta lại, rồi bẻ ngược ra sau một cách dễ dàng.

Tình huống giống như vậy với nó như cơm bữa nên nó chẳng chút lo sợ gì, nó chạy tới lấy cái túi mà ông ta đã giật của người ta lại và nói:

"Gặp bọn tôi xem như ông đã hết thời rồi."

Lúc này hai người công an và chủ nhân của túi xách với Khánh Nghĩa chạy tới. Hạ Vy giao kẻ giật đồ ấy lại cho công an và nói:

"Làm phiền hai chú."

Chủ nhân của túi xách là một người phụ nữ đã có tuổi, đang lo lắng nhìn xung quanh tìm túi xách của mình.

Nó khẽ bước tới với nụ cười tươi:

"Túi xách của di đây ạ."

Người phụ nữ nhận lấy túi xách từ tay nó thì vội coi lại có mất tiền không, rồi vui mừng nói:

"May quá, tiền viện phí vẫn còn đây. Nếu không thì di thật không biết làm sao chữa bệnh cho đứa cháu."

Bà nhìn tụi nó với ánh mắt cảm thích và nói:

"Di cảm ơn các con nhiều nha."

Nó nhẹ lắc đầu rồi cười nói:

"Dạ không có gì đâu ạ. Sau này di nhớ cẩn thận đó."

Người phụ nữ gạt đầu, rồi cùng hai công an đưa kẻ giật đồ ấy đi.

Khánh Nghĩa lo lắng bước hỏi:

"Hai em không sao chứ?"

Nó vui vẻ quay qua và lắc đầu:

"Dạ có bị làm sao đâu nè!"

"Tiểu Yến."

Một giọng tức giận ở phía sau bỗng vang lên. Khiến nó giật mình, thôi chết nó rồi, nủi lửa Hạ Vy sắp bùng nổ.

Nó quay qua nhìn cô bạn thân mình với một nụ cười rất gượng:

"Chúng ta mau đi học thôi."

Nói xong nó ba chân bốn cẳng chạy đi thật nhanh, nếu còn ở lại thì thế nào nó cũng bị chửi cho mà xem.

Hạ Vy lắc đầu hết cách với nó luôn, không biết cô đã nói với nó bao nhiêu lần rồi, muốn làm gì thì cũng phải nghĩ đến an toàn của bản thân. Nhưng nó đều bỏ ngoài tai, mỗi khi có chuyện lại cứ lao vào.

Cuối cùng tại nó cũng đến được trường, chỉ hơi trễ giờ chút thôi. Hạ Vy và nó đang vội chạy đến lớp thì ở hành lang đụng trúng một người con trai cũng đang vội lên lớp.

Ấy là một hotboy trong trường Thanh Quy này, tên Văn Thiện, học lớp 11a1. Anh vừa học giỏi vừa hát hay nên được nhiều nữ sinh để ý đến.

Văn Thiện bị nó đụng trúng làm rơi chai nước trên tay xuống sàn, anh khẽ ngược nhìn người đã đụng trúng mình, vừa thấy nó thì anh thoáng ngạc nhiên, sao trông nó quen quá vậy?

Nó lúng túng đưa hai tay lên để gài trán và nói:

"Xin lỗi, xin lỗi, em không cố ý đâu."

Vừa nói dứt câu thì nó quay lưng, chạy như bay tới lớp.

Trong lòng nó đang thắc mắc, rõ ràng nó không quen biết gì anh sao lại có cảm giác thân quen với anh đến lạ lùng. Nhưng tại thật sự đã trễ giờ học rồi nên nó chẳng có thời gian làm rõ, cùng Hạ Vy chạy nhanh tới lớp.

Văn Thiện đứng đờ người ra, anh không thể nào nhận lầm được, nó chính là người con gái trong giấc mơ của anh tối hôm qua. Anh nhận ra kiểu tóc đặc biệt của nó, hai bím nhỏ xinh, phía sau một mái tóc dài buông xoã trong gió. Anh nhận ra khuôn mặt dễ thương của nó, ánh mắt vô cùng trong sáng..

*****Hết chương 1*****

Một giấc mơ liệu có mang đến cho Văn Thiện với nó một tình yêu lãng mạn hay không? Và truyện của chúng ta sẽ thế nào đây ta. Sứ mời mọi người đón đọc tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Hội Nhân Ái

Hôm nay nó dậy sớm lắm vì muốn cùng với Hạ Vy và Nhi Nguyễn đi tham quan ngôi trường mới của mình. Ngôi trường Thanh Quy này được xây 10 tầng và có sân cỏ rộng lớn. Tường màu trắng cao nhả cùng với những cửa sổ bằng thủy tinh lung linh. Nhìn thật không giống trường học chút nào, giống hoàng cung hơn đấy. Ai mà không rành đường thì chắc sẽ đi lạc mất.

Đi một vòng xung quanh trường thì mắt nó sáng rỡ lên:

"Woa, trường học này đẹp quá đi."

Hạ Vy và Nhi Nguyễn bật cười, sao nhìn nó lúc này thấy giống hai lúa mới lên Sài Gòn trong phim quá vậy?

Hạ Vy đánh vào trán nó một cái:

"Mày què vừa vừa thôi nha, tao thấy bình thường mà."

Nó dùng tay xoa xoa chỗ mới vừa bị đánh:

"Ui da đau. Tại mày học ở đây mấy năm rồi nên mới thấy bình thường thôi."

Nhi Nguyễn bước tới nói:

"Đứng đấy Vy, khi tao mới được chuyển đến đây cũng bất ngờ lắm."

Nhỏ khoác vai nó và nói thêm một câu:

"Nhưng mà tao không hai lú như ai kia đâu nha."

Nó phồng má nhìn Nhi Nguyễn, tưởng nhỏ tốt bụng sẽ bênh nó nhưng cuối cùng cũng giống Hạ Vy thích chọc ghẹo nó, thật đáng ghét mà. Hạ Vy khoái chí cười:

"Mày nói hay lắm Lùn."

Tại trong lớp nó có hai người tên Nhi nên mọi người đều gọi Nhi Nguyễn là Lùn, giống như một biệt danh dễ thương vậy đó.

Sau khi đi thăm quan trường xong thì tụi nó quay vào lớp học. Vừa bước vào lớp thì ồn ào như cái chợ vậy, chuyện trên đời dưới đất gì đó đều mang ra bàn tán cả.

Hạ Vy vốn là người thích yên tĩnh nên luôn chọn cho mình bàn cuối lớp, kế bên cửa sổ có thể ngắm nhìn cả bầu trời đầy mơ mộng kia. Và tất nhiên là nó ngồi bên cạnh cô, nó cố gắng suốt hai năm qua cũng vì muốn được học chung với cô bạn thân này thôi.

Nhi Nguyễn (Lùn) thì ngồi phía trên cách nó và Hạ Vy vài bàn, nhỏ mới ngồi xuống đã hoà hợp được với những người khác rồi, nhỏ quả thật rất dễ gần.

Chủ nhiệm của lớp nó là cô Hoài Hương-một cô giáo tốt bụng hay giúp đỡ các học sinh của mình, cô cũng trẻ đẹp như tiên nữ. Cô giáo đã bước vào rồi mà sao chỗ ngồi kế bên Lùn vẫn còn trống vậy ta, nó thắc mắc trong lòng. Tới khi cô giáo giảng được nửa bài thì có người vội vã chạy vào.

Ấy là Yến Nhi, cô bạn thường buột tóc đuôi ngựa và có khuôn mặt xinh xắn với đôi mắt long lanh như mắt của chim bồ câu, làm say lòng bao nhiêu người.

Cô ấy nhẹ cúi đầu chào cô giáo một cái, rồi ngồi xuống kế bên Lùn.

"Sao hôm nay đến trễ quá vậy?"

Lùn hỏi khê. Vì ngày thường cô bạn Yến Nhi này rất đúng giờ mà, có đi trễ như thế bao giờ đâu. Yến Nhi vừa lấy tập sách ra vừa nói nhỏ:

"Tại có chút chuyện...khi nào ra chơi đi tao kể cho mày nghe."

Lùn khê gật đầu. Rồi cả lớp đều im lặng tập trung làm bài..

Cúi đầu viết bài một lát thì nó cảm thấy rất mỏi cổ nên ngẩng đầu lên lắc nhẹ vài cái để bớt mỏi chút. Nhưng lại vô tình nhìn thấy Yến Nhi không tập trung vào bài học, vẻ mặt thì đầy lo lắng.

Nó dùng vai mình dựa nhẹ vào vai người bên cạnh và nói vừa đủ để một người nghe thấy:

"Mày nhìn Yến Nhi kia Vy, có gì đó lạ lắm."

Hạ Vy tò mò nhìn theo ánh mắt nó, quả thật là Yến Nhi hôm nay hơi lạ, cô ấy cứ liếc nhìn đồng hồ treo tường, nhìn có vẻ đang mong mau hết giờ học để đi đâu đó. Hạ Vy quay lại nhìn nó:

"Ra chơi chúng ta qua đó hỏi là biết ngay."

Nó gật đầu đồng ý.

Học suốt hai tiếng đồng hồ thì cuối cùng tiếng trống ra chơi cũng vang lên. Vừa nghe tiếng trống thì cả trường giống như được giải thoát vậy, cứ vui mừng chạy ra ngoài chơi.

Nó nắm tay Hạ Vy đi qua bàn song Nhi. Nó lên tiếng hỏi:

"Yến Nhi, mày có chuyện gì thế?"

Yến Nhi đang dọn dẹp tập sách của mình lại, khi nghe nó hỏi thì vội quay qua nói:

"Mày giúp tao với Tiểu Yến."

"Hả?"

Nó và Hạ Vy ngạc nhiên quay đầu lại nhìn nhau.

...

Sáng nay trên đường đến trường thì Yến Nhi tình cờ trông thấy một chuyện. Đó là một bà lão khoảng 70 tuổi đi bán rau cải dạo với chiếc xe đạp cũ kĩ, bên cạnh là một chàng thanh niên đang hung hăng lục túi xách, muốn tìm gì đó cũng chẳng biết nữa.

Yến Nhi chỉ đứng ở xa nhìn thấy sau khi tìm được thứ mình cần thì hắn ta thẳng tay xô bà lão xuống thật mạnh. Hình như bà lão đang khóc lóc cầu xin hắn ta, bà nắm lấy quần hắn ta không chịu buông.

Thấy thế Yến Nhi vội vàng chạy đến đỡ bà lão dậy:

"Bà ơi, bà có sao không?"

Bà lão ấy nhìn về phía chàng thanh niên mà vừa khóc vừa nói:

"Con đừng lấy mà, bà chỉ còn ít tiền đó thôi."

Yến Nhi khẽ nhủ mày lại, bà lão này thật tội nghiệp.

Thái độ chàng thanh niên kia trước sau như một, hắn ta thân nhiên nói:

"Bà già lắm rồi xài tiền chi, để tôi xài đùm cho."

Yến Nhi lúc này hết nhịn nổi rồi, sao trên đời này lại có loại người đáng ghét thế chứ? Cô ấy bước tới đứng đối diện với chàng thanh niên và nói giọng tức giận:

"Nếu anh còn là con người thì mau trả tiền cho bà lão đi."

Thanh niên đáng ghét đó cười nửa miệng:

"Nếu tôi không phải là con người thì sao cô nhóc?"

Yến Nhi cầm chặt chiếc balô nặng nề của mình và nhếch môi cười nhẹ:

"Vậy tôi sẽ không khách sáo."

Vừa nó dứt câu thì cô ấy dùng chiếc balô đánh vào người thanh niên đáng ghét đó liên tục:

"Anh mau trả tiền cho bà lão, nếu không thì tôi sẽ đánh chết đồ đáng ghét như anh đấy."

Balô của Yến Nhi đựng đầy sách, còn đánh liên tục nên thanh niên đáng ghét kia một hồi đã không chịu nổi nữa, đành buông số tiền trong tay ra và nhanh bỏ chạy.

Bà lão ấy này giờ vẫn ngạc nhiên nhìn Yến Nhi, không ngờ cô gái nhỏ này cũng có sức quá chứ? Yến Nhi cúi người xuống lượm tiền lên mới biết chưa được 100 ngàn, chắc bà lão nghèo khó dữ lắm đây. Cô ấy quay lại đưa bà lão ấy về nhà.

...

Khi tụi nó lo nói chuyện với nhau thì bên ngoài lớp đang có một ai đó lén nhìn vào. Đó chính là hotboy Văn Thiện, lúc này anh tình cờ đi ngang qua và nghe được câu chuyện của tụi nó đang nói nên anh tò mò đứng lại xem thử bọn nó sẽ làm sao? Nhưng quan trọng nhất anh muốn biết rõ nó là ai? Sao lại dám chạy vào giấc mơ của anh?

Yến Nhi bực mình nói:

"Khi hỏi ra mới biết con người đáng ghét đó là cháu trai của bà lão."

Hạ Vy đang ngồi nép bàn với dáng vẻ lười biếng, khi nghe Yến Nhi nói vậy liền nhủ mày lại:

"Cái gì cơ, con cháu mà đối xử với bà mình thế sao?"

Yến Nhi nhẹ gạt đầu, rồi quay qua nhìn nó và hỏi:

"Tiểu Yến, hội của chúng ta giúp đỡ bà lão ấy được không?"

Hội mà mới được nhắc đến là hội Nhân Ái của anh em nó thành lập, thường giúp đỡ những người nghèo khổ. Khi không có anh trai nó thì mọi chuyện đều do Tiểu Yến nó quyết định. Còn những người trong hội chỉ hỗ trợ lẫn nhau thôi. Nhưng trước tới giờ nó vẫn luôn tôn trọng ý kiến của mọi người.

Nó đang nghịch ngợm xoay vòng tròn, bất chợt đứng lại làm mái tóc đen dài bay bay trong không trung, rồi nhẹ nhàng rút xuống. Thêm một nụ cười tươi trên môi nữa, đã tạo nên vẻ đẹp không thể tả được. Chính vẻ đẹp ấy đã khiến trái tim ai đó đứng bên ngoài rung động đến lạ thường.

Nó cười tươi và nhẹ gật đầu:

"Tất nhiên là được rồi."

Yến Nhi vừa thấy nó gật đầu liền vui mừng.

"Thế tốt quá rồi. Love, Tiểu Yến."

Cô ấy đưa hai tay làm thành trái tim và vui cười nói. Khi cô ấy cười cũng đẹp lắm, nụ cười ấy luôn khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Hạ Vy từ bàn nhảy xuống và nói:

"Thế chúng ta xuống căn teen tìm mọi người đi."

Nó để hai tay ra sau lưng ra vẻ suy nghĩ, rồi nói:

"Bàn bạc xong chúng ta sẽ cùng nhau đến bà lão ấy nha."

Yến Nhi nhìn và gật đầu:

"Ừ, tao cũng đang lo cái con người đáng ghét đó lại quay về gây sự với bà lão đây."

Nó vừa kéo hai cô bạn mình đi vừa nói:

"Mau xuống căn teen tìm gì ăn cái đã, tao đói bụng lắm rồi."

Văn Thiện vừa thấy tụi nó đang đi ra thì liền nhanh chân trốn đi, vì anh không muốn để tụi nó biết mình đã nghe lén này giờ. Đợi tụi nó đi xa thì anh mới dám bước ra, ánh mắt anh nhìn theo hình dáng nó phía trước, cái cô bé ấy sao trông trẻ con quá thế?

Nhưng rồi anh khẽ nhủ mày lại và nói một mình:

"Người đó cả bà mình cũng dám làm thế thì chắc chắn là côn đồ rồi, đi như vậy lỡ cô ấy gặp nguy hiểm thì sao?"

Nghĩ đến đó anh vội đi theo tụi nó...

*****Hết chương 2*****

Truyện sẽ thế nào đây ta. Sứ mời mọi người đọc tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Hãy trân trọng tình cảm ông bà

Như đã nói trước đó, sau khi tan học thì tụi nó sẽ đến nhà bà lão bán rau cải dạo ấy để coi có giúp được gì không? Giống mọi khi, Khánh Nghĩa chờ Hạ Vy. Lùn chờ nó, còn cô bạn Yến Nhi thì chạy một mình. Nhưng tụi nó chạy rất gần nhau nên có thể cười nói vui vẻ với nhau trên đường đi.

Dừng xe ở trước khu nghèo, còn gọi là khu ổ chuột ở thành phố. Là nơi những người vô cùng nghèo khổ chung sống. Nhìn con đường đi phía trước có vẻ không dễ đi qua, những cục đá bị bể phần nửa, thêm đó dòng nước ghê bẩn.

Khánh Nghĩa nhủ mày lại và nói:

"Hay là chúng ta để xe ở đây đi..."

Lùn vội gạt đầu:

"Ừ phải rồi đấy, để xe ở đây đi."

Yến Nhi khẽ lắc đầu và nhìn Lùn và Khánh Nghĩa, ôi trời hai người này quý xe đạp của mình quá nhỉ. Nó nhìn Hạ Vy cười cười, lần này phải tội nghiệp đôi giày hàng hiệu của cô rồi.

Nhìn bộ mặt nó khỏi nói thì Hạ Vy cũng đoán ra được trong đầu nó đang suy nghĩ gì rồi, cô nhẹ lắc đầu và vỗ lên vai nó vài cái. Là bạn thân với nhau nhiều năm rồi nên cả hai đều hiểu ý nhau, không cần phải nói ra.

Tụi nó bắt đầu đi bộ vào khu ổ chuột ấy, Yến Nhi vì đã đến đây trước đó nên đi phía trước dẫn đường. Quả thật là con đường chẳng thể đi chút nào, cao thấp, thật khó đi.

Lùn vừa chọn chỗ bước đi vừa lên tiếng nhắc nhở:

"Mày đi cẩn thận đó Tiểu Yến, mày mà té xuống dưới đây thì tao sẽ không chờ mày về nữa đâu."

Hạ Vy ở phía sau cũng lên tiếng chọc ghẹo:

"Mày mà té xuống dưới đây thì phải tắm cả năm mới hết hôi đấy Yến."

Nghe vậy nó quay đầu lại nhìn Hạ Vy, thật không biết cô có phải là bạn thân của nó không đây mà sao suốt ngày cứ thích chọc ghẹo nó hoài vậy.

"Lỡ có té thì tao cũng lôi mày té cùng cho vui"

Nó bướng bỉnh nắm tay Hạ Vy và nói. Yến Nhi cười to:

"Tiểu Yến, mày cứ yên tâm đi bọn nó không chờ thì còn tao chờ mày về mà."

Nó quay lại nhìn Hạ Vy với nụ cười đắc ý:

"Nghe thấy gì chưa?"

Hạ Vy vừa lắc đầu vừa cười, mỗi lần có người bênh là nó đắc ý tới tận trời luôn à.

Nhờ đùa giỡn với nhau mà tụi nó đã nhanh chóng đi qua khỏi đoạn đường cao thấp khó đi kia. Ngôi nhà mà tụi nó đang thấy đã gần dột nát, bên nhà có một con sông lớn đầy rác. Hình ảnh và mùi hôi nơi đây thật khiến người ta chẳng muốn bước tới, chỉ muốn quay đầu bỏ chạy thôi.

Yến Nhi lên tiếng gọi:

"Bà ơi, con dẫn bạn đến thăm bà nè!"

Bà lão từ trong nhà vừa bước ra vừa hỏi:

"Là ai đó?"

Yến Nhi bước vào thêm vài bước nữa:

"Dạ con là Nhi đây ạ."

Vừa nhìn thấy cô bé hồi sáng đã giúp mình thì bà lão liền vui vẻ nói:

"Hoá ra là bé Nhi đấy hả? Mau vào nhà chơi đi."

Yến Nhi quay đầu lại nhìn tụi nó và cười nói:

"Vào đi bọn mày."

Đứt câu thì cô ấy không đợi xem tụi nó phản ứng như thế nào mà tự mình đi nhanh vào.

Khánh Nghĩa nhìn Hạ Vy với một câu nhắc nhở:

"Em nhớ cẩn thận nhé Vy."

Nó thấy thế liền lên tiếng chọc ghẹo:

"Anh Nghĩa chỉ lo cho Vy thôi chẳng thèm lo cho tụi này hết."

Lùn đứng bên cạnh khẽ cười:

"Đứng đó, chẳng công bằng chút nào."

Khánh Nghĩa bối rối gãi đầu, không biết nói gì cho phải nữa.

Còn cô bạn Hạ Vy thì dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Lùn và nó một cái:

"Hai mày chán sống lắm rồi, phải không?"

Lùn vui vẻ nắm tay nó chạy vào trong:

"Mau chạy thôi, nếu không thì chúng ta sẽ bị chém chết đó!"

Vẫn chưa kịp ngồi xuống thì đứa cháu bất hiếu của bà lão tên A Thành quay về gây sự. Hạ Vy và nó cẩn thận quan sát hấn ta, nhìn người tên A Thành này cũng không tệ lắm nhưng lưu manh quá.

A Thành xem tụi nó như vô hình mà cứ hung hăng bước tới trước bà nội của mình:

"Ê bà già, tiền đâu?"

Bà lão buồn bã chỉ vào xe rau quả của mình mà nói:

"Nguyên xe rau quả vẫn còn ở ấy kia. Làm sao có tiền cho con?"

A Thành bực tức nói:

"Bà đứng vô dụng mà, chỉ bán chút rau thôi cũng không bán được nữa."

Trước tình hình này bất cứ ai cũng không nhịn nổi, huống chi là những người chính nghĩa như tụi nó đây. Hạ Vy bước ra tức giận hỏi:

"Muốn có tiền xài thì sao anh không tự mình đi kiếm đi."

Nó cũng bực mình nói:

"Dám ức hiếp bà mình như vậy anh sẽ bị sét đánh đó."

A Thành xoay người qua nhìn thì thấy hai cô gái rất xinh đẹp liền cười nửa miệng:

"Ồ đâu ra hai cô bé đáng yêu như thế này."

Hấn ta tính đưa tay sờ mặt Hạ Vy. Nhưng chưa chạm đến thì có một cánh tay khác ngăn lại và xô hấn ta ra xa.

"Không được đụng đến hai em ấy."

Khánh Nghĩa bỗng giật dử thét lên. Bản thân cậu cũng không rõ mình bị sao nữa nhưng khi thấy tay A Thành sắp chạm đến Hạ Vy thì trong lòng cậu khó chịu vô cùng. Còn có nó, đứa em gái mà cậu thương nhất nữa.

A Thành nhìn người mới vừa xô mình với ánh mắt tức giận:

"Chết tiệt, mày dám xô tao?"

Rồi hấn ta lao vào với ý định sẽ đập Khánh Nghĩa một trận, vì cái tội dám xô hấn ta như thế. Hai người lôi kéo qua lại không ngừng, ra ngoài lúc nào cũng không hay. Tụi nó vội chạy ra.

"Không được đánh anh Nghĩa, mau buông a ấy ra."

Nó cố sức kéo A Thành ra nhưng không ngờ lại bị hấn ta đẩy té ngã.

"TIỂU YẾN."

Mọi người đông tâm thét lớn lên khi nhìn thấy nó sắp ngã xuống dưới sông.

"Cẩn thận."

Chính khoảnh khắc lo sợ này bỗng nhiên có giọng trầm ấm vang lên và một bàn tay đầy ấm áp kéo nó lại, rồi ôm chặt eo nó. Hai khuôn mặt vừa thân quen vừa xa lạ đang rất gần nhau. Người hiện giờ đang ôm lấy nó chính là hotboy Văn Thiện.

Tuy nó không biết anh là ai và tại sao lại có mặt ở đây nhưng nó có cảm giác cả thế giới đã dừng xoay và dường như xung quanh chẳng còn một ai khác, chỉ có một mình nó với người con trai này. Dù đang ở một nơi ghê bấn đầy tiếng đánh nhau nhưng trong lòng Văn Thiện và nó có chút gì đó lãng mạn, hai đôi mắt không thể rời khỏi nhau.

Rồi tiếng cãi nhau của hai người nào đó khiến nó giật mình, vội vàng rời khỏi vòng tay ấm áp của Văn Thiện, nó nhìn sang Hạ Vy và nói:

"Vy, mau ngăn họ lại đi."

Thấy nó không sao thì Hạ Vy nhẹ thờ ra, cô muốn đứng tim với nó luôn.

Rồi bước nhanh tới hai người đang lo đánh nhau kia, chỉ cần dùng vài chiêu nhỏ thôi đã giữ yên A Thành ở đất rồi.

Khánh Nghĩa đứng kế bên thấy như vậy liền thấy xấu hổ, nhất thời cậu quên mất Hạ Vy rất giỏi võ, vốn dĩ không cần cậu bận tâm.

Yến Nhi dịu bà lão ra ngoài, vừa nhìn thấy cháu trai mình đang bị Hạ Vy giữ chặt ở dưới đất trông rất đau đớn thì bà liền hoảng hốt:

"A Thành..."

Rồi quay sang qua Yến Nhi và nói giọng van xin:

"Bé Nhi, con mau kêu bạn thả cháu bà ra đi."

Yến Nhi thấy bà lão rung rung nước mắt thì không đành lòng nên vội lên tiếng:

"Hạ Vy, mày buông hấn ta ra đi."

Trước khi buông ra Hạ Vy có ý nhấn mạnh cánh tay A Thành đang bị mình bẻ ngược ra sau này giờ khiến hấn ta đau thấu xương:

"Biến đi ngay cho bọn tiểu thư."

A Thành ôm vai đau chạy đi mất dép, hấn ta hôm nay thật xui xẻo chỉ không có tiền ăn chơi mà còn bị đánh một trận như thế nữa.

Bà lão bỗng chóng mặt muốn ngã xuống nhưng cũng may Yến Nhi này giờ vẫn đứng sau lưng nên đã đỡ lấy bà kịp:

"Bà ơi, bà sao thế này?"

Nó lo lắng chạy tới và nhìn Lùn mà nói:

"Nhi Nguyễn, mày mau khám cho bà đi."

Lùn là con gia đình bác sĩ, từ bé nhỏ được cha mình chỉ dạy tận tình nên giờ nhỏ có thể coi bệnh giúp người ta rồi.

Sau khi bắt mạch xong thì Lùn dịu dàng hỏi:

"Có phải bà chưa ăn gì không ạ?"

Bà lão đang ngồi trên giường nghỉ, nghe hỏi vậy liền nhẹ gật đầu:

"Tại bà chưa nấu cơm..."

Lùn đứng dậy thờ dài và nói:

"Tại bà đói quá nên mới bị chóng mặt thôi."

Nó vội nói:

"Vậy giờ chúng ta mau đi nấu cơm đi."

Từ ngoài cửa có ai đó bước vào với một ổ bánh mì thịt trên tay.

"Bà ăn đi để mau khỏe lại ạ."

Văn Thiện đặt ổ bánh mì thịt vào tay bà lão và nhỏ nhẹ nói.

Nó nhìn anh với ánh mắt ngạc nhiên, sao nó cảm thấy cái người con trai này quen mặt đến lạ thường vậy nè? Nhưng nó cố nhớ mãi vẫn không nhớ ra, mình đã từng gặp anh ở đâu.

Khánh Nghĩa lúc này mới lên tiếng hỏi:

"Ủa sao mày lại ở đây vậy Thiện?"

Nó đang đứng gần Khánh Nghĩa nghe vậy liền hỏi nhỏ:

"Anh ấy là ai vậy anh Nghĩa?"

Khánh Nghĩa bật cười, ôi em gái ngốc của cậu. Chắc chỉ có một mình nó không biết hotboy Văn Thiện nổi tiếng này thôi quá, chứ người khác chỉ cần bước vào trường Thanh Quy nửa bước đã biết rõ về thằng bạn thân này của cậu rồi.

"Đây là Văn Thiện, bạn thân của anh."

Khánh Nghĩa vui vẻ giới thiệu. Hạ Vy tỏ ra khó chịu khi thấy ánh mắt của Văn Thiện mãi nhìn phía cô bạn ngốc nghếch của mình.

Nói đúng ra Văn Thiện và Hạ Vy rất đẹp đôi, rất xứng với nhau. Một người là hotboy, vừa học giỏi vừa ca hát hay. Một người thì là hotgirl, vừa thông minh vừa có cá tính. Nhưng đáng tiếc là cả hai đều không để đối phương vào mắt, chẳng hề ưa nhau.

Văn Thiện cảm thấy Hạ Vy tự cao quá, anh có tình cảm không nổi.

Còn Hạ Vy thì lại thấy Văn Thiện đào hoa vô cùng, loại người cô ghét nhất.

Thế nên khi thấy Văn Thiện mãi nhìn nó thì Hạ Vy cố ý đứng che mắt nó và dùng ánh mắt đầy sát khí nhìn lại anh, như muốn bảo là "Tốt nhất là anh tránh xa bạn tôi ra, nếu không thì đừng có trách". Ánh mắt cô cảnh báo nhưng không biết ai đó có để tâm đến không?

Bà lão sau khi ăn ổ bánh mì xong thì thấy khỏe hơn, bà nói:

"Bà cảm ơn mấy đứa nhiều lắm."

Tụi nó đang ngồi xung quanh bà đều vui vẻ lắc đầu.

Chỉ riêng Hạ Vy đang bước đến gần xe đạp chở rau quả của bà lão ở ngoài cửa, thấy tất cả rau quả đều rất tươi ngon thì cô liền nghĩ ra một ý hay.

"Tiểu Yến, mày ra đây."

Cô quay người qua gọi nó. Nghe cô bạn thân gọi mình thì nó liền chạy ra.

"Chuyện gì vậy mày?"

Hạ Vy cầm quả cà chua chín đỏ thầy lên thầy xuống trước mặt nó, như đang làm ảo thuật vậy:

"Không phải nhà mày là quán ăn hay sao?"

Cô nháy mắt với nó một cái. Suy nghĩ hai phút thì mắt nó sáng rõ:

"Đúng, đúng rồi. Có thể kêu bà lão chở rau đến bán cho nhà tao."

Nó bỗng lao đến ôm cổ Hạ Vy và cười tươi:

"Mày thật thông minh đó Vy."

"Chứ không lẽ ngốc như mày á."

Hạ Vy gõ nhẹ vào trán nó và cười nói.

Nụ cười trên môi Hạ Vy và nó lúc này đã khiến hai người con trai nào đó mê say, không thể nào rời mắt khỏi.

Ngồi chơi chút thì tụi nó ra về, trước khi đi Yến Nhi đã nấu bữa tối sẵn giúp bà lão. Cô bạn này đúng là rất tốt, dù không quen biết gì mà cô ấy lại giúp đỡ bà lão hết mình như vậy.

Khánh Nghĩa vừa đi vừa nói:

"Haizz thấy bà lão thương tên trời đánh kia nhiều như vậy khiến anh nhớ ông bà ở dưới quê quá, lát về tới nhà anh phải gọi điện thoại hỏi ông bà mình mới được."

Yến Nhi nhẹ gật đầu:

"Đúng là có lúc ông bà mình lo lắng quá khiến mình thấy rất phiền nên bực mình ăn nói lớn tiếng nhưng giờ nghĩ lại thì mới thấy thương ông bà ghê."

Lùn dẹt dàng nói:

"Vậy từ giờ chúng ta hãy trân trọng tình thương ông bà nhé."

Tất cả đều vui vẻ đồng ý. Giúp người đứng là niềm vui trong cuộc sống này mà, trong lòng tụi nó giờ rất thoải mái.

*****Hết chương 3*****

Mời mọi người đón đọc tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Định mệnh cho ta gặp nhau

Bầu trời hôm nay thật mát mẻ, nắng vừa đủ ấm. Cuối chân trời thì những đám mây đang chơi đùa với gió, một khung cảnh khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Có một người con gái buột tóc đuôi ngựa và cùng chiếc áo thun trắng với chiếc quần jean ngắn tới đùi, trông thật năng động, đang đi dạo chơi trên đường phố.

Đó không phải là ai khác mà là cô bạn có đôi mắt bồ câu Yến Nhi, hôm nay được nghỉ nên cô ấy ra ngoài dạo chơi chút. Đôi mắt xinh đẹp ấy đang nhìn khắp nơi, để có gì thú vị không?

Bất chợt đôi mắt Yến Nhi dừng lại một nơi, cô ấy đã vô tình trông thấy Tiểu Yến nó đang bị ai đó lôi kéo trong một quán nước. Nhìn người đó trông rất gian dữ, không nghĩ nhiều nữa cô ấy chạy nhanh tới.

"Mau buông Tiểu Yến ra."

Yến Nhi sẵn tay cầm ly nước trên bàn tạt thẳng vào mặt và dùng hết sức đập vào chân ai kia.

Tiểu Yến nó chết đứng khi nhìn cảnh tượng trước mắt, chuyện gì mới xảy ra vậy? Người con trai ôm chân nhảy và kêu la:

"Chân của tôi."

Nó giật mình chạy tới ôm lấy cánh tay người con trai ấy và lo lắng hỏi:

"Anh hai, có sao không anh hai?"

Người con trai ấy đúng thật là anh trai ruột của nó, Gia Lâm.

Yến Nhi nghe nó gọi người đó là anh hai thì đơ người ra, thôi chết, gây họa rồi.

Gia Lâm tựa người vào cột nhà và ngẩng đầu lên nhìn, y muốn coi là ai to gan dám làm như vậy với mình.

Không để anh hai mình kịp mở miệng thì nó đành lên tiếng hỏi trước:

"Yến Nhi, mày làm gì vậy? Sao lại đập chân anh hai tao?"

Yến Nhi vội lắc đầu và lắp bắp nói:

"Tao...không...có ý đâu...tại này...tao thấy anh...ấy lôi kéo mày...nên tao...tuông anh ấy...là người xấu."

Gia Lâm nghe xong thì trùng mắt:

"Cái gì? Tôi mà là người xấu hả? Cô bị mù rồi, phải không?"

"Dạ...dạ...em xin lỗi...em không có ý đâu."

Yến Nhi cúi đầu xuống thật thấp, tỏ ra biết lỗi. Gia Lâm hỏi giọng tức giận:

"Xin lỗi là xong sao? Để tôi đập chân cô rồi xin lỗi nha."

Nó khẽ lắc đầu, haizz ông anh trai này nổi giận thật rồi. Mà cũng đúng, tự nhiên bị tạt nước lạnh thẳng vào mặt và bị đập chân nữa, ai mà không giận chứ? Nó vội nói:

"Thôi mà anh hai, bỏ qua đi. Yến Nhi là bạn của em và cũng là người trong hội nữa đó."

Gia Lâm vốn dĩ rất bận, vừa đi học vừa đi làm thêm. Tối tối mới về nên hội Nhân Ái y toàn trao cho nó quản lý, chỉ lâu lâu ra mặt tìm nhà tài trợ thôi. Người trong hội và y cũng ít gặp nhau, mọi người chỉ biết anh hai nó mới là người lập hội thôi.

"Lương Yến Nhi..."

Gia Lâm nhìn và buột miệng gọi khẽ. Nghe y gọi họ tên mình thì Yến Nhi thoáng ngạc nhiên:

"Anh sao lại biết họ tên em vậy?"

Nó đứng kế bên bật cười:

"Mày đã quên rồi sao Nhi? Lúc mày vào hội thì tao yêu cầu mày phải làm một bản thông tin đầy đủ về bản thân mày mà"

Nói đến đây đã đủ để Yến Nhi đoán ra được Gia Lâm biết họ tên mình qua bản thông tin đó, cô ấy nhẹ gật đầu:

"Tao hiểu rồi..."

Gia Lâm liếc nhìn nó và lạnh nhạt hỏi:

"Giờ mày có cùng tao đi thăm bà lão bán rau không thì bảo?"

Đúng ra hai anh em nó đã mua ít đồ tính đi thăm bà lão bán rau nhưng nó bất chợt nhớ ra hôm nay có hẹn học thêm với Hạ Vy, nếu nó không đến thì chắc chắn tai nó sẽ bị điếc mất. Chính vì vậy nên lúc này Gia Lâm tức giận lôi kéo nó và mới có hiểu lầm tai hại cho Yến Nhi.

"Em đã có hẹn học thêm với Vy rồi mà anh hai."

Nó nhõng nhẽo lắc tay anh hai mình. Gia Lâm không vui nhìn nó và hỏi:

"Nhiều đồ như vậy sao mình tao cầm đến đó nổi?"

Nhìn lại ở dưới bàn đúng là rất nhiều đồ, nào là gạo, nào là thức ăn, nào là mền gối.

Đang chán nản thì lại thấy một người không bạn việc đứng trước mặt, nó liền nghĩ ra ý hay:

"Anh hai, hay là để Nhi đi cùng anh đến thăm bà lão đi. Nhi rành đường và cũng quen thân với bà lão hơn."

Yến Nhi nghe vậy khẽ giật mình:

"Hả? Tao hả?"

Nó nhảy qua ôm vai Yến Nhi và nói nhỏ:

"Mày giúp tao lần này đi mà."

Rồi nó quay qua Gia Lâm cười nói:

"Cứ quyết định vậy nhé, em đi đây."

Vừa dứt câu thì nó chạy nhanh như bay, ra khỏi quán nước.

"Này mày quay lại đây đi Yến. Tiểu Yến."

Yến Nhi vội với gọi theo nhưng nó đã chạy mất bóng rồi. Cô ấy phồng má, nó lại dám bỏ bạn mình lại đây sao?

"Tiểu Yến đáng ghét, để coi mai tao làm sao xử lí mày đây."

Chửi thầm thì chửi thầm vậy thôi chứ cô ấy có thể làm gì nó được. Rồi quay lại với khuôn mặt lạnh lùng của Gia Lâm thì Yến Nhi cảm thấy hối hận vì đã nhiều chuyện, đúng là tự rước khổ vào thân mà.

Gia Lâm vừa cầm đồ lên vừa lầm bầm:

"Mới sáng sớm đã gặp đồ sao chổi rồi."

Yến Nhi bực tức nhìn y:

"Anh quá đáng vừa vừa thôi chứ, tôi đã xin lỗi anh rồi mà. Anh còn muốn gì nữa, sao cứ nói móc tôi hoài vậy hả?"

Cô ấy biết mình làm sai nên đã xin lỗi rồi, vậy mà còn bị nói là sao chổi nữa. Bực tức, không chịu nổi.

Gia Lâm bực tức cũng không kém:

"Hừ, cô không phải là sao chổi chứ là gì nữa."

Người cao lớn đẹp trai như y bị cô gái xa lạ coi là người xấu dùng hết sức đập vào chân y, không thể bỏ qua được mà.

Sau khi chạy ra khỏi quán nước thì nó lấy xe đạp chạy đến trường học với lý do nó hậu đậu bỏ quên cuốn sách trong lớp. Vì chạy quá nhanh nên nó bị vấp ngã, cứ tưởng mình sẽ bị chảy máu mũi. Nhưng đã có ai đó đỡ lấy nó kịp lúc, không để nó té ngã xuống dưới sàn lạnh lẽo kia.

"Này cô bé, hãy cẩn thận chút chứ?"

Lại là giọng trầm ấm quen quen. Nó vội ngược mặt nhìn người đối diện rồi nó buột miệng gọi khẽ:

"Anh Văn Thiện."

Quả thật người đang trước mặt nó chính là hotboy Văn Thiện, chứ chẳng phải là ai khác nữa. Văn thiện nở nụ cười ấm áp với nó:

"May quá em còn nhớ tên anh, vậy anh bắt đền em được rồi"

Nó nhìn Văn Thiện với ánh mắt không hiểu:

"Sao vô duyên vô cớ lại bắt đền em chứ?"

Văn Thiện bị khuôn mặt ngốc nghếch của nó làm bật cười, cái cô bé này thiếu nợ người ta mà chẳng nhớ.

"Tuần trước có một cô bé đụng trúng anh khiến anh làm đổ hết chai nước mới mua luôn."

Nghe Văn Thiện nhắc đến thì nó mới nhớ ra, bữa đó nó đúng thật đã va vào người anh.

"Hình như có..."

Nó ngại ngùng nói. Văn Thiện cười nói:

"Anh có bắt đền oan cho em đâu."

Nó đưa bộ mặt vô tội ra và nói:

"Người ta chỉ vô tình thôi, vậy mà anh cũng bắt đền người ta được à."

Văn Thiện vui vẻ bỏ hai tay vào túi quần và nhẹ lắc đầu:

"Ủa hôm nay được nghỉ mà, em đến trường làm gì?"

Nó trả lời nhanh:

"À em có hẹn học thêm với Vy mà lại bỏ quên cuốn sách trong lớp nên em đến lấy ạ."

Văn Thiện cố nhớ và hỏi:

"Có phải là hotgirl lạnh lùng Hạ Vy không?"

Nó vui vẻ gật đầu, cô bạn thân của nó nổi tiếng thiệt. Văn Thiện nhìn và nói khẽ:

"Hay là anh đi cùng em đến lớp nha, nếu không, em lại hậu đậu vấp ngã nữa thì không ai đỡ đâu"

Nó cười cười và gật đầu, rồi bước đi cùng Văn Thiện.

Cả hai người vừa đi vừa trò chuyện vui vẻ với nhau, trông cả hai thật giống tiên đồng ngọc nữ trời sinh một đôi.

Nó đang dịu dàng trong chiếc đầm màu hồng, mái tóc thì vẫn thường ngày. Hai bím nhỏ trước ngực, sau thì buông dài xuống, trông thật dễ thương.

Còn Văn Thiện thì đang khoác trên người một bộ đồ thể thao thoải mái với đôi giày bata trắng, trông anh vừa đẹp trai vừa lịch sự.

"Mà sao anh lại ở đây vậy?"

Nó vừa đi vừa hỏi:

Văn Thiện đang đi bên cạnh nhìn và nói:

"Hôm nay lớp anh tổng vệ sinh đấy mà."

Nó nhẹ gật đầu, rồi nghiêng đầu nhìn chằm chằm Văn Thiện và hỏi khề:

"Trước đây chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu chưa anh Văn Thiện, em thật sự thấy anh rất quen."

Nghe câu hỏi này của nó Văn Thiện thoáng ngạc nhiên quay qua nhìn nó, không lẽ nó cũng mơ thấy anh sao? Nhưng anh nên trả lời nó thế nào đây? Nếu nói anh và nó gặp trong mơ thì chắc chắn nó sẽ không tin. Anh nghĩ rồi cười mỉm và nói khề:

"Chắc do định mệnh cho anh và em gặp nhau nên em mới thấy anh quen vậy đó."

Nó lúc đó không nghĩ nhiều, cứ xem câu trả lời của Văn Thiện chỉ là một câu nói đùa bình thường thôi.

Quay lại với anh hai nó và Yến Nhi, sau khi cãi nhau một trận ở quán nước thì cả hai mang đồ đến thăm bà lão. Nhờ nhà nó nhận mua rau quả mỗi ngày nên bà lão không cần chạy xe đi khắp nơi nữa, giờ đây sức khỏe của bà cũng khá lên rất nhiều.

Gia Lâm đang chỉnh sửa mái nhà, chuẩn bị mùa mưa sắp tới. Yến Nhi thì dọn dẹp nhà cửa cùng bà lão, nhìn cô ấy cười nói với bà trông rất hiền lành.

Gia Lâm nhũu mày suy nghĩ, thật ra cô gái này là thế nào. Sao y thấy cô ấy sáng nay và bây giờ giống hai con người khác nhau vậy? Chắc y phải tìm hiểu kĩ cái cô gái này quá.

Sau khi làm xong mọi việc thì cả hai cùng tạm biệt bà lão, rồi quay lưng về. Vẫn con đường cao thấp khó đi kia, Yến Nhi vì không cẩn thận trượt chân ngã. Trước khi ngã xuống cô ấy đã nắm được tay áo Gia Lâm, tưởng mình sẽ được đỡ lấy. Nhưng chẳng biết Gia Lâm sơ ý hay cố tình mà bỗng rút mạnh tay lại để ai đó cứ thế ngã xuống.

"Áaaaaa."

Tiếng la chói tai vang lên ngay lúc đó. Nhìn lại Yến Nhi bây giờ ghê bần không tả nổi. Gia Lâm thấy như thế thì liền ôm bụng cười:

"Trời ơi có con chuột to quá."

Yến Nhi cố gượng dậy và bực tức hỏi:

"Anh cố tình trả thù, phải không?"

Gia Lâm nhin cười, làm mặt vô tội nói:

"Này này, là do cô tự té mà. Có liên quan gì đến tôi, đâu phải do tôi xô cô té đâu."

"Trần Gia Lâm, anh..."

Yến Nhi tức giận quá lôi họ tên y ra luôn nhưng lại cứng họng không thể mắng được gì khi nhớ đến y là anh trai của nó và còn là người đứng đầu hội Nhân Ái nữa, nếu kết thù sâu đậm quá cũng không có gì tốt. Nghĩ thế rồi cô ấy cố đứng dậy bước đi nhanh, không thềm nói gì nữa.

Gia Lâm đứng nhìn và cười ghẹo chọc:

"Đi từ từ thôi, coi chừng té nữa đó."

Yến Nhi dù có bực bội thế nào cũng phải cố nhịn, cứ bước đi thật nhanh. Gia Lâm đã không phát hiện ra bản thân hôm nay cười nói hơi nhiều với một cô gái mới quen nửa ngày. Phải chăng đây là định mệnh?

*****Hết chương: 4*****

Truyện của chúng ta sẽ như thế nào đây. Sứ mời mọi người đón đọc tiếp nhé

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Lớp trưởng và lớp phó

Ở sân cỏ rộng lớn đầy bông mười giờ nhỏ xinh đang khoe sắc, từng cơn gió mát lướt qua.

Một chàng trai cao ráo với một khuôn mặt hotboy đang im lặng đứng giữa sân cỏ và nhắm mắt để cảm nhận không khí trong lành buổi sáng. Dù đứng cách bao xa thì người ta vẫn nhận ra đó chính là Văn Thiện, vì dáng người và khuôn mặt anh quá nổi bật, không thể nhìn lầm được.

"Hoá ra anh ở đây, làm em tìm quá trời."

Tiếng nói êm tai bỗng vang lên. Văn Thiện khẽ mở mắt và quay qua nhìn thì thấy nó đang nở nụ cười tươi, nụ cười ấy giống tia nắng của mặt trời.

"Em tìm anh có chuyện gì vậy?"

Nó bước đến gần anh thêm vài bước và hỏi:

"Không phải hôm qua anh bắt đền em chai nước sao?"

Rồi nó đưa chai nước ngọt trên tay mình đến mặt Văn Thiện:

"Giờ em đền cho anh nè!"

Văn Thiện ngạc nhiên nhận lấy chai nước ngọt từ tay nó và cười nói:

"Em còn phải trả ơn anh nữa đấy Yến."

Nó khó hiểu nhìn anh:

"Cái gì nữa cơ?"

Văn Thiện thản nhiên mở nắp chai ra uống một ngụm, rồi nhìn nó mà nói:

"Em bị vấp ngã hai lần nếu không có anh thì chắc trán em đã bị u và còn chảy máu mũi nữa kia."

Nó thờ dãi, cái anh chàng này sao nhiều chuyện quá vậy? Hết bắt đền rồi đến trả ơn, sao không nói một lần luôn đi. Nó phồng má lên và hỏi:

"Rốt cuộc anh muốn gì đây?"

Văn Thiện bật cười, rồi nhẹ nhàng nói:

"Anh chỉ muốn được làm bạn với em thôi."

Nó thoáng ngạc nhiên, đơn giản vậy thôi sao? Chắc nó không nghe lầm đó chứ?

Văn Thiện thấy nó im lặng không nói gì thì hỏi lại:

"Sao? Không được hả?"

Nó giật mình, rồi vội gật đầu và cười thật tươi:

"Dạ tất nhiên là được rồi ạ."

Ở góc nào đó có một ánh mắt ghen tức đang nhìn chằm chằm nó, ánh nhìn ấy giống như đang muốn ăn tươi nuốt sống nó vậy.

Trong lớp 10a1 vẫn như mọi khi, ồn ào như cái chợ. Yến Nhi bước nhanh vào tìm bóng dáng ai đó khắp lớp nhưng chẳng thấy ở đâu. Cô ấy bước nhanh đến đánh vai Lùn và hỏi:

"Ê, sao không thấy Tiểu Yến vậy?"

Lùn đang coi lại bài khi nghe hỏi thì liền ngược mặt lên trả lời:

"Vừa đến trường thì đã chạy đi đâu mất rồi. Mà mày tìm Yến có chuyện gì không?"

Yến Nhi vừa ngồi xuống vừa lắc đầu:

"À không có gì."

Rồi cô ấy chán nản tựa lưng vào ghế, nửa ngày hôm qua cô ấy cứ bức tức không ngủ được luôn. Chỉ cần nhớ đến thái độ đáng ghét của anh trai nó Gia

Lâm thì thật muốn đánh người, cô ấy chẳng biết nên nói y lạnh lùng hay kiêu ngạo nữa, sao lại khó gần đến thế chứ?

Nhưng nói gì thì nói, Gia Lâm đúng là hoàng tử trong mộng của Yến Nhi. Y có một dáng người cao ráo, khuôn mặt thì khá hoàn hảo. Chân mày vừa thẳng vừa đậm, đôi mắt vừa to vừa sáng. Sống mũi dù không được cao lắm nhưng lại rất xứng với khuôn mặt. Khi y cười còn có hai đồng tiền nhỏ nữa, nhìn rất đẹp trai. Nếu như Gia Lâm có thể dịu dàng chút thì chắc chắn Yến Nhi sẽ không bao giờ bỏ qua.

Hạ Vy cầm chai nước vào lớp trước, vừa ngồi xuống thì đã nghe các học sinh nữ thét lên:

"Ồi là hotboy Văn Thiện kia."

"Nhìn anh ấy đẹp trai ghê ha."

"Ước gì tao có thể đi bên anh ấy nhỉ?"

"Mà sao anh ấy lại xuống lớp này vậy ta?"

Các học sinh bàn tán không ngừng, ồn ào không tả nổi. Hạ Vy cũng thấy lạ, cái tên đào hoa kia xuống lớp này làm gì chứ? Vì tò mò nên cô ngược mặt lên nhìn thì thấy nó đang đứng cùng Văn Thiện ngoài cửa, cảnh quá quý gì thể này. Đừng có nói với cô là từ sớm tới giờ nó đã ở cùng tên đào hoa đó nha, nó chán sống rồi hả trời?

Lùn thấy nó đi cùng Văn Thiện thì cũng nhú mày lại, nhỏ lo lảng quay ra sau nhìn Hạ Vy:

"Sao Yến lại đi cùng anh Thiện chứ?"

Về mặt Hạ Vy giờ rất khó coi:

"Có trời mới biết đấy."

Yến Nhi cũng quay qua và khó chịu nói:

"Tụi tao tưởng mày đã nhắc Yến rồi chứ? Ai ngờ mày lại không nói gì hết."

Lùn tỉnh ý, với về mặt Hạ Vy hiện giờ nếu còn nói thêm nữa thì chắc chắn núi lửa sẽ bùng nổ mất nên nhỏ lắc nhẹ tay Yến Nhi:

"Thôi được rồi, mày đừng nói gì nữa."

Yến Nhi thấy Lùn nháy mắt thì liền hiểu ra mình đã hơi lớn tiếng, cố lấy bình tĩnh lại.

Còn nó cứ hồn nhiên cười nói với Văn Thiện ngoài cửa, đã không hay đang có bao nhiêu ánh mắt nhìn mình.

"Thôi cũng sắp tới giờ học rồi, anh mau trở về lớp đi."

Nó vừa đẩy đẩy tay Văn Thiện vừa nói. Văn Thiện gật đầu và cười nhẹ:

"Vây em cũng vào lớp đi. Anh đi nhé."

Nói xong thì anh chậm rãi quay lưng đi, rồi khỏi.

Nó cứ thế vui vẻ bước vào lớp nhưng khi đến chỗ ngồi thì nó mới thấy ba cô bạn của mình đang nhìn chăm chăm vào mình:

"Làm gì tụi mày nhìn tao dữ vậy?"

Hạ Vy tính lên tiếng mắng nó nhưng vẫn chưa kịp mở miệng thì cô giáo đã bước vào rồi.

Cô giáo Hoài Hương hôm nay đang dịu dàng trong chiếc áo dài màu trắng hình hoa sen với một mái tóc đang được buông dài tới lưng. Cô đặt nhẹ mấy cuốn sách xuống bàn và vui vẻ nói:

"Lớp của chúng ta đã học được một tuần rồi mà vẫn chưa có lớp trưởng và lớp phó, các em thấy ai thích hợp giữ hai vị trí này nhất nè!"

Cả lớp lại ồn ào trong bàn luận, ai cũng không biết nên chọn người nào nữa. Trong lúc đó nó đột nhiên đứng dậy nói:

"Em thấy Huỳnh Thủy là thích hợp làm lớp trưởng nhất đó cô."

Lùn cũng gật đầu đồng tình:

"Đúng, đúng rồi Huỳnh Thủy là thích hợp nhất đấy."

Cô gái có khuôn mặt xinh đẹp như đoá hoa, lúc nào cũng vén gọn mái tóc dài của mình qua một bên, trông rất cá tính. Đó là cô bạn Huỳnh Thủy mà nó

và Lùn đang nhắc đến, nhỏ ngạc nhiên quay qua nhìn nó và nói:

"Tiểu Yến, mày đừng trêu chọc tao nữa mà."

Nó nghiêng đầu nhìn và cười nói:

"Tao có trêu chọc mày đâu Thủy, tao thấy mày thích hợp làm lớp trưởng thật mà."

Phải, nó thật sự thấy Huỳnh Thủy thích hợp làm lớp trưởng nhất. Vì nhỏ làm việc gì cũng nghiêm túc hết nhưng bản tánh nhỏ lại rất hoà đồng. Thế nên thật sự rất thích hợp giữ vị trí lớp trưởng này.

Huỳnh Thủy nhíu mày và hỏi:

"Sao mày không chọn Hạ Vy đi? Tự nhiên lại chọn tao à."

Nó nhìn Hạ Vy và cười mỉm, cô bạn thân này nó còn không hiểu nữa sao? Cô chẳng bao giờ ưa thích mấy công việc này và hơn nữa cô nổi tiếng là lạnh lùng mà sẽ không ai đồng ý đâu, vẫn là Huỳnh Thủy có khả năng được chọn nhiều hơn. Nhưng quan trọng nhất là làm lớp trưởng rất bận rộn, nếu để cô làm sẽ không có thời gian đi chơi với nó nữa thì chắc nó buồn chán chết mất quá.

Yến Nhi nhìn về phía Huỳnh Thủy mà nói:

"Sur tý à, tý cứ nhận lấy vị trí lớp trưởng này đi."

Huỳnh Thủy nhíu mày lại:

"Nhi muội muội, giờ cả muội cũng trêu chọc tý nữa à?"

Hai cô bạn này đều mê phim, truyện tiên hiệp nên cứ xứng hợp với nhau là tý muội vậy đó.

Yến Nhi vội lắc đầu:

"Không có, muội thấy Tiểu Yến lựa chọn tý là chính xác nhất đấy."

Lùn nhẹ gật đầu và dịu dàng nói:

"Tao cũng thấy mày thích hợp nhất đó Thủy."

Lúc này bỗng có người lên tiếng nói:

"Em muốn chọn Mỹ Ngân làm lớp trưởng ạ."

"

"Em cũng chọn Mỹ Ngân ạ."

Vài người đồng tâm nói. Tụi nó ngạc nhiên quay lại trao đổi ánh mắt với nhau.

"Mỹ Ngân là ai vậy Vy?"

Nó hỏi nhỏ người bên cạnh mình. Hạ Vy thở dài:

"Là người ngồi ngay cửa đấy, học cũng khá giỏi nhưng cảnh lắm mày ơi."

Nó nhìn theo ánh mắt Hạ Vy thì thấy một cô gái buộc tóc đuôi gà cao, khuôn mặt hơi phúng phính, mang theo nét trẻ con loli. Đôi môi đỏ mọng cùng với đôi mắt trong suốt, trông cô gái tên Mỹ Ngân đúng rất xinh đẹp.

Lúc này cô giáo Hoài Hương vỗ tay để cả lớp im lặng lại, rồi nói:

"Huỳnh Thủy và Mỹ Ngân, hai bạn đứng đầu thích hợp làm lớp trưởng. Nhưng lớp trưởng chỉ có một thôi phải làm sao đây."

Cô nhìn cả lớp một hồi thì mới nói tiếp:

"Hay là tất cả các em hãy đưa tay lên bình chọn đi."

Cả lớp đều gật đầu đồng ý:

"Dạ vâng ạ."

Sau 5 phút cuối cùng người giữ vị trí lớp trưởng chính là Huỳnh Thủy, vì khi cô giáo Hoài Hương hỏi thì gần nửa lớp đều giơ tay bình chọn cho nhỏ.

Cô giáo Hoài Hương nhìn về phía Mỹ Ngân và nhỏ nhẹ hỏi:

"Em làm lớp phó nhé, được không Mỹ Ngân?"

Không thể mặt mặt và cũng không còn cách nào khác nên Mỹ Ngân bắt đầu gật đầu đồng ý.

"Chúc mừng lớp trưởng Huỳnh Thủy nhé."

Tụi nó đồng tâm nói lớn. Huỳnh Thủy đứng ở đó cười ngai ngừng.

*****Hết chương 5*****

Mọi người đừng bỏ lỡ chương sau nhé!

(Chương 6: Tôi cảm anh đến gần Tiểu Yến)

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Tôi cảm anh đến gần tiểu yến

Sau khi tan học tụi nó rủ nhau đi ăn mừng vì cô bạn Huỳnh Thủy vừa được làm lớp trưởng. Hạ Vy và nó cùng nhau ra trước cổng đứng chờ những người khác lấy xe đạp ra. Lúc cả hai đang đứng trò chuyện thì bỗng có đám học sinh nữ xuất hiện, nhìn nó và Hạ Vy với ánh mắt đầy sát khí.

Với người lạ thì nó đối xử rất lịch sự, nó nhìn và hỏi:

"Mọi người là ai và muốn gì?"

Trong đám học sinh nữ đó có một cô gái rất xinh đẹp bước ra:

"Muốn gì ư?"

Hạ Vy và nó đều nhận ra cô gái trước mặt mình chính là Mỹ Ngân, người vừa mới được làm lớp phó. Mỹ Ngân dùng tay chỉ thẳng vào nó và nói tiếp lời:

"Tao muốn mày tránh xa anh Thiện ra, càng xa càng tốt."

Hạ Vy lạnh lùng nhìn Mỹ Ngân, trông ả xinh đẹp như thế mà lại ăn nói đánh đá chưa từng thấy. Còn nó thì ngạc nhiên hỏi:

"Anh Văn Thiện hả? Nhưng tại sao tôi lại phải nghe lời bạn tránh xa anh ấy ra chứ?"

Mỹ Ngân liếc nhìn nó từ đầu xuống chân, ả thấy nó cũng bình thường, đâu có xinh đẹp hay giống tiểu thư giàu có gì đâu mà sao hỏi sáng hotboy Văn Thiện lại chịu nói cười với nó chứ? Kì lạ đến khó hiểu. ả khoanh tay lại để trước ngực tỏ ra vẻ cao sang nói:

"Nếu mày không nghe thì tao sẽ không khách sáo nữa đâu."

Hạ Vy đưa tay ra che chở nó và nói khề:

"Tiểu Yến, mày đứng qua một bên đi để tao xử lí bọn này cho."

Ánh mắt cô giờ vô cùng lạnh lùng, muốn đụng đến bạn thân của cô hả? Tốt nhất là đừng nằm mơ nữa, chỉ cần có cô thì đồ ai có thể đụng đến nó được. Mỹ Ngân khinh thường nhìn Hạ Vy, rồi giơ tay lên ra dấu với đám học sinh nữ ở phía sau.

Nó vẫn ngốc nghếch đứng ở đó, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Sao nó cảm thấy hiện giờ giống những truyện teen học đường, vì quen biết soái ca trong trường mà bị những học sinh nữ khác ghen ghét rồi đến gây sự quá ta?

Hạ Vy đang trong tư thế sẵn sàng, lúc nào cũng có thể đỡ đòn và xuất chiêu.

Đám học sinh nữ cong lên cùng lúc nhưng nguyên cả đám không ai biết võ hết chỉ đánh lung tung thôi khiến cho Hạ Vy mất hứng. Cô dễ dàng đánh ngã nguyên cả đám, không hề khó khăn gì.

Có một học sinh nữ bị Hạ Vy đánh ngã ra đường, thấy có cục đá to bên cạnh thì không nghĩ gì nhiều cô ta liền cầm cục đá lên ném thẳng vào Hạ Vy.

Nhìn thấy tình cảnh này nó hoảng hốt thét lớn lên:

"HẠ VY, CẦN THẬN."

Rồi không nghĩ gì mà chạy nhanh tới ôm lấy Hạ Vy, cứ thế cục đá to bay thẳng vào bên vai nó thật mạnh. Vừa lúc đó các bạn nó dẫn xe đạp ra tới, nhìn thấy tất cả và đồng tâm thét lớn:

"Tiểu Yến."

Hạ Vy khẽ giật mình rồi nhanh đưa tay đỡ lấy nó:

"Tiểu Yến, mày có sao không?"

Dù rất đau nhưng nó vẫn ngốc nghếch cười nói:

"May quá, tao chạy tới kịp..."

Nhìn thấy nó bất chấp tất cả bảo vệ Hạ Vy như thế thì Mỹ Ngân thoáng ngạc nhiên, nó vì bạn bè mà có thể bất chấp tất cả như vậy sao?

Yến Nhi và Lùn với Huỳnh Thủy vội chạy đến:

"Mày không sao chứ?"

Lùn đỡ lấy bên người còn lại của nó và lo lắng hỏi:

"Tiểu Yến, mày có sao không?"

Nó nhìn mọi người và nhẹ lắc đầu:

"Tao không sao."

Hạ Vy nhìn đám học sinh nữ ở phía trước với ánh mắt tức giận và lạnh nhạt nói:

"Yến Nhi, mày lo cho Yến giúp tao chút."

Yến Nhi nhẹ gạt đầu và nhanh bước đến thay Hạ Vy đỡ lấy nó. Lúc Hạ Vy bước ngang qua thì Huỳnh Thủy vội nói:

"Vy, cho tao tham gia với."

Mặc dù không biết mọi chuyện thế nào nhưng chính mắt nhỏ đã thấy bọn người đáng ghét này khiến bạn bè của mình bị thương, không thể tha thứ được.

Thấy hai cô bạn của mình đang bước tới đám học sinh nữ kia nó liền lo lắng:

"Vy, Thủy, hai mày tính làm gì thế?"

Yến Nhi khẽ nhủ mày lại, có phải nó nhiều chuyện quá không? Hạ Vy, người ta tập võ mà một cục đá đâu có là gì đâu. Tự nhiên chạy đến đỡ, rồi bị thương như thế này. Nghĩ đến đó thì đã bực mình không chịu nổi rồi. Cô ấy khó chịu nói:

"Vy và Thủy rất giỏi võ mà mày lo gì, tự lo cho mình trước đi."

Lùn cũng khó chịu với nó:

"Phải đó Yến, mày nên lo cho bản thân mình trước đi."

Mỹ Ngân thấy hai người giỏi võ nhất lớp mình liền lùi bước và nói:

"Người tao muốn dạy cho một bài học là con nhỏ Tiểu Yến kia, không liên quan đến tụi mày đừng có xem vào."

Huỳnh Thủy dùng ánh mắt khinh thường nhìn Mỹ Ngân và cười lạnh:

"Nhưng tụi tao thích xem vào thì sao?"

Khuôn mặt xinh đẹp của Mỹ Ngân giờ đây đầy tức giận, ả thật muốn ăn tươi nuốt sống năm cô gái ở trước mặt.

Nhưng dù tức giận như thế nào thì ả cũng không làm được gì, vì danh tiếng của Hạ Vy và Huỳnh Thủy trong trường đâu phải ả chưa từng nghe đến. Cả hai đều võ đài mình, không phải một ai đánh lại được cả.

Trong lúc à đang nghĩ cách đối phó thì Hạ Vy đã cho cô gái ném đá lúc này hai cái tát tay vào mặt và một đá vào bụng, khiến cô ta nằm dưới đất không dậy nổi. Huỳnh Thủy cũng đánh hạ vài người một cách nhẹ nhàng. Hạ Vy lạnh lùng chỉ tay thẳng vào mặt Mỹ Ngân mà nói:

"Mày nghe rõ đây, nếu mày còn dám đụng đến Tiểu Yến nữa thì tao sẽ đánh cho mày thành đầu heo luôn đấy. Giờ mau cút đi."

Mỹ Ngân dù đang run sợ nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh. À tức giận ra lệnh:

"ĐI THÔI."

Rồi cùng đám học sinh nữ quay lưng, rời khỏi.

Huỳnh Thủy vội quay lại với nó và lo lắng hỏi:

"Tiểu Yến, mày sao rồi?"

Yến Nhi và Lùn vẫn đứng đìu nó ở đó, không dám để nó tự đứng một mình. Lúc nó tỉnh mở miêng nói mình không sao thì vai bỗng lên cơn đau, đau đến không thể chịu nổi. Rồi cứ thế mà nó ngất đi, chẳng còn biết gì nữa.

"Tiểu Yến. Tiểu Yến. Mày sao vậy? Tỉnh lại đi. Tiểu Yến."

Mọi người đều vì nó mà hoảng hốt lên.

Ở lớp 11a1.

Những lớp 11. 12 đều tan học trễ hơn các lớp dưới gần 30 phút lận nên giờ Khánh Nghĩa và Văn Thiện mới bước ra khỏi lớp, cả hai đều hơi mệt mỏi.

Văn Thiện vừa đi vừa coi lại bài:

"Hay chúng ta đi ăn chút gì đó đi Nghĩa, tao đói bụng quá."

Khánh Nghĩa vừa đi vừa mở điện thoại, để coi có ai nhắn tin hay gọi điện gì không? Cậu vừa xem lại điện thoại thì liền thấy tin nhắn của Hạ Vy đã gửi vào 5 phút trước, đọc xong tin nhắn thì bước chân của cậu bất chợt dừng lại. Văn Thiện tò mò hỏi:

"Mày sao thế?"

Khánh Nghĩa tỏ ra lo lắng và nói:

"Tiểu Yến đã xảy ra chuyện rồi, đang ở phòng y tế."

Nghe xong Văn Thiện liền hoảng hốt chạy đi. Chính anh cũng không biết tại sao khi nghe nó xảy chuyện thì lại hoảng hốt chạy đi lập tức như vậy. Nhưng trong lòng anh thật sự rất lo lắng, muốn được nhìn thấy nó liền thôi.

Khi Văn Thiện và Khánh Nghĩa chạy tới phòng y tế trong trường thì thấy Huỳnh Thủy với Yến Nhi đang đứng bên ngoài với vẻ mặt hết sức lo lắng.

"Có chuyện gì vậy mọi người?"

Khánh Nghĩa chạy nhanh tới hỏi. Yến Nhi nhìn và nói:

"Tụi em cũng không rõ nữa...lúc tụi em lấy xe đạp ra thì đã thấy Vy và Yến bị đám người Mỹ Ngân chặn đường...chính họ đã làm Yến bị thương."

Nghe đến nó bị thương thì Văn Thiện đã hoảng hốt nay càng hoảng hốt, anh vội hỏi:

"Thế giờ Tiểu Yến đâu rồi, em ấy có sao không?"

Huỳnh Thủy đưa ánh mắt lo lắng hướng vào phòng y tế ở trước mặt mình:

"Tiểu Yến đang ở bên trong."

"Mình phải vào coi em ấy sao rồi mới được."

Văn Thiện lăm bắm một mình, rồi tính chạy vào phòng y tế. Nhưng khi anh đến trước cửa thì bỗng dừng bị ai đó chặn lại. Đó chính là Hạ Vy, cô rất lạnh lùng nhìn người con trai trước mặt và nói:

"Tôi cấm anh đến gần Tiểu Yến."

*****Hết chương 6*****

Văn Thiện sẽ làm sao khi Hạ Vy cực kì phản đối mong muốn tiếp xúc với nó của mình đây? Truyện chúng ta sẽ như thế nào? Sứ mời mọi người đón đọc

tiếp vào chủ nhật mọi tuần nhé!

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Cảm thấy anh ấy là người tốt

Ghen tị vì hotboy Văn Thiện vui vẻ cười nói với nó nên Mỹ Ngân đã dẫn một đám người đến chặn đường nó và Hạ Vy, trong lúc sợ ý nó đã bị thương.

Sau khi chạy đến và nghe Yến Nhi kể lại hết tất cả thì Văn Thiện sốt ruột tính chạy vào phòng y tế thăm nó nhưng lại bị Hạ Vy từ trong bước ra chặn lại:

"Tôi cảm anh đến gần Tiểu Yến."

Ánh mắt cô nhìn Văn Thiện không chỉ lạnh lùng mà còn rất tức giận nữa.

Yến Nhi và Huỳnh Thủy ngạc nhiên quay lại nhìn nhau, họ chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt Hạ Vy đầy tức giận như lúc này, trông thật đáng sợ.

Văn Thiện khó hiểu hỏi:

"Tại sao không cho tôi đến gần Tiểu Yến chứ?"

Hạ Vy nói giọng tức giận:

"Bọn người đó cũng vì anh mới tìm Yến gây sự và khiến Yến bị thương như thế này. Cho anh đến gần Yến thêm nữa cũng nghĩa là đẩy Yến vào chỗ chết đấy."

Huỳnh Thủy nghe xong đã rõ mọi chuyện và cảm thấy rất có lí nên bước nhanh đến bên cạnh Hạ Vy cùng chặn Văn Thiện lại:

"Tôi cũng đồng ý với cách nghĩ của Vy, xin anh hãy tránh xa Tiểu Yến của bọn tôi ra đi Văn Thiện."

Dù đã thấy rõ ánh mắt kiên định của hai cô bạn trước mặt mình nhưng Văn Thiện cứ nhất quyết cong vào gặp mặt nó bằng mọi cách. Không ai chịu lùi bước. Thế nên cả ba đã có một trận so tài bất ngờ. Văn Thiện cũng giỏi võ không hề thua kém Hạ Vy và Huỳnh Thủy, cả ba tưởng chừng gần phá vỡ phòng y tế này.

"Tất cả dừng tay lại đi."

Là tiếng của nó từ bên trong vọng ra. Mọi người ngạc nhiên quay lại thì thấy nó đang được Lùn diu ra. Lùn bực mình hỏi:

"Ồn ào như thế làm sao Yến nghỉ ngơi được đây."

Vừa nhìn thấy nó thì Văn Thiện liền vui mừng:

"Tiểu Yến, em có sao không?"

Rồi anh tính chạy đến gần nó hơn, muốn coi nó bị thương ở đâu có nặng lắm không?

Nhưng lại thêm một lần nữa Hạ Vy bước nhanh đến đứng trước mặt nó chặn anh lại:

"Tôi đã nói, tôi cảm anh đến gần Tiểu Yến rồi mà."

Hai chân mày của nó nãy giờ vẫn nhíu chặt lại nhau vì đau, khi thấy tình hình khó xử này thì chân mày nó càng lúc càng nhíu lại. Nó cố để tay lên vai Hạ Vy và nói:

"Mấy đùng căng thẳng như thế nữa mà Vy, tao không sao nữa rồi."

Nhận ra nó đang rất đau nên Hạ Vy đành không cố chấp nữa, đứng qua một bên. Khánh Nghĩa lo lắng nhìn Hạ Vy và hỏi:

"Em không sao chứ?"

Hạ Vy khó chịu lắc đầu.

Văn Thiện bước nhanh đến đối diện nó và lo lắng hỏi:

"Em có sao không Tiểu Yến? Vết thương em có nặng lắm không?"

Nó nhẹ lắc đầu và cố cười:

"Dạ em không sao, chỉ bị thương ngoài da thôi ạ."

Văn Thiện vẫn chưa tin lắm:

"Thật không?"

Nó gật đầu mạnh:

"Thật, em không sao thật mà anh."

Văn Thiện thở ra nhẹ nhõm:

"Em không sao là anh yên tâm rồi. Khi nghe em bị thương anh thật sự rất lo."

Nói ra câu này bản thân anh cũng bất ngờ nữa, vừa nãy anh chỉ vô thức nói thôi.

Nó thoáng ngạc nhiên, anh thật sự lo lắng cho nó đến vậy sao? Văn Thiện buồn bã nói:

"Tiểu Yến, anh xin lỗi em nha...cũng tại anh mà em mới bị thương như thế."

Nó vội lắc đầu:

"Không phải lỗi của anh đâu, chỉ tại bọn người đó gây sự vô lí thôi mà."

Hạ Vy đứng tựa lưng kế bên nghe vậy liền nói vu vu:

"Phải rồi, người ta rảnh quá ăn no không chuyện gì làm mới tìm mày gây sự như thế đấy."

Nói vu vu như vậy mà ánh mắt của cô cứ nhìn chăm chăm vào Văn Thiện, cô mong anh sẽ tự hiểu và tránh nó xa chút. Khánh Nghĩa nhẹ lắc đầu, cái cô bạn Hạ Vy này thật biết cách nói móc người khác.

"Vy, mày đừng..."

Nó tính nói gì đó nhưng vai bỗng đau nhức khiến nó không thể nói gì thêm. Thấy vẻ mặt nó đau đớn như vậy thì Yến Nhi liền lo lắng chạy đến:

"Mày sao vậy Tiểu Yến?"

Lùn đang đứng bên cạnh dìu nó nãy giờ, thấy trán nó đầy mồ hôi thì vội hỏi:

"Vết thương lại đau nữa à?"

Huỳnh Thủy vội lên tiếng nói:

"Chúng ta mau đưa Yến về nghỉ đi."

Văn Thiện lo lắng nói:

"Đề anh đưa em về nhà Yến."

Lúc này Hạ Vy bước tới xô Văn Thiện ra xa và lạnh lùng nói:

"Không cần anh nhiều chuyện, tôi đã gọi Taxi rồi. Còn bọn mày thì cứ về nhà của mình đi, có tao đưa Yến về là được rồi."

Nói xong thì cô dìu nó bước đi nhanh, rồi khò trong lòng của mọi người.

Yến Nhi bực mình nhìn theo và mắng người:

"Trời ơi là trời, nhỏ Vy đang làm trò gì thế? Làm như chúng ta không phải bạn của Yến vậy. Đáng ghét, đúng là đáng ghét mà."

Lùn bước tới ôm vai Yến Nhi và nhỏ nhẹ nhàng nói:

"Thôi đi Nhi, có Vy bên cạnh thì Yến sẽ không sao đâu."

Huỳnh Thủy cầm balô dưới sàn lên nói:

"Tao cũng về đây. Bye."

Trước khi đi nhỏ còn cố ý liếc nhìn Văn Thiện một cái nữa, như muốn cảnh cáo anh vậy. Yến Nhi dùng đôi mắt bồ câu long lanh nhìn Lùn:

"Tụi nó bỏ đi hết rồi, hay là tao và mày đi ăn đi tao đói bụng."

Lùn bật cười và gật đầu:

"Được đó, tao cũng đói bụng lắm rồi."

Nói là làm ngay, hai cô nàng nắm tay nhau cùng đi ăn.

Giờ chỉ còn Văn Thiện và Khánh Nghĩa đứng ở đó thôi. Khánh Nghĩa thấy thằng bạn thân của mình buồn bã và lo lắng như vậy liền bước tới an ủi:

"Thôi mà Thiện, mày đừng lo lắng như thế nữa. Tiểu Yến sẽ không sao đâu."

Văn Thiện bực mình quay qua hỏi:

"Cái con nhỏ Hạ Vy đó lấy quyền gì mà cấm tao không được đến gần Tiểu Yến chứ? Thật vô lí."

Khánh Nghĩa khẽ nhủu mày lại, rồi nghiêm túc nói:

"Thiện, nếu mày thật sự muốn làm bạn với Tiểu Yến thì nên có thái độ tốt với Hạ Vy đi. Vì đối với em ấy Hạ Vy quan trọng hơn tất cả mọi thứ trên đời này đó."

...

Trên xe Taxi, nó mắt nhắm mắt mở nhìn người đang ngồi bên cạnh mình. Cô gái ngồi bên cạnh trông đang rất tức giận, chẳng biết trút vào đâu.

"Này mày tức giận bao nhiêu đó đã đủ chưa vậy?"

Nó nghiêng đầu nhìn và hỏi khẽ. Nghe nó hỏi thì cơn giận của Hạ Vy liền bùng nổ:

"CHƯA ĐỦ. Sao mày lại quen biết cái tên đào hoa đáng ghét đó? Còn cười nói vui vẻ với hắn ta nữa chứ? Bộ mày chán sống rồi hả Tiểu Yến? Nếu muốn chết thì nói với tao đi tao giết mày chết liền nè."

Nó dùng hai tay bịt kín tai mình lại, ôi trời ạy tai nó thật sự muốn bị điếc rồi. Cô bạn thân này của nó ngày thường ít nói nhưng mỗi khi nổi giận thì lại nói không ngừng, khiến tai người bên cạnh dễ dàng bị điếc.

"Thôi được rồi, tai tao sắp bị điếc rồi nè chị hai."

Nó nhanh tay bịt miệng Hạ Vy lại, không để cô nói thêm nữa. Rồi nó thở ra và tiếp lời:

"Tao cảm thấy anh Văn Thiện là một người tốt mà."

Hạ Vy đánh mạnh vào tay nó đang bịt miệng mình để nó rút tay về:

"Vớی mày có ai là người xấu đâu."

Nó cười hề hề, rồi với ôm cổ cô bạn thân của mình:

"Vẫn là mày hiểu tao nhất. Mà thôi chúng ta bỏ qua chuyện này đi, về nhà tao nấu món ngon cho mày ăn nha."

Hạ Vy liếc mắt nhìn nó:

"Thôi đi tao không ăn đâu, mày đang bị thương nên nghỉ ngơi đùm tao cái đi."

Nó khẽ bật cười, cô bạn thân này dù đang rất tức giận chẳng nữa vẫn quan tâm lo lắng cho nó.

Về tới nhà vì không muốn để ba mẹ mình lo lắng nên nó cố vui vẻ chạy nhảy bình thường:

"Ba mẹ ơi con về rồi nè!"

Ông Trần đang dọn dẹp chén đĩa của khách, vừa nhìn thấy nó liền nở nụ cười hiền từ:

"Mừng hai con trở về nhà."

Từ nhỏ tới lớn hai anh em nó dù đi đâu khi về nhà đều nghe được câu nói đầy yêu thương này.

Mấy năm nay Hạ Vy thường đến chơi nên ba mẹ của nó đã sớm xem cô như con cháu trong nhà, không hề xa lạ.

"Dạ để con phụ hai bác một tay"

Hạ Vy cũng xem gia đình nó như gia đình của mình, rất tự nhiên.

Bà Trần nhìn Hạ Vy đang phụ giúp rồi nhìn sang qua nó và nói:

"Thấy Vy người ta giỏi ghê chưa? Chứ ai hậu đậu giống như con đâu"

Nó đang ngồi uống nước bên cạnh nghe vậy liền nhõng nhẽo nói:

"Mẹ kì quá đi, tự nhiên khen Vy chê con."

Hạ Vy vừa lau bàn vừa nói:

"Ai kêu mày làm biếng chứ?"

Nó ngồi chổng cẳng nhìn Hạ Vy mà hỏi:

"Mày thật sự muốn tao phụ giúp chứ?"

Hạ Vy tính gạt đầu nhưng chợt nhớ ra nó đang bị thương ở vai nên vội lắc đầu:

"Thôi thôi mày đừng đến đâu thì về đến đó, mày cứ ngồi yên ở đó đi cho tao nhờ."

Nó đắc ý cười, biết ngay mà, cô làm sao nỡ để nó làm việc trong lúc này được. Rồi đưa mắt ra nhìn trời, nó buồn buồn và nói thầm:

"Mình cảm thấy anh ấy là người tốt thật mà ta?"

*****Hết chương 7*****

Nhớ đọc tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Rung động

Hôm nay tụi nó vừa đến trường thì đã thấy Văn Thiện đang đứng chờ ở trước cổng rồi, ai cũng ngạc nhiên. Hạ Vy bực mình nhúu mày lại:

"Hắn ta lại tính giờ trò gì nữa đây?"

Khánh Nghĩa hôm nay cố ý chạy chậm lại hơn chút nên nó được Lùn chờ đến cổng trường trước.

Khi nó vừa bước xuống xe thì đã bị Văn Thiện nắm tay kéo đi. Vì quá bất ngờ nên nó chẳng kịp phản ứng, cứ thế bị anh kéo đi.

Thấy thế Hạ Vy liền nhảy xuống xe và tính đuổi theo. Nhưng bất ngờ Khánh Nghĩa nắm cổ tay cô lại, cậu nói khẽ:

"Vy, để hai người họ trò chuyện với nhau chút đi."

Hạ Vy khẽ nhúu mày và hỏi:

"Là anh cố ý tạo cơ hội cho hắn ta sao?"

Khánh Nghĩa nhẹ gạt đầu thừa nhận:

"Vì hôm qua Thiện đã năn nỉ anh, nhờ anh giúp đỡ. Mà Vy, em đừng có ác cảm với Thiện nữa, nó không xấu như em đã tưởng đâu."

Nhìn thấy tình hình căng thẳng này Lùn bước nhanh tới nói:

"Vy, tao nghĩ Yến sẽ biết cách phân biệt người tốt hay xấu mà mày đừng quá lo."

Rồi nhỏ khoác vai Hạ Vy, kéo cô vào trường. Khánh Nghĩa thấy vậy liền thờ ra nhẹ nhõm, đúng là người dịu dàng như Lùn mới có thể khiến mọi chuyện bình yên thôi.

Nó cứ thế để Văn Thiện kéo đi, tới ra sân cỏ sau trường. Mấy ngày nay vì Hạ Vy dùng mọi cách ngăn cản nên Văn Thiện chẳng được nói chuyện riêng với nó.

Nhưng không được nói chuyện với nó thì chẳng hiểu tại sao trong lòng anh cứ khó chịu cứ lo lắng không thể tập trung vào việc gì hết. Vì không còn cách nào khác nên hôm qua anh năn nỉ Khánh Nghĩa cả ngày, nhờ cậu giúp đỡ mình.

Văn Thiện thả tay nó ra và lo lắng hỏi:

"Tiểu Yến, em thế nào rồi? Vết thương em có còn đau không?"

Nó nhẹ đưa tay vén gọn mái tóc dài của mình và nhẹ lắc đầu:

"Dạ em đã khỏe hoàn toàn rồi anh."

Nghe câu trả lời của nó xong Văn Thiện nở một nụ cười thật tươi:

"Thế tốt quá rồi."

Nó có thể thấy được ánh mắt anh bây giờ thật sự rất vui mừng, điều đó đã khiến nó bất chợt rung động. Văn Thiện nhìn nó và hỏi khẽ:

"Vi anh mà em gặp rắc rối...em có chán ghét anh giống các bạn em không?"

Nó thoáng ngạc nhiên trước câu hỏi này của anh, cũng chính câu hỏi này nó càng tin anh là người tốt hơn. Chứ không phải là một tên đào hoa đáng ghét, thích chơi đùa tình cảm của người khác như các bạn nó đã nói.

Nó chưa kịp trả lời Văn Thiện thì có một giọng xa lạ bỗng vang lên:

"Lại chọc ghẹo con gái nhà người ta nữa à?"

Văn Thiện và nó ngạc nhiên quay qua nhìn thì thấy hai người con trai đang bước đến với nụ cười đều trên môi, cả hai nhìn đều khá đẹp trai chỉ có mái tóc khác nhau thôi. Một người nhuộm màu xanh dương, còn người kia thì nhuộm màu vàng. Hai màu tóc khiến khuôn đẹp trai của họ càng nổi bật hơn.

Văn Thiện vừa nhìn thấy hai chàng trai ấy thì liền kéo nó ra sau lưng mình và lạnh lùng hỏi:

"Hai mày muốn gì?"

Người con trai tóc xanh- Trí Quang 17 tuổi, cậu ta nhìn nó rồi cười nửa miệng:

"Từ khi nào khẩu vị của mày trở nên tệ như vậy hả Thiện?"

Người con trai tóc vàng- Quốc Trường 17 tuổi, cũng lên tiếng:

"Đúng rồi đấy, một cô bé bình thường như thế mà mày cũng hướng thú nữa sao?"

Văn Thiện lạnh nhạt nói:

"Chuyện đó không liên quan đến tụi mày."

Rồi anh nắm tay nó tính rời khỏi. Khi mới đi được vài bước thì người con trai tóc xanh Trí Quang ấy đột nhiên nhảy lên cao quay người dùng chân đá về phía anh và nó. Nhưng cũng may là Văn Thiện đã phản ứng nhanh, dùng cánh tay đỡ lấy chú đá ấy nên chẳng sao.

Nó hơi hoảng hốt khi nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi. Nó có thể cảm nhận được chú đá ấy không hề nhẹ chút nào, rất mạnh.

"Anh Văn Thiện...anh có sao không?"

Nó bất giác ôm lấy cánh tay Văn Thiện và lo lắng hỏi. Văn Thiện vỗ nhẹ lên bàn tay nó và khẽ lắc đầu, ý muốn bảo là anh không sao. Nhờ ngày thường anh có luyện tập nên chú đá đó đối với anh chẳng là gì.

"Rốt cuộc tụi mày muốn gì?"

Văn Thiện nhìn thẳng hai người con trai kia hỏi. Người con trai tóc vàng Quốc Trường đưa tay chỉ vào nó và nói:

"Tụi tao muốn cô bé đó, để tụi tao khám phá coi thử cô bé có điểm gì khiến mày hướng thú như thế?"

Nó khẽ nhủ mày, thật ra hai người này là ai sao lại gây sự vô cớ với Văn Thiện và nó như vậy chứ? Văn Thiện kiên định nói:

"Thứ loại người như tụi mày không xứng dụng đến cô ấy."

Nghe vậy Trí Quang nhếch môi cười đậm chộc:

"Tụi tao không xứng, vậy tên thích chơi đùa tình cảm của người khác như mày xứng sao?"

Nó lúc này không chút do dự nói:

"Anh Văn Thiện không phải loại người đó. Tuy tôi không biết hai anh là ai và có thù oán gì với anh Văn Thiện nhưng xin đừng phá hủy danh dự của anh ấy như vậy chứ?"

Những lời của nó khiến mọi người đều ngạc nhiên, chắc trong trường học Thanh Quy này chỉ một mình nó không tin vào những câu chuyện kể về Văn Thiện thôi quá. Văn Thiện nhìn nó cười vui, thật không ngờ nó lại tin tưởng anh như thế.

Chính bản thân nó cũng không biết tại sao mình thốt lên những lời đó nhưng nó lúc đó thật sự tin tưởng anh là một người tốt không phải người xấu như mọi người đã nghĩ.

Tiểu Yến nó không hay chính những lời thật lòng đó đã vô tình khiến trái tim ai đó rung động.

Trí Quang tò mò nhìn nó, rốt cuộc cô bé này là ai đây sao lại chịu nói giúp Văn Thiện như thế này chứ? Cậu ta hỏi:

"Cô bé, có phải em bị thằng Thiện bỏ bùa rồi không?"

Nó lại thêm một lần nữa không chút do dự lắc đầu:

"Không có, cảm giác của tôi nói cho tôi biết anh Văn Thiện thật sự là một người tốt."

Quốc Trường nhìn nó cười thích thú:

"Anh đã cảm thấy thích em rồi đó cô bé, hôm nay anh nhất định phải đưa em về nhà."

Nghe xong Văn Thiện đưa tay che chở cho nó và kiên định nói:

"Tụi mày đừng có hông"

Ánh mắt của ba người con trai lúc này nhìn nhau như ngọn lửa đang bùng cháy vậy.

Lúc đang chuẩn bị đánh nhau thì có vài giáo viên đang đi tới, thấy thế Trí Quang liền nói:

"Thầy cô đang đến kìa, chúng ta đi thôi."

Quốc Trường nhìn qua thấy đúng thật có vài giáo viên đang đi đến thì mới bắt đầu dõ quay lưng đi, rời khỏi.

Sau khi hai người con trai xa lạ kia đi khỏi thì nó lại lo lắng hỏi:

"Anh Văn Thiện, tay anh có thật không sao không?"

Văn Thiện khẽ bật cười và dùng tay xoa nhẹ đầu nó:

"Anh không sao thật, em đừng lo. Thôi để anh đưa em về lớp."

Nó vội lắc đầu:

"Dạ không cần đâu anh, em tự về được mà. Bye anh."

Vừa dứt câu thì nó chạy như bay vào trường, chắc giờ Hạ Vy đang giận dữ lắm nếu như cho Văn Thiện đưa nó thì đảm bảo sẽ có một trận đánh nhau.

Vừa về tới lớp thì nó vội kéo tay Lùn đi. Hạ Vy đứng dậy hỏi:

"Mày đang làm gì vậy Tiểu Yến?"

Nó vẫn nắm cổ tay Lùn và cười cười:

"Không có gì đâu...chỉ tao đói bụng muốn nhờ Nhi Nguyễn chọn món ngon thôi."

Nói xong không cho Hạ Vy có cơ hội nói thêm gì, nó kéo Lùn chạy khỏi lớp. Hạ Vy nghi ngờ nhìn theo, rốt cuộc Tiểu Yến nó đang muốn giờ trò gì đây?

Yến Nhi và Huỳnh Thủy cũng tò mò không kém, đi mua đồ ăn sáng thật ư? Sao họ thấy nó kì kì vậy? Giống như đã xảy ra chuyện gì đó.

Chạy xa lớp chút thì nó đứng lại. Lùn tựa lưng vào cột nhà một cách thoải mái và hỏi:

"Mày có phải gây ra chuyện gì nữa rồi không Yến?"

Nó vội lắc đầu và cười cười:

"Có đâu, tao chỉ muốn hỏi mày một chuyện thôi."

Lùn tò mò nhìn nó:

"Là chuyện gì?"

Khuôn mặt trẻ con của nó bỗng trở nên nghiêm túc:

"Mày biết hai người nhuộm tóc xanh và vàng là ai không Nhi Nguyễn, nói rõ cho tao biết đi."

Lùn nghe nó hỏi xong thì thoáng ngạc nhiên:

"Là hai thành viên trong nhóm hotboy ở trường này đây, Trí Quang và Quốc Trường."

Nó khẽ nhú mày lại:

"Nhóm hotboy?"

Lùn nhẹ gật đầu và giải thích rõ hơn:

"Nhóm họ có bốn người, mỗi người đều có tài năng riêng. Trước đây trong trường họ rất nổi bật...nhưng từ khi Văn Thiện chuyển đến thì họ đã mờ dần dần đi...vì anh Thiện hát rất hay nên được tất cả nữ sinh yêu thích..."

Nghe những gì Lùn mới vừa kể thì càng khiến nó tin nghi ngờ trong lòng mình là đúng. Lùn nói thêm:

"Giờ bốn người họ nổi tiếng siêu quậy, đi khắp nơi gây sự đánh nhau."

Nó nhẹ gật đầu và vội nói:

"Chúng ta vào lớp đi."

Rồi nó bước nhanh vào lớp. Lùn cũng nhanh theo vào.

Bước vào lớp với vẻ mặt nghiêm túc khiến cho ba cô bạn của nó không khỏi ngạc nhiên, lúc này vẫn còn cười nói mà, sao bây giờ lại là khuôn mặt nghiêm túc hiếm có này. Yến Nhi lên tiếng hỏi:

"Mày sao thế Yến?"

Huỳnh Thủy cũng lên tiếng hỏi:

"Đã có chuyện gì vậy?"

Nó đến chỗ ngồi nhìn mọi người và nói khẽ:

"Giờ ra chơi chúng ta xuống căn teen nha, tao có chuyện muốn bàn với tụi mày."

Hạ Vy nhìn và hỏi:

"Vậy có cần báo cho Nghĩa biết không?"

Nó vội lắc đầu:

"Thôi không cần đâu."

Yến Nhi với tay kéo Lùn ngồi xuống và hỏi nhỏ:

"Yến kéo mày ra ngoài làm gì thế?"

Lùn vừa dùng tay sờ sờ cổ mình vừa khẽ nói:

"À chỉ hỏi về nhóm hotboy thôi."

Yến Nhi và Huỳnh Thủy ngạc nhiên nhìn nhau:

"Nhóm hotboy trong trường sao?"

*****Hết chương 8*****

Nó đang nghi ngờ điều gì và phải làm sao giải đáp mọi nghi ngờ của mình đây, truyện sẽ thế nào?

Sứ mời mọi người đón đọc tiếp truyện của chúng ta vào chủ nhật tuần sau nha.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Điều tra

Trường học Thanh Quy được xây chín tầng, ở dưới là một căn teen rộng lớn, món ăn nào cũng có bán, đầy đủ mọi thứ.

Bàn gần cửa kiến có năm cô gái đang thoải mái ăn uống. Mỗi người một sở thích khác nhau nhưng hôm nay họ lại gọi cùng một món, mì ý với trà sữa.

Huỳnh Thủy đặt ly trà sữa xuống bàn và hỏi:

"Không phải mày có chuyện muốn bàn với tui tao sao Tiểu Yến?"

Hạ Vy cũng tò mò hỏi:

"Là chuyện gì sao tao thấy mày nghiêm túc thế?"

Nó uống một ngụm trà sữa rồi nói:

"Tao đang nghi ngờ những tin đồn về anh Văn Thiện là do có người ác ý phát tán."

Bốn ánh mắt đầy ngạc nhiên đều hướng về nó, chắc họ không hiểu lắm nó chứ? Nó muốn rước phiền phức vào người nữa sao? Yến Nhi vội hỏi:

"Ý mày là muốn điều tra rõ về chuyện này hả?"

Nó liếc gật đầu:

"Chính xác, tao muốn làm rõ chuyện này."

Lùn đặt nhẹ đĩa mì xuống và nói:

"Chuyện này không dễ đâu nha."

Hạ Vy chóng cảm nhìn nó và hỏi:

"Lí do nào khiến mày nghi ngờ vậy?"

Nó nghiêm túc nói:

"Theo tao được biết thì lúc anh Văn Thiện mới chuyển đến trường này đã được nhiều người yêu mến, muốn làm bạn với anh ấy."

Hạ Vy và Huỳnh Thủy bất giác gật đầu, trước đây cả hai từng là bạn của Văn Thiện. Tính tình anh thế nào không phải hai người họ không biết, anh vừa hát hay vừa vui tính. Thấy mọi người không nói gì thì nó nói tiếp lời:

"Bỗng dưng có tin đồn không hay về anh ấy và mọi người đều tin một cách dễ dàng, không phải quái lạ lắm sao?"

Lùn nhìn nó với nụ cười tươi trên môi, thường ngày nó trẻ con hậu đậu thế đấy. Nhưng đến khi gặp chuyện thì nó lại là người nghiêm túc và sáng suốt nhất.

Yến Nhi suy nghĩ một hồi, rồi nhẹ gật đầu:

"Suy nghĩ lại thì tao thấy mày nghi ngờ là đúng đấy."

Huỳnh Thủy lên tiếng nói:

"Vậy mau điều tra rõ chuyện này đi."

Lùn vui vẻ gật đầu:

"Lại làm chuyện tốt nữa rồi, hay quá."

Ánh mắt nó giờ hướng về phía Hạ Vy, đợi cô lên tiếng.

Cảm thấy có một ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm thì Hạ Vy thở dài:

"Mọi người đồng ý hết rồi tao còn phản đối được sao? Điều tra thì điều tra."

Nghe xong bộ mặt nghiêm túc của nó liền tan biến, mà thay vào đó một bộ mặt trẻ con như thường ngày:

"Hay quá, thế là ổn rồi. Giờ ăn uống no bụng trước đã, mì ý thơm quá đi."

Mọi người nhìn nó khê lác đầu, mới một phút trước vẫn là khuôn mặt nghiêm túc, thế mà giờ lại... Haizz, đúng là họ thích ứng không kịp với nó mà.

Sau khi ăn uống xong thì tụi nó quay lại lớp, chuẩn bị hai tiết học cuối.

Thời gian cứ chậm rãi trôi qua cùng những câu chữ. Cuối cùng cũng đã tan học, thầy cô giáo vừa quay lưng đi thì cả lớp giống như được giải cực hình vậy tất cả đều vui mừng chạy ngoài.

Trong giờ học nó nghĩ sẵn hết rồi, nó bảo mọi người chia nhau ra thăm dò. Vì trường này dù đã tan học nhưng cũng không ít người ở lại không về ngay, do có không gian yên tĩnh dù muốn học bài hay muốn đọc sách thêm đều khá thích hợp.

Huỳnh Thủy khê nhú mày hỏi:

"Nhưng mày đi riêng một mình như thế có ổn không đó Tiểu Yến?"

Hạ Vy nhẹ gật đầu:

"Phải đó, lỡ mày gặp bọn người hôm bữa thì sao?"

Nó thở ra, hai cô bạn này có phải lo xa quá không? Làm gì xui xẻo dữ vậy? Nó vừa đi riêng thì liền gặp bọn người đó chứ?

Nhìn vẻ mặt của nó thì Lùn cũng đoán ra, nó bảo chia nhau ra thăm dò vì muốn có thể điều tra nhanh chút thôi.

Lúc nó chưa kịp lên tiếng thì Lùn đã lên tiếng nói giúp:

"Hai mày đừng quá lo, Tiểu Yến của chúng ta thông minh mà."

Được Lùn hỗ trợ nên nó theo đó lên tiếng trấn an hai người thích lo xa kia:

"Đúng rồi đúng rồi, sẽ không sao sẽ không sao đâu. Tụi mày đừng lo xa quá thế chứ? Nếu có gặp thì tao cũng biết chạy mà."

Yến Nhi thật muốn té ngã với nó quá, đã 16 tuổi rồi nhưng bộ dạng của nó lúc này giống đứa trẻ mới 3 tuổi hơn. Lùn cũng hết cách với nó luôn, chẳng biết nó đang trấn an người ta hay là đang khiến người ta lo lắng thêm nữa đây.

Huỳnh Thủy bị bộ dạng con nít của nó làm bật cười thành tiếng, nhỏ vừa cười vừa nói:

"Thôi đủ rồi Tiểu Yến, mày mà còn nói nữa thì Vy thật sự không yên tâm để mày đi một mình đâu."

"Hả?"

Nó đưa mắt ngu ngu ra nhìn mọi người, bộ nó nói gì sai à sao nhìn vẻ mặt mọi người kì quá vậy?

Đang suy nghĩ thì bị Hạ Vy gõ vào trán một cái mạnh:

"Mày nhớ cẩn thận đó, có chuyện gì gọi điện thoại cho tao ngay."

Vừa nói xong thì cô quay lưng đi, rời khỏi. Tuy giọng điệu của cô rất giống đang ra lệnh cho nó nhưng mọi người đều nhận ra đó là cách quan tâm người

khác của cô.

Ba cô bạn nhìn nó khẽ lắc đầu, rồi cũng quay lưng đi. Nó cứ đứng ở đó xoa xoa cái trán đáng thương của mình:

"Híchic, đau quá. Nhỏ Vy này, bộ không thể nhẹ tay với mình chút được sao?"

Năm người cứ đi khắp nơi trong trường thăm dò, hy vọng tìm được chút tin tức nào đó. Nhưng đáng tiếc là bốn cô bạn của nó đều không giỏi giao tiếp với người khác. Thế nên đi cả buổi họ chẳng được gì hết. Họ họp mặt ở căn teen khi mệt mỏi cả người.

Yến Nhi mỗi một ngời xuống ghế và hỏi:

"Bọn mày có tin tức gì không vậy?"

Cả ba người lắc đầu cùng lúc. Thấy thế Yến Nhi áp mặt xuống bàn than thở:

"Nhỏ Yến đúng là muốn tụi mình mệt chết mà, tự nhiên muốn lo vụ này à"

Huỳnh Thủy với tay vỗ vai Yến Nhi và cười vui:

"Nhi muội muội vẫn chưa quen với tánh thích lo chuyện lao động của Tiểu Yến nhà mình hả?"

Lùn vừa nhìn xung quanh vừa hỏi:

"Ủa Tiểu Yến đâu? Nó vẫn chưa xuống sao?"

Hạ Vy thở dài và lạnh nhạt nói:

"Để tao gọi cho nó thử xem."

Nó đang đi lang thang ở tầng năm, người quen người không quen nó đều dò hỏi hết rồi nhưng ai cũng nói Văn Thiện bay bướm, nói anh là loại người quen chán rồi đấy, không chút thương tiếc. Còn khi nó hỏi tin đồn đó xuất phát từ đâu ra thì tất cả họ đều lắc đầu, đúng là làm nó nhức đầu mà.

Đang đi lang bộ lên tầng sáu thì điện thoại nó bỗng đổ chuông, nó vội lấy điện thoại trong túi áo khoác ra và bấm nhận cuộc gọi.

Nó: "Alo tao nghe nè bạn thân."

Hạ Vy: "Sao mày vẫn chưa xuống căn teen nữa?"

Nó: "À...mà tụi mày có tin tức gì không?"

Hạ Vy: "Không mày ơi."

Nó: "Không luôn sao?"

Hạ Vy: "Mà mày đang ở đâu?"

Nó lười biếng tựa lưng vào lầu lang ngược mặt nhìn lên trên và hỏi thăm:

"Không lẽ cứ vậy mà về sao?"

Hạ Vy: "Tiểu Yến, mày còn nghe không?"

Nó: "À tao...đang nghe đây."

Hạ Vy: "Bộ có chuyện gì sao?"

Nó: "Đâu có đâu."

Hạ Vy: "Mày đang ở đâu?"

Nó: "Tao...tao đã về trước rồi...tụi mày cũng về đi"

Hạ Vy nhíu mày đầy nghi ngờ:

"Mày đã về trước?"

Mọi người nghe vậy thì thoáng ngạc nhiên quay lại nhìn nhau. Nó mượn cớ là ở nhà mình có việc nên đã về trước, rồi vội vàng cúp máy. Yến Nhi nhìn Hạ Vy mà hỏi:

"Thật ra Yến đang giờ trò gì vậy mày?"

Hạ Vy không trả lời Yến Nhi mà cứ ngồi ở đó suy nghĩ, rồi một lúc sau cô vội đứng dậy:

"Tụi mày về trước đi."

Sau khi bỏ lại một câu thờ ơ thì cô nhanh quay lưng đi. Tánh lạnh nhạt của cô quả thật hay khiến người khác khó chịu, cô nàng này chẳng hoá đồng chút nào. Yến Nhi và Huỳnh Thủy với Lùn đã đi vòng vòng cả buổi nên rất mệt chẳng còn sức quan tâm đến nữa.

Nó nói dối vì muốn đi thăm dò thêm chút nữa, chứ chưa được gì mà về thì nó chẳng can tâm đâu. Vừa lên tới tầng sáu thì nó đã thấy phía trước có một người khá đẹp trai với dáng người cao ráo và mái tóc ngắn được nhuộm màu đỏ rượu nổi bật, đang đi tới.

Mà nó để ý thấy cậu ta có gì đó không được ổn lắm, giống như không thấy đường vậy, cứ tựa sát tường mà đi.

Người con trai đó - Thế Phong 17 tuổi. Đôi mắt của cậu ta hiện giờ rất mờ, không nhìn rõ một thứ gì. Cậu ta đang cố tựa sát tường mà bước đi thì bỗng nhiên bị vấp ngã bởi giày giày của mình.

"Này cẩn thận."

Lúc Thế Phong sắp ngã trào xuống sàn nhà thì bất chợt có đôi tay nhỏ bé cầm lấy cánh tay của cậu ta dùng sức kéo lại, không để cậu ta ngã xuống. Thế Phong hơi hoảng hốt liền đứng tựa sát bức tường phía sau và ngược mặt nhìn, dù không thấy rõ thì cậu ấy vẫn nhận ra người vừa giúp mình là con gái.

Nó hỏi khẽ:

"Anh có sao không?"

Thế Phong nhẹ lắc đầu:

"Cảm ơn em, anh không sao."

Nó vẫn dìu cánh tay Thế Phong và hỏi thẳng:

"Hình như anh không thấy đường hả?"

Đứng ra Thế Phong không muốn cho người khác biết vấn đề hiện tại của mình nhưng cô bé này đã nhận ra nên cậu ta đành nói thật:

"Ừ tại anh làm rớt kính áp tròng nên mới vậy."

Cậu ta bỗng thở dài và ngại ngừng hỏi:

"Không biết...em có thể...giúp anh về lớp không... Anh còn cặp kính áp tròng khác trong balô"

Nó vui vẻ gật đầu:

"Dạ tất nhiên là được rồi."

Thế Phong nghe vậy thì không khỏi vui mừng:

"Thế cảm ơn em nhiều nhé, anh học lớp 11a2."

Nó nhìn xuống đôi giày của Thế Phong và vội nói:

"Khoan đã, để em buộc giày giày lại giúp anh trước."

Thế Phong lắc đầu liên tục:

"Không cần đâu, anh tự làm được mà."

Rất ngại nhưng cậu ta lại phản ứng không nhanh bằng nó, nó đã ngồi xổm xuống buộc giày giày lại giúp cậu ta mất rồi.

Hình ảnh trước mắt dù rất mờ nhưng Thế Phong có thể thấy nụ cười tươi của cô bé đang buộc giày giày giúp mình, nụ cười trông rất hồn nhiên. Và bất giác môi cậu ta lại mím cười nhẹ, cô bé này thật tốt.

Hình ảnh này nếu người khác nhìn thấy thì sẽ có cảm giác lằng mạn như trong truyện ngôn tình...

*****Hết chương 9*****

Nhớ đón đọc tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Xem như lời cảm ơn

Đang đi lang thang trong trường để điều tra về những tin đồn không hay về Văn Thiện thì nó đã gặp một người khá đẹp trai với mái tóc đỏ rượu nổi bật tên Thế Phong, cậu ta vì làm rớt kính áp tròng nên không nhìn thấy rõ, suýt nữa là té ngã. Nhưng cũng may là được nó đỡ lấy kịp.

Nó đã đưa Thế Phong về lớp an toàn và cậu ta cũng đã đeo kính áp tròng mới vào rồi. Bây giờ Thế Phong đã có thể nhìn rõ nó, dù cho nó không quá nổi bật như những hotgirl nhưng cậu ta lại cảm thấy nó rất xinh đẹp.

"Anh thấy sao rồi?"

Nó hỏi giọng quan tâm. Thế Phong khẽ giật mình, rồi gật đầu:

"Ờ anh ổn rồi. Mà em tên gì vậy? Anh tên Thế Phong."

Nó nở một nụ cười thật tươi trên môi:

"Dạ em tên Tiểu Yến ạ."

Nụ cười của nó quả thật luôn mang cho người khác cảm giác thân thiện gần gũi, dù là lần đầu gặp.

Thế Phong khá thích cảm giác này. Cậu ta tò mò hỏi:

"Mà em đi đâu lên đây vậy?"

Nghe hỏi thì nó mới nhớ ra chuyện mình đang làm, nó vội quay qua nhìn đồng hồ treo tường.

"Đã 1 giờ trưa rồi sao?"

Thét lên rồi nó chán nản ngã xuống ghế, chắc chẳng còn ai ở trường nữa rồi. Thế Phong không hiểu gì cả, cô bé này bị gì vậy trời. Cậu ta hỏi:

"Em sao thế Tiểu Yến?"

Nó buồn bã nói:

"Em lên đây để thăm dò một chuyện...nhưng giờ mọi người đã về hết rồi."

Thế Phong cũng ngồi xuống và nói:

"Xin lỗi, cũng vì giúp anh..."

Nó quay qua nhìn và vội lắc đầu:

"Dạ không sao đâu, giúp được anh, em rất vui."

Thế Phong thoáng ngạc nhiên, nó nói thật sao? Thật sự nó vui khi giúp được cậu ta, dù cậu ta và nó không hề quen biết gì sao? Cậu ta tò mò hỏi:

"Mà em muốn thăm dò chuyện gì vậy? Biết đâu anh có thể giúp được thì sao?"

Nó nhìn Thế Phong suy nghĩ một hồi mới nói:

"Chắc anh cũng biết anh Văn Thiện chứ? Em muốn làm rõ những tin đồn không hay về anh ấy."

Thế Phong khẽ nhúm mày nhìn nó:

"Nhưng tại sao em muốn làm rõ? Không lẽ em không tin mấy tin đồn đó à?"

Nó không chút do dự gật đầu:

"Dạ đúng vậy em chẳng tin anh Văn Thiện là người xấu như vậy đâu."

Thái độ không chút do dự của nó khiến cho Thế Phong thật sự bất ngờ và thấy tò mò về nó hơn, cậu ta thật muốn biết tại sao nó lại tin tưởng Văn Thiện như thế này nên lên tiếng hỏi:

"Tại sao em tin hần ta không phải là người xấu vậy?"

Nó hướng mắt về phía cửa sổ nhìn bầu trời xanh mây trắng kia và nói khẽ:

"Vì anh ấy đã hỏi em một câu..."

Thế Phong ngồi im lặng chờ đợi nó nói hết lời, chính bản thân cậu ta cũng không hiểu sao hôm nay mình lại có thể kiên nhẫn ngồi nghe chuyện chẳng liên quan đến mình như thế nữa. Lúc này nó nhỏ nhẹ nói tiếp lời:

"Anh ấy đã hỏi, em vì anh ấy mà gặp rắc rối em có giống mọi người chán ghét anh ấy không? Nếu như anh ấy thật sự là người xấu thì đã không quan trọng suy nghĩ của em rồi."

Thế Phong khẽ nhúm mày:

"Em đã vì hần ta mà gặp rắc rối sao?"

Nó vội lắc đầu:

"Dạ cũng không có gì đâu."

Rồi đứng dậy và cười nói:

"Nếu anh ổn rồi thì em về nha, cũng trễ lắm."

Không để Thế Phong kịp nói gì thì nó đã quay lưng, chạy nhanh đi. Thế Phong vội với gọi theo:

"Khoan đã Yến. Tiểu Yến."

Nhưng nó sớm chạy mất bóng rồi, chẳng nghe thấy gì cả. Thế Phong khẽ lắc đầu, làm gì chạy nhanh dữ vậy?

"Tiểu Yến, anh sẽ giúp em...xem như lời cảm ơn."

Cậu ta đứng nhìn ra cửa lớp và cười nhẹ.

Khi nó đang vừa đi vừa thì suy nghĩ thì có giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên:

"Biết ngay mày vẫn còn ở trong trường mà."

Nó ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Hạ Vy đang khoanh tay đứng trước ngực bước tới.

"Vy, sao mày lại...ở đây"

Nó thắc mắc hỏi. Không lẽ trong người nó có gắn thiết bị theo dõi, sao Hạ Vy lại biết nó còn ở trong trường? Rõ ràng lúc nãy gọi điện thoại nó đã nói mình về trước rồi mà.

Hạ Vy bước đến gõ vào trán nó một cái mạnh:

"Dám nói dối tao nè!"

Nó dùng tay xoa xoa trán đang thương của mình:

"Ui da đau... Vy, mày không thể nhẹ tay chút với tao được à?"

Hạ Vy phồng má nói:

"Không, tất nhiên là không được rồi. Đánh cho mày đau mới nhớ chứ?"

Nó liếc nhìn Hạ Vy và nói:

"Đánh riết tao ngu luôn đi, để coi mày lấy gì mà đền cho ba mẹ tao?"

Hạ Vy cười vui:

"Mày có thông minh đâu mà sợ ngu."

Nghe vậy nó cứng họng, không thể cãi lại được gì.

"Thật không biết sao tao lại xem mày là bạn thân."

Nó giận dỗi nói. Hạ Vy nhìn bộ mặt giận dỗi của nó mà bật cười, rồi cô bước đến ôm vai nó và nói:

"Thôi chúng ta về nhà đi, quá trễ rồi."

Đi theo lời nói là bánh mì chà bông thơm ngon. Hạ Vy biết chắc nó đói bụng nên lúc ở căn teen đã mua.

Vừa nhìn thấy bánh mì chà bông thì giận dỗi của nó lập tức tan biến, nó vui vẻ nhận lấy bánh mì từ tay Hạ Vy và nói:

"Tao đói bụng gần chết rồi đây, cảm ơn mày nha."

...

Chiều hôm đó ở một quán cà phê có đôi nam nữ ngồi yên, không ai nói với ai một lời nào.

Nam cao ráo đẹp trai với mái tóc đỏ rượu, cậu ta lúc nào cũng nổi bật giữa đám đông.

Nữ tóc đen dài được buộc hai bên, khuôn mặt xinh đẹp như hoa hồng, ả đang khoác trên mình một chiếc đầm màu vàng, trông thật đáng yêu.

"Thế Phong, anh gọi tôi ra đây ngắm trời ngắm đất thôi hả?"

Cô gái mới lên tiếng là Thanh Hiền 17 tuổi, ả không thích sự im lặng này.

Thế Phong đang bấm điện thoại khi nghe hỏi thì nhếch môi cười:

"Xin lỗi, tôi không có rảnh ngắm nhìn trời với cô đâu."

Thanh Hiền bực bội hỏi:

"Thế anh gọi tôi ra đây làm gì?"

Thế Phong khẽ nhìn và nói:

"Tôi có chuyện muốn hỏi cô."

nghe vậy Thanh Hiền hơi ngạc nhiên, ả cười châm chọc:

"Đường đường là nhóm trưởng Thế Phong mà đích thân hỏi chuyện tôi, xem ra tôi cũng có phước quá nhỉ?"

Thế Phong tỏ vẻ lạnh lùng và đi thẳng vào vấn đề:

"Những tin đồn về Văn Thiện lớp 11a1 là do Thanh Hiền cô cố phát tán ra, phải không?"

Thanh Hiền ngạc nhiên:

"Sao anh lại biết?"

Thế Phong cười lạnh:

"Cái gì mà tôi muốn biết rồi thì chỉ cần một tiếng đồng hồ thôi là điều tra ra hết. Nói, tại sao cô lại làm thế?"

Thanh Hiền liếc nhìn Thế Phong, cậu ta đứng là chẳng phải dạng vừa. Chuyện này ả đã rất cẩn thận, ả phải lợi dụng rất nhiều người phát tán tin đồn giúp. Vậy mà cậu ta lại có thể điều tra nhanh như thế, đúng là không xem thường được.

Thế Phong nhủ mày mất kiên nhẫn:

"Tốt nhất cô nên tự mình nói ra, đừng bắt tôi ra tay."

...

Qua hôm sau.

Lúc toàn trường ra chơi thì đã có ai đó vào phòng phát thanh bật thiết bị lên:

"Những tin đồn về Văn Thiện lớp 11a1 là do Thanh Hiền cô cố ý phát tán, phải không?"

"Phải! Chính là Thanh Hiền tôi đã phát tán những tin đồn ấy. Ai bảo anh ta dám từ chối tình cảm của tôi chứ?"

"Thế sự thật là anh ta không phải loại người bay bướm, quen chán rồi bỏ?"

"Ừ không hề sai, anh ta không có như thế. Nhưng anh ta dám làm tôi mất mặt thì tôi bắt phải trả giá"

Nghe xong đoạn nội dung cuộc nói chuyện ấy thì cả trường đều vô cùng ngạc nhiên. Nhất là tụi nó và Văn Thiện, cả hai bên đều ngước mặt lên thật cao nhìn về phía phòng phát thanh để coi ai đang trong đó thì thấy một người con trai tóc đỏ rượt nổi bật trước ánh nắng đang khẽ chiếu vào ô cửa kính. Cả bảy người cùng lúc ngạc nhiên buột miệng gọi khẽ:

"Thế Phong."

Khánh Nghĩa khó hiểu hỏi Văn Thiện:

"Không phải trước giờ hán ghét mày lắm ư, sao giờ lại làm như thế chứ?"

Văn Thiện cũng nhũn mày không hiểu:

"Lên đó hỏi rõ thử."

Nói dứt câu thì anh nhanh chân chạy đi. Khánh Nghĩa và tụi nó cũng nhanh chạy theo.

Khi mọi người chạy tới lang lâu thì thấy Thế Phong đang đi xuống. Thế là tất cả đều chạm mặt nhau, nhìn nhau với ánh mắt ngạc nhiên.

"Tại sao mày lại làm thế?"

Văn Thiện lên tiếng phá tan không khí im lặng.

Thế Phong không thèm nhìn anh mà đưa ánh mắt nhìn phía nó và nói:

"Đây xem như lời cảm ơn của anh dành cho em, Tiểu Yến."

Nghe câu đó xong thì mọi người đều quay qua nhìn nó chăm chăm. Còn nó thì chớp mắt liên tục, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Cũng vừa lúc đó Thanh Hiền và Mỹ Ngân chạy tới, hai ả cũng nghe thấy câu nói đó của Thế Phong. Ánh mắt hai ả đầy tức giận nhìn về phía nó. Không khí lúc này vô cùng căng thẳng, đến khó thở.

Hạ Vy bỗng nhiên nắm tay nó, kéo nó rời khỏi không khí căng thẳng đó. Nhưng trước khi rời khỏi thì cô để lại một câu:

"Chuyện của mấy người thì tự giải quyết với nhau đừng kéo Tiểu Yến của tôi vào, nếu như ai dám đụng đến Tiểu Yến thì đừng trách tôi."

Nghe xong những lời đó Thế Phong đã hiểu ra rắc rối mà nó nói trước đó là gì rồi.

Huỳnh Thủy bước lên phía trước vài bước và lên tiếng hỏi:

"Này Phong, anh làm thế là sao?"

Nhỏ và Thế Phong đã là bạn thân từ rất lâu rồi, thế nên dù nhỏ có hỏi không đầu không nuôi thì Thế Phong vẫn hiểu.

"Chúng ta đi uống nước đi."

Thế Phong ôm vai Huỳnh Thủy, kéo nhỏ rời đi.

Thanh Hiền và Mỹ Ngân ôm tức giận của mình quay lưng đi. Đợi hai ả đi xa thì Khánh Nghĩa mới nhìn về phía Lùn và Yến Nhi mà lên tiếng hỏi:

"Chuyện này là như thế nào vậy?"

Lùn nhìn về phía Văn Thiện và nói:

"Tiểu Yến nghi ngờ về những tin đồn về anh Thiện nên hôm qua nhờ tụi em đi thăm dò."

Yến Nhi nói tiếp lời thay Lùn:

"Nhưng tụi em chẳng thăm dò được gì."

Lùn đặt tay lên trán mình tỏ ra suy nghĩ:

"Còn chuyện Thế Phong thì tụi em không biết."

Khánh Nghĩa thắc mắc hỏi:

"Hội mình có việc sao lại không ai báo với anh vậy?"

Yến Nhi cười cười và tỏ vẻ vô tội nói:

"Là ý của Yến đó, không liên quan đến tụi em đâu."

Trước đây Khánh Nghĩa có nhắc đến hội Nhân Ái và nghe mọi người nói này giờ Văn Thiện đã rõ mọi chuyện là như thế nào rồi. Là chính nó lạng thăm giúp anh, là nó đã trả lại danh dự cho anh...

*****Hết chương 10*****

Nhớ đón đọc tiếp chương 11 nhé, Sứ đã cố ý dành trọn 1 chương cho hai nhân vật chính chúng ta đó. Hãy nhớ đón đọc nha, lẳng mạn lắm ☐

Bạn đang đọc truyện *Ký Úc Học Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Buổi tối khó quên

Chủ nhật không cần phải đến trường nên nó đã ngoan ngoãn ở nhà giúp ba mẹ mình trông quán, không ra ngoài chơi cùng bạn bè. Vì là ngày nghỉ và những món ba mẹ nó nấu thật sự rất ngon nên quán hôm nay rất đông khách, nó chạy bần suốt buổi sáng luôn.

Dù rất mệt nhưng trong lòng nó lại cảm thấy vô cùng vui sướng, vì được phụ giúp ba mẹ mình mà. Ông bà Trần đang bận mà nhìn thấy nó hậu đậu cứ quên lấy cái này cái kia cho khách thì đều bật cười và khề lắc đầu, không biết bao giờ đưa con gái này của họ mới chịu trưởng thành nữa đây. Nhưng nghĩ thế thôi chứ nhìn thấy nó vui vẻ hồn nhiên không buồn phiền như vậy hai ông bà thấy hạnh phúc lắm rồi, chẳng mong gì thêm nữa.

Sau làm xong mọi việc thì đã chiều tối, một mình nó lấy xe đạp chạy ra ngoài hóng mát. Và nó muốn đến thử một nơi, nơi mà nó nghe nhiều người nhắc đến. Đó là Cafe Nến, một quán cà phê cũng khá nổi tiếng bởi sự lẳng mạn ở nơi ấy.

Vừa bước vào quán nó có cảm giác như mình đã buông bỏ hết mọi mệt mỏi, bởi bày trí nơi này vô cùng tuyệt vời và rất thoải mái.

"Kính chào quý khách."

Một phục vụ nam ăn mặc lịch sự bước ra cúi đầu và nhẹ nhàng nói.

Đang xoay vòng ngắm nhìn phong cảnh của quán thì nghe tiếng chào đó, nó khề giật mình quay qua nhìn. Cũng vừa lúc đó phục vụ nam kia ngẩng đầu lên. Cứ thế hai ánh mắt đã va chạm nhau giữa không trung.

Người đang đứng trước mặt nó hiện giờ chẳng phải ai xa lạ mà chính là Văn Thiện, anh đang khoác trên người mình một chiếc áo sơ mi trắng với quần tây đen, trên tay anh đang cầm cuốn Menu, trông anh đẹp trai chết người luôn.

Văn Thiện cũng ngạc nhiên không kém, anh không ngờ lại gặp được nó ở đây. Nhưng điều khiến anh ngạc nhiên nhất là vẻ đẹp của nó hiện giờ, nó đang khoác trên người một chiếc đầm màu hồng dài tới đầu gối với một chiếc bóp đeo cùng màu và mái tóc đen được buông dài tới lưng. Hình như nó vừa mới tắm xong nên mái tóc hơi ướt ướt, nhìn nó giờ vô cùng xinh đẹp.

"Anh Văn Thiện...sao anh lại ở đây?"

Nó thắc mắc hỏi. Văn Thiện khề giật mình và cười cười:

"Ờ anh đang làm thêm ở đây. Thế còn em thì sao?"

Nó vui vẻ nói:

"Dạ tại em nghe nhiều người nhắc đến quán cà phê này quá nên em muốn đến xem thử."

Văn Thiện thấy thái độ của nó vẫn vui vẻ bình thường thì biết nó không hề xem thường anh vì việc anh làm phục vụ ở đây. Anh cười hỏi:

"Đã nghe nhắc nhiều vậy thì chắc em cũng biết quán này có 6 khu khác nhau chứ? Thế em muốn đến khu nào uống nước đây?"

Đúng là nó đã nghe nói quán này đặc biệt có 6 khu, không gian khác nhau. Tùy ý khách lựa chọn, nơi mình thích.

"Dạ em cũng không biết nên chọn khu nào nữa."

Nó suy nghĩ rồi trả lời. Văn Thiện mỉm cười:

"Nếu em tin tưởng anh thì anh sẽ đưa em đến khu hợp với em nhất."

Nó liền gật đầu và cười thật tươi:

"Tất nhiên là em tin tưởng anh rồi."

Văn Thiện bắt chợt đờ người ra, bởi nụ cười của nó đã hút hồn anh mất rồi.

...

Văn Thiện dẫn nó đến khu Spring Valley, một nơi đầy hoa cỏ thiên nhiên. Lối đi có những ngọn nến lung linh, khung cảnh nơi đây quả thật rất tuyệt vời.

Văn Thiện lịch sự kéo ghế cho nó ngồi xuống và đưa Menu cho nó để chọn món. Thì ra quán Cafe Nến này không chỉ thức uống mà còn có món ăn nữa, món Ý món Pháp, đầy đủ các món. Nhưng nó lại chọn món kem 2 viên. Văn Thiện mỉm cười:

"Em chờ anh chút nhé Tiểu Yến."

Nói xong thì anh vội quay lưng đi.

Nó thoải mái ngồi ngắm nhìn khung cảnh xinh đẹp trước mắt, theo những gì mà nó hiểu biết thì quán Cafe Nến này mang phong cách Trung Âu.

Khoảng 35 phút sau Văn Thiện quay lại, trên tay anh đang bưng một ly kem và một chiếc khăn lông:

"Của em đây Tiểu Yến."

Văn Thiện đặt nhẹ ly kem xuống trước mặt nó rồi anh cầm khăn lông khẽ bước ra sau lưng nó.

"Anh tính làm gì vậy?"

Nó không biết Văn Thiện đang định làm gì nên vội hỏi. Văn Thiện mỉm cười và nói thật khẽ:

"Em đừng sợ, anh chỉ muốn lau khô tóc giúp em thôi. Trời tối rất lạnh mà em để tóc ướt thế thì dễ bị cảm lắm đấy."

Nó lại vội nói:

"Để em tự làm được rồi, chứ anh đang làm việc mà."

Văn Thiện nhẹ lắc đầu:

"Không sao, này anh đã đổi ca với người khác rồi. Em cứ ngồi yên đi, anh hứa sẽ không làm đau em."

Rồi anh bắt đầu dùng khăn lau khô tóc giúp nó một cách nhẹ nhàng. Cả khuôn mặt nó đều ứng đỏ lên như một quả cà chua chín, trông nó giờ thật sự đáng yêu.

Giây phút đó trái tim của hai người đập rất nhanh, tưởng chừng trái tim của cả hai muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy. Vào lúc này tiếng nhạc tự nhiên nhẹ nhàng vang lên, khiến bầu không khí trở nên lãng mạn hơn.

...

*Vào một ngày tươi sáng ta đi cùng nhau

*Và lòng em đã hứa yêu anh dài lâu

*Chớ thay lòng nhé anh cho em buồn

*Lệ ướt hoen đôi bờ mi.

*Này một khi đã hứa xin anh đừng quên

*Rằng từ nay chỉ có mỗi riêng mình em

*Đã như là giấc mơ bên anh
*Lòng đã yêu anh hồi người.
*Nhớ không em bao nhiêu ngày tháng qua
*Tình đôi ta đã trao nhau qua thiết tha
*Lòng anh hứa sẽ mãi mãi không đổi thay
*Và con tim chỉ biết yêu em.
*Nói đi em, em yêu chỉ có anh
*Nguyện trên môi em trao anh những khúc ca
*Từng ngày qua bên nhau, Em nhân ra
*Rằng anh đây chỉ có em thôi.
*Chuyện tình yêu ta mãi như muôn bài thơ
*Tư tình trong ca khúc có em và anh
*Mãi như một khúc ca lá la là
Tình ái đưa ta mãi mãi bên người....

...

"Em có thấy bài hát này hay không Tiểu Yến?"

Văn Thiện vừa đứng lau tóc cho nó vừa hỏi. Nó nhẹ gật đầu:

"Dạ hay lắm ạ."

Văn Thiện cười nói:

"Bài này là, tình yêu trong sáng, của Lương Gia Huy và Saka Trương Tuyên đấy. Anh rất thích bài này và muốn nghe cùng với em nên anh đã nhờ người mờ."

Mái tóc dài của nó được Văn Thiện cẩn thận lau này giờ, nay đã hoàn toàn khô. Anh cầm khăn bước ra và ngồi xuống đối diện với nó.

"Cảm ơn anh nha, em làm phiền anh quá."

Nó vừa vuốt mái tóc của mình gọn lại vừa cười nói. Văn Thiện nhẹ lắc đầu:

"Anh là người nói lời cảm ơn mới đúng. Cảm ơn em, Tiểu Yến. Nếu không nhờ em giúp anh thì những tin đồn ấy cũng không kết thúc nhanh vậy đâu."

Từ ngày mọi chuyện sáng tỏ thì trường học ai ai cũng đến tìm Văn Thiện để xin lỗi vì trước đây đã hiểu lầm anh và xin được làm bạn lại với anh.

Nó nhìn và nói:

"Ban đầu em thật không biết anh Phong là trưởng nhóm hotboy."

Nếu lúc đầu nó biết Thế Phong là trưởng nhóm hotboy trong trường, những người ghét Văn Thiện nhất thì chắc chắn nó sẽ không dễ dàng nói ra suy nghĩ của mình về những tin đồn ấy.

Nhưng cũng may, Thế Phong là một người tốt không đổ dầu vào lửa. Nếu như cậu ta lợi dụng chuyện nó vì Văn Thiện mà gặp rắc rối bịa ra những tin đồn xấu khác cho Văn Thiện thì chắc rằng anh sẽ không học nổi ở trường học Thanh Quy ấy.

Văn Thiện nhìn nó mà mỉm cười:

"Thôi em ăn kem đi, kem sắp chảy hết rồi kia."

Nó nhẹ gật đầu và vui vẻ ăn ly kem mát lạnh của mình.

"Anh Văn Thiện cũng ăn chút với em đi."

Nó đưa miếng kem đầy đến trước miệng Văn Thiện và tỉnh nghịch nói.

Văn Thiện ngạc nhiên nhìn nó:

"Như thế có được không?"

Nó vô tư gật đầu:

"Tất nhiên là được rồi, anh ăn với em đi mà."

Thấy thế Văn Thiện cứ để nó dứt kem cho mình ăn.

Anh và nó cười nói vui vẻ trước khung cảnh hoa cỏ thiên nhiên với những bài hát tình yêu nhẹ nhàng, lại thêm một bầu trời đầy sao ở trước mắt. Đúng là một buổi tối lãng mạn khó quên mà.

*****Hết chương 11*****

Mọi người thấy thế nào nè ☺ ☐

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Cả hai đều tốt

Giữa ban đêm có một đôi trai gái đang dạo bước. Trai với dáng người cao ráo và khuôn mặt hiền lành đang nhìn cô bạn bên cạnh mình mà mỉm cười. Cô gái ấy xinh đẹp với mái tóc dài được vén gọn qua một bên. Hai người ấy chẳng phải ai xa lạ mà chính là Khánh Nghĩa và Hạ Vy, cả hai cứ lâu lâu ra công viên đi dạo và ăn bánh tráng xộn uống trà sữa với nhau. Mấy năm nay vẫn thế, không hề thay đổi.

"Nghĩa, sao anh lại chơi thân với Thiện vậy?"

Hạ Vy vừa đi vừa hỏi. Khánh Nghĩa nhìn và nói:

"Tại anh ngồi chung bàn hai năm, dần dần thân với nhau thôi."

Hạ Vy vừa ăn bánh tráng xộn vừa hỏi:

"Thế anh biết gia đình hắn như thế nào không?"

Khánh Nghĩa uống trà sữa và lắc đầu:

"Không em, Thiện chưa từng nhắc đến gia đình. Mà sao vậy, sao tự nhiên em lại hỏi đến Thiện?"

Hạ Vy vừa bước đi vừa nói:

"Tại em thấy hắn ta bí ẩn quá thôi."

Khánh Nghĩa bước lên phía trước nhìn Hạ Vy và khẽ hỏi:

"Mỗi chuyện đã sáng tỏ hết rồi mà, sao em vẫn cứ ác cảm với Thiện vậy?"

Hạ Vy nhẹ lắc đầu:

"Em chỉ muốn bảo vệ Tiểu Yến thôi. Nó dễ tin người như thế nào anh biết rõ mà."

Khánh Nghĩa thở ra:

"Em lo lắng hơi quá đó Vy, anh thấy Tiểu Yến là người biết phân biệt ai tốt ai xấu mà."

Hạ Vy bước đến ghế băng đá ngồi xuống và nói khẽ:

"Thông minh của nó chỉ dành cho công việc thôi chứ trong tình cảm nó ngốc nghếch lắm."

Khánh Nghĩa cười buồn, Hạ Vy và nó cứ lo lắng cho nhau thế đấy, nhiều lúc lại vô tình bỏ rơi những người bên cạnh.

"Thôi em đừng suy nghĩ nhiều nữa, điều gì phải đến thì sẽ đến thôi."

Khánh Nghĩa cũng ngồi xuống và nói. Thật lòng cậu mong muốn bánh xe thời gian có thể ngừng lại tại giây phút này, để cậu có thể ngồi bên cạnh người con gái mà mình luôn yêu mến.

Hạ Vy ngược mặt lên cao nhìn ngắm bầu trời đầy sao trước mặt, hôm nay trăng và sao đều rất đẹp khiến lòng người bỗng trở nên nhẹ nhõm hơn.

"Bánh tráng chỗ này bán không ngon chút nào."

Hạ Vy khẽ nhủ mảy lại nói. Khánh Nghĩa nhẹ gật đầu:

"Vậy để lần sau anh sẽ tìm chỗ khác ngon hơn."

Hạ Vy cười nhẹ:

"Là anh hứa đó nha."

...

Gia Lâm vừa làm thêm xong, trên đường về thì y vô tình đi qua một nhà sách. Chợt nhớ mình đang thiếu vài cuốn sách cho chuyện học. Cứ thế y vội bước vào nhà sách trước mặt.

Đang đi dài dài những kệ sách thì Gia Lâm đã vô tình trông thấy một hình dáng nhỏ nhắn của cô gái, y cảm thấy cô gái ấy hơi quen quen nên vô thức bước gần thêm chút nữa.

Vừa lúc ấy cô gái cầm cuốn truyện ngôn tình quay qua với nụ cười vui trên môi. Cứ thế cả hai đã nhìn thấy nhau.

Bóng đèn trên đầu quả thật là quá sáng khiến cho hai người đứng cách xa có thể nhìn thấy rõ nhau, có thể nhìn thấy ánh mắt đầy ngạc nhiên của đối phương.

Cô gái đang đứng trước mặt Gia Lâm hiện giờ chính là Yến Nhi, người đã kết oan gia với y ngay lần đầu gặp.

Trên môi của Yến Nhi đang nở nụ cười vui vì mới tìm được cuốn truyện ngôn tình mà mình yêu thích nhưng khi nhìn thấy Gia Lâm thì nụ cười ấy lập tức tan biến.

"Sao trùng hợp thế?"

Gia Lâm vừa bước đến vừa hỏi. Yến Nhi liếc mắt nhìn:

"Sao xui xẻo quá vậy? Lại gặp anh."

Gia Lâm khoanh tay đứng tựa nhẹ vào kệ sách, môi y hơi cong lên:

"Phải nói gặp tôi là cô may mắn mới đúng, vì tôi là thần may mắn mà."

Yến Nhi dùng tay bịt miệng mình lại:

"Anh làm tôi mắc ói quá đó, thần xui xẻo mới đúng."

Vì không muốn tranh cãi thêm với Gia Lâm nữa nên nói vừa dứt câu thì Yến Nhi vội quay lưng đi.

Mới đi được vài bước thì bàn tay to lớn kia nắm lấy cổ áo sau của cô ấy, kéo mạnh lại:

"Tôi có chuyện muốn hỏi cô, đi theo tôi."

Nói xong Gia Lâm cứ thế lôi Yến Nhi, khiến cuốn truyện ngôn tình trên tay cô gái rớt xuống sàn nhà.

"Anh đang làm gì thế hả, mau thả tôi ra."

Yến Nhi vừa vùng vẫy vừa thét lên:

"Cứu với, có người bắt cóc."

Dù có kêu la như thế nào Gia Lâm chẳng quan tâm đến, vì có kẻ bắt cóc nào lại ngốc đi bắt người công khai thế không? Nếu y bận tâm đến thì chẳng phải đã xem thường thông minh của người khác quá sao?

Lôi Yến Nhi đến một quán chè gần đó thì Gia Lâm mới buông cổ áo ra nhưng lại mạnh tay đẩy cô ấy ngồi xuống ghế.

"Cô ngồi yên cho tôi."

Y nói giống như đang ra lệnh vậy.

"Anh có cần mạnh bạo với con gái thế không?"

Yến Nhi vừa hỏi vừa chỉnh sửa tư thế cho mình ngồi cách thoải mái nhất.

Gia Lâm bỗng nhếch môi cười:

"Cô mà là con gái à?"

Rồi y đưa mắt nhìn người con gái ở trước mặt từ đầu xuống chân, vẫn như lần trước y gặp cô ấy, không có gì thay đổi. Mái tóc đen dài vẫn được buộc thành đuôi ngựa. Trên người vẫn là áo thun với quần jena ngắn và đôi giày bata trắng.

Yến Nhi đã tự tạo riêng cho mình một phong cách năng động nhưng hơi quá nên khiến người ta cảm thấy cô ấy giống con trai hơn.

"Gia Lâm, anh nhìn đủ chưa vậy? Không phải anh bảo là có chuyện muốn hỏi tôi sao? Là chuyện gì mau hỏi đi."

Yến Nhi hỏi giọng bức mình. Giờ cô ấy chỉ mau chóng được về nhà thôi, không cần nhìn thấy bộ mặt đáng ghét của ai đó nữa.

Gia Lâm thu lại ánh mắt, cả nụ cười đang trên môi. Dùng giọng lạnh lùng hỏi:

"Tiểu Yến, em gái của tôi ở trường đã gặp phải chuyện gì?"

Chơi với nó lâu vậy Yến Nhi đã quá hiểu nó, trước giờ điều nó không muốn nhất là để gia đình mình lo lắng nên có bất cứ chuyện gì nó đều không nói ra.

"Có gặp phải chuyện gì đâu, Yến vẫn vui vẻ bình thường mà."

Yến Nhi cố trả lời một cách tự nhiên nhất có thể. Mặc dù cô ấy cũng không thích chuyện gì nó đều chịu đựng một mình không chia sẻ với ai nhưng nếu nó muốn che giấu thì cô ấy sẽ giúp nó che giấu.

Gia Lâm liếc nhìn và hỏi tiếp:

"Thế sao tuần trước lại bị thương ở vai?"

Dù khi nó về nhà vẫn cố chạy nhảy bình thường nhưng là anh em ruột của nhau nên Gia Lâm chỉ cần liếc qua một cái cũng biết nó có gì không ổn rồi.

Yến Nhi nói vu vơ:

"Lâu vậy ai nhớ nổi chứ?"

Gia Lâm là người không kiên nhẫn, y đập bàn một cái:

"Yến Nhi, tốt nhất là cô tự nói đi đừng ép tôi phải dùng đến bạo lực nha."

Ánh mắt y hiện giờ thật khiến người khác lạnh thấu xương và cả giọng nói nữa, đều lạnh như băng tuyết vậy.

"Sự thật là không có chuyện gì mà, tôi biết nói gì bây giờ."

Yến Nhi hơi sợ hãi nhưng không nói là không nói.

Gia Lâm khẽ nhủ mày, xem ra y đã gặp phải một người cứng đầu hơn đá rồi đây. Trong lúc Gia Lâm sắp nổi nóng thì đột nhiên có một giọng nói êm dịu vang lên phía sau:

"Là cậu Gia Lâm đó à?"

Gia Lâm và Yến Nhi ngạc nhiên quay qua, thì thấy một người phụ nữ khoảng 40 mấy tuổi đang vui vẻ bước đến.

Gia Lâm vừa thấy người phụ nữ ấy thì khuôn mặt lạnh lùng lẫn tức giận liền biến mất, mà thay vào đó là nụ cười hiền lành:

"Bà chủ, dạo này quán có đông khách không ạ?"

Hoá ra người phụ nữ ấy là chủ củ quán chè này. Yến Nhi nhìn và thở ra nhẹ nhõm, nếu bà chủ này không ra kia thì chẳng biết Gia Lâm sẽ làm gì cô ấy nữa.

"Quán đông khách lắm, việc này cũng nhờ cậu hết đây. Nếu không có cậu đánh đuổi mấy tên lưu manh đó đi thì quán làm gì được yên ổn như thế này chứ?"

Bà chủ đó cười nói với Gia Lâm một cách thân thiện. Một thời gian trước Gia Lâm vô tình nhìn thấy có mấy tên lưu manh đập phá quán vì muốn lấy tiền bảo thuê, y đã không nghĩ suy gì thì đã lao đến bảo vệ bà chủ và cô con gái nhỏ. Rồi y đã đánh nhau với mấy tên lưu manh đó, bởi y ghét nhất là kẻ mạnh ăn hiếp kẻ yếu.

Gia Lâm vốn là hội viên của một lớp dạy võ nên chưa đến được 10 phút y đã đánh ngã hết mấy tên lưu manh đó. Họ bị đánh ngã dưới đất, rồi quỳ xuống cầu xin. Gia Lâm không làm gì quá đáng, chỉ bắt họ hứa sẽ không bao giờ đến quán chè này thu tiền bảo thuê và không được đập phá quán nữa thôi. Rồi sau đó Gia Lâm còn vào trường học giới thiệu cho bạn bè về quán chè, hy vọng sẽ có nhiều người đến đây.

"Có gì đâu ạ."

Gia Lâm nhẹ lắc đầu và cười cười. Nãy giờ ngồi cuộc nói chuyện của hai người Yến Nhi hơi ngạc nhiên, không ngờ bằng bằng Gia Lâm cũng tốt quá chứ. Thấy người xa lạ gặp khó khăn không suy nghĩ gì liền đến giúp đỡ, thật là giống một anh hùng trong truyện tiểu hiệp mà cô ấy thường đọc mà.

Lúc này bà chủ mới nhìn sang Yến Nhi và hỏi:

"Bạn của cậu hả?"

Yến Nhi cười nhẹ và cúi chào bà chủ một cái.

"Dạ đúng, con đưa bạn đến ủng hộ bà chủ đây nè."

Gia Lâm vẫn cười nói vui vẻ. Yến Nhi giờ mới để ý, với người lớn thì Gia Lâm luôn thân thiện cười nói một cách vui vẻ. Chứ không giống Gia Lâm thường ngày, lạnh lùng mạnh bạo.

"Thế thì hôm nay tôi mời hai người ăn chè Thái nha."

Bà chủ cười nói, rồi quay lưng đi vào quán.

"Anh cũng tốt quá nhỉ?"

Yến Nhi vừa nhìn xung quanh quán vừa nói vu vơ. Gia Lâm khẽ cười:

"Cô cũng đâu có kém gì."

Yến Nhi nghe mà không hiểu:

"Anh nói gì thế?"

Gia Lâm nhìn và nói:

"Thì tôi nghe bà lão bán rau nói, cô thường xuyên đến thăm bà ấy."

Mỗi ngày Gia Lâm đều thức dậy sớm giúp ba mẹ mình mở quán, khi bà lão đưa rau quả đến thì y chạy ra xách vào. Thế nên đôi khi y có trò chuyện với bà lão, hỏi thăm sức khỏe của bà. Và việc này Yến Nhi cũng nghe nói qua.

"Chè Thái thơm ngon đến rồi đây."

Bà chủ nhẹ nhàng đặt hai ly chè xuống bàn và cười nói. Gia Lâm và Yến Nhi cùng chân thành nói:

"Cảm ơn bà chủ nha."

Trước khi rời đi bà chủ nói thêm một câu:

"Chúc cô cậu ngon miệng nhé."

Yến Nhi nhìn theo bóng lưng của bà chủ và nói khẽ:

"Bà chủ quán này thật vui vẻ."

Gia Lâm đang ăn chè cũng khẽ quay qua nhìn:

"Chồng của bà ấy đã bỏ đi nhiều năm rồi, một mình bà ấy gồng gánh quán chè này để nuôi con nhỏ."

Yến Nhi ngạc nhiên:

"Thật sao?"

Rồi ánh mắt cô ấy chợt buồn:

"Tôi nghiệp cho bà ấy quá."

Gia Lâm vừa ăn chè vừa nói:

"Nếu có thể thì cô hãy giới thiệu cho bạn bè đến ủng hộ bà ấy đi."

Yến Nhi liền gật đầu:

"Nhất định rồi."

*****Hết chương 12*****

Đọc tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Anh thích em cười tươi

Buổi sáng trong lành, gió mát. Con đường thành phố đông vui nhất có lẽ là buổi sáng đầu tuần.

Người thì đến công ty, người thì đến trường học. Mọi người đều bận rộn việc của mình, chẳng ai thèm để ý đến xung quanh mình hôm nay có gì khác hôm qua không?

Nhưng vẫn còn có một cô gái nhỏ vui vẻ ngắm nhìn thành phố và trân trọng tất cả mọi thứ xung quanh mình. Đó chính là cô bạn Nhi Nguyễn, có biệt danh dễ thương là Lùn chứ chẳng phải ai xa lạ hết. Lúc đang chờ đèn giao thông thì nhỏ đưa mắt ngắm nhìn xung quanh để coi có quán ăn nào mới mở không, vì nhỏ vốn là người say mê ẩm thực mà.

Nhưng quán ăn thì không thấy mà chỉ thấy đằng xa có một thùng giấy, hình như trong thùng ấy có gì đó nên cử động hoài. Vì tò mò nên đèn vừa đổi qua màu xanh thì Lùn liền tìm cách đạp xe đến đó.

Rồi cuối cùng Lùn cũng đạp xe đến thùng giấy được. Khi đến gần thì lại nghe tiếng kêu khẽ, tiếng đó giống như tiếng của chó con vậy. Lùn ngồi xuống nhẹ nhàng mở nắp ra, khi thấy bên trong là gì thì nhỏ thoáng ngạc nhiên.

.....

Nó đã khoác lên người mình bộ đồng phục đặc biệt của trường học Quy Phong, đang vui vẻ đứng trước cửa nhà chờ ba người bạn thân yêu của mình đến cùng nhau đi học. Chính lúc này điện thoại trong túi áo khoác của nó đột nhiên run mạnh, có ai gọi.

Nó vội lấy điện thoại ra và bấm nhận cuộc gọi.

Nó: "Tao nghe nè Nhi Nguyễn."

Lùn: "Bữa nay mày nhờ ai chở đến trường đi Yến, tao đang bận chút việc."

Nó: "Là chuyện..."

Không để nó hỏi hết câu thì Lùn đã vội vàng cúp máy. Nó khó hiểu đưa điện thoại rồi đi, không biết có chuyện gì sao Lùn lại vội đến thế? Mà thôi kệ đi, Lùn là người thông minh biết ứng phó mọi việc. Và hơn nữa là lúc này Lùn không có nhờ nó xin nghỉ giúp, chắc không sao đâu.

Chuyện nó giờ phải suy nghĩ là nên nhờ ai chở đến trường đây, gấp quá không biết ai hết. Yến Nhi và Huỳnh Thủy hả? Hai cô bạn này chắc giờ đây đã có mặt ở trường rồi. Phải làm sao giờ? Nó không thích lẻ loi đạp xe trước cặp đôi Khánh Nghĩa với Hạ Vy đâu. Đang chán nản thì nó chợt nhớ ra, một số điện thoại mới được lưu hồi tối.

Nhớ lại tối qua thì trên môi nó khẽ nở một nụ cười thật tươi, ánh mắt thì đầy mơ mộng. Hôm qua nó vô tình gặp được Văn Thiên ở quán Café Nến, cả hai đã vui vẻ bên nhau thưởng thức một bầu không khí lãng mạn, vừa có những ngọn nến lung linh vừa có tiếng nhạc nhẹ nhàng. Xong anh còn đưa nó về nhà, tuy mỗi người một xe nhưng song song với nhau. Cảm xúc trong nó lúc đó rất tuyệt, giống như có người bảo vệ nó vậy đó.

Những ngón tay bé nhỏ của nó bấm nhẹ trên điện thoại, và đứng chờ vài giây...

Văn Thiện: "Chúc buổi sáng tốt lành nha Tiểu Yến."

Nó: "Dạ anh cũng vậy nhé, buổi sáng tốt lành."

Văn Thiện: "Em gọi cho anh là tốt lành cả ngày luôn rồi. Mà em gọi cho anh có gì không?"

Nó: "À...à...anh có thể đến chở em đi học không ạ?"

Văn Thiện: "Tất nhiên có thể rồi Yến. Em chờ chút, giờ anh đến ngay đây."

Nó: "Dạ anh chạy xe cẩn thận nhé."

Vài phút sau Văn Thiện đã đạp xe đến nhà nó, từ đằng xa anh đã nhìn thấy nó đang đứng đợi. Hai bím nhỏ và mái tóc dài phía sau của nó đều bay bay trong gió, trên môi hồng của nó đang nở nụ cười, một nụ cười nhẹ như cánh hoa đào rơi thật khiến lòng người say mê.

"Tiểu Yến, anh đến rồi nè."

Văn Thiện đạp xe đến trước mặt nó và cười nói.

Cũng vào lúc này Khánh Nghĩa chờ Hạ Vy đến, do hôm nay Khánh Nghĩa kéo Hạ Vy ăn sáng riêng với nhau nên đến muộn như thế.

Vừa thấy người không nên có mặt ở đây thì Hạ Vy liền tỏ ra khó chịu hỏi:

"Sao anh ta lại ở đây?"

Nó cười cười:

"À tại lúc này Nhi Nguyễn gọi cho tao nói đang bận chút chuyện không đến đây được. Vậy nên tao...đã nhờ anh Văn Thiện đến chở tao..."

Hạ Vy liếc nhìn nó và hỏi:

"Bộ mày không biết đạp xe hả? Tự đạp xe đến trường học một ngày có chết đâu."

Nó khẽ nhún mày, cô bạn thân này sao khó chịu như vậy chứ?

"Nhưng tao không..."

"Hạ Vy à..."

Câu nói của nó chưa hết thì Văn Thiện vội lên tiếng:

"Anh biết em không muốn Tiểu Yến gặp rắc rối nhưng anh thật lòng rất quý Tiểu Yến."

Anh nói một cách chân thành. Lúc này Khánh Nghĩa vội lên tiếng nói:

"Vy, chúng ta sắp trễ giờ rồi."

Hạ Vy nhìn lại chiếc đồng hồ trên tay mình, thì thấy quả thật là sắp trễ giờ.

"Chạy xe cẩn thận đây."

Nói với Văn Thiện xong thì cô leo lên xe Khánh Nghĩa đi. Nó cười thật tươi với Văn Thiện:

"Chúng ta mau đến trường thôi anh."

Cứ như thế trên đường có hai cặp đôi cười cười nói nói với nhau một cách vui vẻ. Hạ Vy cố ý bảo Khánh Nghĩa chạy chậm lại, để cô quan sát Văn Thiện thật kĩ. Trên đường dù anh hay cười nói với nó nhưng vẫn có thể tập trung đạp xe, ngay đường thẳng lối, xem ra anh đúng là một người tài giỏi...

...

Đến trường nó vui vẻ chạy nhảy khắp nơi. Thanh Hiền và Mỹ Ngân đang đứng mua nước uống ở căn teen nên đã nhìn thấy nó được hotboy Văn Thiện chở đến, hai á tức giận đến đỏ mặt luôn.

"Không lẽ chị để yên cho con nhỏ đó sao chị Hiền?"

Mỹ Ngân hỏi giọng tức giận. Thanh Hiền nhếch miệng cười:

"Mày xem tao nè!"

"Vy, mày muốn uống gì không?"

Nó cười vui vẻ và hỏi. Hạ Vy nói khẽ:

"Trà sữa đi."

"Ok bạn thân."

Nó nháy mắt một cái và quay lưng đi. Vừa lúc đó Thanh Hiền đi ngang qua cố ý làm rớt chai nước xuống sàn. Đúng như ả muốn, chai nước đã lăn đến chân nó. Vì nó đang chạy nhanh và không chú ý lắm nên đã đạp lên chai.

"Tiểu Yến, cẩn thận."

Hạ Vy và Khánh Nghĩa cùng lúc thét lên, khi nhìn thấy nó sắp ngã vào tủ kiến. Ngay lúc này có một cái bóng lướt nhanh qua mặt hai người họ, chạy thẳng đến tủ kiến. Cuối cùng nó cũng ngã xuống nhưng không phải ngã vào tủ kiến mà là ngã vào vòng tay ấm áp của một ai đó.

Khi mọi người nhìn lại thì thấy Văn Thiện đã nhảy vào ôm chặt lấy nó, cả lưng anh đập vào tủ kiến thật mạnh. Ai cũng bất ngờ trước cảnh tượng này, ngay cả Hạ Vy.

Nó hoảng hốt ngồi dậy nắm tay Văn Thiện và hỏi giọng lo lắng:

"Anh Văn Thiện, anh có sao không?"

Khánh Nghĩa cũng lo lắng chạy đến hỏi:

"Mày có sao không?"

Văn Thiện cố mở mắt, hình như rất đau.

"Tiểu Yến, em có bị làm sao không...có bị đụng trúng ở đâu không?"

Anh vừa mở miệng thì đã lo lắng cho nó rồi, hoàn toàn không quan tâm đến bản thân mình. Nó vội lắc đầu và rung rung nước mắt:

"Em không sao hết."

Hạ Vy này giờ vẫn đứng yên một chỗ, cô thật sự không ngờ Văn Thiện lại bất chấp tất cả bảo vệ nó như vậy.

Nhưng rồi cô quay qua thú phạm đã gây ra những chuyện này:

"Thanh Hiền. Mỹ Ngân, hai người muốn chết rồi phải không?"

Ánh mắt cô giờ đầy tức giận.

Thanh Hiền tỏ ra vô tội nói:

"Xin lỗi, tôi không cố ý tại chai nước lạnh quá."

Hạ Vy đưa mắt nhìn bàn bên cạnh thấy có vài ly nước trà đá:

"Không cố ý ư?"

Rồi cô nhanh tay cầm ly nước trà đá tạt thẳng vào mặt Thanh Hiền, không để lãng phí một giọt. Thanh Hiền bị tạt nước thẳng vào mặt thì liền tức giận:

"Mày dám làm thế với tao?"

Hạ Vy khoanh tay lại để trước ngực:

"Ừa sao tao lại không dám chứ?"

Thanh Hiền tính lao đến đánh Hạ Vy. Nhưng tay ả chưa đụng đến Hạ Vy thì đã bị giữ lại. Nhìn lại thì mới biết người giữ tay ả lại, chính là Tiểu Yến nó chứ chẳng phải ai xa lạ cả. Nó giữ chặt tay Thanh Hiền và nhìn sang Mỹ Ngân rồi nói:

"Bọn tôi không muốn gây chuyện với hai người, mong hai người đừng giờ trò nữa."

Rồi nó dùng hết sức của mình đẩy Thanh Hiền ra xa. Vì quá bất ngờ nên Thanh Hiền đã theo sức đẩy của nó té ngã vào người Mỹ Ngân rồi cả hai ả cùng ngã xuống sàn nhà. Nó nắm tay Hạ Vy và nói:

"Tụi mình mau đưa anh Văn Thiện đến phòng y tế đi."

...

Tụi nó đã đưa Văn Thiện đến phòng y tế, để kiểm tra vết thương. Trường học Thanh Quy này đúng là tốt hết chỗ chê luôn, cái gì cũng tốt nhất, ngay cả bác sĩ và y tá cũng thuộc loại giỏi nhất nữa. Bác sĩ chính ở đây là bác sĩ Dương khoảng 40 mấy tuổi, rất nhân từ. Khánh Nghĩa và Hạ Vy đã lên lớp trước rồi, chỉ còn một mình nó ở lại chờ thôi.

Sau khi khám cho Văn Thiện xong bác sĩ Dương kéo màn bước ra, ông đi đến chỗ nó đang chờ và nói:

"Lung cậu ấy chỉ bị cứa chút thôi, không bị thương đến gân cốt."

Nghe vậy nó liền vui mừng:

"Dạ con cảm ơn bác sĩ Dương nhiều lắm ạ."

Rồi nó vội chạy vào trong. Văn Thiện đang nằm áp trên giường bệnh, vẻ mặt anh hơi xanh xao chút.

"Anh không sao, em đừng lo."

Vừa nhìn thấy nó thì Văn Thiện liền nở nụ cười trấn an. Nó ngồi xuống chiếc ghế nhỏ bên cạnh và hỏi khẽ:

"Chắc anh đau lắm hả?"

Văn Thiện khẽ cười và lắc đầu:

"Anh không sao thật mà Tiểu Yến."

Nó buồn bã nói:

"Anh Văn Thiện đâu cần làm thế đâu."

"Vì anh không muốn em bị thương."

Câu nói của nó vừa dứt thì Văn Thiện liền đáp lại. Anh nói thêm:

"Em đừng làm bộ mặt này nữa, được không? Anh thích em cười tươi."

Câu ấy của anh bất chợt khiến nó đỏ mặt...

*****Hết chương 13*****

Truyện của chúng ta sẽ như thế nào.

liệu Thanh Hiền và Mỹ Ngân có để yên cho tụi nó không hay là lại tìm cách hại nó nữa? Và tình cảm của Văn Thiện với nó sẽ đi đâu về đâu đây. Sứ mời mọi người đón đọc tiếp nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Tham gia vào hội

Gần hết một tiết học Lùn mới vội chạy vào, trên tay còn ôm một thùng giấy to. Cả lớp đều ngạc nhiên quay qua nhìn và to nhỏ với nhau, không biết thùng giấy đó đựng gì nữa. Nó ngạc nhiên buột miệng gọi khẽ:

"Nhi Nguyễn..."

Cô giáo Hoài Hương bước đến gần Lùn và nhỏ nhẹ hỏi:

"Sao hôm nay em lại đi học trễ quá vậy?"

Lùn bối rối nói:

"Dạ thưa cô...sáng nay em đã nhìn thấy cái thùng này ạ."

Huỳnh Thủy tò mò hỏi:

"Là gì thế nhỉ?"

Rồi quay lại nhìn tụi nó, trao đổi ánh mắt với nhau. Nó nhún vai và nhẹ lắc đầu, ý là nó cũng không biết.

Cả lớp đều nhìn chăm chăm vào Lùn, đang mong chờ câu trả lời từ nó.

"Mọi người xem nè."

Lùn đặt nhẹ thùng giấy xuống đất và mở nắp ra. Trước mắt cả lớp giờ là sáu chú chó con, chúng đều chưa mở mắt.

"Đễ thương quá đi."

Cả lớp bỗng đồng tâm la lên. Nó đứng dậy chạy tới gần hỏi giọng lo lắng:

"Chuyện này là sao vậy Nhi Nguyễn?"

Lùn thở dài và đưa cho nó một miếng giấy:

"Mây đọc đi sẽ hiểu."

Nó khẽ nhú mảy cầm lấy miếng giấy từ tay nó và đọc lớn lên cho mọi người cùng nghe:

"Nếu bạn là người tốt thì hãy chăm sóc những chó con này, hôm qua cha tôi mua chúng về làm thịt. Nhưng tôi thấy không nỡ nên mang chúng ra để ngoài đường, mong sẽ gặp người tốt chịu chăm sóc chúng. Xin cảm ơn."

Nghe xong thì cô giáo Hoài Hương khẽ nhú mảy:

"Bọn chúng còn nhỏ như thế lại bị ăn thịt rồi sao?"

Yến Nhi bực mình nói:

"Người đó ác độc thật mà."

Huỳnh Thủy vội nói:

"Cô ơi, hay là việc này cứ để tụi em lo đi."

Cô giáo Hoài Hương nhẹ gật đầu:

"Vây cũng được nhưng các em hãy hứa với cô rằng phải chăm sóc những chó con này thật tốt nhé."

Lùn, Yến Nhi, Huỳnh Thủy, nó đều kiên định gật đầu:

"Dạ vâng ạ."

Cô giáo Hoài Hương mỉm cười:

"Được rồi, các em về chỗ ngồi đi chúng ta học tiếp nào."

Cả lớp, ai cũng vội về chỗ ngồi của mình.

Lùn để thùng chó con dưới bàn học của mình, cho tiện chăm coi chúng. Yến Nhi nói nhỏ:

"Mây đã bỏ lỡ cảnh tượng anh hùng cứu mỹ nhân đó."

Lùn kinh ngạc:

"Hả? Hai nhân vật chính là ai vậy mày?"

Yến Nhi cười nói:

"Nữ chính là Tiểu Yến của chúng ta đấy."

"Gì cơ?"

Lùn bắt ngờ nói lớn lên. Cô giáo Hoài Hương đang giảng bài, quay qua hỏi:

"Lại có chuyện gì vậy Nhi Nguyễn?"

Lùn vội lắc đầu:

"Dạ không có gì ạ..."

"Cả lớp tập trung làm bài đi."

Cô giáo Hoài Hương tiếp tục giảng bài.

Lùn lén quay đầu qua nhìn nó và hỏi nhỏ:

"Mày không bị sao chứ?"

Nó khẽ gật đầu:

"Ừ tao không bị gì hết, mày yên tâm đi."

Giờ ra chơi...

"Yến Nhi, mày đi với tao chút."

Hạ Vy bỗng kéo tay Yến Nhi đi lúc mọi người đang chuẩn bị xuống căn teen. Nó khó hiểu hỏi:

"Vy, mày kéo Yến Nhi đi đâu vậy?"

Hạ Vy không thèm trả lời, cứ kéo Yến Nhi đi.

Lùn ôm thùng chó con nhìn nó và hỏi:

"Tụi nó đi đâu vậy Tiểu Yến?"

Nó phồng má nói:

"Ai mà biết chứ?"

Huỳnh Thủy nhìn nó khẽ bật cười, nó lại ghen khi Hạ Vy đi riêng với bạn khác nữa rồi. Thật hết cách với nó luôn, làm như Hạ Vy là người yêu của nó không bằng vậy, mỗi khi cô đi riêng hay nói chuyện vui vẻ với người khác thì nó lại ghen.

Vừa lúc đó Khánh Nghĩa và Văn Thiện từ lầu trên bước xuống.

"Tiểu Yến."

Văn Thiện vừa nhìn thấy nó liền gọi. Nghe ai gọi mình phía sau thì nó theo tiếng gọi quay người qua. Thấy Văn Thiện và Khánh Nghĩa đang cùng nhau bước đến.

"Anh Văn Thiện, lưng anh còn đau không?"

Nó lo lắng hỏi.

Lùn nhìn Huỳnh Thủy và hỏi:

"Rót cuộc sáng nay đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Huỳnh Thủy khoác vai Lùn và nói nhỏ:

"Sáng nay do Thanh Hiền và Mỹ Ngân giờ trò khiến Tiểu Yến té ngã, suýt chút nữa nó ngã vào tủ kiến nhưng may là anh Thiện đã nhảy vào ôm lấy nó nên lưng anh ấy bị đập vào tủ kiến."

Nghe xong Lùn liền tức giận nói:

"Cái hai người đó thiệt quá đáng mà. Sao cứ gây sự với Tiểu Yến hoài vậy?"

Văn Thiện bước đến bóp nhẹ mũi nó và cười nói:

"Anh đã nói, anh không sao rồi mà ngốc."

Ba người bạn đang đứng bên cạnh thấy cảnh này liền ngậy người ra, từ bao giờ anh và nó lại trở thân thiết với nhau đến thế?

Hạ Vy kéo tay Yến Nhi một đoạn mới buông tay ra.

"Mày kéo tao ra đây làm gì vậy Vy?"

Yến Nhi thắc mắc hỏi. Hạ Vy vừa bước đi vừa nói:

"Đi dạy hai kẻ kia một bài học."

Khỏi nghĩ thì Yến Nhi cũng biết "hai kẻ kia" là ai rồi, chính là Thanh Hiền và Mỹ Ngân chứ ai nữa.

"Nhưng khoan đã, tại sao mày lại chọn tao chứ?"

Yến Nhi nhìn người bên cạnh với ánh mắt tò mò.

"Thầy là lớp trưởng, còn Lùn thì quá hiền nên đều không hợp với vụ này."

Hạ Vy nói ngắn gọn. Yến Nhi liếc nhìn:

"Ý mày là tao hung dữ hả?"

Hạ Vy khẽ cười rồi làm bộ mặt vô tội:

"Là tự mày nói đó, tao không có nói gì nha."

Yến Nhi giận dỗi đánh vào vai Hạ Vy một cái:

"Ý mày rõ ràng là như vậy mà, còn chối nữa à."

Hạ Vy xoa xoa vai mình:

"Thôi mau vào chủ đề chính đi mày, tao thật muốn đánh Thanh Hiền và Mỹ Ngân một trận nhưng Tiểu Yến lại không chịu."

Ánh mắt Yến Nhi đang nhìn chăm chăm phía trước và nói:

"Nửa chết chắc linh lắm đây, mới vừa nhắc đến đã xuất hiện rồi."

Hạ Vy nhìn theo ánh mắt Yến Nhi thì thấy Thanh Hiền và Mỹ Ngân đang ở đằng trước. Cô buột miệng hỏi:

"Hai người họ là chị em tốt hay sao ta, sao như hình với bóng vậy?"

Thấy hai ả đi vào nhà vệ sinh thì Yến Nhi liền cười nói một cách vui vẻ:

"Tao đã nghĩ ra một trò nè Vy."

"Vậy mau chơi thôi, còn đợi gì nữa."

Hạ Vy nhếch môi cười nhẹ.

Nhân lúc Thanh Hiền và Mỹ Ngân đang ở trong phòng vệ sinh riêng thì Hạ Vy với Yến Nhi lấy hai cây lau nhà chặn cửa lại, rồi đổ thùng nước ghê vào.

"Áaaaa cái quỷ quái gì thế này?"

Thanh Hiền và Mỹ Ngân cùng lúc thét lớn lên rồi vội đẩy cửa. Nhưng không được, cả hai cánh cửa đều bị khoá chặt bằng cây lau nhà.

"Là đứa nào đã làm việc này?"

Mỹ Ngân ở bên trong hung dữ hỏi. Hạ Vy nhẹ nhàng lên tiếng:

"Là tao, Hạ Vy."

Mỹ Ngân kinh ngạc:

"Hạ Vy? Sao lại là mày?"

Yến Nhi hơi ngạc nhiên khi Hạ Vy dám lên tiếng, cô ấy tưởng Hạ Vy và mình sẽ im lặng rồi khỏi chứ?

Hạ Vy đập vào cửa bên Mỹ Ngân một cái mạnh:

"Tao đã cảnh cáo hai tụi mày, dám đụng đến Tiểu Yến thì tao sẽ không khách sáo rồi mà."

Thanh Hiền nói giọng tức giận:

"Mau thả tụi tao ra, nếu không thì tao sẽ mang chuyện này nói lại với nhà trường đó."

Yến Nhi tính lên tiếng nói gì nhưng lại bị Hạ Vy nhanh tay bịt miệng lại, cô nhìn Yến Nhi khề lắc đầu, ý muốn bảo là đừng lên tiếng.

Thanh Hiền nghĩ Hạ Vy sẽ sợ, thả ả ra ngay. Nhưng Hạ Vy không chút lo sợ gì mà ngược lại còn vui vẻ cười:

"Mời mày đi nói luôn đó."

Rồi cô tặng Thanh Hiền thêm một ca nước lạnh nữa và lạnh lùng nói:

"Nếu lần sau hai tụi mày dám giờ trò hại Tiểu Yến nữa thì không chỉ đơn giản tạt nước như vậy đâu."

Nói xong thì Hạ Vy kéo tay Yến Nhi rời khỏi. Tiếng đập cửa và tiếng la của Thanh Hiền và Mỹ Ngân, nghe thật chói tai.

Ra khỏi nhà vệ sinh thì Yến Nhi vội hỏi:

"Vy, sao mày không cho tao lên tiếng?"

Hạ Vy vỗ vỗ vai Yến Nhi và nói:

"Xuống căn teen ăn uống đi, hỏi nhiều làm gì chứ?"

Nói rồi cô bước nhanh đi, xuống thẳng căn teen.

Văn Thiện và Khánh Nghĩa đã nghe tụi nó kể lại chuyện những chó con rồi.

"Vậy giờ tụi em tính sao với mấy chú chó con này đây?"

Khánh Nghĩa nhìn và hỏi. Nó khề lắc đầu:

"Em cũng chưa biết nữa."

Văn Thiện nhìn những chó con trong thùng và nói:

"Anh có ý này nè Yến, sao mỗi người chúng ta không ẵm một con về nhà nuôi?"

Lùn vội gật đầu:

"Ý hay đó. Chúng ta cũng đều yêu thích động vật mà."

Huỳnh Thủy liền vui mừng nói:

"Vây tuyệt quá, từ lâu tao đã muốn có được một chú chó con dễ thương như thế rồi."

Nó cười vui vẻ:

"Tao cũng giống mày đó Thủy."

Văn Thiện nhìn nó cười nói:

"Hay là anh và em lấy hai con màu trắng nhé Yến."

Thùng chó con ấy chắc được mua nhiều chỗ nên đủ màu. Màu trắng, màu vàng, màu đen.

Nó vui vẻ gật đầu:

"Dạ được anh."

Hạ Vy và Yến Nhi lúc này bước đến.

"Mọi người đang bàn chuyện gì vậy?"

Hạ Vy ngồi xuống bên cạnh nó và hỏi. Khánh Nghĩa chỉ vào thùng chó con và vui vẻ nói:

"Tụi anh đã quyết định, mỗi người sẽ ẵm một con về nuôi."

Lùn quay qua hỏi Yến Nhi:

"Mày muốn nuôi không?"

Yến Nhi ngồi ngây người, như đang trên mây vậy. Lùn và Huỳnh Thủy khó hiểu nhìn nhau.

"Này Nhi muội muội."

Huỳnh Thủy lên tiếng gọi. Nhưng Yến Nhi vẫn không phản ứng gì, hình như đang lạc trong suy nghĩ của chính cô ấy. Nó quay qua nhìn Hạ Vy và hỏi:

"Rốt cuộc nãy hai người đi đâu vậy?"

Hạ Vy bình thản nói:

"Có đi đâu đâu"

Rồi cô lấy ống hút nén vào người đang ngồi đối diện:

"Này, hồn mày bị bay đi đâu rồi hả?"

Yến Nhi bị ống hút bỗng bay tới làm giật mình:

"Hả....mọi...người đang nói gì?"

Huỳnh Thủy hỏi giọng quan tâm

"Nhi muội muội bị làm sao thế?"

Yến Nhi lắc đầu và cười cười:

"Muội không sao."

Huỳnh Thủy vẫn thấy khó hiểu nhưng thấy Yến Nhi không muốn nói nên nhỏ bắt qua chuyện khác:

"Nhi muội muội có nuôi chó con không?"

Yến Nhi lắc đầu liên tục:

"Không được, không được. Gia đình muội bị dị ứng với lông chó lắm."

Nghe vậy Khánh Nghĩa liền nhìn Hạ Vy cười tươi:

"Vậy anh và em cùng nuôi nhé Vy, chúng ta có thể đặt tên cho chúng đấy."

Nghe cậu nói mà Hạ Vy khẽ đỏ mặt cười, bởi vì cô không thích vật nuôi như vậy.

"Ờ cũng được..."

Cô miễn cưỡng gật đầu.

Lùn nhìn nó và nói:

"Ê Yến, phải có cách gì để cảnh báo mấy kẻ không có tính người như thế vậy, bọn chúng còn nhỏ như vậy đã bị ăn thịt rồi."

Nhỏ chính là đang thương xót cho những chó con đó. Nó cũng đồng tình gật đầu:

"Ừ tao cũng nghĩ giống mày đó, phải dùng cách gì đó bảo vệ những đồng vật nhỏ này. Mọi người có cách gì không?"

Văn Thiện nhìn nó mà mỉm cười, cô bé này đúng thật rất tốt bụng.

"Anh có cách này..."

Văn Thiện bỗng lên tiếng nói. Nó quay qua nhìn anh và hỏi khề:

"Là cách gì vậy anh?"

Văn Thiện ngồi thẳng lưng và nói:

"Chúng ta sẽ lên mạng đăng một bài viết, tốt nhất là viết một truyện cảm động về những chó con này. Vậy nhiều hay ít gì mọi người cũng quan tâm những con chó quang và sẽ không ăn thịt chúng nữa."

Khi anh nói xong thì nó là người đầu tiên gật đầu đồng ý:

"Cách hay đó, mạng xã hội rất rộng lớn nên nếu chúng ta làm vậy có thể sẽ có kết quả tốt đó."

Những người còn lại cũng từ từ gật đầu. Khánh Nghĩa nhìn và nói:

"Thiện, hay là mày tham gia vào hội Nhân Ái với tui tao luôn đi."

Văn Thiện do dự nhìn Hạ Vy, thấy cô không phản ứng gì thì anh mới vui vẻ gật đầu:

"Được, vậy mong được mọi người giúp đỡ nhé."

Tất cả đều mỉm cười.

*****Hết chương 14*****

Mời mọi người đón đọc tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Gây ông đập lưng ông

Trên sân thượng trường học có một cô gái buộc tóc đuôi gà cao, khuôn mặt hơi phúng phính, mang theo nét trẻ con loli. Đôi môi đỏ mọng cùng với đôi mắt trong suốt. Với một cô gái khác, tóc đen dài được buộc hai bên, khuôn mặt thì xinh đẹp như hoa hồng, nhìn rất giống búp bê.

Hai cô gái đó không phải một ai xa lạ, mà chính là Mỹ Ngân và Thanh Hiền. Hai ả đang đứng nhìn ngắm bầu trời trong xanh, nói đúng hơn là đang nghĩ cách hại người.

"Nãy giờ chị đã nghĩ ra cách gì chưa?"

Mỹ Ngân sốt ruột hỏi. Thanh Hiền nhếch môi cười:

"Chúng ta sẽ lợi dụng nhóm hotboy."

Mỹ Ngân khó hiểu hỏi:

"Nhóm hotboy? Nhưng không phải bọn họ đã giúp anh Thiện và con nhỏ Tiểu Yến đó rồi ư? Sao chúng ta còn có thể lợi dụng bọn họ được nữa chứ?"

Thanh Hiền vội lắc đầu:

"Chỉ có một mình Thế Phong giúp đỡ tui nó thôi. Tao nghe nói Thế Phong và các thành viên khác đã cãi và trở mặt luôn rồi."

Nghe vậy Mỹ Ngân liền vui mừng:

"Thật sao? Vậy tốt quá rồi."

Thanh Hiền bước tới khoác vai Mỹ Ngân và cười nói:

"Nào đi trả thù thôi."

...

Lớp nó vẫn ồn ào như mỗi khi, đùa giỡn với nhau vui vẻ lắm.

"Ê Yến vậy là từ nay mày không cần tao chở mày đến trường nữa, phải không?"

Lùn đứng để hai tay sau lưng và nhẹ nhàng hỏi. Yến Nhi đẩy nhẹ Lùn và chọc ghẹo nó:

"Thôi mày ơi, giờ con người ta được hotboy Văn Thiện chở mỗi ngày rồi cần gì đến mày nữa."

Với mấy trò chọc ghẹo này nó không thua đâu. Nó chọc lại:

"Yến Nhi, tao nghe nói anh hai tao và mày gặp nhau hoài, xem ra hai người có duyên ghê ta."

Nghe xong thì mọi ánh mắt đều đổi hướng, quay qua nhìn Yến Nhi. Hạ Vy ngồi bên cạnh cũng góp vui:

"Wow thật không ngờ Yến Nhi mày lại có phước như vậy, được gặp anh Lâm hoài."

Lùn mỉm cười:

"Hội trường chúng ta vừa đẹp trai vừa tốt bụng, hợp với mày lắm Nhi."

Yến Nhi liếc nhìn nó đang đắc ý cười, đúng là sai lầm khi cô ấy đã chọc ghẹo nó mà.

"Nhưng tiếc là tao lại không thích phần phước ấy."

Yến Nhi chán nản nói. Nó nhìn Hạ Vy với Lùn mà cười tươi và quay sang hỏi Yến Nhi:

"Sao vậy ta, anh hai tao có gì không tốt hả?"

Yến Nhi định lên tiếng nói gì đó thì Huỳnh Thủy từ ngoài bỗng chạy vào.

"Trí Quang đang sở tài nhảy hiphop ở sân cỏ kia."

Huỳnh Thủy vừa kéo tay nó vừa nói. Nghe đến Trí Quang sở tài nhảy hiphop đôi mắt Lùn liền sáng lên:

"VẬY MAU LÊN ĐI."

Nó vẫn không hiểu gì hết:

"Có chuyện gì vậy?"

Hạ Vy vừa đẩy nó đi vừa cười nói:

"Mày ra xem rồi sẽ biết thôi mà."

Ra tới sân cỏ ở sau trường thì thấy tất cả học sinh đang đều tập trung lại một chỗ, hình như đang xem gì đó vui lắm. Yến Nhi và Lùn dẫn nó chen vào đám đông đó. Trước mắt nó giờ là một chàng trai nổi bật với mái tóc ngắn xanh dương đang nhảy hiphop.

Nếu nó nhớ không sai thì đó là Trí Quang, một thành viên trong nhóm hotboy, cũng là người đã gây sự với Văn Thiện và nó lần trước.

Lùn đứng bên cạnh nói:

"Nhóm hotboy mỗi người một tài năng riêng, Trí Quang giỏi nhất là nhảy hiphop đó Yến."

Vừa lúc đó Trí Quang nhảy lên cao, xoay vòng, như con bão rồi đôi chân nhẹ nhàng chạm xuống sân cỏ. Tất cả mọi người đều vỗ tay khen thưởng cậu ta:

"Tuyệt vời quá, hotboy Trí Quang thật tuyệt."

Giờ nó mới nhận ra chú đá từ trên cao của Trí Quang lần trước không phải cậu ta giỏi võ mà chỉ là chú nhảy của hiphop mà thôi.

Trí Quang sau khi trình diễn xong thì liền bỏ đi, không hề nói với ai bất cứ câu gì. Lùn khó hiểu nhìn theo, nhỏ lẩm bầm một mình:

"Kỳ lạ, sao bữa nay anh ấy lại bỗng nhảy trước mặt mọi người vậy?"

Nó bước tới ôm cổ Lùn và cười nói:

"Chúng ta vào lớp thôi."

Cứ thế bọn nó vô tưng vào lớp, chuẩn bị cho tiết học bữa nay.

Thầy giáo dạy môn toán là thầy Lý Hoàng, ông thấy tiền là sáng mắt chẳng phân biệt đúng sai. Thế nên tất cả học sinh đều thấy ông ta khó ưa, đặt cho ông một cái tên "Ma Ham Tiền"

Bữa nay là tiết của thầy Lý Hoàng nên lớp nó đều cố ngoan ngoãn lại, không dám to nhỏ với nhau luôn.

Đang chuẩn bị học thì học sinh nữ ngồi chung với Mỹ Ngân bỗng dưng la lên:

"Bóp tiền của em bị mất rồi thầy ơi."

Nghe vậy cả lớp đều nhìn nhau, lớp trước giờ chưa từng có vụ này.

Thầy Lý Hoàng từ bức giảng bước xuống hỏi:

"Em đã tìm kĩ chưa?"

Học sinh nữ đó kiên định gật đầu:

"Dạ rồi, em tìm kĩ lắm rồi mà vẫn không thấy."

thầy Lý Hoàng lại hỏi:

"Thế sớm giờ em có bỏ cặp đi ra ngoài không?"

Học sinh nữ đó nhẹ gật đầu:

"Dạ có, lúc nãy em có ra ngoài chút ạ."

Lúc này Mỹ Ngân ngồi vu vơ nói:

"Hình như lúc nãy Hạ Vy có đến gần bàn này?"

Nghe đến đó thì bọn nó đều khẽ giật mình, à lại muốn gì đây?

"Mỹ Ngân, bạn nói vậy là ý gì?"

Nó vội đứng lên hỏi. Ánh mắt đầy bức mình, muốn hại bạn thân của nó sao?

Mỹ Ngân giả làm bộ mặt vô tội nhìn thầy Lý Hoàng và nói:

"Em thấy sao thì nói thế thôi."

Lùn khẽ nhún mảy, theo nhỏ được biết thầy Lý Hoàng này là chú ruột của Mỹ Ngân. Vậy thì có lẽ hai người đang diễn kịch.

"Mỹ Ngân, bạn đúng là..."

Nó bức mình hết chịu nổi rồi, thật muốn chửi à một trận mà. Nhưng Hạ Vy đột nhiên giữ tay nó lại và nhẹ lắc đầu, ý muốn bảo nó đừng nói thêm gì nữa.

"Bạn học Mỹ Ngân, ý bạn là bóp tiền đó do tôi lấy đúng không?"

Hạ Vy đưa ánh mắt không cảm xúc nhìn Mỹ Ngân và hỏi. Mỹ Ngân vẫn giả vô tội nói:

"Là bạn tự nói đấy nha, tôi không hề ý đó."

Lùn khó chịu nhìn, à thật giả tạo mà. Yển Nhi cũng khó chịu trong lòng, rõ ràng à muốn trả thù về chuyện Hạ Vy tạt nước ở nhà vệ sinh hôm bữa đây mà. Lúc này cô ấy mới biết lí do tại sao Hạ Vy không để cô ấy lên tiếng rồi, vì Hạ Vy không muốn cô ấy gặp phiền phức giống như thế.

Hạ Vy ung dung nhìn thầy Lý Hoàng và hỏi:

"Giờ thầy tính xử lí thế nào? Lục xét balô em?"

Nó hốt hoảng lắc đầu:

"Không được làm vậy. Nếu làm vậy thì xúc phạm Vy quá rồi."

Huỳnh Thủy sợ nếu nó có thái độ thế hoài sẽ khiến cho thầy Lý Hoàng có cơ phạt nó nên vội đứng dậy nói:

"Tiểu Yến, mày yên tâm đi Vy không lấy thì sợ gì?"

Rồi nhỏ quay sang thầy Lý Hoàng và nói:

"Nhưng chỉ vì Mỹ Ngân thấy Hạ Vy đến gần bàn thi nghi ngờ bạn ấy lấy, vậy người ngồi chung bàn cũng đáng nghi. Cho công bằng thì nếu lục xét đồ của Hạ Vy cũng phải lục xét đồ của Mỹ Ngân luôn á."

vì Huỳnh Thủy là lớp trưởng nên được cả lớp ủng hộ:

"Đúng rồi đấy."

"Lục xét đồ của hai người mới công bằng."

Hạ Vy lúc này đứng dậy lấy chiếc balô trắng ra đặt lên bàn:

"Mời thầy kiểm tra."

Nó đứng bên cạnh lo lắng nhìn, nó biết chắc Hạ Vy không lấy nhưng sợ đã có người giở trò. Hạ Vy khoác vai nó và nói nhỏ vào tai nó:

"Mày cứ yên tâm 100% đi, có phim hay cho mày coi."

Thầy Lý Hoàng bước đến và lớn tiếng nói:

"Thầy xét balô của Hạ Vy trước, rồi đến Mỹ Ngân nha."

Mỹ Ngân tự tin nhìn tụi nó cười nửa miệng, mong chờ Hạ Vy bị phạt. Nhưng cuối cùng thầy Lý Hoàng chẳng tìm thấy bóp tiền gì trong balô của Hạ Vy hết. Điều đó khiến cho sắc mặt Mỹ Ngân biến đổi.

Nó lúc này mới có thể thở ra nhẹ nhõm, làm nó lo lắng gần chết được.

Huỳnh Thủy lên nháy mắt với Hạ Vy một cái và cười mỉm.

"Giờ sao hả thầy?"

Hạ Vy vừa lượm đồ đạc của mình bỏ vào lại balô vừa nhỏ nhẹ hỏi. Thái độ lịch sự của Hạ Vy làm cho thầy Lý Hoàng không thể bắt lỗi gì được.

"Mỹ Ngân, em đưa cặp cho thầy kiểm tra."

Ông ta tỏ ra bức mình nói lớn. Mỹ Ngân đang thất thần suy nghĩ, tại sao cái bóp tiền lại không có trong balô Hạ Vy được chứ?

"Mỹ Ngân, em có nghe tôi nói gì không?"

thầy Lý Hoàng đập bàn và hỏi. Mỹ Ngân giật mình:

"Dạ...đây ạ..."

Ả cầm chiếc cặp đen đưa cho thầy Lý Hoàng.

Vừa đồ đồ ra bàn thi liền thấy cái bóp bông đỏ.

"Sao cái bóp này...?"

Mỹ Ngân vô cùng kinh ngạc. Huỳnh Thủy và Hạ Vy nhìn nhau cười vui, thích bộ mặt ả lúc này ghê.

"Của em, phải không?"

Thầy Lý Hoàng đưa cái bóp tiền đến trước mặt học sinh nữ lúc này và hỏi. Cô ta rung sợ gật đầu:

"Dạ...phải..."

Huỳnh Thủy cười nói:

"Cuối cùng mọi chuyện cũng sáng tỏ rồi, vừa ăn cắp vừa la làng. Quá hay luôn."

Nhỏ vừa nhìn Mỹ Ngân vừa vỗ tay, cổ ý chọc tức ả.

Không còn cách nào hết nên thầy Lý Hoàng giả bộ giận dữ nói:

"Mỹ Ngân, tan học lên phòng gặp tôi."

Mỹ Ngân lúc này thật sự chẳng thể nói được gì, chỉ biết gật đầu.

Thật ra từ sớm tới giờ Thanh Hiền đã đứng ở ngoài, tính coi Hạ Vy bị phạt sẽ có vẻ mặt như thế nào. Nhưng không ngờ mọi chuyện lại thành ra vậy, ả ôm một bụng tức bỏ đi.

- Giò ra chơi, ở căn teen.

"Mọi chuyện thật ra là sao vậy?"

Nó thắc mắc hỏi. Hạ Vy nhìn sang qua Huỳnh Thủy và nói:

"Mày kể đi."

Huỳnh Thủy cười tươi và gật đầu:

"Chuyện là vậy nè..."

...

Sáng nay Huỳnh Thủy đến trường quá sớm nên đi lên sân thượng hóng mát chút. Trong lúc nhò đang đứng tựa một góc tường nhìn ngắm bầu trời thì Thanh Hiền và Mỹ Ngân lại lên nói chuyện.

Huỳnh Thủy cứ im lặng ở một góc vì không muốn chạm mặt hai ả. Nhưng không ngờ lại nghe được kể hoặc hại người, người hai ả muốn hại chính là Tiểu Yến nó nên Huỳnh Thủy đã cẩn thận đi theo hai ả đến nhóm hotboy.

Thanh Hiền chính là người bày kế hại Hạ Vy, muốn cô bị đuổi học. Vì ả biết nếu có cô thì sẽ không đụng đến nó được. Thế nên ả mới kêu Trí Quang ra sân cỏ nhảy hiphop để đánh lạc hướng mọi người.

Nghe hết kể hoặc của bọn họ thì Huỳnh Thủy đã nhanh rời khỏi và gọi điện thoại cho Hạ Vy, nói cho cô biết những gì mình đã nghe.

...

"Nên tao đã dùng chiêu, gây ông đập lưng ông."

Hạ Vy nháy mắt và nói. Hiểu rõ mọi chuyện rồi thì Lùn bắt chợt thở dài, hoá ra Trí Quang bữa nay nhảy hiphop là một phần kế hoặc.

Yến Nhi tò mò hỏi:

"Nhưng sao bóp tiền lại trong cặp Mỹ Ngân? Tụi mày làm cách nào?"

Huỳnh Thủy cười mỉm:

"Là tỳ mượn một bạn trong lớp giúp đấy."

Yến Nhi vừa vỗ tay vừa cười nói:

"Thủy sư tỷ lợi hại quá. Hai người đó chắc lần này tức lắm đây."

Hạ Vy thấy nó nãy giờ im lặng không nói gì mà cứ cúi đầu xuống nên lên tiếng hỏi:

"Mày sao thế Tiểu Yến?"

Nó vẫn không ngước mặt lên, khẽ lắc đầu:

"Tao chỉ không hiểu sao họ cứ gây sự với tụi mình hoài thôi."

Hạ Vy khẽ cười và khoác vai nó:

"Trời ơi họ ở không ăn no không có gì làm nên thích gây sự thế đấy mà. Mày bận tâm đến làm gì."

Nó ngước mặt lên nhìn Hạ Vy mà mỉm cười và nhẹ gật đầu.

Huỳnh Thủy ngồi chống cằm và vui vẻ nói:

"Tốt nhất là đừng bao giờ giờ trò hại người khác. Nếu không thì sẽ có lúc hại người lại tự hại mình."

*****Hết chương 15*****

Nhớ những lời Huỳnh Thủy nói nhé ☐

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Căn cứ bí mật

Đường ra khỏi thành phố có đôi trai gái đang chạy xe đạp song song với nhau, cười nói rất vui vẻ.

đó chính là Văn Thiện và Tiểu Yến nó, chẳng phải ai xa lạ hết.

Nó đang dẫn Văn Thiện đến một nơi đặc biệt. Cả hai đều thích chạy xe song song như thế, có thể nhìn thấy nhau có thể cười nói vui vẻ với nhau.

Đạp xe suốt một tiếng đồng hồ cuối cùng nó dừng xe lại trước một căn nhà nhỏ, xung quanh trồng rất nhiều hoa dại khác nhau khiến người ta cảm thấy dễ chịu vô cùng.

Văn Thiện bước xuống xe nhìn xung quang và tò mò hỏi:

"Đây là đâu vậy Tiểu Yến?"

Nó nháy mắt:

"Là căn cứ bí mật của hội đó."

Trước cửa Văn Thiện để thấy có ổ khoá đặc biệt, nếu muốn mở cửa thì chắc là phải nhập mật mã. Không biết là cố ý hay vô tình mà lúc nhập mật mã nó đã che mất tầm nhìn của Văn Thiện, điều đó khiến cho anh có chút gì đó không vui.

"Anh vào đi."

Sau cánh cửa được mở thì nó vui vẻ nói. Văn Thiện gạt đầu và khẽ bước vào. Bên trong nhà có đủ mọi thứ, trước mặt Văn Thiện giờ là một tủ sách cao để vài cuốn sách nhưng phần lớn là để hồ sơ. Bên cạnh là một máy vi tính, có cả máy in. Giữa nhà là chiếc bàn dài hơn 20 người có thể ngồi chung, trên bàn còn có bình hoa hồng giả. Và có ba phòng, một phòng ngủ, một phòng bếp, phòng còn lại thì là nhà vệ sinh.

"Ồ đây thật thoải mái."

Văn Thiện quay qua nhìn nó và nói. Nó nhìn xung quanh và cười tươi:

"Thật ra đây là nhà bà nội em, sau bà mất thì anh hai em lấy làm căn cứ của hội."

Văn Thiện nhẹ gạt đầu:

"Thì ra như thế."

Nó đặc biệt nói thêm:

"Mật mã cửa chỉ có hai anh em của em mới biết thôi, đó là nội quy của hội."

"Tiểu Yến..."

Nó vừa dứt lời thì có một giọng nữ khác bỗng vang lên. Văn Thiện và nó ngạc nhiên quay qua nhìn thì mới biết đó chính là cô bạn Yến Nhi.

Đôi lông mày xinh đẹp của Yến Nhi đang nhíu lại, nhìn nó và hỏi:

"Sao mày lại dẫn anh Thiện đến đây? Nội quy của hội rõ ràng là người tham gia vào sáu tháng mới được đến mà."

Nghe xong Văn Thiện ngạc nhiên quay lại nhìn nó và hỏi:

"Là thật sao?"

Nó nhìn Văn Thiện một cái rồi vội chạy đến bên Yến Nhi và nói:

"Sẽ không sao đâu."

Yến Nhi liếc nhìn nó và tỏ ra lo lắng:

"Cái gì mà không sao nếu để anh Lâm biết được mày sẽ bị phạt đấy."

Nó cười cười:

"Chỉ cần chúng ta không nói là được rồi mà."

"Tao biết rồi khỏi giấu."

Bầu không khí đang trong lành thì đột nhiên có một giọng lạnh hơn băng giá vang lên khiến cho người khác thấy lạnh thấu xương. Đó chính là Gia Lâm, anh hai của nó.

"Anh hai...sao giờ anh hai lại ở đây...không phải anh hai...đang đi làm sao?"

Nó nhìn anh hai mình và lắp bắp hỏi. Ánh mắt lạnh lùng của Gia Lâm đang hướng về phía Văn Thiện, y muốn xem thử là người như thế nào mà có thể khiến cho em gái mình vi phạm nội quy của hội.

Văn Thiện cúi đầu nhẹ chào Gia Lâm:

"Chào anh ạ, em là Văn Thiện mới tham gia vào hội."

Gia Lâm khẽ gật đầu:

"Chào cậu, tôi tên Gia Lâm."

Rồi y bước vào trong để balô đen nặng của mình xuống bàn và nói:

"Tiểu Yến, mày có ba phút để giải thích."

Nó không suy nghĩ gì đã nói:

"Đơn giản là em tin tưởng anh Văn Thiện, hơn nữa tụi em đến đây để viết bài cứu giúp động vật nhỏ thôi."

Gia Lâm kéo ghế ngồi xuống và nói:

"Lí do không hợp lí, mày phải chịu phạt."

Nghe câu đó Văn Thiện và Yến Nhi đều hoảng hốt. Văn Thiện vội bước tới và nói:

"Anh Lâm, đừng phạt Tiểu Yến mà."

Gia Lâm liếc nhìn và nói:

"Vi phạm nội quy thì chịu phạt, đó là chuyện rất bình thường."

Văn Thiện khẽ nhủ mày lại:

"Nếu anh không thích thì em sẽ rời khỏi đây ngay, xin anh đừng phạt Tiểu Yến."

Gia Lâm vẫn ung dung nói:

"Nếu thích thì cậu chịu phạt với nó luôn đi."

Văn Thiện kiên định gật đầu:

"Dạ được."

Nó vội lắc đầu:

"Không được như vậy, em làm thì em chịu. Sao anh hai lại phạt cả anh Văn Thiện nữa chứ?"

Yến Nhi tuy mới gặp Gia Lâm vài lần nhưng cô ấy hiểu tánh y nói là làm và biết rõ hội Nhân Ái không phải là một trò đùa, hội trước giờ vẫn đang điều tra một đám người rất nguy hiểm nên thông tin của các thành viên đều để ở căn cứ bí mật này.

Những người được đến đây đều vượt qua được điều tra và xem xét kĩ suốt sáu tháng của hai anh em nó. Thế nên việc Gia Lâm muốn phạt nó, cô ấy chỉ

đánh im lặng.

Văn Thiện kéo nhẹ tay nó và lắc đầu:

"Không sao. Để em chịu phạt một mình thì trong lòng anh sẽ khó chịu lắm."

Nãy giờ Gia Lâm vẫn quan sát Văn Thiện, từng ánh mắt từng hành động nhỏ của Văn Thiện đều không qua khỏi đôi mắt y. Quan sát nãy giờ y nhận thấy ánh mắt Văn Thiện mỗi khi nhìn nó luôn rất chân thành, còn nói chuyện với y thì ánh mắt Văn Thiện lại kiên định vô cùng. Không vì y là anh trai của nó mà muốn lấy lòng. Nhưng như vậy chưa đủ để y tin tưởng đâu.

"Anh hai phạt một mình em thôi đừng có phạt anh Văn Thiện nha, được không anh hai?"

Nó đưa đôi mắt long lanh nhìn Gia Lâm và nói. Gia Lâm thở dài:

"Tao chưa nói sẽ phạt như thế nào mà mày lo gì?"

Nó phồng má nói:

"Vậy anh mau nói đi."

"Tao phạt mày và Thiện phải viết bài cứu giúp động vật nhỏ thật hay."

Gia Lâm nhếch cười nhẹ.

Nghe xong cả ba người rất ngạc nhiên. Nhất là Yến Nhi, cô ấy không ngờ bản băng Gia Lâm cũng biết giận nữa. Nó đặt tay lên ngực và thở ra, làm nó hết hồn à.

Gia Lâm nhìn sang qua Văn Thiện và hỏi:

"Lí lịch của cậu đâu."

Văn Thiện vội cời balô trên vai mình xuống và lấy ra một sấp giấy rồi đưa cho Gia Lâm:

"Đây đủ thông tin của em."

Gia Lâm cầm lấy sấp giấy từ tay Văn Thiện và đọc sơ qua:

"Diệp Văn Thiện, tên cũng được quá chứ?"

Rồi y bước đến tủ sách để vào.

Giờ Văn Thiện Văn Thiện mới để ý đến, ổ khoá của tủ sách cũng phải nhập mặt mã giống cửa nhà, hai anh em nó quá cẩn thận.

Gia Lâm quay qua hỏi:

"Bữa nay còn ai đến nữa không?"

Nó nhẹ lắc đầu:

"Anh Nghĩa và Vy với Thùy đi điều tra vụ kia rồi."

Yến Nhi vội lên tiếng nói:

"Hồi sớm Lùn nhắn tin nói bữa nay không đến được."

Nó nghiêng đầu nhìn Yến Nhi và thắc mắc hỏi:

"Nhưng tại sao lại không đến được chứ? Tao nhớ mình đâu có trao nhiệm vụ gì cho Nhi Nguyễn đâu ta."

Yến Nhi nhún vai:

"Ai biết đâu."

Gia Lâm vừa bước đi vừa nói:

"Bữa nay mấy đứa ở lại đây ăn cơm nha. Giờ anh đi chợ đây."

Lúc đi ngang qua Yến Nhi, y bắt chợt đứng lại và hỏi:

"Cô có muốn đi chợ chung tôi không?"

Hỏi mà không cho Yến Nhi trả lời, tục tiếp kéo cô ấy đi theo luôn.

Nhìn thấy anh trai và cô bạn của mình như vậy thì nó khẽ cười, thế nào cũng thành một đôi cho coi.

Rồi nó quay người lại thì vô tình bắt gặp được ánh mắt Văn Thiện đang nhìn mình, không biết tại sao mỗi khi thấy ánh mắt này của anh thì nó lại có cảm giác quen thuộc. Nó hỏi:

"Anh Văn Thiện, sao anh lại nhìn em như vậy?"

Văn Thiện vẫn không rời khỏi mắt nó, anh hỏi khẽ:

"Tại sao em lại đưa anh đến đây khi biết rõ không đúng nội quy?"

Nó vừa bước vào vừa nói:

"Lúc này anh cũng nghe rồi mà, chỉ đơn giản là em tin tưởng anh thôi."

Văn Thiện bước đến bóp mũi nhẹ nó và nói:

"Lần sau không được như vậy nữa, biết chưa? Anh không muốn em bị phạt đâu."

Nó vô tư cười tươi:

"Dạ em biết rồi. Thôi chúng ta mau viết bài đi, em đã nghĩ ra một truyện ngắn rồi nè."

Văn Thiện nhẹ gạt đầu rồi vui vẻ cùng với nó bước đến bàn máy vi tính.

"Gia Lâm, anh đang làm gì thế hả? Mau buông tay tôi ra, buông ra"

Yến Nhi khó chịu khi bị Gia Lâm kéo đi, cô ấy quát lên. Đi xa nhà Gia Lâm mới chịu buông tay ra:

"Cô thật ôn ào."

Yến Nhi xoa xoa cổ tay mình và khó chịu nói:

"Ai kêu anh kéo tôi đi theo chỉ?"

Gia Lâm bỏ hai tay vào túi quần và nói:

"Tôi muốn trao nhiệm vụ cho cô."

Yến Nhi kinh ngạc:

"Là nhiệm vụ gì?"

Gia Lâm vừa bước đi vừa nói:

"Đi xác nhận lại hết tất cả thông tin của Văn Thiện."

Yến Nhi vội đi theo và khó hiểu hỏi:

"Không phải đây là công việc của anh và Yến sao?"

Gia Lâm vẫn khẽ bước đi:

"Tiểu Yến tin tưởng cậu ta như vậy, cô nghĩ nó sẽ đi xác nhận lại thật hả? Còn tôi thì đạo này hơi bận."

Yến Nhi thở dài và gạt đầu:

"Thôi được, để tôi."

Rồi không biết nhớ ra gì mà cô ấy vội hỏi:

"Nhưng tôi chưa xem qua lí lịch anh Thiện và anh cũng đã cất vào tủ rồi mà, sao tôi xác nhận lại được đây?"

Gia Lâm quay người nhìn và nhếch môi cười:

"Cô có giấy viết không?"

Yến Nhi gạt đầu rồi lấy từ túi đeo trên người mình ra một cuốn sổ tay nhỏ và cây viết đưa trước mặt Gia Lâm:

"Ừa anh tính làm gì?"

Gia Lâm cầm lấy cuốn sổ và cây viết từ tay Yến Nhi, ghi ghi gì đó rồi trả lại.

Nhìn vào cuốn sổ thì ánh mắt Yến Nhi khẽ sáng:

"Anh nhớ hết sao? Nhưng rõ ràng lúc này tôi thấy anh chỉ nhìn sơ qua thôi mà."

Gia Lâm tự tin nói:

"Vì tôi tài giỏi mà. Cô xác nhận lại nhanh nha."

Yến Nhi nhẹ gạt đầu:

"Đã rõ."

Gia Lâm nhìn và hỏi:

"Cô có biết nấu món gì không?"

Yến Nhi đang đi nghe câu hỏi đó thì đứng hình, cô ấy lắp bắp nói:

"Tôi...biết...nấu...canh...chua..."

Gia Lâm nhẹ gạt đầu và cười mỉm.

"Vậy cũng được, tôi sẽ kho thịt. Tiểu Yến thích ăn lắm đấy."

Nói xong thì y thẳng bước. Yến Nhi vẫn chưa hiểu gì, ý của y là muốn cô ấy cùng nấu ăn hả?

Văn Thiện và nó đang ngồi chung nhau trước máy vi tính, cả hai đều muốn viết một bài thật hay về những động vật nhỏ để tất cả mọi người không làm hại chúng nữa.

Đang viết nó cảm thấy khát nước tính đứng dậy đi tìm nước uống, vừa đứng dậy thì ly nước đã xuất hiện trước mặt. Nó ngạc nhiên ngược mặt lên nhìn thì mới biết người đang cầm ly nước chính là Văn Thiện, trên môi anh đang khẽ nở một nụ cười hiền.

"Em đang khát nước, phải không?"

Văn Thiện nhìn và hỏi khẽ.

Nó nhận lấy ly nước từ tay và nhìn chăm chăm anh:

"Làm sao anh biết?"

Văn Thiện đứng tựa tủ sách và cười nói:

"Môi em khô hết rồi kia."

Nó nhẹ gạt đầu và uống ngụm nước:

"Anh Văn Thiện chu đáo như vậy chắc bạn gái anh hạnh phúc lắm."

Văn Thiện nhẹ lắc đầu:

"Anh chưa có bạn gái."

Nó vừa mới ngồi xuống nghe vậy liền nghiêng đầu nhìn và hỏi:

"Anh Văn Thiện có xạo với em không vậy? Em thấy nhiều người theo anh quá trời luôn mà."

Văn Thiện chống hai tay xuống bàn và cúi người xuống gần nó rồi nói thật khẽ, chỉ vừa đủ một mình nó nghe thôi:

"Mà dạo gần đây có một cô bé khiến anh rung động rồi, nhưng cô ấy có thích anh hay không thì anh chưa biết."

Nó nhẹ gật đầu và cười rất vô tư:

"Anh Văn Thiện tốt vậy thì nhất định bạn ấy sẽ thích anh mà."

Văn Thiện khẽ lắc đầu và bắt chọt thở dài:

"Em đúng là đồ ngốc mà."

*****Hết chương 16*****

Chương này có chút bí mật, sẽ được giải đáp mấy chương sau. Vậy đừng bỏ lỡ nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Cuộc hẹn đi trung thu

Khánh Nghĩa và Hạ Vy đang đi theo một người đàn ông khoảng 40 mấy tuổi mặc bộ vests đen, cả hai đều rất cẩn thận. Người đàn ông kia cũng rất cẩn thận, cứ quay đầu lại nhìn hoài.

Mỗi ông quay đầu lại thì Khánh Nghĩa và Hạ Vy đều vội trốn vào đầu đó, chờ ông đi tiếp mới bước ra. Khánh Nghĩa thở dài và nói khẽ:

"Đi vòng vòng cả buổi sáng rồi, rốt cuộc ông ta muốn đi đâu đây."

Hạ Vy vừa bước đi vừa nói:

"Chắc ông ta sợ có người theo dõi đấy mà."

Khánh Nghĩa chỉnh sửa mắt kính và nhẹ gật đầu:

"Đúng là làm việc xấu lo sợ đủ thứ."

Hạ Vy liếc nhìn:

"Đừng nhiều chuyện nữa, mất dấu bây giờ."

Người đàn ông kia đi vào một quán cà phê, trước khi vào ông nói gì với hai bảo vệ. Có vẻ đây là nơi quan trọng, không phải ai muốn vào là vào đâu.

Hạ Vy và Khánh Nghĩa đã nhanh trốn vào một góc.

"Khó rồi đây."

Khánh Nghĩa nhủ mày nói. Hạ Vy lấy điện thoại ra, bấm một hàng số.

"Mày chạy lên đi."

"Đã rồi."

Chỉ năm phút sau thì Huỳnh Thủy đã xuất hiện, thật ra nhỏ vẫn luôn chạy xe đạp phía sau.

"Vào quán cà phê đó rồi sao?"

Huỳnh Thủy nhìn và hỏi. Hạ Vy nhẹ gật đầu:

"Giờ tao và mày giả vờ đi ngang qua muốn vô, thử coi có được không nha."

Huỳnh Thủy nhẹ gật đầu đồng ý. Hạ Vy lấy từ túi xách ra một chiếc áo khoác màu trắng và một mắt kính to, rồi mặc vào và cột tóc cao. Cô giả làm người khác để đàn ông kia nhận không ra.

Huỳnh Thủy thì chuẩn bị từ sớm rồi, nhỏ đang khoác trên người một bộ đồ thể thao, mái tóc dài hôm nay được cột hai bên. Khuôn mặt thì nhỏ cố ý trang điểm đen lại, trông nhỏ thật khác lạ.

"Hai người nhớ cẩn thận đấy."

Khánh Nghĩa lên tiếng nhắc nhở. Huỳnh Thủy và Hạ Vy đều gật đầu cùng lúc.

"Anh mau liên lạc với cô bé của chúng ta đi, chắc đang lo lắng."

Huỳnh Thủy nháy mắt và nói. Khánh Nghĩa tất nhiên là hiểu ý của nhỏ đang nhắc đến ai nên khẽ gật đầu:

"Được, anh biết rồi."

...

(Ngày xưa có hai anh em nhỏ đi lạc trong rừng, tìm không thấy lối ra. Cả hai anh em đều sợ hãi, khóc kêu ba mẹ mình mãi.

Khu rừng rộng lớn và xung quanh đều giống, người lớn còn có thể lạc mất. Huống chi là hai đứa trẻ 7.9 tuổi chứ? Hai anh em tưởng như tuyệt vọng, sẽ không thể trở về nhà không thể gặp lại ba mẹ mình nữa. Nhưng trong lúc tuyệt vọng nhất thì có một chú chó con lông trắng như tuyết chạy đến.

Cả hai anh em liền vui mừng, vì nhận ra đó là chó con nhà mình nuôi mấy tháng nay. Đằng sau chú chó con ấy là ba mẹ hai anh em. Hoá ra là do chú chó con ấy đánh hơi tìm thấy hai anh em. Nhà họ, bốn người với chú chó con dễ thương vui vẻ quay trở về nhà)

Đó là truyện ngắn mà Tiểu Yến nó và Văn Thiện đã cùng nhau viết ra để đăng lên mạng cho mọi người cùng chung tay bảo vệ những động vật nhỏ. Ở cuối bài nó còn cố ý viết thêm một dòng chữ:

"Mọi người thấy không, các động vật nhỏ đều có tính người và luôn là bạn tốt của chúng ta. Thế nên hãy cùng chung tay bảo vệ chúng nhé mọi người"

Kèm theo đó là tấm hình bày chó con đang ngủ ngon.

"Em đang chờ điện thoại của ai à?"

Văn Thiện để ý thấy này giờ nó luôn nhìn điện thoại được để trên bàn, anh hỏi khẽ. Nó đang suy nghĩ gì đó nghe Văn Thiện hỏi thì khẽ giật mình, nó quay qua nhìn anh và cười cười:

"Dạ...cũng không có gì quan trọng đâu. Anh thấy truyện này thế nào?"

Văn Thiện thấy nó có vẻ không muốn nói nên chẳng hỏi thêm gì nữa, anh nhẹ gật đầu:

"Rất hay, em thật giỏi."

Gia Lâm và Yến Nhi đã đi chợ về rồi, đang nấu ăn cùng nhau trong bếp. Yến Nhi cứ thắc mắc, tại sao cô ấy lại nấu ăn với băng băng như Gia Lâm chứ? Trong bếp rất nóng mới đúng sao cô ấy lại có cảm giác lạnh lạnh vậy? Chắc do Gia Lâm đang đứng ngay bên cạnh.

"Này, bộ cô muốn tôi nghèo vì trả tiền nước hả?"

Gia Lâm bỗng lên tiếng. Yến Nhi giật mình và nhìn lại thì mới nhận ra mình mở nước rửa rau quá lâu rồi, cô ấy nhanh tay tắt nước và nói:

"Rau cải phải rửa kĩ mới an toàn chứ?"

Gia Lâm vừa bỏ thịt vào nồi để kho vừa liếc nhìn cô gái bên cạnh:

"Thế mà tôi cứ tưởng cô muốn khiến tôi nghèo đi chứ?"

Yến Nhi thở dài:

"Tôi chưa từng nghe ai vì trả tiền nước mà nghèo cả."

Rồi cô ấy đi làm công chuyện khác nhưng một lát sau vô tình quay đầu lại thì không thể rời mắt khỏi cảnh tượng phía trước. Gia Lâm bỗng dung sáng chói với khuôn mặt hotboy trong lành khối hũ áo, y đang mặc áo sơ mi trắng với quần tây. Yến Nhi giờ mới phát hiện, thì ra lúc y cười có hai đồng tiền, trông y thật sự rất đẹp.

...

Lùn đã dừng xe đạp trước cổng trường học Thanh Quy, nhỏ cũng không biết tại sao mình lại đến đây.

dù là ngày nghỉ nhưng trường học Thanh Quy này vẫn mở cổng như thường, vì có vài giáo viên dạy thêm.

Ở sân cỏ rộng lớn sau trường, có một người con trai đang nhảy hip-hop. Bước nhảy cậu ta đều khiến lòng người say mê, một khi đã nhìn thì không cách nào rời mắt khỏi được. Sau khi điệu nhảy kết thúc thì Trí Quang mới phát hiện Lùn đang nhìn mình này giờ, cậu ta hỏi giọng ngạc nhiên:

"Nhi, sao em lại ở đây?"

Lùn vừa khẽ bước đến vừa nói:

"Em đến đây tìm anh."

Những cơn gió nhỏ vô tình đi ngang qua mang theo mùi hương hoa cỏ dại. Trí Quang và Lùn đang đứng dưới cây đa lớn, hai người đều đang nhìn phía xa.

"Em đến tìm anh có việc gì vậy Nhi?"

Trí Quang hỏi khẽ. Lùn dùng tay vén nhẹ mái tóc dài mình bị gió bay gọn lại một cách dịu dàng và quay qua nhìn người con trai bên cạnh:

"Quang, anh có thể đừng giúp Thanh Hiền và Mỹ Ngân làm hại Tiểu Yến nữa, có được không?"

Trí Quang đưa mắt nhìn xung quanh với thờ dài:

"Anh không làm được."

Rồi cậu ta quay lưng đi. Nhưng bàn tay xinh đẹp của Lùn đã vội giữ chặt cổ tay cậu ta lại và nói:

"Em rất quý mến Tiểu Yến nên xin anh đừng làm hại nó."

Trí Quang nhẹ quay đầu lại nhìn, nhỏ và cậu ta đã quen biết nhau khi được chuyển đến trường Thanh Quy này. Trước giờ nhỏ là người duy nhất thật lòng quan tâm đến cậu ta, không lẽ bây giờ cậu ta nỡ từ chối yêu cầu nhỏ bé này của nhỏ hay sao?

Nhìn thấy Trí Quang im lặng thì Lùn vội nói thêm:

"Thật ra Tiểu Yến dễ thương lắm, nếu anh tiếp xúc với nó thì nhất định cũng quý mến nó giống em. À mai là tết trung thu bọn em có hẹn đi chơi với nhau, anh đi cùng nhé."

Nói xong Lùn dịu dàng cười. Nụ cười dịu dàng ấy của nhỏ khiến trái tim Trí Quang đập loạn xạ cả lên, cậu ta khẽ gật đầu.

*****Hết chương 17*****

Bí mật tiếp nữa nhé ☐

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Piano tình yêu

Như đã hẹn trước đó, tối nay mọi người đi chơi trung thu với nhau. Nhưng đến cuối thì chỉ còn nó với Văn Thiện và Lùn đi đến phố lồng đèn Lương Nhữ Học mà thôi. Còn những người khác đã qua phố đi bộ Nguyễn Huệ chơi rồi nghe nói bên đó nhiều thú vui hơn.

Đến trước lối ra vào của phố lồng đèn thì Lùn lên tiếng hỏi:

"Ê Yến, tụi Vy không qua đây với chúng ta thật hả?"

Nó quay người lại và nhẹ gật đầu:

"Ừ đúng vậy, Vy và mọi người đã qua Nguyễn Huệ chơi rồi."

Nhìn mặt nó là biết thiếu Hạ Vy thì trong lòng nó buồn bức lắm rồi. Lùn khoác tay nó và cười nói:

"Thôi mày đừng buồn nữa, năm sau tất cả chúng ta sẽ đi chung."

Nó gật đầu và nhõng nhẽo ngã đầu vào vai Lùn:

"Chỉ mày không bỏ rơi tao thôi."

Lùn nhìn nó và bật cười:

"Nhõng nhẽo quá nha."

Văn Thiện đứng bên cạnh khẽ cười:

"Chúng ta vào thôi."

Lùn vội nói:

"Khoan, em có rủ thêm bạn đến, chờ chút nữa nha."

Nó thắc mắc hỏi:

"Ủa ai vậy?"

Lùn cười tươi như hoa:

"Một lát nữa mày sẽ biết".

Nó chớp chớp mắt, là ai có thể khiến Lùn cười tươi như vậy ta.

Lúc này một người đang đạp xe đến, mái tóc xanh dương nổi bật giữa màn đêm. Đến gần mới nhận ra, đó là Trí Quang một thành viên của nhóm hotboy trong trường. Trí Quang dừng xe lại và nói:

"Xin lỗi vì đã đến trễ."

Vừa thấy cậu ta thì đôi lông mày thanh tú của Văn Thiện khẽ nhíu lại:

"Sao mày lại ở đây?"

Lùn vội lên tiếng:

"Là em đã rủ anh Quang đến."

Trí Quang vẫn ngồi trên xe đạp, cậu ta nói:

"Nếu mọi người không thích thì tôi về."

Rồi cậu ta định quay đầu xe đi nhưng không kịp, vì nó đã nhanh tay giữ đầu xe lại và vui vẻ nói:

"Bạn của Nhi Nguyễn cũng là bạn em rồi. Chúng ta cùng đi chơi nhé."

Cả ba người nghe xong thì thoáng ngạc nhiên. Lùn nhìn và gọi khẽ:

"Tiểu Yến..."

Nó nhìn Lùn khẽ gật đầu, rồi quay sang qua Văn Thiện và cười nói:

"Hôm nay là tết trung thu, cứ vui vẻ cùng nhau đi."

Văn Thiện im lặng nhìn nó một phút, rồi vui vẻ gật đầu:

"Em nói đúng lắm, trung thu thì phải vui vẻ cùng nhau."

Lùn nghe thấy vậy liền vui mừng chạy đến gần Trí Quang và nói:

"Anh mau gửi xe đi, rồi chúng ta vào."

Trí Quang nhẹ gật đầu.

Bước vào phố lồng đèn mới thấy nơi đây nhộn nhịp như thế nào, người đông vui qua lại hưởng thức phong cảnh. Hai bên đường là những chiếc lồng đèn đầy màu sắc khác nhau, trông thật lung linh.

Tụi nó đều đã hoà mình vào nhộn nhịp đầy sắc màu ở nơi đây, vừa nhìn ngắm những chiếc lồng đèn vừa cười nói vui vẻ với nhau.

"Tiểu Yến, em nhìn chiếc đèn kia kìa."

Văn Thiện nhìn thấy chiếc lồng đèn được làm bằng tre và có ghi khắc hình một cô tiên nữ thật đẹp thì liền muốn chỉ cho nó xem. Nhưng lúc quay đầu lại

thì người đang bên cạnh anh không phải là nó mà là Lùn.

"Tiểu Yến đâu rồi?"

Anh hoảng hốt nhìn xung quanh và hỏi. Lùn liến lo lắng nhìn xung quanh mới phát hiện Trí Quang cũng chẳng thấy đâu:

"Anh Quang cũng mất rồi, chắc họ đi lạc mất rồi."

Văn Thiện lớn tiếng gọi:

"Tiểu Yến. Tiểu Yến, em ở đâu vậy?"

Nhưng giữa đám đông chẳng ai trả lời. Lùn vội lấy điện thoại ra gọi vào số của nó, điện thoại có đõ chuông mà không ai bắt máy.

"Tiểu Yến sao không chịu nghe máy."

Nhỏ lại bấm gọi cho Trí Quang nhưng như vậy, điện thoại có đõ chuông mà không ai bắt máy. Nhỏ nhìn sang Văn Thiện mà nói:

"Cả hai đều không nghe máy á anh."

Văn Thiện khẽ nhú mày nhìn Lùn và hỏi:

"Có khi nào đây là cái bẫy, để bắt Tiểu Yến không?"

Anh nghi ngờ không phải vô lý, bởi vì chính miệng Trí Quang đã từng nói muốn đưa nó đi.

Lùn kiên định lắc đầu:

"Không đâu, anh Quang không phải là người xấu vậy đâu."

Văn Thiện thở dài và nhẹ gật đầu:

"Thôi chúng ta mau đi tìm họ đi. Anh sẽ gọi điện thoại cho Tiểu Yến, còn em cứ gọi cho Quang nha."

Lùn nhẹ gật đầu, rồi chạy đi. Nhỏ vừa chạy đi tìm vừa gọi điện thoại. Nếu như nó xảy ra chuyện gì thì chắc nhỏ bị những người khác giết chết mất quá.

"Quang, anh đừng để em thất vọng nha."

Nhỏ vừa nhìn xung quanh vừa nói thầm.

Trí Quang và nó vẫn chưa biết bị lạc mất với hai người bạn của mình, vẫn vui vẻ dạo bước. Cho đến khi có một chú chó con chạy vòng vòng dưới chân khiến cho Trí Quang thét lên:

"Sao ở đây lại có chó?"

Nó khẽ giật mình quay người qua, nhìn thấy dưới chân mình có một chú chó con màu cà phê sữa, hình như là chó quý. Nó cúi người xuống bế chú chó con lên và nhìn Trí Quang mà hỏi:

"Anh sợ chó sao?"

Trí Quang do dự gật đầu:

"Cô đừng mang nó đến gần tôi."

Nhìn khuôn mặt sợ sợ của Trí Quang khiến nó bật cười thành tiếng:

"Chó con dễ thương như vậy mà anh sợ, hơi lạ nha."

Trí Quang nhìn xung quanh mình và vội hỏi:

"Ủa Nhi Nguyễn và Văn Thiện đâu mất rồi."

Nó vẫn bình tĩnh như thường, nó vừa vuốt lông chú chó con trên tay vừa nói:

"Chắc chúng ta lo ngấm lồng đèn nên lạc họ đó mà."

Trí Quang hơi ngạc nhiên trước sự bình tĩnh, không chút lo sợ của nó, cậu ta nhìn và hỏi khẽ:

"Ở riêng với tôi, bộ cô không thấy sợ gì à?"

Nó vô tư nói:

"Anh có gì đáng sợ đâu mà phải sợ chứ? Lúc này em đã nói rồi, bạn của Nhi Nguyễn cũng là bạn em mà."

Trí Quang nhìn nó thật kĩ, nó đúng là như Lùn đã nói, rất dễ thương. Cậu ta khẽ cười và thở dài:

"Để tôi liên lạc với Nhi."

Lúc cậu ta tính lấy điện thoại ra thì nó lại lên tiếng:

"Khoan đã, chúng ta làm một việc trước đi."

Trí Quang nhìn nó với ánh mắt không hiểu:

"Việc gì cơ?"

Nó bế chú chó con bước đến gần Trí Quang và cười nói:

"Anh thử sờ chó con này đi."

Trí Quang nghe xong liền bước lùi phía sau và lắc đầu lắc tay:

"Không, không. Tôi không muốn, cô mang nó đi đi."

Nó bỗng bắt lấy tay Trí Quang và cười nói:

"Sẽ không sao đâu, chó con sẽ không cắn anh đâu mà."

Rồi nó kéo tay cậu ta đặt lên mình chú chó con:

"Thấy chưa, có sao đâu."

Trí Quang cũng bất ngờ khi mình chạm vào mình chú chó con được, cậu ta từ từ vuốt lông chú chó con ấy rồi khẽ cười:

"Dễ thương thật."

Nó ngước mặt lên nhìn, ánh mắt của Trí Quang lúc này rất hiền từ. Điều đó khiến nó cảm nhận được, cậu ta chẳng phải người xấu.

"LuLu của bà."

Một bà lão lo lắng chạy đến, rồi vội bế chú chó con từ tay nó sang qua tay mình. Trí Quang và nó quay qua nhìn nhau.

"Chó con này của bà sao?"

Nó nhỏ nhẹ hỏi. Bà lão nhẹ gật đầu:

"Bà cùng LuLu đi ngắm đèn nhưng bỗng chạy mất, làm bà lo gần chết."

Nó đưa tay vuốt lông chú chó con ấy và cười nói:

"Hoá ra em tên LuLu hả, mai mốt hãy ngoan nhé."

Bà lão cười hiền:

"Cảm ơn hai cháu vì đã lo cho LuLu này giờ nhé."

Rồi bế chú chó con ấy quay lưng đi.

Lúc này đã ít người lại rồi nên nó nghe tiếng chuông điện thoại trong bóp đang đeo trên người mình, nó vội lấy điện thoại ra xem. Là Văn Thiện gọi, chắc anh đang lo lắng lắm.

Văn Thiện: Tiểu Yến, em có sao không? Em đang ở đâu vậy?"

Nó chưa kịp lên tiếng thì anh đã hỏi một hơi rồi, hình như anh thật sự rất lo.

Nó: "Em không sao cả, anh đừng lo. Anh cứ ra ngoài trước đi, em sẽ ra ngay."

Văn Thiện: "Được, anh chờ em."

Nỏ cúp máy, vừa lúc Trí Quang cũng nói chuyện với Lùn xong.

"Chúng ta mau ra ngoài đi, họ lo lắng cho cô lắm đấy."

Trí Quang nhìn và nói. Nó nhẹ gật đầu rồi bước đi cùng cậu ta. Cả hai vừa đi vừa nói chuyện với nhau.

"Tiểu Yến, cô có thể giữ bí mật chuyện tôi sợ chó, được không?"

Trí Quang hỏi khẽ. Nó đưa bộ mặt ngốc nghếch ra:

"Ừ ủa, sao tự nhiên quên hết chuyện vừa nãy rồi ta."

Trí Quang nhìn nó mà khẽ bật cười, giờ cậu ta đã hiểu tại sao mọi người lại thích nó như vậy rồi.

Văn Thiện và Lùn đang đứng chờ nó ở lối ra vào cửa phố lồng đèn, vừa thấy nó bước ra thì cả hai vui mừng chạy đến.

"Tiểu Yến, mày làm tao lo lắng lắm đó."

Lùn nắm tay nó và hờn trách. Nó cứ vô tư cười nói:

"Trời ơi, tao có sao đâu mà làm gì lo dữ vậy?"

Thấy nó bình an không xảy ra chuyện gì thì Văn Thiện giờ mới yên tâm được, rồi anh quay sang Trí Quang và hỏi:

"Mày cũng không sao chứ?"

Trí Quang thoáng ngạc nhiên khi Văn Thiện lại quan tâm mình như vậy, cậu ta khẽ gật đầu:

"Ừ tao không sao."

Văn Thiện nở một nụ cười vui:

"Cả hai đều không sao là tốt rồi. Thôi, chúng ta mau về với gia đình đi."

Ba người đều gật đầu, rồi cùng bước đi. Lùn kéo nhẹ tay nó và nói:

"Này Yến, mày đừng kể cho Vy biết mày đi lạc với anh Quang nha, tao sẽ bị chửi đấy."

Nó lại đưa ra bộ mặt ngốc nghếch giống lúc nãy:

"Nhưng tao lỡ quên hết chuyện lúc nãy rồi, quên rồi sao kể đây ta."

Lùn nghe xong liền ôm vai nó và cười nói:

"Tao yêu mày quá Tiểu Yến ơi."

Văn Thiện và Trí Quang khẽ quay đầu lại nhìn rồi đều mỉm cười khi thấy hai cô gái xinh đẹp đang vui vẻ giỡn đùa với nhau.

Buổi đi chơi trung thu này không được như ý lắm, tuy nhiên lại đã tạo cho bốn người họ một kỷ niệm đáng nhớ.

Văn Thiện đang chờ nó về nhà, vì trung thu mọi người phải bên cạnh gia đình nên tụi nó đã nói trước chỉ đi chơi một tiếng thôi rồi về nhà. Trên đường về Văn Thiện bỗng lên tiếng:

"Tiểu Yến, sáng mai em cùng anh lên lầu 8 chút nhé."

Nó đang ngồi phía sau nhìn ngắm trăng sao trên bầu trời nghe vậy liền thắc mắc hỏi:

"Lên đó làm gì anh?"

Văn Thiện quay đầu lại nhìn nó mà mỉm cười:

"Bí mật, mai em lên sẽ biết thôi mà."

Nó chớp chớp mắt:

"Hả? Sao tối nay nhiều bí mật quá vậy?"

....

- Sáng hôm sau, ở trường học Thanh Quy.

Văn Thiện đã dẫn nó lên lầu 8 và đến một căn phòng, anh mở cửa thì nó thấy giữa căn phòng có một chiếc đàn Piano lớn. Đôi mắt híp của nó sáng rỡ, vì nó vốn rất thích đàn Piano.

Văn Thiện kéo nó đi vào trong thêm vài bước rồi đứng lại và quay qua nhìn nó mà mỉm cười:

"Tiểu Yến, em hãy đứng yên ở đây nhé."

Nói rồi anh bước đến chiếc đàn Piano ngồi xuống, những ngón tay thon dài của anh đặt nhẹ lên Piano.

Giờ nó mới biết đôi tay Văn Thiện không chỉ ấm áp mà còn đàn rất êm tai nữa, những nốt nhạc qua đôi tay anh giống như thiên nga đang nhảy múa trên mặt hồ, thật sự rất tuyệt vời.

Bản mà anh đang đàn là "điều ước giản đơn" của nam ca sĩ Arlika Phan, cũng là bản nó thích nên nó đứng yên lắng nghe và ngắm nhìn anh một cách say đắm.

Sau khi bản nhạc kết thúc thì Văn Thiện đứng trước đàn Piano và nhìn nó mà mỉm cười:

"Tiểu Yến, lời bài hát này cũng như những lời trong lòng anh muốn nói với em"

Anh bắt đầu khẽ bước, vừa bước anh vừa nói khẽ:

"Những lúc em cười, anh bỗng thấy yêu đời hơn."

Bước chân anh từ từ đến gần nó:

"Và anh cảm thấy hạnh phúc mỗi khi ở bên cạnh em."

Ánh mắt anh nhìn nó lúc này đầy yêu thương:

"Anh thật lòng thích em, Tiểu Yến."

Giờ khoảng cách giữa Văn Thiện và nó chỉ còn lại một bước, anh bỗng đứng lại và lấy từ túi áo khoác ra một sợi dây chuyền bạc trắng với mặt trái tim.

"Hãy đồng ý làm bạn gái anh nhé, anh muốn mãi bảo vệ em."

Nãy giờ nó vẫn ngây ngời ra nhìn anh, không chút phản ứng nào. Cả hai đứng yên nhìn nhau, để lắng nghe tiếng trái tim mình. Những cơn gió nhỏ từ ô cửa sổ đi ngang qua, khiến mái tóc dài bay bay giữa không trung, trông nó thật xinh đẹp.

Văn Thiện bối rối nhìn nó, tại sao nó im lặng như thế? Đừng nói với anh là nó không hiểu anh đang tỏ tình với nó nha, hay là nó không hề thích anh. Sự im lặng của nó thật sự khiến anh lo sợ, nếu như nó từ chối tình cảm của anh thì sao đây.

Bỗng dưng nó nhẹ nhàng bật cười, nụ cười rất nức nở:

"Em đồng ý nhưng với một điều kiện."

"Là điều kiện gì?"

Văn Thiện nóng lòng hỏi.

Nó nghiêng đầu nhìn chiếc đàn Piano và cười nói:

"Anh phải dạy em đàn Piano, em rất thích Piano."

Văn Thiện nghe xong liền bật cười và thở ra nhẹ nhõm, nó đúng muốn dọa chết anh mà. Anh vừa gật đầu vừa cười nói:

"Được, anh đây sẽ hết lòng dạy em."

Nụ cười tươi đẹp nhất đã nở trên môi Tiểu Yến nó, đôi chân của nó đã khẽ bước đến và ôm lấy Văn Thiện thật chặt:

"Em cũng rất thích anh, anh Văn Thiện."

Nghe câu đó của nó thì trong lòng Văn Thiện rất hạnh phúc, anh khẽ hôn lên mái tóc nó và thì thầm:

"Anh hứa, mãi bảo vệ em."

*****Hết chương 18*****

Nhớ đọc tiếp nhé

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Ngày rắc rối

Hạ Vy vội bước vào lớp nhìn xung quanh tìm nó nhưng chẳng thấy nó ở đâu, cô bước nhanh đến chỗ Huỳnh Thủy và Yến Nhi với Lùn đang thò sự với nhau mà hỏi:

"Tiểu Yến chưa đến lớp hả tụi mày?"

Yến Nhi ngẩng đầu lên nhìn:

"Ừa sao tự nhiên mày hỏi tụi tao? Mỗi ngày Yến và mày đi học cùng mà."

Hạ Vy nói khề:

"Ba mẹ Yến nói sáng sớm Văn Thiện đã đến chở nó đi rồi."

Nói rồi cô về chỗ ngồi của mình. Lùn đang đứng dựa vào tường nghe vậy nhỏ lên tiếng nói:

"Chắc họ đi ăn sáng với nhau thôi mà."

Huỳnh Thủy ngồi chóng cảm và hỏi vu vơ:

"Mà hình như anh Thiện thích Tiểu Yến nhà chúng ta, phải không?"

Yến Nhi khoanh tay lại và gật đầu:

"Cái đó là chắc chắn 100% rồi."

Huỳnh Thủy lại nói đùa:

"Có khi nào anh Thiện hôm nay dẫn Yến đi tỏ tình không ta."

Hạ Vy nghe đến vấn đề đó liền nhủ mày lại, Văn Thiện thích nó? Cô bất giác nhìn qua Mỹ Ngân và tự hỏi, liệu bọn họ có để yên nó không? Ôi trời ạ, chỉ mới nghĩ đến thôi thì cô cảm thấy chóng mặt rồi đây.

Lúc này bỗng có một học sinh nữ chạy vào nói lớn lên:

"Không xong, không xong rồi. Hotboy Văn Thiện đang tỏ tình với Trần Tiểu Yến lớp này ở phòng Piano kia."

Nghe xong cả lớp đều bất ngờ và bắt đầu bàn tán ồn ào cả lên. Mỹ Ngân đứng dậy liếc nhìn tụi người Hạ Vy một cái rồi chạy nhanh ra ngoài. Huỳnh Thủy dùng tay bịt nhẹ miệng mình lại:

"Sao tao nói linh quá vậy?"

Hạ Vy không nói câu nào mà trực tiếp chạy nhanh ngoài, cô sợ nó sẽ gặp rắc rối. Ba cô bạn còn lại cũng hiểu ra điều đó nên vội chạy theo.

Văn Thiện và nó đang vui vẻ từ lầu 8 đi xuống, hai người họ tay trong tay, đầy ngọt ngào.

Đến hành lang Văn Thiện và nó bị một người chặn lại, đó chính là Thanh Hiền chứ chẳng phải một ai khác nữa. ả nhìn thấy cảnh tay trong tay của Văn Thiện với nó thì đôi mắt bất giác giãn dãn, như muốn ăn tươi nuốt sống Tiểu Yến nó vậy.

"Tại sao vậy, thật ra tôi có gì không bằng con nhỏ này."

Thanh Hiền chỉ tay vào nó và quát lớn. Nó khề gật mình, sao mới đây mà ả đã biết rồi? Văn Thiện kéo nó ra sau lưng mình, một hành động che chở:

"Đơn giản vì tôi thích Tiểu Yến, chỉ thế thôi."

Thanh Hiền rơi nước mắt nhưng cũng đồng thời cơn giận càng lên cao, ả nhìn thẳng vào nó và thét lên:

"Tao nhất định không tha thứ cho mày đâu."

Lúc này tất cả mọi người chạy đến, với ý muốn xem phim hay. Nghe câu đó của Thanh Hiền thì Huỳnh Thủy và Hạ Vy hoảng hốt chạy đến, đứng trước Văn Thiện với nó, sợ ả sẽ nổi điên thật.

Hạ Vy liếc nhìn Văn Thiện và nói:

"Anh mau đưa Tiểu Yến đi trước đi."

Văn Thiện nhẹ gạt đầu rồi kéo nó rời khỏi.

"Hai người tính đi đâu."

Thanh Hiền thét lớn và tính chạy theo. Nhưng không được, bởi vì Huỳnh Thủy và Hạ Vy đã nhanh chặn ả lại. Hạ Vy lạnh lùng hỏi:

"Mày muốn làm gì?"

Thanh Hiền tức giận quát lên:

"Hai mày tránh ra."

Huỳnh Thủy nhìn về phía Mỹ Ngân và nói:

"Lốp phỏ, nếu không muốn chị em tốt mình bị thương thì mau đưa ả đi đi. Hạ Vy nhà tao cực kì nóng tính, nếu đã nổi nóng thì sợ rằng cả tao cũng không ngăn được."

Những gì Huỳnh Thủy nói, Mỹ Ngân nghe hiểu hết nên vội bước đến kéo Thanh Hiền lại:

"Thanh Hiền, chị bình tĩnh chút. Chúng ta mau đi đi, sẽ có cách khiến anh Thiện thích chị mà."

Mỹ Ngân cố kéo Thanh Hiền đi, rời khỏi tranh luận của mọi người.

Huỳnh Thủy nhìn Hạ Vy và nói:

"Lần này Tiểu Yến gây rắc rối lớn thật rồi đây."

Hạ Vy thở dài và khẽ lắc đầu, cô thật không biết nó được đại hotboy thích, là phúc hay họa nữa.

Ở sân cỏ rộng lớn có đôi trai gái đang tựa lưng vào nhau, nhìn ngắm bầu trời đầy mơ mộng. Lúc này nhìn thấy giọt nước mắt của Thanh Hiền nhẹ nhàng rơi, trong lòng nó giờ không thôi khó chịu.

"Em sao vậy Tiểu Yến, sao này giờ không nói gì?"

Văn Thiện thấy nó im lặng nên lên tiếng hỏi. Nó quay người lại nhìn anh:

"Thanh Hiền, chị ấy xinh đẹp và lại thích anh lâu đến vậy mà sao anh không thèm để ý đến chị ấy vậy?"

Văn Thiện bóp nhẹ mũi nó và cười hiền:

"Tình cảm không quan trọng xấu đẹp đâu gốc. Tình cảm tựa vào cảm giác. Anh chọn em, vì em là người khiến trái tim anh rung động."

Nghe xong những lời ấy nó mỉm cười và nhẹ gạt đầu:

"Dạ em hiểu rồi."

Văn Thiện nhẹ nhàng ôm lấy nó vào lòng và nói khẽ:

"Em đừng suy nghĩ tinh linh nữa nhé."

Sau khi đám người nhiều chuyện kia vỡ tan thì Hạ Vy lấy điện thoại ra gọi cho nó, vì sắp đến giờ học rồi.

Nó: "Alo tao nghe nè Vy."

Hạ Vy: "Mày đang ở đâu vậy?"

Nó: "Tao đang ở sân cỏ."

Hạ Vy: "Cứ ở yên đó đi, tao ra ngay."

Cúp máy thì Hạ Vy vội chạy ra sân cỏ sau trường, trong lòng cô đang muốn mắng ai đó một trận quá đi. Đang yên đang lành, tự nhiên gây ra chuyện phiền phức này, chán sống thật rồi mà.

"Văn Thiện, bộ anh không có não hay là anh té đập đầu nên bị khủng rồi. Anh thừa biết bọn người Thanh Hiền đã vì anh mà ganh ghét Tiểu Yến rồi. Giờ anh còn công khai nói thích nó nữa, bộ anh muốn hại nó chết hay sao?"

Vừa thấy mặt Văn Thiện thì Hạ Vy liền mắng một hồi luôn. Nó bịt kín tai mình lại, thôi chết, nủi lửa Hạ Vy thật sự bùng nổ rồi.

Văn Thiện bị mắng đến cứng họng, không thể nói gì được. Cô bạn Hạ Vy này sao mà hung dữ quá vậy, thật không biết thăng bạn thân của anh, Khánh Nghĩa tại sao lại đi thích cô gái hung dữ này nữa.

"Thôi được rồi chị hai, mày bớt nóng lại đùm tao."

Nó chen vào giữa Văn Thiện và Hạ Vy mà nói. Hai tay nó ôm lấy Hạ Vy những nhẽo:

"Thôi mày đừng giận vậy nữa, dù tao giờ có bạn trai rồi cũng không bao giờ bỏ mày đâu nên đừng có ghen nữa."

Hạ Vy đẩy nhẹ nó ra:

"Mày đang mơ đó hả? Tao mà ghen vì mày à."

Giọng của cô trở lại êm tai như bình thường rồi, không còn hung dữ nữa. Nó biết mà, cô sợ nó những nhẽo nhất.

"Thôi vào lớp đi."

Hạ Vy liếc nhìn nó và nói.

"Tuân lệnh."

Nó trẻ con chạy đến khoác tay Hạ Vy và cười nói, rồi cùng cô vào lớp. Văn Thiện nhìn theo và khẽ cười, rồi nhanh vào lớp luôn.

Nó vừa bước vào lớp thì cả lớp bắt đầu to nhỏ với nhau đều hướng về nó.

"Ê, người mà mới được hotboy Văn Thiện tỏ tình kia."

"Là nhỏ đó thật sao?"

"Này mày, tao thấy nó có xinh đẹp gì đâu nhì."

"Tao còn xinh đẹp hơn, sao không được anh Thiện để ý đến chứ?"

"Đúng đấy, thiệt bất công mà."

Mỗi người một câu, cũng điếc cả tai rồi. Hạ Vy ngồi xuống và nhìn nó:

"Mày đã thấy rắc rối mình gây ra chưa?"

Nó ngồi xuống bên cạnh cười cười:

"Kệ họ đi, muốn nói gì thì để họ nói đã đi."

Mỹ Ngân cố ý nói lớn:

"Cái đồ không biết xấu hổ chen chân vào tình cảm của người khác."

Hạ Vy tính đứng lên, mắng à một trận. Nhưng nó đã nắm tay cô lại và nhẹ lắc đầu, ý không muốn làm lớn chuyện.

Bạn ngồi chung bàn với Mỹ Ngân cũng nói lớn:

"Tao nghi ngờ con nhỏ này là yêu tình biến thành quá mới quyến rũ anh Thiện được."

"Rầm."

Huỳnh Thủy lúc này đập bàn thật mạnh và đứng lên hỏi:

"Mọi người nói mỗi miệng chưa? Chứ tôi nghe mỗi tai rồi đó."

Nhỏ chính là không chịu nổi khi bạn mình bị nói xấu như vậy, ánh mắt nhỏ giờ đầy bức mình.

Nó vội đứng dậy đi đến chỗ Huỳnh Thủy:

"Thôi bỏ đi Thủy, nói gì mặt họ. Thấy cô sắp vô rồi, mày ngồi xuống đi."

Huỳnh Thủy thờ dài và bức mình ngồi xuống, cô bạn này của nhỏ luôn là thế đấy. Nếu gặp bạn bè nó bị nói như vậy thì nó mà chịu để yên mới là lạ. Nhưng đến khi là bản thân mình thì nó lại cố nhịn, bỏ qua như thế này đây.

Lại có người lên tiếng nói móc:

"Bị người ta nói đúng rồi nên mới không dám làm gì, chỉ biết bỏ qua thôi."

Nó vẫn xem như không nghe thấy gì, cứ đi về chỗ ngồi của mình. Nhưng đang đi thì đã có người đưa chân ra giữa đường, cố ý khiến nó vấp ngã.

Trước nay nó vốn là người hậu đậu, không nhìn trước sau gì nên tất nhiên ý đồ của người ta thành công rồi. Nó cứ thế mà té ngã, vì trí là đầu nó sẽ đập vào bàn.

Nhưng rất may mắn là Lùn ngồi gần đó, nhỏ đứng dậy và nhanh tay kéo nó lại:

"Tiểu Yến, cẩn thận."

Nó vẫn không kịp phản ứng nên ngã nhẹ vào người Lùn, cảm thấy mình đã được an toàn thì nó liền thờ ra nhẹ nhõm, hết hồn à cứ tưởng nó lần này chết thiệt rồi chứ?

Yến Nhi thật nhịn hết nổi rồi, cô ấy đứng dậy tính dạy mấy người kia một trận. Nhưng đúng lúc này thầy giáo lại bước vào, khiến cả lớp trở nên im lặng hẳn. Ai cũng không dám ồn ào như nãy nữa, ai đẩy đều ngồi yên nghe thầy giáo giảng bài. Hạ Vy nhìn nó và khẽ lắc đầu:

"Xem ra giờ rắc rối mới thật sự bắt đầu đây."

*****Hết chương 19*****

Nhớ nhé, tình cảm không quan trọng đẹp xấu, cảm xúc mới thật sự quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ước Học Trò* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Em là của anh

Kể từ ngày Văn Thiện công khai nói thích nó thì hình như nửa trường học đều ganh ghét nó. Nhưng vì Hạ Vy và Huỳnh Thủy luôn theo sát nó nên họ chẳng làm gì được, ngoài việc bàn luận nó khắp nơi thôi.

Và mỗi ngày Văn Thiện đều chờ nó đến trường sớm hơn một tiếng, để dạy nó đàn Piano. Anh luôn dịu dàng, lúc nào cũng thấu hiểu nó.

Có người bạn trai vừa đẹp trai vừa chu đáo như Văn Thiện, nó thật sự cảm thấy rất may mắn. Bên cạnh anh lúc nào nó cũng vui vẻ, thế nên những rắc rối kia nó chẳng thèm để ý đến.

Văn Thiện đang dịu dàng cầm tay nó đặt nhẹ lên Piano, bản anh và nó đang đàn cùng nhau là bản "Endless Love" một bản nhạc rất nhẹ nhàng và bản mà anh thích nhất. Cả hai vừa đàn vừa nhìn nhau mỉm cười, hình ảnh ấy thật sự rất xinh đẹp.

"Em đàn rất tốt đấy Tiểu Yến."

Văn Thiện nhìn nó và nói khẽ. Được khen vậy nó liền vui cười:

"Tại người dạy quá tài giỏi mà."

Văn Thiện bật cười và bóp nhẹ mũi nó một cái:

"Em dẻo miệng quá ha."

Nó dùng tay xoa xoa mũi mình:

"Em nói theo sự thật thôi mà."

"Em thích Piano vậy tại sao không đăng ký học."

Văn Thiện tò mò hỏi. Nó nghiêng đầu nhìn và nói:

"Em đâu có biết trường này có dạy Piano đâu, em cũng chưa từng lên đây nữa. Lần trước đi điều tra những tin đồn về anh, mới lên lầu 6 thì đã gặp anh Phong rồi."

Văn Thiện bỗng nhiên thở dài:

"Thế Phong vì phát đoạn ghi âm ấy mà bị bạn bè trở mặt hết rồi."

"Hà?"

Nó ngạc nhiên, sao nó không nghe nói gì về chuyện này hết vậy.

Văn Thiện nhẹ gật đầu và nói tiếp:

"Anh còn nghe nói hôm qua họ đánh nhau nữa đấy."

Nó nghe vậy thì vội nói:

"Xin lỗi, em phải đi tìm anh Phong cái."

Vừa nói dứt câu thì nó cầm balô và chạy đi. Văn Thiện vội gọi theo:

"Này Tiểu Yến."

Nhưng nó đã chạy mất bóng rồi.

Dùng tốc độ nhanh nhất có thể chạy xuống lầu 6, một thư viện lớn đầy đủ loại sách. Đến đây nó hy vọng sẽ tìm thấy Thế Phong, vì lần trước nó gặp cậu ta ở đây và trên tay cậu ta còn ôm chổng sách nữa.

Vừa đi vừa nhìn xung quanh, giờ nó mới biết hoá ra cũng có nhiều người đến sớm để lên đây đọc sách.

Rồi mái tóc màu đỏ rượu nổi bật giữa đám đông, đó chính là Thế Phong, cậu ta đang ngồi đọc sách ở gần cửa sổ.

"Anh Phong, em tìm anh này giờ."

Nó bước nhanh đến trước mặt Thế Phong và nói. Thế Phong khẽ ngẩng đầu lên nhìn:

"Tiểu Yến, là em à?"

Vừa nhìn thấy nó thì cậu ta liền cười vui. Nhưng cũng do đó vết bầm tím trên khoé miệng càng rõ, nó khẽ nhủ mày lại và lo lắng hỏi:

"Anh thật sự đã đánh nhau với bạn mình sao?"

"Chúng ta ra ngoài đi."

Thế Phong cầm lấy tay nó kéo đi, vì nhận thấy ở thư viện không tiện nói chuyện.

Khi cả hai đang đi xuống lầu lang thì nó lên tiếng hỏi:

"Anh có còn đau không?"

Thế Phong bất giác dùng tay sờ nhẹ vết bầm trên khoé miệng mình và nhẹ lắc đầu:

"Chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ thôi mà."

Nó vừa bước đi vừa cúi đầu xuống thật thấp:

"Em xin lỗi anh Phong..."

Nghe vậy Thế Phong thoáng ngạc nhiên và đứng lại nhìn nó:

"Em đang xin lỗi gì vậy Tiểu Yến."

Nó cũng đứng lại nhưng vẫn cúi đầu:

"Tại em vô tình kéo anh vô chuyện của anh Văn Thiện, hại anh và bạn bè trở mặt..."

Thế Phong tựa lưng vào lầu lang và khẽ cười:

"Trời ạ, có liên quan gì đến em đâu. Anh vốn không thích nói oan cho người khác, em chỉ nhắc anh nên làm rõ lại thôi. Anh là phải cảm ơn em mới đúng, chứ ở đó em xin lỗi anh."

Nó khẽ ngẩng đầu lên nhìn, nghe những lời vừa rồi thì nó đã hiểu người con trai đứng trước mặt mình là người như thế nào. Một Thế Phong có vẻ ngoài lạnh lùng ngang ngược nhưng bên trong lại âm áp, hiểu lý lẽ.

"Em có thể giúp gì cho anh không?"

Nó nhìn và hỏi. Thế Phong khoanh tay lại suy nghĩ:

"Có đó, em trả lời giúp anh một câu hỏi đi."

Nó nhìn Thế Phong với ánh mắt tò mò:

"Là câu hỏi gì?"

Thế Phong làm bộ mặt nghiêm túc hỏi:

"Tại sao em lại đồng ý làm bạn gái của Văn Thiện, em thích hắn thật à?"

Trước câu hỏi này của cậu ta nó thật sự bất ngờ, nó bối rối quay mặt qua chỗ khác.

Lúc này tiếng trống bỗng vang lên, báo cho tất cả mọi người biết đã đến giờ học. Vừa nghe thấy tiếng trống thì tất cả mọi người đang ở lầu trên đều vội chạy xuống, họ cứ chạy nhanh xuống chẳng thèm để ý gì hết.

Thế nên Tiểu Yến nó đã bị họ xô đẩy ngã, vì nó đang đứng giữa lầu thang. Thế Phong thấy nó sắp ngã xuống thì liền đưa tay bắt lấy cổ tay nó và kéo lại. Cứ vậy mà nó ngã vào người cậu ta.

Nhưng thật không may, vừa lúc đó Văn Thiện và Huỳnh Thủy từ trên bước xuống, đã thấy cảnh nó đang trong vòng tay Thế Phong.

"Tiểu Yến, em không sao chứ?"

Văn Thiện vội chạy xuống kéo nó ra khỏi người Thế Phong và hỏi. Nó nhẹ lắc đầu:

"Dạ em không sao."

Văn Thiện nắm chặt tay nó và quay qua nhìn Thế Phong:

"Cảm ơn mày vì đã cứu Tiểu Yến, bạn gái tao."

Anh có ý nhấn mạnh bốn chữ "Bạn gái của tao" với Thế Phong, để cậu ta tránh xa nó.

Thế Phong nhận ra Văn Thiện đang ghen qua ánh mắt của anh, cậu ta nhếch môi cười rồi nghiêng đầu nhìn nó:

"Tiểu Yến, giờ chúng ta không ai nợ ai rồi nha."

Nó vui vẻ gật đầu:

"Dạ, em hiểu rồi."

"Minh đi thôi Tiểu Yến."

Văn Thiện kéo nó đi thật nhanh. Hình như anh đã ghen thật rồi.

Thế Phong vô tình ngược mắt lên thấy Huỳnh Thủy đang đứng ở trên, đôi lông mày xinh đẹp của nó đang nhíu lại.

"Em sao thế Huỳnh Thủy."

Thế Phong lên tiếng hỏi. Huỳnh Thủy khẽ bước xuống và hỏi ngược lại:

"Anh thích Tiểu Yến?"

Lúc này nhỏ đã vô tình nhìn thấy ánh mắt của Thế Phong đầy lo lắng dành cho nó, trước giờ cậu ta ít khi lo lắng cho ai và cũng ít nói chuyện thân thiết với ai nữa. Nhưng với nó thì cậu ta lại hoàn toàn phá lệ, hỏi sao nhỏ không nghi ngờ được chứ?

Thế Phong thoáng ngạc nhiên khi cô bạn thân hỏi vậy, cậu ta bước đi và nhẹ lắc đầu:

"Cũng không hẳn là thích, chỉ anh thấy Tiểu Yến trong sáng và rất dễ gần nên muốn làm bạn với em ấy thôi."

Nghe vậy sắc mặt Huỳnh Thủy bắt đầu tươi trở lại, nhỏ cười nói:

"Vậy mà em cứ tưởng anh đã thích Yến rồi chứ?"

Thế Phong xoay đầu lại nhìn và hỏi giọng tò mò:

"Em làm gì có vẻ lo lắng dữ vậy?"

Mặt Huỳnh Thủy bắt chợt ửng đỏ lên, miệng thì cứ lắp bắp nói:

"Có...lo...lắng...gi...đâu.... Thôi em vào lớp trước đây."

Vừa dứt thì nhỏ chạy đi một hơi luôn, bỏ lại Thế Phong không hiểu gì hết.

Văn Thiện vẫn nắm tay nó kéo đi, hình như anh đang không vui gì đó.

"Anh Văn Thiện sao vậy?"

Đang đi thì nó bỗng lên tiếng hỏi. Tiểu Yến nó vẫn chưa hiểu đang có chuyện gì?

Văn Thiện đứng lại và xoay qua nhìn, thấy khuôn mặt ngây ngô vô tội của nó thì anh bực không tả nổi:

"Tại sao em để cho người con trai khác ôm em như vậy?"

Nó chớp chớp đôi mắt, vẫn chưa hiểu ra vấn đề:

"Ủa ủa, em tưởng anh đã nhìn thấy tất cả rồi chứ? Lúc này em bị người ta xô đẩy ngã nên anh Phong mới ôm lấy em thôi mà, chứ có gì nghiêm trọng đâu."

Văn Thiện bắt lực đỡ lấy trán, thật ra nó không hiểu thật hay đang giả ngốc vậy trời. Anh chán nản nhìn nó và nói khẽ:

"Giờ anh là bạn trai của em đó Tiểu Yến."

Nghe anh nói vậy nó từ từ hiểu ra vấn đề, nó xoay mặt lại nhìn Văn Thiện với ánh mắt khó tin.

"Không lẽ...anh đang ghen."

Nó vừa nói vừa cười. Thật không ngờ hotboy Văn Thiện lại ghen như thế này.

Văn Thiện thở ra, tạ ơn trời cuối cùng nó cũng hiểu ra.

"Tiểu Yến."

Anh bỗng ôm lấy eo nó, kéo nó vào sát người mình.

"Anh đang làm gì vậy? Mau buông em ra đi."

Nó đỏ mặt và hỏi. Văn Thiện vẫn ôm lấy eo nó và nói khẽ:

"Em nghe kĩ đây. Em là của anh, không được thân thiết với người con trai khác."

Rồi anh từ từ nhắm mắt lại và nhẹ nhàng đặt lên môi nó một nụ hôn đầy ngọt ngào.

Nó bất ngờ đến đờ người ra, vì đây chính là nụ hôn đầu đời của nó. Trái tim nó đang đập rất nhanh và nó đã nghe thấy trái tim Văn Thiện cũng đập nhanh.

Cảm giác của cả hai đang ở trên mây vậy. Lúc này nó khẽ nhắm mắt lại, để cảm nhận trọn vẹn cảm xúc, một cảm xúc chẳng thể nào quên.

Văn Thiện hôn đôi môi ngọt ngào của nó một cách tha thiết, anh trân trọng đôi môi của nó nên từng chiếc hôn đều rất nhẹ nhàng, không hề cháy bỏng như trong phim. Văn Thiện anh không muốn làm nó đau hay khó chịu gì đó, anh chỉ muốn nó có thể cảm nhận được tình cảm chân thành trong anh. Muốn nó nghe thấy tiếng trái tim anh đã vì nó mà đập lộn nhịp.

Ánh nắng buổi sáng yếu ớt chiếu xuống, khiến bóng Văn Thiện và nó kéo dài ra, khoảnh khắc ấy như một bức tranh tuyệt đẹp. Có lẽ cả Văn Thiện và nó suốt đời cũng chẳng thể quên được khoảnh khắc này.

Văn Thiện lưu luyến rời khỏi đôi môi ngọt ngào của nó và dùng ngón tay cái vuốt nhẹ làn môi ấy:

"Là nụ hôn đầu sao?"

Nó thoáng ngạc nhiên nhìn anh, sau đó nó nhẹ gật đầu. Vừa thấy cái gật đầu của nó thì đôi mắt Văn Thiện liền đầy niềm vui, không hiểu tại sao cảm giác của anh về nó luôn là đúng. Phải chăng anh và nó sinh ra là để dành cho nhau, là một nửa được thật của đối phương...

*****Hết chương 20*****

Hãy trân trọng những giây phút bên cạnh người mình thích nhé mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Hay là cô đã thích tôi

Bầu trời trong xanh, những đám mây trắng đang chơi đùa với gió. Cả ngôi trường đang đầy tiếng cười, tất cả học sinh đang vui vẻ chạy nhảy với nhau, ở tuổi học sinh này ai ai cũng vô tư, không âu lo.

Hạ Vy và nó đang nắm tay nhau đi vào lớp. Nó hỏi khẽ:

"Vy này, sao mày và anh Nghĩa không bước thêm một bước nữa."

Hạ Vy rất hiểu ý nó nhưng vẫn giả vờ hỏi:

"Không phải tao đang bước đi đến lớp học sao?"

Nó phồng má nói:

"Mày rõ ràng hiểu ý tao mà."

Hạ Vy liếc nhìn nó:

"Mày nhiều chuyện quá rồi đấy Tiểu Yến."

Hai người cứ thế bước vào lớp, chuẩn bị cho tiết học hôm nay.

"Chào buổi sáng Yến, Vy."

Lùn vừa nhìn thấy hai người bước vào thì liền vui vẻ lên tiếng.

Hạ Vy chỉ nhẹ gật đầu rồi đi đến chỗ ngồi của mình. Tính của cô trước nay vốn ít nói nên mọi người cũng đã quen rồi, chẳng để ý đến.

Nó khẽ nở một nụ cười tươi trên môi, trước giờ nó vẫn luôn thích giọng nói của Lùn. Giọng nói của nó rất dịu dàng, lúc nào cũng khiến cho người nghe cảm thấy dễ chịu.

"Chào buổi sáng bạn yêu."

Nó tình nghịch chạy đến ôm cổ Lùn và cười nói. Lùn nhìn nó với ánh mắt nghi ngờ:

"Mày đang có ý đồ gì đó, phải không?"

Nó cười tươi và lay lay tay Lùn:

"Dạo này mày có phát hiện tiệt đồ ngọt mới không?"

Nhắc đến đồ ngọt thì đôi mắt Lùn liền sáng lên như những ngôi sao trên bầu trời đêm:

"Có đấy, gần nhà tao mới ra tiệm bánh bò nướng, siêu ngon luôn đấy."

Đôi mắt nó cũng tỏa sáng:

"Vậy hôm nay tan học chúng ta đến đó đi."

Huỳnh Thủy và Yến Nhi đang ngồi lướt điện thoại với nhau. Trường học Thanh Quy này có một trang web để cho tất cả học sinh giao lưu và học hỏi với nhau. Thế nên có gì hot chút đều đăng lên trang web ấy.

"Trời ơi Tiểu Yến, chết mày rồi."

Yến Nhi bỗng dưng la lớn lên, khiến cho mọi người giật mình.

"Mày bị gì vậy hả Yến Nhi? Tự nhiên la lên à."

Nó giật mình ngẩng đầu lên nhìn và hỏi. Có phải cô bạn Yến Nhi này muốn hù chết nó không vậy, biết rõ nó dễ giật mình rồi mà còn hay bỗng la lên như vậy nữa.

Yến Nhi đứng dậy đi đến chỗ nó đang ngồi:

"Tao bị gì hả? Mày sắp xảy ra chuyện thì có, tự mày xem đi."

Rồi cô ấy giờ chiếc thoại cảm ứng lên trước mặt nó.

Ở trước mắt nó giờ là hai tấm hình và nữ chính trong hai tấm hình ấy đều là nó. Nhưng nam chính thì không phải cùng một người.

Một tấm là Thế Phong đang ôm lấy nó ở lầu lang, tấm còn lại thì là Văn Thiện đang hôn môi nó ở hàng lang. Hai tấm hình đều rõ nét, khuôn mặt cả ba người đều nhìn thấy rõ ràng.

Hạ Vy vội cướp lấy điện thoại trong tay Yến Nhi coi và khẽ đọc:

"Mới ngã vào lòng Thế Phong, 30 phút sau lại hôn môi với Văn Thiện."

Dù chỉ vài chữ đơn giản thế nhưng chắc chắn đã đủ khiến lòng ganh ghét của các học sinh nữ dành cho nó tăng cấp đôi rồi.

Hạ Vy nhìn nó và nhẹ lắc đầu:

"Hết ai cứu nổi mày rồi Tiểu Yến ơi."

Yến Nhi lấy lại điện thoại của mình từ tay Hạ Vy và trêu chọc:

"Nhìn đẹp ghê, thật ngọt ngào."

Lùn cũng lên tiếng chọc:

"Hình đẹp thế này nên lưu lại, làm kỷ niệm"

Nãy giờ nó đang úp mặt xuống bàn, giả như bạn trai nó chẳng phải đại hotboy trong trường thì tốt quá rồi. Nếu anh chỉ ư nhìn thôi thì nó đã không trở thành cái gai trong mắt tất cả mọi người, cũng không gặp rắc rối như vậy.

"Không ngờ mày lên hình lại nổi bật như thế đó Yến. Hê hê."

Yến Nhi cầm điện thoại đưa qua đưa lại trước mặt nó và trêu chọc. Nó đứng dậy xô nhẹ Yến Nhi ra và hờn giận nói:

"Lát nữa không cho mày đi ăn bánh bò nướng đâu."

Rồi nó vô tình nhìn thấy Huỳnh Thủy đang ngồi buồn một mình, đôi lông mày xinh đẹp thì đang nhíu chặt lại.

"Huỳnh Thủy, mày sao vậy?"

Nó lên tiếng hỏi. Nhưng cô bạn Huỳnh Thủy không hề phản ứng gì, giống như nhỏ đang ở trên mây vậy.

Yến Nhi nhìn nó một cái rồi đi nhanh đến chỗ Huỳnh Thủy đang ngồi. Cô ấy vỗ nhẹ vai Huỳnh Thủy và hỏi:

"Ngày Thủy sư tỷ, tỷ bị sao thế?"

"Hà?"

Huỳnh Thủy giật mình quay qua nhìn. Yến Nhi lại hỏi:

"Tỷ làm gì mà như mất hồn vậy? Mọi người hỏi gì cũng không nghe."

Huỳnh Thủy có chút gì đó không tự nhiên, nhò vờ tay vén mái tóc dài của mình gọn lại và lắc đầu:

"À...không có gì."

Nó đứng yên nhìn Huỳnh Thủy và suy nghĩ, có phải nhò đang lo lắng cho Thế Phong sẽ gặp rắc rối với bạn bè không? Bây giờ nó phải làm sao đây ta, phải làm sao mới giải quyết được những rắc rối này đây. Nó chán nản về chỗ ngồi của mình, ngồi bên cạnh Hạ Vy.

Yến Nhi cũng tính về chỗ ngồi của mình nhưng chợt nhớ ra việc gì đó.

"Tiểu Yến."

Cô ấy vội quay qua và buột miệng gọi. Nó đang lấy tập sách ra, nghe Yến Nhi gọi mình thì liếc nhìn:

"Mày lại muốn trêu chọc tao gì nữa đây."

Yến Nhi làm bộ mặt vô tội nhìn nó:

"Không, tao nào dám chứ? Tao chỉ muốn hỏi mày cái này thôi."

Nó vừa để balô xuống dưới bàn vừa nói:

"Thì mày cứ hỏi đi."

Yến Nhi lúc này hơi bối rối, không biết mở miệng như thế nào:

"Tao...muốn...hỏi...cách...liên...lạc...với...với...anh Lâm..."

Nghe xong cả bốn người đều thoáng ngạc nhiên và bỗng đồng tâm hỏi:

"Cái gì cơ?"

Yến Nhi quay qua quay lại nhìn bốn người bạn của mình:

"Có gì đâu...mà tụi mày phản ứng ghê vậy?"

Nó đứng dậy ôm vai Yến Nhi và cười vui vẻ:

"Mày muốn làm chị dâu của tao hả?"

Yến Nhi lắc đầu lia lịa:

"Không, không. Không phải như vậy đâu, mày đừng nói bậy bạ."

Nó nhìn và hỏi:

"Vậy muốn tìm anh hai tao làm gì?"

Yến Nhi thật không biết nói gì cho đúng nữa, không lẽ nói là Gia Lâm đã ra lệnh cho cô ấy đi kiểm tra lại thông tin của Văn Thiện sao? Nhưng như vậy liệu Tiểu Yến nó có buồn, khi mọi người không tin tưởng bạn trai nó? Mà cũng tại bảng bảng Gia Lâm đáng ghét ấy, bảo người ta làm việc, mà chẳng cho người ta biết cách liên lạc.

"Ồ...thì tao...thấy anh hai của mày...cũng được...nên muốn...tìm hiểu thử...."

Yến Nhi bất đắc dĩ nói. Nghe xong tụi nó đều nhìn nhau cười một cách thoải mái, thật không ngờ cô bạn Yến Nhi của tụi nó lại thốt lên những lời ấy.

Nó vừa cười vừa nói:

"Vậy từ giờ tao phải tập gọi mày là chị dâu rồi ta."

Yến Nhi nhìn nó và thở dài, nó rõ ràng đang trả thù cô ấy vì lúc nãy đã trêu chọc nó đây mà. Lúc nãy trêu chọc nó thì vui, giờ thì khổ rồi.

"Thôi để tao cho mày số điện thoại của anh hai tao, mày cứ tìm hiểu thoải mái nha."

Nó lấy điện thoại của Yến Nhi bấm một hàng số và cười nói.

Lúc này Mỹ Ngân cùng với vài người bạn bước vào liếc nhìn nó và nói vu vu:

"Haizz sao lại có loại con gái hư, không biết xấu hổ như thế nhỉ? Dám ở trong trường ôm hôn hai người con trai."

Đứng ra tụi nó đang cười đùa vui vẻ với nhau nhưng khi nghe ả nói như vậy thì tụi cười vui trên môi tụi nó bất chợt tan biến. Yến Nhi và nó đều im lặng về chỗ ngồi của mình, chẳng thêm đề ý đến ai kia.

...

Sau khi tan học thì Văn Thiện với nó và Lùn đi ăn bánh bò nướng, còn những người khác vì không muốn đi nên đã về trước rồi.

Lúc này trong giờ học Yến Nhi đã nhắn tin cho Gia Lâm, hẹn gặp y. Nên giờ cô ấy đang đạp xe đến nơi y chỉ định, đến nơi cô ấy mới biết, đó là một công trình xây dựng.

"Anh ta làm gì mà hẹn mình ở đây vậy trời?"

Yến Nhi vừa bước đi vừa nhìn xung quanh, miệng thì lẩm bẩm. Cô ấy nhớ là Gia Lâm đang học đại học, còn nhớ rõ y học bên ngành bác sĩ mà. Có gì liên quan gì đến xây dựng chứ, thật khó hiểu.

"Yến Nhi, cô đến rồi à."

Một giọng lạnh lùng bỗng vang lên. Và một người con trai bước đến với bộ đồ thợ hồ, dính đầy bụi đất. Nhưng chẳng vì bộ đồ dính đầy bụi đất mà làm mờ vẻ đẹp trai của người con trai ấy, vẫn đẹp trai như ánh nắng mặt trời. Người con trai ấy chính là Gia Lâm, chứ chẳng phải một ai khác.

Yến Nhi đứng đơ người ra, hình như cô ấy bị vẻ đẹp trai như ánh nắng mặt trời kia hút hồn mất rồi thì phải?

"Cô tìm tôi có chuyện gì?"

Gia Lâm đến gần và hỏi. Yến Nhi khẽ giật mình, cố tỏ bình thường nói:

"Tôi đã kiểm tra xong thông tin của anh Thiện rồi."

Gia Lâm đưa mắt nhìn xung quanh, miệng thì cứ hỏi:

"Vậy thế nào, tất cả thông tin cậu ta đưa đều có thật không?"

Yến Nhi nghiêm túc gật đầu:

"Là thật hết đấy, không có gì là giả. Nhưng mà..."

Gia Lâm nghe câu "Nhưng mà" của Yến Nhi thì liền quay mặt lại nhìn:

"Nhưng gì, có chuyện gì thì cô mau nói đi."

Yến Nhi thấy biểu hiện lo lắng của Gia Lâm thì đã biết y thương em gái nhiều thế nào rồi. Cô ấy thờ dài và nói:

"Tôi đã đến nhà anh ấy coi rồi, nhà anh ấy rất khó khăn. Anh ấy vừa đi học vừa đi làm kiếm tiền đấy."

Nghe xong thì biểu hiện lo lắng trên mặt Gia Lâm dần dần biến mất, y nhẹ gật đầu:

"Ừ tôi biết rồi."

Yến Nhi lúc này tò mò hỏi:

"Mà anh làm gì ở đây vậy?"

Gia Lâm lạnh nhạt nói:

"Kiếm tiền."

Yến Nhi thoáng ngạc nhiên, cô ấy không nghe lầm đó chứ?

"Thật ra anh có bao công việc kiếm tiền vậy. Tôi từng nghe Tiểu Yến nói, anh đi dạy võ và dạy học thêm cho người ta kiếm tiền rồi mà."

Gia Lâm đứng nhìn Yến Nhi không chớp mắt, cái cô gái này sao mà biết nhiều về y quá vậy. Y khoanh tay lại và hỏi:

"Sao cô biết rõ về tôi quá vậy? Hay là, cô đã thích tôi rồi?"

Nghe câu đó của y thì Yến Nhi giống vừa nghe một câu chuyện vô cùng mắc cười, cứ ôm bụng cười. Cô ấy nên nói Gia Lâm y quá tự tin hay gì đây, sao tự nhiên lại có suy nghĩ quan đường đó. Cô ấy vừa ôm bụng cười vừa nói:

"Anh Lâm ơi giờ đang là ban ngày mà, anh muốn mơ thì cũng nên chờ đến tối đã chứ?"

Nói xong Yến Nhi liền quay lưng đi, rời khỏi. Gia Lâm thì đứng nhìn theo và nhếch môi cười nhẹ:

"Dám cười tôi hả? Yến Nhi, cô sẽ biết tay tôi."

*****hết chương 21*****

Nhớ đón đọc tiếp nữa nhé ☐

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Thì ừ làm bạn

Ở một sân cỏ rộng lớn và một bầu trời đầy mơ mộng, hôm nay nơi này rất đẹp. Nhưng có bốn chàng trai đang đứng yên nhìn nhau, ánh mắt người nào cũng có ngọn lửa muốn bùng cháy. Người khác nhìn thì liền nhận ra đó chính là nhóm hotboy trong trường, bởi vì màu tóc của họ quá nổi bật không thể nhìn lầm được.

Nhóm trưởng Thế Phong là người lên tiếng trước:

"Bọn mày hẹn tao ra đây làm gì?"

Người con trai với mái tóc vàng -Quốc Trường đưa điện thoại lên trước mặt Thế Phong và lớn giọng hỏi:

"Đây là cái quái quỷ gì? Mày giải thích rõ đi."

Trước mặt Thế Phong lúc này là tám hình cậu ta đang ôm lấy Tiểu Yến nó ở lầu lang hôm bữa, cậu ta nhàn nhạt nói:

"Không có gì giải thích hết."

Quốc Trường bỏ điện thoại vào túi quần và cười nửa miệng:

"Hoá ra nhóm trưởng Thế Phong thích bạn gái của kẻ thù nên mới giúp kẻ thù như vậy?"

Thế Phong nhìn và khề thờ dài, cậu ta thật không hiểu tại sao mình lại có thể làm bạn với người không hiểu lý lẽ như Quốc Trường được mấy năm nay nữa.

"Trường, mày có thể nói lý lẽ chút không? Văn Thiện trước giờ có làm gì tụi mình đâu mà kẻ thù."

Thế Phong cố nói chuyện đang hoàng.

Quốc Trường lộ rõ tức giận và hỏi:

"Nó giành hết fan hâm mộ của chúng ta, mà không gọi là kẻ thù sao?"

Quốc Trường hắt ta thật sự không vui khi những người từng đứng chờ nhóm mình suốt mấy tiếng, giờ lại vây quanh Văn Thiện.

Có hai người nào đó này giờ vẫn im lặng đứng một bên, không nói gì cả.

Trí Quang vì đã tiếp xúc với Tiểu Yến nó và Văn Thiện rồi, nên hiểu tại sao Thế Phong lại giúp đỡ tụi nó như vậy.

Chế Linh - Một người khá đẹp trai với mái tóc màu nâu nâu, là thành viên thứ tư của nhóm hotboy. Do bản tánh hiền lành nên ít xem vào chuyện của người khác.

Thế Phong lúc này đã bực mình:

"Quốc Trường, mày bị điên rồi phải không? Nếu chúng ta hát hay nhảy đẹp thật thì những fan hâm mộ sẽ yêu thích chúng ta thôi."

Quốc Trường ngay từ đầu đã cho rằng mình đúng, còn người khác thì sai. Vậy nên càng nghe Thế Phong nói càng nổi nóng, lúc này hắn ta bỗng lao đến đánh Thế Phong liên tục.

Trong nhóm người giỏi võ nhất chính là Thế Phong, nên đều né được những quả đấm của Quốc Trường một cách dễ dàng.

"Quốc Trường, mày bình tĩnh lại chút đi."

Thế Phong giữ hai tay Quốc Trường lại và nói.

Quốc Trường không chỉ không nghe mà còn dùng sức xô mạnh Thế Phong ra khiến cậu ta ngã xuống sân cỏ.

"DỪNG TAY."

Một giọng lo lắng bỗng vang lên từ xa. Mọi người thoáng ngạc nhiên theo hướng phát ra giọng nói ấy quay qua nhìn, thì thấy Tiểu Yến nó và Văn Thiện đang chạy đến.

Đúng ra nó với Văn Thiện mới học đàn xong tính về lớp nhưng lại nghe những học sinh khác nói nhóm hotboy đang đánh nhau ở sân cỏ nên cả hai vội vàng chạy ra.

"Anh Phong, có sao không anh?"

Nó chạy đến đỡ Thế Phong đứng dậy và hỏi. Thế Phong nhẹ lắc đầu:

"Anh không sao Yến."

Nó quay sang qua nhìn người con trai tóc vàng Quốc Trường và hỏi:

"Tại sao anh lại đánh anh Phong, có chuyện gì không thể từ từ nói sao?"

Quốc Trường nhìn nó với ánh mắt đầy sát khí, có chuyện gì thì từ từ nói ư? Tất cả đều tại nó mà ra hết, nếu không có nó thì Thế Phong đâu có giúp Văn Thiện làm rõ mấy tin đồn kia và cũng không có chuyện đánh như giờ rồi.

"Mày muốn làm gì?"

Thấy Quốc Trường đầy sát khí bước đến gần nó thì Văn Thiện đã vội đưa tay ra ngăn lại, anh lo hắn ta sẽ làm hại nó. Quốc Trường cứ nhìn chằm chằm nó, như muốn ăn tươi nuốt sống nó vậy.

"Tránh ra."

Quốc Trường liếc nhìn Văn Thiện và nói giọng tức giận. Văn Thiện vẫn đứng che chở cho nó, anh cười nhẹ:

"Xin lỗi, tao không thể tránh ra được. Vì cô ấy là bạn gái của tao, nên tao tuyệt đối không cho phép mày làm hại đến cô ấy."

Nghe những lời ấy của Văn Thiện thì nó thoáng ngạc nhiên và bất giác cảm thấy hạnh phúc, anh luôn cho nó cảm giác an toàn.

Quốc Trường bỗng nắm lấy cổ áo Văn Thiện và quát lên:

"MÀY MAU CÚT KHỎI MẮT TAO."

Rồi hắn ta đưa quả đấm lên, tính đánh Văn Thiện.

"Không được đánh anh Văn Thiện."

Nó vô thức chạy đến dùng hết sức của mình đẩy Quốc Trường ra xa.

Thế Phong thoáng ngạc nhiên trước hành động này của nó, thật sự rất ngạc nhiên. Cô bé Tiểu Yến này đúng thật khác với những cô gái mà cậu ta trước giờ từng gặp, nó tuy trẻ con nhưng lại rất dũng cảm.

"Thôi đủ rồi. Quang, Linh, mau đưa Trường đi đi."

Thế Phong lúc này ra lệnh cho hai thành viên đang đứng bên cạnh mình.

"Đi thôi, đừng có quậy nữa."

Trí Quang và Chế Linh bước đến kéo Quốc Trường đi, rời khỏi đó.

Thế Phong thở dài và bước đến trước mặt nó:

"Em đó Tiểu Yến có thể bắt cóc lại, được không?"

Nó nghe mà chẳng hiểu gì hết:

"Anh nói gì vậy, em chẳng hiểu gì luôn đó."

Nhìn thấy khuôn mặt không hiểu của nó thì Văn Thiện bật cười và khẽ bước đến nói:

"Để lát nữa anh sẽ giải thích với em sau."

Rồi anh quay sang qua Thế Phong và nói khẽ:

"Phong, tao xin lỗi. Cũng vì giúp tao mà mày mới cãi nhau với bạn bè như vậy."

Thế Phong bỏ hai tay vào túi quần và nhàn nhạt nói:

"Tao đã nói chỉ vì cảm ơn Tiểu Yến thôi chứ không phải vì mày."

Nói vừa dứt lời thì cậu ta liền quay lưng đi.

"Chờ đã anh Phong."

Nó vội lên tiếng. Thế Phong nhẹ quay mặt lại nhìn nó với ánh mắt tò mò:

"Còn có chuyện gì nữa à?"

Nó chạy đến đứng giữa hai chàng hotboy và hỏi:

"Sao hai anh không thể làm bạn với nhau?"

Văn Thiện và Thế Phong thoáng ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau và buột miệng nói cùng một câu:

"Làm bạn?"

Hai người thật sự chưa từng nghĩ sẽ làm bạn với nhau, không đánh nhau suốt ngày là may mắn lắm rồi.

Trong lúc hai chàng hotboy vẫn chưa hết ngạc nhiên thì nó lại lên tiếng nói:

"Em thấy, giữa hai anh không có lí do gì mà không thể làm bạn được."

Văn Thiện và Thế Phong suy nghĩ, đúng là không có thật.

Nó quay qua quay lại nhìn hai hotboy bên cạnh:

"Vì danh hiệu đại hotboy trong trường sao? Em thấy cả hai anh đều không xem trọng."

Văn Thiện và Thế Phong đều nhẹ gật đầu, hai người họ đâu có xem trọng danh hiệu phiền phức ấy đâu.

Nó suy nghĩ rồi lại nói:

"Còn âm nhạc thì em càng thấy không có gì, vì hai anh đều có thể hợp tác với nhau mà."

Thế Phong và Văn Thiện ngẩng đầu nhìn nhau, hai người họ có thể hợp tác?

Rồi hai hotboy đều khẽ cười, có lẽ Tiểu Yến nó nói rất đúng. Giữa hai người họ thật sự không có lí do gì mà không thể làm bạn với nhau.

Văn Thiện với tay bóp nhẹ mũi nó và cười nói:

"Em thật đáng khen đấy Tiểu Yến."

Nó khoác tay Văn Thiện một cách tự nhiên và nói:

"Vậy hai anh làm bạn với nhau nhé."

Nhìn thấy ánh mắt mong chờ của nó thì hai hotboy thật không nỡ từ chối.

"Ừ thì làm bạn."

Văn Thiện và Thế Phong đều vui vẻ bắt tay nhau. Nó đứng bên cạnh vỗ tay mừng:

"Hay quá, hay quá đi."

Sự vô tư của nó đã khiến cho hai hotboy phải cười tươi theo.

...

Văn Thiện và nó mang tâm trạng vui vẻ vào trường, do hai người này đến trường quá sớm nên tới giờ này vẫn chưa đến giờ học nữa.

Lúc cả hai đang tay trong tay và khề bước trên hành lang dài thì nó bỗng lên tiếng hỏi:

"Nè anh Văn Thiện, lúc nãy anh Phong kêu em bót ngốc lại thật ra là ý gì vậy?"

Văn Thiện dừng bước và quay lại nhìn nó với ánh mắt dịu dàng:

"Ý của Phong muốn bảo là, với tình huống giống lúc nãy em không nên lao đến xô Quốc Trường ra như vậy. Vì rất nguy hiểm, em có thể bị thương đấy."

Thật ra chính bản thân nó cũng chẳng biết tại sao lúc nãy mình lại không cần quan tâm gì mà lao đến xô Quốc Trường ra, khi nhìn thấy hắn ta định ra tay đánh Văn Thiện như vậy nữa. Dù nó biết rõ, Văn Thiện có thể ứng phó. Lúc ấy nó đơn giản là lo lắng cho Văn Thiện, không muốn anh bị thương thôi.

Văn Thiện đưa bàn tay bé nhỏ của nó trong tay mình lên và khề hôn:

"Anh cảm ơn em, Tiểu Yến."

Nó khó hiểu nhìn Văn Thiện:

"Tại sao vô duyên vô cớ lại cảm ơn em chứ?"

Văn Thiện nở một nụ cười hiền:

"Anh biết, em hành động như vậy là vì em muốn bảo vệ anh."

Nó khề nghiêng đầu nhìn Văn Thiện, thật ra anh có phải là con sâu trong bụng nó không? Sao lúc nào anh cũng hiểu thấu nó hết thế?

"Bộ trên mặt em có viết chữ hả? Sao anh cũng đoán được suy nghĩ của em hết vậy?"

Nó thắc mắc hỏi.

Văn Thiện khề cười, hình như từ khi quen biết nó tới giờ anh đã cười nhiều hơn trước thì phải? Anh vừa lắc đầu vừa cười:

"Trên mặt em không có viết chữ mà vì anh luôn quan tâm em và lo lắng cho em."

Những lời ấy của anh sao nghe chân thành đến thế khiến trái tim nó đầy nắng xuân. Trước đây nó chỉ biết tình cảm gia đình luôn ấm áp và tình bạn đầy sắc màu. Nhưng chưa từng biết được có một tình cảm khác đầy ngọt ngào, mang tên tình yêu. Giờ có anh, nó mới cảm giác vị ngọt ngào trong tình yêu là như thế nào.

"Thôi để anh đưa em đến lớp, cũng sắp tới giờ học rồi."

Văn Thiện cười nói rồi nắm tay nó đi.

cả hai cứ tay trong tay như thế mà đến lớp, chuẩn bị cho tiết học sắp tới.

*****Hết chương 22*****

Thật ra chúng ta không có lí do gì mà không thể làm bạn với một ai đó, chỉ coi chúng ta thích hay không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Hội Evil

Những ngày tươi đẹp cứ thế trôi qua, tiếng cười vô tư vẫn có khắp nơi ở ngôi trường Thanh Quy Ấy. Nói về tình cảm thì mỗi người một hương vị khác nhau.

Tiểu Yến nó và Văn Thiện thì càng ngày càng ngọt ngào, lúc nào cũng tay trong tay.

Hạ Vy và Khánh Nghĩa thì cứ im lặng ở bên cạnh nhau, không ai mở lời hết.

Huỳnh Thủy vẫn âm thầm bên cạnh Thế Phong với tư cách cô bạn thân, chưa dám ngỏ lời.

Lùn và Trí Quang hình như đang tìm hiểu nhau, thường đi dạo cùng nhau dưới sân cỏ rộng lớn sau trường.

Và đôi oan gia Yến Nhi với Gia Lâm thì vẫn như cũ, gặp là nói móc hòng nhau. Nhưng lại hay tìm cơ gặp nhau.

Còn về phía đám người Thanh Hiền và Quốc Trường thì không biết do họ không còn bận tâm đến tụi nó hay do họ chưa nghĩ ra cách nữa, mà chẳng có động tĩnh nào cả.

Nhưng sóng yên biển lặng như thế thì thường thường là, một cơn bão lớn sắp đến...

Hôm nay tan học và sau khi ăn trưa ở căn teen xong thì tụi nó chuẩn bị ra ngoài thành phố đến căn cứ bí mật của hội Nhân Ái, vì nay là cuối tháng. Ngày để các thành viên trong hội họp mặt bàn bạc những chuyện hội đang làm, bàn tính sẽ giúp đỡ những người nghèo khó như thế nào.

Lúc tụi nó đang chuẩn bị rời khỏi trường thì Thế Phong và Trí Quang lại xuất hiện.

"Huỳnh Thủy, có nhà sách mới mở không biết em có rảnh cùng anh đến đó không?"

Thế Phong nhìn Huỳnh Thủy và hỏi. Vì trước giờ Huỳnh Thủy hay cùng cậu ta đi đọc sách lắm. Trí Quang lúc này cũng lên tiếng nói:

"Nhi Nguyễn, mình đi xem phim nhé."

Huỳnh Thủy và Lùn nhận được lời mời đi chơi từ người mình thích thì tất nhiên là rất vui rồi nhưng lại đang chuẩn bị đến căn cứ bí mật mà, làm sao bây giờ. Đúng là hai người con trai này đáng ghét thật, lúc nào không rủ mà lại rủ đúng lúc này.

Nhìn thấy rõ sự do dự trên mặt hai cô bạn của mình nên nó vui vẻ nói:

"Tụi mày cứ đi đi, không sao đâu."

Huỳnh Thủy khẽ nhún mày và nói:

"Nhưng mà tao còn phải..."

Nhận thấy có mặt người ngoài nên nhỏ chẳng tiện nói hết câu.

Hạ Vy hiểu ý Huỳnh Thủy đang muốn nói về chuyện gì nên lên tiếng:

"Cứ để tao."

Tuy cô nói ngắn gọn ba từ nhưng đã nói trọng điểm. Nó nhìn Huỳnh Thủy với Lùn và cười nói:

"Không sao đâu tụi mày cứ đi đi, mai bao tụi tao uống trà sữa là được rồi."

Huỳnh Thủy và Lùn thấy thế liền vui vẻ gật đầu đồng ý:

"Vậy hẹn mai gặp nhé."

Rồi dẫn xe đạp quay lưng đi cùng Thế Phong và Trí Quang. Còn tụi nó thì hướng về đường ra ngoài thành phố mà thẳng tiến.

Đường hơi xa nhưng năm người tụi nó lại rất vui vẻ. Hạ Vy và nó đang được hai người con trai chở song song nhau nên có thể cười đùa, họ còn nắm tay nhau đưa lên cao để Yến Nhi chạy qua. Trên môi cả ba cô gái đều nở nụ cười tươi, một bức tranh tuyệt đẹp.

Hai người con trai được nhìn thấy người người con gái mà mình thích vui cười như vậy thì cả hai đều cảm thấy hạnh phúc. Thế nên dù đường có xa bao nhiêu chăng nữa thấy mệt. Trong lòng Khánh Nghĩa và Văn Thiện đều mong muốn mãi mãi bên cạnh hai cô gái đang ngồi phía sau mình, chẳng bao giờ rời xa.

Đạp xe cả buổi, cuối cùng cũng đã đến nơi. Khi tụi nó đến nơi thì cánh cửa đã được mở rộng, tụi nó đều đoán được là Gia Lâm đã đến. Bởi vì mặt mũi cửa chỉ có hai anh em nó biết thôi, chẳng còn ai biết được hết.

Tụi nó cùng nhau bước vào thì thấy Gia Lâm đang ngồi trước máy vi tính, trông y có vẻ đang suy nghĩ chuyện gì đó.

"Anh hai ơi, tụi em đến rồi."

Nó là người đầu tiên phá vỡ im lặng trong nhà.

Nghe tiếng quen thuộc đó Gia Lâm nhẹ nhàng xoay đầu qua nhìn:

"Mọi người đến rồi à."

Yến Nhi bước tới trước mặt Gia Lâm và hỏi giọng tò mò:

"Anh dặn Tiểu Yến đặc biệt kêu tôi đến làm gì?"

Thường thường người không có việc gì quan trọng thì không cần đến những cuộc họp mặt như thế này.

Gia Lâm tắt máy vi tính và đứng dậy nói:

"Vì tôi có việc muốn giao cho cô... Hơn nữa tại vì cô nấu canh chua quá ngon."

Nó và Hạ Vy thoáng ngạc nhiên quay lại nhìn nhau, dường có nói anh hai nó đã thích Yến Nhi thật rồi nha.

Yến Nhi trừng mắt nhìn Gia Lâm, thật ra y đang nói thật hay muốn giờ trò gì chơi cô ấy đây.

Gia Lâm nhếch môi cười nhẹ một cái, rồi đi đến chiếc bàn dài được đặt giữa nhà ngồi xuống:

"Mau vào chủ đề chính đi. Nghĩa, đóng cửa lại đi."

Khánh Nghĩa nhẹ gật đầu:

"Dạ vâng."

Sau khi đóng cửa lại thì tất cả ngồi xuống. Văn Thiện bị nó kéo ngồi xuống bên cạnh nó, trong khi anh chưa biết mình nên ngồi đâu.

"Tình hình như thế nào rồi."

Gia Lâm nhìn tụi nó và hỏi.

Khánh Nghĩa lấy từ chiếc cặp màu đen ra một sấp hình đưa đến trước mặt Gia Lâm:

"Đây là bọn em đã chụp được."

Hạ Vy lúc này lên tiếng nói:

"Người đàn ông mặc bộ vest đen đó tên Sang Quý 40 tuổi, là người quan trọng của hội Evil."

Hội Evil mà Hạ Vy mới vừa nhắc đến là một đám người xấu, không việc xấu gì bọn họ không làm. Mua bán ma túy, bắt cóc trẻ con bán qua nước ngoài.

Khoảng hai năm trước, Gia Lâm và Tiểu Yến nó trong một lần đi chơi vô tình phát hiện một đàn bà mặc áo đen, trước ngực có dòng chữ đỏ "Evil" đang tính bắt cóc một đứa trẻ 4 tuổi. Hai anh em liều mạng kêu la lên, dọa bà ta bỏ chạy.

Hai anh em nó đưa đứa trẻ đến sở cảnh sát và được nghe cảnh sát kể về hội Evil ấy. Gia Lâm và nó vốn thích lo chuyện bao đồng mà, biết hội Evil xấu xa đáng ghét như vậy làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn được.

Thế nên hội Nhân Ái đã ra đòi từ đó, hội không chỉ có tụi nó mà còn có hai người bạn thân của Gia Lâm và một vị cảnh sát trẻ tuổi nữa đấy. Nhưng họ ít khi lộ diện, có gì thì liên lạc qua điện thoại với Gia Lâm mà thôi.

Văn Thiện vì trước khi đến đây đã nghe nó kể sơ qua về hội Evil rồi nên giờ cũng hiểu vấn đề mọi người đang nói.

Gia Lâm cầm sấp hình lên coi:

"Lại là quán cà phê này sao?"

Khánh Nghĩa gật đầu và nói:

"Bọn người Evil hay ra vào quán cà phê đó lắm. Nhưng chúng ta không thể vào kiểm tra được."

Nó lúc này bỗng lên tiếng:

"Hay là để em xin vào đó làm."

Văn Thiện xoay qua nhìn nó và vội lắc đầu:

"Không được đâu Tiểu Yến, nguy hiểm lắm."

Gia Lâm cũng gật đầu đồng tình với Văn Thiện:

"Đúng đó Tiểu Yến, rất nguy hiểm không hợp với mày đâu."

Nó khẽ nhủ mày lại:

"Nhưng mà anh hai..."

Lời của nó chưa kịp nói hết thì Hạ Vy đã chen vào:

"Thôi mà Tiểu Yến, mày ngoan ngoãn ở nhà đùm tao đi."

Nó bực tức ngã lưng vào ghế, mấy người này đang xem thường năng lực của nó sao? Chưa cho nó thử mà đã bảo nó không hợp rồi, đúng là đáng ghét.

Văn Thiện lén vỗ vỗ vào bàn tay nó, như một cách an ủi. Nó ngước mặt lên nhìn thì bất gặp được ánh mắt đầy dịu dàng của anh dành cho mình, nó hiểu ý anh chỉ không muốn nó gặp nguy hiểm thôi.

"Thiện, cậu nhận nhiệm vụ này được không?"

Gia Lâm đưa mắt nhìn về phía Văn Thiện và hỏi khẽ. Mọi người hơi ngạc nhiên, xoay lại nhìn nhau. Văn Thiện cũng ngạc nhiên, Gia Lâm đã tin tưởng anh rồi sao?

"Tất nhiên là được rồi anh."

Văn Thiện vui vẻ gật đầu đồng ý nhận nhiệm vụ. Gia Lâm cười nhẹ:

"Tốt lắm."

Nó tỏ ra khó chịu nói:

"Tốt cái đầu anh hai đó. Anh Văn Thiện mới vào hội thôi và anh ấy phải vừa đi học vừa đi làm thêm thì lấy thời gian đâu ra làm nhiệm vụ."

Khánh Nghĩa và Hạ Vy với Yến Nhi khẽ thờ dài, nó rõ ràng đang lo lắng cho bạn trai của mình sẽ gặp nguy hiểm đây mà. Văn Thiện khẽ lắc đầu và nói:

"Không sao đâu, anh tự sắp xếp được mà."

Gia Lâm nhìn nó và kiên định nói:

"Tao có thể đảm bảo với mày, Thiện sẽ không gặp bất cứ nguy hiểm gì."

Nghe anh trai mình nói vậy nó chẳng thể nói gì, đành im lặng.

"Yến Nhi."

Gia Lâm bỗng gọi khẽ. Yến Nhi liếc nhìn:

"Có gì thì nói đi."

Gia Lâm nói với vẻ mặt nghiêm túc:

"Cô đi tìm giúp tôi, một căn nhà rộng lớn thoải mái. Bao nhiêu tiền cũng được, chỉ cần lớn thôi."

Yến Nhi ngạc nhiên nhìn, rồi thắc mắc hỏi:

"Nhưng để làm gì? Ai ở?"

Gia Lâm vẫn giữ khuôn mặt nghiêm túc như lúc nãy:

"Có một trại trẻ mồ côi sắp bị nhà nước phá vỡ, chưa tìm được chỗ ở."

Nghe xong nó liền hỏi:

"Cả tháng nay anh hai làm việc nhiều như vậy để kiếm tiền giúp đỡ trại trẻ mồ côi ấy sao?"

Yến Nhi nhìn Gia Lâm với ánh mắt ngạc nhiên, hoá ra y làm thợ hồ cũng vì muốn giúp người khác...

Gia Lâm nhẹ gật đầu, thay cho câu trả lời.

"Được, tôi sẽ mau chóng tìm căn nhà thích hợp."

Yến Nhi nghiêm túc nói.

Gia Lâm nhẹ gật đầu, rồi xoay sang qua Hạ Vy với Khánh Nghĩa và nói:

"Nghĩa. Vy, hai đứa hỗ trợ Thiện nhé."

Hạ Vy và Khánh Nghĩa gật đầu cùng lúc:

"Dạ tụi em biết rồi."

"Vậy là xong. Máy đưa có thể thoải mái đưa giong rồi đó."

Gia Lâm nói nhẹ nhàng. Lời của y vừa dứt thì bầu không khí đầy nghiêm túc này giờ bắt đầu tan biến, mà thay vào đó là sự thoải mái của mọi người.

Mỗi lần hộp mật xong thì tụi nó đều ra ngoài dạo chơi, đùa giong cùng nhau. Vì nơi đây nằm ngoài thành phố không ồn ào tiếng xe, rất yên tĩnh.

*****Hết chương 23*****

Đọc tiếp nhé

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Món quà

Tụi nó và Gia Lâm hiện giờ đang có mặt trong căn cứ bí mật hội Nhân Ái ở ngoài thành phố, để bàn việc. Đứng ra sau khi bàn việc xong tụi nó tính ra ngoài dạo một vòng nhưng Gia Lâm bỗng lên tiếng nói:

"Thiện, cậu ra đây với tôi chút."

Tiểu Yến nó vội hỏi:

"Anh hai kêu anh Văn Thiện ra ngoài làm gì?"

Gia Lâm nhìn nó và nói kiểu ra lệnh:

"Mày ngồi yên trong đây, không được đi theo."

Rồi y bước nhanh mở cửa ra ngoài. Văn Thiện nhìn nó và cười nhẹ:

"Sẽ không có gì đâu mà."

Nói xong anh cũng nhanh ra ngoài với Gia Lâm.

"Lại có chuyện gì nữa đây?"

Nó đưa mắt nhìn mọi người và hỏi. Hạ Vy và Yến Nhi đều lắc đầu:

"Ai mà biết."

Yến Nhi xoay qua cửa nhìn, thật ra có chuyện gì sao trông Gia Lâm nghiêm túc dữ vậy. Không lẽ nhiệm vụ y đã giao cho Văn Thiện có độ nguy hiểm cao, nên không muốn để nó biết.

Ở trước sân nhà, Gia Lâm đang đứng quay lưng với Văn Thiện.

"Có chuyện gì vậy anh?"

Văn Thiện lên tiếng trước. Gia Lâm nhẹ xoay lại nhìn:

"Cậu đang qua lại với em gái tôi, phải không?"

Thật ra từ khi tụi nó đến đây thì Gia Lâm đã cẩn thận quan sát Văn Thiện và nó rồi, y đã nhận thấy được ánh mắt của cả hai khi nhìn nhau đầy ngọt ngào. Và từng cử chỉ của Văn Thiện dành cho nó giống như một người con trai đang dành cho bạn gái mình, thật tình cảm.

Văn Thiện có chút ngạc nhiên, không ngờ Gia Lâm lại nhận ra nhanh như vậy. Nhưng rồi anh lại bình tĩnh gạt đầu thừa nhận:

"Dạ phải, em thật lòng thích Tiểu Yến ả."

Gia Lâm vừa xắn tay áo lên vừa nói:

"Để xem cậu có đủ sức bảo vệ em gái tôi không đã."

Vừa dứt lời thì y đã đưa nắm đấm mạnh mẽ của mình tiến thẳng tới phía Văn Thiện, thật nhanh.

May là Văn Thiện phản ứng nhanh, anh đã kịp né người qua và giữ cổ tay Gia Lâm lại:

"Anh đang làm gì thế?"

"Hãy xem tôi là người muốn hại Tiểu Yến, đánh hết mình đi."

Gia Lâm vẫn tiếp tục ra đòn với Văn Thiện, y muốn biết Văn Thiện giỏi võ như thế nào.

Văn Thiện đã hiểu ý Gia Lâm nên đã hết mình đánh, vì anh muốn để Gia Lâm tin rằng anh có thể bảo vệ nó thật tốt. Gia Lâm dù ra đòn mạnh thế nào anh đều đỡ được, đòn đánh của anh cũng nhanh nhẹn lắm.

Ở trong nhà, vì Hạ Vy cũng là học võ nên phân biệt tiếng động khá tốt. Cô buột miệng nói:

"Hình như ở ngoài có người đang đánh nhau."

Nó đang cầm ly nước uống nghe vậy liền hoảng hốt chạy nhanh ra. Hạ Vy và Khánh Nghĩa với Yến Nhi cũng nhanh chạy theo.

Ra ngoài thì đập vào mắt tụi nó là cảnh tượng Gia Lâm và Văn Thiện đang đánh nhau, tụi nó chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Hai anh đang làm gì vậy?"

Tiểu Yến nó lo lắng hỏi. Gia Lâm vừa nhìn thấy nó thì không hiểu sao y liền đưa chú đá về phía nó. Tụi nó ai cũng đờ người ra vì quá bất ngờ. Ngay cả Hạ Vy, có lẽ trong ý thức của cô biết Gia Lâm là anh hai của nó, không bao giờ làm hại nó.

Nhưng chú đá đầy sức mạnh của Gia Lâm càng lúc càng gần nó rồi. Nếu như nó nhận lấy chú đá này thì chắc chắn nó sẽ bị thương rất nặng. Chính lúc này Văn Thiện đã nhanh chạy tới trước mặt nó, dùng thân mình che chở cho nó...

Cứ thế mà Văn Thiện anh đã nhận lấy trọn vẹn chú đá ấy của Gia Lâm vào bụng mình. Và rồi anh nhẹ nhàng ngã xuống trước mặt nó.

"Anh Văn Thiện."

Nó thét lớn lên rồi ngồi xổm xuống lo lắng ôm lấy tay Văn Thiện và hỏi:

"Anh có sao không?"

Văn Thiện chỉ ngã một đầu gối xuống mặt đất thôi chứ không phải cả người hoàn toàn ngã xuống. Một tay anh chống ở dưới mặt đất, tay còn lại thì ôm bụng mình. Về mặt anh cho thấy rất đau, chú đá lúc nãy cực kì mạnh.

"Anh Văn Thiện, anh có sao không?"

Nó cảm nắm lấy đôi vai Văn Thiện và lo lắng hỏi. Giọng nó hơi nghẹn ngào, hình như đã muốn khóc.

Văn Thiện ngước mặt nhìn nó với ánh mắt dịu dàng và mỉm cười:

"Anh không sao...em đừng lo, Tiểu Yến."

Anh cười là vì lúc này anh đã cảm nhận được nó lo lắng cho mình đến mức nào rồi và anh thấy vui vì điều đó.

Thấy nụ cười của Văn Thiện thì sự lo lắng trong lòng nó bất chợt tan biến.

"Đề em đỡ anh dậy."

Nó cầm tay Văn Thiện choàng qua vai mình, đỡ anh đứng dậy.

"Đây hai người cần thận."

Khánh Nghĩa vội chạy đến phụ giúp nó.

Gia Lâm vẫn thản nhiên bước đến hỏi:

"Không sao chứ?"

Nghe hỏi Văn Thiện liền khẽ gật đầu và nói:

"Dạ em không sao."

Lúc này nó ngược mặt nhìn Gia Lâm và tức giận hỏi:

"Anh hai đang làm gì vậy? Sao tự nhiên đánh với anh Văn Thiện? Còn tính đánh cả em nữa, anh hai mau giải thích rõ đi."

Với sự tức giận của em gái mình thì Gia Lâm vẫn thản nhiên như cũ, y nhìn tui nó và nói giọng đầy nghiêm túc:

"Mấy đứa phản ứng quá chậm rồi. Nhất là em đó Hạ Vy, em ở gần Tiểu Yến nhất và rõ ràng với khả năng của em có thể đỡ lấy chủ đá lúc nãy của anh một cách dễ dàng. Vậy mà em lại đứng đờ người ra."

Hạ Vy bị nói đến mức cô muốn lên tiếng giải thích mà chẳng thể, bởi Gia Lâm nói rất đúng. Cô trước giờ vẫn là người nhận trách nhiệm bảo vệ nó và cách thành viên trong hội nhưng lúc cần thì cô lại phản ứng quá chậm.

"Em...xin lỗi."

Hạ Vy buồn bã nói. Gia Lâm nhìn Hạ Vy và hỏi:

"Có phải em cho rằng anh là anh hai của Tiểu Yến nên em không chút dè phòng nào không? Nếu hội Evil cho người giả vờ làm bạn với các em rồi ra tay thì sao đây?"

Sự tức giận trong lòng nó càng lúc càng tăng lên, nó thật không biết hôm nay ông anh trai này bị làm sao? Lúc đánh nhau với Văn Thiện, lúc thì trách mắng Hạ Vy.

"Anh hai bị gì vậy? Em kêu anh giải thích chứ có kêu anh la Vy đâu."

Nó thật sự tức giận rồi đó.

Yến Nhi đứng yên nhìn, lần đầu tiên cô ấy thấy nó giận dữ như vậy. Mà đúng, hai người Gia Lâm đã đụng đến điều quan trọng với nó. Yến Nhi cô ấy cũng thấy bản năng Gia Lâm hơi quá đáng, tự nhiên khiến mọi người khó thở như thế này.

Khánh Nghĩa lúc này bước đến gần Yến Nhi và nói nhỏ:

"Nhi, em mau rủ anh Lâm đi chợ đi."

Đôi mắt chim bồ câu xinh đẹp của Yến Nhi đầy ngạc nhiên:

"Em hả? Sao lại là em cơ?"

Khánh Nghĩa chấp tay lại và nói:

"Anh năn nỉ em đấy Nhi, nếu để anh Lâm ở đây nữa thì có chuyện lớn."

Có lần Khánh Nghĩa đã thấy hai anh em nó nổi giận với nhau rồi, muốn cháy nhà luôn vì chẳng ai chịu thua ai cả.

Gia Lâm nhìn nó và hỏi:

"Bạn trai của em gái tao, không lẽ tao không nên thử năng lực chút sao?"

Giọng y lạnh như núi tuyết khiến mọi người cảm thấy lạnh thấu xương. Nghe xong nó liền đờ người ra, đứng ra nó không tính giấu chuyện Văn Thiện giờ là bạn trai của mình. Nhưng không ngờ là bị Gia Lâm phát hiện nhanh như vậy.

"Thôi được rồi, chúng ta đi chợ. Không phải anh nói muốn ăn canh chua tôi nấu sao? Mau đi đi."

Yến Nhi vội vàng kéo Gia Lâm đi, cô ấy chẳng muốn nơi xinh đẹp này bị hủy vì con giận của hai anh em nó đâu.

Nó xoay lại nhìn Hạ Vy với Văn Thiện và hỏi giọng lo lắng:

"Hai người không sao chứ?"

Hạ Vy và Văn Thiện đều khẽ lắc đầu cùng lúc.

"Đang là ban ngày mà làm gì có sao hả này?"

Hạ Vy cố cười đùa với nó. Nếu không thì người bạn ngọc này của cô chắc chắn sẽ nói xin lỗi thay Gia Lâm cả ngàn câu luôn đấy.

Gần cứ bí mật của tụi nó có một khu chợ nhỏ nhưng thịt cá ở đây rất tươi ngon. Gia Lâm và Yến Nhi đang đi bên cạnh nhau, bầu không khí giữa hai người hơi ngột ngạt. Vì cả hai đều im lặng, không ai nói với ai câu nào.

Yến Nhi vô tình nhìn thấy cậu bé khoảng 9 tuổi đang bán hàng, cô ấy bước nhanh đến coi. Hóa ra cậu bé đang bán những món đồ dễ thương. Ví dụ như là kẹp tóc, bông tai.

"Sao em lại bán hàng một mình vậy?"

Yến Nhi nhí nhệ hỏi. Cậu bé ấy có đôi mắt long lanh, nhìn Yến Nhi và nói:

"Dạ mẹ em bị bệnh đang nghỉ ngơi ở nhà nên em ra đây bán thay mẹ một ngày ạ."

Yến Nhi với tay xoa nhẹ đầu cậu bé và mỉm cười:

"Em ngoan quá ha, để chị mua giúp em một món nha."

Nghe vậy mắt cậu bé ấy liền sáng rỡ và gật đầu lia lịa. Yến Nhi bắt đầu đưa mắt ngắm nhìn những đồ nhỏ xinh xắn. Và rồi cô ấy thấy một chiếc kẹp tóc hình con bướm màu vàng, nhìn rất đơn giản nhưng lại đáng yêu.

"Chiếc kẹp này bao nhiêu."

Yến Nhi cầm chiếc kẹp con bướm vàng lên và hỏi. Cậu bé vui vẻ nói:

"Dạ 10 ngàn thưa chị."

Yến Nhi cười hiền:

"Chị sẽ lấy chiếc kẹp này."

Cô ấy tính lấy tiền ra trả thì lại phát hiện mình không mang balô theo, đã bỏ quên ở căn cứ rồi.

Yến Nhi tự đánh vào trán mình một cái, không lẽ Tiểu Yến nó đã lấy bệnh hậu đậu qua cô ấy rồi sao? Thôi chết rồi, lấy tiền đâu ra trả bây giờ.

"Để tôi mua tặng cô."

Lúc Yến Nhi chưa biết phải làm sao thì Gia Lâm bước tới nói. Rồi y lấy từ túi quần tây ra tờ tiền 100 ngàn đưa cho cậu bé:

"Không cần thối lại đâu."

Cậu bé liền lắc đầu:

"Không được đâu, mẹ em đã dặn không được tiền của người khác."

Gia Lâm ngồi xuống và nở một nụ cười hiền:

"Anh không phải cho em đâu mà anh chỉ trả đúng giá trị của chiếc kẹp thôi."

Nói đến đó y ngẩng đầu lên nháy mắt với Yến Nhi một cái, rồi quay lại nhìn cậu bé và nói:

"Chị gái này đúng rất buồn, mà vừa thấy chiếc kẹp của em thì chị ấy liền cười tươi. Thế nên giá chiếc kẹp của em là 100 ngàn mới đúng, em cứ cầm lấy đi."

Yến Nhi cũng ngồi xồm xuống và cười tươi:

"Đúng đó, chị thật sự rất rất thích chiếc kẹp này."

Nghe vậy cậu bé liền vui vẻ nhận lấy tiền:

"Em cảm ơn anh chị."

Yến Nhi vẫn giữ nụ cười tươi trên môi:

"Em ngoan lắm. Thôi anh chị đi nha, baybay em."

Nói xong cô ấy quay lưng đi cùng Gia Lâm, rời khỏi.

"Lát về tôi lấy tiền trả lại cho anh."

Yến Nhi nói khẽ. Gia Lâm vừa bước đi vừa lắc đầu:

"Cứ xem như là quà giáng sinh, tôi tặng trước cho cô đi."

Không để Yến Nhi kịp nói gì, y bước đi nhanh hơn.

*****Hết chương 24*****

Đọc tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Cái bẫy

Sáng nay giống như mỗi khi Văn Thiện chở nó đến trường học trước một tiếng đồng hồ để dạy nó đàn Piano. Vì học nghiêm túc nên dạo này nó đàn cũng khá hay, đã không cần Văn Thiện cầm tay đánh từng nốt nhạc nữa.

Nhưng bữa nay Văn Thiện và nó vừa bước vào trường thì có một học sinh nữ hoảng hốt chạy đến, vừa thở vừa nói:

"Hai anh chị ơi giúp em với."

Văn Thiện và nó thoáng ngạc nhiên.

"Có chuyện gì vậy?"

Nó vội đưa tay ra đỡ lấy học sinh nữ ấy khi thấy cô bé sắp ngã xuống và hỏi. Học sinh nữ ấy tỏ ra vô cùng lo lắng nói:

"Thế Phong...lúc nãy anh ấy chơi đá bóng...không cẩn thận bị thương ở chân rồi, không đi được nữa."

Nghe xong nó liền lo lắng hỏi:

"Giờ anh ấy đang ở đâu?"

Hình như học sinh nữ rất mệt, cứ vừa thở vừa nói:

"Dạ anh ấy ở cuối sân cỏ sau trường đây...đúng ra em đi gọi bác sĩ... Nhưng không hiểu tại sao bữa nay phòng y tế lại đóng cửa..."

Nó suy nghĩ rồi quay qua Văn Thiện và nói:

"Anh Văn Thiện, hay là vậy đi. Anh chạy ra sân cỏ coi anh Phong có sao không? Còn tụi em thì sẽ đi tìm bác sĩ"

Văn Thiện chẳng hề suy nghĩ gì chỉ muốn giúp đỡ bạn bè mình thôi nên gật đầu rồi chạy nhanh ra sân cỏ sau trường. Còn nó thì cùng học sinh nữ ấy chạy ra ngoài tìm bác sĩ, vì nó nhớ ở gần trường học này có một phòng khám nhỏ.

Cứ thế mà Văn Thiện với nó, mỗi người một hướng. Và đã vô tình rơi vào bẫy của ai đó mà chẳng hay...

Nó và học sinh nữ ấy vừa ra khỏi trường một đoạn thì đám người Thanh Hiền xuất hiện chặn đường lại. Cũng vào lúc này học sinh nữ ấy xô mạnh nó

qua cho đám người họ và nói:

"Tôi đã làm theo lời các người rồi đó, mau thả bạn tôi ra."

Nó đã bị hai thằng con trai giữ chặt với vẻ mặt hung dữ. Nhưng nghe những lời đó nó đã hiểu được phần nào rồi, chắc do Thanh Hiền bắt giữ bạn của học sinh nữ ấy, uy hiếp cô bé phải gạt nó ra đây.

"Mày làm tốt lắm."

Thanh Hiền cười nói, rồi ra dấu với đám người phía sau lưng mình. Sau đó có một học sinh nữ khác bị xô ra:

"Tụi mày mau rút."

Hai học sinh nữ ấy rung rung nước mắt nhìn nó và nói:

"Xin lỗi chị..."

Nó không chỉ không tức giận mà còn mỉm cười:

"Không sao đâu, hai em mau đi đi."

Cũng lấy lòng làm khó hiểu nhưng đang rất sợ hãi nên hai học sinh nữ ấy đành nắm tay nhau bỏ chạy.

Thanh Hiền xoay lại nhìn nó và cười đều:

"Cuối cùng cũng bắt được Tiểu Yến mày rồi, xem tao xử mày thế nào?"

Nó không chút sợ hãi, cứ bình tĩnh hỏi:

"Các người chỉ muốn bắt một mình tôi sao?"

Thanh Hiền vừa lắc đầu vừa cười nói:

"Không, còn có người vô tình như hotboy Văn Thiện nữa đây."

Đôi mắt nó bất giác đầy lo lắng, nó đã nghe Huỳnh Thủy kể dạo gần đây Thanh Hiền hay đi cùng với Quốc Trường lắm. Hiện giờ Thanh Hiền đang đứng đây, còn Quốc Trường đâu. Không lẽ đang chờ Văn Thiện ở cuối sân cỏ, nơi ít ai đến nhất sao?

Nghĩ đến đó thì nó bắt đầu ra sức vùng vẫy:

"Thả tôi ra, mau thả tôi ra."

Vì nó biết Quốc Trường ganh ghét Văn Thiện đến mức nào, không biết hẳn ta sẽ làm gì anh nữa.

"Không phải chị nói, chị thích anh Văn Thiện sao? Vậy tại sao để Quốc Trường đối phó anh ấy chứ?"

ó vừa vùng vẫy vừa lớn tiếng hỏi. Nó thật lòng không hiểu Thanh Hiền rốt cuộc đang suy nghĩ gì nữa, không phải khi thích một ai đó luôn mong muốn người ấy vui vẻ sao?

Thanh Hiền tức giận thẳng tay tát vào mặt nó một cái thật mạnh:

"Mày cầm miệng lại cho tao. Cái con người vô tình đó rất đáng bị cho một trận."

Nghe vậy nó càng vùng vẫy mạnh hơn nhưng sức lực của một cô gái nhỏ như nó làm sao so được với sức lực của hai thằng con trai.

...

Còn phần Văn Thiện thì đang bị đám người Quốc Trường vây quanh, anh đang đứng ở giữa bọn họ.

"Không ngờ mày lại rơi vào bẫy tụi tao một cách dễ dàng vậy."

Quốc Trường cười nói vui vẻ. Rồi sau đó đám bạn hấn ta cũng cười lớn theo.

"Mày muốn gì?"

Văn Thiện lạnh lùng nhìn Quốc Trường và hỏi. Trong lòng anh giờ đang lo, không phải lo bản thân mình sẽ ra sao mà anh đang lo cho nó.

Quốc Trường khoanh tay lại để trước ngực, tỏ ra đang suy nghĩ:

"Muốn gì thì giờ tao chưa nghĩ ra. Nhưng đầu tiên phải đánh mày thành đầu heo đã."

Lời nói vừa dứt thì đám bạn hấn ta đều xông đến cùng lúc, trên tay bọn họ đều cầm cây đánh bóng chày. Với tình hình này người bất lợi nhất chính là Văn Thiện, một mình anh làm sao có thể đánh lại 20 người đây?

Văn Thiện và Tiểu Yến nó dù đều đang trong tay kẻ thù nhưng cả hai không hề quan tâm đến bản thân mình, anh và nó đều lo lắng sự an toàn của đối phương.

...

Ở lớp học, mắt Hạ Vy bỗng giật mấy cái khiến lòng cô cảm thấy bất an một cách kì lạ.

"Này Vy, mày sao thế?"

Huỳnh Thủy nhìn thấy khuôn mặt Hạ Vy biểu hiện hơi khác thường nên lên tiếng hỏi. Hạ Vy khẽ lắc đầu:

"Tao cũng không biết tại sao lòng tao bỗng thấy bất an?"

Yến Nhi và Lùn đang lướt điện thoại với nhau nên chẳng để ý đến cuộc nói chuyện của Huỳnh Thủy với Hạ Vy là chủ đề gì?

Hạ Vy thường ngày luôn giữ bộ mặt không cảm xúc, ít khi thấy cô lo lắng như vậy nên Huỳnh Thủy cũng bắt đầu thấy lo theo.

"Tao phải ra ngoài tìm Tiểu Yến mới được."

Hạ Vy vội đứng dậy và nói. Vừa nhìn thấy Hạ Vy đứng dậy thì Mỹ Ngân liền bước ra cản đường lại:

"Sắp tới giờ học rồi, còn tính đi đâu?"

Hạ Vy liếc mắt nhìn:

"Không cần mày nhiều chuyện, tránh ra chỗ khác."

Mỹ Ngân vẫn cản bước chân của Hạ Vy và nói:

"Sắp tới học rồi không được ra ngoài."

Huỳnh Thủy bước đến và cười hỏi:

"Lớp trường tao đang ở đây còn không nói gì thì lớp phó mày quan tâm chi?"

Mỹ Ngân vẫn cố chấp:

"Không được ra ngoài là không được ra ngoài."

Lúc này có vài người bạn ả bước nhanh đến, cũng có ý cản đường.

Huỳnh Thủy và Hạ Vy xoay lại nhìn nhau với ánh mắt đầy nghi ngờ, thái độ Mỹ Ngân bữa nay sao kì quá vậy?

Hạ Vy vội lấy điện thoại từ túi áo khoác ra bấm bấm gì đó, rồi buột miệng nói lớn:

"Tiểu Yến đã xảy ra chuyện rồi."

Nghe xong Yến Nhi và Lùn liền bật dậy:

"Gì cơ?"

Hạ Vy nhìn Huỳnh Thủy và nói:

"Thiện với Yến không ở cùng một nơi."

Huỳnh Thủy thoáng ngạc nhiên, nghiêng đầu nhìn vào màn điện thoại trên tay Hạ Vy. Trong điện thoại có bảy dấu chấm đỏ, năm dấu đang ở cùng một nơi. Còn hai dấu kia đang rất xa, càng lúc càng xa nhau.

Yến Nhi với Lùn nghe hiểu nên đã nhanh hành động, hai cô nàng xô đẩy Mỹ Ngân và mấy người bạn ả ra.

"Mau đi tìm Tiểu Yến đi Vy, Thủy."

Lùn nói lớn lên. Huỳnh Thủy và Hạ Vy nhân lúc này nhanh chân chạy ra khỏi lớp. Hạ Vy vừa chạy vừa nói:

"Thủy, mày theo định vị của Thiện, tìm anh ấy đi."

Huỳnh Thủy liền gật đầu:

"Đã rồi."

Rồi hai người họ mỗi người một hướng.

Từ khi tham gia vào hội Nhân Ái tới giờ tụi nó luôn mở và giữ định vị điện thoại của nhau, để có chuyện giống vậy có thể tìm thấy nhau.

Huỳnh Thủy theo định vị điện thoại của Văn Thiện mà chạy đi, tới hành lang thì nhỏ đã gặp Thế Phong.

"Huỳnh Thủy, đã có chuyện gì vậy?"

Thế Phong vừa thấy cô bạn thân mình liệu mạng chạy như vậy nên lên tiếng hỏi. Huỳnh Thủy đứng lại và nói:

"Văn Thiện với Tiểu Yến đã xảy ra chuyện rồi, hay là chúng ta vừa đi vừa kể đi."

Nhỏ lòi Thế Phong đi cùng luôn. Đến cuối sân cỏ sau trường thì Thế Phong và Huỳnh Thủy đều nhìn thấy một mình Văn Thiện đánh nhau với đám người Quốc Trường, anh đã bị đánh rất nhiều. Huỳnh Thủy thật không biết nếu Tiểu Yến nó thấy cảnh tượng này sẽ thế nào nữa, chắc nó sẽ bất chấp lao đến quá.

Văn Thiện đang đánh với người này thì người kia đánh vào lưng anh một cây khiến anh phải ngã xuống sân cỏ. Dù rất đau nhưng anh vẫn cố gượng dậy, vì anh biết nó cũng đang trong tay Thanh Hiền và đang chờ anh đến cứu.

Chính lúc này có hai người nào đó nhảy vào đánh đám bạn xấu của Quốc Trường ngã gục hết. Quốc Trường này giờ đang ung dung đứng coi Văn Thiện bị đánh, khi thấy Thế Phong thì hấn ta có phần hoảng hốt.

Huỳnh Thủy nhìn Văn Thiện và nói:

"Hạ Vy đi tìm Tiểu Yến rồi, anh mau đi tìm hai người họ đi."

Thế Phong cũng nhìn Văn Thiện và nhân nhật nói:

"Mày nhất định cứu được Tiểu Yến."

Văn Thiện cố đứng dậy và kiên định gật đầu:

"Cảm ơn hai người."

Rồi anh liệu mạng chạy đi, chạy thật nhanh ra khỏi trường. Đám bạn Quốc Trường định đuổi theo nhưng bị Thế Phong với Huỳnh Thủy chặn lại.

"Trường, mày muốn dùng tay hay là để tao đánh ngã hết đám bạn này của mày đây?"

Thế Phong nhìn đám người đang vây quanh mình và hỏi giọng tức giận.

Quốc Trường nín mày suy nghĩ, hấn ta thật không tin Thế Phong và Huỳnh Thủy có thể đánh gục hết 20 người ở đây. Hấn ta nhếch miệng cười:

"Để tao xem Thế Phong mày tài giỏi đến đâu."

Đám bạn nghe hiểu ý của Quốc Trường nên liền vây quanh Thế Phong và Huỳnh Thủy với vẻ mặt hung hăng, giống như muốn ăn tươi nuốt sống cả hai người họ vậy.

Thế Phong với Huỳnh Thủy đang dựa lưng vào nhau và nhìn xung quanh.

"Đã lâu chúng ta không thi tài rồi nhỉ?"

Huỳnh Thủy khẽ nói. Thế Phong cười vui vẻ:

"Được thôi, xem lần này ai đánh ngã nhiều người nhất nha."

...

Ở lớp Lùn và Yến Nhi đang xử lý đám người Mỹ Ngân, bọn người này đúng là phiền phức. Sao lại không chịu ngoan ngoãn chút cho người ta nhờ vậy?

Mỹ Ngân đẩy mạnh Lùn và nói:

"Mày không đủ tư cách đụng đến tao."

Yến Nhi nghe bức quá nên đã thẳng tay tát vào mặt ả một cái và hỏi lớn:

"Người mày làm bằng vàng hả?"

Lùn hoảng hốt bước đến kéo tay Yến Nhi lại:

"Mày điên ả, sẽ bị phạt đấy."

Đúng lúc này cô giáo Hoài Hương vào tới, nhìn thấy cả lớp lộn xộn liền hỏi:

"Đang có chuyện gì thế các em?"

Cả lớp ai ai cũng im lặng, chẳng dám lên tiếng nữa.

*****Hết chương 25*****

Truyện sẽ thế nào đây? Tiểu Yến nó sẽ ra sao? Liệu hotboy Văn Thiện và Hạ Vy có thể giải cứu nó không? Nếu muốn biết thì đừng bỏ lỡ chương sau nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Sinh tố vỏ tổng hợp

Quốc Trường và Thanh Hiền đã hợp tác với nhau bày ra một cái bẫy bắt Văn Thiện với Tiểu Yến nó, làm cả hai mỗi người một nơi. May là đám bạn của nó ra tay giúp đỡ, chạy đi giải cứu cả hai. Hiện giờ Tiểu Yến nó đang trong tay Thanh Hiền, chẳng biết ả ta đã dẫn nó đi đâu.

Từ ngày tham gia vào hội Ái Nhân thì tất cả luôn mờ và giữ định vị trong điện thoại của nhau, cũng nhờ vậy mà Hạ Vy mới theo kịp. Cô nhất định cứu được nó, sẽ không để nó xảy ra bất cứ chuyện gì.

Văn Thiện sau khi được Huỳnh Thủy và Thế Phong giải cứu trong tay Quốc Trường thì cũng theo định vị điện thoại chạy đi tìm nó, dù anh đã bị thương không ít.

Hạ Vy và Văn Thiện theo định vị đã đến một kho hàng cũ, thấy đám người Thanh Hiền giữ chặt nó. Chẳng biết họ tính làm gì nó nữa đây.

"Mấy người định làm gì tôi, mau thả tôi ra."

Nó không ngừng ra sức vùng vẫy, muốn thoát ra. Một tên cầm chai nước bước đến vói về mặt gian hiểm, nước gì cũng chẳng biết. Nó chỉ thấy chai nước đó đen đen, trông rất bẩn.

Thanh Hiền đứng khoanh tay tỏ ra sang trọng, ả ta cười nói:

"Chai nước này là tao đặc biệt chuẩn bị cho mày đó, là sinh tố tổng hợp đấy. Có vỏ chuối, vỏ cam, vỏ xoài, vỏ dưa. Và còn có những thứ khác nữa."

Văn Thiện và Hạ Vy ở ngoài nghe thấy vậy đều liền chửi thề, cái bọn người đáng ghét này ăn thì sao không ăn cả vỏ luôn đi. Hạ Vy nhìn Văn Thiện và nói:

"Tôi sẽ dụ bọn họ đi chỗ khác, anh vào cứu Tiểu Yến nha."

Văn Thiện nhẹ gật đầu:

"Cô nhớ cẩn thận đấy. Nếu cô có bị gì thì Tiểu Yến sẽ đau lòng lắm."

Hạ Vy thoáng ngạc nhiên, sao lại những lời này nữa vậy? Cô đã nghe những lời này rất nhiều lần rồi nhưng không chỉ một người nói, mà tất cả mọi người. Phải chăng có một điều gì đó mọi người đều biết rõ, chỉ riêng Hạ Vy cô là không biết?

Hạ Vy bước nhanh ra trước mặt đám người Thanh Hiền và nói:

"Mau thả Tiểu Yến ra, nếu không tao sẽ không khách sáo với bọn mày đâu."

Nó ngạc nhiên quay qua nhìn và buột miệng gọi khẽ:

"Hạ Vy..."

Thanh Hiền đưa ánh mắt khinh thường nhìn Hạ Vy và nhếch môi cười:

"Không khách sáo? Hạ Vy, mày nhìn lại đi. Mày chỉ có một mình, còn tao thì cả đám luôn. Vậy cho hỏi, giờ ai không khách sáo với ai đây?"

Nó nhẹ lắc đầu và khẽ thở dài, bọn người này đúng là chưa biết lợi hại của bạn thân nó. Khuôn mặt của Hạ Vy vẫn không cảm xúc như thường ngày, cô nói:

"Cả đám bọn mày đều là đồ vô dụng, một mình tao là đủ rồi."

Thanh Hiền bỗng cười lớn tiếng:

"HAHA. Vậy để tao xem thử."

Rồi ả ta đưa tay lên ra dấu với đám bạn của mình ở phía sau, bảo họ hãy dạy cho Hạ Vy một trận. Hạ Vy vừa đánh vừa chạy đi, muốn dụ đám người Thanh Hiền rời khỏi.

Lúc này chỉ còn lại hai tên giữ nó thôi. Và rồi Văn Thiện xông vào bất ngờ, đánh hai tên kia không kịp chớ tay.

"Tiểu Yến, em không sao chứ?"

Sau khi đánh hai tên kia mất xui thì Văn Thiện lo lắng hỏi. Ánh mắt anh nhìn khắp người nó, muốn xem có bị thương ở đâu không?

Nó khẽ lắc đầu, ý muốn bảo là không sao. Với trước tình hình này không nên lăm lờ, chỉ nên nhanh rời khỏi thôi.

Hạ Vy dụ đám người Thanh Hiền đi xa mới thật sự ra tay, cô nhất định phải cho đám người đáng ghét này một trận nhớ đời về cái tội dám bắt nó đi, còn đánh nó nữa.

Một đấm vào mặt, một đá vào bụng. Từng đòn đánh của Hạ Vy đều rất dứt khoát, không chút lưu tình. Còn một người duy nhất, đó chính là Thanh Hiền.

Hạ Vy bình thần bước đến. Thanh Hiền thì lo sợ bước lùi về phía sau.

"Mày muốn làm gì tao? Đừng bước đến đây."

Thanh Hiền vừa lùi bước vừa hỏi. Hạ Vy cứ khẽ bước đến:

"Tao đã nói, cả bọn mày đều là đồ vô dụng rồi mà."

Rồi cô nghiêng đầu nhìn và hỏi:

"Thanh Hiền, thật ra Tiểu Yến đâu có làm gì mày đâu sao mày cứ muốn hại nó chứ?"

Thanh Hiền đứng lại suy nghĩ chút, rồi quát lớn lên:

"Nếu không có con nhỏ Tiểu Yến đó thì anh Thiện có thể đã thích tao rồi, tao đã thích anh cả năm. Còn con nhỏ Tiểu Yến đó chỉ mới đến vài tháng thôi thì đã là bạn gái anh rồi, tao thiệt không hiểu tại sao?"

Hạ Vy thở dài và khẽ lắc đầu, lại là một tình cảm mù quáng.

"Lần này tao tha cho mày đó nhưng tuyệt đối không có lần sau."

Vừa dứt câu cô lạnh lùng quay lưng đi. Với một người không biết thế nào là tình cảm thật thì đã đáng thương lắm rồi cô không muốn ra tay đánh ả ta nữa.

Đang khẽ bước đi và suy nghĩ lung tung trong đầu thì...

"Hạ Vy."

Một ai đó gọi lớn và bỗng lao đến ôm lấy cô. Hạ Vy giật mình, rồi cô nhìn lại. Hoá ra là Tiểu Yến nó, nhỏ bạn ngọc của cô.

"Hạ Vy, mày không sao chứ? Có bị thương ở đâu không?"

Nó luôn miệng hỏi. Dù nó tin cô đủ khả năng đối phó với đám người Thanh Hiền. Nhưng để cô một mình đánh với nhiều người như vậy, nó cũng không yên tâm.

Hạ Vy đỡ người nó dậy rồi mỉm cười:

"Những lời này đúng ra để tao hỏi chứ, tự nhiên mày gành hỏi trước à."

Nó phồng má, giả vờ giận dữ:

"Tao quan tâm bạn thân của tao không được hả?"

Hạ Vy vừa cười vừa nói:

"Mày đó để tao bớt lo còn hay hơn."

Văn Thiện đứng bên cạnh cười, rồi anh bỗng thấy chóng mặt và ngất đi.

"Anh Văn Thiện, anh bị làm sao thế? Anh tỉnh lại đi"

Nó hoảng hốt đỡ anh dậy. Hạ Vy nhìn và nói nhanh:

"Mau đưa anh ấy về nhà tao đi."

Nó nhú mày do dự:

"Nhưng mà..."

Hạ Vy hiểu ý nó đang muốn nói vấn đề gì nên vội lắc đầu:

"Cha mẹ tao đã đi vắng cả rồi."

Cô bước nhanh ra đường đón Taxi...

Sau khi Văn Thiện tỉnh lại thì thấy mình đang ở một căn phòng vừa rộng lớn vừa sang trọng, anh cố ngồi dậy thì thấy Hạ Vy và nó đang đứng ngoài ban công nói chuyện điện thoại.

Hạ Vy gọi điện thoại cho Huỳnh Thủy và mở loa ngoài:

"Tao cứu được Tiểu Yến rồi."

Huỳnh Thủy cũng loa ngoài và vội hỏi:

"Hai mày không sao đó chứ?"

Nó lên tiếng trả lời:

"Tao và Vy đều không sao, mọi người đừng có lo."

Lùn hỏi giọng lo lắng:

"Tiểu Yến, mày không sao thật chứ?"

Nó vui vẻ nói:

"Thật, tao không sao thật mà."

Yến Nhi vội hỏi:

"Tụi mày đang ở đâu?"

Hạ Vy lạnh nhạt nói:

"Ở nhà tao."

Cả hai bên bỗng nhiên rơi vào im lặng, chẳng ai lên tiếng nữa. Bầu không khí cũng trở nên ngột ngạt, có lý do nào đó khiến mọi người phải im lặng.

Lúc này nó lên tiếng nói:

"À Nhi Nguyễn, mày giúp tao chuyện này nha."

Lùn khẽ gật đầu:

"Là chuyện gì, mày nói đi."

Nó nói nhanh:

"Mày đi điều tra giúp tao, gia đình Thanh Hiền như thế nào."

Hạ Vy thoáng ngạc nhiên:

"Sao tự nhiên lại muốn điều tra gia đình Thanh Hiền?"

Nó chưa kịp nói thì Huỳnh Thủy đã nhanh lên tiếng:

"Anh Phong đã cùng với tao giải cứu anh Thiện và cũng đang ở đây nữa nha."

Hạ Vy và nó khẽ nhìn nhau, cả hai đều hiểu Huỳnh Thủy có ý tốt nhắc nhở để cả hai không nói chuyện về hội Nhân Ái.

"Hi hi, em cảm ơn anh Phong nha."

Nó cố ý cười thành tiếng để ai đó lãng quên chuyện vừa rồi.

"Không có gì, chỉ cần em không sao là tốt rồi."

Thế Phong lên tiếng nói.

Hạ Vy nói ngắn gọn:

"Mai gặp nói chuyện sau đi. Bye."

Rồi cô dứt khoát bấm kết thúc cuộc gọi và bỏ điện thoại vào túi áo khoác.

...

"Khoan đã Hạ Vy..."

Yến Nhi vội nói với theo. Nhưng vẫn không kịp, điện thoại đã tắt mất rồi. Cô ấy chán nản nói:

"Tính hơi địa chỉ nhà để tụi mình đến gặp Tiểu Yến chút."

Thật ra mọi người đang ở quán nước gần trường học từ sớm tới giờ. Lùn khẽ thở dài:

"Trời ơi Yến Nhi, mày còn không hiểu tánh của Vy sao? Vy trước giờ không thích ai biết chuyện gia đình mình mà."

Yến Nhi mím môi:

"Tao chỉ muốn coi Tiểu Yến có bị thương không thôi."

Huỳnh Thủy ngồi kế bên với tay khoác vai Yến Nhi và cười nói:

"Nhi muội muội đừng có lo quá, lúc nãy Tiểu Yến nói không bị sao rồi mà."

Thế Phong lúc này đứng dậy và hỏi:

"Thôi anh về đây. Huỳnh Thủy, em có muốn về cùng không?"

Huỳnh Thủy vui vẻ gật đầu rồi quay sang qua hai cô bạn của mình:

"Tao về trước nha. Bye."

Lùn và Yến Nhi cùng lấy tay:

"Hẹn mai gặp lại nha."

Sau khi Thế Phong và Huỳnh Thủy đi rồi thì Lùn cười đùa:

"Hai người đẹp đôi quá ha."

Yến Nhi nhẹ gật đầu, nhưng sau đó lại bồng thờ dài:

"Ai cũng có đôi có cặp hết, sao tao vẫn một mình vậy trời?"

Lùn nhân dịp trêu chọc:

"Tao thấy dạo này mày với anh Lâm cũng tốt lắm mà ta."

Yến Nhi quay mặt qua chỗ khác:

"Anh ta và tao có gì đâu mà tốt hay không tốt chứ?"

Lùn nhìn và cười vui vẻ:

"Không có gì thật không?"

...

Những cơn gió dịu dàng thổi qua, khiến mái tóc đen dài của hai người con gái đang đứng ngoài ban công bay bay trong không trung.

"Tiểu Yến...mày tính vẫn tiếp tục với anh Thiện nữa sao?"

Hạ Vy bỗng nhiên lên tiếng hỏi. Nó đang đứng yên nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài, nghe cô bạn thân mình hỏi vậy thì thoáng ngạc nhiên, quay mặt qua nhìn:

"Ý mày là sao?"

Hạ Vy cũng quay mặt qua nhìn và nói:

"Từ khi anh ta xuất hiện tới giờ mày gặp đủ rắc rối hết, tao không muốn mày bên anh ta..."

Nó nhẹ nhàng quay người lại tựa vào ban công và cúi đầu thật thấp, có vẻ đang bận suy nghĩ. Nhưng ít lâu sau đó nó ngẩng đầu lên nhìn Hạ Vy với một nụ cười nhẹ trên môi:

"Từ khi gặp tao, anh ấy cũng luôn bị thương mà."

Hạ Vy hơi ngậy người chút rồi thờ dài và gật đầu:

"Được, được. Tao hết cách với mày luôn rồi.. Nhưng dù như thế nào tao cũng luôn bên cạnh mày."

Đôi mắt nó bắt gặp sáng rõ và lao đến ôm chặt lấy Hạ Vy:

"Tao yêu mày, tao yêu mày quá đi."

Hạ Vy dùng tay xô mặt nó ra:

"Ghê quá đi."

Lúc đang giỡn đùa với Hạ Vy thì nó vô tình quay lại nhìn vào nhà thấy Văn Thiện đã tỉnh lại, anh đang ngồi nhìn tui nó.

"Anh Văn Thiện, anh tỉnh rồi."

Nó vui mừng chạy vào.

"Anh cảm thấy thế nào rồi?"

Nó ngồi xuống bên cạnh Văn Thiện và lo lắng hỏi. Văn Thiện cầm lấy tay nó và nhẹ lắc đầu:

"Anh khỏe lại rồi, em đừng lo nữa."

Nó quay ra ngoài băng công nhìn Hạ Vy và nói:

"Lúc này Vy có gọi bác sĩ đến khám cho anh, bác sĩ nói tại anh quá sức nên mới mất xiu thôi."

Văn Thiện ngẩng đầu nhìn và nói khẽ:

"Cảm ơn..."

Hạ Vy khẽ bước vào và lắc đầu:

"Không có chi. Thôi hai người nói chuyện đi, tôi xuống nhà chuẩn bị cơm trưa. Lát nữa ở lại ăn cơm nha."

Nó liền vui vẻ gật đầu:

"Nhất định rồi."

Hạ Vy gõ nhẹ vào trán nó một cái:

"Mày mặt dày quá rồi nha. Tao mời anh Thiện chứ có mời mày đâu."

Văn Thiện bật cười và khẽ gật đầu:

"Được, anh sẽ ở lại."

Hạ Vy gật đầu rồi quay lưng rời khỏi. Để lại không gian riêng cho nó và Văn Thiện, cô chẳng muốn làm bóng đèn đâu.

Sau khi cánh cửa phòng được đóng lại thì Văn Thiện đưa tay lên sờ nhẹ mặt nó và hỏi khẽ:

"Em có đau lắm không?"

Một bên mặt nó hơi ửng đỏ vì hồi sớm đã phải nhận lấy cái tát tay của Thanh Hiền. Nó khẽ lắc đầu:

"Dù có đau cũng đâu đâu có bằng anh đâu, mặt anh bị bầm tím hết rồi. Chắc đau lắm, đúng không?"

Bàn tay Văn Thiện vẫn trên khuôn mặt nó, lúc này anh khẽ bật cười và vuốt ve mặt nó một cách dịu dàng:

"Anh có cách làm chúng hết đau ngay...nhưng cần em giúp đỡ."

Nó nhìn và vội hỏi:

"Là cách gì? Em phải làm gì?"

Nụ cười trên môi Văn Thiện càng lúc càng tươi:

"Em hôn anh."

Nghe xong khuôn mặt nó đều đỏ cả lên như một quả cà chua chín mọng, trông vô cùng dễ thương.

"Anh nằm xuống mơ đi nha, em đi ngắm cảnh đây."

Nó vừa nói vừa quay lưng đi, bước nhanh ra ban công. Văn Thiện vui vẻ nhảy xuống giường và chạy nhanh đến ôm lấy nó từ phía sau, anh thì thầm bên tai nó:

"Em không hôn anh thì anh hôn em nha."

Không chờ nó kịp phản ứng thì anh đã đặt môi nhẹ lên má nó, chỗ bị ửng đỏ.

"Sau này anh nhất định không để em gặp chuyện giống hôm nay nữa đâu, anh hứa đấy."

Văn Thiện lại thì thầm bên tai nó thêm một lần nữa. Một nụ cười hạnh phúc đã nở trên môi nó, hiện giờ nó có thể cảm nhận được hơi thở và tiếng đập trái tim của anh.

Văn Thiện vẫn ôm nó từ phía sau và nói:

"Lúc này anh rất sợ em sẽ nghe lời Vy mà chia tay với anh."

Nó thoáng ngạc nhiên, anh đã nghe hết tất cả sao?

"Anh Văn Thiện, Vy chỉ lo lắng cho em thôi chứ không có ý gì khác đâu anh đừng có hiểu lầm Vy nha."

Nó hoảng hốt quay người lại giải thích. Văn Thiện vẫn bình thản nhìn nó mà mỉm cười:

"Anh hiểu mà và anh đã nghe câu trả lời của em rồi."

Anh khẽ lắc đầu và nói tiếp lời:

"Em ngốc quá đi, cái gì từ khi gặp em thì anh luôn bị thương chứ? Từ khi gặp được em, anh cười nhiều hơn mới đúng."

Nghe xong những lời ấy thì sự hoảng hốt của nó lúc này hoàn toàn không còn, hiện tại trong lòng nó chỉ có cảm giác vô cùng bình yên. Văn Thiện ôm lấy nó vào lòng và khẽ thì thầm:

"Anh yêu em, Tiểu Yến."

Hiện tại là một giờ trưa, ánh nắng rực rỡ cả bầu trời. Những cơn gió cứ nhẹ nhàng lướt qua khiến những cánh hoa giấy hồng bay khắp nơi.

"Đây là nhà của Vy sao?"

Văn Thiện nhìn xung quanh và hỏi. Nó vui vẻ gật đầu:

"Đạ đúng vậy, là nhà của Vy đó. Mỗi khi em đến chơi, thường thích lên đây ngắm cảnh nên Vy đã đặc biệt dành cho em căn phòng này luôn."

Chẳng sai chút nào, căn phòng ở lầu bốn này Hạ Vy đã thật sự dành cho nó. Bất cứ lúc nào nó muốn đến chơi hay muốn ngủ đều được.

Nó bỗng khẽ nhủ mày nhìn Văn Thiện và nói:

"Anh Văn Thiện này...thật ra chỉ có anh Nghĩa với hai anh em của em biết nhà Vy thôi...tụi người Huỳnh Thủy không hề biết...anh có thể giữ bí mật, đừng nói cho ai biết được không?"

Từ trước tới giờ Hạ Vy không muốn để người khác biết nhiều về gia đình mình, mỗi ngày đi học về cô đều tự tắt định vị của mình chẳng để ai tìm được.

Văn Thiện nhẹ gật đầu:

"Được, anh sẽ không nói với ai."

Nó mỉm cười:

"Em cảm ơn anh nhiều lắm lắm."

Rồi cả hai người im lặng bên cạnh nhau nhìn ngắm phong cảnh thành phố trước mắt.

*****Hết chương 26*****

Đọc tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Không phải dạng vừa

Bầu trời hôm nay rất trong lành, những cơn gió dịu dàng lướt qua đất Sài Gòn chốn đông người qua lại. Giữa chốn đông người qua lại ấy có một đôi trai gái đang đạp xe đến trường học, trai nam tính, còn gái thì dễ thương. Đó chính là Văn Thiện và Tiểu Yến nó, hai nhân vật chính chúng ta.

"Anh Văn Thiện, dừng xe lại chút đi."

Nó nhẹ nhàng lên tiếng nói. Văn Thiện thoáng ngạc nhiên hỏi:

"Em có chuyện gì vậy Tiểu Yến?"

Rồi anh chạy đến bên đường và dừng xe lại. Nó cẩn thận bước xuống xe:

"Em có quà muốn tặng anh nè."

Văn Thiện cũng bước xuống xe, nghe nói có quà tặng mình thì anh liền vui mừng hỏi:

"Là quà gì vậy Tiểu Yến?"

Nó lấy từ balô ra một chiếc hộp và bật nắp lên, bên trong là một chiếc đồng hồ bạc của nam:

"Em tặng anh Văn Thiện nè, mong anh sẽ thích."

Văn Thiện nhìn chăm chăm chiếc đồng hồ, nụ cười trên môi anh càng lúc càng tươi hơn. Nó nghiêng đầu nhìn và hỏi:

"Bộ anh không...thích đồng hồ này sao?"

Văn Thiện lắc đầu liên tục:

"Không không, anh rất thích đồng hồ này."

Rồi anh cời chiếc đồng hồ bằng da cũ kĩ mà mình đang đeo ra:

"Em đeo cho anh nha, được không?"

Anh đưa tay đến và nhìn nó với ánh mắt mong chờ. Anh thật sự mong muốn đích thân nó đeo đồng hồ giúp mình.

Nhìn thấy ánh mắt mong chờ của Văn Thiện như vậy nó không cách nào từ chối nên nhẹ gật đầu, rồi lấy đồng hồ ra khỏi hộp và cẩn thận đeo vào tay anh.

Văn Thiện mỉm cười hạnh phúc, im lặng ngắm nhìn nó đang cẩn thận đeo đồng hồ giúp mình, trông nó lúc này dễ thương hết biết luôn. Văn Thiện anh nhất định sẽ ghi nhớ khoảnh khắc này trong lòng, sẽ chẳng bao giờ quên.

Văn Thiện vốn đã rất nam tính rồi mà đeo xong đồng hồ bạc ấy thì càng nam tính hơn, khiến những người đi đường phải bị cảm nắng. Và ngay cả nó nữa, không ngờ chiếc đồng hồ bạc này hợp với anh hơn nó tưởng nhiều.

"Cảm ơn em, anh sẽ trân trọng chiếc đồng hồ này."

Văn Thiện giờ đồng hồ lên và vui vẻ nói. Nó nhẹ lắc đầu:

"Có gì đâu, anh Văn Thiện đã tặng em dây chuyền rồi...em cũng nên tặng lại anh một món quà chứ?"

Văn Thiện đưa tay vuốt ve mặt nó một cách dịu dàng:

"Tiểu Yến, anh rất thích em lúc đỏ mặt. Nhìn rất dễ thương, đáng yêu."

Nó đánh vào ngực Văn Thiện một cái:

"Anh chỉ giỏi trêu chọc em mà thôi."

Văn Thiện khẽ bật cười:

"Ừa anh trêu chọc em lúc nào vậy? Anh chỉ nói thật thôi mà."

Nó vừa quay lưng bước đi vừa nói:

"Em mặt kệ anh, em đi học đây."

"Này đợi anh với, Tiểu Yến. Đợi anh vớiiiii."

Văn Thiện vội dẫn xe đạp đuổi theo nó và lớn tiếng gọi.

...

Ở lớp 10a1 hôm nay hình như có gì khác lạ, thường ngày đều là hình ảnh mọi người ngồi cùng với nhau tám chuyện lên trời dưới đất. Vậy mà hôm nay có một người nào đó ngồi một mình, không hề chung vui với mọi người. Đó chính là cô bạn xinh đẹp Huỳnh Thủy, trông nhỏ đang lạc trong suy nghĩ của riêng mình.

"Thủy, hôm nay mày không đọc sách với anh Phong hả?"

Nó bước vào bỏ balô xuống bàn và hỏi. Huỳnh Thủy không trả lời, vẫn ngồi mắt hờn ở đó. Nó nghiêng người nhìn và hỏi:

"Này Huỳnh Thủy, mày bị làm sao vậy? Huỳnh Thủy, mày có nghe tao hỏi gì không?"

Huỳnh Thủy lúc này khẽ giật mình, quay đầu lại nhìn:

"Ừa Tiểu Yến, mày đến hỏi nào thế?"

Nó đi đến rồi ngồi xuống bên cạnh Huỳnh Thủy:

"Đến này giờ rồi. Mà mày đang nghĩ gì mà mắt hờn vậy?"

Huỳnh Thủy nhìn nó và thở dài:

"Hôm qua trên đường về anh Phong bỗng nhiên hỏi tao, có phải chúng ta đang giấu anh ấy chuyện gì không?"

Nó thoáng ngạc nhiên, có chuyện gì giấu hả? Không lẽ ý Thế Phong đang nói về hội Nhân Ái hay sao?

"Anh Phong muốn hỏi chuyện hội Nhân Ái đó hả?"

Huỳnh Thủy chán nản gật đầu:

"Ừ đúng vậy nhưng chuyện Nhân Ái làm sao nói ra được đây?"

Nó nhìn và nói khẽ:

"Muốn nói thì cứ nói đi, tao tin tưởng anh Phong là người tốt mà."

Huỳnh Thủy vội lắc đầu:

"Tao không muốn làm liên lụy anh ấy."

Nó nhìn Huỳnh Thủy với ánh mắt không hiểu, liên lụy ư? Huỳnh Thủy thấy ánh mắt này là nhỏ biết nhỏ không hiểu rồi, nhỏ nói rõ hơn:

"Nhà anh ấy khó khăn lắm, hôm qua thấy mặt anh ấy bị thương thì cha mẹ anh ấy liền chửi mắng anh ấy một trận rồi."

Vừa nghe xong thì nó liền nhú mày lại:

"Anh Phong có sao không mày?"

Huỳnh Thủy lắc đầu và cười nhẹ:

"Không sao, tại anh ấy ngốc cứ đưa mặt ra cho người ta đánh thôi."

Nó bật cười và đẩy nhẹ Huỳnh Thủy:

"Ngốc nhưng vẫn có người thích thầm mấy năm."

Hạ Vy lúc này khẽ bước vào và trao đổi ánh mắt với nó, ý bảo là cô có chuyện muốn nói riêng. Hiểu ý bạn thân của mình nên nó cười nói:

"Thôi tao về chỗ ngồi nha Thủy, tan học mình cùng ăn trưa nha."

Huỳnh Thủy vui vẻ gật đầu:

"Ok rất sẵn lòng."

Nó quay lưng và bước nhanh về chỗ ngồi của mình, kế bên Hạ Vy:

"Có chuyện gì vậy mày?"

Hạ Vy nghiêng đầu qua nó một chút, nói vừa đủ một mình nó nghe thôi:

"Quán cà phê đó đang tuyển nhân viên, lúc này tao có gặp anh Thiện và đã nói cho anh ấy biết rồi. Anh ấy nói, sau khi tan học anh ấy sẽ đến xin việc."

Nghe xong thì khuôn mặt nó đầy lo lắng:

"Chỉ một anh ấy đến đó thôi sao?"

Hạ Vy khẽ lắc đầu:

"Không, anh Nghĩa và tao sẽ cùng anh ấy đến đó."

"Tao cũng muốn đi cùng với mọi người."

Nó vội nói. Làm sao nó có thể ngồi yên một chỗ được chứ? Hạ Vy khẽ thở ra, cô biết ngay mà.

"Nhìn tao làm gì? Dù tao có cản mày thì mày cũng đi theo thôi."

Nó khoác vai Hạ Vy và cười híp mắt:

"Hi hi, vẫn là mày hiểu tao nhất."

Yến Nhi và Lùn từ ngoài bước vào với ly trà sữa trên tay, vừa thấy nó thì cả hai đều chạy nhanh đến hỏi

"Tiểu Yến, mày có sao không? Có bị thương ở đâu không?"

Nó vừa xua tay vừa nói:

"Tao không sao hết, tụi mày đừng làm quá lên vậy mà."

Yến Nhi thở ra nhẹ nhõm:

"Làm tao lo gần chết được à."

Nó cười cười và xua tay liên tục:

"Hôm qua tao đã nói qua điện thoại là không sao rồi mà."

Yến Nhi nói khẽ:

"Không chính mắt nhìn thấy mày không sao thì tụi tao làm sao có thể yên tâm được đây?"

Lùn lúc này bước đến gần nó hơn và hỏi:

"Mà hôm qua mày nhờ tao đi điều tra Thanh Hiền làm gì vậy?"

Nhắc đến chuyện này Hạ Vy và Yến Nhi liền nhìn nó với ánh mắt tò mò. Nó nói thật nhỏ:

"Vì lúc bị bắt đi tao đã nghe chị ấy nói điện thoại với người tên Sang Quý đấy."

Hạ Vy thoáng ngạc nhiên:

"Sang Quý? Là đàn ông mà chúng ta đang theo dõi."

Nó nghiêm túc nói:

"Tao không chắc là cùng một người nên tao mới nhờ Nhi Nguyễn điều tra rõ lại đó."

Lùn nghiêm túc gật đầu:

"Được, tao hiểu rồi. Để tao điều tra rõ rồi báo lại cho mày biết."

Nó nhìn Lùn và nói khẽ:

"Mày nhớ cẩn thận đó, có gì không ổn thì nghi điều tra ngay."

Lùn mỉm cười và gật đầu:

"Đã rõ."

Yến Nhi quay qua nhìn Huỳnh Thủy và hỏi:

"Hôm nay trông Huỳnh Thủy lạ quá nhỉ?"

Nó thờ dãi:

"Chuyện của Thủy cứ để tao giải quyết cho."

Yến Nhi và Lùn nhẹ gật đầu:

"Ừ vậy tụi tao về chỗ ngồi nhé, cũng sắp tới giờ học rồi."

Rồi cả hai quay lưng đi, vừa đi vừa uống trà sữa. Nó nhìn và hỏi với theo:

"Ê ê, sao tụi mày uống trà sữa một mình vậy?"

Lùn nhẹ nhàng quay người lại và cười nói:

"Tại tụi tao tưởng mày được hotboy Văn Thiện chờ đi học mỗi ngày đã đủ ngọt ngào rồi không cần uống trà sữa nữa chứ?"

Hạ Vy bật cười và khẽ lắc đầu, theo cô thấy gặp nhiều rắc rối thì đúng hơn. Nó phỏng má tỏ ra giận dỗi, sao giờ cả Lùn chọc ghẹo nó vậy?

"ÁÁÁÁÁÁ GIÁN KIA."

Yến Nhi và Lùn vừa ngồi xuống liền la lớn khiến cả lớp giật mình quay nhìn, coi có chuyện gì xảy ra. Huỳnh Thủy và nó vội chạy đến:

"Chuyện gì vậy?"

Vừa bước tới thì nó đã nhìn thấy tủ bàn của Yến Nhi và Lùn đầy xác chết con gián, trông rất đáng sợ. Lùn sợ quá trốn sau lưng nó, nhỏ hỏi khẽ:

"Đang có chuyện gì xảy ra thế này?"

Yến Nhi vội quay qua nhìn Mỹ Ngân, thấy ả nhếch môi cười.

"Tao biết chuyện quái quỷ này ai gây ra rồi."

Rồi cô ấy bước đi nhanh, đến chỗ Mỹ Ngân đang ngồi.

"Chờ đã Yến Nhi, mày bình tĩnh lại đi."

Tụi nó vội chạy theo và nói. Yến Nhi bức tức nói:

"Bình tĩnh cái gì nổi nữa, tao nhìn hết nổi rồi. Phải dạy cho ả một trận mới được, tao quá bức tức rồi."

Huỳnh Thủy vội nói:

"Nhưng đang ở lớp học mà Nhi muội muội."

Yến Nhi vẫn đi đến chỗ Mỹ Ngân đang ngồi với vẻ mặt bức tức:

"Chuyện quái quỷ này là do mày làm, phải không?"

Mỹ Ngân đứng dậy giả vờ thân thiện:

"À mấy con gián đó hả? Sáng nay tao thấy bọn chúng cứ bò qua lại nên đã đập chết bọn chúng nhưng lại không có thùng rác. Thế nên tao đã sẵn tay vứt bỏ vào tủ bàn nào đó, không lẽ là tủ bàn tụi mày sao? Xin lỗi nha, tao không cố ý. Haha."

Nhìn bộ mặt giả tạo của Mỹ Ngân thật khiến người ta sôi máu mà, chỉ muốn tặng cho ả một cái tát tay thôi.

Khuôn mặt bức tức của Yến Nhi lúc này không hiểu sao lại bỗng biến mất, mà thay vào đó một nụ cười nhẹ trên môi:

"Nếu mày đã nói không cố ý thì thôi."

Rồi cô ấy quay lưng đi. Mỹ Ngân cứ tưởng đang ở lớp học nên tụi nó không dám làm gì ả. Nhưng bất ngờ Yến Nhi quay lại và đập vào chân ả một cái thật mạnh, đúng đau luôn. Yến Nhi giả vờ vô tội nói:

"Xin lỗi nha, tao cũng không cố ý."

Mỹ Ngân ôm chân đau đón ngã xuống ghế, ánh mắt ả đầy tức giận.

Hạ Vy ngồi chống cằm nhìn rồi bật cười, cô bạn Yến Nhi này đúng không phải là dạng vừa đâu.

Lùn và nó hơi ngạc nhiên, cô bạn Yến Nhi này đúng là không phải người dễ chọc ghẹo. Huỳnh Thủy thì vui vẻ vỗ tay:

"Yến Nhi muội muội tuyệt vời quá, tỷ cho muội 100 like luôn."

Yến Nhi vừa nhìn tụi nó vừa cười tươi:

"Đa tạ mọi người. Hi hi."

Rồi cô ấy liếc nhìn Mỹ Ngân như muốn nói rằng, muốn chơi bẩn cô nường đây hả? Mơ đi nha, bẩn cô nường đây không phải dạng vừa đâu.

*****Hết chương 27*****

Đọc tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Bước thứ nhất đã xong

Hành lang rộng lớn của trường học Thanh Quy đang rất đông người, bởi vì vừa mới tan học. Văn Thiện đang khẽ bước đi và vừa nhìn chiếc đồng hồ bạc đang đeo trên tay mình vừa mỉm cười, hình như tâm trạng anh hôm nay thật sự rất vui. Khánh Nghĩa đang đi bên cạnh liếc nhìn và hỏi giọng tò mò:

"Đồng hồ đẹp quá nhỉ, là ai tặng mày vậy?"

Văn Thiện thật không cách nào thôi nụ cười trên môi mình được cả:

"Bí mật, mày nhiều chuyện quá đấy."

Khánh Nghĩa chạy nhanh một bước khoác vai Văn Thiện:

"Là em gái tao, Tiểu Yến phải không?"

Văn Thiện vừa gạt đầu vừa cười nói vui vẻ:

"Phải rồi, là em ấy đã tặng tao hồi sáng nay."

Khánh Nghĩa nhếch môi cười nhẹ rồi giả vờ tỏ ra không vui nói:

"Mày có phước ghê, tao đã làm anh em với Tiểu Yến mấy năm nay rồi mà em ấy chưa từng tặng tao món quà nào đắt tiền như vậy."

Văn Thiện dùng cuốn tập trên tay mình đang cầm đánh vào người Khánh Nghĩa một cái nhẹ:

"Tao vui vậy không phải đắt tiền hay rẻ tiền, mà đây là tấm lòng của Tiểu Yến dành cho tao."

Khánh Nghĩa thở ra:

"Tao chỉ giận thôi mà, mày làm gì dữ vậy?"

Rồi cả hai đi xuống căn teen thì thấy nó và Hạ Vy đang ngồi bàn bên cửa sổ cười đùa với nhau, trông hai cô gái đang cười ấy thật xinh đẹp giữa ánh nắng nhẹ.

"Ủa mọi người đâu mất rồi?"

Khánh Nghĩa bước đến ngồi bên cạnh Hạ Vy và hỏi. Văn Thiện bước nhanh đến ôm lấy nó từ phía sau, anh khẽ thì thầm bên tai nó:

"Anh nhớ em."

Khuôn mặt nó bắt gặp ứng đỏ cả lên và bối rối nhìn Hạ Vy với Khánh Nghĩa. Nó khẽ nói:

"Anh đang làm gì vậy anh Văn Thiện, buông em ra đi."

Khánh Nghĩa khẽ bật cười, cậu thật muốn biết khi nào mình mới được ngọt ngào với người con gái mình thích như vậy đây. Hạ Vy dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn Văn Thiện:

"Anh chê Tiểu Yến gấp chưa đủ rắc rối hay sao vậy?"

Đúng là hành động ngọt ngào này của Văn Thiện đã thu hút được rất nhiều ánh mắt, trong mỗi ánh mắt đó đều có dấu tị dành cho nó.

"Thiện, mày mau buông Tiểu Yến ra đi."

Khánh Nghĩa đưa mắt nhìn xung quanh và nói. Văn Thiện miễn cưỡng buông nó ra và ngồi xuống:

"Sau này tôi sẽ không làm vậy nữa, được chưa?"

"Tốt nhất là vậy."

Hạ Vy nhàn nhạt nói, rồi uống trà sữa. Khánh Nghĩa với nó nhìn nhau và thở dài, bầu không khí sao tự nhiên ngọt ngào quá vậy.

"Thôi hai anh mau ăn uống gì đó đi, rồi chúng ta đi công việc."

Nó cố phá vỡ bầu không khí ngọt ngào giữa Văn Thiện với Hạ Vy. Khánh Nghĩa hiểu ý nó nên cười nói:

"Nãy đi ngang qua tao thấy com phần hôm nay ngon lắm đấy Thiện, mày có muốn ăn không?"

"Ừ sao cũng được."

Văn Thiện khẽ gật đầu và cười mỉm. Bản thân anh biết không thể trách Hạ Vy được, ai kêu anh đẹp quá chi. Nó cầm ly trà sữa uống một ngụm nhỏ và nhìn Văn Thiện, lạ trời mai một anh đừng có hành động ngọt ngào với nó ở trước mặt mọi người như vậy nữa, mắc cỡ gần chết được.

Ăn uống xong thì đã một giờ trưa rồi, tụi nó đạp xe đến nơi mà mình muốn đến. Nơi đến của tụi nó là một quán cà phê đầy bí ẩn, không hề bình thường như những quán cà phê khác. Tụi nó đang trốn ở một góc gần đó cẩn thận quan sát tình hình.

Hạ Vy liếc nhìn Văn Thiện và hỏi:

"Anh đã sẵn sàng chưa?"

Văn Thiện này giờ im lặng nhìn Khánh Nghĩa gắn thiết bị nghe lén và camera vào túi áo khoác mình, khi nghe hỏi thì anh nhẹ gật đầu:

"Đã sẵn sàng rồi."

Nó lúc này lên tiếng nói:

"Anh Nghĩa, phải gắn thật kĩ đừng để họ phát hiện nha. Nếu không thì nguy hiểm cho anh Văn Thiện lắm đó."

Khánh Nghĩa nghe xong liền thở dài, trời ơi không phải trước giờ nó là người tin tưởng cậu nhất sao? Hôm nay sao lại lo lắng như thế? Cậu đây đã ganh tị với Văn Thiện rồi nha.

"Anh biết rồi mà, em không cần lo lắng đến thế đâu em gái."

Văn Thiện quay người nó qua đối diện với mình và mỉm cười:

"Anh sẽ không sao đâu, em đừng có lo quá. Xong việc anh sẽ chở em đi dạo nha, chịu không?"

Nó nhìn Văn Thiện với ánh mắt lo lắng và nhẹ gật đầu:

"Nhưng anh hãy hết sức cẩn thận đó."

Văn Thiện vui vẻ cười:

"Tuân lệnh."

"Đã xong, mày mặc vào đi Thiện."

Khánh Nghĩa giờ chiếc áo khoác lên và nói. Văn Thiện quay lại nhận lấy áo khoác và mặc vào người mình. Khánh Nghĩa bấm điện thoại lên coi thử camera có hoạt động tốt không?

"Mọi thứ đều sẵn sàng rồi."

Văn Thiện nhẹ gật đầu rồi quay lưng đi. Hạ Vy bỗng lên tiếng:

"Khoan đã Thiện, anh nên coi đồng hồ ra đi."

Văn Thiện đứng lại quay qua nhú mắt nhìn Hạ Vy:

"Nhưng tại sao?"

Hạ Vy khẽ bước lại và hỏi:

"Anh bị ngốc hả? Anh đang đóng giả một học sinh nghèo đi xin việc mà đeo đồng hồ bạc sáng mới như vậy ai tin nổi?"

Văn Thiện thấy Hạ Vy nói rất đúng, nhưng không hiểu tại sao anh vẫn khê lắc đầu:

"Chỉ cần kéo tay áo che lại là được rồi."

Hạ Vy hỏi giọng bức mình:

"Anh tưởng họ là những người bình thường có thể qua mặt dễ dàng vậy sao?"

Văn Thiện nhất quyết:

"Anh sẽ hết sức cẩn thận mà, không để lộ đâu."

Khánh Nghĩa và nó cùng nhau thở dài, sao lại cãi nhau nữa rồi. Nó bước đến gần Văn Thiện và hỏi khẽ:

"Tại sao anh lại không chịu cởi đồng hồ ra vậy?"

Văn Thiện quay qua nhìn nó và nói khẽ:

"Vì đích thân em đeo cho anh nên anh không muốn cởi ra thôi."

Nghe xong nó liền muốn té xỉu, thật không biết phải nói anh như thế nào nữa. Nó cầm lấy tay Văn Thiện và vừa cởi đồng hồ ra vừa nói:

"Lát nữa xong việc, em đeo lại cho anh là được rồi."

Văn Thiện miễn cưỡng gật đầu:

"Vậy cũng được, anh đi đây."

Rồi anh quay lưng đi, qua quán cà phê ở đối diện. Vừa đến trước cửa quán thì anh gặp ngay hai người bảo vệ rất to con:

"Cậu đến đây làm gì?"

Văn Thiện giả vờ làm một chàng trai ngốc nghếch:

"Dạ...con đến xin việc..."

Hai người bảo vệ nhìn chằm chằm Văn Thiện, như muốn dò xét anh vậy. Văn Thiện nhìn ra được nên giả bộ muốn khóc:

"Con đang rất cần việc làm, bà ngoại của con đang bệnh rất nặng. Đang rất cần có tiền, con xin hai chú mà."

Hai người bảo vệ thấy tội quá:

"Thôi được, cậu vào gặp ông chủ đi."

Tụi nó qua điện thoại đã nghe thấy tất cả. Hạ Vy và nó thoáng ngạc nhiên, không ngờ Văn Thiện lại diễn xuất tài giỏi đến thế.

Khánh Nghĩa đứng kế bên thấy khuôn mặt ngạc nhiên của hai cô gái thì liền nói:

"Mấy bữa nay Thiện đã luyện tập nhiều lắm."

Hạ Vy bắt giắc gật đầu, xem như Văn Thiện anh cũng có trách nhiệm. Còn nó thì nắm chặt chiếc đồng hồ trong tay và nói thầm:

"Hãy nhớ cẩn thận nha anh Văn Thiện, đừng để có chuyện gì..."

Sau khi vào trong quán thì Văn Thiện cố ý nhẹ nhàng xoay vòng, để tụi nó có thể nhìn thấy xung quanh trong quán qua camera nhỏ được gắn trên áo khoác.

Hoá ra bên trong quán đầy cây cảnh đắt tiền và vài bàn ghế trống không. Đi vào sâu bên trong thì thấy có rất nhiều phòng, nhìn trông giống quán karaoke.

Văn Thiện nhìn xung quanh và nói thầm trong lòng:

"Bên ngoài là quán cà phê mà lại là quán karaoke, đúng là leo đầu dê bán thịt chó mà."

Người bảo vệ dẫn Văn Thiện đến trước một căn phòng VIP và gõ cửa:

"Ông chủ, có người đến xin việc."

"Vào đi."

Bên trong vọng ra một giọng đàn ông khàn khàn. Người bảo vệ mở cửa để Văn Thiện bước vào rồi đóng cửa lại.

Trước mặt Văn Thiện giờ là những cô gái xinh đẹp đang vây quanh một người đàn ông khoảng 40 mấy tuổi, vừa nhìn thì anh liền nhận ra đó là Sang Quý người mà Khánh Nghĩa và Hạ Vy đang theo dõi.

Vừa thấy đàn ông tên Sang Quý đó qua màn điện thoại thì nỗi lo lắng trong lòng Tiểu Yến nó càng lúc càng tăng cao, nó sợ Văn Thiện sẽ gặp nguy hiểm. Nhận thấy nỗi lo của nó thì Khánh Nghĩa liền vỗ nhẹ vai nó vài cái:

"Tiểu Yến, em đừng có lo quá. Có gì thì chúng ta sẽ báo cảnh sát liền mà, sẽ không sao đâu."

Nó chỉ nhẹ gật đầu, chứ không nói gì cả. Bởi vì ánh mắt nó giờ không cách nào rời khỏi màn hình điện thoại được, đây là lần đầu tiên Văn Thiện làm nhiệm vụ nên nó chẳng yên tâm chút nào.

"Mặt của mày bị sao thế?"

Đàn ông tên Sang Quý đó đang cầm ly rượu uống thấy mặt của Văn Thiện bị bấm hết thì liền hỏi. Văn Thiện bình tĩnh nói:

"Dạ hôm qua con đang bàn hàng ở ngoài đường thì bị bọn giang hồ đòi tiền, con không có tiền nên họ đánh."

Nghe xong Sang Quý liền cười:

"Mày không biết đánh lại bọn nó sao?"

Văn Thiện vội lắc đầu:

"Có mượn gan trời, con cũng không dám. Đánh lại họ được vài cái được gì, lỡ họ lấy dao ra giết con chết thì sao?"

Sang Quý uống hết ly rượu trên tay mình, ông ta cười nửa miệng:

"Nhát gan quá làm gì ăn được."

Văn Thiện giả bộ cười ngốc nghếch:

"Nhưng nhát gan sẽ sống lâu hơn."

Nghe câu đó xong thì Sang Quý liền vỗ tay:

"Hay, hay lắm. Tao thích câu nói này của mày lắm, mai hai giờ trưa mày đến làm đi."

Văn Thiện tỏ ra vui mừng, cúi đầu xuống liên tục:

"Cảm ơn, cảm ơn ông chủ."

Sang Quý này giờ luôn nhìn thẳng vào mắt Văn Thiện, giống như ông ta muốn thấu hiểu suy nghĩ của anh vậy. Nhưng may mắn, Văn Thiện không để lộ bất cứ điểm đáng nghi ngờ nào. Anh cứ tỏ ra vô tư và bình tĩnh nói chuyện.

Năm phút sau Văn Thiện đã an toàn bước ra ngoài hộp mặt với tụi nó:

"Bước thứ nhất đã xong."

Vừa thấy Văn Thiện quay lại thì nó liền thở ra nhẹ nhõm và chạy đến bên anh:

"May quá anh không sao."

Văn Thiện vui vẻ nắm lấy tay nó nhưng vừa chạm đến tay nó thì anh liền nhúm mày chặt lại:

"Tiểu Yến, em sao vậy? Tay em sao lạnh quá vậy? Để anh làm ấm cho em lại."

Anh lo lắng xoa xoa hai tay đang lạnh như băng của nó rồi hà hơi nóng vào trong hai tay nó, đang cố làm hai đôi tay nó ấm lại.

Khánh Nghĩa khẽ bước đến và cười nói:

"Do em ấy lo lắng cho mày quá đó Thiện."

Hạ Vy khẽ bước đến và nhàn nhạt nói:

"Hai người muốn đi đâu thì đi đi, còn chuyện báo cáo với anh Lâm thì cứ để tụi này. Mình đi thôi, Nghĩa."

Nói xong cô cùng Khánh Nghĩa quay lưng đi.

Nó nhẹ nhàng đeo đồng hồ lại vào tay Văn Thiện và nói:

"Em đã giữ lời hứa với anh rồi nha."

Văn Thiện vừa gật đầu vừa cười:

"Lên xe đi, anh chở em đi dạo."

Hai người ngồi lên xe và vui vẻ dạo khắp thành phố, nhìn ngắm phong cảnh.

*****Hết chương 28*****

Đọc tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Tháng này nó học tệ nhất

Sau khi Văn Thiện đóng giả chàng trai gốc nghèo khổ đến quán cà phê đầy bí ẩn đó xin việc đã thành công thì mỗi ngày tụi nó thay nhau đứng gác đó, vì muốn bảo đảm an toàn của anh.

Nhà Khánh Nghĩa là một công ty máy điện tử lớn nên các thiết bị giống cảnh sát, tụi nó đều không thiếu. Khánh Nghĩa không chỉ đưa cho Văn Thiện camera gắn trên áo, mà cậu còn đưa cho anh một bộ đàm siêu nhỏ, để trong tổ tai không một ai nhìn thấy được.

Hôm nay cô giáo Hoài Hương dạy môn văn không được khỏe lắm nên các lớp đều tan học sớm một hôm, ai nấy cũng nhẹ nhõm. Văn Thiện và nó chạy nhanh xuống căn teen để tìm chút gì đó ăn, hôm nay cả hai đều ngủ quên chẳng kịp ăn sáng nên giờ rất đói bụng. Đúng lúc đó Thế Phong cũng xuống mua nước uống. Thế nên cả ba đã gặp nhau.

"Anh Phong ăn gì chưa? Hay là chúng ta ngồi chung bàn nha."

Nó vui vẻ hỏi. Thế Phong vốn thích nói chuyện với nó nên được nó mời ngồi chung thì liền gật đầu:

"Ừ được đó. Em muốn ăn gì nè, để anh mua cho."

Nó nhìn xung quanh căn teen suy nghĩ rồi nói:

"Em muốn ăn bánh mì thịt với một ly cà phê."

Thế Phong quay sang nhìn Văn Thiện và hỏi:

"Còn mày thì sao? Muốn ăn gì?"

Văn Thiện cười nói:

"Giống như Tiểu Yến đi."

Thế Phong hơi trầm mặt chút, có cần cậu ta kêu người ta làm bánh mì tình nhân luôn không?

"OK. Hai người tìm chỗ ngồi đi."

Sau khi bỏ lại câu đó rồi cậu ta quay lưng đi.

Văn Thiện và nó vui vẻ ngồi bàn bên cửa sổ chờ, ngồi bên cửa sổ có thể nhìn thấy bầu trời trong xanh mây trắng kia. Nó vô cùng thích nhìn ngắm phong cảnh như vậy nên thường chọn bàn này.

Khoảng mười phút sau Thế Phong đã quay lại với hai ổ bánh mì thịt và ba ly nước trên tay.

Thấy Thế Phong chỉ uống nước ngọt thì nó liền hỏi:

"Ủa sao anh không ăn gì?"

Thế Phong nhẹ lắc đầu và cười gượng:

"Anh ăn không vô. Em cứ ăn đi, đừng bận tâm đến anh."

Văn Thiện mới cắn miếng bánh mì vẫn chưa kịp nhai thì Khánh Nghĩa vội chạy đến nói:

"Thiện, mày ra đây với tao chút đi."

Văn Thiện khẽ nhú mồm lại:

"VẬY CÒN TIỂU YẾN..."

Thế Phong biết Văn Thiện đang lo lắng vấn đề gì nên nói nhanh:

"Nếu có chuyện thì mày cứ đi giải quyết đi, ở đây có tao rồi không cần phải lo đâu."

Văn Thiện cười cười nhưng lại nói thầm trong lòng:

"CÓ MÀY, TAO MỚI LO ĐÓ CHỨ?"

Nó lúc này lên tiếng nói:

"Anh cứ đi theo anh Nghĩa đi, không sao đâu."

Văn Thiện nhẹ gật đầu:

"THÔI ĐƯỢC RỒI, ANH SẼ QUAY LẠI NGAY."

Nói xong anh cầm ổ bánh mì thịt và quay lưng đi cùng Khánh Nghĩa.

Nhìn thấy khuôn mặt cổ uống cà phê của nó thì Thế Phong tò mò hỏi:

"EM KHÔNG BIẾT UỐNG CÀ PHÊ MÀ CỔ UỐNG LÀM GÌ?"

Nó liền bỏ ly cà phê đang trên tay xuống bàn, đúng là nó không hợp với cafe mà, đáng chết nó được á.

"DẠ LÁT NỮA EM PHẢI ĐI CÔNG VIỆC NÊN CẦN TỈNH TÁO Ạ."

Trả lời rồi nó đưa mắt nhìn người đối diện, nhận thấy sắc mặt của đối phương vẫn ôn hoà thì nó mới dám hỏi vấn đề mà mình muốn biết:

"ANH ĐANG BUỒN THỦY, PHẢI KHÔNG?"

Thế Phong thoáng ngạc nhiên nhưng sau đó lại nhẹ gật đầu:

"ĐẠO NÀY ANH CẢM THẤY HUỲNH THỦY ĐANG CÓ CHUYỆN GÌ ĐÓ MUỐN GIẤU ANH, KHÔNG MUỐN ANH BIẾT."

Nó do dự, không biết mình có nên nói ra hết không? Ngồi im lặng rất lâu, do dự trong lòng mình. Nhưng cuối cùng nó cũng lên tiếng nói:

"THỦY CHỈ KHÔNG MUỐN LÀM LIỀN LỤY ANH MỚI KHÔNG NÓI RA."

Nghe nó nói vậy thì Thế Phong dám chắc chắn là nó biết hết mọi chuyện như thế nào. Cậu ta nhìn nó với ánh mắt mong chờ và bỗng nắm lấy tay nó:

"MỌI CHUYỆN THẬT RA NHƯ THẾ NÀO VẬY, EM NÓI CHO ANH BIẾT ĐƯỢC KHÔNG?"

Thái độ dịu dàng với vẻ đẹp trai của Thế Phong lúc này quả thật là khiến nó ngại ngần hết sức, ôi trời máu cam của nó sắp chảy ra rồi nè. Tự nhiên lại dịu dàng như thế này, ai mà chịu nổi chứ?

Nó vội lắc đầu mạnh mẽ những suy nghĩ vừa rồi tan biến lập tức. Và nó khẽ rút tay lại:

"ANH PHONG KHÔNG CẦN NHƯ THẾ ĐÂU...EM VỐN MUỐN GIẢI THÍCH RÕ CHUYỆN NÀY MÀ."

Thế Phong hơi ngạc nhiên, không ngờ nó có thể cương lại được lúc cậu ta vừa đẹp trai vừa dịu dàng như vậy. Tiểu Yến nó quả thật là rất thú vị, càng lúc cậu ta càng muốn làm bạn với nó hơn rồi. Cậu ta nhìn nó:

"VẬY EM MAU NÓI CHO ANH BIẾT ĐI TIỂU YẾN."

Thanh Hiền và Mỹ Ngân đang đứng mua nước uống đằng kia, vô tình lại nhìn thấy nó đang trò chuyện vui vẻ với Thế Phong. Cả hai đều tỏ ra không vui, bộ Tiểu Yến nó là hồ ly tinh đầu thai hạ trời.

Sao có thể quyền rũ nhiều người con trai như vậy, hết Văn Thiện, giờ đến Thế Phong. Hai ả thật muốn nhai tươi nhót sống nó quá ả, bực tức hết sức.

Thật ra thì Thanh Hiền và Mỹ Ngân bức tức như vậy không phải hoàn toàn vô lý, rõ ràng hai ả đều xinh đẹp hơn nó, còn là tiểu thư gia đình giàu có nữa. Nhưng hai đại hotboy trong trường này chẳng thèm liếc nhìn hai ả một cái, suốt ngày cứ vây quanh nó thôi.

Thanh Hiền đứng nhìn nó và nở một nụ cười đầy nguy hiểm:

"Tao có cách giải quyết con hồ ly tinh đó rồi."

Mỹ Ngân nghe vậy liền tỏ ra thích thú:

"Là cách gì thế chị? Chị mau nói cho em nghe đi."

Thanh Hiền vẫn là nụ cười đầy nguy hiểm đó. Bất cứ ai nhìn qua cũng có cảm giác sợ hãi.

Từ này giờ nó đã kể cho Thế Phong biết về chuyện hội Nhân Ái và hội Evil hết cả rồi. Nó đặc biệt nói thêm:

"Thầy thấy gia đình anh không thích anh làm những việc khác, muốn anh học hành nghiêm túc nên Thầy không muốn anh biết chuyện hội Nhân Ái, vì sợ anh sẽ giúp bọn em."

Sau khi biết đầu đuôi câu chuyện thì Thế Phong khẽ thở dài, cậu ta với Huỳnh Thủy đã là bạn thân từ lớp 7 rồi. Tính của nhỏ rất chính nghĩa, trước giờ gặp chuyện bất bình liền ra tay giúp. Nhưng cậu ta thật sự không ngờ nhỏ lại tham gia vào hội Nhân Ái, còn đang đối đầu một tổ chức nguy hiểm như vậy nữa.

Thế Phong đưa mắt nhìn ly cà phê của nó và hỏi:

"Lát nữa em phải làm nhiệm vụ hả?"

Nó khẽ gật đầu:

"Dạ... Mà anh Phong nè, anh đừng nhắc đến hội Nhân Ái với ai nha."

Thế Phong kiên định gật đầu:

"Anh hứa với em, có đánh anh chết, anh cũng không nói."

Lúc này Văn Thiện và Khánh Nghĩa quay lại. Văn Thiện ngồi xuống bên cạnh nó và hỏi:

"Hai người này giờ nói chuyện gì vậy?"

Nó lắc đầu và cười cười:

"Anh Phong và em chỉ nói chuyện chơi với nhau thôi."

Khánh Nghĩa lúc này nhìn nó và nói khẽ:

"Em nhớ cẩn thận nha Tiểu Yến..."

Nó tất nhiên hiểu ý Khánh Nghĩa nên nhẹ gật đầu:

"Dạ em biết rồi. Anh và Vy cũng nhớ cẩn thận đó nha."

Khánh Nghĩa nháy mắt:

"Em cứ yên tâm đi, có anh bảo vệ Vy rồi."

Văn Thiện lúc này lên tiếng trêu chọc:

"Là mày bảo vệ Vy hay là Vy bảo vệ mày đây?"

Khánh Nghĩa ôm chặt cổ Văn Thiện và hỏi:

"Có tin tao giết mày chết không hả?"

Nó cười nói:

"Thôi thôi hai anh đừng giỡn nữa. Đã 11 giờ 50 rồi nè."

Thế Phong ngồi im lặng nhìn tụi nó đùa giỡn vui vẻ với nhau như vậy thì trong lòng cậu ta thoáng buồn, thật ra đến khi nào cậu ta mới có thể đùa giỡn thoải mái như tụi nó đây. Không lẽ cuộc sống của cậu ta mãi chỉ có học hành với học hành thôi, không thể tự do làm những gì mình yêu thích sao?

"Anh sao vậy anh Phong?"

Nhận thấy sắc mặt Thế Phong có gì đó không ổn nên nó lên tiếng hỏi. Khánh Nghĩa với Văn Thiện dừng lại hành động đùa giỡn của mình và quay sang qua nhìn người đang ngồi đối diện.

Thế Phong khẽ giật mình rồi lắc đầu:

"À anh không sao... Thôi anh về trước nha, hẹn mai gặp lại."

Vừa nói dứt câu thì cậu ta đã nhanh chạy đi, rời khỏi.

Tụi nó im lặng nhìn theo bóng lưng Thế Phong, ai cũng cảm được cậu ta rất cô đơn. Khánh Nghĩa lúc này xem đồng hồ đeo tay và nói:

"Thôi tao đi đây, tới giờ rồi."

Văn Thiện đứng dậy và nhẹ gật đầu:

"Tiểu Yến và tao cũng phải đi rồi. Cùng đi lấy xe đi."

Rồi cả ba đều bước nhanh đi, ra khỏi trường.

Đang đi thì Văn Thiện đột nhiên nắm cổ tay nó lại và hỏi:

"Lúc nãy Thế Phong có làm gì em không?"

Nó nghiêng đầu giả vờ suy nghĩ:

"Hình như lúc nãy anh Phong có nắm tay em thì phải?"

Nghe xong thì Văn Thiện tỏ ra rất tức giận:

"Cái gì cơ, sao nó dám? Anh phải đi tìm nó tính sổ mới được."

Vừa nói hết câu thì anh bước nhanh đi.

Nhưng đôi tay nhỏ bé của Tiểu Yến nó đã nhẹ nhàng giữ anh lại:

"Trời ơi em giỡn thôi mà, anh làm gì dữ quá vậy? Anh Phong không có làm gì em hết, anh đừng ghen nữa."

Văn Thiện thở dài rồi đưa tay bóp mũi nó với vẻ giận dữ:

"Em đang chọc tức anh đó hả Tiểu Yến?"

Nó dùng tay xoa xoa chiếc mũi của mình và cười tươi, ai kêu anh thích ghen quá chi. Nó vốn thích chọc ghẹo người khác nữa mà, thế nên anh còn bị nó chọc ghẹo dài dài luôn.

Ra đến nhà gửi xe thì đúng lúc Hạ Vy vừa từ trường ra tới. Nó vui vẻ chạy tới:

"Cô Hoài Hương giờ như thế nào rồi mày?"

Hạ Vy nhẹ lắc đầu:

"Cô ấy giờ đã khỏe hơn nhiều. Lùn và Thủy đang chăm sóc cô ấy trong phòng y tế đấy."

Nó thắc mắc hỏi:

"Ủa vậy Yến Nhi đâu rồi?"

Hạ Vy vừa bước đi vừa nói:

"À Nhi đã tìm được một căn nhà lớn giống ý anh Lâm rồi nên hai người họ đang đến đó xem thử rồi."

Khánh Nghĩa dẫn xe đạp ra và hỏi:

"Kết quả học tập của tháng này như thế nào rồi Vy, là ai đứng hạng nhất tháng này vậy?"

Nhắc đến chuyện này thì Hạ Vy liền nhìn chằm chằm nó.

"Có....chuyện...gì...hả?"

Ánh mắt hung dữ của Hạ Vy khiến nó hơi run, nó cảm thấy mình sắp bị chửi một trận. Mà chưa biết đã có chuyện gì xảy ra thôi.

Hạ Vy vẫn dùng ánh mắt hung dữ nhìn chằm chằm nó, miệng thì hỏi lớn:

"Đạo này mày bị gì vậy hả Tiểu Yến, sao cứ ngủ say trong lớp hoài? Bộ tối nào mày cũng đi ăn trộm, không ngủ hả? Kết quả học tập của tháng này mày tệ nhất đó, mày biết không vậy?"

Điếc tai, điếc tai nó thật rồi. Sao cô bạn thân này của nó cứ giống chiếc loa thật to khiến cho tai của mọi người bị điếc hết rồi. Khánh Nghĩa và Văn Thiện ngạc nhiên nhìn nhau.

"Cái gì cơ?"

Khánh Nghĩa buột miệng hỏi rồi nhanh tay cầm lấy tờ giấy đang trên tay Hạ Vy coi. Quả thật là tên của nó được xếp hạng cuối, học tệ nhất trong tháng. Văn Thiện đọc xong liền quay qua nhìn nó:

"Tiểu Yến, em có biết nếu như em học tệ như vậy liên tiếp hai tháng thì trường Thanh Quy này sẽ chuyển em về trường bình thường không?"

Như đã nói trước đó trường học Thanh Quy này chỉ nhận những học sinh thật sự học giỏi thôi, chứ không xem trọng giàu nghèo như những trường học danh tiếng khác. Thế nên trường học Thanh Quy này có một quy tắc, mỗi tháng đều ra kết quả học tập của tất cả học sinh. Nếu có ai học tệ nhất liên tiếp hai tháng thì nhà trường sẽ chuyển người đó về lại trường học bình thường.

Nó đang bị ba ánh mắt nhìn chằm chằm, không thể tránh đi đâu được cả.

"Thôi được mà mọi người, tháng sau em không như vậy nữa."

Nó làm bộ mặt hết sức chân thành, giống như đã nói thì nó nhất định làm được vậy.

Hạ Vy thu hồi ánh mắt hung dữ lại và thờ dài:

"Tôi tao qua nhà mày, học cùng mày."

Cô nói như ra lệnh, không chút cơ hội nào để người ta từ chối.

"Được, được. Mày muốn sao cũng được cả"

Nó vừa gật đầu vừa nói.

Hạ Vy khẽ nói:

"Thôi đi giải quyết công việc trước đi."

Rồi cô ngồi lên sau xe đạp Khánh Nghĩa.

"Nhớ những gì tao đã nói với mày lúc nãy nha Thiện."

Khánh Nghĩa nói khẽ rồi đạp xe đi.

Nó quay qua nhìn Văn Thiện và hỏi:

"Lại có chuyện gì nữa sao?"

Văn Thiện lắc đầu và gượng cười:

"Cũng không có gì đâu."

Nó khó hiểu nhìn Văn Thiện, sao nó cảm thấy anh có gì đó hơi lạ lạ vậy?

*****Hết chương 29*****

Nhớ đọc tiếp vào mỗi chủ nhật tuần nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30: Làm tốt nhiệm vụ

Đường ra ngoại ô Sài Gòn có một chiếc Taxi đang chờ đôi trai gái, cả hai đều nhìn ra ngoài, không ai nói với ai câu nào.

Đó chẳng phải ai xa lạ, mà chính là Gia Lâm và Yến Nhi, một đôi oan gia trời sinh.

Khoảng một tuần trước ở căn cứ bí mật của hội, Gia Lâm đã giao cho Yến Nhi một nhiệm vụ. Đó là phải tìm một căn nhà rộng lớn, làm nơi ở mới cho những đứa trẻ mồ côi.

Gia Lâm lúc này khẽ quay lại và hỏi:

"Căn nhà cô tìm được có thích hợp làm trại mồ côi không?"

Đôi lông mày xinh đẹp của Yến Nhi khẽ nhíu lại:

"Vậy theo anh thì căn nhà như thế nào mới thích hợp?"

Gia Lâm khoanh tay lại nhìn chằm chằm cô gái nhỏ trước mặt mình:

"Cô không biết sao?"

Yến Nhi gật đầu một cách thần nhiên:

"Ừ thì tôi không biết."

Gia Lâm dùng tay đánh vào trán mình vài cái và thở dài:

"Ôi trời, tôi giao nhiệm vụ sai người rồi."

Yến Nhi liếc mắt nhìn:

"Lần trước anh chỉ nói tìm căn nhà rộng lớn thôi mà, đâu có yêu cầu nào khác nữa đâu."

"Nhưng tôi đã nói dành cho trại mồ côi rồi mà."

Gia Lâm khó chịu nói. Yến Nhi nhìn ra ngoài xe:

"Sắp đến rồi, đến xem thử mới biết có thích hợp hay không chứ?"

Gia Lâm quay mặt qua chỗ khác, không thèm nói gì nữa. Y cứ tưởng Yến Nhi thông minh hiểu ý người khác chứ, ai ngờ đâu... Haizz, sau này giao nhiệm vụ cho cô gái này phải nói rõ mới được.

Chiếc Taxi cuối cùng cũng dừng lại, trước một căn nhà màu trắng một lầu. Gia Lâm và Yến Nhi bước xuống xe nhìn xung quanh, cả hai đều cảm nhận được một bầu không khí trong lành dễ chịu.

Gia Lâm cẩn thận ngắm nhìn căn nhà màu trắng trước mặt mình, nhìn bên ngoài căn nhà cũng khá đẹp.

Yến Nhi hình như rất thân quen với căn nhà này, cô ấy bấm chuông cửa tự nhiên vô cùng. Gia Lâm cũng nhận ra điều đó, y hỏi khẽ:

"Cô quen với chủ nhà này sao?"

Yến Nhi chưa kịp nói gì thì cửa nhà khẽ mở và có người bước ra, ấy là một người phụ nữ ba mươi tuổi sang trọng.

"Yến Nhi, con đến rồi à?"

Người phụ nữ ấy nở một nụ cười hiền từ. Yến Nhi vui vẻ chạy đến khoác tay người phụ nữ ấy:

"Cô Út, lâu quá không gặp rồi."

Gia Lâm có chút ngạc nhiên, hoá ra là người thân với Yến Nhi.

"Con chào cô ạ."

Gia Lâm bước đến lễ phép chào hỏi. Cô Út quay qua nhìn và cười nói:

"Hai đứa vào nhà đi rồi chúng ta nói chuyện tiếp."

Bên trong nhà cũng là màu trắng, nhìn rất rộng rãi. Vừa bước vào thì thấy ngay một bộ ghế sofa đen dài, tiếp theo là cầu thang để đi lên tầng trên. Sau đó là nhà sau, nhìn cũng thoáng mát lắm.

Gia Lâm đã có chút vừa ý với căn nhà này, chỉ cần xem tầng trên như thế nào nữa thôi. Y mong tầng trên cũng ổn luôn, vì đã không còn thời gian tìm căn nhà khác nữa rồi.

"Cậu muốn xem tầng trên không?"

Cô Út đứng bên cạnh mở lời trước. Gia Lâm nhẹ gật đầu:

"Dạ muốn ạ."

Cô Út tính dẫn Gia Lâm lên lầu nhưng đúng lúc đó lại có điện thoại quan trọng nên đã nhờ Yến Nhi dẫn y lên coi, vì Yến Nhi cũng không xa lạ gì với căn nhà này.

Lầu trên có bốn phòng, mỗi phòng đều rộng rãi thoải mái. Gia Lâm xem xong rất vừa ý. Yến Nhi đứng bên cạnh lên tiếng hỏi:

"Thế nào, hợp ý anh chứ?"

Gia Lâm giờ nhớ lại thái độ của Yến Nhi từ sớm giờ, rất bình tĩnh. Khi y bức mình hỏi thì cô ấy lại trả lời một cách vô tư, không lẽ ngay từ đầu cô ấy đã dám chắc y sẽ thích căn nhà này sao?

"Yến Nhi, từ sớm tới giờ cô có ý chọc ghẹo tôi hả?"

Gia Lâm nhìn Yến Nhi chăm chăm và hỏi. Yến Nhi nhún vai tỏ ra vô tội:

"Chọc ghẹo anh làm gì chứ?"

Gia Lâm thật là muốn gõ vào đầu Yến Nhi một cái, dám chọc ghẹo y.

"Thật ra anh có vừa ý căn nhà này không vậy?"

Yến Nhi lại lên tiếng hỏi. Gia Lâm vừa gật đầu vừa nói:

"Căn nhà này rất được, rộng rãi thoáng mát. Mà tiền thuê mỗi tháng bao nhiêu vậy?"

Yến Nhi hơi do dự nói:

"10 triệu...một tháng."

Con số 10 triệu này quả thật không hề nhỏ với một sinh viên như Gia Lâm, y làm sao có thể trả lâu dài được. Yến Nhi buồn bã trong lòng.

Nghe con số 10 triệu mỗi tháng thì lòng mày thanh tú của Gia Lâm không khỏi nhút lại, 1, 2 tháng y còn cố được. Nhưng còn lâu dài thì rất khó, vì y đang là sinh viên không có thời gian nhiều để đi làm thêm.

Gia Lâm và Yến Nhi buồn bã bước xuống lầu. Vừa lúc đó cô Út của Yến Nhi cũng kết thúc cuộc nói chuyện điện thoại.

"Thấy như thế nào, có hợp ý không?"

Vừa nhìn thấy hai người từ trên bước xuống thì cô Út liền hỏi. Gia Lâm gật đầu và cười nhẹ:

"Dạ con sẽ thuê nhà này của cô."

Cô Út nở nụ cười vui trên môi:

"Vậy mai cậu quay lại đây để chúng ta ký hợp đồng nha."

Gia Lâm nhẹ gật đầu:

"Dạ con biết rồi."

Yến Nhi thoáng ngạc nhiên rồi chạy nhanh đến bên cô Út và nói:

"Cô ơi là cô, 10 triệu mỗi tháng thật sự nặng với bạn con quá."

Gia Lâm vội lên tiếng:

"Yến Nhi, đừng làm khó cô Út. Tôi lo được mà."

Yến Nhi không thêm đề ý đến lời Gia Lâm, vẫn nhõng nhẽo với cô Út của mình:

"Giảm giá chút đi mà cô Út, con năn nỉ cô đấy. Đi mà cô."

Cô Út bị Yến Nhi lay lay chóng mặt luôn:

"Thôi được, được rồi. 6 triệu một tháng, được chưa?"

Yến Nhi mừng rỡ ôm chầm lấy cô Út:

"Con biết cô là người thương con nhất mà."

Cô Út đánh nhẹ vào trán Yến Nhi một cái và cười nói:

"Con nhỏ này, từ khi nào lại dẻo miệng như thế hả?"

Rồi bà quay sang qua Gia Lâm và cười hiền:

"Cậu cứ yên tâm đi, tôi cho thuê nhà không phải đang cần tiền đâu. Tại tôi sắp ra nước ngoài chung sống nên mới cho thuê, ý muốn có người trông coi nhà cửa đây mà. Hôn nữa tôi đã nghe Nhi nói, cậu thuê cho những đứa trẻ mồ côi ở, tôi giảm chút tiền cứ xem như làm phúc đi."

Nghe xong Gia Lâm thật sự rất vui mừng, y nhẹ cúi đầu:

"Vậy con thay tụi nhỏ cảm ơn cô ạ, cảm ơn cô nhiều lắm."

Cô Út vội lắc đầu:

"Làm việc tốt là niềm vui của mọi người mà, cần gì cảm ơn."

Gia Lâm nhẹ gật đầu và cười nói:

"Vậy con xin phép về trước, trưa ngày mai con sẽ quay lại."

"Đợi tôi chút."

Yến Nhi vội lên tiếng rồi quay qua cô Út và nói:

"Con còn có việc nên cũng phải về rồi, cô Út nhớ giữ gìn sức khỏe nhé."

Cô Út xoa xoa đầu Yến Nhi và cười hiền:

"Ừ cô biết rồi, con về cẩn thận nhé."

Sau khi tạm biệt cô Út thì Gia Lâm và Yến Nhi bước nhanh ra khỏi nhà, chiếc Taxi hơi sớm vẫn còn chờ bên ngoài nên ra khỏi nhà thì cả liền lên xe về. Khi ngồi vào xe Yến Nhi nhìn thấy Gia Lâm vô tình làm rơi gì đó từ túi áo khoác, vì tò mò nên cô ấy lượm lên xem thử.

"Vé xem phim hài Noel."

Đôi mắt Yến Nhi phát sáng khi thấy hai tấm vé xem phim. Gia Lâm nói cho tài xế biết nơi cần đến xong thì liếc nhìn hai tấm vé xem phim trên tay Yến Nhi và nói:

"Chỗ làm của tôi tặng đấy."

Yến Nhi suy nghĩ chút rồi hỏi:

"Tôi đã hoàn thành nhiệm vụ của anh giao, có được thưởng không?"

Gia Lâm ngồi khoanh tay và thở ra:

"Muốn gì thì nói nhanh đi."

Yến Nhi quơ hai tấm vé xem phim và cười nói:

"Tặng tôi vé xem phim này nha."

"Vây cũng được."

Gia Lâm nhẹ gật đầu rồi với tay lấy một tấm vé xem phim lại:

"Nhưng chỉ tặng cho cô một vé thôi, vì phim này tôi cũng muốn xem."

Yến Nhi phồng má và hỏi:

"Ngày mai là Noel không lẽ anh không đi chơi với người yêu sao?"

Lúc này trên môi Gia Lâm có một nụ cười nhẹ nhưng khi nghe đến người yêu thì liền tan biến, mà thay vào đó là một khuôn mặt vô cảm không cảm xúc:

"Không có."

Yến Nhi quay mặt qua chỗ khác, phải đi xem phim cùng bản băng này sao? Cô ấy thật không dám tưởng tượng bầu không khí ngày mai sẽ như thế nào nữa, chắc đã lạnh càng thêm lạnh. Mà thôi kệ đi, dù sao cũng được xem phim miễn phí mà.

...

Hiện giờ Văn Thiện đang đóng giả một chàng trai ngốc nghếch, làm phụ vụ trong quán cà phê đầy bí ẩn. Nói bí ẩn không hề sai, ở bên ngoài là một quán cà phê bình thường. Nhưng thực tế bên trong lại một quán karaoke, một nơi bí mật dành những tên mua bán ma túy.

Còn Tiểu Yến nó thì hiện giờ đang ở trong nhà sách học bài, vì kết quả học tập tháng này của nó tệ nhất. Thế nên Văn Thiện mới chở nó đến đây rồi một mình anh đến quán cà phê làm.

Nhưng hình như nó chẳng thể tập trung với những câu chữ, đôi mắt híp của nó cứ dính chặt vào màn điện thoại.

Nó không phải đang chơi game hay lướt Facebook gì cả, mà là đang theo dõi tình hình bên Văn Thiện, lo cho anh bị phát hiện. Bản thân nó lúc này tự hỏi, đây đâu phải là lần đầu nó trợ giúp người khác như vậy mà sao lần này nó lại lo lắng như thế? Mấy lần trước Khánh Nghĩa và Hạ Vy và Huỳnh Thủy cũng làm tay trong giống Văn Thiện, nó lúc đó bình tĩnh lắm mà.

Văn Thiện lúc này dùng tay ẩn nhẹ bộ đàm trong tai mình và gọi khẽ:

"Tiểu Yến."

Đang lạc trong suy nghĩ riêng mình khi nghe anh gọi thì nó giật mình.

"Có chuyện gì vậy anh Văn Thiện?"

Giọng của nó rất hoảng hốt.

Đôi môi Văn Thiện bắt giác cong nhẹ lên, anh không hiểu tại sao mỗi khi cảm nhận được nó lo lắng cho mình thì anh lại cảm thấy vui vô cùng. Có lẽ ngày thường nó ít nói những lời ngọt ngào, ví dụ như "em yêu anh" hay là "em nhớ anh" thế nên chỉ khi cảm nhận được nó lo lắng cho mình thì Văn Thiện anh mới tin rằng, trong tim nó có anh thôi.

Văn Thiện vẫn giữ nụ cười nhẹ trên môi:

"Anh chỉ muốn nói, anh nhớ em."

Nghe xong nó thở ra nhẹ nhõm, chắc nó đứng tim chết vì anh thật quá:

"Anh nói chuyện với em như vậy dễ bị phát hiện lắm đó."

Văn Thiện vừa đứng rũa lỵ vừa mỉm cười:

"Em yên tâm đi, không sao đâu. Nghĩa đã nói bộ đàm này rất đặc biệt, dù anh chỉ nói trong miệng thì bên em vẫn nghe rõ như thường á."

Nó đang giả vờ cầm cuốn sách đọc để che mắt mọi người xung quanh mình:

"Dù như vậy chẳng nữa anh cũng nên cẩn thận chứ? Lỡ có chuyện gì thì sao?"

Văn Thiện khẽ lắc đầu:

"Thôi được rồi, anh không đùa nữa. Mà anh thấy ở đây có nhiều người ra vào từ cửa sau lắm."

Nó nghe vậy hơi ngạc nhiên, vì nó nhớ rõ Khánh Nghĩa và Hạ Vy chưa từng nhắc đến quán cà phê đó có cửa sau mà.

"Có cửa sau thật hả? Sao chúng ta không nhìn thấy vậy?"

Văn Thiện bước tới gần bức tường cuối cùng, tay anh lên đẩy nhẹ bức tường. Vừa đẩy nhẹ thì bức tường liền cử động:

"Anh hiểu rồi, cánh cửa sau là bức tường nên bất cứ ai nhìn sơ qua đều không nhận ra."

Nó khẽ nhú mày lại:

"Không biết ai nghĩ ra cách che mắt đó"

"Mày đang làm gì ở đó vậy thẳng ngực kia?"

Một giọng hung dữ của người thứ ba bỗng vang lên khiến cho Văn Thiện và nó giật mình. Thôi chết, không lẽ đã bị phát hiện rồi sao?

Tay nó bất giác cầm chặt cuốn sách hơn, lòng thì đầy lo sợ.

Văn Thiện cố bình tĩnh quay lại nhìn nơi phát ra giọng nói hung dữ kia thì thấy hai tên côn đồ đang nhìn mình chằm chằm. Hai tên côn đồ đó bước nhanh tới gần Văn Thiện với vẻ mặt hung hăng:

"Mày đứng ở đây làm gì?"

Văn Thiện nhận ra hai tên côn đồ này, vì trước đó Khánh Nghĩa đã nói họ cả tuần nay cứ theo dõi anh. Hình như họ muốn kiểm tra anh, muốn biết anh có thật là một thằng học sinh nghèo khổ cần việc làm không thôi.

"Dạ em xin lỗi..tại tối qua em thức khuya học bài...nên giờ...hơi buồn ngủ."

Văn Thiện lại giả vờ ngốc nghếch nói. Ánh mắt hai tên côn đồ vẫn đầy nghi ngờ:

"Là muốn trốn ngủ thật hay là mày đang muốn tìm gì?"

Một tên nắm chặt cổ áo Văn Thiện, một tên hỏi:

Ở nhà sách nó đã nghe thấy tất cả mọi chuyện nhờ các thiết bị trên người Văn Thiện, trong lòng thật sự rất lo lắng. Nhưng nó cố giữ bình tĩnh, nếu như nó xúc động quá chạy đến đó sẽ hỏng việc và Văn Thiện cũng càng nguy hiểm hơn.

Văn Thiện tỏ ra không hiểu và lắc đầu:

"Muốn tìm gì là tìm gì cơ? Hai anh đang nói gì vậy em chẳng hiểu gì hết. Buông em ra đi, em sẽ không trốn việc để ngủ nữa đâu."

Tên côn đồ đang nắm cổ áo Văn Thiện này giờ, lúc này bỗng thúc một gối vào dưới bụng anh thật mạnh:

"Xạo hả mày, cho mày chết nè."

"A"- Văn Thiện đau đớn thét lớn và ngã xuống sàn nhà.

"ANH VĂN THIỆN."

Nó theo cảm xúc của mình mà thét lớn lên, chẳng hề nhớ mình đang ở đâu. Những người đang im lặng đọc sách đều quay qua nhìn nó, họ thật không biết cô bé này đang đọc gì mà sao trông hoảng hốt quá vậy?

Nỗi lo lắng dành cho Văn Thiện đã khiến nó không nhận ra rằng, bản thân mình đang là trung tâm của nhà sách hiện giờ.

Văn Thiện đang gượng dậy dưới sàn nhà lạnh lẽo và nói trong miệng:

"Tiểu Yến, em bình tĩnh đi. Anh không sao, hãy tin anh."

Văn Thiện đang cố trấn an nó, vì anh biết nó là người làm theo cảm xúc của bản thân hơn lí trí.

Bộ đàm này quả thật rất đặc biệt, Văn Thiện chỉ nói trong miệng mình thôi nhưng bên nó lại nghe rất rõ.

Nghe những lời ấy của Văn Thiện vừa rồi nó cố ép bản thân mình phải bình tĩnh lại. Phải bình tĩnh đến mức xem như không có bất cứ chuyện gì đang xảy ra vậy.

"Đã rõ... Anh nhất định phải an toàn trở ra..."

Dù đã cố nhưng nó lại không ngăn được trái tim mình lo lắng cho anh, vẫn nhắc nhở anh một câu.

"Này cô bé, em không sao chứ?"

Cô gái quản lí nhà sách chạy đến hỏi. Nó giờ mới nhận ra mình đã làm phiền cho mọi người xung quanh, nó vội lắc đầu:

"Dạ...em xin lỗi...lúc này....em gặp ác mộng... Thôi em về đây."

Vừa nói hết lời thì nó cầm lấy chiếc balô của mình chạy như bay ra khỏi nhà sách, nó thật là nói dối quá tệ mà.

Tên côn đồ đó lại nắm chặt lấy cổ áo Văn Thiện, lôi anh lên:

"Nếu không muốn ăn đòn thì mau khai thật đi thằng ngốc, mày vào đây làm gì?"

Văn Thiện tỏ ra đau đớn nói:

"Em vào đây làm việc...kiếm tiền thôi mà."

Tên côn đồ còn lại thì đang đứng tựa tường, nhếch miệng cười:

"Tụi tao đã quan sát mày cả tuần rồi, tụi tao thấy thái độ của mày lúc nào cũng cẩn thận, không hề giống một thằng ngốc nghếch nhát gan trước mặt mọi người. Mau nói, mày có phải tay trong cảnh sát không?"

Kèm theo lời nói là một chú đá thật mạnh vào bụng Văn Thiện.

"Đừng mà... anh Văn Thiện"

Nó dùng tay bịt miệng mình lại và lắc đầu liên tục, nước mắt bỗng nhiên tuôn rơi. Nó sắp bình tĩnh hết nỗi rồi, chỉ muốn chạy vào cứu Văn Thiện thôi.

"Anh không sao Tiểu Yến."

Giọng trầm ấm của Văn Thiện lại nhẹ nhàng vang lên bên tai khiến sự hoảng loạn trong lòng nó vơi bớt đi.

"Anh Văn Thiện, hãy tìm cách chạy ra ngoài đi."

Nó vừa lắc đầu vừa nghẹn ngào nói.

Văn Thiện liếc nhìn hai tên côn đồ trước mặt, hai tên chết tiệt này rõ ràng đang xem anh là bao cát để luyện tập mà.

"Tay trong của cảnh sát là gì vậy?"

Hình như Văn Thiện vẫn muốn làm tiếp nhiệm vụ của mình nên đã hỏi một câu rất ngốc nghếch.

Hai tên côn đồ cùng thờ ra:

"Má nó, thằng ngốc này cứng đầu quá đi mất."

Họ lại nắm cổ áo Văn Thiện lôi lên và tính ra tay đánh anh nữa. Nhưng đã có ai đó cầm tay họ lại. Mọi người nhìn lại thì mới biết đó chính là Sang Quý, ông chủ của quán này.

"Tụi mày đang làm quái quỷ gì ở đây hả?"

Vừa nhìn thấy Sang Quý thì hai tên côn đồ đó liền lùi bước và cúi đầu:

"Dạ tụi em nghi ngờ thằng này là tay trong của cảnh sát."

Văn Thiện liền liều mạng lắc đầu:

"Không phải, con không phải là tay trong gì đó đâu ông chủ."

Nhìn bộ mặt Văn Thiện lúc này thật sự rất khó cho người ta tin nổi anh là một hotboy lạnh lùng tài giỏi nhất trong trường Thanh Quy đấy, một bộ mặt không chỉ ngốc nghếch mà còn có hai hàng nước mắt cá sấu nữa.

Sang Quý cười nửa miệng đầy xem thường:

"Tụi mày đã đánh giá cao cho thằng nhát gan này quá đó, nó còn không bằng một ngón chân tao nữa thì sao có thể là tay trong được chứ?"

Ông chủ đã nói vậy rồi thì hai tên côn đồ kia còn có thể nói gì, chỉ biết khẽ gật đầu thôi.

Sang Quý thấy Văn Thiện có vẻ bị thương không nhẹ nên liền nói:

"Hôm nay tao cho mày về sớm đó, về nghỉ cho khỏe đi."

Nói xong ông ta dẫn mọi người quay lưng đi.

Văn Thiện từ bức tường khô cứng lướt xuống và thở ra, cuối cùng anh cũng thoát được một kiếp nạn rồi.

"Anh Văn Thiện, anh sao rồi?"

Giọng đầy lo lắng của người con gái nhẹ nhàng vang lên bên tai anh.

"Tiểu Yến à, em đừng khóc nữa. Anh đã không sao nữa rồi."

Nghe giọng nghẹn ngào của Tiểu Yến nó mà lòng anh thấy buồn lắm.

Khoảng 20 phút sau Văn Thiện đã đạp xe đến gặp nó. Vừa nhìn thấy bóng dáng anh từ xa thì cảm xúc trong nó liền vỡ oà lên, như cánh chim lao đến ôm lấy anh.

Văn Thiện cũng vút xe đạp qua một bên, ôm lấy nó vào lòng.

"Anh có bị làm sao không? Để em đưa anh đến bệnh viện nha."

Nó khóc nức nở. Văn Thiện xoa nhẹ mái tóc nó và mỉm cười:

"Đồ ngốc, anh mạnh khỏe thế thì chỉ bị đánh vài cái có đáng gì?"

Rồi anh đỡ người nó ra và dịu dàng lau nước mắt cho nó:

"Thôi nín đi, em đừng khóc nhè nữa. Ngoan, anh thương."

Những giọt nước mắt không hiểu vì sao vẫn nhẹ nhàng lăn dài trên khuôn mặt xinh xắn của nó, cả bản thân nó cũng chẳng biết?

"Em đâu có khóc nhè đâu, tại nước mắt tự chảy ra mà."

Nó vô tư nói, làm như nước mắt không liên quan đến nó vậy đó.

Văn Thiện khẽ bật cười và lắc đầu:

"Em đúng thật là rất dễ thương đấy Tiểu Yến, lúc nào cũng dễ thương như vậy làm sao anh chịu nổi đây?"

Không đợi nó kịp hiểu hết ý trong lời nói đó thì anh đã cúi xuống đưa đôi môi của mình đặt lên môi nó, anh nhắm mắt lại cảm nhận vị ngọt của môi nó.

Văn Thiện anh chẳng quan tâm mình đang đứng giữa đường và có bao nhiêu người đang nhìn thấy, anh chỉ biết nó chính là người con gái anh đã yêu thật lòng, là người khiến anh không thể làm chủ được trái tim mình. Được bên cạnh nó như thế này những vết thương trên người, Văn Thiện không còn thấy đau chút nào nữa.

Nó bị hôn bất ngờ nên đơ người ra một lúc, rồi nó khẽ nhắm mắt lại để có thể cảm nhận hết sự dịu dàng của người con trai dành cho mình.

hai tay nó từ từ ôm lấy anh, nhẹ nhàng như một cánh hoa rơi xuống mặt nước. Tiểu Yến nó giây phút này chỉ muốn được đắm chìm trong tình yêu của anh, dịu dàng của anh...

*****Hết chương 30*****

Văn Thiện và Tiểu Yến nó ngọt ngào quá, phải không mọi người ^^

Truyện của chúng ta sẽ như thế nào đây, còn có cảnh nào ngọt ngào như vậy không ta. Hãy cùng với Sứ đi đến cuối bộ truyện này nhé

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Giáng sinh đầu tiên của chúng ta

- Ở trường học.

Hạ Vy và Tiểu Yến nó vừa ngồi xuống thì đã nhìn thấy tủ bàn học của cả hai đầy quà, hộp lớn hộp nhỏ đều có đủ. Nó nhìn Hạ Vy và thở dài, khỏi nghĩ thì nó cũng biết đó là quà Noel của các học sinh nam dành tặng Hạ Vy rồi. Cô bạn thân này của nó tuy thường ngày rất lạnh lùng nhưng lại có vẻ đẹp chết người, được nhiều học sinh nam thích lắm.

Nghe nó thở dài thì Hạ Vy quay qua nhìn và hỏi:

"Sao, mày đang ganh tị với tao hả?"

Nó phồng má:

"Ai thèm ganh tị với mày chứ?"

Hạ Vy cười cười, rồi lấy đại một hộp quà ra xem thử:

"Ủa quà của mày nè Tiểu Yến."

Nó vừa lấy tập sách ra vừa nói:

"Mày cứ chọc ghẹo tao hoài."

Hạ Vy đưa hộp quà trên tay mình đến trước mặt nó:

"Không tin thì mày nhìn đi."

Nó liếc nhìn thì quả thật là trên hộp quà có ghi "Thân tặng bạn Tiểu Yến" nhưng lại không ghi tên người tặng.

"Là ai tặng vậy ta?"

Nó cầm lấy hộp quà từ tay Hạ Vy và thắc mắc hỏi. Hạ Vy nhìn và nói:

"Mày hỏi tao, tao biết hỏi ai đây?"

Nó ngẩng đầu nhìn ba cô bạn ngồi phía trên và hỏi:

"Đây đây, là tụi mày tặng tao hả?"

Huỳnh Thủy, Yến Nhi, Lùn đều quay qua nhún vai và lắc đầu:

"Không phải là tụi tao tặng mày đâu."

Lùn nhìn hộp quà trên tay nó và cười tươi:

"Mày có cần ngạc nhiên đến thế không Tiểu Yến, hôm nay là Noel ai ai cũng được tặng quà mà"

Hạ Vy dùng tay bịt miệng cười:

"Tại mày không biết đó thôi Lùn, trước giờ có ai tặng quà cho Tiểu Yến nhà ta như vậy đâu."

Huỳnh Thủy cũng khẽ cười:

"Nhưng giờ không phải đã được tặng quà như vậy rồi sao?"

Yến Nhi nhìn hộp quà trên tay nó với ánh mắt đầy nghi ngờ:

"Có phải do hai người họ giờ trò không?"

Tụi nó đều hiểu "hai người họ" mà Yến Nhi nói là ai. Hạ Vy vội lấy hộp quà từ tay nó và mở ra coi.

"Đây, cẩn thận đó Vy."

Nó vội vàng nói.

Hoá ra bên trong hộp quà là một chú thỏ bông màu hồng, trông rất đáng yêu. Lùn và Huỳnh Thủy với Yến Nhi ngạc nhiên nhìn nhau, xem ra có người thích lắm nó thật rồi. Nhưng là ai, là người nào mà muốn làm đối thủ với đại hotboy Văn Thiện nhỉ?

Bộ mặt nó lộ rõ rất ngạc nhiên, rồi ôm chú thỏ bông lên:

"Thỏ con này tao đã thích lâu lắm rồi."

Hạ Vy ngồi chống cằm suy nghĩ:

"Cả tao cũng không biết mày đang thích con thỏ này nữa, vậy là ai biết mày thích và còn mua tặng?"

Nó khẽ nhún vai và lắc đầu:

"Tao không biết thật mà."

Yến Nhi ngồi quay qua và hỏi khẽ:

"Có phải là anh Thiện tặng, muốn làm mày bất ngờ không?"

Nó lắc đầu một cách khẳng định:

"Không phải là anh Văn Thiện đâu, vì nãy anh ấy còn nói với tao là tối nay anh ấy sẽ tặng quà tao."

Lúc này thầy giáo dạy môn toán Hoàng Lý đi vào, bước lên bục giảng. Vừa thấy ông ta thì cả lớp đều ngoan ngoãn trở về chỗ ngồi của mình.

Im lặng học được một lúc, Hạ Vy vô tình quay qua thì lại thấy người ngồi bên cạnh mình đang úp mặt xuống bàn ngủ ngon lành. Đôi lông mày xinh đẹp của Hạ Vy nhíu chặt lại, thật ra Tiểu Yến nó dạo này đang làm gì mà sao cứ ngủ gật trong lớp hoài vậy?

Đúng lúc đó thầy Hoàng Lý đang đi dài dài để điểm tra. Hạ Vy đã lên vỗ vai nó cố kêu nó dậy nhưng nó ngủ say quá, ngủ say như chết vậy. Thầy Hoàng Lý đứng nhìn nó và gọi lớn:

"Em Tiểu Yến..."

Nó vẫn ngủ say, không chút cử động. Tụi người Hạ Vy lo lắng nhìn nó và gọi khẽ:

"Này Tiểu Yến, mày dậy đi. Tiểu Yến à."

Nó vẫn ngủ một cách ngon lành khiến cho thầy Hoàng Lý tức giận:

"TRẦN TIỂU YẾN, EM DẬY CHO TÔI NGAY."

Tiếng hét lớn đầy tức giận của thầy Hoàng Lý khiến nó giật mình thức dậy, nó hoảng hốt đứng lên:

"Dạ...sao hả...thầy?"

Mỹ Ngân không nhân lúc này thêm dầu vào lửa thì thật đáng tiếc, ả nói vu vơ một mình:

"Haizz sao lại có người không biết tôn trọng thầy Hoàng Lý đến thế nhỉ? Trong tiết dạy của thầy lại ngủ gật."

Huỳnh Thủy bực mình nói:

"Mỹ Ngân, mày không lên tiếng thì cũng chẳng ai nói mày bị cầm đầu."

"RẦM!!!!"

Thầy Hoàng Lý tức giận đập mạnh bàn:

"Trần Tiểu Yến, em ra ngoài đứng hết tiết của tôi. Nhanh."

Hạ Vy vội lên tiếng nói:

"Dạ thưa thầy, tại tối qua em và Tiểu Yến thức khuya học bài nên mới vậy. Xin thầy hãy rộng lượng bỏ qua cho Tiểu Yến lần này ạ."

Mỹ Ngân lại xen vào:

"Chỉ ra ngoài đứng thôi đã nhẹ lắm rồi mà còn ở đó cầu xin."

Yến Nhi bật dậy nhìn Mỹ Ngân với ánh mắt bực tức:

"Mày im miệng chết hả? Sao nói hoài không thôi vậy?"

Vì sợ với tình hình như vậy một hồi thì bị phạt cả đám là chết thật nên nó vội lên tiếng:

"Thôi mọi người bình tĩnh lại đi, chỉ ra ngoài đứng chút thôi không sao đâu mà."

Nói xong nó khẽ bước ra ngoài. Mỹ Ngân cười vui và vỗ tay, đúng là cơ hội trời ban mà.

Lùn kéo Yến Nhi ngồi xuống và nói nhỏ:

"Mày đừng cho những người xấu đó có cơ hội."

Yến Nhi vẫn bực mình:

"À ta thật sự rất đáng ghét, cứ thêm dầu vào lửa hoài."

Huỳnh Thủy quay lại và nói nhỏ:

"Bình tĩnh lại đi, chờ tan học rồi tính đi."

Hạ Vy khẽ nhìn ra cửa thì thấy nó đang đứng tựa tường. Nhưng hình như nó lại ngủ gật nữa rồi, đầu nó cứ nghiêng ngả. Trời ơi là trời, đứng mà cũng ngủ được nữa hả?

...

Đang ngủ say thì nó bỗng có cảm giác mình đang được ai đó cồng, khi cố mắt ra thì thấy bản thân mình đúng thật là đang trên lưng một người con trai.

"AAAA. Anh là ai, mau thả tôi xuống."

Nó hốt hoảng dùng hai tay đánh mạnh vào lưng người con trai kia và hét lên.

Người con trai kia bị đánh nên đành cúi người thả nó xuống.

"Tiểu Yến, em đừng sợ mà."

Một giọng trầm ấm quen thuộc bỗng vang lên. Nó nhận ra giọng nói ấy là của ai:

"Anh Văn Thiện..."

Người con trai đang ở trước mặt nó chính là Văn Thiện, chứ chẳng phải ai xa lạ hết. Nó thoáng ngạc nhiên, rồi nhìn xung quanh và hỏi:

"Sao lại là anh chứ? Và sao em lại đây, em nhớ đang ở trường mà."

Văn Thiện bước đến gần và góp nhẹ mũi nó:

"Em còn dám hỏi nữa sao? Ngủ say như chết vậy, bị người mang đi bán còn không biết nữa đó."

Nó vẫn thắc mắc hỏi:

"Nhưng tại sao chúng ta lại ở ngoài đường thế này?"

Văn Thiện nhìn nó và nói:

"Có người nhắn tin báo cho anh biết, em bị phạt đứng vì ngủ gật trong lớp. Khi anh chạy xuống thì lại thấy em đứng tựa tường ngủ rất say nên anh lên đưa em về luôn."

Nó dùng tay bụi bụi mắt và thầm nghĩ, là ai lại nhiều chuyện như thế chứ? Mà khoan đã, anh vừa nói là lên đưa nó về hả?? Đôi lông mày xinh đẹp của nó khẽ nhíu lại:

"Anh và em...đang...trốn...học hả?"

Văn Thiện gật đầu một cách thần nhiên:

"Ừ đúng rồi."

Nó quay qua đập đầu nhẹ vào cây cột điện kế bên:

"Híchic...thế nào Vy cũng là em một trận cho mà coi."

Văn Thiện nhẹ nhàng xoay người nó lại và hỏi:

"Dạo này em bị làm sao vậy Tiểu Yến? Hay là em thấy không khỏe ở đâu hả?"

Nó vội lắc đầu và cười cười:

"Em...vẫn bình...thường...mà...có gì đâu."

Văn Thiện nhíu mày chặt lại:

"Vậy sao cứ buồn ngủ hoài? Em đó Tiểu Yến, hãy ngoan ngoãn nói thật cho anh biết đi."

Nó cúi đầu và khẽ bước đi:

"Tôi em mới nói, được không anh?"

...

Vừa nghe tiếng trống ra chơi vang lên thì Yến Nhi và Huỳnh Thủy với Lùn liền chạy ra khỏi lớp tìm nó. Nhưng lại không thấy nó ở đâu. Yến Nhi nhìn xung quanh và hỏi:

"Ừa Tiểu Yến đâu mất rồi?"

Huỳnh Thủy cũng nhìn xung quanh tìm nó:

"Hay là nó lại xảy ra chuyện gì nữa rồi."

Lùn tỏ ra lo lắng nói:

"Dạo này không biết Tiểu Yến bị làm sao nữa, trông nó mệt lắm đó."

Huỳnh Thủy và Yến Nhi nhẹ gật đầu, họ thật không biết nó dạo này bị gì mà cứ ngủ gật hoài.

"Có lẽ tao biết lí do tại sao Tiểu Yến bị vậy rồi."

Hạ Vy cầm hai balô nặng nề khẽ bước ra và nói. Tội người Huỳnh Thủy thoáng ngạc nhiên quay đầu lại, họ bỗng đồng tâm nói:

"Là lí do gì vậy Vy, mày mau nói đi."

Hạ Vy lấy từ balô màu hồng của nó bỏ quên ra một chiếc hộp và mở ra. Trước mặt mọi người giờ là những cái móc khoá điện thoại, hình búp bê mặc đầm bằng len nhỏ, đáng yêu vô cùng. Hạ Vy lấy từng cái đưa cho từng người, vì cô đoán ra được nó muốn tặng ai cái nào.

Móc khoá điện thoại của Huỳnh Thủy là màu đỏ viền hồng, giống tính cách của nhỏ, vừa cá tính vừa nhẹ nhàng.

Của Yến Nhi thì là màu xanh viền đen, cũng như tính cách của cô ấy, hoà đồng nhưng lại có chút gì đó khép kín.

Của Lùn là màu màu hồng viền trắng, rất giống tính cách của nhỏ, dịu dàng như gió.

Trong hộp còn hai cái móc khoá điện thoại khác, nhìn hơi giống nhau. Một cái màu xanh da trời viền hồng, một cái màu hồng viền xanh da trời. Chắc là của Hạ Vy và nó rồi.

Nhưng Hạ Vy thật nghĩ không ra, hai màu này có ý nghĩa gì? Trong cô đang có một dấu hỏi to.

Huỳnh Thủy bật cười:

"Tao cũng hiểu ra lí do tại sao rồi."

Yến Nhi nghi ngờ hỏi:

"Có thật mấy cái này do Tiểu Yến tự làm không trời?"

Lùn ngắm nhìn móc khoá điện thoại trên tay mình và cười tươi:

"Tiểu Yến gốc nhà ta đúng là biết cách làm người ta bất ngờ mà."

"Xuống căn teen đi."

Hạ Vy nói rồi quay lưng đi. Yến Nhi vội hỏi:

"Không đi tìm Tiểu Yến sao?"

Hạ Vy vừa khẽ bước đi và nói lớn:

"Lúc này Văn Thiện đã lên đưa nó đi rồi."

Dù trong lớp học nhưng ánh mắt cô luôn theo dõi nó bên ngoài mà.

Huỳnh Thủy vội chạy theo khoác vai Hạ Vy và vui vẻ hỏi:

"Quà Noel của mày đâu?"

Lùn và Yến Nhi đi theo phía sau. Hạ Vy nhếch môi cười nhẹ:

"Bụng tui mày đựng được bao nhiêu trà sữa thì tao trả tiền bấy nhiêu."

Nghe vậy mắt của ba cô bạn liền sáng rỡ như những ngôi sao trên bầu trời đêm, họ đứng là bị nghiện trà sữa mất rồi:

"Món quà Noel này tuyệt vời nhất đấy Vy."

Bốn cô gái nhỏ vui vẻ cùng nhau xuống căn teen.

...

Văn Thiện và Tiểu Yến nó đang nắm tay đi đến trạm xe buýt. Anh luôn nắm chặt tay nó, giống đang muốn sưởi ấm cho bàn tay lạnh như băng của nó vậy đó. Nó thắc mắc hỏi:

"Ủa tại sao chúng ta lại đi trạm xe buýt này? Trạm này đâu có chạy ngang qua nhà em đâu."

Văn Thiện dịu dàng nhìn nó:

"Nếu anh không nói chúng ta sẽ đi đâu thì em có đồng ý đi theo anh không Tiểu Yến?"

Không chút suy nghĩ gì thì nó đã gật đầu một cách kiên định:

"Em sẽ đi theo anh, dù có đi đâu."

Văn Thiện thoáng ngạc nhiên:

"Nhưng tại sao?"

Nó vui cười và trả lời:

"Chỉ đơn giản vì em tin anh thôi, em tin anh Văn Thiện sẽ không bao giờ làm hại em."

Văn Thiện nghe xong những lời đó của nó liền mỉm cười:

"Anh có thể hại bất cứ ai ngoài trừ em thôi...em là người duy nhất mà anh đây nguyện bảo vệ bằng sinh mạng của mình."

Rồi anh hôn lên trán nó và khẽ nói:

"Anh cảm ơn em vì lúc nào cũng đồng ý tin tưởng anh."

Nó vội lắc đầu, trước giờ nó đâu cần anh cảm ơn vì điều này đâu. Nó là người chỉ làm theo trái tim mình nhắc bảo thôi chứ không quan tâm những lời người khác nói.

Hai người bước đi tiếp tục. Văn Thiện nhìn nó và nói thầm:

"Tiểu Yến, nếu một ngày nào đó anh làm gì có lỗi với em thì xin em hãy tha thứ cho anh, xin đừng hận anh nha...anh thật sự không muốn đâu."

Ánh mắt Văn Thiện anh lúc này bất chợt u buồn, hình như trong lòng anh có một bí mật nào đó không thể nói ra.

Cuối cùng Văn Thiện và nó đã đến được trạm xe buýt, ở đây có nhiều người ngồi chờ. Nhưng đa số là những ông bà lão hơn 70 tuổi, nhìn họ diu nhau đi trông thật hạnh phúc.

Không hiểu tại sao nhìn cảnh tượng này thì trong lòng nó bỗng ao ước, khi nó già có thể giống những ông bà lão này, có một người luôn bên nó.

Và nó mong muốn người ấy sẽ là Văn Thiện chứ không phải một ai khác nữa, nó thật lòng mong muốn anh sẽ cùng nó đi đến cuối cuộc đời này...

Văn Thiện lấy hai trăm ngàn từ bóp ra và bỏ vào túi quần sau nhưng hình như anh cố ý đưa nửa tờ tiền lộ ra. Anh quay sang nhìn nó và nói:

"Tiểu Yến, lát nữa em có thấy gì cũng đừng lên tiếng nhé."

Dù không hiểu lắm nhưng nó vẫn gật đầu.

Xe buýt đã đến và mọi người vui vẻ lên xe, rất đông người không còn ghế ngồi nên những người trẻ đều đứng, nhường ghế cho những ông bà lão kia. Văn Thiện cố ý đứng phía sau nó, không để ai có thể đụng đến nó được.

Nó quay đầu lại nhìn Văn Thiện với ánh mắt khó hiểu, thật ra anh đang có ý định gì đây. Văn Thiện cúi xuống nói khẽ bên tai nó:

"Em hãy chú ý phía sau anh đi."

Nó khẽ nhìn ra sau lưng Văn Thiện thì thấy lúc này có một cô bé gái khoảng 9, 10 tuổi đang lén lén bước đến gần Văn Thiện rồi cô bé rất nhanh lấy mất hai trăm ngàn trong túi Văn Thiện.

Vừa lúc đó xe buýt đến trạm dừng, cô bé ấy vội chạy xuống. Văn Thiện và nó cũng bước xuống xe, đi theo lưng cô bé ấy. Văn Thiện nắm tay nó bước đi và nói khẽ:

"Cô bé tội nghiệp lắm, gia đình không chỉ nghèo mà còn không được cha mẹ thương yêu, thường xuyên bị đánh đập. Thế nên anh lâu lâu đi xe buýt để em ấy móc túi."

Nghe xong nó liền mỉm cười, con người Văn Thiện đúng là rất lương thiện. Giúp người chẳng hề nói ra, chẳng mong đền đáp.

"Hay là em nhờ anh hai nghĩ cách giúp em ấy nhé."

Nó suy nghĩ rồi nói. Văn Thiện gật đầu và cười tươi:

"VẬY anh cảm ơn em nhiều nha Tiểu Yến, anh cũng không giúp gì được em ấy nhiều."

...

- Buổi tối, ở rạp chiếu phim

Gia Lâm sau khi đi làm thêm về thì ghé vào rạp chiếu phim luôn, vì y có hẹn xem phim với Yến Nhi, không muốn đến trễ.

Vừa đến thì đã nhìn thấy Yến Nhi đang đứng chờ, trên tay còn ôm hai hộp bắp rang to và hai chai nước ngọt.

"Đến sớm quá nhỉ?"

Gia Lâm bước đến và nhếch môi cười. Yến Nhi giật mình quay qua rồi hỏi giọng giận dỗi:

"Chứ không phải do anh đến trễ à?"

Gia Lâm bỏ hai tay vào túi quần và nói:

"Thế mà tôi tưởng hai lúa cô mới lần đầu tiên đi xem phim chứ?"

Yến Nhi bực tức quay qua chỗ khác:

"Biết trước vậy tôi đã không mua phần của anh."

Gia Lâm bỗng giật lấy chai nước ngọt từ tay Yến Nhi và hỏi:

"Làm gì tốt bụng dữ vậy, có độc không đây?"

Yến Nhi vội nói:

"Anh đừng lấy lòng tiểu nhân so lòng quân tử."

Gia Lâm nhìn và nói:

"Cô có phải quân tử đâu."

Yến Nhi nhìn lại mình, rồi hiểu ra vấn đề nên cứng họng không thể nói gì nữa. Ý của Gia Lâm muốn nói là, Yến Nhi cô ấy là một cô gái chứ đâu phải là đàn ông đâu mà nói quân tử hay không.

"Vào coi phim thôi."

Gia Lâm mở chai nước ngọt ra uống một ngụm lớn và nói. Yến Nhi liếc nhìn, y nghi ngờ có độc mà tại sao vẫn còn dám uống, bộ không sợ độc chết sao?

Đang đi thì Gia Lâm bỗng lên tiếng:

"Yến Nhi, một là chủ nhật cô rảnh không?"

Yến Nhi đang bước đi phía sau, nghe hỏi vậy liền ngẩng đầu lên nhìn:

"Anh hỏi để làm gì?"

Gia Lâm quay người qua nhìn và nhàn nhạt nói:

"Một bọn trẻ sẽ dọn vào nơi ở mới, tôi muốn nhờ cô đến giúp một tay."

Nghe làm việc tốt thì Yến Nhi liền vui vẻ gật đầu:

"Rảnh, rảnh. Tôi sẽ đến giúp."

...

Văn Thiện đang chạy xe đạp đến nhà nó, để chở nó đi chơi Noel. Vừa đến nơi thì anh đã thấy nó đang đứng ngoài cửa chờ.

Vẫn là kiểu tóc thân quen ấy, hai bím con với mái tóc dài buông xuôi sau lưng. Vẫn là khuôn mặt dễ thương ấy, lúc nào cũng có nụ cười trên môi.

Nó đang khoác trên người mình một bộ đồ đơn giản, một chiếc áo kiểu màu hồng với chiếc quần ôm đen dài với một chiếc áo khoác lông trắng. Tuy rất đơn giản nhưng lại trông rất dễ thương, điểm nổi bật nhất là hộp quà màu đỏ trên tay nó.

"Tiểu Yến, anh đến rồi nè."

Văn Thiện dừng xe lại trước mặt nó và cười nói. Anh đang khoác trên người mình một chiếc áo sơ mi trắng tay dài với một chiếc quần tây đen dài, trông anh rất đẹp trai.

Nó nhìn xe đạp và hỏi:

"Không phải anh để xe ở trường học rồi sao?"

Văn Thiện bước xuống xe, đứng đối diện với nó và nói:

"Là anh nhờ Nghĩa và Vy chạy về giúp. Mà em mặc như vậy đủ ấm không? Trời lạnh lắm đó."

Nó tỏ ra không vui nói:

"Anh biết trời lạnh rồi mà còn ăn mặc như vậy nữa."

Văn Thiện lắc đầu và cười nói:

"Ồ tại áo khoác của anh mang đi giặt hết rồi chưa khô..."

Nó giận dỗi nói:

"Mặc vậy đi chơi anh không bị cảm lạnh mới lạ đó."

Rồi nó đưa hộp quà trên tay mình cho Văn Thiện:

"Tặng anh nè. Giáng sinh vui vẻ và ấm áp nhé."

Văn Thiện nhận lấy hộp quà từ tay nó và nhìn với ánh mắt đầy niềm vui:

"Anh có thể mở ra xem không?"

Nó khẽ gật đầu. Văn Thiện cẩn thận mở hộp quà ra xem, hoá ra là một chiếc áo khoác len màu xanh biển. Anh lúc này đã hiểu ra gì đó nên vội hỏi:

"Em vì đan chiếc áo khoác này cho anh mà thức khuya nhiều ngày, phải không?"

Nó gật gù, khuôn mặt nó tỏ ra nhút nhát vì sợ anh sẽ giận gở vào đầu nó. Ánh mắt Văn Thiện bỗng u buồn và buột miệng gọi khẽ:

"Tiểu Yến..."

Nó nói lắp bắp:

"Anh đừng...la em mà... Hồi...trưa... Vy đã gọi la em...một trận rồi..."

Văn Thiện để hộp quà lên xe đạp rồi bước đến gần nó hơn và đưa tay vuốt ve mặt nó một cách dịu dàng:

"Sau này đừng ngốc vậy nha, quà em tặng dù là gì anh cũng thích hết. Không cần phải vất vả thế đâu."

Nó nhẹ lắc đầu và tươi cười nói:

"Tại đây là Giáng sinh đầu tiên của chúng ta nên em muốn đặc biệt chút thôi....hơn nữa anh Văn Thiện lúc nào khiến em cảm thấy ấm áp....em..em cũng muốn khiến anh Văn Thiện cảm thấy ấm áp..."

Văn Thiện mỉm cười hạnh phúc:

"Em đúng là đồ ngốc mà. À anh cũng có quà tặng em nè."

Anh quay qua lấy hộp quà trong rổ xe đạp lên và quay lại đưa cho nó:

"Giáng sinh vui vẻ nhé Tiểu Yến."

Nó vui vẻ mở quà, trong hộp quà là một đôi giày bata trắng.

"Đôi giày???? Hình như ý nghĩa tặng giày cho người khác không được tốt lắm đâu."

Nó nghiêng đầu nhìn Văn Thiện và nói:

Văn Thiện kéo nó vào ngồi xuống ghế, sẵn tay lấy lại hộp quà và anh nhẹ nhàng quỳ một chân xuống. Nó hoảng hốt hỏi:

"Anh Văn Thiện đang làm gì vậy?"

Văn Thiện nhẹ nhàng cầm chân nó đặt lên đùi mình, rồi cởi đôi giày búp bê mà nó đang mang và vừa mang đôi giày bata trắng cho nó vừa nói:

"Đôi giày này không phải đôi giày bình thường đâu."

Nó khó hiểu nhìn:

"Không phải đôi giày bình thường là sao?"

Sau khi mang giày cho nó xong thì Văn Thiện đứng dậy:

"Ồ sau gót có một cục nhỏ, em bấm thử xem."

Nó gật đầu và cúi xuống bấm nhẹ cái cục nhỏ sau gót giày, chưa đến một phút thì dưới bàn giày xuất hiện hai hàng bánh xe nhỏ, giống như giày patin vậy. Nó ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Văn Thiện:

"Đây là...?"

Văn Thiện nắm tay nó đứng dậy và nói rõ:

"Giày này anh vì em mà nghĩ ra và nhờ Khánh Nghĩa làm giúp. Đôi giày này được thiết kế như patin, bánh xe được chọn loại tốt nhất nên bất cứ đường nào cũng đi được. Rất tiện cho những lúc gặp nguy hiểm, vừa chạy nhanh vừa không phát ra tiếng động."

Nghe xong đôi mắt nó phát sáng, woa sao Văn Thiện anh lại tài giỏi đến thế này:

"Chỉ một mình em có thôi sao?"

Văn Thiện khẽ lắc đầu:

"Lúc đầu anh tính vậy nhưng Khánh Nghĩa lại không đồng ý, muốn làm cho mọi người trong hội. Thế nên giờ mỗi người đều có một đôi."

Nó vui mừng ôm lấy Văn Thiện:

"Anh tài giỏi quá đi."

Văn Thiện bật cười và vỗ vỗ lưng nó:

"Đang ở nhà em đó Tiểu Yến."

Nó giật mình buông Văn Thiện ra, quay lại xem có ai hay không? May quá, ba mẹ nó đã lên lầu trên hết rồi.

"Chúng ta đi gặp Vy và anh Nghĩa đi."

Nó vội kéo Văn Thiện đi, ra khỏi nhà của nó. Nếu không nhanh, lỡ bị ba mẹ nó bắt gặp thì thật không biết phải làm sao đây.

*****Hết chương 31*****

Lỡ viết quá dài rồi ^^

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Nguyện làm bao cát

Bầu trời hôm nay rất trong lành, khiến người người đều cảm thấy dễ chịu. Ở ngôi nhà trắng xinh đẹp ngoại ô Sài Gòn đang rất đông vui, bởi những cậu trai cô gái đang vừa quét dọn vừa cười nói vui vẻ với nhau. Đó toàn những người quen thuộc, không một ai xa lạ hết.

Văn Thiện, Tiểu Yến nó, Gia Lâm, Yến Nhi.

Hôm nay là chủ nhật không phải đi học nên tụi nó đến ngôi nhà ở ngoại ô Sài Gòn mà Gia Lâm mới thuê lại, quét dọn và trang trí lại chút để chiêu những đứa trẻ mồ côi dọn vào ở.

Văn Thiện và nó đang quét dọn tầng dưới, cả hai đều đang rất vui. Nó quay qua nhìn Văn Thiện và nói khê:

"Em cảm ơn anh vì đã đến giúp."

Văn Thiện lắc đầu và cười nhẹ:

"Được ngắm nhìn em mà sao anh có thể từ chối được."

Nó đỏ mặt rồi nói đùa:

"Hoá ra anh Văn Thiện cũng không tốt như em nghĩ, tưởng anh đến giúp những đứa trẻ...ai ngờ anh đến ngắm em thôi."

Văn Thiện cười cười, không nói gì. Nhưng lại nói thầm trong lòng:

"Thì anh vốn không tốt như em nghĩ mà..."

Nó vừa quét nhà vừa nói:

"Nếu Vy đến đây sẽ vui hơn, sẽ đùa giỡn với em."

Nghe vậy Văn Thiện liền tò mò hỏi:

"Dạo này Vy và Nghĩa đang làm nhiệm vụ gì? Sao bạn quá vậy?"

Nó đứng thẳng người và nói:

"À tại dạo này Evil mới mở ra một phòng khám thường xuyên lừa gạt người bệnh mua thuốc giả nên anh hai em cho anh Nghĩa và Vy theo dõi."

Văn Thiện khê nhú mày lại, tỏ ra bức mình:

"Đúng là một bọn người vô lương tâm, cả người bệnh cũng lừa gạt nữa."

Nó nhẹ gật đầu:

"Có Vy rồi thì bọn họ sẽ mau bị cảnh sát bắt thôi."

Văn Thiện gật đầu:

"Em đồ mồ hôi rồi để anh lau cho nha."

Rồi anh lấy khăn giấy trong túi áo khoác ra lau mồ hôi trên trán nó một cách nhẹ nhàng.

Nó nhìn và hỏi:

"Vói cô gái nào anh cũng dịu dàng như vậy sao?"

Văn Thiện hơi ngạc nhiên rồi khẽ bật cười:

"Đồ ngốc, anh chỉ dịu dàng với một mình em thôi."

Nó mỉm cười hạnh phúc:

"Là anh nói đó nha. Anh sẽ mãi mãi bên em, được không?"

Văn Thiện ôm lấy nó vào lòng và buồn bã gật đầu:

"Được, anh sẽ mãi mãi bên em, bảo vệ em...trừ khi...em không muốn nhìn thấy anh nữa thôi..."

Có lẽ tình cảm trong nó dành cho Văn Thiện càng ngày càng nhiều hơn nên mới mong muốn bên cạnh anh mãi mãi như vậy.

Gia Lâm đã mua mấy giường hai tầng nên đang cùng với Yến Nhi sắp xếp gối mền trong phòng lầu trên. Có bốn căn phòng, mỗi phòng đều rất rộng lớn nên để được sáu chiếc giường tầng.

Yến Nhi vừa trải ga giường vừa nhìn Gia Lâm bên cạnh, cô ấy không ngờ y không chỉ trả tiền thuê nhà mà còn lấy tiền túi ra mua đồ dùng nữa. Nếu như hồi sớm cô ấy vô tình nhìn thấy y lấy tiền ra thanh toán khi người ta mang đồ đạc đến thì chắc chắn cô ấy sẽ không bao giờ biết được.

Anh chàng Gia Lâm này xem ra cũng giống soái ca trong ngôn tình quá nhỉ? Làm việc tốt chẳng bao giờ cho người ta biết. Mà điều Yến Nhi thắc mắc, thật ra Gia Lâm y phải đi thêm bao nhiêu việc mới trả nổi mấy thứ này.

Gia Lâm trải ga giường xong hết, vô tình quay qua thì thấy cô gái đang ngồi ở giường trên thất thần, hình như đang lạc trong suy nghĩ?

"Này bà chán, làm gì như bức tượng vậy?"

Gia Lâm đưa tay lên búng một cái và hỏi. Yến Nhi khẽ giật mình nhìn xuống:

"Hả? Anh vừa hỏi gì?"

Gia Lâm cúi người lượm rác ở dưới sàn nhà lên bỏ vào bao:

"Lo làm xong mau đi, chứ ở đó mơ mộng."

Yến Nhi thờ ra và bước xuống. Nhưng vì một chút cẩn thận nên cô ấy bị trượt chân té ngã xuống..

"Cẩn thận."

Gia Lâm vừa thấy thì đã vội chạy đến. Cứ thế Yến Nhi ngã xuống trong tay Gia Lâm, rồi cả hai cùng ngã xuống sàn nhà.

Tư thế của Gia Lâm và Yến Nhi giờ nếu như có người bỗng bước vào thì sẽ hiểu lầm ngay, sẽ tưởng hai người họ đang thân mật với nhau.

Yến Nhi đang nằm trên người Gia Lâm, hai tay Gia Lâm lại ôm chặt lấy cô gái đang trên người mình.

Yến Nhi bất giác ngẩng đầu lên nhìn. Và hai ánh mắt vô tình va chạm vào nhau. Hai ánh mắt đều chỉ có hình bóng đối phương, chẳng thấy gì hết. Hai trái tim cũng vô tình đập loạn nhịp.

Gia Lâm lúc này mới có cơ hội nhìn rõ khuôn mặt của Yến Nhi, cô ấy khuôn mặt khá hoàn hảo nhưng điểm nổi bật nhất là đôi mắt bồ câu, vừa sáng vừa long lanh.

Yến Nhi lúc này cũng nhìn rõ khuôn mặt thanh tú của Gia Lâm, lông mày y vừa dài vừa đậm, đôi mắt y vừa to vừa sáng. Chiếc mũi cũng cao, đôi môi dày.

"Yến Nhi, nằm trên người tôi đủ chưa?"

Gia Lâm buông tay xuống dưới sàn và hỏi khẽ. Yến Nhi hoảng hốt ngồi dậy:

"Xin lỗi...tôi không cố ý..."

Rồi cô ấy bất chợt nhớ ra điều gì đó nên vội đưa tay sờ trán Gia Lâm:

"Anh đang bị sốt cao."

Gia Lâm chống tay ngồi dậy, giật tay Yến Nhi ra:

"Cô lo làm việc đi. Nhiều chuyện quá làm gì?"

Rồi y cố đứng dậy cầm bao rác lên, bước nhanh ra ngoài. Nhưng chưa tới cửa thì y bỗng nhiên thấy chóng mặt, đứng không vững.

Yến Nhi thấy vậy liền chạy đến đỡ và lo lắng hỏi:

"Anh có sao không?"

Gia Lâm khẽ nhắm mắt lại, tỏ ra rất khó chịu. Y chống tay lên cửa và lắc đầu:

"Tôi không sao."

Yến Nhi khẽ nhún mày lại:

"Anh đừng có cố nữa để tôi dìu anh xuống dưới nhà ngồi nghỉ."

Không cho Gia Lâm từ chối, Yến Nhi dìu y nhanh xuống dưới nhà.

Từ lầu thang đi xuống thấy nó và Văn Thiện đang sắp xếp bàn làm việc cho người quản lí của bọn trẻ. Yến Nhi nói lớn:

"Tiểu Yến, mày giúp tao một tay với."

Nó ngẩng đầu lên nhìn, thấy anh hai của mình đang được Yến Nhi dìu xuống thì liền lo lắng hỏi:

"Anh hai bị sao vậy?"

Rồi chạy đến dìu Gia Lâm phụ Yến Nhi xuống lầu thang. Văn Thiện kéo ghế để Gia Lâm ngồi xuống và hỏi:

"Anh Lâm, có sao không?"

Gia Lâm vội lắc đầu:

"Anh không sao đâu, các em đừng lo quá."

Yến Nhi bỗng lớn tiếng:

"Cái gì không sao chứ, anh đang sốt rất cao đấy."

Gia Lâm dùng một tay bịt tai lại và liếc nhìn Yến Nhi:

"Bộ cô muốn khiến cho tôi bị điên hả?"

Nó lo lắng đặt tay lên trán Gia Lâm và nói:

"Anh hai nóng quá. Hay là để em chạy đi mua thuốc nhé."

Yến Nhi lại vội nói:

"Tao đi với mày, ở đây tao rảnh đường hơn."

Nó gật đầu rồi quay sang nhìn Văn Thiện và nói:

"Làm phiền anh coi anh hai em chút nha."

Văn Thiện liền gật đầu:

"Anh biết rồi."

Yến Nhi và nó nắm tay nhau chạy nhanh đi. Giờ thì chỉ còn Gia Lâm với Văn Thiện thôi. Hai hotboy khiến căn nhà đã đẹp mà nay càng đẹp hơn.

Gia Lâm cố mở mắt và nói:

"Thiện, cậu ngồi xuống đi tôi có chuyện muốn nói với cậu."

Văn Thiện kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Gia Lâm và hỏi:

"Là chuyện gì vậy anh?"

Gia Lâm cố ngồi thẳng lưng:

"Tiểu Yến đã kể cho tôi nghe chuyện cô bé xe buýt rồi... Cậu làm thế là không đúng đâu."

Văn Thiện ngồi im lặng nghe. Gia Lâm nói tiếp:

"Tôi nói vậy không phải trách cậu, chỉ muốn nhắc nhở cậu thôi. Thật ra muốn giúp người còn có nhiều cách khác, đâu cần để tiền trong túi cho cô bé đó lấy đâu. Cậu biết vậy là hại cô bé đó phạm tội không?"

Văn Thiện nhẹ gật đầu, anh đúng là xử lí chưa được tốt lắm:

"Dạ em không nghĩ sâu xa vậy, em hứa sau này sẽ không làm vậy nữa."

Gia Lâm bịt miệng ho vài tiếng rồi nói:

"Chiều hôm qua tôi đã đi theo cô bé đó để gặp người lớn trong nhà và tìm giúp cô bé một công việc nhẹ nhàng nên cậu không cần lo nữa."

Văn Thiện vội đứng dậy rót một ly nước rồi đặt vào tay Gia Lâm và nói:

"Dạ em cảm ơn anh Lâm nhiều lắm ạ."

Gia Lâm nhận lấy ly nước và uống một ngụm, rồi nhẹ lắc đầu:

"Khỏi cảm ơn, chỉ cần đối xử tốt với Tiểu Yến là được rồi. Nếu cậu dám làm tổn thương nó thì tôi sẽ không tha cho cậu đâu."

"Dạ em biết rồi."

Văn Thiện gật đầu. Nhưng ánh mắt anh lại bỗng u buồn, anh sợ sẽ có ngày đó...

Trong lòng Văn Thiện anh rót cuộc đang giấu bí mật gì đây???? Không ai biết...

Lúc này nó và Yến Nhi mua thuốc về. Vừa về tới thì nó liền nói lớn:

"Anh hai, tụi em đã mua thuốc và đồ ăn cho anh rồi nè."

Gia Lâm khẽ lắc đầu và thở dài, y thật chịu thua với đứa em gái này. Lúc nào nó cũng vậy hết, chưa thấy người thì đã nghe tiếng rồi.

Yến Nhi và nó bước nhanh vào nhà. Yến Nhi lấy hộp cháo ra đưa cho Gia Lâm và nói:

"Anh ăn đi rồi uống thuốc."

Trong lúc Gia Lâm đang đưa tay cầm hộp cháo thì...

"RENG RENG."

Tiếng điện thoại di động bỗng vang lên. Y lấy điện thoại trong túi quần tây đen ra và bấm nhận cuộc gọi.

Không biết đầu dây bên kia là ai và nói những gì mà tụi nó chỉ thấy lông mày thanh tú của Gia Lâm nhíu chặt lại.

"Giờ anh sẽ đến ngay."

Gia Lâm vội vàng đứng dậy và bước nhanh.

"Đã có chuyện gì vậy anh hai?"

Nó vội hỏi. Gia Lâm không thèm trả lời nó cứ bước đi nhanh. Nhưng Yến Nhi đã nhanh một bước, chặn y lại:

"Anh đang bị sốt mà còn muốn đi đâu nữa?"

Gia Lâm nhìn và nói:

"Khánh Nghĩa vào bệnh viện rồi."

Nói vừa hết câu thì y lại bước nhanh đi. Nhưng lúc đang lướt qua Yến Nhi thì con chóng mặt thêm một lần nữa kéo tới, y đã vấp ngã vào người Yến Nhi.

Hộp cháo thơm ngon đã sàn nhà và đổ hết ra ngoài, vì Yến Nhi đã vội đỡ lấy Gia Lâm, khi y vấp ngã.

"Anh hai."

Nó thét lên và cùng Văn Thiện chạy đỡ Gia Lâm dậy. Yến Nhi vội nói:

"Mau đưa anh ấy vào phòng sau."

Thật ra nhà sau còn một căn phòng, là phòng lớn nhất. Văn Thiện đưa Gia Lâm vào căn phòng đó và cho y nằm xuống. Nó nhìn và hỏi:

"Anh thấy sao rồi anh hai?"

Gia Lâm cố lắc đầu:

"Không sao. Tao phải đi."

Nó dùng tay dìu Gia Lâm xuống giường và bực mình nói:

"Anh hai nằm yên cho em, anh hai không được đi đâu hết. Bên của anh Nghĩa thì để cho em và anh Văn Thiện giải quyết đi."

Yến Nhi gật đầu đồng ý:

"Tôi thấy Tiểu Yến nói đúng đó, anh cứ trao cho họ giải quyết đi."

Gia Lâm miễn cưỡng gật đầu rồi nhìn Văn Thiện và nói khẽ:

"Nhớ cẩn thận đó..."

Văn Thiện liền gật đầu:

"Đã rõ."

Rồi anh cùng với nó quay lưng đi. Yến Nhi nhìn Gia Lâm và thở dài:

"Anh nằm yên ở đó đi để tôi đi mua hộp cháo khác."

Văn Thiện với nó bắt Taxi về lại Sài Gòn và gọi điện thoại cho Hạ Vy hỏi rõ đầu đuôi.

Nó: "Alo Vy, rốt cuộc có chuyện gì vậy?"

Hạ Vy: "Là bọn người Evil phát hiện tụi tao theo dõi nên nén đá vào tổ ong...khiến ong bay ra rất nhiều."

Nó: "Vậy mày có sao không?"

Hạ Vy: "Không. Nhờ có Khánh Nghĩa nên tao không sao hết."

Nó: "Mày đang ở bệnh viện nào?"

Hạ Vy: "Tao đang ở bệnh viện..."

Sau khi cúp máy thì nó nhú mồm nhìn Văn Thiện, tỏ ra lo lắng:

"Anh làm việc ở quán đó hãy hết sức cẩn thận đó."

Văn Thiện nắm tay nó lên hôn nhẹ và mỉm cười:

"Anh biết rồi em không cần lo lắng quá như vậy đâu Tiểu Yến."

...

- Ở bệnh viện.

Văn Thiện và nó tới nơi thì đã nhìn thấy Hạ Vy đang ngồi trước cửa phòng cấp cứu với vẻ mặt buồn bã. Nó chạy tới bên cạnh Hạ Vy và hỏi:

"Vy, anh Nghĩa đâu rồi?"

Hạ Vy đưa mắt nhìn phòng cấp cứu:

"Anh ấy đang ở trong phòng cấp cứu đó."

Văn Thiện cũng bước nhanh tới và hỏi:

"Nghĩa bị ong gì đốt vậy?"

Hạ Vy cố nhớ rồi trả lời:

"Hình như là ong mật."

Văn Thiện tựa lưng vào tường và nói:

"Vậy chắc không sao đâu, ong mật không có độc."

Hạ Vy và nó nghe vậy thì rất vui mừng. Nhưng rồi Hạ Vy bỗng nhú mày khó hiểu nói:

"Vậy tại sao anh ấy lại mất xiu?"

Nó nhìn và nói:

"Chắc anh ấy mệt quá thôi."

Sau vài phút sau cửa phòng cấp cứu mở và bác sĩ bước ra. Tụi nó liền chạy tới hỏi:

"Bác sĩ, Khánh Nghĩa thế nào rồi?"

Bác sĩ cúi khẩu trang ra và nói:

"Không sao, bệnh nhân chỉ vì kiệt sức và bị ong đốt nhiều quá cùng lúc nên mất xiu thôi."

Nghe bác sĩ nói vậy ba người tụi nó thở ra nhẹ nhõm cùng lúc, vậy may quá rồi. Khoảng 30 phút sau Khánh Nghĩa được chuyển qua phòng bệnh thường.

Văn Thiện giờ tay coi đồng hồ rồi nói:

"Xin lỗi, sắp tới hai giờ trưa rồi anh phải đi."

Hạ Vy quay sang nhìn nó và hỏi:

"Tiểu Yến, mày đổi ca với tao được không? Chứ để Khánh Nghĩa ở đây một mình, tao không yên tâm."

Nó không do dự gật đầu:

"Không vấn đề. Mày cứ ở lại với anh Nghĩa đi."

Hạ Vy cười nhẹ:

"Hai người nhớ cẩn thận đó."

Văn Thiện và nó khẽ gật đầu rồi quay lưng đi. Hạ Vy ngồi xuống bên cạnh Khánh Nghĩa và nhớ lại chuyện hồi sớm.

Lúc bấy ong bay đến thì cậu đã ôm lấy, dùng thân mình che chở cho cô. Dù bị ong đốt đau đớn như thế nào cậu cũng ôm chặt lấy cô, không hề buông tay.

Hạ Vy cô trước giờ luôn mạnh mẽ, lúc nào đứng ra bảo vệ người khác. Thật không ngờ có ngày cô lại được người khác bảo vệ như vậy, cảm giác thật lạ quá. Cô tự hỏi, người con trai trước mặt vì sao lại bất cứ tất cả bảo vệ cô như vậy?

"Vy..."

Một giọng quen thuộc nhẹ nhàng vang lên từ phía sau. Hạ Vy phải quay đầu lại nhìn.

"Ừa Tiểu Yến, sao mày quay lại vậy?"

Hạ Vy vội đứng dậy và hỏi giọng ngạc nhiên.

Nó bước nhanh vào với một bịch nước đá trên tay, không trả lời câu hỏi của Hạ Vy mà bước thẳng đến chiếc tủ nhỏ bên giường bệnh của Khánh Nghĩa. Nó đặt bịch nước đá xuống tủ và lấy khăn tay từ túi đeo ngang người mình ra, rồi lấy vài viên đá bỏ vào khăn tay ấy gói lại.

"Trưởng tao không thấy hả?"

Nó quay qua và vừa cầm tay Hạ Vy lên vừa hỏi. Bàn tay Hạ Vy đang sưng đỏ vì ong đốt.

"Mày cố chịu đau chút nhé Vy."

Nó cẩn thận đặt khăn đầy đá lạnh lên bàn tay Hạ Vy, chườm lên vết sưng.

Hạ Vy hơi nhúm mày vì đau nhưng rồi sau đó lại mỉm cười:

"Không ngờ mày lại để ý như vậy."

Nó vẫn chú tâm chườm đá lên tay Hạ Vy và nói khẽ:

"Với mày, tao luôn để ý. Còn đau lắm không?"

Hạ Vy khẽ lắc đầu, tay đau nhưng trong lòng cô lại cảm thấy vui vô cùng. Nhỏ bạn thân này có những lúc khiến cho cô cảm thấy vui trong lòng như vậy đó.

"Mà này, lát nữa mày đi đến chỗ anh Thiện bằng gì vậy?"

Hạ Vy tò mò hỏi. Nó vẫn tiếp tục đồng tác chườm đá lên vết sưng ở tay Hạ Vy:

"Đi Taxi chứ đi bằng gì mày."

Hạ Vy nghiêng đầu nhìn và hỏi:

"Vậy mày có mang đủ tiền không?"

Nghe vậy nó liền ngẩng mặt lên với nụ cười tươi:

"Hay là tiền Taxi lát nữa mày trả đi."

Hạ Vy vừa nháy mắt vừa cười nói:

"Ok. Chuyện nhỏ như thả mà."

...

Yến Nhi đã cho Gia Lâm ăn cháo uống thuốc hết rồi nhưng vẫn còn sốt cao, y nóng như nồi lửa vậy đó. Yến Nhi đang ngồi bên cạnh lo lắng, cô ấy thật không biết phải làm sao luôn. Thường ngày y lạnh như băng, vậy mà giờ lại nóng như thế.

Gia Lâm dù rất khó chịu trong người nhưng trông y giờ vô cùng an tâm ngủ, hình như y biết cô gái nhỏ bên cạnh sẽ không bỏ y lại một mình, sẽ ngồi bên cạnh chờ y tỉnh dậy.

Trong giây phút này thật lạ, đôi oan gia mỗi lần gặp là luôn nói móc nhau nhưng giờ lại có thể im lặng bên cạnh nhau như thế này. Phải chăng là một lúc vô tình nào đó trái tim của hai người đã rung động?

Yến Nhi ngồi ngắm nhìn Gia Lâm yên giấc trên giường, không ngờ lúc Gia Lâm ngủ lại đẹp trai đến mức lạ thường như thế. Những ngón tay xinh đẹp Yến Nhi vô thức sờ từng nét trên khuôn mặt người con trai, từ lông mày xuống sống mũi, rồi tới đôi môi dày.

"Thật ra lúc anh cười, trông anh đẹp trai hơn."

Yến Nhi vừa chống cằm vừa nói khẽ. Vì có uống thuốc nên Gia Lâm ngủ rất say, dù Yến Nhi có làm gì hay nói gì chẳng nữa y đều chẳng hay biết.

Giờ phút này trông Yến Nhi tính nữ nhất, ánh mắt cô ấy có chút gì đó gọi là yêu thương và nụ cười nhẹ trên môi đầy ngọt ngào.

...

Sau một tiếng đồng hồ, cuối cùng Khánh Nghĩa cũng tỉnh lại. Cậu vừa mở mắt thì đã nhìn thấy Hạ Vy đang úp mặt ngủ bên cạnh mình, môi cậu khẽ mỉm cười. Người con gái này thật kì lạ, cả lúc ngủ cũng xinh đẹp chết người nữa.

Người con gái này như một ngôi sao sáng trên bầu trời dù cậu cố gắng như thế nào cũng với tới được nhưng hôm nay lại có thể bình yên bên cạnh như thế này.

Đôi mắt của Hạ Vy khẽ mở, nhìn thấy Khánh Nghĩa đã tỉnh lại thì liền vui mừng ngồi thẳng dậy:

"Cuối cùng anh cũng tỉnh lại rồi. Giờ anh cảm thấy sao?"

Khánh Nghĩa chống tay ngồi dậy và nhẹ lắc đầu:

"Anh không sao, em không cần lo đâu."

Hạ Vy đứng dậy rót nước rồi đưa cho Khánh Nghĩa:

"Anh uống chút nước đi."

Khánh Nghĩa không nhận lấy ly nước mà cầm tay Hạ Vy và lo lắng hỏi:

"Em cũng bị ong đốt nữa sao, đã súc thuốc chưa?"

Hạ Vy khẽ rút tay lại và nói:

"Lúc này Tiểu Yến đã chườm đá giúp rồi."

Khánh Nghĩa khẽ cười, đứng rồi với Hạ Vy trước giờ dù vết thương nhỏ bé nhất nó cũng nhìn thấy rõ và sẽ mau sức thuốc. Cậu hỏi khẽ:

"Ủa Tiểu Yến có đến đây sao?"

Hạ Vy ngồi xuống và gật đầu:

"Đúng ra em gọi cho anh Lâm để báo cáo tình hình nhưng anh ấy bỗng không được khỏe nên cho Tiểu Yến và anh Thiện đến. Em cũng nói lại cho Tiểu Yến biết đầu đuôi như thế nào rồi."

Khánh Nghĩa tựa vào thành giường và thở dài:

"Cũng may là lúc nào theo dõi bọn người Evil kia chúng ta đều hoá trang, nếu không thì nguy hiểm lắm."

Từ khi lập hội Ái Nhân thì Gia Lâm và nó đã nghĩ ra cách bảo vệ cho các thành viên rồi lúc đi theo dõi bọn người bên hội Evil thì các thành viên phải hoá trang, biến mình thành một người khác để Evil nhận không ra và cũng không thể điều tra đến gia đình được.

Nhìn thấy cả người Khánh Nghĩa đều sưng đỏ thì trong lòng Hạ Vy không khỏi khó chịu, cô nhìn và hỏi khẽ:

"Nghĩa, tại sao lúc đó anh lại dùng thân mình bảo vệ em?"

Khánh Nghĩa hơi ngạc nhiên trước câu hỏi này rồi cậu bỗng hỏi lại:

"Là không hiểu thật hay là giả vờ?"

Hạ Vy đưa mắt khó hiểu nhìn Khánh Nghĩa:

"Ý của anh là sao? Cái gì không hiểu thật hay giả vờ chứ?"

Khánh Nghĩa hít thở thật sâu rồi thở ra, hình như đang lấy hết dũng cảm của mình. Cậu bỗng nhiên nắm tay Hạ Vy và nói ngọt ngào:

"Vì anh rất rất rất thích em."

Những cơn gió vô tình đi ngang qua, khiến mái tóc dài của người con gái bay bay giữa không trung. Hạ Vy thoáng ngạc nhiên, cuối cùng cậu cũng chịu nói ra rồi sao?

Trước giờ bạn bè đều thấy Khánh Nghĩa luôn thích Hạ Vy. Nhưng cậu cứ im lặng mãi, chẳng bày tỏ với cô.

Khánh Nghĩa vẫn nắm tay Hạ Vy và hỏi khẽ:

"Em làm bạn gái anh nhé, được không?"

Bầu không khí của bệnh viện trước giờ luôn khiến cho Hạ Vy thấy khó chịu nhưng không hiểu tại sao hôm nay cô lại thấy ngọt ngào.

"Làm bạn gái anh được không em? Anh thật lòng với em mà."

Khánh Nghĩa lại lên tiếng. Hạ Vy nhìn và nói:

"Quen em chán lắm đó, không có gì ngọt ngào đâu."

"Vậy để anh mang ngọt ngào đến cho em, anh nguyện làm bao cát cho em mỗi khi em bực mình. Anh sẽ dùng mọi cách để chọc em cười những khi em không vui...hãy cho anh một cơ hội bên em, chăm sóc em"

Hạ Vy vừa dứt câu thì Khánh Nghĩa đã vội nói, cậu nói một cách chân thành.

Hạ Vy vui vẻ cười:

"Làm bao cát để em đánh hả? Anh cố ăn cho mập đi, vậy đánh mới đã tay."

Nghe xong đôi mắt Khánh Nghĩa liền sáng lên:

"Vậy là em đã đồng ý rồi hả?"

Hạ Vy giả bộ giận đứng dậy:

"Anh không muốn em đồng ý thì thôi."

Khánh Nghĩa vội lắc đầu:

"Chỉ tại anh bất ngờ quá thôi...có nhiều người thích em vậy mà em cứ mãi từ chối."

Hạ Vy nhẹ nhàng mỉm cười:

"Vi họ không phải là anh."

Khánh Nghĩa thoáng ngạc nhiên, cô vừa nói gì? Không lẽ cô cũng thích cậu sao?

"Em vừa nói gì vậy!"

Hạ Vy quay mặt qua chỗ khác:

"Em chỉ nói một lần nếu anh không hiểu thì thôi."

Khánh Nghĩa khẽ bật cười rồi bước xuống giường ôm lấy Hạ Vy từ phía sau và thì thầm bên tai cô:

"Xin lỗi vì để em phải chờ."

Hạ Vy mỉm cười hạnh phúc, cuối cùng cô đã chờ được ngày nay rồi. Tuy màn tỏ tình này diễn ra ở bệnh viện và không có bông hoa hay tiếng nhạc lãng mạn nhưng lại chân thành nhất...

*****Hết chương 32*****

Nếu bạn đang thích thăm một người nào đó thì hãy dùng cảm bầy tỏ đi vì biết đâu họ cũng đang chờ bạn thì sao?

Sứ chúc bạn sẽ thành công nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Thành công tốt đẹp

Sau lời tỏ tình ở bệnh viện thì Khánh Nghĩa và Hạ Vy đã chính thức là một đôi. Khi nhìn thấy hai người nắm tay nhau thì tất cả mọi người đều WOA lên vì ngạc nhiên, cuối cùng cũng đã thành một đôi rồi. Và cái tin hotgirl Hạ Vy có bạn trai rồi chẳng biết đã khiến bao nhiêu trái tim nam sinh tan vỡ...

Văn Thiện và Tiểu Yến nó vẫn như trước, mỗi ngày tan học đều đến quán cà phê bí ẩn đó, cả hai đang chờ cơ hội tốt báo cảnh sát đến. Còn mặt tình cảm thì càng ngày càng ngọt ngào khiến ai nấy cũng phải ngờ ngẩn.

Sáng nay nó gọi cho mọi người ra họp mặt rất sớm, nói có chuyện cần bàn. Điểm hẹn là một quán ăn ở trên đường đến trường học. Văn Thiện chờ nó đến trước, cả hai ngồi chờ mọi người.

Văn Thiện đã gọi hai ly nước ngọt rồi quan sát xung quanh chút. Tuy quán ăn này hơi nhỏ nhưng cách trang trí ở đây như gia đình, rất ấm áp. Những

người đến đây đều là công nhân bình thường, khá yên tĩnh rất thích hợp bán chuyện quan trọng.

"Giờ anh biết tại sao em lại chọn quán này rồi."

Văn Thiện quay sang qua nhìn nó và nói. Nó nhìn xung quanh với nụ cười tươi:

"Quán này không chỉ yên tĩnh mà món ăn cũng rất ngon."

Văn Thiện vừa cười vừa nói:

"Thật hả? Vậy lát nữa anh phải ăn thử mới được."

Nó vui vẻ gật đầu:

"Món chính ở đây là hủ tiếu bò kho, cực kì ngon luôn đó."

Lúc này Khánh Nghĩa và Hạ Vy đến, vừa bước vào thì Khánh Nghĩa đã gọi ngay ly nước chanh nóng cho Hạ Vy rồi. Nó lo lắng nhìn Hạ Vy và hỏi:

"Mày bị sao vậy?"

Hạ Vy nhẹ lắc đầu:

"Chỉ đau họng chút thôi, không sao đâu."

Khánh Nghĩa bưng ly nước chanh nóng đến trước mặt Hạ Vy rồi nhìn nó và nói:

"Giờ đã có anh chăm sóc cho Vy rồi em đừng lo nữa Tiểu Yến."

Nó giả vờ giận dỗi hỏi:

"Vậy tại sao Vy của em vẫn bị đau họng? Có anh chăm sóc vậy đó à."

Văn Thiện cũng lên tiếng chọc ghẹo:

"Ủa trước giờ mày vẫn chạy theo chăm sóc Vy mà Nghĩa, đâu phải mới đây đâu."

Khánh Nghĩa liếc mắt nhìn hai người đối diện mình, một người là đứa em gái mà cậu luôn quý, một người thì là bạn thân nhất của cậu. Vậy mà giờ lại chọc ghẹo cậu như thế đấy, đúng là đáng ghét mà.

Hạ Vy ngồi ở đó nở khẽ một nụ cười tươi, cô bỗng thấy bình yên. Bốn người có thể ngồi bên nhau vừa cười vừa nói như thế này thật sự bình yên, không chút buồn phiền.

Tiểu Yến nó cũng cảm thấy bình yên giống Hạ Vy, trên môi nó đang nở cười tươi. Nếu như có một điều ước thì nó sẽ ước, bánh xe thời gian có thể quay chậm lại chút để phút giây bình yên này dài thêm chút.

Huỳnh Thủy và Yến Nhi với Lùn lúc này đều đến.

"Tụi mày đến rồi à?"

Vừa nhìn thấy ba cô bạn của mình bước vào thì nó liền lên tiếng. Ba cô bạn xinh đẹp ngồi xuống và gọi nước uống.

Lùn nhìn nó với ánh mắt tò mò:

"Làm gì mấy hện tụi tao đến đây sớm dữ vậy?"

Nó uống ngụm nước ngọt rồi nghiêm túc nói:

"Tôi qua hai anh em tao đã nghĩ ra một kế hoạch mới."

Huỳnh Thủy ngạc nhiên:

"Kế hoạch mới? Là kế hoạch như thế nào?"

Khuôn mặt nó bây giờ đầy nghiêm túc, không còn chút vô tư nào:

"Anh hai tao thấy đã đến lúc làm quán cà phê bí ẩn đó biến mất và liên lạc với cảnh sát rồi nên anh Nghĩa và Vy trưa nay sẽ cùng với tao thợ giúp anh Văn Thiện trốn thoát đó trước."

Rồi nó quay sang nhìn Huỳnh Thủy và Lùn mà nói tiếp:

"Huỳnh Thủy, Nhi Nguyễn, vụ bán thuốc giả thì giao lại cho tụi mày theo dõi nha."

Nghe xong thì cả năm người cùng gật đầu:

"Đã rõ."

Yến Nhi tưởng mình không có nhiệm vụ nên cứ bình thần ngồi uống nước nhưng lúc này nó lại nhìn cô ấy và nói:

"Yến Nhi, trưa nay mày phải đi cùng với tụi tao."

Yến Nhi bất ngờ nhìn nó và hỏi:

"Tao đi làm gì?"

Nó vẫn nghiêm túc nói:

"Trưa nay anh hai tao qua gặp cảnh sát chút rồi sẽ dẫn mày đi công chuyện."

Yến Nhi khẽ nhúm mày lại:

"Sao lúc nào tao cũng phải đi cùng với anh trai mày hết vậy?"

Nó khẽ lắc đầu:

"Đâu phải do tao đâu, anh tao dặn vậy mà."

Người tụi Hạ Vy đều khẽ bật cười, đôi oan gia này không biết đến bao giờ mới thành đây. Yến Nhi nhìn thấy khuôn mặt nó đầy nghiêm túc thì biết không phải giỡn nên nhẹ gật đầu:

"Tao đã rõ rồi..."

Nó nhìn mọi người và nói khẽ:

"Trưa nay tất cả phải nhớ hết sức cẩn thận nhé."

Lùn ngồi bên cạnh với tới khoác vai nó và cười nói:

"Được, được rồi. Tụi tao biết hết rồi, mày trở lại bình thường đùm tao đi Tiểu Yến. Nghiêm túc không hợp với mày chút nào hết."

Hạ Vy và Huỳnh Thủy gật đầu đồng tình, vẻ mặt nghiêm túc chẳng hợp với nó chút nào hết. Họ vẫn thích khuôn mặt trẻ con tinh nghịch thường ngày của nó hơn, khuôn mặt ấy luôn chọc họ cười tươi.

Nó phồng má nhìn mọi người rồi nói:

"Chuyện quan trọng thì nên nghiêm túc chứ?"

Yến Nhi cười nói:

"Nhưng đã xong chuyện quan trọng rồi mà."

Khánh Nghĩa vừa gật đầu vừa nói:

"Đúng rồi đó, em cho mọi người thờ chút đi Tiểu Yến, nhột ngật quá rồi."

Nó khẽ nở nụ cười tươi:

"Như vậy được chưa?"

Rồi nó bất chợt nhớ ra, hình như này giờ có một người cứ im lặng. Quay qua thì lại bắt gặp được ánh mắt của Văn Thiện đang nhìn mình chăm chăm, nó ngại ngừng hỏi:

"Anh làm gì... mà nhìn em dữ vậy?"

Văn Thiện này giờ ngồi chống cằm nhìn nó một cách mê đắm, anh cười nói:

"Lúc nghiêm túc trông em rất xinh đẹp."

Nó bối rối cầm ly nước ngọt lên uống, muốn tránh né ánh mắt của Văn Thiện.

Khánh Nghĩa dùng tay che mắt lại và nói giọng trêu chọc:

"Chối mắt quá đi, hai người dùng ngọt ngào như vậy được không?"

Văn Thiện liếc nhìn và lấy khăn giấy trên bàn chùi vào người Khánh Nghĩa:

"Thằng quý, mau gọi đồ ăn đi."

Nó gật đầu liên tục:

"Đứng, đứng rồi đó. Sắp tới giờ học rồi mau ăn sáng đi."

Bốn cô bạn nhìn nhau cười, nhìn nó đỏ mặt kia, đáng yêu ghê luôn.

...

- Ở trường học.

Sau khi ăn sáng xong thì tụi nó liền vui vẻ đến trường, chuẩn bị các tiết học hôm nay. Hạ Vy và nó nắm tay nhau đi phía sau tụi người Huỳnh Thủy, vừa đi vừa nói chuyện.

"Hủ tiếu bò kho ở quán đó ngon quá ha Vy."

Nó cười nói vui vẻ. Hạ Vy dùng tay gõ vào trán nó một cái nhẹ:

"Là do người ta nấu ngon hay là do mày ham ăn đây."

Nó xoa xoa cái trán đang thương của mình, lúc nào bị gõ như vậy hết:

"Người ta nấu ngon thật mà mày."

Huỳnh Thủy, Yến Nhi, Lùn hình như đang say mê gì đó trong điện thoại nên chẳng hề để ý nó và Hạ Vy có bên cạnh hay không, họ cứ vừa xem điện thoại vừa đi vào lớp trước.

Hạ Vy và nó đang đi thì chạm mặt với Mỹ Ngân ở giữa hành thang. Nhìn thấy nó thì Mỹ Ngân liền cười đều rồi bước nhanh vào lớp chứ không làm gì hay nói gì hết.

Hạ Vy bước lên phía trước vài bước, cô cảm thấy ả hơi lạ sao không tìm chuyện với nó nữa. Là ả và Thanh Hiền gây sự chán rồi hay là hai ả đang chuẩn bị kế hoạch gì hại nó?

"Mày sao vậy Vy?"

Nó lắc tay Hạ Vy và hỏi khề. Hạ Vy xoay người qua nhìn nó rồi nói:

"Mày nên cẩn thận với tụi người Mỹ Ngân đi, tao thấy hai ả đang tính kế gì đó hại mày đấy."

Nó vừa kéo Hạ Vy vào lớp vừa cười nói:

"Mặt kệ bọn họ đi, có mày bảo vệ tao rồi còn lo gì nữa chứ?"

Hạ Vy khề thờ dài và nói đùa:

"Có nhỏ bạn ngốc nghếch như mày thật phiền phức."

...

Sau khi tan học thì như đã nói hồi sáng nay, tụi nó chia nhau làm nhiệm vụ của mình. Nhưng trước khi đến quán cà phê bí ẩn đó thì tụi nó ghé qua một cửa tiệm nhỏ, mua chút đồ để thực hiện kế hoạch.

Tụi nó vẫn trốn sau nhà cao tầng ở đối diện với quán cà phê bí ẩn đó. Khánh Nghĩa đang giúp Văn Thiện gắn các thiết bị và bỏ vào túi áo khoác vài món đồ mới mua.

Hạ Vy và nó với Yến Nhi đang đứng quan sát tình hình bên quán cà phê một cách cẩn thận. Bữa nay có nhiều người vào trong, quả thật là một cơ hội tốt, bắt gọn tổ bọn người xấu xa này.

Lúc này Khánh Nghĩa và Văn Thiện từ sau bước đến, Khánh Nghĩa hỏi:

"Tình hình đã như thế nào rồi?"

Hạ Vy nhẹ nhàng xoay người lại nói:

"Bữa nay đúng thật là một cơ hội rất tốt đó, có nhiều người đến mua hàng."

Vừa xoay người lại nhìn thấy Văn Thiện thì Yến Nhi liền giật mình, người đang đứng trước mặt cô ấy chính là đại hotboy Văn Thiện của trường học Thanh Quy thật sao?

Thật ra từ ngày đầu nhận nhiệm vụ này Văn Thiện đều mặc quần áo cũ kỹ, đầu tóc rối xù và đeo một chiếc mắt kính cận to, trông anh vừa nghèo khổ vừa xấu xí.

Yến Nhi nhìn Văn Thiện mà trầm nghĩ, nếu như các fan hâm mộ trong trường học nhìn thấy bộ dạng xấu xí của anh bây giờ thì chắc khóc chết mất quá.

Nó vỗ vai Yến Nhi một cái và hỏi:

"Làm gì mà bất ngờ dữ vậy? Mỗi lần làm nhiệm vụ thì ai cũng phải hoá trang như vậy mà."

Khuôn mặt Yến Nhi vẫn chưa hết bất ngờ, cô ấy vội nói:

"Thì tại tao trước giờ chưa từng nhận mấy nhiệm vụ này mà."

Yến Nhi cô ấy từ khi vào hội luôn nhận nhiệm vụ nhỏ nhẹ thôi. Ví dụ như là đi giúp đỡ người khác, như là truy tìm thứ gì đó. Cô ấy tài giỏi nhất là truy tìm, chẳng việc gì làm khó cô ấy được cả.

Khánh Nghĩa xem đồng hồ đang đeo tay và nói:

"Tới giờ rồi hành động thôi."

Rồi cậu đưa cho Hạ Vy và nó, mỗi người một cái tai nghe nhỏ:

"Hai tai nghe này được kết nối với bộ đàm của Thiện rồi đó."

Sau khi nhận lấy tai nghe từ tay Khánh Nghĩa thì nó bước đến gần Văn Thiện và nói khẽ:

"Anh nhớ cẩn thận nhé."

Văn Thiện gật đầu và mỉm cười:

"Ừ anh biết rồi, bữa nay bọn người xấu đó nhất định sẽ bị bắt hết."

Hạ Vy bước đến khoác vai nó và nói:

"Mấy đừng quá lo như vậy, sẽ không sao đâu. Anh Thiện không phải chỉ có một mình, còn có chúng ta thợ giúp anh ấy mà."

Cô biết nó cần ai đó trấn an mình vài câu rồi nó sẽ nghiêm túc chỉ quy cho xem.

Nó hít thở một hơi thật sâu rồi thở ra, Hạ Vy nói đúng lắm. Văn Thiện không phải hành động một mình, có tụi nó ở đây thợ giúp anh mà. Trước giờ với công việc, nó luôn giữ bình tĩnh. Lần này cũng vậy, nhất định phải thành công.

"Bắt đầu hành công."

Nó nghiêm túc ra lệnh. Mọi người nhẹ gật đầu và vào vị trí của mình. Văn Thiện bình tĩnh bước qua quán cà phê làm việc như mỗi ngày. Còn tụi nó thì lùi lại phía sau chút để không bị phát hiện.

Khánh Nghĩa ngồi xuống đất lấy chiếc laptop từ balô ra làm việc. Những ngày qua làm việc ở quán cà phê bí ẩn đó Văn Thiện đã lén đặt Camera khắp nơi nên giờ tụi nó có thể theo dõi tình hình bên trong.

Khánh Nghĩa tài giỏi về điện tử nhất, giải mã hay đăng nhập máy người khác đều không khó với cậu. Tụi nó đã nhìn thấy Văn Thiện trên màn hình laptop. Nó bấm nhẹ tai nghe và nói:

"Anh Văn Thiện, từ giờ anh làm theo lời em nhé."

Văn Thiện ở trong quán vừa bung rựu vừa gật đầu, ý muốn nói là anh đã hiểu rõ. Có lẽ đây là lần đầu làm nhiệm vụ thật nên anh hơi căng thẳng nhưng anh cố giữ bình tĩnh.

Yến Nhi đứng im lặng một bên nhìn, cô ấy muốn học hỏi thêm để sau này nếu được trao nhiệm vụ như thế này còn biết ứng phó. Cô ấy cảm nhận được bốn người tội nó rất ăn ý với nhau và rất khác.

Tiểu Yến nó ngày thường cứ cười nói hồn nhiên, thế mà giờ lại nghiêm túc chỉ quy như vậy.

Hạ Vy thường ngày lạnh lùng ít nói mà giờ lại trông vô cùng năng động, giống như đã sẵn sàng ứng phó mọi chuyện.

Khánh Nghĩa ngày thường luôn tỏ ra ngu khờ chẳng rành bất cứ chuyện gì mà giờ khuôn mặt cậu trông vô cùng thông minh.

Yến Nhi nghiêng đầu nhìn, đừng có nói tội nó thường ngày giả vờ để che mắt tất cả mọi người nha. Nếu như vậy thật thì tội nó quá tài giỏi rồi.

Nó lại lên tiếng nói:

"Anh Văn Thiện, giờ anh hành động đi. Cẩn thận."

Khánh Nghĩa vừa gõ laptop vừa nói:

"Vy, em cũng chuẩn bị hành động đi."

Hạ Vy nhẹ gật đầu rồi cầm balô lên và đội nón kết:

"Em luôn sẵn sàng mà."

Nó ngược mặt lên nhìn Hạ Vy và nói:

"Mày cũng nhớ phải hết sức cẩn thận đó."

Hạ Vy nhẹ gật đầu và nháy mắt với nó:

"Tao biết rồi mà, mày không cần phải lo lắng đâu."

Rồi cô quay lưng đi, làm nhiệm vụ của mình. Khánh Nghĩa không nhắc nhở Hạ Vy phải cẩn thận, vì cậu tin tưởng cô...

Khánh Nghĩa và nó đều không dám rời mắt khỏi màn hình laptop, vì đang thợ giúp Văn Thiện hành động.

Văn Thiện nhân lúc không ai để ý thì đã chạy vào nhà vệ sinh, lấy những viên bi lớn trong túi áo khoác ra đổ hết bồn cầu, bồn rửa tay. Anh nói khẽ:

"Xong hết rồi nha Tiểu Yến."

Nó vội nói:

"Đang có người vào đó anh Văn Thiện."

Nghe vậy Văn Thiện liền làm bộ mặt ngạc nhiên, ôm bụng như đang bị đau bụng bước ra ngoài. Người đó lấy chai rượu rồi rời đi ngay.

Còn về phía Hạ Vy thì đang đi đến nguồn điện và nguồn nước của quán, may là cô đã đi tìm trước đó nên giờ biết đặt ở đâu.

Lúc này anh hai của nó Gia Lâm dẫn một người con trai thanh tú trong đồng phục cảnh sát đến họp mặt với tội nó.

"Mọi chuyện đã như thế nào rồi mấy đứa?"

Gia Lâm bước đến hỏi. Nó xoay người qua nhìn, thấy vị cảnh sát đó thì nó khẽ gật đầu chào một cái rồi trả lời:

"Đã hoàn toàn như kế hoạch của chúng ta á anh hai."

Gia Lâm nhẹ gật đầu rồi quay sang qua vị cảnh sát đó bên cạnh mình và nói:

"Anh mau hành động đi, đến lúc rồi đó."

nó vội lên tiếng nói:

"Anh Vương, bức tường phía sau là cánh cửa đó."

Vị cảnh sát đó nghe hiểu ý nó nên gật đầu:

"OK. Anh biết rồi. Khi nào bạn em thoát ra hết thì em gọi cho anh liền nhé Tiểu Yến."

Nó liền gật đầu:

"Đạ đã rõ."

Anh ấy quay lưng đi. Xe cảnh sát đậu cách đây không xa.

Yến Nhi vẫn đứng im lặng nhìn, nó và vị cảnh sát đó có quen biết nhau hả? Sao cô ấy chưa gặp anh ấy lần nào vậy?

Lúc này giọng của Hạ Vy vang lên bên tai nó và Khánh Nghĩa:

"Đã xong rồi."

Khánh Nghĩa lên tiếng nói:

"Vy, em ra cửa sau giúp Thiện rời khỏi đi."

"Đã rõ."

Hạ Vy nhìn ổ điện và nước mới bị mình cắt hết mà mỉm cười, lần này để cô xem bọn người xấu đó làm sao thoát tội được. Cô kéo nón kết xuống thật thấp, che gần hết khuôn mặt và quay lưng đi.

Ở trong quán lúc này bỗng bị cúp điện khiến tất cả mọi người đang ở đó đều không nhìn thấy gì hết. Văn Thiện bật đèn pin điện thoại lên và đẩy bức tường chạy ra ngoài, vừa bước ra thì gặp ngay Hạ Vy.

"Tiểu Yến, anh và Vy đã gặp nhau rồi."

Sau khi thông báo cho nó một tiếng thì Văn Thiện và Hạ Vy mau chóng rời khỏi đó, chuyện còn lại cứ để cảnh sát lo.

Nhìn thấy Văn Thiện và Hạ Vy bình an trở về thì tụi nó đều nhẹ nhõm. Gia Lâm nhìn Văn Thiện mà hỏi:

"Ồn cả chứ?"

Văn Thiện tự tin gật đầu:

"Đạ em đã đổ hết số bi lớn xuống bồn cầu bồn rửa tay rồi."

Gia Lâm nhẹ gật đầu rồi quay sang nhìn Yến Nhi và nói:

"Cô im lặng đi theo tôi."

Yến Nhi không kịp phản ứng thì đã bị Gia Lâm nắm lấy cổ tay kéo đi rồi.

Xe cảnh sát giờ đã chạy đến và cảnh sát bắt ngờ xông vào trong quán khiến bọn người của hội Evil không kịp trở tay. Bọn họ hoảng lên chạy vào nhà vệ sinh tính đổ hết ma túy xuống bồn cầu. Nhưng tiếc, không được.

Định thoát bằng cửa sau nhưng cũng không thành công, vì cảnh sát đã sớm đứng chờ. Cứ thế cảnh sát thành công bắt hết cả bọn và quán cà phê bí ẩn đó bị cảnh sát xoá sổ luôn.

Thấy vậy tụi nó, ai ai đều vui mừng.

Nó, Hạ Vy, Văn Thiện, Khánh Nghĩa đứng vòng tròn đập tay với nhau:

"Chúng ta hoàn thành nhiệm vụ rồi, hay quá."

Ngay lúc này trên môi bốn người đều nở nụ cười thật tươi, kế hoạch bao ngày cuối cùng cũng thành công tốt đẹp.

Văn Thiện nắm tay nó và cười nói:

"Anh đã nói, chúng ta sẽ thành công rồi mà."

Nó vừa gật đầu vừa cười tươi:

"Mong những người xấu sẽ bị bắt hết như bữa nay."

Khánh Nghĩa khoác vai Hạ Vy, cả hai nhìn nhau cười thật tươi. Vậy là từ giờ bớt thêm một chỗ buôn bán thứ ma túy hại người đó nữa rồi, thật tốt quá rồi.

*****Hết chương 33*****

Nhớ đọc tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Công khai theo đuổi

Khi tụi nó đang hợp tác với cảnh sát bắt bọn người xấu trong hội Evil thì tự nhiên Gia Lâm kéo tay Yến Nhi đi khỏi, không hề quan tâm đến kết quả như thế nào.

Đi một đoạn xa thì Yến Nhi mới giật mạnh tay Gia Lâm ra và bực tức hỏi:

"Anh đang làm trò gì vậy hả?"

Gia Lâm xoay người qua nhìn, y nhàn nhạt nói:

"Đi giải quyết công việc thôi chứ trò gì nữa."

Yến Nhi xoay đầu lại phía sau, ánh mắt cô ấy đầy lo lắng:

"Anh không thấy lo cho Tiểu Yến và mọi người hay sao vậy?"

Gia Lâm nhếch môi cười nhẹ:

"Bọn họ sẽ không sao đâu, sẽ thành công thôi."

Yến Nhi liếc nhìn:

"Chứ không phải bằng bằng anh không có trái tim hả?"

Đúng lúc đó điện thoại của Gia Lâm đổ chuông, báo có tin nhắn mới. Y lấy điện thoại ra và đưa đến trước mặt Yến Nhi:

"Cô đọc đùm tôi cái coi."

Yến Nhi đưa mắt nhìn thì thấy là tin nhắn của Tiểu Yến nó, tin nhắn ghi rằng:

"Kế hoạch của chúng ta đã hoàn toàn thành công."

Đọc xong Yến Nhi liền nở nụ cười vui mừng. Gia Lâm hỏi khẽ:

"Giờ cùng với tôi đi công việc được chưa?"

Yến Nhi nhìn Gia Lâm với ánh mắt tò mò:

"Là công việc gì mới được chứ?"

Gia Lâm vừa xoay lưng bước vừa nhàn nhạt nói:

"Đi theo tôi rồi sẽ biết thôi."

Y bước nhanh hơn, không chờ ai đó.

"Này Gia Lâm, chờ đã." - Yến Nhi vội lên tiếng kêu.

Gia Lâm xoay đầu lại nhìn:

"Lại chuyện gì nữa?"

Yến Nhi dùng tay xoa xoa bụng mình và nói:

"Từ tan học tới giờ tôi chưa ăn gì hết...tôi đói quá."

Nhìn khuôn mặt của Yến Nhi lúc này Gia Lâm bỗng thấy, cô gái giống con trai này cũng đáng yêu quá chứ?

"Đề tôi dẫn cô đi ăn món ngon." - Gia Lâm nhếch môi cười rồi bước đi.

Yến Nhi nghe vậy liền vui mừng và vội nói với theo:

"Chờ tôi vớiiii."

Rồi nhanh chân chạy theo Gia Lâm, hy vọng sẽ được ăn món ngon.

Thanh xuân đối với một số người không cần phải rực rỡ cả bầu trời, mà chỉ cần hai người đều cảm thấy trái tim mình đang rung động vì ai đó là đủ.

....

Sau khi hợp tác với cảnh sát bắt bốn người trong quán cà phê bí ẩn đó thành công thì Văn Thiện, Tiểu Yến nó. Hạ Vy, Khánh Nghĩa đã chia nhau ra, muốn có không gian riêng tư chút.

Hiện giờ Khánh Nghĩa đang chờ Hạ Vy đi dạo vòng vòng Sài Gòn, muốn ngắm nhìn bầu trời xinh đẹp hôm nay.

Có lẽ do lòng người đang vui nên bầu trời hôm nay đặc biệt trong lành hơn, ánh nắng cũng ấm áp hơn thường ngày.

Khánh Nghĩa vừa đạp xe vừa xoay đầu lại nhìn Hạ Vy và hỏi khê:

"Em muốn đi ăn gì nè!"

Hạ Vy suy nghĩ một hồi rồi cười ngọt ngào:

"Em muốn ăn kem."

Khánh Nghĩa thoáng ngạc nhiên:

"Ủa không phải em không thích ăn đồ ngọt sao?"

Nụ cười ngọt ngào vẫn trên môi Hạ Vy, cô nói:

"Lâu lâu ăn một chút cũng được mà, hôm nay em thật sự muốn ăn kem."

"Được rồi, anh sẽ chở em đến quán kem ngon nhất." - Khánh Nghĩa vui vẻ gật đầu.

Nhìn thấy nụ cười ngọt ngào hiếm có của Hạ Vy thì tất nhiên trong lòng cậu tràn đầy hạnh phúc, dù cô muốn đến bất cứ nơi nào thì cậu cũng tình nguyện đi cùng cô.

Hạnh phúc đôi khi chỉ đơn giản là, dù mình muốn đi đâu đều có ai đó đi cùng thôi.

- Qua ngày hôm sau, ở trường.

"Này, hôm qua mày và anh hai tao đi đâu vậy." - Vừa gặp Yến Nhi ở hành thang thì Tiểu Yến nó liền lên tiếng hỏi. Nó chính là đang muốn chọc ghẹo cô bạn này chút.

Yến Nhi nhìn xung quanh và hỏi:

"Ủa sao chỉ có một mình mày vậy, anh Thiện với Vy đâu?"

Cô ấy đang muốn bắt qua chuyện khác, để khỏi bị nó chọc ghẹo. Làm bạn với nó gần một năm nửa rồi, Yến Nhi cô ấy làm sao còn không hiểu nó được chứ, nhìn mặt nó là biết muốn chọc ghẹo cô ấy rồi.

Nó tình nghịch khoác vai Yến Nhi mà cười nói:

"Thôi mày đừng đánh trống lảng với tao. Mau nói, hôm qua hai người đã đi đâu?"

Yến Nhi thờ dãi, biết ngay sẽ không thoát khỏi rồi mà. Cô ấy vừa bước đi vừa nói:

"Chỉ đi tìm nhà tài trợ cho trại mồ côi thôi mà."

Nghe vậy nó thoáng ngạc nhiên:

"Cuối cùng anh ấy cũng chịu tìm nhà tài trợ rồi sao?"

Yến Nhi bỗng đứng lại và xoay đầu qua nhìn nó với vẻ mặt tò mò:

"Ý của mày là lúc trước anh ta không chịu tìm nhà tài trợ hả?"

Nó cũng đứng lại và nhẹ gật đầu:

"Lúc trước tao đã từng khuyên anh ấy nên tìm một nhà tài trợ nào đó, giúp đỡ trại mồ côi. Nhưng anh ấy không chịu, cứ muốn tự mình đi kiếm tiền giúp thôi."

Yến Nhi khoanh tay để trước ngực, khó hiểu hỏi:

"Vậy tại sao giờ lại tự nhiên muốn tìm nhà tài trợ chứ?"

Nó bước nhanh phía trước một bước rồi xoay người lại đối diện với Yến Nhi và vừa đi lùi vừa nói:

"Nếu muốn biết lí do thì mày nên thường đi cùng với anh hai tao đi... Sẵn tiện phát chuyển tình cảm luôn."

"Phát chuyển tình cảm cái gì chứ?"- Yến Nhi bước nhanh tính đánh nó.

Nhưng nó đã kịp né qua chỗ khác.

"Đánh không trúng, đánh không trúng" - Nó cười trêu chọc Yến Nhi rồi xoay người chạy đi.

Vì đang vừa chạy vừa xoay đầu lại nhìn Yến Nhi ở phía sau nên nó không cẩn thận đã va vào một ai đó, nó xém chút là bị té ngã xuống. Nhưng trong lúc sắp ngã thì có một vòng tay ôm lấy eo nó, không để nó ngã xuống sàn nhà lạnh lẽo kia.

Khi nó nhìn lại thì thấy một học sinh nam xa lạ, trông cậu ta cũng lịch sự lắm.

"Tiểu Yến, bạn không sao chứ?" - Học sinh nam đó lên tiếng hỏi.

Nó giật mình bước lùi lại, rời khỏi vòng tay xa lạ kia.

"Tiểu Yến, mày có sao không?" - Yến Nhi hoảng hốt chạy đến hỏi.

Nó khẽ lắc đầu:

"Tao không sao, mày đừng lo."

Rồi nó đưa mắt nhìn học sinh nam đang đứng trước mặt mình:

"Cảm ơn cậu. Nhưng cậu là ai, tại sao lại biết tên mình vậy?"

Học sinh nam cười nhẹ:

"Mình tên Thanh Hoàng, học cùng lớp với hai bạn mà."

Yến Nhi và nó thoáng ngạc nhiên xoay lại nhìn nhau, trao đổi ánh mắt. Học cùng lớp, sao họ không biết? Haizz ai kêu tụi nó ngày thường ít để ý đến những người bạn học trong lớp quá chứ.

"Xin lỗi...hai bạn có chuyện gì không?" - Nhìn thấy Yến Nhi và nó cứ đứng im lặng ở ấy mãi nên học sinh nam tên Thanh Hoàng lên tiếng hỏi.

Nó xoay qua và lắc đầu:

"À không có gì... Thôi tụi mình vào lớp trước nhé."

Nói xong thì nó kéo tay Yến Nhi bước đi. Nhưng vừa đi được vài bước thì nó lại nghe Thanh Hoàng hỏi khẽ:

"Món quà giáng sinh ấy bạn thích chứ Tiểu Yến?"

Nó giật mình ngẩng đầu lên nhìn, đừng có nói người tặng nó con thỏ bông dễ thương đó là cậu ta nha.

Yến Nhi vẫn còn nhớ hôm giáng sinh có người lên đặt hộp quà vào tủ bàn học của nó, cô ấy nhớ rất rõ lúc đó ai nấy cũng bất ngờ hết.

Nó vừa dùng tay chỉ Thanh Hoàng vừa hỏi:

"Là cậu tặng mình sao?"

Thanh Hoàng gật đầu và cười nhẹ:

"Phải, là mình tặng bạn... Vì có lần mình vô tình thấy bạn ngắm nhìn con thỏ bông đó trong tiệm rất lâu...nên mình đã mua tặng bạn."

Yến Nhi ngạc nhiên, Thanh Hoàng cậu ta không lẽ muốn làm đối thủ với Văn Thiện thật sao? Cô ấy phải nhìn cậu ta thật kĩ mới được. Thanh Hoàng cũng cao ráo lịch sự, không đẹp trai lắm, chỉ ưa nhìn thôi.

Lúc này nam chính của chúng cùng với Hạ Vy và Khánh Nghĩa ta từ dưới căn teen đi lên, vô tình nhìn thấy nó đang đứng nói chuyện với thằng con trai xa lạ thì lông mày thanh tú của anh khẽ nhíu lại.

Vừa thấy Văn Thiện xuất hiện thì Thanh Hoàng cố ý đưa tay lên vén vài sợi tóc giúp nó:

"Tóc bạn bị rối rồi kia."

Bỗng nhiên có bàn tay khác nắm cổ tay Thanh Hoàng lại rồi dùng sức đẩy ra xa.

Mọi người thoáng ngạc nhiên xoay mặt qua nhìn, hoá ra là Văn Thiện, đại hotboy trong trường.

"Anh Văn Thiện...." - Nó buột miệng gọi khẽ.

Văn Thiện cứ nhìn chằm chằm thằng con trai xa lạ tên Thanh Hoàng kia.

Còn Thanh Hoàng thì cũng nhìn Văn Thiện rồi cười nửa miệng. Ánh mắt hai người như ngọn lửa muốn bùng cháy, khiến cho Tiểu Yến nó đứng bên cạnh cảm thấy run sợ.

"Cậu là ai?" - Văn Thiện lạnh lùng hỏi.

Thanh Hoàng cười nói:

"Tôi tên Thanh Hoàng, là bạn cùng lớp với Tiểu Yến."

Nó nhìn Văn Thiện và vội nói:

"Em cũng mới biết vừa lúc này thôi á."

Văn Thiện xoay qua nhìn nó với ánh mắt dịu dàng, anh đưa tay sờ mặt nó và gật đầu:

"Anh có mua trà sữa cho em nè, hôm nay em ăn sáng rất ít nên phải uống hết cho anh."

Rồi anh đưa vào tay nó một ly trà sữa mặt ơng.

Nó cầm lấy ly trà sữa và vui vẻ gật đầu:

"Dạ em biết rồi, cảm ơn anh nhé. Em lại khiến anh phải lo nữa rồi."

Văn Thiện lắc đầu rồi mỉm cười:

"Được lo lắng chăm sóc cho em là hạnh phúc của anh mà."

Hoàng Thanh bước tới thêm một bước và nói:

"Nếu được quan tâm bạn mỗi ngày thì mình cũng rất hạnh phúc đó Tiểu Yến."

Nghe những lời đó mọi người đều thoáng ngạc nhiên, cậu ta nói vậy là ý gì đây. Không lẽ cậu ta đang công khai theo đuổi nó, công khai đối đầu với đại hotboy Văn Thiện hay sao?

Yến Nhi buột miệng hỏi:

"Cậu nói vậy là sao?"

Thanh Hoàng nhìn nó mà cười nói:

"Tiểu Yến, mình muốn theo đuổi bạn."

Tất cả mọi người vốn đang ngạc nhiên mà nay càng ngạc nhiên hơn. Nó nhìn xung quanh, đang có rất nhiều ánh mắt đang nhìn nó kia, phải làm sao đây.

Hạ Vy và Khánh Nghĩa nhìn nhau, trao đổi ánh mắt và bắt đầu hành động. Hạ Vy nắm tay nó kéo vào lớp, còn Khánh Nghĩa cũng kéo Văn Thiện lên lớp. Nếu còn để hai người ở lại với Thanh Hoàng nữa thì chắc chắn hôm nay sẽ khởi học luôn.

*****Hết chương 34*****

Học sinh nam tên Thanh Hoàng đó thật ra là ai và có ý đồ gì với Tiểu Yến nó đây. Nếu muốn biết câu trả lời thì đừng bỏ lỡ mấy chương kế tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Thật trẻ con

Giọng giảng bài của cô giáo Hoài Hương nhẹ nhàng như một con gió mùa thu khiến người nghe cảm giác được mình là nhân vật chính của đoạn văn ấy.

Môn văn là một môn học mà Tiểu Yến nó yêu thích nhất từ trước giờ. Thế nên nó đang tập trung nghe và chép bài, chẳng hề hay biết có ai đó luôn nhìn phía mình mà khẽ cười.

Thanh Hoàng đang ngồi bàn bên kia chóng cảm ngấm nhìn nó, cậu ta mới xuất hiện thôi đã công khai theo đuôi nó rồi chẳng biết có khiến cho nó hoảng sợ không nữa.

Thanh Hoàng khẽ cười, đợi tan học cậu ta sẽ rủ nó đi chơi và nó nhất định sẽ là của cậu ta. Với những suy nghĩ này trong đầu nên Thanh Hoàng không hề viết một chữ vào trang giấy ở trước mặt mình.

Thời gian cứ thế mà trôi qua cùng với câu chữ, tiếng trống tan học cũng đã vang lên. Cả lớp liền đứng dậy cúi đầu chào cô giáo Hoài Hương một cách kính trọng.

"Ồi đôi bụng quá." - Nó vừa thu dọn tập sách vừa nói.

Hạ Vy khẽ cười:

"Tao thấy mày dạo này sắp thành con heo rồi nha, coi chừng bị anh Thiện bỏ rơi đó."

Nó vui vẻ nói:

"Anh ấy bỏ thì tao còn có mày mà, lo gì?"

"Nếu anh ta bỏ bạn thì bạn làm bạn gái mình nhé Tiểu Yến." - Giọng nam bỗng chen vào cuộc nói chuyện của Hạ Vy và nó.

Nhìn lại thì mới thấy Thanh Hoàng đã đứng bên cạnh từ lúc nào chẳng hay.

"Aaa, MA." - Nó giật mình thét lên và trốn sau lưng Hạ Vy.

Thanh Hoàng nghiêng đầu nhìn nó và cười nói:

"Mình chưa có chết mà Tiểu Yến, sao thành ma được?"

Nó ngẩng đầu nhìn:

"Ai kêu bạn đi đến không một tiếng động chi?"

Thanh Hoàng vẫn vui vẻ cười:

"Được được, cứ xem tại mình đi. Mình xin lỗi."

Hạ Vy nhìn nó đang ở sau lưng mình rồi xoay sang qua Thanh Hoàng và lạnh lùng hỏi:

"Cậu muốn gì?"

Thanh Hoàng cười nói một cách tự nhiên:

"Mình muốn rủ Tiểu Yến đi chơi thôi."

Yến Nhi lúc này hỏi nhỏ Huỳnh Thủy và Lùn:

"Ê hai mày có biết cậu ta không?"

Huỳnh Thủy là lớp trưởng thì tất nhiên là biết những bạn bè trong lớp mình rồi. Nhỏ nói:

"Cậu ta học hành hơi tệ, hay quậy phá."

Lùn nhìn về phía nó và hỏi khẽ:

"Tại sao cậu ta lại nhầm trứng Tiểu Yến của chúng ta như thế này."

Yến Nhi thở dài:

"Hôm qua cậu ta còn dám trước mặt anh Thiện tỏ tình với Tiểu Yến luôn kia."

Nó vẫn đứng ở sau lưng Hạ Vy và nói:

"Xin lỗi, mình đã có hẹn với anh Văn Thiện rồi."

Thanh Hoàng cố chấp, cậu ta bước tới kéo nó ra:

"Yến đi chơi với Hoàng đi, sẽ vui hơn nhiều."

Nó khẽ nhú mày lại, giật mạnh tay Thanh Hoàng ra:

"Nhưng mình không muốn."

Nó nhìn Hạ Vy cầu cứu, nó thật sự không muốn đi cùng với cậu ta đâu:

"Vy, mày cứu tao với."

Hạ Vy khẽ thở dài rồi dùng sức gỡ tay Thanh Hoàng ra khỏi tay nó:

"Tốt nhất là cậu tránh xa Tiểu Yến ra, nếu không thì đừng có trách tôi không khách sáo."

Nói xong thì cô nắm tay nó đi, ra khỏi lớp học.

"Này Tiểu Yến, đi chơi với Hoàng đi mà." - Thanh Hoàng vội nói lớn rồi tính đuổi theo.

Nhưng bị Huỳnh Thủy chặn đường lại:

"Thanh Hoàng, cậu rốt cuộc đang có ý đồ gì với Tiểu Yến của chúng tôi đây?"

Thanh Hoàng đưa mắt khó hiểu nhìn Huỳnh Thủy:

"Ý đồ gì là ý đồ gì chứ? Tôi chỉ muốn làm bạn với Tiểu Yến thôi mà lớp trưởng. Mọi người suy nghĩ quá nhiều rồi."

Huỳnh Thủy nhếch môi cười:

"Loại người thích quậy phá như cậu thật không thích hợp làm bạn với Tiểu Yến đâu."

Nói xong nhỏ cùng Yến Nhi và Lùn xoay lưng đi.

Lúc này trong lớp chỉ còn một mình Thanh Hoàng thôi, cậu ta cười nửa miệng:

"Không cho tôi đến gần thì tôi càng thích đến gần để coi các người có thể làm gì được tôi."

...

- 30 phút sau, ở căn teen.

Tụi nó đang vui vẻ ăn trưa cùng nhau ở căn teen. Lùn lên tiếng hỏi:

"Ê Yến, hôm nay mày và anh Thiện tính đi đâu chơi."

Nó đang ăn cơm, nghe vậy liền chống tay vào cằm nói:

"Tụi tao tính xem phim. Có gì không mày."

Lùn vừa dùng khăn giấy lau miệng vừa nói:

"À không, tao tính rủ mày đi mua đồ thôi. Để hôm khác cũng được."

Yến Nhi vui vẻ nói:

"Hôm nay tao rảnh, để tao đi với mày."

Đang nói chuyện thì nó vô tình nhìn thấy Thanh Hoàng ngồi ăn một mình, trông cậu ta có vẻ rất cô đơn. Nó nhìn Huỳnh Thủy và hỏi khẽ:

"Này Thủy, trong lớp Thanh Hoàng ngồi cùng bàn với ai vậy?"

Huỳnh Thủy ngẩng đầu lên nhìn nó và cố nhớ lại:

"Hình như trước cậu ta luôn ngồi một mình."

Nó lại đưa mắt nhìn Thanh Hoàng, luôn ngồi một mình? Sao cậu ta lại cô đơn đến thế chứ, lúc nào cũng một mình.

Không biết trong đầu nó đã suy nghĩ gì mà đứng dậy, bước đi nhanh.

Yến Nhi vội lên tiếng hỏi:

"Này, mày đi đâu vậy Tiểu Yến?"

Lùn nhìn và khẽ thở dài:

"Bệnh cũ của nó tái phát nữa rồi."

Một chai nước lọc được đặt nhẹ xuống bàn Thanh Hoàng.

"Làm gì suốt ngày cứ một mình vậy, không cô đơn sao?" - Nó ngồi xuống đối diện với Thanh Hoàng và hỏi khẽ.

Nghe hỏi vậy Thanh Hoàng thoáng ngạc nhiên rồi sau đó khẽ cười:

"Rất cô đơn...thế nên Hoàng mới mong làm bạn với Yến đấy."

"Muốn làm bạn bè bình thường thì không sao. Nhưng nếu có ý đồ xấu với bạn gái tôi thì nằm mơ đi nha." - Văn Thiện bỗng nhiên xuất hiện ôm lấy nó từ sau lưng và nhìn thẳng Thanh Hoàng mà nói.

Nó thoáng ngạc nhiên và nghĩ thầm, rõ ràng Tiểu Yến nó không phải hotgirl gì đó mà tại sao lại gặp phải rắc rối này chứ?

Thanh Hoàng nhếch miệng cười:

"Không phải hôm qua tôi đã nói, tôi nhất định sẽ theo đuổi Tiểu Yến rồi sao?"

Văn Thiện kéo nó dậy và nhẹ nhàng đặt lên môi nó một nụ hôn ngọt ngào, anh muốn cho tất cả thế giới biết, Tiểu Yến nó là của anh.

Nhìn thấy cảnh tượng ngọt ngào ấy thì tất cả học sinh nữ đều thét lên, bọn họ vừa ngưỡng mộ vừa ganh tị với nó.

Nhìn thấy tình hình này Hạ Vy liền bực mình, tính bước đến lôi Văn Thiện ra và mắng cho anh một trận. Nhưng Khánh Nghĩa đã vội nắm giữ cổ tay cô lại, cậu khẽ lắc đầu:

"Thiện chỉ muốn thể hiện tình cảm của mình thôi."

Hạ Vy khẽ nhủ mày lại:

"Nhưng anh ta làm vậy sẽ khiến Tiểu Yến gặp nhiều rắc rối đó."

Khánh Nghĩa vẫn giữ cổ tay Hạ Vy, cậu nhỏ nhẹ nói:

"Hôm nay anh vừa mệt vừa đói, em mau cùng anh đi mua đồ ăn đi."

Nói rồi kéo Hạ Vy xoay lưng đi.

Nó thật sự không kịp phản ứng với hành động của Văn Thiện, cứ để mặt cho anh ôm hôn trước đám đông.

Thanh Hoàng chậm rãi đứng dậy và nhếch miệng cười:

"Thật trẻ con."

Rồi cậu ta xoay lưng đi, rời khỏi đó. Văn Thiện lúc này mới buông nó ra, nhìn và mỉm cười:

"Môi em càng ngày càng ngọt ngào đấy Tiểu Yến."

Nó giận dỗi dùng hai tay đánh vào ngực Văn Thiện liên tục:

"Anh thật đáng ghét, đáng ghét. Sao lại hôn em trước mặt nhiều người như vậy chứ?"

Bỗng có một người nào ho vài tiếng, cổ tình gây ra chú ý. Mọi người nhẹ nhàng xoay qua, rồi tất cả đều hoảng hốt. Vì đó chính là cô giáo Hoài Hương chứ chẳng phải ai khác.

Văn Thiện và nó đứng đơ người đứng ở đó, ôi lần này chết chắc rồi. Cô giáo Hoài Hương tỏ ra tức giận nói:

"Diệt Văn Thiện. Trần Tiểu Yến, đi theo tôi ngay."

Văn Thiện và nó khẽ gật đầu:

"Dạ tụi em biết rồi ạ."

Cô giáo Hoài Hương và Văn Thiện với nó quay lưng đi, rời khỏi.

Tụi người Huỳnh Thủy nhìn như vậy liền lo lắng. Lùn vội nói:

"Thôi chết rồi, cứ như vậy Tiểu Yến sẽ bị phạt."

Hạ Vy xoay lại, cô vừa khoanh tay vừa nói:

"Mặc kệ hai người họ đi."

*****Hết chương 35*****

Đọc tiếp nhé

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Đồ oan cho văn thiện

Vì muốn Thanh Hoàng bỏ cuộc nên Văn Thiện đã ôm hôn nó ở trước mặt tất cả mọi người, thật không ngờ lại bị cô giáo Hoài Hương nhìn thấy và cô kêu anh và nó lên phòng nói chuyện. Ai cũng nghĩ cả hai sẽ bị phạt nhưng cũng may mắn cô giáo Hoài Hương là một người hiểu lòng người nên cô không phạt anh và nó, mà chỉ nhắc nhở thôi.

"Em đợi anh gửi xe chút, rồi anh sẽ đưa em lên lớp." - Hôm nay Tiểu Yến nó vừa bước xuống xe thì Văn Thiện liền lên tiếng nói.

Nó ngạc nhiên xoay qua nhìn anh với ánh mắt khó hiểu:

"Tại sao chứ?"

Văn Thiện bước xuống xe nói:

"Mấy ngày nay Thanh Hoàng cứ theo ám em hoài, anh không thích."

Khánh Nghĩa và Hạ Vy ở bên cạnh nghe vậy liền thờ dài, sao anh lại ghen như thế này chứ?

Nó cũng hết cách với anh luôn, làm gì mà ghen dữ vậy không biết. Nó thờ dài:

"Được được, em sẽ ở đây chờ anh."

Văn Thiện vui vẻ gật đầu rồi cùng với Khánh Nghĩa đi gửi xe. Hạ Vy lúc này bước tới gần nó hơn:

"Tao chờ cùng mày."

Sau đó bốn người cùng nhau lên lớp, đang nói cười vui với nhau thì lại chạm mặt với Thanh Hoàng. Hôm nay trông cậu ta rất mệt mỏi, khuôn mặt có vài vết bầm tím. Nó buột miệng hỏi:

"Cậu bị làm sao vậy?"

Thanh Hoàng đưa ánh mắt khảnh định nhìn Văn Thiện:

"Là anh ta đã cho người đánh mình."

Nghe xong mọi người đều ngạc nhiên. Và cả Văn Thiện nữa, anh lớn tiếng hỏi:

"Là ai kêu người đánh cậu chứ? Cậu nói rõ ràng coi."

Thanh Hoàng dùng tay chỉ thẳng vào Văn Thiện và nói lớn:

"Là anh chứ ai nữa. Hôm qua tôi chưa về tới nhà thì đã bị một đám người chặn lại và ra tay đánh tôi ra như vậy, trước họ đi còn cảnh cáo tôi không được gần Tiểu Yến. Anh nói đi, nếu không phải anh thì còn ai nữa."

Văn Thiện nhìn nó và liếc mạt lắc đầu:

"Anh không có, anh thật sự không có làm chuyện này đâu Tiểu Yến."

Thanh Hoàng tỏ ra tức giận:

"Dám làm không dám nhận sao? Đồ hèn."

Rồi cậu ta xông tới, tính tặng cho Văn Thiện một đấm vào mặt.

Lúc quả đấm của Thanh Hoàng xông tới thì bất ngờ nó bước ra đứng trước Văn Thiện, đối mặt với quả đấm đó.

"Tiểu Yến." - Văn Thiện và Hạ Vy với Khánh Nghĩa hoảng hốt thét lên.

Nhưng cũng may khi Thanh Hoàng đã kịp dừng tay lại, quả đấm của cậu ta đơ cứng trước mặt nó, chỉ còn chút thôi, nó đã nhận lấy quả đấm đó thay Văn Thiện rồi. Thanh Hoàng nhìn nó và hỏi:

"Tiểu Yến, bạn đang làm gì thế?"

Nó vẫn đứng yên ở đó:

"Anh Văn Thiện tuyệt đối không có kêu người đánh cậu đâu."

Nghe vậy Văn Thiện liền thở ra và khẽ cười, hoá ra nó tin anh. Thanh Hoàng tỏ ra tức giận:

"Mình bị đánh như vậy không lẽ là giả sao?"

Nó kiên định nói:

"Trong chuyện này chắc chắn có hiểu lầm gì đó, anh Văn Thiện sẽ không bao giờ làm vậy đâu. Yến tin anh ấy."

Thanh Hoàng nhìn nó rồi xoay lưng đi, cậu ta chạy thật nhanh.

Văn Thiện và Hạ Vy đều cảm thấy Thanh Hoàng này có vấn đề, có thể đang giả vờ bị thương rồi đổ hết lỗi vào người Văn Thiện để nó hiểu lầm anh. Nó cứ nhìn theo hướng mà Thanh Hoàng đã chạy đi.

"Vy, mày xin nghỉ giúp tao nửa buổi nhé." - Chẳng biết nó suy nghĩ mà bỗng chạy đi, chỉ để lại câu nói đó.

"Này, mày tính làm gì?" - Hạ Vy vội đưa tay ra, tính nắm lấy tay nó lại. Nhưng không kịp, nó đã chạy mất rồi.

Thanh Hoàng cứ nhắm mắt chạy, chẳng biết đã chạy tới đâu. Sao nó lại có thể can đảm đứng ra bảo vệ người mình thích như lúc nãy chứ, cậu ta tự hỏi thế. Nhớ lại ánh mắt tin tưởng dành cho Văn Thiện, thật khiến cho Thanh Hoàng cậu ta ganh tị.

...

Hạ Vy vừa bước vào lớp thì đã đi thẳng đến bàn của Huỳnh Thủy, cô dùng tay gõ xuống bàn vài cái, muốn gây ra chú ý. Huỳnh Thủy đang đọc sách ngẩng đầu lên nhìn và hỏi:

"Sao vậy mày?"

Hạ Vy ngồi xuống bên cạnh và hỏi thật nhỏ:

"Mày tìm cách lấy lý lịch của Thanh Hoàng cho tao coi chút."

Huỳnh Thủy nghe xong liền nhú mồm:

"Lại có chuyện gì nữa rồi?"

Hạ Vy chống tay vào cằm và nói:

"Nãy cậu ta mới nói anh Thiện kêu người đánh cậu ta, không cho cậu ta đến gần Tiểu Yến. Nhưng anh Thiện liều mạng nói không có."

Huỳnh Thủy suy nghĩ một hồi rồi hỏi:

"Mày nghi cậu ta có vấn đề, phải không?"

Hạ Vy nhẹ gật đầu:

"Ừ mày cứ nghĩ xem, anh Thiện có cần làm vậy khi Tiểu Yến luôn luôn bên cạnh anh ấy không?"

Huỳnh Thủy ngẫm nghĩ lại thì thấy có lý, nhỏ nhẹ gật đầu:

"OK cứ giao cho tao."

"Này, kẹo của tao mà."

"Tao chỉ ăn một chút thôi, mày làm gì dữ vậy?"

"Ăn hết rồi nè, chứ một chút hả?"

"Ai kêu mày mua ít quá chứ?"

Đó là tiếng tranh cãi của Yến Nhi và Lùn, hình như bịch kẹo dẻo của Yến Nhi mới mua đã bị Lùn lén ăn hết. Hạ Vy với Huỳnh Thủy xoay qua nhìn và khẽ cười, thật trẻ con quá.

...

Quay lại với Tiểu Yến nó thì vẫn đang đi lang thang tìm Thanh Hoàng, nó chỉ muốn nói chuyện đàng hoàng với cậu ta một lần thôi.

Ra tới sân cỏ sau trường nó mới thấy Thanh Hoàng, cậu ta đang ngồi một mình dưới gốc cây.

"Cuối cùng Yến cũng tìm được Hoàng rồi." - Nó bước nhanh đến.

Thanh Hoàng ngạc nhiên xoay lại nhìn, rồi xoay mặt qua chỗ khác:

"Yến đã không tin Hoàng nói, còn đi tìm Hoàng làm gì nữa?"

Nó nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh:

"Vết thương của Hoàng không sao chứ?"

Thanh Hoàng xoay lại và vui mừng hỏi:

"Yến đang lo lắng cho Hoàng đó hả?"

Nó vô tư gật đầu:

"Ừ vì dù sao chúng ta cũng là bạn chung lớp mà."

Con gió thổi qua mang theo mùi hương hoa cỏ đại, khiến cho lòng người bỗng thấy bình yên.

Nó vô tình nhìn bàn tay Thanh Hoàng bị trầy một đường dài thì vội nói:

"Tay của Hoàng bị trầy chảy máu kia. Hay là để Yến băng lại giúp Hoàng nha."

Rồi nó lấy từ balô ra một miếng băng keo cá nhân.

Nó cầm nhẹ tay Thanh Hoàng lên và cẩn thận băng vết trầy trên tay Thanh Hoàng lại:

"Như vậy sẽ không bị nhiễm trùng."

Thanh Hoàng ngược mặt lên nhìn, bỗng nhiên trái tim cậu ta đập nhanh hơn.

Khuôn mặt xinh xắn của nó trước ánh nắng rực rỡ, mái tóc đen dài đang nhẹ nhàng bay theo gió. Đúng là một cảnh tượng dễ khiến lòng người rung động.

"Tại sao Yến lại tin tưởng anh ta như vậy?" - Sau vài giây im lặng thì Thanh Hoàng khẽ lên tiếng hỏi.

Nó mỉm cười:

"Yến chỉ đơn giản là luôn tin tưởng mọi người xung quanh mình thôi. Nhất là anh Văn Thiện, anh ấy sẽ không bao giờ gạt Yến đâu. Nếu thật sự là anh ấy có làm thì chắc chắn anh ấy sẽ thừa nhận."

Nghe xong Thanh Hoàng buồn bã xoay qua chỗ khác, im lặng không nói gì nữa.

"Ê con mập, tao khát nước quá mày đi mua nước cho tao uống đi." - Một giọng nam vô cùng đáng ghét bỗng vang lên.

Thanh Hoàng và nó xoay qua nơi phát giọng nói đó thì thấy có bọn con trai đang vây quanh một cô gái và cười nói. Cô gái ấy mập lấm nhưng khuôn mặt lại vô cùng dễ thương.

Nó thấy vậy thì liền đứng dậy chạy đến đó.

"Này, Yến muốn đi đâu vậy?" - Thanh Hoàng vội hỏi rồi cũng chạy theo.

Nó chạy đến xô bọn con trai ra và kéo tay cô gái mập ấy ra sau lưng mình:

"Cả đám ức hiếp một cô gái không biết xấu hổ hả?"

Bọn con trai cùng cười lớn:

"HAHA. Cô gái? Là con voi mới đúng."

Cô gái ấy nghe vậy buồn bã cúi đầu xuống thật thấp, như muốn trốn tránh những ánh mắt xem thường kia.

Nó nhìn bọn con trai đáng ghét đó với ánh mắt tức giận:

"Mập đã sao, không phải là con người hả? Mấy người thật đáng ghét, đi học thì không lo học cứ suốt ngày đi ức hiếp người khác."

Tự nhiên bị một đứa con gái như nó mắng thì tất nhiên bọn con trai đó tức giận:

"Chuyện tui tao không cần con ngốc như mày nhiều chuyện, tránh ra. Nếu không thì đừng trách."

Nó nắm tay cô gái ấy và nói:

"Chúng ta đi thôi bạn."

Lúc nó tính bước đi thì bọn con trai lại ngang ngược chặn đường:

"Đề con voi đó lại."

Thanh Hoàng lúc này lên tiếng hỏi:

"Bọn mày muốn làm gì?"

Bọn con trai đó chỉ tay vào cô gái ở sau lưng nó mà nói:

"Tui tao chơi chọc con voi mập đó chưa đủ. Đề con voi đó lại."

Nó nắm chặt tay cô gái ấy và nói:

"Không. Tôi nhất định không để mấy người ức hiếp bạn ấy nữa."

Cô gái đang đứng ở sau lưng nó thoáng ngạc nhiên, nó là ai mà sao có thể ra sức bảo vệ một người không hề quen biết như vậy.

Bọn con trai đó cứng đầu, không chịu buông tha, cứ lôi kéo hai cô gái nhỏ.

Thanh Hoàng tất nhiên không khoanh tay đứng nhìn. Nhưng rất tiếc, vừa đông người, cậu ta vừa không biết võ nữa nên dù cố gắng như thế nào cũng vô ích.

Trong lúc hai bên lôi kéo thì nó bị xô ngã.

"Tiểu Yến, coi chừng." - Thanh Hoàng đã vội thét lên và muốn chạy tới cứu nó nhưng cậu ta đang bị hai tên giữ chặt, không thể làm gì được.

Chính lúc nó sắp ngã xuống thì bỗng nhiên có một vòng tay vừa ấm áp vừa quen thuộc ôm chặt lấy nó, đã không để nó ngã xuống dưới sân cỏ khô cứng kia. Nó thoáng ngạc nhiên và buột miệng gọi khẽ:

"Anh Văn Thiện..."

Không sai chút nào cả, người đang ôm lấy nó hiện giờ đúng thật là đại hotboy Văn Thiện chứ chẳng ai xa lạ hết. Anh hỏi khẽ:

"Em không sao chứ?"

Nó mỉm cười thật tươi:

"Dạ em không sao cả."

Văn Thiện xoay sang nhìn bọn con trai đó với ánh mắt băng giá:

"Tôi đã gọi cho hiệu trưởng rồi nếu không muốn gặp phiền phức thì mấy người mau đi đi."

Nếu không phải đang ở trường học thì anh đã đánh bọn người đáng ghét này một trận về tội dám xô người yêu của anh rồi.

Bọn con trai đó nghe vậy liền xoay lưng bỏ đi, không hề dám nói thêm một câu. Thanh Hoàng thấy mọi chuyện đã ổn hết và đã có Văn Thiện ở đây rồi không còn gì bận tâm nữa nên nhìn cô gái mập ấy mà nói:

"Để tôi đưa bạn về lớp nha."

Cô gái ấy nhìn nó mà khẽ cúi đầu, như muốn cảm ơn nó, rồi cùng Thanh Hoàng xoay lưng đi.

Hiện giờ ở sân cỏ rộng lớn chỉ còn lại Văn Thiện và nó thôi.

"Anh Văn Thiện thật giống..." - Nó cười dịu dàng.

Văn Thiện nắm tay nó và tò mò hỏi:

"Em nói anh giống gì?"

Nó khoác tay Văn Thiện một cách tự nhiên và cười nói:

"Thì giống thiên sứ, lúc nào cũng bảo vệ em hết."

Văn Thiện khẽ bật cười rồi đưa tay sờ mặt nó:

"Em mới chính là thiên sứ của anh đó chứ? À dù sao chúng ta đã xin nghỉ nửa buổi rồi, hay là chúng ta đi dạo chút nhé."

Nó vui vẻ gật đầu và cùng anh bước đi. Bầu trời xanh mây trắng đầy thơ mộng, đúng là một khung cảnh thật xinh đẹp.

"Sao anh lại ở đây vậy?" - Nó thắc mắc hỏi.

Văn Thiện khẽ cười:

"Thật ra anh luôn đi theo em...và đã nghe hết lời em nói."

Nó giả vờ giận dỗi đánh vào vai Văn Thiện một cái nhẹ:

"Hay quá, anh dám nghe lén em."

Rồi xoay người qua chỗ khác, giả vờ mặt kệ anh.

Văn Thiện nhẹ nhàng ôm lấy nó từ sau lưng và hỏi thật khẽ:

"Tiểu Yến, tại sao em lại tin tưởng anh đến thế?"

Nó ngã đầu vào ngực Văn Thiện và mỉm cười:

"Cảm giác của em bảo rằng anh là một người đáng tin tưởng. Anh sẽ không lừa gạt em, làm tổn thương em."

Nghe những lời ấy ánh mắt Văn Thiện bỗng nhiên u buồn, một u buồn không thể dùng câu chữ miêu tả được. Anh hôn nhẹ lên mái tóc nó và hỏi thăm:

"Nếu một ngày nào đó em biết được sự thật thì sẽ ra sao? Liệu em có thể tha thứ anh và bên anh như vậy không?"

*****Hết chương 36*****

Đón đọc tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Họ là chị em?

Dù nhìn thấy rõ tình cảm của Tiểu Yến nó với Văn Thiện rất tốt đẹp, cả hai đều tin tưởng nhau. Nhưng không biết vì sao Thanh Hoàng lại không chịu từ bỏ, cứ theo ám nó mãi.

Trưa hôm nay vừa tan học, nhân lúc tụi người Hạ Vy không để ý thì Thanh Hoàng đã bắt nó đi. Không biết cậu ta muốn dẫn mình đi đâu mà trong lòng nó bỗng có linh cảm chẳng lành, hình như sắp có chuyện xấu đến với nó...

Nãy giờ Hạ Vy đang ngồi buột lại dây giày của mình, lúc này mới xong cô vừa đứng dậy vừa nói:

"Chúng ta đi được rồi. Tiểu Yến, hôm nay mày muốn ăn..."

Nhìn lại thì đã không thấy nó bên cạnh nữa nên câu hỏi của cô bị đứt ngang.

"Tiểu Yến, mày đâu rồi?"

Hạ Vy vừa đưa mắt nhìn trong đám học sinh đang chen nhau đi vừa hỏi lớn. Huỳnh Thủy và Yến Nhi với Lùn đang lo thu dọn tập sách của mình bỗng nghe hỏi vậy liền giật mình.

Huỳnh Thủy vội xoay lại hỏi:

"Có chuyện gì vậy Vy?"

"Tiểu Yến không thấy đâu nữa." - Hạ Vy vào thẳng vấn đề luôn, không chút vòng vo.

Yến Nhi nhìn mọi người và nói ra sự đoán của mình:

"Có khi nào Yến đói bụng quá đã chạy xuống căn teen rồi không?"

Lùn vội nói:

"Chúng ta mau xuống căn teen coi thử đi."

Hạ Vy nhìn thấy Huỳnh Thủy đang cầm cuốn tập làm văn vốn dĩ đã nộp cho cô giáo hồi sớm thì cô đã biết nhỏ tính làm gì rồi, cô nói:

"Yến Nhi. Lùn, hai mày xuống căn teen trước đi."

Yến Nhi và Lùn không hỏi thêm gì nữa chỉ khẽ gật đầu rồi xoay lưng đi.

Hạ Vy nhìn Huỳnh Thủy mà hỏi:

"Lên phòng giáo viên, phải không? Tao đi với mày"

Nói xong cô liền xoay lưng đi. Huỳnh Thủy khẽ cười, sao cô bạn này thông minh quá vậy người ta chưa nói gì mà cô đã biết người ta tính đi đâu rồi.

...

Lúc này ở trong lớp Thanh Hoàng một tay ôm vai nó một tay bịt miệng nó, khiến cho nó không kịp phản ứng. Vì vừa tan học rất đông người, cũng rất ồn ào nên tụi người Hạ Vy chẳng hay biết.

"Hoàng muốn làm gì Yến vậy hả? Mau buông Yến ra." - Nó đang vùng vẫy, mong có thể khỏi tay Thanh Hoàng.

Nhưng trời đã định sẵn là con trai luôn mạnh khỏe hơn. Thanh Hoàng vẫn không buông nó ra, cậu ta nói khẽ:

"Yến đừng sợ, Hoàng sẽ không làm gì Yến đâu. Hoàng chỉ muốn cho Yến xem cái này thôi, Yến đi theo Hoàng nhé."

Nó tỏ ra sợ hãi và nói:

"Hoàng buông Yến ra trước đi...Hoàng đang làm đau Yến đó."

Thanh Hoàng khẽ gạt đầu và từ từ buông nó ra:

"Xin lỗi, Hoàng không cố ý."

Nó bước lùi phía sau vài bước, cố giữ khoảng cách với Thanh Hoàng:

"Cũng...không...có...gi... Hoàng muốn cho Yến xem gì?"

Thanh Hoàng khẽ cười:

"Cứ đi theo Hoàng đi, rồi Yến sẽ biết."

Nó nhìn xung quanh, sắp lên tầng 9 rồi. Ở đây là trường học chắc Thanh Hoàng không dám làm gì nó đâu, nghĩ thế nên nó gạt đầu:

"Được, Yến đi theo Hoàng."

Thanh Hoàng cười nói vui vẻ:

"Cảm ơn Yến."

Lên tới tầng 9, cũng là tầng đặc biệt nhất ở trường học Thanh Quy này. Một căn phòng rộng lớn và xinh đẹp với bốn bức tường đều là thủy tinh, trông thật lung linh. Căn phòng này dành cho tiết học nhảy múa.

Vừa nhìn thấy căn phòng này thì nó liền ngạc nhiên vô cùng, ngôi trường này đúng là nó vẫn chưa khám phá hết thật mà. Sao lại có căn phòng đẹp như vậy, nó vô thức bước vào và xoay vòng.

...

Huỳnh Thủy và Hạ Vy đang đứng trước cửa phòng giáo viên, chuẩn bị hành động. Huỳnh Thủy đưa tay gõ cửa -"Cốc cốc."

Cô giáo Hoài Hương đang làm việc bên trong, nghe tiếng gõ cửa thì liền nói:

"Mời vào, cửa không khoá."

Huỳnh Thủy và Hạ Vy mở cửa bước vào. Cô Hoài Hương nhỏ nhẹ hỏi:

"Có chuyện gì sao hai em?"

Huỳnh Thủy đưa cuốn tập trên tay mình đến trước mặt cô Hoài Hương và cười cười:

"Dạ tại em quên nộp tập làm văn của em cho cô."

Cô Hoài Hương cầm lấy cuốn tập từ tay Huỳnh Thủy và khẽ lắc đầu:

"Không sao cứ để đây đi, lát nữa cô sẽ chấm điểm sau."

Rồi cô ấy xoay sang qua nhìn Hạ Vy và lại nhỏ nhẹ hỏi:

"Còn em thì sao Vy, có chuyện gì hả?"

Hạ Vy vừa gãi đầu vừa nói khẽ:

"Dạ...em tự nhiên lại quên sinh nhật của một người bạn trong lớp...mà em muốn làm bạn ấy bất ngờ...nên muốn mượn cô cuốn danh sách học sinh coi chút, không biết có được không ạ?"

Cô Hoài Hương khẽ bật cười:

"Không ngờ hai trong top 20 học sinh giỏi nhất trường này lại lằng trí thế."

Kèm theo lời trên đầu đó là một cuốn sổ đen to đưa đến trước mặt Hạ Vy:

"Nè, em cứ xem đi."

Hạ Vy vui vẻ nhận lấy cuốn sổ đen to từ tay cô giáo thân yêu của mình:

"Em cảm ơn cô."

Huỳnh Thủy nhìn Hạ Vy mà khẽ gật đầu, ý muốn nói đó đúng thật là cuốn sổ ghi chép thông tin của tất cả học sinh.

Hạ Vy hiểu ý của Huỳnh Thủy liền dở cuốn sổ trên tay mình ra coi và mau chóng tìm cái tên mà mình đang cần.

Sau vài phút thì cái tên đang cần cuối cùng hiện ra, Triệu Than Hoàng. Vừa nhìn thấy cái tên này thì Hạ Vy liền cố đọc thật kỹ, mong sẽ tìm ra gì đó.

Huỳnh Thủy và Hạ Vy nhìn nhau, trao đổi ánh mắt.

"À đúng rồi Thủy, 20 này là sinh nhật của Lùn thật đấy." - Hạ Vy vừa cười vừa nói.

Huỳnh Thủy giả vờ nhìn vào cuốn sổ và nói:

"Cũng sắp tới sinh nhật của Thanh Hoàng rồi kia. Hay là chúng ta cũng mua tặng cậu ấy đi."

Hạ Vy khép sổ lại đặt xuống bàn và gật đầu:

"Mua sách tặng cậu ấy đi để cậu ấy chăm học thêm chút nữa."

Nghe nói đến đây thì cô Hoài Hương liền thở dài và lắc đầu:

"Người chị là một trong top 20 học sinh giỏi nhất trường mà sao người em lại học tệ như vậy chứ?"

Hạ Vy tỏ ra mò tò hỏi:

"Ủa cô, chị của Hoàng là ai vậy cô?"

Cô Hoài Hương nói khẽ:

"Thì là Thanh Hiền đấy, hai em không biết sao?"

Nghe xong Hạ Vy với Huỳnh Thủy đều thoáng ngạc nhiên và buột miệng hỏi:

"Họ là chị em?"

...

Yến Nhi và Lùn chạy khắp căn teen luôn mà chẳng thấy bóng dáng Tiểu Yến nó ở đâu, không biết phải đi đâu tìm nó bây giờ nữa.

Lúc này Khánh Nghĩa với Văn Thiện từ lầu trên đi xuống, thấy hai cô bạn có vẻ đang lo lắng thì liền bước nhanh đến.

"Yến Nhi, Lùn, có chuyện gì vậy?" - Văn Thiện vội lên tiếng hỏi.

Yến Nhi và Lùn đang nhìn xung quanh, nghe hỏi vậy thì liền xoay lại nhìn.

"Tiểu Yến mất tích rồi." - Yến Nhi nói nhanh.

Khánh Nghĩa khẽ giật mình:

"Sao lại vậy?"

Lùn lên tiếng kể rõ hơn:

"Lúc tụi em thu dọn tập sách xong thì đã không thấy Tiểu Yến nữa rồi."

Khánh Nghĩa đưa mắt nhìn xung quanh và vội hỏi:

"Vậy Vy và Thủy đâu rồi?"

Yến Nhi nhìn và nói:

"Hình như hai người họ có công việc riêng thì phải?"

Lùn lo lắng nói:

"Không biết Yến có xảy chuyện gì không nữa."

Văn Thiện im lặng nãy giờ, lúc này anh lấy từ túi áo ra chiếc điện thoại cảm ứng:

"Tìm định vị của Tiểu Yến."

Yến Nhi và Lùn tự đánh vào trán mình một cái, ngốc ơi là ngốc. Sao họ lại quên mất vậy, điện thoại của tụi nó luôn mở định vị mà. Nếu theo định vị thì đã tìm thấy nó từ sớm rồi đâu cần chạy khắp nơi tìm như vậy đâu.

Yến Nhi nhìn Văn Thiện mà nhếch môi cười, anh đúng là luôn giữ được bình tĩnh.

Văn Thiện sau khi xem xong điện thoại liền nói:

"Ồ lầu trên."

Vừa dứt câu thì anh vội vã quay lưng chạy đi, thật nhanh. Ba người kia vui mừng, nhanh chạy theo.

*****Hết chương 37*****

Thanh Hoàng rốt cuộc muốn làm gì Tiểu Yến nó đây? Đón đọc tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Đánh loại người này chỉ đau tay

Hiện giờ Tiểu Yến nó và Thanh Hoàng ở trong căn phòng đặc biệt nhất trường học, bốn bức tường đều là thủy tinh. Căn phòng này thật sự rất đẹp, ánh nắng dịu dàng chiếu vào khiến xung quanh căn phòng đầy ảo ảnh cầu vồng bảy sắc.

Khung cảnh tuyệt đẹp này khiến cho nó vô thức xoay vòng, giữa nhiều ảo ảnh cầu vồng bảy sắc. Đôi môi người con trai cũng vì khung cảnh tuyệt đẹp trước mắt mình mà khẽ nở nụ cười tươi.

Thanh Hoàng sau im lặng vài phút thì bước vào trong thêm chút nữa rồi ngồi xồm xuống:

"Tiểu Yến, bạn qua đây coi đi."

Nghe vậy nó liền bước nhanh đến, vừa nhìn thì nó ngay lập tức hoảng hốt:

"Có chuyện gì xảy ra thế này?"

Trước mắt hai người lúc này là tường thủy tinh bị vỡ rất lớn, bên cạnh đó có một cục đá to. Vừa nhìn là đã nhận ra có người cố ý làm rồi, chỉ không biết là ai thôi.

Thanh Hoàng nhìn và nói:

"Cục đá này hình như Hoàng đã thấy ở đâu thì phải... Đâu, Yến cầm lên cho Hoàng coi thử."

Nó vì đang đứng gần cục đá to nên chỉ cúi người xuống chút là cầm lên được ngay.

Cũng chính lúc này có ai đó vội vã bước vào khiến cho nó giật mình xoay người lại. Hai người đang đứng trước mặt nó giờ là thầy giáo Lý Hoàng và Thanh Hiền, hai người đều nhìn chằm chằm cục đá trên tay nó.

Thanh Hoàng hình như không hề ngạc nhiên với sự xuất hiện của hai người kia, cứ thản nhiên đứng dậy. Thầy giáo Lý Hoàng bước tới nhìn rõ mọi thứ, rồi lớn tiếng hỏi:

"Em đang làm trò gì vậy hả Trần Tiểu Yến? Việc này do em làm phải không?"

Trong lúc nó vẫn chưa hiểu vấn đề thì tụi người Hạ Vy đã vội vàng chạy vào. Nhìn thấy tình hình hiện tại thì Huỳnh Thủy khẽ thở dài:

"Chúng ta đến muộn mất rồi Vy ơi..."

Hạ Vy nhìn Thanh Hiền và Thanh Hoàng với ánh mắt bức tức, hai người này đúng thật là đang giờ trò hại nó mà.

Văn Thiện chen vào đám đông bước nhanh đến gần nó và hỏi:

"Có chuyện gì vậy Tiểu Yến?"

Nó vội lắc đầu:

"Em cũng không biết nữa."

Thanh Hiền khoanh tay để trước ngực, nhìn về phía Văn Thiện và nói:

"Bạn gái của anh to gan bằng trời dám đập vỡ bức tường thủy tinh phòng này đây."

Nó nhìn về phía mọi người mà liều mạng lắc đầu:

"Chuyện không phải như vậy đâu, khi em và Hoàng đến thì đã bị vỡ rồi. Cậu nói, có đúng không Hoàng?"

Hạ Vy khẽ thờ dài, sao bạn thân của cô lại ngốc như vậy chứ? Tới giờ này vẫn chưa nhận ra đây là một cái bẫy, còn mong người ta đứng ra làm chứng cho mình nữa. Thiệt tình, nó ngốc hết chỗ nói luôn.

Thầy giáo Lý Hoàng xoay sang nhìn Thanh Hoàng và hỏi giọng tức giận:

"Là ai đã đập vỡ tường?"

Thanh Hoàng lúc này tỏ ra hoảng sợ, cậu ta lắp bắp nói:

"Dạ...Tiểu...Yến...không cố...ý đâu....bạn ấy chỉ lỡ tay thôi ạ."

"RẦM"- Cục đá to từ tay nó rớt xuống sàn nhà, tạo ra một tiếng vang vô cùng chói tai.

Nó từ từ xoay qua nhìn Thanh Hoàng với ánh mắt ngạc nhiên, cậu ta vừa nói cái gì vậy?

Thầy giáo Lý Hoàng vừa chỉ tay vào nó vừa quát lớn lên:

"Bằng chứng nhân chứng đều có đủ, em còn gì chối nữa. Tôi muốn nói chuyện với phụ huynh của em, sáng mai em mời phụ huynh em đến gặp tôi."

Nói rồi ông ta liền xoay lưng đi, không cho nó có cơ hội giải thích gì thêm nữa.

Văn Thiện nhìn Thanh Hoàng với ánh mắt tức giận:

"Cậu đang giờ trò quỷ quái gì vậy hả Thanh Hoàng? Sao lại hại Tiểu Yến như vậy chứ? Em ấy có thể bị đuổi học đó, cậu có biết không?"

Anh thật sự muốn đâm Thanh Hoàng vài đâm, vì dám hại nó.

Thanh Hiền bước nhanh tới trước mặt Văn Thiện và cười nói:

"Nè nè, người ta chỉ nói ra sự thật thôi mà. Anh có cần giận dữ như vậy không hotboy Văn Thiện? Bạn gái anh đã dám làm, sao còn sợ bị phạt cơ chứ?"

"À tôi mới nghĩ ra cách hay lắm nè, muốn nghe thử không? Hay là anh nhận tội cùng nó đi, rồi cả hai đều cùng bị đuổi học luôn. Haha."

À ta vừa nói vừa cười, bộ mặt vô cùng đáng ghét.

Không dừng lại đó, ả ta xoay qua nhìn Thanh Hoàng và mỉm cười:

"Cậu em thật thông minh, biết nói ra sự thật không để mình bị con ngốc nào đó làm liên lụy."

Huỳnh Thủy và Yến Nhi nhìn thấy thật là ngứa mắt, hai cô nàng thật lòng chỉ muốn nén ả ta xuống biển cho cá mập ăn thôi. Hạ Vy lúc này khẽ bước tới và lạnh lùng nói:

"Chị em hai người bớt diễn đi. Triệu Thanh Hiền, Triệu Thanh Hoàng."

Nghe xong ngoài trừ Huỳnh Thủy ra thì những người còn lại đều rất ngạc nhiên, họ là chị em với nhau hả? Yến Nhi kéo nhẹ tay Huỳnh Thủy và hỏi:

"Là sự thật sao?"

Huỳnh Thủy nhẹ gạt đầu, thay cho câu trả lời.

Văn Thiện khẽ nhủ mảy lại:

"Vậy nên ngay từ đầu Thanh Hoàng mảy tiếp cận Tiểu Yến là để hại em ấy bị đuổi học sao?"

Giờ anh thật sự rất nóng giận, không thể giữ bình tĩnh được nữa.

Thanh Hoàng lúc này mới lộ bộ mặt gian trá của mình ra, cậu ta cười nửa miệng:

"Hừ, giờ anh mới biết thì quá muộn màng rồi. Nếu muốn trách thì phải trách Văn Thiện anh đi, là anh đã dắt tội với chị tôi nên Tiểu Yến mới bị kéo vào như vậy."

Hai tay Văn Thiện nắm chặt lại, thành quả đấm cứng chắc:

"Tên khốn này..."

Anh tức giận tính lao đến đánh Thanh Hoàng một trận. Nhưng bất ngờ nó ngăn anh lại, nó khẽ lắc đầu:

"Đánh loại người này chỉ làm đau tay anh thôi... Em đói bụng rồi, chúng ta cùng đi ăn trưa đi."

Văn Thiện và tụi người Hạ Vy đều nhẹ gạt đầu đồng ý. Khánh Nghĩa nói:

"Chúng ta phải ăn thật no, mới có thể nghĩ ra cách giúp Tiểu Yến được."

Lùn gạt đầu liên tục:

"Đúng rồi đó, chúng ta mau chóng đi ăn trưa đi."

Tụi nó hào hứng cười nói. Rồi vui vẻ xoay lưng rời khỏi. Để hai chị em nhà nào đó đứng đờ người ở ấy.

Thanh Hiền nhìn theo tụi nó, giờ là tình hình gì đây? Chuyện đã thành ra thế rồi, tại sao tụi nó vẫn còn có thể cười nói vui vẻ như vậy chứ?

Đánh loại người này chỉ làm đau tay thôi? Nhớ lại câu mà nó đã nói lúc này thì Thanh Hoàng nhếch miệng cười, cậu ta không ngờ Tiểu Yến nó lại biết nói sốc người khác như thế đấy.

...

Tụi nó đã đến một quán ăn gần trường để ăn trưa. Mọi người đều nhận ra nó đang lo lắng trong lòng, tự nhiên bị đổ oan, còn bị mời phụ huynh nữa, ai mà không buồn lo được.

Lùn dụi dàng nói:

"Mày đừng lo nữa Tiểu Yến, sẽ có cách giải quyết thôi mà."

Nó nhẹ gạt đầu và gượng cười:

"Ừ cảm ơn mày."

Đôi đũa trên tay Yến Nhi bỗng đặt mạnh xuống bàn:

"Đúng là tức chết được mà, sao chị ta có thể bày mưu hại người như thế chứ?"

Huỳnh Thủy vỗ nhẹ vai Yến Nhi và nói:

"Tức giận vì chị ta không đáng đâu."

Khánh Nghĩa lo lắng hỏi:

"Nhưng buổi họp với phụ huynh ngày mai tính làm sao?"

Văn Thiện ngồi bên cạnh khoác vai nó, nói khẽ:

"Có thể nhờ anh trai của em giúp mà."

Nó lắc đầu liên tục:

"Không được đâu để anh ấy biết được là em xong đời luôn đó."

Hạ Vy vừa ăn com vừa nói:

"Tao đã có cách giải oan cho mày rồi Tiểu Yến."

Nghe xong tất cả ánh mắt đều hướng về phía Hạ Vy. Nó vui mừng hỏi:

"Là cách gì vậy mày."

Hạ Vy chỉ nháy mắt với nó và mỉm cười thôi, chứ không nói gì hết. Cô cứ tỏ ra bí mật khiến mọi người đều rất tò mò.

*****Hết chương 38*****

Rất cuộc cô bạn Hạ Vy đã nghĩ ra cách giải oan cho Tiểu Yến nó đây? Nhớ đón đọc tiếp nhé

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Dám làm thì dám chịu

Một bàn đầy món ăn ngon, hai người đang đối diện nhau là một trai một gái. Và đó không phải ai xa lạ mà chính là hai chị em Thanh Hiền với Thanh Hoàng. Hai chị em họ đang dùng bữa tối ở nhà hàng Home Finest, một nhà hàng vô cùng đẹp mắt với không gian sang trọng.

Thanh Hiền tối nay rất vui, ả ta cầm ly nước trái cây lên và cười nói:

"Cảm ơn em vì đã trả thù giúp chị, em làm tốt lắm."

Thanh Hoàng nhếch miệng cười:

"Em trai giúp đỡ chị gái là điều dĩ nhiên mà."

Kèm theo lời là tiếng dụng ly nhẹ. Sau khi uống hết nửa ly nước trái cây thì Thanh Hiền cười nói vui vẻ:

"Cuối cùng cũng đuổi được con nhỏ Tiểu Yến đáng ghét đó ra khỏi trường học mình rồi. Muốn đấu với chị hả, con nhỏ đó chưa đủ sức đâu. Hahahaha."

Thanh Hoàng chỉ khẽ gật đầu, không nói câu nào hết. Hình như cậu ta không đồng ý cách làm của chị mình lắm thì phải? Cậu ta vừa gấp đồ ăn đưa vào miệng vừa nói thầm:

"Mong sẽ tốt đẹp..."

...

- Sáng hôm sau. Ở trường học.

Tại vì hôm qua Thanh Hiền đã bày mưu đồ oan cho Tiểu Yến nó đập vỡ bức tường thủy tinh trong phòng múa và để thầy giáo Lý Hoàng bắt gặp nên nó bị mời phụ huynh. Nhưng trong lúc mọi người đang lo lắng không biết phải làm sao thì Hạ Vy lại tự tin nói đã có cách giải oan giúp nó rồi. Còn có cách gì thì vẫn chưa ai biết.

Hiện tại là 6h30 sáng, Hạ Vy và nó đang đứng trước cửa phòng giáo viên. Thấy khuôn mặt nó buồn bã thì Hạ Vy lên tiếng nói:

"Mày đừng lo mà Tiểu Yến, có tao ở đây rồi sẽ không để mày xảy ra chuyện gì đâu. Cứ tin tao, sẽ ổn thôi."

Nó nghe xong liền gạt đầu và cười tươi, nó tin cô. Vì từ khi gặp được cô tới giờ dù nó xảy ra bất cứ chuyện gì, đến cuối cùng đều tốt đẹp.

Hai người gõ cửa rồi mở cửa bước vào. Giờ này các thầy cô đều ở trong phòng, chuẩn bị cho những tiết dạy của mình.

Ở phía sau Hạ Vy và nó lúc này chính là Thanh Hoàng, cậu ta cũng khẽ bước vào. Thầy giáo Lý Hoàng nhìn thấy chỉ có ba đứa học trò thôi mà không có phụ huynh thì liền nhíu mày lại:

"Phụ huynh của em đâu Trần Tiểu Yến?"

Hạ Vy bước về phía trước thêm vài bước và nói một cách khẳng định:

"Tiểu Yến không làm gì sai nên không cần mời phụ huynh."

Cô giáo Hoài Hương đứng dậy hỏi:

"Hạ Vy, em nói vậy là sao?"

Hạ Vy vừa lấy điện thoại từ túi áo vừa nói:

"Các thầy cô coi video này đi, sẽ sáng tỏ mọi chuyện thôi ạ."

Trước mặt mọi người bây giờ là một đoạn video, trong video thấy rõ ràng là Thanh Hoàng cầm cục đá đập mạnh vào bức tường thủy tinh.

Xem xong video ấy thì mọi người đều rất ngạc nhiên, ngoài trừ Thanh Hoàng, nam chính trong video. Cậu ta vẫn thản nhiên đứng bỏ hai tay vào túi quần ở đó, giống như cậu ta đã đoán trước kết quả vậy.

Khuôn mặt thầy giáo Lý Hoàng giờ rất khó coi, ông ta đã hứa với Mỹ Ngân và Thanh Hiền là hôm nay sẽ đuổi học nó. Nhưng giữa đường lại xuất hiện một video, đúng là bất ngờ không kịp trở tay mà.

Cô giáo Hoài Hương vốn là một người rất hiền, mong các thầy cô khác sẽ nhẹ tay với cậu học trò Thanh Hoàng này. Nhưng thật tiếc, dù cô ấy nói như thế nào thì các thầy giáo khác vẫn quyết định đuổi học cậu ta. Vì họ cho rằng một trường học danh tiếng này không nên có học sinh quậy phá quá mức như vậy.

Tiểu Yến nó lúc này vội lên tiếng nói:

"Đừng đuổi học Thanh Hoàng, đây chỉ lỗi nhỏ thôi mà...phạt cậu ấy là được rồi ạ."

Nghe xong Thanh Hoàng thoáng ngạc nhiên, cậu ta đã hại nó như vậy mà nó còn nói giúp cậu ta sao?

"Thôi em và Tiểu Yến về lớp nha." - Hạ Vy nói nhanh rồi vội kéo nó ra ngoài.

Thanh Hoàng nhìn theo và nhếch môi cười, nó rời khỏi cũng tốt. Chuyện còn lại thì cứ để cậu ta tự gánh lấy, dám làm thì dám chịu.

Hạ Vy kéo nó ra hành thang và nói:

"Mày đừng gây thêm chuyện nữa mà."

Nó vừa xoay đầu lại nhìn phía sau vừa nói:

"Nếu Hoàng bị đuổi học thì thật tội nghiệp."

Hạ Vy khẽ thở dài rồi khoác vai nó:

"Thôi đừng lo chuyện của người ta nữa mà. Mày nên mừng vừa thoát được nạn đi."

Lúc này nó thắc mắc hỏi:

"Mà sao mày lại có được video đó vậy?"

Hạ Vy dừng bước lại và nói khẽ:

"Hôm qua vừa rời khỏi trường thì đã có người gửi cho tao rồi."

Nó đẩy nhẹ Hạ Vy và giận dỗi nói:

"Vậy mà không nói sớm, làm tao lo gần chết."

Hạ Vy vừa cười vừa nói:

"Như vậy mới hấp dẫn chứ?"

Nó liếc nhìn Hạ Vy:

"Hấp dẫn đâu không thấy, chỉ thấy tao mất ngủ thôi."

Hạ Vy xoay người lại đối diện với nó rồi cười nói:

"Đâu có, mày đâu có thành gấu trúc đâu."

Nó nhìn Hạ Vy mà lắc đầu:

"Thôi không giỡn nữa. Mà mày có biết ai gửi video đó không?"

Hạ Vy đưa mắt nhìn phía sau lưng nó mà nói khẽ:

"Là người ở sau mày kia."

"Gì cơ?" - Khuôn mặt nó lúc này lộ rõ không hiểu, nó nhẹ xoay người lại.

Vừa nhìn thấy người trước mặt thì nó vô cùng ngạc nhiên, là Thanh Hoàng... Hạ Vy lạnh nhạt nói:

"Là cậu ta đã gửi video cho tao đấy."

Thanh Hoàng khẽ bước đến, cậu ta tỏ ra khó hiểu hỏi:

"Cô đang nói gì vậy, sao tôi nghe chẳng hiểu?"

Hạ Vy hơi nghiêng đầu nhìn Thanh Hoàng:

"Có cần tôi bấm gọi thử số điện thoại mà đã gửi video cho tôi không?"

Thanh Hoàng nhếch môi cười nhẹ và lắc đầu:

"Không cần đâu, là tôi thì đã sao nào?"

Nó nhìn thẳng Thanh Hoàng mà nói:

"Yến không hiểu?"

Đối diện với ánh mắt ngây thơ của nó thì Thanh Hoàng lại thờ dãi:

"Hoàng muốn nói chuyện riêng với Yến chút, được không?"

Hạ Vy thấy ánh mắt Thanh Hoàng có vẻ không có ý đồ gì xấu mà rất chân thành nên cô lên tiếng nói:

"Tao về lớp trước nha Tiểu Yến."

Vừa dứt câu thì cô liền xoay lưng đi, về lớp học của mình.

Con gió vô tình lướt qua, mang theo mùi hương thơm cỏ non ở xa xa đến. Hai người im lặng đối diện với nhau, ánh mắt cả hai đều rất buồn.

"Tại sao?" - Không chịu nổi nên Tiểu Yến nó là người phá vỡ im lặng trước.

Thanh Hoàng biết rõ nó muốn hỏi gì, cậu ta xoay mặt nhìn ra ngoài sân:

"Ban đầu Hoàng đúng thật là muốn hại Yến để trả thù thay chị Hiền."

Rồi cậu ta bỗng đưa ánh mắt buồn bã nhìn thẳng nó và tiếp lời:

"Nhưng sau khi tiếp xúc với Yến một thời gian ngắn thì Hoàng nhận thấy Yến là một người tốt...và Hoàng đã thật lòng thích Yến mất rồi."

Nghe xong những lời đó thì nó thoáng ngạc nhiên, cậu ta thật lòng thích nó?

Thanh Hoàng khẽ cười và lắc đầu:

"Hoàng biết rõ, mình sẽ không có cơ hội... Hoàng chỉ muốn cho Yến biết tình cảm của Hoàng thôi, chứ không có ý gì khác."

Nó cúi đầu xuống thật thấp:

"Hoàng không nên để bản thân mình bị đuổi học như vậy."

Thanh Hoàng thoáng ngạc nhiên, sau đó cậu ta lại khẽ bật cười:

"Yến đúng là đồ ngốc... Chuyện Hoàng dám làm thì nên dám gánh hậu quả chứ? Vậy mới là người con trai đích thật, đúng không nào?"

Nó khẽ ngược mặt lên nhìn, nụ cười người con trai giờ rất tươi, không chút buồn phiền.

Thanh Hoàng lại nói khẽ:

"Hoàng mong mọi người có thể bỏ qua những gì mà chị Hiền đã gây ra...chị ấy gây sự vô lý như vậy cũng vì chị ấy thích anh Thiện quá nhiều thôi, chứ bản tính của chị ấy không hề xấu."

Nó khẽ gật đầu:

"Không sao. Yên hiểu mà."

Đúng vậy, nó thật sự hiểu được tâm trạng của Thanh Hiền. Tình cảm luôn là vậy đấy, luôn khiến cho con người ta mù quáng.

Thanh Hoàng cười cười:

"Thôi Hoàng về trước nha... Yên nhớ hãy chăm sóc bản thân mình thật tốt đó... Nếu có gì thì cứ gọi điện thoại, Hoàng sẽ đến gặp Yên ngay."

Vừa nói dứt lời cậu ta bước đi nhanh, không để nó có cơ hội nói gì thêm, dù chỉ là một lời tạm biệt.

Lúc lướt qua ngang người nó thì Thanh Hoàng đã tự hỏi, cậu ta thật sự vì nó mà chấp nhận bị đuổi học sao? "Tiểu Yên" một cái tên rất bình thường, không đặc biệt chút nào. Nhưng sao có thể khiến cho người khác rung động nhanh như vậy, thật là lạ.

Nó nhẹ xoay người lại nhìn theo bóng lưng Thanh Hoàng, cậu ta đúng là một người con trai có trách nhiệm. Dám làm dám nhận, không hề chối bỏ. Nó bỗng mỉm cười nhẹ nhàng, một nụ cười mang theo lời chúc. Đến ngôi trường học mới, hy vọng cậu ta sẽ tốt hơn.

*****Hết chương 39*****

Mọi người nhớ nhé, đã dám làm thì phải dám nhận.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Hiểu nhau thêm

Hôm nay là cuối tuần, trời xanh gió mát. Mọi người đều thoải mái vui chơi, tận hưởng ngày nghỉ một cách trọn vẹn. Nhưng nữ chính của chúng ta, Tiểu Yên nó lại đang gặp rắc rối.

Vì ông ngoại bỗng bị bệnh nặng nên ba mẹ nó phải về quê cấp. Đúng ra nó không tính mở quán bán đâu nhưng kim đồng hồ vừa chỉ đúng 7 giờ thì nhiều người bắt ngờ kéo đến. Thế nên nó đành mở quán, không nỡ để những vị khách quen thất vọng.

Nó có lòng thật đó nhưng đáng tiếc, nó chẳng biết nấu món gì ngoài mì gói ra. Khách cũng đành ăn no bụng thôi, không chê bai gì cả.

"Reng...reng." - Tiếng điện thoại bỗng vang lên khiến nó giật mình sợ ý bị phóng tay. Nó khẽ la lên:

"À đau quá đi. Huhu."

"Reng reng." - Người gọi thật kiên nhẫn.

Lấy điện thoại trong túi áo, nó tục tiếp bấm nhận cuộc gọi luôn chẳng thèm nhìn là ai gọi đến.

Nó: "Híchic. Alo ai vậy?"

Văn Thiện: "Em sao vậy Tiểu Yên?"

Nó: "Anh Văn Thiện, giúp em vớiiii. Huhu."

Văn Thiện: "Em đang ở đâu vậy, anh đến liền."

Nó: "Em đang ở nhà."

Văn Thiện: "Em đợi anh chút nha, anh sẽ đến liền."

Cúp điện thoại thì Văn Thiện liền chạy như bay khỏi nhà, anh tính lấy xe đạp đi. Nhưng nhớ lại nó đang khóc nên thôi, anh đi xe ôm cho nhanh.

Chỉ 30 phút Văn Thiện đã có mặt ở nhà nó rồi. Anh vội vã nhảy xuống xe mà quên trả tiền xe và nón bảo hiểm nên bị người ta kêu lại hai lần luôn. Đứng

bên trong nhìn thấy vậy thì nó khẽ cười, anh thật sự rất lo cho nó.

"Tiểu Yến, em bị sao vậy. Em đang ở đâu, Tiểu Yến." - Văn Thiện vừa chạy vào vừa hỏi lớn.

Đến khi nhìn thấy nó bình an đứng trước mặt mình thì anh mới thở ra nhẹ nhõm, anh bước đến hỏi:

"Sao lúc nãy em lại khóc vậy?"

Nó đưa tay mình lên và nói khẽ:

"Vì lúc nãy em vừa bị phỏng ạ, đau lắm."

Văn Thiện cầm nhẹ tay nó coi, bàn tay nó giờ vừa sưng vừa đỏ:

"Trời ơi sao sơ ý quá vậy, em đã rửa nước lạnh chưa?"

Nó khẽ lắc đầu:

"Dạ chưa anh. Tại em bận nấu mì cho khách."

Văn Thiện xoay người lại nhìn những vị khách đang ngồi chờ bên ngoài. Anh hơi cúi đầu và nói:

"Mọi người cố chờ thêm một chút nhé, món ngon sẽ có ngay."

Rồi Văn Thiện kéo tay nó vào trong, đến bồn rửa tay và mở nước. Dòng nước lạnh lướt qua vết phỏng, giờ tay nó đã bớt đau rất nhiều. Văn Thiện vừa chăm lo vết phỏng của nó vừa nói khẽ:

"Em hậu đậu quá đi, anh thật muốn rước em về nhà."

Nghe xong câu đó của anh, mặt nó liền đỏ ửng lên như một quả cà chua chín mọng.

"Anh đang nói đi đâu vậy anh Văn Thiện?" - Nó khẽ rút tay lại và xoay người đi.

Văn Thiện bật cười, anh nắm lấy tay nó lại:

"Anh nói thật lòng mà. Em về nhà anh đi, để anh chăm sóc cho em."

Nó phỏng má hỏi:

"Rốt cuộc anh Văn Thiện đến giúp em hay là đến chọc em? Ba mẹ em về quê hết rồi...mà khách bỗng kéo đến...em lại không biết nấu ăn."

Văn Thiện khẽ bật cười và gật đầu:

"Được được, anh không giỡn nữa. Để anh coi có thể nấu món gì nha."

Văn Thiện đưa mắt nhìn căn bếp thì thấy chỉ nồi cơm nóng và một ít rau quả mà thôi, anh hỏi:

"Nhà em có trứng gà không Tiểu Yến?"

Nó cố nhớ lại, rồi gật đầu mạnh:

"Có, trong tủ lạnh. Anh chờ chút, để em đi lấy."

Nói xong nó vội xoay lưng, chạy nhanh đi. Văn Thiện khẽ cười rồi đi đến căn bếp, chuẩn bị số tài nấu ăn của mình.

Nó lấy hai vi trứng gà chạy ra, nhìn thấy một người con trai mặc áo sơ mi trắng đang đứng ở căn bếp cắt rau quả. Nhìn Văn Thiện giờ không chỉ đẹp trai, mà còn rất tỏa sáng nữa, là tỏa sáng trong mắt nó.

"Anh Văn Thiện đang tính nấu món gì vậy?" - Nó đặt vi trứng gà xuống bên cạnh Văn Thiện và hỏi.

Văn Thiện vừa cắt củ cà rốt thành hạt lựu vừa mỉm cười:

"Anh sẽ làm món cơm ran ngũ sắc. Tiểu Yến, em ra ngoài nói mọi người chờ thêm 30 phút nữa, sẵn xem bao nhiêu người nha."

"Dạ anh." - Nó vui vẻ xoay lưng đi, chạy ra ngoài.

Văn Thiện nhìn theo và khẽ cười, cô bé này đúng là đáng yêu hết sức.

Khoảng 30 phút sau xoay vào thì nó đã thấy những đĩa cơm ran thơm ngon đã sẵn sàng. Dưới đĩa được Văn Thiện trang trí vài miếng bắp cải non, một ít cơm trong lớp trứng gà, trông thật ngon.

"Bưng cho khách đi." - Văn Thiện bưng hai đĩa cơm và mỉm cười.

Nó nhẹ gập đầu và bước nhanh bưng hai đĩa cơm. Anh và nó đều vui vẻ bưng cơm, những vị khách được ăn ngon cũng vui vẻ rất nhiều.

Chạy qua chạy lại, thời gian trôi qua rất nhanh. Mới đó mới mất buổi sáng rồi, đã 1 giờ trưa.

"Mệt chết em rồi." - Nó ngã xuống ghế than thở. Đôi chân nó đã mỏi đến mức đứng không nổi luôn.

Văn Thiện bưng một đĩa cơm ran lớn đến mặt nó mà mỉm cười:

"Sáng giờ em chưa ăn gì, em mau ăn cơm đi nè."

Nhìn đĩa cơm ran trước mặt mà bụng nó kêu không ngừng. Văn Thiện khẽ bật cười rồi đưa cây muống cho nó:

"Em mau thử tay nghề của anh xem, có ngon không?"

Nó nhận lấy cây muống từ tay Văn Thiện, bắt đầu ăn cơm ran ngon của mình. Vừa ăn thì đôi mắt nó liền sáng rõ:

"Ngon quá đi."

Văn Thiện nghe vậy liền vui mừng:

"Ngon thật không?"

Nó gập đầu lia lịa:

"Dạ thật, ngon lắm luôn ạ."

Văn Thiện thật sự rất vui khi nó thích món mà mình nấu. Rồi cả hai cùng ăn một đĩa cơm, cảm giác thật hạnh phúc.

Đang ăn thì nó ngược mặt lên nhìn Văn Thiện và thắc mắc hỏi:

"Thật ra có việc gì mà anh Văn Thiện không biết làm không?"

Văn Thiện chống tay vào cằm nhìn nó:

"Sao em lại hỏi vậy?"

Nó vừa ăn cơm vừa nói:

"Tại em thấy anh không chỉ học giỏi, mà còn vừa hát hay vừa nhảy đẹp. Giờ còn biết nấu ăn nữa."

Văn Thiện buông nhẹ cây muống và cười buồn:

"Từ nhỏ hai anh em của anh mồ côi cha mẹ nên phải ra ngoài làm kiếm tiền."

"Hai anh em?" - Nó nghiêng đầu nhìn và hỏi.

Văn Thiện khẽ gập đầu:

"Anh còn có một người anh trai, anh ấy giờ đang làm ăn xa."

Nó rót ly nước lạnh đưa cho Văn Thiện:

"Ở nhà chỉ có hai anh em thôi sao?"

Văn Thiện khẽ lắc đầu:

"Không, tụi anh ở cùng với bà nội."

Anh cầm ly nước lên uống một ngụm rồi nói tiếp:

"Anh trai và bà nội là người thân duy nhất của anh trên đời này."

Nó khẽ nắm lấy bàn tay Văn Thiện đang đặt trên bàn:

"Em tới giờ mới biết chuyện về gia đình của anh, em xin lỗi."

Văn Thiện vội lắc đầu:

"Đồ ngốc, xin lỗi gì chứ? Tại chưa có cơ hội thôi."

Nó cười nhẹ:

"Từ giờ em sẽ tìm hiểu anh nhiều hơn."

Văn Thiện khẽ gật đầu. Nhưng sau đó ánh mắt anh bỗng u buồn:

"Tiểu Yến, ngoài anh trai và bà nội ra thì em là người mà anh muốn bảo vệ nhất."

Anh bỗng nắm chặt tay nó hơn và tiếp lời:

"Nếu như...có một ngày nào đó anh lỡ...làm gì tổn thương em...xin em hãy tin anh, thật lòng anh không muốn đâu."

Nói những lời này ánh mắt Văn Thiện anh thật sự rất u buồn, một u buồn dường như không thể biến mất.

Tiểu Yến nó lúc đó chẳng suy nghĩ gì nhiều, cứ tưởng anh đang nói chơi vậy thôi. Nó nhẹ gật đầu và mỉm cười:

"Em sẽ luôn tin anh, tin anh sẽ không bao giờ làm tổn thương em."

Văn Thiện đứng dậy bước đến đỡ nó đứng dậy, rồi nhẹ nhàng ôm lấy nó vào lòng và thì thầm bên tai nó:

"Em hãy luôn bên cạnh anh như thế này nhé Tiểu Yến."

Nó vô tư gật đầu. Vì chính nó cũng thích bên cạnh Văn Thiện như thế này mà, mỗi khi bên cạnh anh, nó luôn có cảm giác an toàn.

*****Hết chương 40*****

Ngày nghỉ này cho Sứ thêm hai chương nữa nhé *_^

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Đóng giả làm anh em

Bầu trời một màu xanh tươi mát, những đám mây trắng tự do tự tại chơi đùa với gió. Một phong cảnh như thế thật khiến cho mọi người đều thấy thoải mái, rất thích hợp với một ngày nghỉ.

Tại ở quán cà phê Trầm, một trong 20 quán cà phê lãng mạn ở thành phố. Xung quanh quán đều là cây trầm hương, những khi gió thổi qua luôn mang theo mùi hương dịu nhẹ.

Hai người đang ngồi đối diện nhau, là một đôi trai gái. Người con trai thanh tú vì bộ đồ đang khoác trên người, áo thun trắng với chiếc quần jean. Người con gái đang khoác trên người một chiếc đầm jean ngắn tới đùi, mái tóc đen dài được vén gọn một bên, trông cô vừa xinh đẹp vừa cá tính.

Đó chính là Khánh Nghĩa với Hạ Vy, chứ chẳng phải ai xa lạ hết.

"Sao tự nhiên lại chờ em đến đây?" – Hạ Vy vừa nhìn xung quanh vừa hỏi.

Khánh Nghĩa khẽ cười:

"Từ khi chính thức quen nhau tới giờ thì chúng ta chưa có buổi hẹn hò nào. Toàn đi làm nhiệm vụ của hội không à."

Hạ Vy từ sớm giờ đang thắc mắc, tại sao tự nhiên Tiểu Yến nó gọi nói cô và Khánh Nghĩa hôm nay không cần đi làm nhiệm vụ. Hóa ra là Khánh Nghĩa cậu âm thầm sắp xếp.

"Bộ anh không thích làm nhiệm vụ hả? Em thấy chúng ta đang làm chuyện tốt mà." - Hạ Vy khẽ tựa lưng vào ghế và hỏi.

Khánh Nghĩa nhẹ lắc đầu:

"Không phải vậy...chỉ là anh muốn chúng ta có một buổi hẹn hò lãng mạn thôi."

Buổi hẹn hò lãng mạn? Hạ Vy khẽ cười, quán cà phê này đúng là lãng mạn thật đấy. Không ngờ cô lại có người yêu thích lãng mạn như thế này. Nhưng sao cậu lại đi yêu một người nhạt lẻo như cô cơ chứ?

"Quán này đẹp thật đấy. Mà sao anh tìm được quán này vậy?" - Hạ Vy nhìn Khánh Nghĩa mà hỏi khẽ.

Khánh Nghĩa đặt ly nước trên tay xuống bàn và cười nhẹ:

"Là anh hỏi Lùn đấy. Lùn quả đúng là nhà ẩm thực của chúng ta mà."

Hạ Vy vừa gật đầu vừa cười nói:

"Phải, phải rồi. Muốn biết quán ăn nào ngon thì chỉ cần hỏi Lùn là biết ngay à."

Khánh Nghĩa bỗng nhiên đứng dậy bước đến rồi ngồi xôm xuống và nắm tay Hạ Vy mà nói:

"Đừng nói chuyện của người khác nữa, nói chuyện của chúng ta."

Hạ Vy hơi đơ người ra, cô lấp bắp hỏi:

"Chuyện...của...chúng...ta...là chuyện gì?"

Khánh Nghĩa khẽ nở một nụ cười tươi:

"Anh có quà tặng em nè!"

Hạ Vy ngồi yên ở đó, tuy cô không hỏi là quà gì nhưng trong lòng cô lại đầy tò mò. Khánh Nghĩa lấy từ túi quần ra một hộp nhưng, cậu đưa đến trước mặt Hạ Vy và khẽ bật nắp lên. Hạ Vy thoáng ngạc nhiên, trước mặt cô giờ là một cặp nhẫn bạc.

Khánh Nghĩa nói giọng ngọt ngào:

"Anh đã cố ý đặt người ta làm riêng, hai chiếc nhẫn này đều có tên của chúng ta."

Rồi cậu lấy một chiếc nhẫn ra, đeo vào ngón tay xinh đẹp của Hạ Vy:

"Hãy để anh luôn bên em nhé."

Hạ Vy biết rõ cậu không phải đang có ý cầu hôn, mà cậu chỉ muốn hai người đeo nhẫn cặp với nhau thôi. Cô nhẹ gật đầu, thay câu trả lời. Trước giờ cô vốn là người nhạt lẻo, không biết nói những lời ngọt ngào. Nhưng cô luôn biết trân trọng tình cảm của người khác dành cho mình.

...

Ở một góc phố nào đó, đang có một người con gái đứng chờ ai đó. Người con gái ấy chính là Yến Nhi, lúc nào cô ấy xuất hiện cũng với bộ đồ năng động hết cả.

"Sao gọi mình ra, lại chẳng thấy bóng dáng đâu?" - Yến Nhi dùng tay che nắng và bực mình bấm bấm.

Sáng lúc cô ấy đang ngon giấc thì tự nhiên bảng băng Gia Lâm gọi điện thoại đến, bảo cô ấy ra ngoài. Nhưng đứng chờ cả buổi rồi mà chưa thấy y đến nữa, đúng là đáng ghét mà.

Lúc này một người con trai đạp xe, tỏa sáng với bộ vest đen sang trọng. Yến Nhi thấy mà ngạc nhiên vô cùng, trời ơi cô ấy không nhìn nhầm đó chứ? Đó chính là bảng băng Gia Lâm, y hôm nay đi đâu mà bận mặc sang trọng dữ vậy?

Gia Lâm dừng xe lại trước mặt Yến Nhi rồi thấy một túi đồ vào người cô ấy:

"Thay đồ nhanh đi."

Yến Nhi nhìn vào túi đồ trên tay mình, hoá ra là một chiếc đầm xanh dương nhạt. Rồi nhìn lại bên ngoài túi, ôi trời là hàng hiệu.

Yến Nhi ngược mặt lên nhìn Gia Lâm chăm chăm:

"Là ý gì? Tôi không hiểu."

Cô ấy thật không hiểu, bảng băng Gia Lâm này rốt cuộc đang muốn giở trò gì đây.

Gia Lâm chậm rãi bước xuống xe và lạnh nhạt nói:

"Cô sẽ đi làm nhiệm vụ với tôi."

Yến Nhi nghe xong tròn trừng mắt nhìn Gia Lâm:

"Đi làm nhiệm vụ với anh? Sao không phải với người khác cơ chứ?"

Gia Lâm mất kiên nhẫn liếc nhìn người con gái:

"Nhanh. Tôi không có nhiều thời gian để ở đây lăm lờ với cô đâu."

Yến Nhi khó chịu nhíu mày lại:

"Nhưng anh bảo tôi thay đồ ở đâu đây?"

Gia Lâm thở ra một hơi thật dài, chắc không phải người con gái này bị mù chứ? Ý chán nản nói:

"Cô xoay lưng lại nhìn cho kĩ đi."

Yến Nhi khó hiểu, xoay lưng lại nhìn thì giật mình. Trước mặt cô ấy bây giờ là một tiệm làm tóc lớn. Trời ơi là trời, cô ấy đã đứng chờ cả buổi rồi, mà sao lại không phát hiện ra tiệm tóc này?

"Đây là người quen của tôi, mau vào thay đồ đi." - Gia Lâm vừa lướt qua người Yến Nhi vừa nói.

Y đi thẳng vào tiệm tóc ấy, chẳng đợi chờ ai. Yến Nhi nghĩ đi nghĩ lại cũng thấy bức tức trong lòng, sao cô ấy luôn phải đi làm nhiệm vụ với băng băng đáng ghét này chứ?

Cho dù trong lòng không hề muốn kể bên Gia Lâm như thế nào chẳng nữa thì Yến Nhi cũng không thể từ chối được, vì nhiệm vụ của hội từ trước tới giờ luôn giúp đỡ người khác. Và cô ấy yêu thích công việc này.

Haizz thôi cứ xem như số mạng của Yến Nhi cô ấy xui xẻo đi, tối ngày cứ gặp băng băng đáng ghét như Gia Lâm, một người lúc nào cũng nói móc cô ấy.

Gia Lâm vốn đã vào trong tiệm tóc đó rồi nhưng lại thiếu ai đó nên vội trở ra, y ra tới ngoài thì thấy người con gái đang đứng đợi người ra. Y hỏi lớn:

"Này Yến Nhi, cô đang làm gì ở đó vậy?"

Tiếng gọi của Gia Lâm đã khiến Yến Nhi từ trong suy nghĩ riêng mình mà giật mình trở về với hiện tại: "Hả?"

Gia Lâm đứng khoanh tay lại để trước ngực và nói:

"Hả gì mà hả? Mau vào đùm đi."

Yến Nhi nhẹ gật đầu rồi bước nhanh vào. Gia Lâm nhờ người trong tiệm trang điểm nhẹ cho Yến Nhi, rồi cho cô ấy vào phòng vệ sinh thay đồ.

Khoảng 30 phút sau Yến Nhi từ phòng vệ sinh bước ra với chiếc đầm thun mìn màu xanh dương nhạt trên người, chiếc đầm tuy hoạt tuyết đơn giản nhưng lại trông sang trọng vô cùng.

Gia Lâm đang ngồi nhờ người ta đánh một lớp phấn lên môi để trông sắc mặt y khó coi chút. Khi nhìn thấy người con gái bước ra thì Gia Lâm y liền đứng dậy, không thể rời mắt khỏi. Và vô thức bước tới, rồi dùng tay kéo đồ buột tóc Yến Nhi ra.

Mái tóc đen dài của người con gái nhẹ nhàng buông xoã xuống đôi vai, khoảnh khắc ấy thật xinh đẹp. Yến Nhi nhìn Gia Lâm với ánh mắt ngạc nhiên:

"Anh đang làm gì thế?"

Gia Lâm nhẹ giọng nói:

"Cô xoã tóc, trông xinh đẹp hơn."

Giọng nói của y bây giờ rất êm tai, chẳng hề lạnh lùng như mỗi khi. Và đã khiến cho Yến Nhi bất giác đỏ mặt, cô ấy vội xoay mặt qua chỗ khác và hỏi:

"Hôm nay...phải làm nhiệm vụ gì?"

Gia Lâm lúc này mới thu hồi ánh mắt của mình về, y lạnh nhạt nói:

"Đóng giả hai anh em giàu có."

Yến Nhi nghe xong thì vội xoay lại, nhìn Gia Lâm với ánh mắt ngạc nhiên:

"Hà? Anh và tôi sẽ đóng giả làm anh em?"

*****Hết chương 41*****

Thật ra Gia Lâm đang tính làm nhiệm vụ gì mà bắt Yến Nhi giả vờ làm anh em với mình? Sứ mệnh mọi người đón đọc tiếp nhé

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Phòng khám evil

Sáng nay Gia Lâm bỗng gọi Yến Nhi ra ngoài đi làm nhiệm vụ, bất ngờ nhất là khi y xuất hiện thì lại với một bộ vest đen sang trọng đẹp trai vô cùng. Y còn thấy cho Yến Nhi một chiếc đầm hàng hiệu và cả hai vào một tiệm tóc của người quen, nhờ người ta trang điểm chút.

Yến Nhi giờ xinh đẹp như một tiểu thư, trên người cô ấy là một chiếc đầm xoè màu xanh dương, tuy hoạt tuyết đơn giản nhưng lại sang trọng. Còn khuôn mặt sau khi được trang điểm nhẹ thì không cần nói, tất nhiên là xinh đẹp vô cùng rồi.

Gia Lâm nói với chủ tiệm vài câu thì nhanh kéo Yến Nhi rời khỏi, y vừa đi vừa giải thích về nhiệm vụ hôm nay:

"Như cô đã biết đó Yến Nhi, bên hội Evil đã mở một phòng khám. Lúc đầu cứ tưởng họ chỉ bán thuốc giả nhưng qua điều tra thì không phải."

Yến Nhi khẽ bước theo, nghe vậy liền hỏi:

"Chứ bọn họ làm gì?"

Gia Lâm vẫn bước đi và lạnh nhạt nói:

"Tôi nghi ngờ họ cho bệnh nhân xử dụng ma túy...vì những người bệnh thường xuyên quay lại đó, sắc mặt thì càng ngày càng tệ hơn."

Yến Nhi nghe xong thì bực mình:

"Thật quá đáng. Người ta bị bệnh rồi mà còn cho xử dụng ma túy nữa."

Gia Lâm vừa gật đầu vừa nói:

"Thế nên chúng ta phải giả bệnh đến đó, lấy mẫu thuốc rồi giao cho cảnh sát."

Yến Nhi nghiêm túc gật đầu:

"Đã rõ."

Rồi cả hai bước đi nhanh hơn, chuẩn bị hành động. Với hành động lần này có độ nguy hiểm nhất định nên cả hai đều rất nghiêm túc. Cẩn thận bàn kế hoặc hành động, bằng mọi giá họ phải hợp tác ăn ý với nhau mới được.

...

Phòng khám của hội Evil mở, cũng lớn lắm. Trước khi bước vào trong thì Gia Lâm nói khẽ:

"Yến Nhi...nhớ hãy cẩn thận."

Y chẳng mong muốn người con gái nhỏ bên cạnh mình xảy ra chuyện gì đâu. Yến Nhi nhẹ gật đầu:

"Ừ tôi biết rồi, anh không cần phải lo đâu."

Gia Lâm lúc này giả vờ khó chịu để Yến Nhi đi vào. Vừa bước vào gặp ngay hai cô y tá, trông rất hiền từ. Yến Nhi tỏ ra lo lắng nói:

"Mau khám cho anh hai tôi đi, anh ấy đang khó chịu lắm."

Hai cô y tá ấy nghe thấy vậy thì liền chạy đến đỡ Gia Lâm vào, lên giường bệnh. Yến Nhi nhân lúc không ai để ý thì nhanh đưa mắt quan sát xung quanh một lượt, xung quanh phòng khám này cũng không có gì đặc biệt.

Hai bàn làm việc, một chiếc giường bệnh. Chỉ có hai căn phòng nhỏ đáng nghi và chút mùi gì đó lạ lạ thôi.

Lúc này có một người mặc áo bác sĩ bước ra, nhìn ông ta khoảng 50 mấy tuổi. Yến Nhi giả vờ chạy đến cầm lấy tay bác sĩ mà lo lắng nói:

"Bác sĩ ơi, mau cứu anh tôi với. Không biết sao anh ấy bỗng thấy khó chịu quá trời luôn."

Người bác sĩ đó đưa mắt nhìn Yến Nhi và Gia Lâm, thấy trên người cả hai toàn là hàng hiệu thì ông ta liền nhếch miệng cười:

"Được, để tôi khám cho."

Rồi ông ta bước nhanh đến chỗ Gia Lâm. Nãy giờ hai y tá đã hỏi Gia Lâm thấy khó chịu ở đâu rồi nên có thể nói rõ với bác sĩ đó.

"Tôi thấy khó thở quá, bụng cũng đau lắm" - Gia Lâm vừa lặn qua lặn lại và khóc la trên giường. Muốn bác sĩ và y tá không thể để ý gì khác nữa, ngoài việc khám cho y. Để Yến Nhi có thời gian hành động.

Thật ra Gia Lâm với Yến Nhi đang đeo kính, mắt kính của họ có gắn camera và đều đang để chế độ quay. Yến Nhi nhẹ nhàng lùi về phía hai căn phòng, tính quay phim bên trong chút. Nhưng một cô y tá bỗng quay lại nhìn, cô ta hỏi:

"Này, cô đang làm gì đấy?"

Yến Nhi khẽ giật mình nhưng sau đó cố bình tĩnh, cô ấy rung rung nước mắt nói:

"Thấy anh ấy như vậy...tôi sợ...."

Cô y tá khẽ thở dài, đúng là mấy tiểu thư thiếu gia nhà giàu đều nhất gan. Gia Lâm từ từ nắm yên cho bác sĩ khám, y phải chuyển qua kế hoạch thứ hai rồi.

Khám xong bác sĩ đó nói:

"Tại cậu ăn quá nhiều, khó tiêu nên mới vừa khó chịu vừa đau như vậy. Không sao, tôi sẽ cho cậu uống thuốc tiêu hoá."

Gia Lâm nghe xong thì muốn té xỉu thật luôn, sáng giờ y chưa có gì bỏ vào bụng hết, vậy mà bảo y ăn nhiều là sao? Haizz đúng là bác sĩ giả, chẳng biết khám bệnh.

Bác sĩ đó đưa vào tay Gia Lâm một viên thuốc:

"Cậu uống và nằm nghỉ chút sẽ khỏe lại."

Yến Nhi bước nhanh đến nói:

"Hay là về nhà mới uống nha anh hai."

Ánh mắt bác sĩ đó bỗng hiện lên nghi ngờ, hành động hai người này hơi lạ nhỉ? Gia Lâm nhận ra ánh mắt nghi ngờ đó liền quát lớn:

"Không, anh không về nữa. Đồ ăn của bà mẹ kế nhất định có độc nên anh mới bị vậy nè. Bà ta muốn hại anh chết để lấy hết tài sản đó."

Bác sĩ nghe những lời đó thì liền suy đoán, bệnh nhân này chắc chắn là một thiếu gia giàu có. Vậy là túi ông ta sắp đầy tiền nữa rồi, nghĩ thế ông ta nhếch miệng cười một cách nham hiểm.

Yến Nhi đứng ra lo sợ viên thuốc ông bác sĩ đó là ma túy nên mới lên tiếng ngăn cản. Nhưng với tình hình này thì không thể rút lui rồi, cô ấy nhẹ gật đầu:

"Thôi được rồi, anh bình tĩnh lại đi. Để em rót nước, cho anh uống thuốc nhé."

Rồi Yến Nhi nhìn xung quanh, tìm nước uống. Thấy trên bàn làm việc của bác sĩ có bình trà, cô ấy liền bước đến rót một ly. Đang rót trà thì cô ấy vô tình nhìn thấy một số giấy sơ, hình như là có liên quan đến các loại thuốc?

Sau rót xong ly trà thì Yến Nhi xoay lại giường bệnh của Gia Lâm:

"Nước nè anh hai."

Cô ấy vừa đưa ly trà vào tay Gia Lâm vừa nói. Và đồng thời trao đổi ánh mắt với người con trai, muốn bảo là nên chú ý ở bàn làm việc đó.

Gia Lâm nhẹ gật đầu, ý là đã hiểu. Y uống viên thuốc trên tay, rồi giả vờ nhắm mắt nghỉ ngơi.

Yến Nhi nhìn bác sĩ và y tá mà cười nói:

"Tôi mới từ Mỹ về nên không rành đường lắm, không biết mọi người có thể dẫn tôi đi mua chút đồ cho anh trai tôi không?"

Bác sĩ đó nhẹ gật đầu:

"Để cô y tá Hoa dẫn cô đi cho."

Yến Nhi khẽ nhìn đồng hồ treo tường, rồi nói:

"Cũng tới giờ ăn trưa rồi, hay là tôi mời mọi người đi ăn nha. Xem như cảm ơn mọi người đã cứu anh trai tôi, được không?"

Bác sĩ đó nhìn Gia Lâm, có vẻ ngủ rất say. Ông ta nói thầm:

"Qua lời họ nói này giờ thì chắc chắn gia đình họ rất giàu có, còn ở Mỹ nữa chứ? Nếu dụ được họ bán hàng qua Mỹ giúp mình...thì tiền sẽ vô như nước."

Yến Nhi nghiêng đầu nhìn và hỏi:

"Sao hả bác sĩ, chúng ta đi ăn trưa được chứ?"

Bác sĩ đó nhẹ gật đầu:

"Thôi được. Chờ tôi chút, để tôi dọn đồ cái."

Rồi ông ta và hai cô y tá bắt đầu dọn dẹp số giấy tờ trên bàn làm việc của mình, cất vào tủ khoá lại. Cả hai căn phòng nhỏ họ cũng khoá lại, có thể thấy có nhiều thứ quan trọng ở đây.

Gia Lâm lén mở mắt nhìn Yến Nhi, ánh mắt y như muốn nhắc nhở cô ấy hãy hết sức cẩn thận. Yến Nhi dường như thấu hiểu được ý nghĩ của người con trai nên khẽ gật đầu.

Cứ thế Yến Nhi cùng với bác sĩ và y tá đi ăn trưa, rời khỏi phòng khám đó.

Cánh cửa vừa đóng lại thì Gia Lâm liền bật dậy, y phải mau hành động mới được.

Các tủ đều bị khoá nhưng không làm khó Gia Lâm y đâu, vì trước đây Khánh Nghĩa đã cố ý tạo ra một chiếc chìa khoá có thể mở được bất kì ổ khoá nào. Và may hôm nay Gia Lâm có mang theo, y nhẹ nhàng mở tủ, lấy hết giấy tờ ra đọc.

Mắt kính Gia Lâm đang đeo có gắn camera, vẫn để chế độ quay nên bớt tốn thời gian lấy điện thoại chụp từng tờ một. Số giấy tờ đang trên tay Gia Lâm đúng là rất quan trọng, ghi rõ các loại thuốc ở đây.

Trong số giấy tờ đó thì đã tìm thấy một tờ giấy ghi cách bào chế ma túy. Thấy tờ giấy đó thì lông mày thanh tú của Gia Lâm liền nhíu chặt lại, quả nhiên bọn Evil chết tiệt này đang hại người mà.

Gia Lâm xoay lưng dùng chìa khoá đặc biệt của mình mở hai căn phòng, hai căn phòng này...là...nơi sản xuất ma túy. Gia Lâm ngay lúc này thật muốn phá hủy phòng khám này.

Nhưng cô bạn Yến Nhi đang đi chung với bọn họ, hơn nữa là nếu y tự ý phá hủy nơi này vi phạm pháp luật. Thôi cứ cho cảnh sát xử lí, nghĩ thế rồi Gia Lâm liền lấy vài viên thuốc, để giao cho cảnh sát kiểm tra thử.

Thứ cần đọc thì đã đọc, thứ cần lấy thì cũng đã lấy rồi Gia Lâm nhanh chóng để mọi thứ như cũ, không cho bọn người Evil phát xuất. Xong tất cả thì y xoay lại giường bệnh, chờ Yến Nhi trở về.

Khoảng 35 phút sau Yến Nhi cùng với bác sĩ và y tá trở về. Nhìn thấy Gia Lâm nằm trên giường với vẻ mặt bình thản thì Yến Nhi liền khẽ cười, chắc y đã làm xong kế hoạch rồi.

Gia Lâm giả bộ nghe tiếng động bị giật mình:

"Ủa mọi người mới đi đâu về thế?"

Yến Nhi bước nhanh đến đỡ Gia Lâm ngồi dậy và cười nói:

"À em nhờ mọi người dẫn em đi mua ít đồ cho anh hai đó mà."

Gia Lâm nhìn bác sĩ đó mà cúi đầu:

"Em gái tôi đã làm phiền mọi người quá rồi...tôi thấy thật ngại."

Bác sĩ đó chừng như đã vui vẻ hơn lúc nãy rất nhiều, ông ta cười nói:

"Không phiền, không phiền đâu. Em gái cậu vừa xinh đẹp vừa ngoan hiền nữa, ai gặp cũng có cảm tình mà."

Nghe bác sĩ đó khen Yến Nhi hết lời như vậy Gia Lâm hơi ngạc nhiên, y cười gượng và hỏi:

"Không biết tiền khám là bao nhiêu vậy."

Bác sĩ đó mở tủ lấy một bịch thuốc nhỏ đưa cho Gia Lâm:

"Tiền khám và tiền thuốc chỉ khoảng một triệu thôi. Thuốc này về nhà mỗi ngày một viên nha."

Gia Lâm đứng dậy lấy tiền ra trả:

"Cảm ơn bác sĩ, tui tôi về đây."

Nói xong y liền cùng với Yến Nhi xoay lưng đi, rời khỏi đó. Chỗ của bọn người Evil không nên ở lâu, rời khỏi càng sớm càng tốt.

Trên đường đi Gia Lâm mò tò hỏi:

"Họ và cô đã nói gì với nhau, mà sao họ có vẻ thích cô quá vậy?"

Yến Nhi đang bước đi, nghe hỏi vậy liền khẽ cười:

"Bọn họ tính lợi dụng chúng ta bán hàng qua Mỹ đấy."

Gia Lâm bực mình nói:

"Họ càng ngày càng đi xa."

Yến Nhi bất chợt đứng lại, xoay qua nhìn người con trai bên cạnh:

"Này, thuốc lúc nãy anh uống là thuốc gì?"

Gia Lâm cũng xoay người qua, đối diện với Yến Nhi:

"Là thuốc tiêu hoá bình thường thôi"

Bản thân y là một bác sĩ giỏi trong tương lai mà thì làm sao lại nhận không ra là thuốc gì chứ?.

Gia Lâm nhìn người con gái đang trước mặt mà khẽ cười:

"Sao vậy, cô đang lo lắng cho tôi hả?"

Yến Nhi khẽ mỉm cười:

"Tôi có lo thật nhưng tôi lo là lo anh uống rồi ngủ như heo, làm hỏng việc?"

Nói xong cô ấy liền xoay lưng đi, bỏ lại người con trai bị mắng là heo kia đứng một mình ở đó..

*****Hết chương 42*****

Nhớ đọc tiếp nhé

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Lúc giận ai mà chẳng hung dữ

Hôm nay như mọi ngày, sau khi nói lời tạm biệt với người yêu của mình ở trước sân trường thì Tiểu Yến nó cùng với cô bạn thân Hạ Vy lên lớp. Đang đi giữa hành lang rộng lớn thì tui nó thấy Trí Quang đưa Lùn lên lớp, trông hai người thật ngọt ngào.

"Chào buổi sáng nhé Nhi Nguyễn. Quang." - Nó vui vẻ chạy đến gần hai người bạn của mình.

Trí Quang với Lùn vừa nghe tiếng thì biết là ai rồi, cả hai xoay lại và cùng mỉm cười:

"Buổi sáng vui vẻ nhé Tiểu Yến."

Khi đến gần thì nó khẽ nhũm mày lại, nụ cười tươi trên môi cũng tan biến. Vì khuôn mặt xinh đẹp của Lùn hôm nay bỗng nhiên xuất hiện một miếng băng

keo cá nhân. Ngay cả Hạ Vy nhìn thấy cũng nhú mày lại.

Nó lo lắng hỏi:

"Nhi Nguyễn, mặt mày bị sao vậy?"

Lùn bắt giác đưa tay che đi miếng băng keo cá nhân trên mặt mình, nhỏ thật không biết phải giải thích làm sao?

Hạ Vy thấy Lùn im lặng nên tỏ ra khó chịu hỏi:

"Có phải bị ai đánh không? Mày mau nói đi."

Lùn khẽ thở dài, thôi chết. Cả cô bạn Hạ Vy cũng lên tiếng hỏi rồi, không xong thật rồi.

"À không, chỉ bị trầy thôi..."- Lùn nhẹ lắc đầu.

Hạ Vy và nó vừa nhìn là đã biết nhỏ đang nói dối rồi. Nó nắm lấy tay Lùn và hỏi:

"Sao lại bị trầy chứ? Thật ra đã có chuyện gì vậy?"

Trí Quang lúc này mới lên tiếng nói:

"Là Thanh Hiền lớp 11a1 đánh đấy."

Nghe xong tất cả mọi người đều thoáng ngạc nhiên. Lùn xoay qua đánh vào vai người con trai đang đứng bên mình:

"Anh nói ra làm gì chứ?"

Nó nhìn Lùn với ánh mắt nổi giận:

"Thật ra đã có chuyện gì? Mày mau nói rõ cho tao biết đi Nhi Nguyễn"

Hạ Vy cũng nhìn Lùn mà nói:

"Tiểu Yến nó nổi giận thật rồi đấy."

Đến mức này dù Lùn không muốn nói cũng phải nói:

"Được, tao nói. Chuyện là hôm qua tao với anh Quang đi siêu thị chơi thì tình cờ gặp Mỹ Ngân và Thanh Hiền...nói được vài câu thì...Thanh Hiền đã tát vào mặt tao một cái hết sức mạnh...nên bị trầy chút..."

Nghe xong thì nó là người nổi giận lôi đình:

"Chị ta quá lắm rồi tao phải tìm chị ta tính sổ mới được."

Nói xong nó liền xoay lưng, chạy thật nhanh.

"Này Tiểu Yến, mày đừng làm lớn chuyện mà." - Lùn vội với nói theo.

Nhưng đáng tiếc, nó đã chạy mất bóng rồi. Lùn vội xoay sang nhìn Hạ Vy thì lại thấy cô đang nhếch môi cười vui. Nhỏ hỏi:

"Này Vy, sao mày không cản Tiểu Yến đi, lỡ xảy ra chuyện thì sao?"

Hạ Vy vẫn giữ nụ cười nhẹ trên môi mình:

"Tao lâu lắm rồi không được nhìn thấy nó nổi giận như vậy. Cứ để nó tìm Thanh Hiền tính sổ đi, bỏ qua hoài không phải là cách."

Vừa dứt câu thì cô bước nhanh đi, theo nó. Lùn đứng đơ người ra, rốt cuộc đang là tình hình gì đây. Thường ngày người nổi giận muốn đánh nhau luôn là Hạ Vy, còn nó luôn là người ngăn cản cố mà. Sao hôm nay trái ngược vậy, thật khó hiểu mà.

"Còn đứng ở đây làm gì nữa, mau đuổi theo Tiểu Yến đi." - Trí Quang bước tới và nói.

Lùn khẽ giật mình, gật đầu. Rồi cả hai nhanh chóng đuổi theo nó, sợ sẽ lớn chuyện.

Lớp 11a1 cũng là lớp học của Văn Thiện và Khánh Nghĩa nên thấy nó chạy vào thì cả hai giật mình. Văn Thiện đứng dậy và hỏi:

"Có chuyện gì vậy Tiểu Yến, sao em lên đây?"

Nó không trả lời anh mà cứ bước thẳng vào, đến bàn của Thanh Hiền:

"Tại sao chị lại đánh Nhi Nguyễn."

Lúc này mọi người bắt đầu vây quanh lớp học. Văn Thiện và Khánh Nghĩa thoáng ngạc nhiên, ả ta đã ra tay đánh Lùn? Thanh Hiền vẫn bình thản ngồi ở đó và khẽ cười:

"Tao thích đánh ai thì đánh người đó thôi, không đến lượt mày quản."

Nó vốn đang giận mà nghe ả ta nói càng giận hơn:

"Thanh Hiền, tôi không cần biết chị bày mưu tính kế hại tôi như thế nào và cũng như không quan tâm đến. Nhưng nếu chị dám đụng đến bạn bè của tôi thì tôi nhất định sẽ không để chị yên đâu."

Hạ Vy đứng trước cửa nhìn mà khẽ cười, lần này Thanh Hiền chọc giận nó thật rồi. Văn Thiện thì rất ngạc nhiên khi nhìn thấy nó nổi giận như vậy, từ khi quen biết nhau thì nó luôn ngoan hiền mà.

Thanh Hiền chậm rãi đứng dậy, ánh mắt ả ta đầy khinh thường:

"Không để tao yên thì mày làm gì được tao? Hà? Tao mới không để Tiểu Yến mày yên đấy. Dám hại em trai tao bị đuổi học, tao sẽ bắt mày phải trả giá đấy."

Nó lúc này quát lớn lên:

"NGƯỜI HẠI THANH HOÀNG BỊ ĐUỔI HỌC CHÍNH LÀ CHỊ ĐÓ. Từ trước giờ Thanh Hoàng đã học hơi tệ rồi mà chị lại kêu cậu ấy bày trò hại người khác như vậy, không bị đuổi học mới lạ đó."

Thanh Hiền mở to mắt nhìn nó:

"Mày dám lớn tiếng với tao?"

Rồi ả ta giơ tay lên cao, tính tát tay nó. Nhưng thật đáng tiếc, không thành công. Tay vừa đến thì nó nhanh bắt giữ lại, ánh mắt nó giờ rất tức giận. Văn Thiện đứng đờ người ra, anh không tin vào mắt mình nữa. Sao...hôm nay nó dữ quá vậy, giống như một người khác.

Lúc này Lùn xen đám đông chạy vào:

"Tiểu Yến, mày bình tĩnh lại đi mà."

Nó vẫn giữ chặt tay Thanh Hiền và lạnh lùng nói:

"Chị hãy mau xin lỗi Nhi Nguyễn đi."

"Không bao giờ." - Thanh Hiền cứng đầu không chịu nói lời xin lỗi.

Ả ta muốn rút tay mình ra khỏi tay nó nhưng chẳng thể được, nó nắm quá chặt. Lùn vội lắc đầu:

"Không cần đâu, không cần xin lỗi đâu mà. Tiểu Yến, mày mau buông tay ra đi."

Nó nắm chặt cổ tay Thanh Hiền thêm, cố ý để ả ta chịu cảm giác đau chút:

"Nếu chị còn không xin lỗi Nhi Nguyễn thì đừng trách nhé."

"A đau quá. Mày có mau buông ra không Trần Tiểu Yến."- Dù rất đau nhưng Thanh Hiền vẫn hung dữ quát vào mặt nó. Đúng là ả ta chưa biết sợ là gì mà.

Lùn xoay qua nhìn Hạ Vy mà hỏi:

"Trời ơi Vy, sao mày cứ đứng yên ở đó hoài vậy?"

Hạ Vy vừa cười vừa nói:

"Vi tao thấy Tiểu Yến hôm nay làm rất đúng mà. Ê bạn thân, tao ủng hộ mày đến cùng."

Văn Thiện và Lùn nghe xong thì liền giật mình, có phải nó với Hạ Vy hôm nay uống lộn thuốc không vậy trời.

Khánh Nghĩa lúc bước nhanh đến chỗ nó, đứng đối diện với Thanh Hiền và nói:

"Thanh Hiền, cô tốt nhất là mau xin lỗi Lùn đi. Tiểu Yến hôm nay đã nổi giận thật đó, đừng có cứng đầu nữa."

Thanh Hiền nghe vậy liền nhìn ánh mắt nó thì quả thật là thấy sự giận dữ, hơn nữa tay ả đang rất đau. Trước tình huống này chỉ còn cách làm theo lời nó thôi, ả ta nhìn Lùn mà nói:

"Chị...xin lỗi..."

Lùn nghe xong câu đó thật sự không biết nên phản ứng thế nào nữa, nhỏ khẽ gật đầu:

"Ồ...ờ...không...sao."

Hạ Vy lúc này vui vẻ bước đến khoác vai nó và nói khẽ:

"Thôi đủ rồi Tiểu Yến, bắt ả ta xin lỗi là đủ rồi. Mày buông tay ra đi, sắp tới học rồi."

Nó buông thì nó buông đó nhưng không phải kiểu nhẹ nhàng, mà là dùng sức đẩy Thanh Hiền ngã mạnh xuống ghế và nói:

"Muốn gì thì cứ nhắm vào tôi, đừng đụng đến bạn bè tôi nữa. Nhi Nguyễn. Hạ Vy, chúng ta đi."

Nói xong thì nó cùng hai người bạn của mình xoay lưng đi, rời khỏi đó. Thanh Hiền ngồi ở đó xoa xoa cổ tay đau của mình, ả ta nhìn theo tụi nó và nói thầm:

"Trần Tiểu Yến, mày dám làm tao mất mặt giữa đám đông như vậy. Tao sẽ bắt mày phải trả cấp đôi."

Lùn tỉnh nghịch khoác vai nó và cười nói:

"Tiểu Yến, tao cảm ơn mày nhiều lắm luôn."

Nó nhìn Lùn với ánh mắt khó hiểu:

"Sao lại cảm ơn tao?"

Lùn vẫn tươi cười nói:

"Vì mày đã ra mặt bảo vệ tao, thật sự tao rất vui."

Nó nhẹ lắc đầu:

"Tại chị ta quá đáng khiến cho tao nhịn không nổi."

Hạ Vy đi bên cạnh khẽ cười:

"Tao thấy hôm nay mày làm tốt lắm luôn đấy Tiểu Yến, chắc ả ta sợ rồi."

"Tiểu Yến." - Một giọng nam vang lên từ phía sau.

Tụi nó ngạc nhiên xoay lại nhìn, coi thử là ai. Hoá là hotboy Thế Phong, cậu ta đang bước nhanh đến và nói:

"Anh có chuyện muốn nói riêng với Tiểu Yến."

Hạ Vy và Lùn nghe hiểu, cả hai gật đầu rồi xoay lưng đi về lớp.

"Ừ anh Phong, có chuyện gì vậy?" - Nó thắc mắc hỏi.

Thế Phong vừa vỗ tay vừa cười nói:

"Không ngờ em lại có lúc hung dữ như vậy luôn đấy. Anh cứ nghĩ em là một người con gái yếu đuối, cần người khác bảo vệ."

Nó phồng má:

"Lúc giận ai mà chẳng hung dữ chứ?"

Rồi nó liếc nhìn Thế Phong và hỏi:

"Rốt cuộc anh có chuyện muốn nói với em hay là chỉ muốn chọc em thôi đây."

Thế Phong bật cười rồi lấy điện thoại từ túi quần ra và nghiêm túc nói:

"Gần đây mới xuất hiện người này, em xem đi."

Nó cầm lấy chiếc điện thoại từ tay Thế Phong rồi coi. Trước mắt nó giờ chính là tấm hình, là một người mặc nguyên bộ đồ thun đen và đeo một cái mặt nạ chó sói.

Thế Phong nhìn xung quanh, xem có ai ở đó hay không?:

"Anh thấy trên áo hần ta có chữ EVIL nên anh nghĩ là bọn người xấu mà em từng kể... Nghe nói hần hay cướp mấy tiệm vàng nhỏ và ra tay rất tàn bạo."

Nghe xong thì lông mày xinh đẹp của nó nhíu chặt lại, bọn người Evil đáng ghét này càng ngày càng quá. Nó bấm gửi tấm hình đó qua điện thoại của mình rồi liền trả điện thoại lại cho Thế Phong và nói:

"Dạ em cảm ơn anh, để tui em nghĩ cách giải quyết. Thôi đã tới giờ học rồi, em về lớp trước nha."

Thế Phong nhìn nó với ánh mắt lo lắng:

"Mọi người nhớ cẩn thận đấy."

"Dạ em biết rồi." - Nó nhẹ gật đầu rồi vội xoay lưng đi.

Bước vào lớp thì nó thấy thầy giáo cũng vừa mới đến, đang lấy sách ra giảng nên nó bước nhanh về chỗ ngồi. Nhưng lúc đi ngang qua Huỳnh Thủy và Yến Nhi với Lùn thì nó đều nói khẽ:

"Tan học thì họp mặt, có chuyện gấp."

Ba cô bạn nghe vậy liền xoay lại nhìn nhau, trao đổi ánh mắt. Lại có chuyện gì nữa đây, sao trông nó lại căng thẳng dữ vậy. Nó vừa ngồi xuống thì Hạ Vy liền hỏi:

"Có chuyện gì vậy mày?"

Nó vừa lấy tập sách ra vừa nói:

"Tan học rồi nói."

*****Hết chương 43*****

Đừng bỏ lỡ chương sau nhé

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Người sói

- Ở căn teen của trường học.

Vừa tan học tụi nó liền xuống căn teen, vì có chuyện gần bàn. Yến Nhi đưa mắt đầy tò mò nhìn nó và hỏi:

"Lại có chuyện gì quan trọng nữa à?"

Tiểu Yến nó đang uống trà sữa, lúc này đặt ly trà sữa xuống bàn và nói với vẻ mặt nghiêm túc:

"Nãy tao vô tình nghe được, dạo gần đây mới xuất hiện một người nguy hiểm. Người đó đeo mặt nạ chó sói hay cướp mấy tiệm vàng nhỏ, trên áo người đó có chữ Evil."

Nghe đến chữ "Evil" thì mọi người đều nhìn nhau, lại là bọn người Evil đáng ghét đó nữa. Nó đưa chiếc điện thoại của mình đến giữa bàn để mọi người xem hình người Sói đó. Huỳnh Thủy nhìn nó mà vội hỏi:

"Nãy tao nghe Vy nói anh Phong có chuyện cần nói với mày, vậy có phải là chuyện này không?"

Nó bối rối nhìn Hạ Vy rồi lại nhìn Huỳnh Thủy mà lắc đầu:

"Không, không phải chuyện này đâu."

Huỳnh Thủy vẫn nghi ngờ nhìn nó:

"Thật không đó."

Nó gật gật đầu:

"Thật mà...tao xạo mà làm chi..."

Hạ Vy cảm thấy nó hình như đang muốn giấu chuyện gì đó, đừng có nói là nó đã mang chuyện về hội cho Thế Phong biết rồi nha.

Lùn lúc này lên tiếng hỏi:

"Thế nên mày muốn bắt tay điều tra người Sói này hả?"

Nó gật đầu mạnh:

"Chính xác rồi đó. Nghe nói người đó ra tay rất tàn bạo."

Hạ Vy lạnh nhạt hỏi:

"Tính khi nào đi điều tra?"

"Hôm nay." - Nó vừa nói vừa nháy mắt.

Hạ Vy khẽ nhủ mày:

"Nhưng nhà tao hôm nay có việc rồi"

Nó khẽ lắc đầu:

"Không sao đâu, mày cứ về đi. Tao đi cùng với anh Văn Thiện và Huỳnh Thủy cũng được mà."

Rồi nó xoay sang nhìn Yến Nhi với Lùn mà nói:

"Song Nhi tui mày hôm nay giúp tao quan sát tình hình phòng khám nha."

Yến Nhi và Lùn đồng thanh nói:

"Tuân lệnh. Hi hi."

Hai cô bạn vui cười đã khiến không khí trở nên thoải mái hơn. Hạ Vy nhìn Huỳnh Thủy mà nói khẽ:

"Nhớ cẩn thận đấy."

Huỳnh Thủy hiểu Hạ Vy đang lo sự an toàn của nó, nhỏ nhẹ gật đầu:

"Tao biết rồi, tao sẽ bảo vệ Tiểu Yến thật tốt mà."

Nó hờn dỗi nói:

"Sao nghe tui mày nói giống như tao yếu ớt lắm vậy?"

Nghe xong cả bốn cô bạn đều bật cười, nó mà không yếu ớt thì trên đời này chẳng còn ai yếu ớt nữa. Lúc này lớp 11. 12 mới tan học, tất cả đều vội chạy xuống căn teen ăn trưa.

Thấy người yêu của mình từ lầu thang bước xuống và đang đi đến thì Hạ Vy liền đứng dậy hỏi:

"Nghĩa, anh có thể chở em về ngay không? Tại nhà em hôm nay có việc."

Khánh Nghĩa vui vẻ gật đầu:

"Được, chúng ta đi."

Rồi cả hai xoay lưng đi rời khỏi.

Lúc nó đang tính nói cho Văn Thiện biết hôm nay có nhiệm vụ mới thì anh lại vội nói:

"Tiểu Yến à bà của anh mới báo cho anh, bà đang không được khỏe nên giờ anh phải về ngay."

Vừa dứt câu thì Văn Thiện liền chạy đi, chẳng để nó kịp nói gì.

Yến Nhi nhìn nó và lo lắng hỏi:

"Chỉ có mày với Thủy thôi liệu có ổn không?"

Nó nở một nụ cười trấn an:

"Không sao đâu, mày đừng lo quá. Chỉ đi thăm dò chút thôi mà."

Yến Nhi biết rõ, dù có can cũng không được. Và hơn nữa là Huỳnh Thủy giỏi võ không hề kém hơn Hạ Vy, chắc không sao đâu. Nó lên tiếng nói khẽ:

"Chúng ta đi thôi."

"Được." - Ba cô bạn khẽ gật đầu cùng lúc rồi đứng dậy xoay lưng đi. Cứ thế cả bốn cô gái xinh đẹp rời khỏi trường học, đi làm nhiệm vụ của mình.

Sau khi gọi điện thoại hỏi một vị cảnh sát về người Sói đỏ thì nó đã kêu Huỳnh Thủy chở mình đến những tiệm vàng nhỏ đã từng bị người Sói đỏ đánh cướp, để hiểu rõ hơn.

Trong balô túi nó lúc nào cũng có áo khoác và nón kết với một mắt kính đã được gắn camera sẵn, thường dùng những lúc có việc gấp như vậy.

Nhưng chẳng biết nên nói là may mắn hay là xui xẻo mà Huỳnh Thủy với nó lại chạy ngang một tiệm vàng đang bị đánh cướp và đã trông thấy người Sói đỏ. Hắn ta đang đeo mặt nạ sói hung ác và mặc nguyên bộ thun đen ôm sát người, còn đeo bao tay màu đen luôn. Nhưng thứ nổi bật nhất chính là chữ "EVIL" đỏ trên trước ngực trái. Xem ra hắn đúng là người của hội Evil rồi.

"Tiểu Yến, mày mau báo cảnh sát đi." - Huỳnh Thủy vừa nói vừa nhảy xuống xe.

Nhỏ lao đến cứu đứa trẻ đang trong tay một đàn ông to con.

Huỳnh Thủy học võ vì muốn bảo vệ những người yếu đuối, những người cần giúp đỡ nên trước tình hình này nhỏ không thể khoanh tay đứng nhìn được.

"Cẩn thận đó." - Nó lớn tiếng nhắc nhở nhưng đồng thời lấy điện thoại từ túi áo khoác ra gọi báo cảnh sát, hy vọng họ sẽ đến kịp.

Huỳnh Thủy lao đến đá vào lưng cái tên đang giữ đứa trẻ uy hiếp để gia đình lấy hết vàng ra, tên đó vừa buông ra thì nhỏ liền ôm lấy đứa trẻ đi, rời khỏi chỗ nguy hiểm.

Thấy cô bạn Huỳnh Thủy đang bế đứa trẻ chạy ra thì nó nhanh chạy đến trợ giúp. Người bế đứa trẻ bây giờ chính là nó, còn Huỳnh Thủy thì xoay lại coi còn cứu được ai không?

Mà hình như đám người Sói đỏ lần này không phải vì vàng đến, mà vì đứa trẻ đang trên tay nó. Vì vừa thấy có người bế đứa trẻ ấy đi thì bọn Evil liền đuổi theo, cả người Sói nữa.

Tiểu Yến nó và người Sói đang đứng đối diện với nhau giữa đường. Đoạn đường này rất vắng vẻ không ai qua lại, chỉ những cơn gió thổi qua thôi.

Huỳnh Thủy khẽ hoảng hốt khi nhìn thấy nó gặp nguy hiểm nhưng nhỏ đang bận đối phó vài tên ở đây, phải làm sao cứu được nó?

Lúc này người Sói đỏ chậm rãi lên tiếng:

"Mau giao đứa trẻ đó ra đây."

Nó càng lúc càng ôm chặt đứa trẻ trên tay mình hơn, nó nhìn và hỏi:

"Mấy người muốn làm gì đứa trẻ này?"

Dường như người Sói đỏ không muốn ra tay với nó. Nhưng một tên đàn em bên cạnh lại lên tiếng:

"Ông chủ đã nói, nhất định phải bắt được đứa trẻ đó."

Trên tay người Sói đang cầm roi thép, một vũ khí có thể gây ra xác thương không nhẹ cho đối thủ. Nhưng hắn ta không xông lên cướp lấy đứa trẻ từ tay nó mà lại lên tiếng khuyên bảo:

"Mau giao đứa trẻ đó ra đi, tôi không muốn cô bị thương đâu."

Nó giờ mới để ý, sao giọng hắn ta nghe quen quá vậy? Nó buột miệng hỏi khẽ:

"Chúng ta có quen nhau sao?"

Người Sói có vẻ giật mình trước câu hỏi của nó... Nhưng rồi hắn ta lại cười lớn:

"Hahahaha. Cô lại dùng chiêu này sao? Muốn tôi tha mạng sống rề tiền của cô mà giả bộ quen biết với tôi, chiêu này xưa quá rồi nhóc con."

Nó khẽ lắc đầu, chắc nó nghe lầm rồi. Mọi người xung quanh nó đều là người tốt cả, làm sao có thể làm việc cho hội Evil được chứ?

"Các người đừng mơ đừng đến đùa trẻ này." - Nó kiên định nói rồi ôm đứa trẻ đó bỏ chạy.

Mấy tên em của người Sói đó nhanh đuổi theo nó, xem ra bọn họ sẽ không buông tha cho đứa trẻ đang trên tay nó rồi.

Huỳnh Thủy lúc này đã nhảy qua chặn bọn đàn em lại, hai tay của nó dù không cầm bất cứ vũ khí gì nhưng nó tin mình có thể bảo vệ được mọi người ở đây.

Có một tên đàn em bọc mình nói:

"Hai con nhóc chết tiệt tại mày rớt cuộc là ai, sao dám phá hỏng việc tốt của bọn tao?"

Ánh mắt Huỳnh Thủy hiện giờ không thể lạnh hơn nữa, nó nhếch môi cười nhẹ:

"Tụi tao chính là người của hội Nhân Ái."

Nghe xong cả đám đều tỏ ra ngạc nhiên, xoay lại nhìn nhau. Thật ra bên bọn người Evil cũng biết đến hội Nhân Ái, một bọn người đang âm thầm phá hoại việc làm ăn của họ. Luôn ra tay giúp những người nghèo khó, những trẻ mồ côi.

"Hoá ra là kẻ thù." - Cả bọn đàn em bỗng đồng tâm nói.

Huỳnh Thủy cười mỉa mai:

"Chứ không lẽ là bạn bè của mấy người sao?"

Bọn người Evil đều muốn nhìn kỹ mặt Huỳnh Thủy và nó nhưng chẳng thể, vì cả hai đều đang đội nón kết và mái tóc dài nữa nên đã che hết khuôn mặt.

"Mau xông lên, cướp đứa trẻ về." - Cả đám bỗng xông lên đánh nhau với Huỳnh Thủy.

Nó thì đang đứng ở sau, nhìn thấy một mình Huỳnh Thủy đánh với cả đám người như vậy rất lo lắng:

"Cẩn thận đó."

Huỳnh Thủy vừa đánh vừa nói:

"Mấy mau đưa đứa trẻ đó đi đi, ở đây cứ để tao lo. Sẽ không sao đâu, mày đừng lo."

Nhỏ dùng sức nhảy lên cao rồi xoay người lại đá vào ngực bọn người Evil, khiến bọn họ lăn dưới đất mấy vòng luôn.

Dù rất lo lắng cho Huỳnh Thủy nhưng nó ở lại cũng không giúp ích được gì, có khi lại làm liên lụy Huỳnh Thủy mà thôi. Nghĩ thế nó bế đứa trẻ đó chạy đi, phải mau đến nơi đông người mới an toàn. Nhưng người Sói lúc này lại nhảy qua, chặn đường nó lại.

Nó ôm chặt đứa trẻ và bước lui lại vài bước:

"Thật ra hội Evil mấy người muốn bắt đứa trẻ này làm gì?"

Người Sói đó cầm roi thép chỉ thẳng vào nó và dùng giọng lạnh nói:

"Đừng ép tôi phải ra tay."

Huỳnh Thủy xoay đầu lại nhìn, thấy người Sói đang cầm roi thép chỉ thẳng vào nó. Thật đáng ghét, người Sói lại chặn đường nó nữa rồi. Rốt cuộc nhỏ và nó phải làm sao mới thoát khỏi đám người này đây. Huỳnh Thủy vừa đánh vừa nghĩ cách thoát. Cứ thế hoài thì e rằng, tụi nó sẽ rơi vào tay bọn người Evil này...

"YẾN, ĐÔI GIÀY." - Huỳnh Thủy bỗng hét lớn.

Nghe câu đó nó liền hiểu ra ý của nhỏ. Rồi cả hai đều co chân lên và dùng tay bám nhẹ vào cái cúc nhỏ sau gót giày. Chưa đến một phút đôi giày bata của cả hai biến thành đôi giày patin.

Huỳnh Thủy chạy qua kéo tay nó đi, nhờ đôi giày patin mà cả hai có thể chạy nhanh hơn. Một tên đàn em quát lớn lên:

"Đại ca Sói, bắt chúng lại nhanh đi. Nếu không thì hậu quả anh tự chịu."

Nghe vậy người Sói đó nhanh chạy theo tụi nó, dùng roi thép đánh phía Huỳnh Thủy, sức độ rất nhanh.

Nghe tiếng động thì tụi nó vội xoay đầu lại, roi thép đã quá gần rồi không cách nào tránh khỏi nữa. Huỳnh Thủy phản ứng nhanh, dùng hết sức đẩy nó ra khỏi nguy hiểm. Nó ôm đứa trẻ trong lòng ngã xuống đất thật mạnh. Nó vội xoay ngấm nhìn và hét lên:

"ĐỪNG MÀ."

Trong lúc roi thép sắp đánh vào người Huỳnh Thủy thì có một ai đó đã lao đến...và nhận lấy gọn roi thép đó vào người...

Huỳnh Thủy với nó nhìn thấy mà vô cùng bất ngờ lẫn hoảng hốt. Vì đó chính là hotboy Thế Phong, bạn tốt của nó với Huỳnh Thủy.

Thế Phong dù đã bị thương nhưng vẫn cố đưa chân đá vào bụng người Sói đó. Ngay lúc này tiếng xe cảnh sát bỗng vang lên khiến cả đám người Evil và người Sói hoảng loạn bỏ chạy mất dép.

Ba mẹ đứa trẻ vừa thoát khỏi bắt giữ thì liền chạy ra tìm đứa con thân yêu của mình

"Tiên Tiên, con gái cưng của ba mẹ. Huhu." - Họ vừa ôm đứa trẻ vừa khóc oà lên.

Giờ nó mới để ý đến, đứa trẻ mà mình bế này giờ là một cô bé gái ba tuổi vô cùng dễ thương.

"Thế Phong, anh có sao không?" - Huỳnh Thủy lo lắng nhìn Thế Phong dậy.

Nó nghe tiếng xe cảnh sát càng lúc càng gần thì liền xoay sang qua gia đình nhỏ kia và nói:

"Tụi con là người của hội Nhân Ái, mong cô chú đừng miêu tả về tụi con với cảnh sát."

Ba mẹ đứa bé gái đó khẽ gật đầu, đồng ý. Nó chạy đến chỗ Thế Phong với Huỳnh Thủy và vội nói:

"Mau chóng rời khỏi đây, gặp cảnh sát sẽ rắc rối lắm."

Huỳnh Thủy nhẹ gật đầu, rồi cùng với nó dìu Thế Phong đi nhanh khỏi đó.

Đôi giày mà Khánh Nghĩa với Văn Thiện đã phát mình ra quá thật rất hữu ích, mang đôi giày này chạy nhanh hơn. Khi xe cảnh sát đến thì tụi nó đã đi một đoạn xa rồi. Tụi nó không để cảnh sát biết mặt mình là vì không muốn họ điều tra đến gia đình mình.

*****Hết chương 44*****

Đọc tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Gia đình thế phong

Hôm đó nó cùng với Huỳnh Thủy đi thăm dò về nhân vật của Evil mới xuất hiện, người Sói. Nhưng thật không may lại gặp hán ta đang tính bắt cóc một đứa bé gái ba tuổi, chẳng biết bọn Evil lại có âm mưu gì đây.

Huỳnh Thủy với nó đã cứu được bé gái đó và đang bỏ chạy thì người Sói lại đuổi theo, hán ta cầm roi thép đánh phía tụi nó. Huỳnh Thủy phản ứng nhanh, dùng hết sức đẩy nó ra xa. Nó ôm chặt bé gái đó té ngã xuống đất thật mạnh, rồi nó vội xoay đầu lại ngấm nhìn:

"ĐỪNG MÀ."

Roi thép của người Sói đã sắp đánh vào người Huỳnh Thủy mất rồi, không cách nào tránh khỏi nữa. Lúc mà tụi nó tưởng mọi chuyện không thể thay đổi được thì ngay lúc ấy có ai đó bỗng lao đến...và nhận gọn roi thép vào người.

Huỳnh Thủy với nó rất bất ngờ lẫn hoảng hốt nữa vì đó chính là hotboy Thế Phong, bạn tốt của hai người. Người Sói và đàn em vừa nghe tiếng xe cảnh sát thì liền bỏ chạy mất dép. Cả tụi nó cũng nhanh rời khỏi đó.

Thế Phong đã bị thương rất nặng, đồng phục đi học của cậu ta giờ rách ra làm hai và đầy máu. Huỳnh Thủy và nó dìu người con trai ngồi nghỉ ở một góc nhà người ta.

Huỳnh Thủy nhìn thấy vết thương ở trước ngực Thế Phong rất sâu và lại chảy máu không ngừng nữa nên vô cùng lo lắng.

"Thế Phong, anh có sao không? Sao anh lại ở đây chứ?" - Nhỏ nghẹn ngào hỏi.

Thế Phong dù bị thương như vậy mà vẫn cố cười:

"Chỉ bị thương ngoài da thôi mà, không sao."

Huỳnh Thủy lo lắng đến rơi nước mắt, có thể nhìn ra được nỗi lo lắng quan tâm Thế Phong đến mức độ nào rồi:

"Chảy máu nhiều như vậy, còn nói không sao nữa."

Thế Phong vừa thấy nước mắt của Huỳnh Thủy liền bối rối:

"Này...này...em đừng như thế...em cũng biết từ nhỏ tới lớn anh sợ nhất là thấy em khóc mà."

Lúc này nó lên tiếng nói với Huỳnh Thủy:

"Giờ chúng ta mau chóng đưa anh Phong đến bệnh viện đi."

Huỳnh Thủy nhẹ gật đầu, rồi cùng với nó đưa Thế Phong đến bệnh viện ngay lập tức.

- Một tiếng đồng hồ sau.

Thế Phong sau khi băng bó vết thương xong thì được tụi nó đưa về nhà, cả ba cứ tưởng mọi chuyện rắc rối hôm nay đã kết thúc. Nhưng khi vừa bước vào nhà Thế Phong thì gặp ngay ông bà Đường, cha mẹ cậu ta.

Huỳnh Thủy với nó bối rối nhìn nhau, rồi cúi đầu chào:

"Tụi con chào hai bác ạ."

Ông Đường vừa nhìn bộ dạng Thế Phong thì liền nhận ra cậu ta đang bị thương, ông tỏ ra tức giận hỏi:

"Mày lại đi đánh nhau với người ta nữa à?"

Thế Phong lạnh nhạt hỏi lại:

"Rồi sao? Cha lại muốn mắng tôi nữa à?"

Huỳnh Thủy lo lắng kéo nhẹ tay áo Thế Phong và khẽ lắc đầu, ý muốn bảo là cậu ta đừng tìm chuyện cãi nhau với cha mình nữa.

Ông Đường tức giận mắng chửi:

"Suốt ngày chỉ biết đánh nhau, rồi báo tội tao thôi. Mày chẳng làm việc ra hồn cả, mày nên chết sớm chút đi."

Nghe xong những lời của cha Thế Phong nói thì nó thoáng ngạc nhiên, sao ông lại kêu con trai của mình nên chết sớm đi chứ?

Thế Phong nhìn cha mình và nhếch môi cười:

"Cha giờ đã hối hận vì sinh tôi ra rồi sao? Nếu muốn thì cha cứ việc đánh tôi chết đi, khỏi làm ngứa mắt cha nữa. Dù sao cha đâu phải chỉ có một đứa con trai, bên ngoài cha còn có nhiều con lắm mà."

"BÓP." - Khuôn mặt hotboy của Thế Phong đã in rõ năm dấu tay:

"Đồ mất dạy, dám nói với cha mày thế hả?"

Nhìn thấy cảnh này Huỳnh Thủy với nó đều khinh hời, chẳng biết nên phản ứng thế nào. Cha con nhà này bị mù hết rồi hay sao mà lại không thấy nhà đang có khách, cứ ở đó cãi nhau dữ dội như thế.

Đáp lại với sự giận dữ của cha mình bằng một thái độ thản nhiên, Thế Phong vẫn giữ nụ cười nhẹ trên môi:

"Cha? Nực cười thiệt đấy. Cho hỏi, trên đời này có người cha nào lại tàn nhẫn đuổi con trai mới được 8 tuổi của mình ra ngoài đi xin ăn không?"

Bà Đường lúc này bước đến nói:

"Thế Phong, chuyện cũ đã qua rồi con đừng nhắc đến nữa."

Nó nhìn bà Đường mà thấy thất vọng, trông bà còn rất trẻ, nhìn không giống mẹ của Thế Phong chút nào.

"Cô không có tư cách lên tiếng ở đây, cô chỉ là người ngoài thôi." - Thế Phong tức giận quát lên và thẳng tay đẩy mạnh bà Đường ra xa.

Bà ta giả vờ theo sức đẩy của Thế Phong mà té ngã xuống:

"Ôi đau quá. Híchic. Di đâu có làm gì con đâu mà con lại đối xử với di như thế?"

Huỳnh Thủy và nó đều nhận ra bà ta đang giả bộ đáng thương để khiến ông Đường tức giận thêm. Có câu là người trong cuộc luôn mù quáng, quả thật không hề sai. Vừa nhìn thấy người vợ trẻ của mình khóc lóc dưới sàn nhà thì ông Đường liền nổi giận lôi đình, lấy đại gậy đánh Golf và lao đến về phía Thế Phong.

"Cẩn thận đấy." - Huỳnh Thủy đã bất chấp tất cả chạy đến ôm lấy Thế Phong và nhận lấy một gậy vào lưng, rồi từ từ ngã xuống..

Thế Phong hoảng hốt vội đưa đỡ lấy người con gái:

"Huỳnh Thủy, em có sao không?"

Ông Đường vì giận quá mất đi lí trí, ông cầm gậy đánh Golf lao đến tiếp. Nhưng ngay lúc đó thì Tiểu Yến nó bước nhanh đến đưa tay che chở cho hai người bạn phía sau:

"Xin bác hãy dừng tay."

Thế Phong với Huỳnh Thủy thoáng ngạc nhiên, rồi lo lắng thét lớn:

"TIỂU YẾN, mau tránh ra đi."

Vì họ nhìn thấy gậy đánh Golf trên tay ông Đường sắp đánh xuống đầu nó. Nhưng nó vẫn đứng yên ở đó... Cũng may là ông Đường kịp dừng tay lại.

"Lúc này Huỳnh Thủy và con bị người xấu ức hiếp, anh Phong vì muốn cứu tụi con nên mới bị thương như thế thôi. Con xin lỗi, mong bác đừng giận nữa ạ." - Nó lên tiếng giải thích rõ đầu đuôi câu chuyện với ông Đường.

Lúc này bà Đường đứng lên bước đến, rồi giả vờ tốt bụng nói:

"Thôi đủ rồi anh, đừng đánh con nữa. À không phải anh có hẹn đi chơi Golf với đối tác sao, cũng sắp tới giờ rồi chúng ta đi thôi."

Ông Đường giờ tay xem lại đồng hồ, quả thật sắp tới giờ hẹn thật. Cứ thế ông bà Đường cầm túi đồ đã được chuẩn bị sẵn trên bàn và xoay lưng đi, mặt kệ nhà đang có khách đến chơi.

Nó vội xoay lại và lo lắng hỏi:

"Anh Phong, Huỳnh Thủy, hai người có sao không?"

Thế Phong tính đỡ Huỳnh Thủy đứng dậy nhưng lại sợ y làm trúng vết thương của mình, khuôn mặt cậu ta lộ rõ đau đớn.

"Anh Phong, anh bị sao vậy?" - Nó lo lắng hỏi.

Huỳnh Thủy nhìn nó mà nói:

"Tiểu Yến, mày đỡ anh ấy lên phòng nha. Tao đi rót nước ấm để cho anh ấy uống thuốc."

Nói xong thì nhỏ vội vã chạy vào bếp. Vì từ trước tới giờ nhỏ thường xuyên qua đây chơi nên đã quen thuộc với căn nhà rộng lớn này rồi.

Nó bước nhanh đến đỡ Thế Phong lên phòng, để cậu ta nằm nghỉ ngơi.

"Xin lỗi, để em chê cười rồi." - Thế Phong ngồi tựa thành giường và buồn bã nói.

Nó tất nhiên hiểu ý Thế Phong đang muốn nói gì, nó khẽ lắc đầu:

"Chẳng có gì hết, anh đừng bận tâm."

Thế Phong khẽ thờ dài:

"Cha anh, mỗi lần gặp anh là nểng chửi. Còn người phụ nữ đó thì giả tạo hết chỗ nói luôn."

Từ ánh mắt tới lời nói của Thế Phong bây giờ đều khiến cho nó cảm nhận được một nỗi buồn không thể tả.

Nó giờ mới biết sau một hotboy tài giỏi được nhiều người ngưỡng mộ là, một Thế Phong đáng thương trong chính gia đình mình. Ở sau một vị hoàng tử vui vẻ hoà đồng là, một Thế Phong luôn cô đơn. Lúc này trong lòng nó thật sự rất khó chịu, tại sao trước giờ nó chẳng biết gì?

"Yến... Tiểu Yến, em sao vậy?" - Thế Phong thấy nó ngồi ngây người ra ở đó nên lên tiếng hỏi.

Nghe hỏi thì nó khẽ giật mình, xoay lại nhìn Thế Phong:

"Anh hỏi gì em vậy?"

Thế Phong nhìn nó với ánh mắt lo lắng:

"Bộ em thấy không được khỏe hay sao vậy?"

Nó buồn bã lắc đầu:

"Không có. Em...chỉ thấy buồn thay anh thôi..."

Đôi mắt to tròn của Thế Phong từ từ khép lại, giọng thật buồn cất lên:

"Tiểu Yến, anh hỏi em nè. Tại sao lúc nãy em lại đứng ra che chở cho tụi anh vậy?"

Nó trả lời một cách vô tư:

"Vì anh và Huỳnh Thủy đều là bạn tốt của em mà."

"Tiểu Yến..." - Thế Phong bỗng nhiên ôm lấy nó vào lòng. Cậu ta ôm chặt nó và nhắm mắt lại.

Nó thoáng ngạc nhiên:

"Anh Phong, anh...anh đang làm gì vậy..."

Thế Phong vẫn ôm chặt lấy nó và nói khẽ bên tai nó:

"Từ trước tới giờ trừ Huỳnh Thủy ra, chẳng còn ai thật lòng quan tâm anh như em cả. Anh cảm ơn em, Tiểu Yến."

Nó mỉm cười và dùng tay vỗ nhẹ lưng người con trai, coi như là một cách an ủi.

Chính lúc này Huỳnh Thủy cầm ly nước ấm với bọt thuốc bước vào...và đã nhìn thấy cảnh tượng hai người kia đang ôm nhau, trái tim nhỏ bỗng đau nhói. Nhìn Thế Phong và hỏi thăm:

"Anh thích Yến sao?"

*****Hết chương 45*****

Đọc tiếp nhé

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Lời cảnh cáo của evil

Một buổi tối yên tĩnh, mặt trăng vừa sáng vừa tròn. Khung cảnh này người nhìn thấy, sẽ quên hết những buồn phiền trong cuộc sống. Nó đang ngồi học bài trong phòng nhìn ra cửa sổ mà nở khẽ nụ cười tươi, khung cảnh trước mắt nó đẹp quá.

"Cốc cốc." - Tiếng gõ cửa bỗng nhiên vang lên phá mất không gian yên tĩnh của nó.

"Xin mời vào, cửa không khoá ạ." - Nó xoay đầu lại và nói.

Người mở cửa bước vào chính là anh hai nó, Gia Lâm.

"Ừa anh hai đi làm thêm về rồi hả?"

Nó nhẹ nhàng đứng dậy, vì nó biết Gia Lâm tìm mình để nói chuyện gì mà. Gia Lâm cẩn thận đóng cửa lại, hai người lớn nhà này không hề hay biết gì về hội Nhân Ái nên mỗi lần muốn nói về hội thì hai anh em đều hết sức cẩn thận.

"Mày không sao chứ?" - Gia Lâm vội hỏi.

Thường ngày y không bật lộ cảm xúc nhưng đối với đứa em gái này thì y lại vô cùng quan tâm và lo lắng. Nó khẽ lắc đầu:

"Dạ em không sao. Mà anh hai có tin gì về người Sói đỏ không?"

Gia Lâm ngả lưng vào cánh cửa và thở dài:

"Tao đã thẩm dò rồi nhưng cả cảnh sát chẳng tra ra được hần ta là ai, chỉ biết hần ta là người của hội Evil thôi."

Nó khề nhú mày lại, cả cảnh sát cũng không tra ra được sao? Gia Lâm suy nghĩ rồi nói:

"Mà tao thấy lạ quá, không bình thường chút nào hết. Lần trước tao đã cùng với Yến Nhi đến phòng khám Evil mở, để lấy mẫu thuốc. Đúng ra bọn họ phải hết sức cẩn thận nhưng lại bị Yến Nhi dụ đi một cách dễ dàng."

Tình hình bữa đó nó cũng nghe kể lại rồi, giờ nghĩ lại thì đúng là có gì đó khác thường thật. Tụi nó với cảnh sát đã mấy lần xoá sổ nơi buôn bán của hội Evil rồi mà, đáng lẽ họ nên đề phòng chứ? Nó nhìn anh hai mình mà buột miệng hỏi:

"Có khi nào bọn họ đang bày kế hại mình không?"

Gia Lâm khề nhắm mắt lại, suy nghĩ. Bên hội Evil cũng biết sơ về hội Nhân Ái, sự nghi ngờ của nó cũng không phải không khả năng..

"Cảnh sát tính ngày mai hành động, để tao đi theo coi như thế nào." - Gia Lâm lạnh nhạt nói.

Nghe xong nó vội nói:

"VẬY anh hai nhớ cẩn thận nhé."

Gia Lâm nhẹ gật đầu:

"Mày không cần nói, tao cũng biết mà."

...

- Sáng hôm sau.

Vẫn như mọi khi Khánh Nghĩa với Hạ Vy với Văn Thiện đến nhà nó để cùng nhau đến trường. Khi nhìn thấy Văn Thiện thì nó khề giật mình, vì khuôn mặt anh hôm nay đầy vết bầm tím. Nó lo lắng hỏi:

"Anh Văn Thiện, anh sao vậy? Sao lại bị thương như thế này?"

Văn Thiện gượng cười:

"À hôm qua có vài thằng côn đồ tìm chuyện với bà nội anh nên có đánh nhau một chút..."

Nó bước đến đưa tay sờ nhẹ những vết bầm tím trên khuôn mặt Văn Thiện:

"Chắc đau lắm hả?"

Văn Thiện lắc đầu rồi cười nói:

"Anh không sao, em đừng lo mà. Chúng ta đi học thôi."

Khánh Nghĩa lúc này lên tiếng trêu chọc:

"Này Tiểu Yến, đang trước nhà em đó. Hai người ngọt ngào như vậy, bộ không sợ ba mẹ nhìn thấy à?"

Nghe vậy nó bất giác xoay đầu lại nhìn, cũng may là ba mẹ nó đang bận nấu ăn chẳng hề để ý. Văn Thiện liếc nhìn Khánh Nghĩa:

"Tốt nhất là mầy đừng bao giờ ngọt ngào với Vy trước mặt tao nha thằng quý."

Nó vừa đẩy Văn Thiện đi vừa nói:

"Thôi chúng ta đi học đi, đừng ở đây chọc qua chọc lại nữa."

Hạ Vy nhìn nó mà nháy mắt:

"Nếu họ không chịu đi thì chúng ta sẽ tự đi. Mày dẫn xe đạp ra, tao chờ mày."

Nghe xong Văn Thiện và Khánh Nghĩa bỗng đồng tâm nói:

"Đừng, anh chở em đến trường ngay mà."

Hạ Vy với nó nhìn nhau mà bật cười, họ biết cách khiến cho hai người con trai này ngoan ngoãn mà.

Bốn người họ vui vẻ đạp xe đến trường, dưới bầu trời xinh đẹp. Nó ngồi phía sau Văn Thiện mà hỏi khẽ:

"Anh không sao thật chứ?"

Văn Thiện nắm lấy bàn tay nó đang đặt ở eo mình:

"Chỉ là vết thương ngoài da thôi, em cứ yên tâm đi."

Nó nhẹ gật đầu:

"Lần sau anh nhớ cẩn thận đó. À bà anh có sao không?"

Văn Thiện lắc đầu và cười nhẹ:

"Bà anh không sao hết, cảm ơn em nha Tiểu Yến."

Nó nhẹ nhàng ngả đầu lưng người con trai:

"Em chỉ mong anh không bị thương...anh bị thương...trong lòng em rất khó chịu."

Nghe được những lời đó của nó đứng ra Văn Thiện nên vui nhưng không hiểu tại sao ánh mắt anh lại rất buồn.

...

Tại nó vừa đến trước cổng trường học thì đã nhìn thấy cô bạn Yến Nhi đang dẫn xe đạp, chạy ra với vẻ mặt lo lắng. Nó vội nhảy xuống xe, chạy đến chặn đường Yến Nhi và hỏi:

"Yến Nhi, mày tính đi đâu vậy?"

Yến Nhi vẫn là vẻ mặt lo lắng, cô ấy nói:

"Tao thấy trên mạng trực tiếp một vụ cháy, tao nhận ra chỗ đó chính là phòng khám của Evil. Hôm qua Gia Lâm có nhắn nói nay anh ta sẽ cùng cảnh sát đến đó."

Nghe xong thì vẻ mặt nó liền tái xanh:

"Anh hai..."

Văn Thiện và Khánh Nghĩa hoảng hốt nhìn nhau. Hạ Vy vẫn là người bình tĩnh nhất, cô vội lên tiếng nói:

"Chúng ta mau đến đó xem đi."

Thế là tụi nó vội xoay đầu xe đi. Yến Nhi lúc đó chẳng biết bản thân mình bị làm sao nữa, trong lòng cô ấy đầy lo sợ và hai hàng nước mắt bất giác lăn dài trên khuôn mặt xinh đẹp đó. Cô ấy vừa đạp xe vừa tự hỏi, bằng bằng Gia Lâm đáng ghét đó từ bao giờ lại quan trọng với cô ấy đến thế?

...

Khi tụi nó đến thì đã nhìn thấy cảnh sát và phóng viên vây quanh phòng khám đang bị cháy. Khánh Nghĩa và Hạ Vy ngạc nhiên xoay lại nhìn nhau, sao lại có nhiều phóng viên vậy. Hạ Vy vội nói:

"Mau mặc áo khoác và đội nón đi."

Văn Thiện nhíu mày lại:

"Hôm nay anh quên mang theo rồi."

Nó vừa mặc áo khoác vào vừa nói:

"Vậy anh ở đây giữ xe đi, bọn em vào xem là được rồi."

Yến Nhi là người đầu tiên lao nhanh đến căn nhà đang cháy đó, cô ấy xen vào đám đông đưa mắt lo lắng nhìn xung quanh tìm bóng hình quen thuộc. Nhưng tìm mãi chẳng thấy đâu, không lẽ y xảy chuyện rồi sao?

Trong lúc Yến Nhi đang thất vọng thì có người nào đó đã nắm lấy cổ tay cô ấy, nhìn thì mới biết là Tiểu Yến nó.

"Mày đi theo tao." - Nó vừa kéo Yến Nhi vừa nói.

Nó kéo Yến Nhi đi vòng qua ra sau căn nhà, nơi có một người con trai đang đứng tựa lưng vào tường với vẻ mặt mệt mỏi. Đó chính là Gia Lâm, cả người y đầy bụi cát.

Yến Nhi không biết vì sao lại bất chấp tất cả lao đến ôm lấy Gia Lâm, trước mặt mọi người. Gia Lâm thoáng ngạc nhiên, sao người con gái này lại hành động như thế? Hạ Vy và nó cũng ngạc nhiên, đây có phải là cô bạn Yến Nhi của tụi nó thật không?

Gia Lâm nhìn Yến Nhi và hỏi khẽ:

"Này Yến Nhi, cô đang làm gì thế?"

Yến Nhi khẽ giật mình buông Gia Lâm ra ngay lập tức rồi bối rối xoay qua chỗ khác. Thấy vậy nó liền lên tiếng hỏi:

"Anh hai có sao không? Có bị thương ở đâu không?"

Ánh mắt Gia Lâm này giờ vẫn nhìn về phía Yến Nhi, không rời:

"Ồ tao không sao."

Khánh Nghĩa vội hỏi:

"Thật ra tại sao lại bị cháy nổ vậy ạ?"

Vị cảnh sát ban nãy đã dẫn tụi nó đến gặp Gia Lâm, lúc này lên tiếng giải thích:

"Là do bình Oxy. Hồi sớm anh và Lâm đến tính bắt bọn Evil, mà mở cửa xông vào thì chẳng thấy gì hết. Đang đi vòng thì bỗng nhiên cháy nổ nhưng cũng may, tụi anh chạy ra ngoài kịp."

Nó khẽ nhúm mày và nói:

"Xem ra bọn Evil này đang bày mưu hại chúng ta."

Hạ Vy nhìn phóng viên đang vây quanh đằng trước mà suy nghĩ, rồi khẽ lắc đầu:

"Không phải đâu, mục đích của họ chắc chỉ là để cảnh cáo chúng ta thôi. Mọi người nghĩ thử xem, đây chỉ là vụ cháy nhỏ thôi làm sao đám phóng viên kia có thể đến ngay? Là bọn Evil cố tình kêu họ đến."

Nghe Hạ Vy nói xong mọi người thoáng ngạc nhiên. Không lẽ ý kêu phóng viên đến để trực tiếp vụ cháy nổ này cho hội Nhân Ái thấy, xem như lời cảnh cáo sao? Nếu như vậy tụi nó đã bị lộ hết rồi ư?

*****Hết chương 46*****

Đọc tiếp nhé mọi người

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Rơi vào tay thanh niên

Sáng nay sau khi đến trường học thì nó kêu Hạ Vy lên lớp trước, còn nó thì một mình đi lang thang tìm Thế Phong hỏi thăm chút. Đang khẽ bước trên hành thang thì nó mới thấy người con trai nổi bật với mái tóc đỏ giữa sân cỏ, cậu ta đang ngồi ngắm nhìn bầu trời trông rất cô đơn.

"Anh Phong, sao anh lại ngồi đây một mình vậy"

nó bước nhanh đến và hỏi. Thế Phong thoáng ngạc nhiên, xoay đầu lại nhìn. Vừa thấy nó thì cậu ta liền cười tươi.

"Tiểu Yến, là em à"

Nó nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Thế Phong và hỏi giọng quan tâm.

"Vết thương của anh sao rồi, có còn đau lắm không?"

Thế Phong vừa lắc đầu vừa cười nói

"Chỉ là vết thương ngoài da thôi cô bé ngốc à, đã không còn đau nữa rồi"

Nó thở ra nhẹ nhõm và vui cười.

"Vây em mừng quá rồi"

Thế Phong nhìn nó không chớp mắt, cậu ta luôn cảm thấy nụ cười của nó rất vô tư và rất trong sáng. Hơn nữa lúc nào nó cũng mang cho cậu ta một cảm giác ấm áp, cậu ta cảm thấy mến nó lắm.

"Trần Tiểu Yến, hoá ra mày đang ở đây"

một giọng đầy đàn đá bỗng vang lên từ phía xa. Thế Phong và nó bất giác xoay đầu lại nhìn thì thấy Thanh Hiền cùng một đám người đang bước đến với vẻ mặt hung hăng.

Vừa nhìn thấy đám người Thanh Hiền thì Thế Phong liền đứng dậy, đưa tay ra che chở cho nó và lạnh lùng hỏi

"Mấy người muốn gì?"

nó đứng phía sau nhìn Thế Phong mà lo lắng, cậu ta vẫn còn đang bị thương nếu đánh nhau thì...

Thanh Hiền nhìn Thế Phong mà nhếch miệng cười.

"Đúng lúc anh cũng đang ở đây, vậy tôi tính sổ một lần cho xong"

nó từ sau lưng Thế Phong vội bước ra và nói

"Thanh Hiền, chị muốn gì thì cứ nhắm vào tôi là được rồi, để anh Phong rời khỏi đây đi. Làm ơn đi, tôi xin chị mà"

Nghe những lời đó của nó xong Thế Phong khẽ nhủ mày lại, cô bé ngốc này đang nói gì vậy. Là nó đang bảo vệ cậu ta sao? Thanh Hiền nghiêng đầu nhìn nó.

"Giờ là tình hình gì đây. Văn Thiện là người yêu của mày, mà giờ mày đang bảo vệ người con trai khác là sao?"

Nó thở dài, rút cuộc Thanh Hiền à ta muốn làm gì đây. Nó lại hỏi

"Chị để anh Phong rời khỏi đây trước rồi nói, được không?"

Thế Phong kiên định nói

"Dù đánh chết anh thì anh cũng không đi"

Thanh Hiền vừa vỗ tay vừa cười nói

"Thế Phong, anh thật giống một vị anh hùng đấy. Tụi mày đâu, bắt hai người không biết sợ chết này cho tao"

đám người được à ta dẫn theo, giờ nghe lệnh mà xông đến vây quanh Thế Phong và nó.

Thế Phong vừa nhìn thì nhận ra ngay đám người này không phải học sinh trong trường, không ngờ Thanh Hiền lại dám dẫn người ngoài vào giả làm học sinh. Nó nhìn thẳng phía Thanh Hiền và bực mình nói

"Chuyện giữa tôi và chị không liên quan đến anh Phong, chị để anh ấy đi đi"

Thế Phong đã vào tư thế sẵn sàng, có thể đánh nhau với đám người đang vây xung mình bất kì lúc nào. Cậu ta hỏi khẽ

"Tiểu Yến, em là đang xem thường anh đó hả?"

nó nhủ mày chặt lại, tỏ ra lo lắng.

"Em không có... Nhưng...nhưng mà...."

Thế Phong tất nhiên là hiểu nó đang lo lắng gì, cậu ta khẽ lắc đầu

"Sẽ không sao, em đừng sợ"

Thanh Hiền cứ thắc mắc, Thế Phong giỏi võ như vậy nó nên mừng khi có cậu ta bên cạnh mới đúng chứ? Sao cứ xin để cậu ta đi, không lẽ cậu ta hôm

nay có gì không ổn hay sao?

Thanh Hiền giờ mới để ý, sắc mặt Thế Phong hôm nay rất khó coi. Hình như cậu ta đang không được khỏe thì phải? Mà như thế cũng tốt, từ lâu à ta đã thấy ngứa mắt với Thế Phong lắm rồi mà chưa có cơ hội.

"Bắt họ lại"

Sau câu đó của Thanh Hiền thì đám người kia hung hăng lao đến. Thế Phong bắt đầu ra đòn, cậu ta nhất định sẽ bảo vệ nó.

"Đừng đánh, đừng đánh nữa. Có ai không, cứu với"

nó luôn miệng nói lớn, mong sẽ có người đến...

"Câm miệng lại cho tao"

Thanh Hiền thấy nó la hét như vậy thì liền bước đến thẳng tay tát vào mặt nó một cái rõ đau.

"Tiểu Yến..."

Thế Phong vì lo cho nó mà mất tập trung nên bị một tên đá mạnh vào ngực, cậu ta té ngã xuống sân cỏ.

"Anh Phong"

nó hoảng hốt hét lớn lên khi nhìn thấy Thế Phong nằm dưới sân cỏ đau đớn, không dậy nổi. Nó chạy tới đỡ Thế Phong dậy và nhìn thấy chiếc áo màu xanh dương giờ đã chuyển qua màu đỏ của máu.

"Vết thương của anh lại chảy máu nữa rồi..."

giọng nó bỗng nghẹn ngào.

Thế Phong nằm trong lòng nó đau đớn mở mắt và lắc đầu.

"Anh không sao...."

Thanh Hiền vừa bước đến vừa cười nói

"Hoá ra anh đang bị thương, có đau lắm không? Haha"

Thế Phong dù ngồi không nổi nhưng lúc này vẫn đưa tay che chở cho nó.

"Triệu Thanh Hiền, tôi không cho cô làm hại Tiểu Yến"

Thanh Hiền nghe xong câu đó của Thế Phong liền tức giận, à ta không hiểu Tiểu Yến nó rốt cuộc có gì tốt chứ, mà sao ai cũng ra sức bảo vệ nó hết vậy.

"Dẫn họ đi ngay"

Thanh Hiền đứng khoanh tay ra lệnh. Đám người kia liền nhanh đến lôi nó và Thế Phong dậy một cách mạnh bạo. Nó vừa vùng vẫy vừa nói

"Mau thả anh Phong ra đi, tôi xin chị mà Thanh Hiền"

Thế Phong mắt nhắm mắt mở nói

"Tiểu Yến...em đừng cầu xin cô ta nữa...anh không sao đâu"

Thanh Hiền bước đến dùng tay vỗ vỗ vào mặt Thế Phong và nói

"Đừng Thế Phong, tôi thật khâm phục anh đấy. Bản thân đã bị thương nặng như vậy, còn cố bảo vệ người ta nữa"

Rồi Thanh Hiền cố tình đâm mạnh vào ngực người con trai.

"Aaaaaaaa"

Thế Phong đau đớn hét lớn lên. Nó nhìn thấy vậy thì bỗng khóc oà lên.

"Đừng đánh anh Phong nữa, anh ấy đang bị thương nặng lắm. Tôi cầu xin chị mà Thanh Hiền, chị muốn đánh thì đánh tôi đi"

Thế Phong cố chịu đau, ngẩng đầu lên nhìn Thanh Hiền và nói

"Nếu như cô dám đụng đến Tiểu Yến thì tôi nhất định không tha thứ cho cô đâu"

nó thấy Thế Phong đã như vậy rồi còn bảo vệ mình nữa thì thật không khỏi đau lòng. Mà kì lạ thật sao hôm nay trường học này vắng vẻ quá vậy, chẳng có bất cứ ai đi qua đây hết.

...

Ở lớp học. Hạ Vy đang bên cạnh Yến Nhi tâm sự.

"Mấy đã có tình cảm với anh Lâm, phải không?"

Hạ Vy trước giờ là người thẳng thắn nên cô đã hỏi thẳng điều mà mình muốn biết.

Yến Nhi giật mình trước câu hỏi của Hạ Vy, mở to mắt nhìn cô.

"Gi cơ....sao mấy...tự nhiên...hỏi như vậy..."

Hạ Vy ngồi chống cằm nhìn Yến Nhi và thản nhiên nói

"Hôm trước thái độ của mấy khi nghe anh Lâm xảy ra chuyện là quá rõ rồi"

Yến Nhi bất giác cúi đầu xuống thật thấp, im lặng không nói lời nào. Hình như cô ấy đang muốn lắng nghe cảm xúc thật trong lòng mình. Cô ấy muốn biết rõ tình cảm của mình rốt cuộc như thế nào?

Hạ Vy vỗ nhẹ lên vai Yến Nhi và nói khẽ

"Can đảm lên, tao sẽ ủng hộ mấy"

Yến Nhi thoáng ngạc nhiên, không ngờ cô bạn trước giờ luôn tỏ ra lạnh lùng như Hạ Vy mà lại có lúc tâm lý đến thế.

"Ừ tao cảm ơn mấy, Hạ Vy"

Yến Nhi nhẹ nhàng nở nụ cười tươi. Hạ Vy chỉ nhẹ gạt đầu, rồi đứng dậy xoay lưng về chỗ ngồi của mình. Nhưng cô chợt nhớ đến nó, kì lạ. Chỉ còn 5 phút nữa là vào học rồi, sao nó chưa vào lớp nhỉ?

*****Hết chương 47*****

Thế Phong với Tiểu Yến nó sẽ bị đám người của Thanh Hiền đưa đi đâu và ai cứu được hai người họ đây? Nhớ đón đọc tiếp vào chủ nhật tuần sau nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Bị nhốt trong kho lạnh

Tại một nơi xa lạ không khí rất lạnh, giống như đang ở núi tuyết vậy. Dưới sàn nhà, một đôi trai gái nằm bất tỉnh. Đó chẳng phải ai khác, chính là Tiểu Yến nó với hotboy Thế Phong.

Hồi sớm chính là Thanh Hiền đã dẫn người bắt Thế Phong với nó đi, ả ta muốn trả thù nó vì trước giờ luôn làm ả ta mất mặt giữa đám đông. Nhưng không ngờ lại làm liên lụy Thế Phong, cũng bị bắt đi luôn.

Thế Phong từ từ tỉnh lại, thứ đầu tiên mà cậu ta nhìn thấy là mái nhà cũ kỹ. Đây là nơi nào, cậu ta đang ở đâu đây? Tiểu Yến...nó đâu mất rồi, chắc Thanh Hiền sẽ không làm gì nó chứ?

Thế Phong cố gắng ngồi dậy, nhìn xung quanh tìm nó. Rồi đôi mắt cậu ta bỗng nhiên hiện lên hoảng hốt, đã có chuyện xảy ra như thế này.

Nó nằm bất tỉnh khoảng Thế Phong không xa. Hai tay áo sơ mi của nó đã bị xé rách ra, còn bàn tay thì đầy máu...

"Tiểu Yến...em sao thế này.... Tiểu Yến..." - Thế Phong lo sợ gọi tên nó.

Nhưng mà nó vẫn nằm yên ở đó, không chút động tĩnh nào. Rồi một lúc vô tình liếc nhìn bản thân mình thì Thế Phong mới biết câu trả lời, vết thương trước ngực cậu ta đã được băng bó cẩn thận.

Là nó tự xé hai tay áo mình ra rồi nói lại để băng bó vết thương cho Thế Phong. Tại sao nó lại ngốc quá vậy, đang ở trong nơi lạnh như thế mà nó xé áo

mình ra và còn đưa áo khoác của mình cho cậu ta khoác nữa chứ?

Thế Phong cố lết đến đỡ nó dậy, nhẹ nhàng cho nó tựa vào người mình. Cậu ta vừa lay người nó vừa gọi lớn:

"Tiểu Yến...em mau tỉnh lại đi... Tiểu Yến, hãy mở nhìn anh đi... Tiểu Yến, em có nghe anh nói không? Tiểu Yến."

Đôi mắt nó hơi rung rung, hình như nó sắp tỉnh lại rồi.

"Tiểu Yến, em làm ơn mau mở mắt nhìn anh đi." - Thế Phong vừa khoác áo cho nó vừa gọi lớn.

Nó khẽ mở mắt ra, rồi mỉm cười ngốc nghếch:

"Anh Phong... Cuối cùng...anh cũng tỉnh lại rồi...thật may quá..."

Thế Phong vui mừng ôm chặt lấy nó:

"Cô bé ngốc này, em làm anh sợ chết mất"

Nó yếu ớt lắc đầu:

"Em không sao mà."

Thế Phong đưa mắt nhìn xung quanh và hỏi:

"Chúng ta đang ở đâu đây?"

Cậu ta chỉ nhớ Thanh Hiền đánh liên tục vào vết thương cậu ta, vì không chịu nổi mà ngất đi thôi.

Nó cố gắng nói:

"Đây là kho lạnh của căn teen... Thanh...Hiền...đã mở máy lạnh...hết độ rồi.. Em xin lỗi...vì đã làm...liên lụy anh..."

Thế Phong nhẹ lắc đầu:

"Liên lụy gì chứ? Chúng ta là bạn mà."

Thế Phong lấy điện thoại ra tính gọi người đến cứu nhưng không ngờ chút sống cũng không có nữa, bây giờ phải làm sao đây? Thanh Hiền chết tiệt đó, tốt nhất đừng để cậu ta thoát được. Nếu không, ả ta sẽ chết chắc đấy.

Càng lúc càng lạnh hơn, nó với Thế Phong đều chịu không nổi nữa. Cả nhà kho chỉ có thịt cá và rau quả thôi chứ không hề có cửa sổ, cửa chính thì tất nhiên đã bị khoá chặt lại rồi.

"Tiểu Yến, em không được ngủ. Anh xin em đó, không được ngủ." - Thế Phong lay người nó liên tục khi thấy nó muốn nhắm mắt.

Nhưng bản thân cậu ta cũng sắp chịu hết nổi rồi"

"Lạnh...lạnh quá." - Nó co người lại trong lòng Thế Phong.

Sắc mặt cả hai lúc này trắng bệch, rất khó coi. Thế Phong đã lấy hai áo khoác vest khoác cho nó và ôm chặt lấy nó, cố gắng khiến cho nó bớt lạnh:

"Tiểu Yến, em hãy cố lên. Sẽ mau chóng có người đến cứu chúng ta thôi."

...

Hạ Vy và Huỳnh Thủy đã ra ngoài tìm nó, lại vô tình gặp Văn Thiện với Trí Quang cũng đang tìm Thế Phong. Sau khi nghe nó cũng mất tích giống Thế Phong thì Văn Thiện vô cùng lo lắng, không lẽ hai người đang ở chung nhau hay sao?

Huỳnh Thủy buồn bã nhìn chiếc điện thoại trên tay mình, điện thoại của nó với Thế Phong đều không gọi được. Ngay cả tìm định vị điện thoại của nó cũng chẳng thấy.

Hạ Vy cố bình tĩnh suy nghĩ, nó có thể đi đâu được chứ? Rồi cô chợt nhớ ra, hôm bữa vì Thanh Hiền ra tay đánh Lùn mà nó đã đi tìm ả ta tính sổ. Có khi nào chuyện nó bị mất tích liên quan đến ả ta không? Nếu như ả ta dám làm gì nó thì Hạ Vy cô nhất định sẽ cho ả ta biết thế nào là địa ngục trần gian.

"Tôi nghi ngờ chuyện này có liên quan đến Thanh Hiền." - Hạ Vy nhìn mọi người mà nói.

Văn Thiện nghe xong đã lo mà nay càng lo, anh vội nói:

"Vậy bây giờ anh đi tìm cô ta ngay."

Huỳnh Thủy vội lên tiếng nói:

"Có người đang đến."

Hạ Vy lạnh nhạt nói:

"Chúng ta tránh mặt trước đi."

Cả bốn người đều đang trốn học nên sợ bị thầy cô bắt gặp, rồi rắc rối thêm. Bốn người trốn sau một bức tường, chẳng dám gây ra tiếng động nào. Bước chân càng lúc càng gần, cả tiếng nói chuyện nữa.

"Ê bọn họ bị nhốt trong kho lạnh như vậy có chết không mày?"

"Mặt kệ, ai kêu bọn họ dám đắc tội với tiểu thư Thanh Hiền chi. Chúng ta chỉ nhận tiền làm việc thôi, còn chuyện khác thì đừng bận tâm."

"Vậy chúng ta mau thay đồ, rồi rời khỏi đây thôi."

Đó là cuộc trò chuyện ngắn của hai thanh niên, họ đang mặc đồng phục của trường học. Nhưng nhìn mặt thì lại không giống, mặt họ không chỉ có sẹo mà có hình xăm nữa.

Sắc mặt của Văn Thiện và Hạ Vy giờ như một, đều tối đen lại. Thanh Hiền quả nhiên là kẻ đứng sau vụ nó mất tích này, thật đáng ghét mà.

"Không lẽ là kho lạnh sau căn teen sao?" - Huỳnh Thủy buột miệng hỏi.

Hạ Vy nói ngắn gọn:

"Mau đi cứu Tiểu Yến."

Cứ như thế bốn người chạy đến kho lạnh với tốc độ nhanh nhất có thể, ai nấy đều lo lắng vô cùng... Khi Văn Thiện phá cửa kho lạnh ra thì mọi người đã nhìn thấy Thế Phong đang ôm chặt lấy nó dưới sàn nhà, cả hai đều bất tỉnh.

"Thế Phong, Tiểu Yến" - Mọi người đều hoảng hốt thét lớn lên khi nhìn thấy cảnh tượng này, rồi mau chóng đưa nó và Thế Phong ra ngoài.

Văn Thiện bế nó ra ngoài và lo lắng nói:

"Tiểu Yến, Tiểu Yến, em tỉnh lại đi. Tiểu Yến, em tỉnh lại đi mà."

Hạ Vy ngồi bên cạnh vừa xoa tay nó vừa nói:

"Tiểu Yến, mày tỉnh lại đi. Mày có nghe tao nói gì không Tiểu Yến, trước giờ mày vẫn nghe lời tao nhất mà. Tiểu Yến."

Văn Thiện cố ôm chặt lấy nó hơn, muốn sưởi ấm cho nó:

"Tiểu Yến, anh xin em đó hãy mở mắt nhìn anh đi mà. Chỉ cần em tỉnh lại thì dù bất anh làm gì, anh cũng đồng ý."

Trí Quang và Huỳnh Thủy cũng đang cố gắng gọi Thế Phong tỉnh lại. Huỳnh Thủy lo lắng đến bật khóc nức nở. Nhưng cả nó và Thế Phong vẫn không tỉnh lại, cứ bất động ở đó. Trong lòng mọi người đều sợ hãi, không lẽ nó và cậu ta sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa sao?

Lúc này những người bán hàng ở căn teen đến, nhìn thấy tụi người Hạ Vy đang khóc lóc trước kho lạnh thì chạy đến hỏi:

"Đã có chuyện gì thế mấy đứa?"

Hạ Vy là người còn đủ bình tĩnh trả lời:

"Dạ hai người bạn con không cẩn thận bị nhốt trong kho lạnh... Nãy giờ tụi con gọi mãi mà không tỉnh lại..."

Người đang trước mắt tụi nó bây giờ là một phụ nữ hơi có tuổi, trông bà rất phúc hậu. Bà đưa mắt nhìn nó và Thế Phong, rồi lớn tiếng nói:

"MAU MAU LẤY HAI TÔ CANH NÓNG ĐẾN."

Tụi người Hạ Vy khẽ giật mình, sao họ lại không nghĩ ra cho nó và Thế Phong uống chút đồ nóng? Biết đâu cả hai sẽ tỉnh lại.

Hai tô canh nóng nhanh chóng được đưa đến và cho nó với Thế Phong uống hết. Văn Thiện vẫn lo lắng không thôi:

"Tiểu Yến, em mở mắt ra nhìn anh đi. Anh thật lòng không muốn mất em đâu Tiểu Yến, em mau tỉnh lại đi mà."

Đôi mắt nó bỗng chớp nhẹ vài cái, rồi khẽ mở... Hạ Vy thấy vậy liền nở nụ cười vui mừng:

"Tiểu Yến, cuối cùng mày cũng chịu tỉnh lại rồi. Thật tốt quá rồi."

Cô giờ không rõ bản thân mình đang cười hay khóc nữa, có lẽ là cả hai.

Văn Thiện cũng nhẹ nhàng nở nụ cười vui mừng:

"Tiểu Yến, anh biết mà em sẽ không bỏ anh."

Nó nhìn Văn Thiện và Hạ Vy mà cố mỉm cười:

"Đã không sao nữa rồi...hai người đừng có lo...."

"Thế Phong, sao anh vẫn còn chưa tỉnh lại chứ?" - Huỳnh Thủy ghen ngào hỏi.

Thế Phong vẫn nằm yên bất động trong người của cậu bạn Trí Quang, không dấu hiệu nào cho thấy sắp tỉnh lại giống nó.

Nghe tên của Thế Phong thì nó cố xoay đầu lại nhìn, sắc mặt của cậu ta thật sự rất khó coi. Nó lớn tiếng nói:

"Đưa anh Phong đến bệnh viện nhanh đi."

...

- 1 tiếng đồng hồ sau, tại bệnh viện.

Thế Phong đã được cấp cứu kịp nên chẳng sao, chỉ cần nằm lại một đêm thôi. Còn về phần nó thì bị Hạ Vy bắt nằm lại, để bác sĩ kiểm tra. Thế Phong và nó được Hạ Vy nhờ bệnh viện sắp xếp cho nằm chung phòng.

Giờ chỉ có Huỳnh Thủy ở lại trong phòng, những người khác không biết đã đi đâu mất rồi. Lúc này nó tỉnh dậy nhìn thấy Huỳnh Thủy đang ngồi bên cạnh Thế Phong lo lắng.

"Huỳnh Thủy, anh Phong giờ sao rồi." - Nó giọng dầy và hỏi.

Huỳnh Thủy bắt ngờ xoay qua nhìn, rồi lạnh nhạt nói:

"Anh ấy không sao."

Nhận thấy Huỳnh Thủy có gì đó khác lạ, nó khẽ nhíu mày lại và hỏi:

"Mày sao vậy?"

Huỳnh Thủy vẫn là khuôn mặt lạnh như băng lúc nãy:

"Tạm thời tao không muốn nói chuyện với mày."

Rồi nó xoay mặt qua chỗ khác và im lặng.

"Mày bị làm sao vậy chứ?" - Nó ngốc, vẫn không hiểu ra vấn đề là gì?

Ưa nghĩ đi nghĩ lại thì nó thấy mình đâu có làm gì Huỳnh Thủy đâu, mà tự nhiên nó lại giận dữ vậy.

Văn Thiện lúc này mở cửa bước vào với nhiều đồ ăn ngon trên tay, vừa thấy nó tỉnh dậy thì anh liền vui cười:

"Tiểu Yến, em xem anh đã mua những món em thích nè."

Nó nhìn ra cửa rồi hỏi:

"Úa Vy đâu rồi anh?"

Văn Thiện vừa bước đến vừa đặt đồ ăn lên tủ bên giường nó và nói:

"Vy đã đi tìm Thanh Hiền rồi. Em ấy nói sẽ cho cô ta biết thế nào là địa ngục trần gian."

"Hả?" - Nó ngạc nhiên mở to nhìn, địa ngục trần gian? Hạ Vy đang tính làm trò gì đây trời.

*****Hết chương 48*****

Rốt cuộc địa ngục trần gian của Hạ Vy là như thế nào đây? Sứ mời mọi người đón đọc tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Địa ngục trần gian của hạ vy

Đúng 11 giờ 40 phút thì các lớp 11 lớp 12 đều tan học, ra về với vẻ mặt mệt mỏi. Hạ Vy hiện tại đang đứng trước cửa lớp 11a1, ánh mắt cô bây giờ còn lạnh hơn núi băng nữa. Và lần tức giận, trông rất đáng sợ.

Tất cả học sinh đều ôm tập sách bước ra khỏi lớp, đi thẳng xuống căn teen ăn cơm. Khánh Nghĩa bước ra vừa nhìn thấy Hạ Vy liền giật mình, cậu bước đến gần hỏi:

"Ủa Vy, sao em lại ở đây?"

Hạ Vy chẳng thèm nhìn người yêu của mình, cô lạnh nhạt nói:

"Anh xuống căn teen ăn trưa đi."

Khánh Nghĩa khẽ nhủu mày lại, rốt cuộc đã có chuyện gì mà lại khiến cho người yêu xinh đẹp của cậu nổi giận lôi đình như vậy chứ? Người bước ra khỏi lớp cuối cùng chính là Thanh Hiền, cũng là người mà Hạ Vy đang chờ này giờ. Lúc ả ta tính rời khỏi thì Hạ Vy nhanh bước đến chặn đường lại:

"Đừng có vội, chúng ta nói chuyện chút đi."

Thanh Hiền lo sợ bước lùi lại về sau và hỏi:

"Mày muốn làm gì?"

Hạ Vy vừa bước đến vừa nhếch môi cười lạnh:

"Sao trông chị sợ hãi quá vậy? Hay là chị đã làm gì xấu rồi hả?"

Một người bước lùi, một người bước đến. Cứ như thế cả hai vào lớp, từ lúc nào chẳng hay. Thanh Hiền lớn tiếng hỏi:

"Dương Hạ Vy, rốt cuộc mày muốn làm gì tao hả?"

Hạ Vy không thèm trả lời, chỉ thẳng tay tát mạnh vào khuôn mặt đầy son phấn kia hai cái liên tục.

Nhận lấy hai cái tát tay của Hạ Vy xong thì Thanh Hiền liền thấy chóng mặt, ngã xuống bàn học kế bên. Khánh Nghĩa vội kéo Hạ Vy lại gần mình và hỏi:

"Em đang làm gì thế Vy?"

Hạ Vy giật mạnh tay Khánh Nghĩa ra và bực mình quát lên:

"Em đã bảo anh xuống căn teen trước rồi mà."

Khánh Nghĩa bắt đầu khó chịu:

"Nhưng em phải nói cho anh biết, rốt cuộc đã có chuyện gì mới được chứ? Tự nhiên đánh người ta vậy, em coi được hả?"

Thanh Hiền nhân lúc Hạ Vy và Khánh Nghĩa đang bận tranh cãi, tính bỏ chạy. Nhưng không ngờ bị hai người khác chặn lại. Đó chính là Trí Quang và Yến Nhi, chứ chẳng ai khác.

"Chị là đồ ác độc." - Yến Nhi vừa nói vừa thẳng tay tát vào mặt Thanh Hiền hai cái liên tục.

Khánh Nghĩa thoáng ngạc nhiên, cậu vội hỏi:

"Thật ra mọi người đang làm gì thế?"

Trí Quang liếc nhìn Thanh Hiền đang ngã dưới sàn và nói giọng tức giận:

"Chính là cô ta đã nhốt Thế Phong và Tiểu Yến vào kho lạnh căn teen, suýt nữa là họ đã mất mạng rồi đó."

Nghe xong Khánh Nghĩa liền ngậy người ra, không biết nói gì nữa. Hạ Vy dùng ánh mắt tức giận nhìn Khánh Nghĩa và nói:

"Chị ta suýt nữa đã hại chết Tiểu Yến rồi, dù em có đánh chị ta 10 cái chưa... À không, 100 cái cũng chưa đủ nữa đó."

Trí Quang lên tiếng nói:

"Vy, thứ mà cô cần tôi đã mang đến rồi đây."

Thanh Hiền giờ mới để ý đến tay Trí Quang đang cầm hai cái bao, chẳng biết đó là gì nữa. Hạ Vy này giờ vẫn nổi giận lòi đờm mà bỗng nhếch môi cười:

"Quang, anh cùng với Nghĩa xuống căn teen đi. Chuyện của con gái thì để con gái giải quyết."

Trí Quang nhẹ gạt đầu và để hai cái bao trên tay mình xuống, rồi kéo Khánh Nghĩa rời khỏi. Hạ Vy nhìn Yến Nhi mà nói:

"Mày mau đóng hết cửa sổ lại đi."

Yến Nhi nhẹ gạt đầu, rồi bắt đầu đóng tất cả cửa sổ trong lớp học lại. Thanh Hiền nhìn từng cửa sổ từ từ đóng lại mà run sợ, ả ta hỏi:

"Tụi mày thật ra muốn làm gì tao?"

Hạ Vy khoanh tay bước đến gần:

"Chị có biết địa ngục trần gian là như thế nào không?"

Sắc mặt Thanh Hiền càng lúc càng khó coi, ả ta lúc này chẳng biết làm gì ngoài run sợ. Vì ả ta biết Hạ Vy rất giỏi võ mà giờ ả ta chỉ có một mình, dù có chạy thì cũng không thoát được. Sau khi đóng hết cửa sổ xong thì Yến Nhi quay lại, đứng trước mặt Thanh Hiền và hỏi:

"Đây đâu phải là kho lạnh gì đó đâu sao mà chị sợ đến run luôn vậy?"

Thanh Hiền lúc này cố bình tĩnh lại, ả ta không tin Hạ Vy với Yến Nhi dám làm gì mình. ả ta nhìn và hỏi:

"Trần Tiểu Yến rốt cuộc có gì tốt mà tụi mày lại bảo vệ nó hoài vậy chứ? Hay là tụi mày làm bạn với tao đi, tao sẽ thường dẫn tụi mày đi ăn và đi mua sắm."

Hạ Vy với Yến Nhi xoay lại nhìn nhau, nghe ả ta nói sao nực cười quá vậy. Yến Nhi vừa cười vừa hỏi:

"Vậy chị tốt hơn Tiểu Yến điểm nào?"

Hạ Vy đưa hai tay ra sau lưng, vờn người đến gần Thanh Hiền và cười nói:

"Xin lỗi nha, cái gì tôi cũng thiếu nhưng chỉ chưa bao giờ thiếu tiền."

Yến Nhi khoác vai Hạ Vy mà nói:

"Thôi đừng lăm lăm với chị ta nữa, mau cho địa ngục trần gian của mày mở đi. Lát tao còn phải đi công chuyện nữa."

Hạ Vy vừa gạt đầu vừa cười vui:

"Được, mở thì mở."

Thanh Hiền bất giác mở to đôi mắt nhìn Hạ Vy với Yến Nhi và hỏi lớn:

"Thật ra tụi mày tính làm gì tao vậy hả? Mau thả tao ra."

Hạ Vy với Yến Nhi không thèm trả lời ả ta, cứ lo việc của mình. Hạ Vy cầm lấy hai cái bao mà Trí Quang để lại lúc này, còn Yến Nhi thì sẵn tay cầm lấy cây chổi quét nhà ở sau cánh cửa.

"Đương Hạ Vy. Lương Yến Nhi, tốt nhất là tụi mày nên để tao rời khỏi đây liền đi. Nếu không thì tao sẽ khiến tụi mày bị đuổi học đấy." - Thanh Hiền không biết sống chết, vẫn mạnh miệng đe dọa.

Yến Nhi chán nản xoay người lại nói:

"Bị đuổi học thì ở nhà ngủ thôi, có sao đâu."

Hạ Vy cũng lên tiếng nói:

"Còn nữa nè, ở đây là Việt Nam chứ không phải là Trung Quốc hay Đài Loan gì đó mà gọi thẳng họ tên người ta như vậy."

Rồi cả hai xoay lưng đi, ra trước cửa lớp. Hạ Vy đưa một bao cho Yến Nhi cầm và nói:

"Cùng đếm nha."

"1. 2. 3."

Khi đếm tới ba thì Hạ Vy với Yến Nhi mở dây buộc đầu bao ra và dùng hết sức nén hai bao đến gần Thanh Hiền, rồi nhanh khoá chặt cửa lại bằng cây chổi.

"Aaaaaaaaaaaaa" - Tiếng thét chói tai của Thanh Hiền vang rộng lên trong lớp.

Vì hai bao đó đầy chuột và gián, chúng đang bò ra khắp nơi.

"Cứu tôi với, có ai không? Huhu. Thả tôi ra đi, mau thả tôi ra." - Thanh Hiền sợ đến mức bật khóc như một đứa trẻ.

Ả ta leo lên bàn học ngồi và luôn miệng kêu cứu. Hạ Vy với Yến Nhi đứng bên ngoài nhìn vào mà không nhìn được, cả hai đều bật cười lớn.

"Với một tiểu thư như chị ta thì đây đúng là địa ngục trần gian đấy." - Yến Nhi vừa vỗ tay vừa cười nói.

Hạ Vy cũng cười vui, để xem Thanh Hiền ả ta sau này có còn dám bày mưu hại bạn thân của cô nữa không? Cô vừa xoay lưng đi vừa nói:

"Chúng ta đi ăn trưa thôi."

Yến Nhi liếc mắt nhìn Thanh Hiền một cái, rồi chạy theo Hạ Vy:

"Này, bộ mày tính nhốt chị ta đến ngày mai luôn hả?"

Hạ Vy vừa đi vừa lắc đầu:

"Lát nữa tao sẽ gửi mấy người lao công ít tiền, để họ thả chị ta ra và sẵn dọn dẹp lớp học đó luôn."

Yến Nhi vui vẻ gật đầu:

"Giờ tao phải đi công chuyện rồi, mày hỏi thăm Tiểu Yến giúp tao nha."

Hạ Vy gật đầu và nháy mắt:

"Ok. Không vấn đề. Mấy cứ đi công chuyện đi."

Cứ thế Yến Nhi rời khỏi trường, đến điểm hẹn với ai đó. Còn Hạ Vy thì xuống căn teen ăn trưa, rồi sẽ cùng với Khánh Nghĩa đến bệnh viện thăm Tiểu Yến nó.

Nếu bác sĩ làm kiểm tra cho nó xong, nói không sao thì cô sẽ đưa nó về tận nhà. Cô nhất định sẽ không để nó gặp chuyện gì nguy hiểm nữa.

*****Hết chương 49*****

Nhớ đón đọc tiếp nhé mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Phải, tôi thích anh

Sau khi rời khỏi trường học thì Yến Nhi đã đập xe đến thẳng khu sách cũ đường Trần Nhân Tôn, nơi có rất nhiều sách hay lại rẻ. Vừa đến nơi thì Yến Nhi đã thấy băng băng Gia Lâm đang đứng lựa sách ở một tiệm, cô ấy dẫn xe đập bước đến và lên tiếng nói:

"Tôi đến rồi, anh hẹn tôi đến đây làm gì?"

Gia Lâm không xoay người lại nhìn người con gái mà cứ lo lựa sách, y lạnh nhạt nói:

"Mua sách cho bọn trẻ học. Cô chọn mấy cuốn truyện cổ tích đi."

Yến Nhi nhẹ gật đầu, rồi đi vào tiệm thêm vài bước nữa.

Dù ở đây bán sách cũ và rất rẻ nhưng vẫn còn rất mới, không hề bị ố vàng hay gì khác. Đang lựa sách thì Yến Nhi vô tình ngược mặt lên thì thấy Gia Lâm đang kiên nhẫn tìm sách, từng cuốn sách được y cẩn thận chọn lựa.

Yến Nhi từ từ đứng thẳng lưng ngấm nhìn người con trai trước mặt và tự hỏi, lúc nghe tin y xảy ra chuyện tại sao cô ấy lại xúc động? Tại sao lo lắng đến rơi nước mắt? Khi nhìn thấy y bình an, tại sao cô ấy lại bất chấp tất cả lao đến ôm lấy y ở trước mặt nhiều người như thế?

Yến Nhi muốn biết câu trả lời tại sao của mình, mà nghĩ mãi không ra. Không lẽ bị Hạ Vy nói đúng rồi sao? Yến Nhi cô ấy đã thật sự thích Gia Lâm rồi, là sự thật sao? Không thể nào, khi hai người gặp nhau đều đầu đầu thẩu với nhau mà. Làm sao có thể được, Yến Nhi cô ấy làm sao thích một bảg bảg như Gia Lâm được.

Từ khi gặp mặt tới giờ cô ấy và y luôn là oán gia đầu thẩu, cả hai chưa bao giờ nói chuyện đàng hoàng với nhau nữa mà. Nhưng trong phim và truyện thì đôi oán gia thường đầu thẩu, đến lúc cuối luôn thành một đôi, bên cạnh nhau suốt đời...

Vì Yến Nhi mãi lạc trong suy nghĩ của chính mình nên Gia Lâm lại gần lúc nào chẳng hay, y lên tiếng hỏi:

"Cô ngây người ra đó làm gì thế?"

Yến Nhi giật mình, bước lùi lại phía sau hai bước:

"Hả? Anh vừa hỏi gì?"

Gia Lâm đưa mắt nhìn Yến Nhi mà tự hỏi, có phải người con gái này đang lạc trong những cuốn truyện cổ tích không vậy? Y lạnh nhạt hỏi:

"Cô chọn truyện cổ tích xong chưa? Đưa cho tôi tính tiền luôn."

Yến Nhi nhẹ gật đầu, rồi tính đưa cho Gia Lâm mấy cuốn sách trên tay mình. Nhưng khi nhìn lại thì mới thấy trên tay y đang ôm một chồng sách lớn. Cô ấy vừa nhẹ quay lưng đi vừa nói:

"Anh cầm bao nhiêu đó đã đủ nặng rồi, tôi đi tính tiền cùng anh."

Gia Lâm bất giác nhích môi cười nhẹ, rồi đi vào tính tiền. Sau khi tính tiền xong thì Gia Lâm nói với ông chủ:

"Bác ơi, cho con gửi sách và xe đạp lại ở đây chút nha. Con đi mua đồ một lát, sẽ quay lại ngay."

Ông chủ gật đầu và nở một nụ cười hiền hậu:

"Được, cứ để đây đi không sao đâu."

Gia Lâm cúi đầu cảm ơn ông chủ một cái, rồi kéo tay Yến Nhi quay lưng đi. Yến Nhi vì đang đưa mắt nhìn xung quanh tính coi thử có cuốn ngôn tình nào hay không nên lúc bị Gia Lâm kéo tay đi, đã không kịp phản ứng. Cứ để mặc Gia Lâm kéo mình rời khỏi tiệm.

"Này Gia Lâm, anh muốn kéo tôi đi đâu?" - Yến Nhi bỗng rút tay lại và hỏi.

Gia Lâm quay người lại nhìn và nói:

"Đi mua đồ tết cho bọn trẻ, gần tết rồi."

Nghe y nói, Yến Nhi mới nhớ còn một tuần nữa là tết rồi. Cô ấy vui vẻ gật đầu và cùng với Gia Lâm đi mua đồ tết cho bọn trẻ mồ côi.

Khoảng một tiếng sau, mua đồ xong hết thì họ bắt xe Taxi đến trại trẻ mồ côi ở ngoại ô. Trên xe Gia Lâm bỗng lên tiếng hỏi:

"Đạo này Tiểu Yến ở trường thế nào rồi."

Yến Nhi chớp chớp mắt, sao y tự nhiên hỏi như vậy? Giờ nó đang nằm bệnh viện nếu y biết thì chắc lớn chuyện mất, làm sao đây?

"Sao không trả lời? Hay là đã có chuyện gì rồi?" - Gia Lâm hỏi giọng đầy nghi ngờ nhưng lại có chút lo lắng, chắc em gái của y không gặp rắc rối gì ở trường đó chứ?

Yến Nhi xoay mặt qua nhìn ra ngoài xe và dùng giọng lạnh nhạt trả lời:

"Mọi chuyện vẫn bình thường thôi."

Gia Lâm thấy thái độ của Yến Nhi có gì đó lạ lạ nên vẫn nghi ngờ:

"Mọi chuyện vẫn bình thường thật không?"

Yến Nhi kiên định gật đầu:

"Thật mà, tôi gạt anh làm gì? Anh vô duyên quá đi."

Gia Lâm xoay mặt qua chỗ khác và nói vu vơ:

"Cô cũng chẳng có duyên, mà mắng người khác vô duyên."

Yến Nhi bực tức xoay mặt qua chỗ khác, không thèm tranh cãi với băng băng đáng ghét này nữa.

Bọn trẻ ở trại mồ côi vừa nhìn thấy sách vở và quần áo mới thì liền vui mừng, đứa nào đứa nấy đều cười rất tươi. Gia Lâm với Yến Nhi nhìn thấy những nụ cười vô tư này trong lòng tự nhiên thấy hạnh phúc khó tả, bao nhiêu mệt mỏi hay buồn phiền của cả hai đều tan biến hết.

Người quản lý của trại mồ côi là một người phụ nữ họ Bạch khoảng 40 tuổi, trông rất hiền. Bà Bạch bước đến đối diện với Gia Lâm và cười nói:

"Bọn trẻ thật có phước mới gặp được một người tốt như cậu đây, đã đi làm cực khổ kiếm tiền để chăm lo cho bọn nó. Ta xin được thay bọn nó, cảm ơn cậu."

Gia Lâm vội lắc đầu và nhỏ nhẹ nói:

"Không cần cảm ơn đâu ạ, vì con thấy vui khi làm việc này mà. Bọn trẻ vừa sinh ra đã bị bỏ rơi rồi nếu không ai giúp đỡ chúng thì thật đáng thương."

Yến Nhi đang ngồi chơi với bọn trẻ bên cạnh, nghe người con trai nói mà cảm thấy rung động. Khuôn mặt lạnh lùng của Gia Lâm, nhìn đáng ghét thật. Nhưng y lại là người tốt đúng nghĩa.

Hôm đó Gia Lâm với Yến Nhi ở trại mồ côi cả buổi luôn, cả hai đùa giỡn cùng với bọn trẻ rất vui. Yến Nhi và bà Bạch ngồi đọc chuyện cổ tích cho bọn trẻ nghe. Giọng của Yến Nhi khi đọc truyện rất êm ái, giống như làn gió xuân bay khắp nơi.

Còn Gia Lâm thì đang trong bếp nấu ăn, mỗi lần đến đây y thường đích thân xuống bếp nấu một bữa cơm cho bọn trẻ. Vì y muốn cho bọn trẻ cảm nhận được cảm giác gia đình, cho bọn trẻ biết vẫn có người thương yêu mình. Bọn chúng không phải không ai cần, vẫn còn có người thật lòng quan tâm lo lắng cho bọn chúng.

Yến Nhi đang vui vẻ đọc truyện thì bỗng nghe tiếng vỡ lớn ở trong bếp, cô ấy khẽ giật mình quăng cuốn truyện trên tay mình qua cho bà Bạch và chạy nhanh vào bếp.

"Gia Lâm, đã có chuyện gì thế?"

Chưa thấy người mà đã nghe tiếng rồi, Yến Nhi chưa chạy đến bếp thì vội lên tiếng hỏi. Đến khi đứng trước cửa bếp thì Yến Nhi mới thấy Gia Lâm đang ngồi xỏm lượm những mảnh vỡ của cái tô kiểu, là y sợ y làm vỡ tô?

Gia Lâm khẽ ngược mặt lên nhìn thì lại vô tình thấy ánh mắt đầy lo lắng của người con gái, y bỗng dưng muốn hỏi ánh mắt lo lắng kia là dành cho mình sao? Yến Nhi vội chạy đến kéo Gia Lâm dậy và hỏi:

"Anh có sao không? Có bị thương ở đâu không?"

Gia Lâm hơi ngậy người ra, vì y không hiểu người con gái này sao lại lo lắng đến thế? Rồi y trở lại với vẻ lạnh lùng bất cần:

"Tôi không sao, chỉ sợ y làm vỡ một cái tô thôi"

Yến Nhi nhìn lại thì thấy ngón tay Gia Lâm bị đứt chảy máu, cô ấy cầm nhẹ tay y và lo lắng nói:

"Cái gì mà không sao chứ? Bị chảy máu rồi này."

Gia Lâm khẽ bật cười và hỏi giọng trêu chọc:

"Cô hôm nay làm gì mà lo cho tôi dữ vậy? Hay là cô đã thích tôi rồi?"

Yến Nhi đang dùng khăn giấy lau nhẹ vết máu ở ngón tay Gia Lâm, khi nghe hỏi vậy thì động tác của cô ấy liền dừng lại. Tay cả hai đều ở giữa không trung, chẳng ai rút tay trở về.

Yến Nhi lúc này bỗng nhiên ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào mắt của Gia Lâm và nói khẽ:

"Phải, tôi thích anh."

Nụ cười đang nở trên môi Gia Lâm bất chợt cứng đờ, rồi dần dần biến mất. Y vô cùng ngạc nhiên, cái gì cơ? Y chỉ muốn chọc ghẹo Yến Nhi như những lần trước thôi mà, tại sao lần này cô ấy lại nói thế? Chắc cô ấy đang giỡn thôi, phải không? Nhưng ánh mắt cô ấy lại rất nghiêm túc...

*****Hết chương 50*****

Đọc tiếp nhé.

Chương 51: Chỉ có cảm giác với em

Sáng hôm nay Văn Thiện vừa bước vào lớp thì đã đưa mắt nhìn xung quanh lớp, hình như anh đang muốn tìm ai đó. Nhưng không thấy bóng dáng người mà anh muốn tìm ở đâu, anh khẽ nhủ mầy lại, à ta hôm nay không đi học hay vẫn chưa vào lớp.

Khánh Nghĩa đã ngồi xuống rồi, mà thấy thằng bạn thân của mình cứ đứng ngây người ra giữa lớp nên lên tiếng hỏi:

"Này Thiện, mầy ngây người ở đó làm gì thế hả?"

Văn Thiện ngấm nghĩ chút, rồi nói:

"Tao ra ngoài chút."

Vừa dứt câu thì anh liền quay lưng đi, không để Khánh Nghĩa kịp hỏi thêm gì nữa. Khánh Nghĩa bầm lẩm trong miệng:

"Thằng quỷ này đi đâu mà vội quá vậy?"

Văn Thiện đang đi ngoài hành lang thì gặp Thanh Hiền đang đến lớp, anh thấy sắc mặt à ta hôm nay rất khó coi. Nhưng anh chẳng quan tâm đến điều đó, mà cứ bước nhanh đến nói:

"Thanh Hiền, tôi có chuyện cần nói với cô."

Thanh Hiền nghe xong thì rất bất ngờ, hotboy Văn Thiện thường ngày chẳng thèm nhìn à ta lấy một cái, mà hôm nay anh lại bỗng chạy đến bảo là muốn nói chuyện với à ta. Hay là anh đã nhận ra, người mà anh thích chính là à ta nên giờ anh muốn bày tỏ?

Văn Thiện và Thanh Hiền ra sân cỏ sau trường nói chuyện, vì không muốn ai làm phiền.

"Thật ra phải làm sao, cô mới không làm hại Tiểu Yến nữa." - Văn Thiện vào thẳng chủ đề chính, chẳng chút vòng vo.

Thanh Hiền nhìn Văn Thiện với ánh mắt thất vọng, hoá ra anh chỉ vì muốn bảo vệ nó mới nói chuyện với à ta thôi.

"Cô mau nói đi chứ?" - Văn Thiện mất kiên nhẫn, quát lên.

Thanh Hiền nhìn và hỏi khẽ:

"Anh thật sự thích con nhỏ Tiểu Yến đó sao?"

Văn Thiện không chút do dự mà gật đầu:

"Đúng vậy, tôi thật sự yêu em ấy."

...

Ở lớp 10a1, bầu không khí ở lớp này hôm nay sao ngột ngạt quá thế? Tất cả mọi người rõ ràng vẫn giống thường ngày, thoải mái đùa giỡn mà. Có chuyện gì đang xảy ra nhỉ, là lí do gì khiến cả lớp lại ngột ngạt như thế? À hoá ra lớp trưởng Huỳnh Thủy đang một mình đứng bên cửa sổ, khuôn mặt nhỏ vừa lạnh vừa buồn.

Còn có cô bạn Yến Nhi nữa, cô ấy tự nhiên áp mặt xuống bàn suốt. Không biết đã có chuyện gì, mà trông cô ấy rất buồn. Hai người con gái tự nhiên buồn bã, chẳng thèm nói lí do. Hỏi sao bầu không khí lại không ngột ngạt cho được.

Cô bạn dễ thương, Lùn bước xuống bàn Tiểu Yến nó và Hạ Vy, nhỏ lo lắng nói:

"Hai người họ như vậy cả buổi sáng rồi đó."

Nó nhìn Huỳnh Thủy với Yến Nhi, rồi hỏi Lùn:

"Mày biết có chuyện gì không?"

Lùn nhún vai và lắc đầu, ý muốn nói là không biết. Hạ Vy ngồi chống tay vào cằm nhìn nó mà nói:

"Mày lo Huỳnh Thủy đi, còn Yến Nhi thì cứ để cho tao."

Nó nhẹ gật đầu, rồi đứng dậy đi. Hạ Vy thở dài và nói thầm:

"Mong mọi chuyện sẽ không như mình nghĩ..."

Nó đã cầm theo cuốn tập đi đến chỗ Huỳnh Thủy đang đứng và nhõng nhẽo nói:

"Thủy yêu ơi có một bài tao không hiểu, mày giúp tao với."

Huỳnh Thủy vẫn là khuôn mặt lạnh lùng giống hôm qua, nhỏ nói:

"Kêu Vy giúp mày đi."

Nói xong nhỏ liền quay lưng đi, ra khỏi lớp.

"Này Thủy. Huỳnh Thủy." - Nó bỏ cuốn tập trên tay mình xuống bàn, rồi nhanh chạy theo và gọi lớn.

Nhưng nó càng gọi thì Huỳnh Thủy càng đi nhanh hơn, giống như nhỏ chẳng muốn nói chuyện với nó vậy.

"Huỳnh Thủy, mày bị làm sao vậy chứ?" - Nó nắm lấy cổ tay Huỳnh Thủy lại kịp và hỏi, thật lòng nó muốn biết cô bạn tốt của mình đã xảy ra chuyện gì?

Huỳnh Thủy giật mạnh tay nó ra và nói:

"Để tao yên."

Huỳnh Thủy tính quay lưng đi thêm một lần nữa nhưng lần này thì khác, nó đã nhanh hơn một bước chặn đường nhỏ lại:

"Tao nhớ là tao không có làm gì mày giận cả mà."

Nó nghĩ mãi mà vẫn không nhớ mình đã làm gì sai để Huỳnh Thủy giận dữ như vậy.

Huỳnh Thủy chưa kịp nói gì thì đã nghe tiếng cãi nhau của hai người con trai ở đâu gần đó, mà hai giọng đó sao nghe quen quá vậy? Huỳnh Thủy và nó quay lại nhìn nhau, rồi cả hai chạy đi coi thử là ai đang cãi nhau mà lớn tiếng như thế?

"Mày là kẻ bắt cả hai tay, tao phải cho mày một bài học."

"Mày đã hiểu lầm rồi, hãy nghe tao giải thích cái đi."

Ở sân cỏ rộng lớn, hai người con trai đang đánh nhau. Một người cứ lao chú đấm tới, không ngừng nghỉ. Một người thì cứ tránh né, chẳng hề muốn đánh trả. Khi nhìn rõ hai người con trai ấy là ai thì nó và Huỳnh Thủy thoáng ngạc nhiên, là hai đại hotboy, Văn Thiện, Thế Phong.

Không suy nghĩ nhiều nữa Huỳnh Thủy với nó chạy đến. Huỳnh Thủy là người đã cách hai người con trai ấy ra và cùng với nó đứng giữa hai người họ. Nó vội hỏi:

"Anh Văn Thiện, anh Phong, sao hai anh lại đánh nhau?"

Thế Phong chỉ tay vào Văn Thiện và nói giọng tức giận:

"Lúc nãy chính mắt anh đã nhìn thấy nó và Thanh Hiền ôm hôn nhau đó Tiểu Yến."

Nó nghe xong thì trong lòng bỗng thấy nhói, nó từ từ quay người lại nhìn Văn Thiện và hỏi khẽ:

"Có thật vậy không anh?"

Văn Thiện cầm nắm đôi vai nó và liệu mạng lắc đầu:

"Không phải như vậy đâu Tiểu Yến, em hãy nghe anh giải thích. Lúc nãy Thanh Hiền bỗng nhiên lao đến ôm hôn anh nhưng anh đã đẩy cô ta ngay rồi. Anh nói thật đó Tiểu Yến, xin em hãy tin anh."

Nó nhìn thẳng vào mắt Văn Thiện thì thấy ánh mắt anh chẳng hề có sự lừa dối nào, rất chân thành. Nó khẽ gật đầu:

"Em tin anh."

Nghe vậy Văn Thiện rất vui mừng. Nhưng còn Thế Phong thì vẫn tức giận, cậu ta không hiểu vì sao nó lại tin tưởng Văn Thiện như thế?

"Tiểu Yến, em đừng tin nó nữa, nó đang nói dối em thôi." - Thế Phong lại lên tiếng nói.

Huỳnh Thủy thấy mà rất buồn, cậu ta là đang sợ nó tổn thương sao? Nó nhìn thấy ánh mắt đau buồn của Huỳnh Thủy thì đã hiểu ra mọi chuyện rồi, nó bỗng thở dài.

"Tao đã nói rõ lắm rồi mà, sao mày cứ không tin." - Văn Thiện nhìn Thế Phong với ánh mắt bức mình và hỏi.

Thế Phong vẫn cố chấp:

"Tao chỉ tin những gì mà mình thấy thôi."

Nó lúc này lớn tiếng nói:

"Thôi đủ rồi, hai anh đừng cãi nhau nữa."

Văn Thiện và Thế Phong im lặng quay mặt qua chỗ khác, vì cả hai nhận ra người con gái sắp nổi giận rồi.

Nó nhìn Thế Phong mà nói:

"Anh Phong, em biết anh tức giận như vậy là sợ anh Văn Thiện làm tổn thương em. Nhưng em tin anh ấy không phải loại người bắt cả hai tay."

Thế Phong lúc đó chẳng biết nói gì khi nó tin tưởng Văn Thiện như vậy, cậu ta buồn bã quay lưng đi.

Nó bước đến gần Huỳnh Thủy và nói:

"Tao biết mày giận gì rồi, nhưng chúng ta sẽ nói chuyện với nhau sau. Còn giờ thì mày mau đuổi theo anh Phong đi."

Huỳnh Thủy gật đầu, rồi đuổi theo Thế Phong ngay.

Văn Thiện khẽ bước đến nắm lấy tay nó và nói:

"Anh cảm ơn em vì đã tin anh"

Nó quay người lại và phồng má nhìn Văn Thiện:

"Được người xinh đẹp như chị Thanh Hiền ôm hôn cảm giác thế nào?"

Văn Thiện khẽ bật cười và lắc đầu:

"Với người khác anh hoàn toàn không có cảm giác gì cả... Anh chỉ có cảm giác với một mình em thôi Tiểu Yến."

Rồi anh từ từ cúi đầu xuống, nhẹ nhàng chạm vào đôi môi ngọt ngào của nó.

Nụ hôn của anh thật nhẹ nhàng và đã khiến nhói đau trong lòng nó lúc nãy tan biến, mà thay vào đó là cảm giác ngọt ngào khó tả.

Văn Thiện lưu luyến rời khỏi đôi môi và ôm nó vào lòng. Nó ngược mặt lên nhìn anh mà nói khẽ:

"Sau này anh đừng để em nghe thấy những chuyện giống thế nữa, được không? Trong lòng em thấy nhói lắm."

Văn Thiện bắt giác ôm chặt nó hơn và nhẹ gật đầu:

"Được, anh hứa tuyệt đối không có lần sau. Xin lỗi em, là do anh không tốt."

*****Hết chương 51*****

Sự tin tưởng và ngọt ngào hôm nay của Văn Thiện với Tiểu Yến nó liệu có thể vượt qua những sóng gió sắp đến không? Thật muốn biết...

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Tình cảm là rắc rối

- Căn Teen ở trường học-

bàn bên cửa sổ đang có hai người con gái xinh đẹp ngồi ngắm nhìn bầu trời trong xanh. Đó chính là hotgirl Hạ Vy với Yến Nhi, chứ không phải ai xa lạ.

"Này Nhi, mây sao thế?"

Hạ Vy ngồi khoanh tay để trước ngực và hỏi. Yến Nhi đang buồn bã nhìn bầu trời bên ngoài, nghe hỏi thì liền thở dài.

"Hôm qua...tao lỡ miệng nói...thích Gia Lâm rồi..."

Hạ Vy nghe xong liền ngây người ra, vì bất ngờ.

"Là tao đã nghe lầm hay là mày nói lộn vậy"

Yến Nhi ngả lưng vào ghế và buồn bã lắc đầu.

"Mày không nghe lầm, tao cũng không nói lộn. Là sự thật đấy"

Hạ Vy nhìn và hỏi

"Anh Lâm phản ứng thế nào?"

Yến Nhi áp mặt xuống bàn và nói giọng buồn chán.

"Anh ta chỉ cười cười rồi bắt qua chuyện khác, làm như không có chuyện gì hết"

Hạ Vy nghiêng đầu suy nghĩ.

"Tao thấy anh Lâm cũng thích mày mà ta"

Yến Nhi nghe câu đó thì thoáng ngạc nhiên, ngẩng đầu lên nhìn Hạ Vy. Rồi không biết cô ấy suy nghĩ gì, mà áp mặt xuống bàn như cũ.

"Này, bộ dạng của mày giờ là sao đây"

Hạ Vy thật không quen khi nhìn thấy Yến Nhi chán nản như vậy. Yến Nhi thờ một hơi thật dài.

"Hôm qua tao chỉ là buột miệng nói thích anh ta, mà giờ nghĩ lại thì tao thấy mình không xứng với anh ta"

Nghe xong Hạ Vy hơi ngạc nhiên, cô không nghĩ Yến Nhi lại tự ti như vậy. Thường ngày cô thấy Yến Nhi nói chuyện cũng khá tự tin, mà không nào ngờ được trong chuyện tình cảm thì lại tự ti như vậy. Chưa thử thì đã có ý định bỏ cuộc rồi...

Yến Nhi đang áp mặt dưới bàn bỗng ngẩng đầu lên nhìn Hạ Vy và thắc mắc hỏi

"Ủa sao tự nhiên mày hỏi gì, tao cũng khai hết vậy"

Hạ Vy khẽ bật cười.

"Một mày quá, bạn bè tâm sự với nhau có sao đâu"

...

Ở trên sân thượng, những cơn gió lạnh lẽo thổi quá. Một người con gái đang đứng trước những cơn gió vừa lớn vừa lạnh, trông rất cô đơn. Đó chính là lớp trưởng xinh đẹp Huỳnh Thủy, chứ chẳng phải ai khác. Tan học thì nhỏ đã lên lên đây một mình rồi, vì muốn được yên tĩnh suy nghĩ.

Lúc này phía sau có một người khác bước đến và nói khẽ

"Tao biết ngay, mày sẽ ở trên đây mà"

Huỳnh Thủy nghe giọng nói từ phía sau thì liền quay người lại nhìn. Hóa ra là nó, Tiểu Yến.

Nó bước đến đứng bên cạnh Huỳnh Thủy và nói khẽ

"Thủy, tao xin lỗi mày"

Huỳnh Thủy thoáng ngạc nhiên quay qua nhìn nó.

"Sao tự nhiên lại xin lỗi tao?"

Nó cúi đầu thật thấp, để mái tóc dài che hết cảm xúc trên khuôn mặt mình.

"Tao xin lỗi vì đã để anh Phong dính vào chuyện của hội, hại anh ấy bị thương. Tao xin lỗi vì đã làm liên lụy anh Phong bị chị Hiền nhốt trong kho lạnh, làm anh ấy gặp nguy hiểm"

Đôi mắt xinh đẹp của Huỳnh Thủy từ từ khép lại, tỏ ra u buồn.

"Hình như anh Phong đã thật sự thích mày mất rồi..."

nó không ngước đầu lên, vẫn cúi đầu thật thấp.

"Tao xin lỗi"

Huỳnh Thủy chợt nhận ra giọng nó hơi nghẹn ngào, nhỏ hoảng hốt hỏi

"Này, mày sao thế Tiểu Yến"

nó từ từ ngước mặt lên, những giọt nước mắt đang nhẹ nhàng lăn dài trên khuôn mặt xinh xắn của nó.

Huỳnh Thủy vội vàng bước đến gần và lau nước mắt giúp nó.

"Sao mày lại khóc chứ? Tao đâu có nặng lời với mày đâu. Thôi thôi, mày nín đi đùm tao đi, nếu để Hạ Vy hay là anh Thiện nhìn thấy thì tao chết chắc đó. Nín đi mà Tiểu Yến"

Nó vừa lắc đầu vừa nghẹn ngào nói

"Tao thật sự không cố ý khiến cho mày đau buồn như vậy đâu"

Huỳnh Thủy bỗng nhẹ nhàng ôm lấy nó.

"Tao hiểu mày mà Tiểu Yến...tao giận như vậy chẳng phải đang trách mày...chỉ là tao đang tự giận bản thân thôi...tại sao tao trong tình cảm lại nhút nhát như thế...mãi không dũng cảm nói ra tình cảm của mình"

"Huỳnh Thủy..."

nó cảm thấy rất đau lòng khi nhìn thấy cô bạn tốt của mình buồn bã như thế này. Thường ngày nhỏ vừa mạnh mẽ vừa cá tính, giải quyết mọi chuyện rất quyết đoán mà. Tại sao trong tình cảm lại khác xa thế? Phải chăng con người ta trong chuyện tình cảm luôn yếu đuối như vậy?

Huỳnh Thủy buông nó ra và gượng cười.

"Tao không sao đâu... Chắc chắn có một ngày không xa, tao sẽ đứng trước mặt anh Phong, nói ra hết tình cảm của mình"

nó liền gật đầu.

"Tao luôn ủng hộ mày"

Huỳnh Thủy nhẹ nhàng nở nụ cười tươi.

"Tiểu Yến ngốc đúng là Tiểu Yến ngốc mà, tự nhiên khóc lóc à. Nhìn mặt mày kia, như con mèo vậy đó"

nó vừa dùng tay lau nước mắt vừa nói

"Tại tao sợ mày giận và nghỉ chơi với tao luôn"

Huỳnh Thủy ôm vai nó và cười nói

"Thôi được rồi, tao hứa với mày sẽ không bao giờ tao nghỉ chơi với Tiểu Yến ngốc mày, được chưa? Hi hi"

nó vui vẻ gật đầu.

"Được. Mà giờ chúng ta mau xuống căn teen đi, tao đói bụng quá rồi"

Huỳnh Thủy nhẹ gật đầu, rồi cùng với nó đi xuống căn teen ăn trưa. Dù trong lòng Huỳnh Thủy vẫn còn rất buồn vì người con trai mà mình yêu mấy lâu nay, lại tự nhiên thích nó. Nhưng với nhỏ, Tiểu Yến nó là một người bạn mà nhỏ không hề muốn đánh mất. Thế nên chuyện tình duyên, cứ để tự nhiên đi.

Huỳnh Thủy và nó xuống căn teen họp mặt với tụi người Hạ Vy, để cùng ăn trưa. Vừa thấy nó thì Văn Thiện liền đứng dậy kéo ghế giúp nó, anh lúc nào cũng chu đáo như thế. Nó ngồi xuống và cười nói

"Cảm ơn anh nhé"

Văn Thiện ngồi xuống bên cạnh nó và mỉm cười.

"Anh đã mua com phần cho em rồi nè, em mau ăn đi"

mắt nó sáng rỡ như bầu trời đêm đầy sao.

"Em đói bụng gần chết được à"

Khi nó vừa cầm muỗng múc com lên, chưa kịp đưa vào miệng thì Lùn đã lên tiếng reu reu chọc

"Ngọt ngào vậy mà mày vẫn còn đói nữa sao?"

Khánh Nghĩa cũng theo đó reu reu chọc.

"Đúng đó Tiểu Yến, em đã có ngọt ngào của Thiện đủ no rồi. Đưa com cho anh đây, anh ăn đùm cho"

Nó ôm đĩa com phần quay qua chỗ khác khi Khánh Nghĩa tỉnh lấy ăn.

"Đừng mà, em đói bụng lắm rồi"

Văn Thiện liếc nhìn Khánh Nghĩa mà hỏi

"Mày có tin tao sẽ bóp cổ mày chết ngay không hả?"

Khánh Nghĩa giả bộ sợ, ôm Hạ Vy đang ngồi bên cạnh.

"Vy, em cứu anh với. Thiện bắt nạt anh kìa"

Hạ Vy cười nói

"Ai kêu anh cứ chọc Tiểu Yến suốt chứ?"

Huỳnh Thủy và Yến Nhi ngồi im lặng ăn com, chẳng nói một lời nào. Hai người con gái này thường ngày rất hoà đồng vui vẻ, luôn biết cách bỏ những rắc rối qua một bên mà. Nhưng gặp vấn đề tình cảm, sao họ lại không thể? Haizz, tình cảm đúng luôn khiến cho con người ta mang nhiều buồn phiền mà.

Huỳnh Thủy nhìn chằm chằm đĩa com thơm ngon ở trước mặt, nhỏ thật sự rất giận bản thân mình đấy. Cả một câu "Em thích anh" để Thế Phong biết tình cảm của mình mà nhỏ chẳng dám nói..

Yến Nhi nhẹ nhàng chóng cảm nhìn ra ngoài, nhìn những đám mây trắng lớn trên bầu trời thì chẳng biết tại sao, hình ảnh Gia Lâm lại xuất hiện. Y đang cười, nụ cười rất tươi.

Yến Nhi bỗng muốn tự hỏi bản thân mình, rốt cuộc đã thích Gia Lâm từ lúc nào? Cô ấy đã thích những gì của Gia Lâm?

Hạ Vy và nó nhìn hai người bạn tốt của mình, rồi quay lại nhìn nhau. Cô và nó rốt cuộc phải làm sao mới giúp được hai người bạn này, phải làm gì họ mới vui vẻ trở lại đây. Nhức đầu, đúng là một vấn đề làm người ta phải nhức đầu mà.

*****Hết chương 52*****

Chuyện tình duyên của Huỳnh Thủy và Yến Nhi sẽ như thế nào đây? Là ngọt ngào? Hay là cay đắng? Chẳng ai biết trước cả. Hãy cùng với Sứ đến cuối truyện này nhé mọi người, mong mọi người đừng bỏ lỡ những chương truyện kế tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Gặp lại người sói

Hôm nay vẫn như mọi khi, Tiểu Yến nó và Hạ Vy được người yêu của mình chở đến trường học. Đúng ra tụi nó đang cười nói vui vẻ với nhau nhưng đến trước cổng trường thì lại chạm mặt với Thanh Hiền và Mỹ Ngân. Vừa thấy họ thì Hạ Vy liền khề nhú mày lại, hai ả định làm gì đây.

Thanh Hiền nhìn nó mà nhếch miệng cười, ả ta bước đến gần tụi nó và nói

"Trần Tiểu Yến, gần đến tết rồi tao có quà tặng mày nè"

Hạ Vy chán nản thở dài, ả ta lại gọi cả họ lẫn tên của người khác nữa. Không lẽ ả ta đọc quá nhiều truyện ngôn tình rồi?

Văn Thiện đưa tay ra che chở cho nó và lạnh lùng hỏi

"Thanh Hiền, cô muốn giờ trò gì nữa?"

Thanh Hiền vẫn giữ nụ cười gian hiểm trên môi.

"Anh làm gì mà căng thẳng dữ vậy? Em chỉ muốn cho Tiểu Yến coi hình ngọt ngào của chúng ta thôi mà"

Nó khẽ nhủ mày, hình ngọt ngào là cái gì? Hạ Vy bước nhanh đến ôm vai nó và nói khẽ

"Cứ mặc kệ chị ta đi, chúng ta lên lớp thôi"

nói xong thì Hạ Vy tính dẫn nó rời khỏi thì Mỹ Ngân lại chạy đến chặn đường.

"Chị Hiền có lòng tốt tặng quà tui mày, sao lại bỏ đi chứ?"

Nó lúc này lên tiếng nói

"Hai người muốn gì thì nói nhanh đi"

Thanh Hiền giờ chiếc điện thoại đất tiền lên ngay trước mặt nó.

"Thế nào, đẹp không?"

Trước mặt mọi người bây giờ là hình Văn Thiện và Thanh Hiền đang ôm hôn nhau, rất rõ nét. Văn Thiện thật sự giật mình khi nhìn thấy tấm hình đó, sao lại như thế? Chẳng lẽ lúc anh tìm Thanh Hiền nói chuyện thì ả ta đã bày kế cho người khác chụp hình rồi, ả ta đúng là đáng chết mà.

Mỹ Ngân vui vẻ nói

"Chị và anh Thiện thật đẹp đôi đấy"

Hạ Vy bực mình quát lên

"Đẹp đôi cái đầu mày đó Mỹ Ngân. Hai người đúng là đồ đáng ghét nhất mà"

Nó nắm tay Hạ Vy lại và lạnh nhạt nói

"Chuyện này tao đã biết từ hôm qua rồi, mày không cần bận tâm đến đâu. Thôi sắp tới giờ học rồi, tao lên lớp trước nha"

vừa dứt câu thì nó bước nhanh đi, rời khỏi đó. Văn Thiện vội gọi theo

"Tiểu Yến"

Nhưng nó vẫn bước nhanh đi, chẳng quay đầu lại. Thấy vậy Thanh Hiền rất vui, chắc chắn nó rất đau lòng. Và sẽ chia tay với Văn Thiện luôn, ôi ả ta vui quá đi.

Lúc này Văn Thiện nhìn Thanh Hiền với ánh mắt giận, anh thật muốn bóp chết ả ta. Sao cứ phá hoại tình cảm của anh với nó hoài vậy. Anh không thèm nói gì, mà vội vàng đuổi theo nó.

"Tiểu Yến, đợi anh với"

Văn Thiện vừa đuổi theo nó vừa gọi lớn. Nghe gọi thì nó càng đi nhanh hơn, chẳng hề để ý đến người phía sau. Văn Thiện cố chạy nhanh hơn và nắm lấy cổ tay nó lại.

"Tiểu Yến, xin em nghe anh giải thích đã"

Lúc này Văn Thiện mới thấy hai hàng nước mắt đang nhẹ nhàng lăn dài trên khuôn mặt xinh xắn nó, anh hoảng hốt cầm lấy đôi vai nó và nói

"Anh và Thanh Hiền thật sự không có gì đâu mà Tiểu Yến"

Nó lắc đầu và nghẹn ngào nói

"Em biết anh đã đẩy chị ta ngay rồi...và em không có giận trách anh...nhưng nhìn thấy tấm hình đó...không biết tại sao trong lòng em rất buồn, chỉ muốn khóc mà thôi"

Nước mắt của nó cứ tuôn rơi như vậy Văn Thiện thật sự cảm thấy xót, anh nhẹ nhàng ôm lấy nó vào lòng.

"Anh xin lỗi, xin lỗi em, Tiểu Yên"

giọng của anh lúc này hơi nghẹn ngào.

Khánh Nghĩa và Hạ Vy đứng phía sau nhìn thấy hai người bạn thân của mình buồn như vậy thì rất khó chịu, sao nó với anh lại gặp phải một người đáng ghét như Thanh Hiền đó chứ?

Chính bản thân nó lúc này muốn biết, tại vì sao nước mắt quý giá của mình lại luôn rơi vì Văn Thiện chứ? Là nó mất ưót hay là tình cảm của nó dành cho anh đã quá nhiều rồi?

...

- Bốn tiếng sau-

cả lớp của nó vừa kết thúc một bài văn với giọng đọc ngọt ngào của cô giáo Hoài Hương, người cô giáo này giảng bài rất hay. Mỗi khi nghe cô giảng bài, cả lớp đều tưởng mình đang lạc vào bài văn ấy.

"Nè các em, ngày mai bắt đầu nghỉ tết rồi. Cô chúc các em năm mới vui vẻ và luôn hạnh phúc bên cạnh người thân của mình nhé"

cô giáo Hoài Hương vui vẻ nói. Cả lớp bỗng đồng tâm nói lớn

"Chúng em chúc cô năm mới vui vẻ ạ"

Cô giáo Hoài Hương nhẹ gật đầu và cười nói

"Cô cảm ơn các em. Mà này, nhớ làm bài tập đó nha. Baybay"

rồi cô quay lưng đi, rời khỏi lớp. Vừa thấy cô giáo đã rời khỏi thì cả lớp bắt đầu ồn ào lên, ai cũng vui vẻ nói tết.

Yến Nhi chạy qua bàn nó và cười nói

"Này, hay là ngày mai năm cô gái xinh đẹp chúng ta đi mua sắm đi"

Huỳnh Thủy và Lùn vui vẻ gật đầu

"Ý hay đấy"

Hạ Vy cũng vui gật đầu.

"Ừ dù sao chúng ta không đi chơi rồi"

nó dùng hai tay xoa xoa bụng và cười cười.

"Chuyện ngày mai thì để ngày mai tính đi. Giờ xuống căn teen ăn trưa nhé, tao đói rồi"

Yến Nhi vớ tay đánh nhẹ vào trán nó.

"Mày ăn hoài, riết thành con heo mập luôn đi"

nó phồng má.

"Mày không đói bụng chắc"

...

Sau khi ăn trưa xong thì Yến Nhi và Lùn có công chuyện riêng nên đã về trước. Còn nó với Hạ Vy thì ở lại chờ người yêu của mình tan học. Huỳnh Thủy ở lại chơi cùng với tụi nó, vì hôm nay chẳng bận việc gì.

Mà nhắc đến, mới thấy kỳ lạ nha. Đã 11 giờ 45 rồi, sao hai người con trai vẫn chưa thấy đâu vậy? Những học sinh lớp 11 lớp 12 rõ ràng đã xuống căn teen ăn trưa hết rồi mà.

Tụi nó đang uống trà sữa và trò chơi với nhau thì có vài học sinh chạy vào, chạy ra bàn tan.

"Thanh Hiền lớp 11a1 đang bị người ta chặn đường ở trước cổng kia"

"Hả? Là ai, mày biết không?"

"Là một người đeo mặt nạ chó sói đấy"

Hạ Vy với Huỳnh Thủy và nó nghe xong liền giật mình, là người Sói bên hội Evil ư? Tại sao hắn ta lại đến trường học này, mà còn chặn đường Thanh Hiền nữa chứ?

Ba người con gái vội vàng chạy ra trước cổng trường, coi thử có thật là người Sói bên hội Evil không?

Khi ra đến trước cổng trường thì nó và Huỳnh Thủy đều xác nhận, người mà hiện giờ đang chặn đường Thanh Hiền với Mỹ Ngân chính là người Sói bên Evil.

Hạ Vy khẽ nhíu mày lại, sao người hội Evil lại xuất hiện ở trường học này chứ? Giờ phải làm sao khi ở đây có quá nhiều người và tụi nó chưa kịp hoá trang, nếu đánh với người Sói kia thì chắc chắn sẽ lộ thân phận mất thôi.

"Anh là ai, sao lại chặn đường chúng tôi?"

Mỹ Ngân lên tiếng hỏi. Người Sói chỉ ngón tay thẳng vào Thanh Hiền và nói

"Tôi cần cô ta"

Nghe xong câu đó thì mọi người đều ngạc nhiên, hắn ta đang muốn làm gì đây. Thanh Hiền trốn phía sau Mỹ Ngân mà run sợ, ả ta hỏi

"Anh muốn gì ở tôi chứ?"

"Cứu hai người họ đi tụi mày"

Nó nói khẽ, rồi lấy điện thoại từ trong túi áo khoác ra, báo cảnh sát. Hạ Vy thì với Huỳnh Thủy vội lấy nón kết trong balô ra và đội vào, rồi chạy nhanh đến.

Người Sói bắt đầu ra tay, hắn ta cầm roi thép bước nhanh đến Thanh Hiền và Mỹ Ngân. Từng bước chân của hắn ta đều rất nhanh.

"Đừng qua đây mà"

Thanh Hiền sợ hãi nói. Và không sao ả ta bỗng thẳng tay đẩy Mỹ Ngân ra, là hoảng sợ hay là cố ý?

Mỹ Ngân theo sức đẩy mà té nhào ra phía trước, ngay trước người Sói hung dữ. Mỹ Ngân giây phút đó tự hỏi, chị em tốt của mình tại sao lại làm thế? Tại sao Thanh Hiền lại đẩy ả vào chỗ chết chứ? Không lẽ ả chưa đủ tốt với Thanh Hiền hay sao?

Lúc tưởng chừng cây roi thép trên tay người Sói sẽ đánh vào người Mỹ Ngân thì ngay lúc đó có ai đó đã kéo Mỹ Ngân lại và quay người đá cây roi thép ra xa. Mỹ Ngân rất ngạc nhiên khi người cứu mình, chính là Huỳnh Thủy.

Hạ Vy tính nhân lúc người Sói đang mất thăng bằng thì đá vào người hắn ta, đánh bại hắn ta trước khi cảnh sát đến. Nhưng không ngờ người Sói lại dùng roi thép ngăn chú đá của cô, rồi dùng hết sức lực đẩy cô lên cao...

"CÂN THẬN"

Huỳnh Thủy và nó hoảng hốt thét lớn. Huỳnh Thủy là người đang ở gần nhất nên nó đã nhanh xuất hoạt đôi giày batin của mình, rồi chạy đến bắt lấy tay Hạ Vy, không để cô té ngã.

Nó thấy thế liền thờ ra nhẹ nhõm, muốn đứng tim luôn rồi. Nhưng người Sói đó đến đây làm gì chứ? Và tại sao muốn bắt Thanh Hiền?

Người Sói chỉ roi thép vào Thanh Hiền mà nói

"Hôm nay tôi nhất định phải bắt được cô, Triệu Thanh Hiền"

nghe vậy Thanh Hiền càng run sợ.

"Anh và tôi không thù không oán, tại sao muốn bắt tôi?"

"Đừng nói nhiều quá"

người Sói giống như phát điên, cứ lao về phía Thanh Hiền.

"Đừng mà"

Thanh Hiền sợ đến xanh mặt và ngã xuống mặt đất khô cứng.

Hạ Vy và Huỳnh Thủy tất nhiên không để ý muốn của người Sói thành công, cả hai cố gắng ngăn cản hắn ta lại. Nhưng hắn ta giỏi võ hơn hai người con gái, còn ra tay tàn bạo nữa.

Hạ Vy vừa đỡ đòn đánh của người Sói vừa hỏi thăm.

"Sao đòn đánh của hắn ta lại quen thuộc quá vậy?"

vì không tập trung mà Hạ Vy đã bị người Sói đá một cái vào bụng, cô theo lực đá mà ngã xuống.

Nó thấy thế thì liền chạy đến, đỡ Hạ Vy dậy và hỏi khẽ

"Mày có sao không?"

Hạ Vy dùng tay ôm bụng và lắc đầu.

"Không sao"

Nó ngược mặt lên nhìn Huỳnh Thủy với người Sói đánh nhau và suy nghĩ, chỉ còn một mình Huỳnh Thủy thì làm sao có thể đánh lại hắn ta? Nó đứng dậy và lớn tiếng nói

"Tôi đã báo cảnh sát rồi đó, còn không đi mau"

Người Sói quay qua nhìn nó, rồi đẩy Huỳnh Thủy ra xa. Hắn ta liếc nhìn Thanh Hiền mà nói

"Hôm nay xem như cô gặp may"

nói xong hắn ta quay lưng, bỏ chạy.

"Đứng lại"

Huỳnh Thủy hét lớn và định đuổi theo. Nhưng nó đã kịp lên tiếng ngăn lại.

"Cứ để hắn ta đi đi, đừng đuổi theo"

Huỳnh Thủy tỏ ra bức mình.

"Sao cảnh sát giống con rùa quá vậy?"

*****Hết chương 53*****

Đọc tiếp nha

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Văn thiện bắt đầu bị nghi ngờ

Ở căn teen trong trường học, hai người con gái đang ngồi run rẩy, khuôn mặt rất xinh đẹp nhưng lại tái xanh. Đó chính là Thanh Hiền và Mỹ Ngân, hai người luôn thích gây sự thường ngày, chứ chẳng phải ai xa lạ.

Hồi sớm hai ả đang chuẩn bị về thì chẳng hiểu vì sao người Sói bên hội Evil lại bỗng xuất hiện, hắn ta công khai muốn bắt Thanh Hiền đi. Nhưng cũng may mắn là Tiểu Yến nó và Hạ Vy với Huỳnh Thủy vẫn chưa về, đang ngồi chờ người yêu của mình.

Nó nhìn thấy Thanh Hiền gặp nguy hiểm thì liền nhờ hai cô bạn của mình ra tay giúp đỡ, không hề nhớ chuyện ả ta thường ngày bày mưu tính kế hại nó. Hạ Vy và Huỳnh Thủy là hai cô gái giỏi võ nhất trong trường thì tất nhiên giải cứu Thanh Hiền không phải là chuyện khó rồi. Nhưng thật đáng tiếc, lại không bắt được hắn ta để trao cho cảnh sát.

"Hai người uống đi"

Huỳnh Thủy đặt hai ly cà phê sữa nóng xuống bàn, rồi ngồi xuống. Thanh Hiền và Mỹ Ngân nhẹ gạt đầu, rồi cầm ly cà phê sữa nóng lên uống một ngụm để bớt hoảng sợ chút.

Mỹ Ngân nhìn tụi nó mà nói khẽ

"Cảm ơn mọi người đã cứu giúp chúng tôi"

Huỳnh Thủy nhếch môi cười.

"Nếu muốn cảm ơn thì hãy cảm ơn Tiểu Yến đi, là nó lên tiếng nhờ tui tao cứu hai người đấy"

Thanh Hiền lúc này nói vu vu

"Ai biết đây có phải do mấy người cố ý sắp đặt hay không?"

nghe xong Hạ Vy với Huỳnh Thủy trừng mắt, tỏ ra tức giận. Thanh Hiền à ta đúng là quá đáng ghét mà, không cảm ơn thì thôi đi, còn nói như vậy nữa.

"RÀM"

Huỳnh Thủy và Hạ Vy đập bàn cùng lúc, tạo ra tiếng rầm rất lớn khiến mọi người xung quanh đều giật mình. Huỳnh Thủy nói giọng tức giận

"Thanh Hiền, chị đừng đáng ghét như thế chứ? Tui tui đã ra tay cứu chị và Mỹ Ngân, chị không chỉ không cảm ơn mà còn nói oan cho tui tui nữa"

Hạ Vy vừa lắc đầu vừa nói

"Tôi bị thương vì mấy người uống quá"

Thanh Hiền vẫn là thái độ xem người khác không ra gì như cũ.

"Giáng đời mày"

Nữ chính của chúng ta này giờ vẫn im lặng, chẳng nói câu nào. Vì nó đang lo xử lý vết thương trên cánh tay Hạ Vy nhưng khi nghe Thanh Hiền nói câu đó liền quay qua nhìn à ta với ánh mắt bực mình.

"Hai người đi ngay cho tôi"

Mỹ Ngân nhìn nó mà nói thầm

"Tiểu Yến...nó luôn vì bạn bè"

rồi à nhìn sang Thanh Hiền với ánh mắt thất vọng.

"Còn người chị mà mình luôn yêu mến thì không như vậy, chị ấy đã thẳng tay xô mình vào chỗ chết"

Huỳnh Thủy nhìn hai người đối diện mình thấy thật ngửa mặt.

"Tiểu Yến nhà tôi kêu hai người cút đi, không nghe sao?"

Thanh Hiền và Mỹ Ngân cùng đứng dậy và quay lưng đi, rời khỏi đó. Huỳnh Thủy bực tức quay mặt qua chỗ khác, chẳng muốn nhìn thấy hai à nữa.

Nó băng bó cho vết thương Hạ Vy xong thì liền hỏi

"Mày có đau lắm không?"

Hạ Vy lắc đầu và mỉm cười.

"Chỉ bị thương ngoài da chút thôi mà, không sao"

Lúc này tui nó mới thấy Khánh Nghĩa với Văn Thiện đi nhau từ lâu xuống, nhìn sắc mặt cả hai đều rất khó coi. Thấy thế thì nó và Hạ Vy vội vàng chạy đến đỡ lấy người yếu của mình. Nó lo lắng hỏi

"Hai anh bị sao vậy"

Hai người con trai được dìu đến ghế ngồi, trên trán cả hai đầy mồ hôi. Văn Thiện nhìn về nó mà nói

"Không biết hôm nay ăn trứng gì mà tui anh đau bụng cả buổi, nằm ở phòng Y Tế sớm giờ"

Nó lo lắng dùng khăn giấy lau mồ hôi giúp Văn Thiện.

"Giờ anh thấy sao rồi"

Văn Thiện nhẹ lắc đầu.

"Đã bớt đau nhiều rồi, em không cần lo"

Khánh Nghĩa lúc này vô tình nhìn thấy tay đang băng bó thì liền hỏi

"Vy, tay em bị sao vậy?"

Hạ Vy vô thức liếc nhìn vết thương của mình, rồi nói khẽ

"Hồi nãy người Sói bên Evil đến đây định bắt Thanh Hiền nên tụi em đã đánh nhau với hắn ta"

Nghe xong hai người con trai bỗng đồng tâm hỏi

"Vậy tụi em có sao không?"

tụi nó nhẹ lắc đầu cùng lúc. Khánh Nghĩa khẽ nhủ mày và hỏi

"Nhưng tại sao hắn ta lại muốn bắt Thanh Hiền?"

Huỳnh Thủy tỏ ra chán nản nói

"Chắc chi có trời mới biết"

Hạ Vy vô tình liếc nhìn Văn Thiện thì lại thấy trong bàn tay anh vừa đỏ vừa sưng, cô hỏi giọng mờ mịt

"Thiện, tay anh bị sao thế?"

Văn Thiện có chút không tự nhiên, anh cười gượng.

"Tại hôm qua nấu ăn không cẩn thận nên bị phỏng thôi"

Hạ Vy lại vô tình nhìn thấy uồng quần Văn Thiện bị dính bùn đất, cô khẽ nhủ mày lại, không phải anh đã nói từ sớm giờ nằm phòng Y Tế ư, tại sao huống quần lại dính bùn đất?

Lúc đánh với người Sói, Hạ Vy cảm thấy cách đánh của hắn ta rất quen thuộc. Nhưng những người giỏi võ mà cô quen biết thì lại rất ít- Gia Lâm, anh hai nó. Văn Thiện. Huỳnh Thủy. Thế Phong. Bốn người này giỏi võ nhất mà cô quen biết.

Gia Lâm, là người đứng đầu của hội Nhân Ái. Trước giờ y luôn tốt bụng thường giúp đỡ người khác và ghét cay ghét đắng hội Evil mà.

Người Sói là một thanh niên cao ráo nên cô bạn Huỳnh Thủy tất nhiên là nằm ngoài tình nghi.

Thế Phong thì giống Huỳnh Thủy, nằm ngoài tình nghi. Vì trước giờ Hạ Vy chưa từng so tài với cậu ta thì làm sao cô thấy quen được. Hơn nữa là lần trước vì cứu Huỳnh Thủy và nó mà cậu ta bị người Sói đánh, bị thương rất nặng.

Người đáng nghi nhất là anh, Văn Thiện. Lúc đầu vì không muốn Văn Thiện kết bạn với nó nên không biết Hạ Vy đã bao lần so tài với anh, cô sớm quen với cách ra đòn của anh rồi. Hơn nữa là, người Sói xuất hiện hai lần thì anh vắng mặt đúng hai lần. Nhất là hôm nay, càng nghĩ càng thấy anh đáng nghi.

Sắc mặt Hạ Vy lúc này thật sự rất khó coi, giống đám mây đen lớn che hết bầu trời. Nó nhìn và hỏi

"Vy, mày sao vậy? Hay là mày không được khỏe ở đâu hả?"

Hạ Vy quay qua nhìn nó và nói thầm

"Tạm thời đừng cho Tiểu Yến nó biết, mình phải làm rõ chuyện này trước đã"

nghĩ thế cô cố tỏ bình thường, không có gì. Cô lắc đầu và cười nhẹ

"À tao không có gì. Mà để tao gọi hai Taxi đến chở bệnh nhân này về"

Văn Thiện thấy Hạ Vy có gì đó rất lạ, đừng có nói cô đang nghi ngờ anh chính là người Sói nha. Nó nhẹ lắc đầu.

"Mày gọi một chiếc cho mày và anh Nghĩa là được. Còn về anh Văn Thiện thì tao đã có cách rồi"

"Hả?" - Văn Thiện ngạc nhiên, cách mà nó vừa nói là cách gì?

...

Từ khi lên xe Taxi thì Khánh Nghĩa luôn ngủ, cậu vẫn còn rất đau bụng. Còn Hạ Vy thì luôn nói chuyện điện thoại với ai đó, mặt cô lúc này nghiêm túc hơn bao giờ.

Sau khi nói chuyện điện thoại xong thì Hạ Vy quay sang Khánh Nghĩa và gọi khẽ

"Nghĩa, anh dậy đi. Em muốn hỏi cái này chút"

Khánh Nghĩa khẽ mở mắt nhìn.

"Là chuyện gì, em hỏi đi"

Hạ Vy lạnh nhạt hỏi

"Thiện và anh đã ăn những gì mà đau bụng dữ như thế?"

Khánh Nghĩa để tay lên trán, cố nhớ lại.

"Lúc ra chơi Thiện đã mua hai ly trà hồng đào, tụi anh uống xong thì bụng liền đau"

Hạ Vy lại hỏi

"Anh có chắc chắn là Thiện luôn ở cùng anh không?"

Khánh Nghĩa nhẹ gật đầu.

"Sau khi thầy giáo thấy tụi anh đau bụng dữ dội thì cho nghỉ nửa buổi và cho người đưa tụi anh lên phòng Y Tế khám. Bác sĩ khám xong thì cho uống thuốc..."

Nói đến đó Khánh Nghĩa bỗng dừng lại, suy nghĩ một hồi mới tiếp lời

"Kì lạ thật, bác sĩ uống thuốc đó sẽ không buồn ngủ mà. Tại sao anh uống vào thì ngủ suốt, tới giờ vẫn còn buồn ngủ"

Hạ Vy lại thêm một lần nữa vội hỏi

"Là bác sĩ đưa thuốc tận tay anh?"

Khánh Nghĩa lắc đầu mạnh.

"Không phải, là Thiện lấy thuốc rồi mới đưa lại cho anh"

Nghe xong thì lông mày xinh đẹp của Hạ Vy liền nhíu chặt với nhau, như vậy là quá rõ rồi. Chuyện cô nghi ngờ Văn Thiện chính là người Sói bên hội Evil đã chắc chắn được bảy phần rồi.

Nhưng nếu đó là sự thật thì mục đích của anh quen với Tiểu Yến nó và vào hội Nhân Ái là gì? Nó, bạn thân của cô có gặp nguy hiểm không? Càng nghĩ thì Hạ Vy càng lo lắng, cô nhất định mau điều tra rõ chuyện này mới được...

"Văn Thiện, tại sao lại là anh chứ?"

hai tay Hạ Vy nắm chặt lại, thành quả đầm. Ánh mắt cô thật lạnh lẽo, trông rất đáng sợ.

*****Hết chương 54*****

Chương sau sẽ giải đáp thắc mắc giữa nó và Văn Thiện trong chương 1, vì sao hai người lại có chung một giấc mơ.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ước Học Trò* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Chúng ta thật có duyên

Dưới ánh nắng nhẹ của buổi chiều, một trai gái đang đạp xe. Nhưng hôm nay hơi trái ngược chút, là người con gái đang chở người con trai.

Đó là hai nhân vật chính của chúng ta, Tiểu Yến nó với Văn Thiện. Hôm nay Văn Thiện tự nhiên không được khỏe nên mới có tình hình trái ngược này đây.

Đôi mày thanh tú của Văn Thiện đang nhíu chặt với nhau, có vẻ hơi không vui. Anh khẽ thở dài, cách mà nó nói là đây sao? Ôi trời, cách của nó làm anh ngại chết mất. Ai là con trai mà để con gái chở mình, còn bằng xe đạp nữa chứ.

"Này Tiểu Yến, hay là để anh chở nha"

Văn Thiện cuối cùng không nhận được, phải lên tiếng. Nó quay đầu lại và phồng má nhìn Văn Thiện.

"Anh ngồi yên ở đó cho em, không được ý kiến"

Văn Thiện vội nói

"Nhưng nhà anh xa lắm đấy, em có chạy nổi hay không?"

nó kiên định gật đầu.

"Em nhất định sẽ đưa anh về nhà an toàn mà"

Lời nói của nó vừa dứt thì nguyên chiếc xe đạp đã nghiêng qua này, nghiêng bên kia rồi. Không thể chạy thẳng đường, ngay lối được nữa.

"Cẩn thận đó Tiểu Yến"

lúc nó không thể lấy thăng bằng được, xe sắp ngã thì Văn Thiện đã vớ tay nắm chặt tay cầm, cố lấy thăng bằng lại.

Sau khi xe được dừng lại thì nó liền thở ra, cứ tưởng nó và Văn Thiện sẽ bị ngã xuống cùng với xe chứ? Văn Thiện nhảy xuống xe và vớ tay góp nhẹ mũi nó.

"Vậy mà dám nói sẽ đưa anh về an toàn"

Nó dùng tay xoa xoa chiếc mũi nhỏ của mình.

"Tại anh nặng quá cơ"

Văn Thiện vừa kéo nó xuống xe vừa nói

"Thôi thôi, anh không dám trao tính mạng của mình cho em nữa đâu. Để anh chạy cho, em hãy ngoan ngoãn ngồi phía sau đi"

Nó nhìn Văn Thiện với ánh lảng.

"Nhưng anh đang không được khỏe mà"

Văn Thiện ngồi lên xe và nhẹ lắc đầu.

"Bụng anh giờ đã hết đau rồi, không sao đâu. Em mau lên xe đi"

Nó suy nghĩ một lúc, rồi nói

"Nhưng phải về nhà anh... Nhìn thấy anh về tới nhà, em mới yên tâm được"

Văn Thiện không do dự gì mà đồng ý ngay. Nó nở nụ cười tươi trên môi, rồi ngồi sau lưng Văn Thiện.

Nhà của Văn Thiện đúng thật rất xa, xa cả nhà nó nữa. Vậy mà bấy lâu nay nó chẳng hề biết, cứ để anh đưa rước mỗi ngày. Thật tình, nó vô tâm hết nói nổi. Nó bây giờ mới biết anh đã đối xử tốt với mình đến mức nào...

Vòng tay nó bất chợt ôm lấy eo Văn Thiện thật chặt, ngã đầu vào lưng anh với vẻ buồn bã. Cảm giác được nó đang ôm lấy mình chặt hơn thường ngày thì Văn Thiện ngạc nhiên, anh nhẹ đầu lại nhìn và hỏi

"Em sao vậy Tiểu Yến"

Nó vẫn ngồi cơ thể cũ, không hề thay đổi.

"Sao anh không nói cho em biết nhà anh xa như thế?"

Văn Thiện tất nhiên hiểu rõ ý nó là sao, anh mỉm cười nhìn con đường phía trước.

"Nghĩ đến em thì con đường này sẽ ngắn hơn rất nhiều"

Đúng vậy, anh không hề nói dối. Mỗi khi nghĩ đến nó thì bao nhiêu khó khăn, mệt mỏi đều tan biến hết. Còn cảm thấy cuộc sống này tươi đẹp.

Anh vẫn còn nhớ rõ, trước ngày nhập học không hiểu tại sao anh lại thấy nó trong giấc mơ của mình. Và gặp nó ở trường học Thanh Quy, nhìn thấy những điểm tốt của nó thì trái tim anh đã loạn nhịp mất rồi. Anh cứ muốn bên cạnh nó, muốn được bảo vệ nó mãi.

Nghe những lời của Văn Thiện thì nó thoáng ngạc nhiên, anh nói thật sao? Chỉ nghĩ đến nó thì con đường dài trước mặt này sẽ ngắn lại ư? Nó bắt chợt nhớ lại, lần đầu tiên gặp anh ở trường thì nó đã thấy anh rất quen. Nhưng chẳng nhớ đã từng gặp anh ở đâu.

Khi hỏi Văn Thiện "Trước đây chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu chưa?" thì anh lại bảo là "Chắc do định mệnh". Giờ nhớ lại thì nó vẫn chưa thôi thắc mắc, thật ra trước khi nhập học anh và nó đã gặp ở đâu? Nhớ mãi sao chẳng nhớ ra vậy?

Văn Thiện lúc này bỗng dừng xe lại, khiến cho nó khẽ giật mình.

"Sao tự nhiên dừng xe lại vậy anh"

nó lên tiếng hỏi. Văn Thiện bước xuống xe và nói

"Em ở đây chờ để anh qua bên kia mua đồ ăn chút nhé"

Nó theo ánh mắt Văn Thiện nhìn qua bên kia đường, là một quán ăn. Trên đường rất đông xe, nó quay lại nhìn Văn Thiện mà nói

"Anh qua đường cẩn thận đó"

Văn Thiện cười vui và gập nhẹ mũi nó, rồi quay lưng đi.

Lúc nó đứng bên xe đạp chờ Văn Thiện thì vô tình nhìn thấy có một bà lão khoảng 80 tuổi, tay cầm bịch trái cây đang tính qua đường. Nhưng khi bà vừa bước ra thì xe chạy tới, vì quá sợ mà bà ngã xuống. Bịch trái cây cũng rơi xuống đất, những quả lê vàng lăn lăn ra đầy đất.

Thấy thế nó liền chạy tới đỡ bà lão ấy ngồi dậy.

"Bà ơi, bà có sao không? Có bị thương ở đâu không ạ"

bà lão ấy ngẩng đầu nhìn nó, rồi nhẹ lắc đầu.

"Bà không sao, cảm ơn con"

Nó dìu bà lão đứng dậy, rồi cúi người xuống lượm lại những quả lê vàng trên mặt đất. Bà lão nhìn thấy nó mà cười nhẹ, là con gái nhà ai mà tốt bụng như thế? Chẳng quen biết gì mà nó lại nhiệt tình giúp bà như vậy, đúng là một người con gái tốt mà.

Sau khi lượm hết lê, bỏ vào bịch buộc lại xong thì nó quay trở lại vui vẻ nói

"Con đã buộc chặt lắm rồi, sẽ không rơi ra nữa đâu"

bà lão cầm lấy bịch trái cây từ tay nó và cười nói

"Cảm ơn con nhiều nha"

Nó vừa lắc đầu vừa cười tươi

"À có phải bà muốn qua đường không ạ, để con đưa bà qua nha"

bà lão nhẹ lắc đầu

"Không cần nữa, nãy bà tính mua đồ ăn mà giờ chợt nhớ ra ở nhà đã có đồ ăn rồi. Già rồi chẳng nhớ gì hết"

Nó vẫn cười nói vui vẻ.

"Vậy bà về cẩn thận nhé"

bà lão nhẹ gật đầu, rồi quay lưng đi. Trong lòng bà cảm thấy thích người con gái này lắm, mong sẽ còn cơ hội gặp lại.

Khoảng 10 phút sau, Văn Thiện mới quay trở lại và chở nó về nhà mình. Nhà anh nằm trong con hẻm nhỏ, ngôi nhà trước mặt đã quá cũ kỹ. Nó bước xuống xe đi vài bước và nhìn xung quanh, đây là nhà của anh, là nơi anh chung sống?

Thấy nó cứ đơ người ở đó Văn Thiện khẽ bước đến.

"Mong em đừng chê nhà anh nhỏ"

nó vội quay người lại và liếc mắt lắc đầu.

"Sao em lại chê chứ? Không có đâu anh"

Nhìn thấy vẻ mặt hoảng hốt của nó thì Văn Thiện hơi hối hận vì lúc nãy mình đã nói đùa như vậy.

"Anh chỉ muốn trêu em chút thôi mà, đừng căng thẳng nữa. Thôi chúng ta vào nhà đi"

Văn Thiện vừa cười nói vừa kéo tay nó đi.

Vì ngôi nhà hơi nhỏ nên đồ đạc không nhiều, vừa bước vào thì đã nhìn thấy bàn thờ. Nó để ý đến bức ảnh người phụ nữ trên bàn thờ, bởi người phụ nữ ấy trông vừa xinh đẹp vừa hiền từ. Tiếp theo là một cái viti nhỏ trên chiếc bàn cây, trông thật cũ. Cuối cùng là một chiếc giường không có đệm, chỉ trải sơ một chiếu mà thôi.

"Thiện, con đã về rồi à?"

từ nhà sau, một người đang bước ra. Nó đứng ra đang rất hồi hộp, vì dù sao đây là lần đầu nó gặp mặt người thân của Văn Thiện mà. Nhưng nó rất ngạc nhiên khi nhìn thấy người đang đứng trước mặt chính là bà lão mà lúc nãy mình đã giúp đỡ.

Bà lão 80 tuổi ấy chính là bà nội của Văn Thiện - Hương Thị, một người rất nhân từ.

"Là con sao cô bé"

bà Hương Thị thoáng ngạc nhiên, rồi nở nụ cười tươi. Nó bối rối cúi đầu chào.

"Dạ con chào bà..."

Văn Thiện đứng bên cạnh nhìn mà không hiểu, anh lên tiếng hỏi

"Hai người quen biết nhau sao?"

Bà Hương Thị vội nói

"Lúc nãy nội tính qua đường, mà xe đông quá. Nhưng cũng may là gặp cô bé này, tốt bụng đưa nội qua đường đấy"

rồi bà nhìn sang nó và nhẹ lắc đầu. Nó tự hỏi, có phải bà muốn nó đừng cho Văn Thiện biết lúc nãy bà đã bị ngã không?

Văn Thiện dùng tay xoa xoa đầu nó và cười nói

"Cảm ơn em đã giúp nội anh nhé"

nó chưa kịp nói gì thì bà Hương Thị lại lên tiếng hỏi

"Là bạn học chung với con hả Thiện"

Văn Thiện nhẹ lắc đầu và vui vẻ nói

"Dạ không. Em ấy tên Tiểu Yến, là người yêu của con đó nội"

nó thoáng ngạc nhiên, anh dám đứng trước mặt bà nội của mình nói nó là người yêu ư? Không lẽ anh không sợ bà la mắng, lo yêu đương mà ảnh hưởng chuyện học sao?

Đáp lại sự lo lắng của nó bằng nụ cười tươi của bà Hương Thị.

"Tốt, tốt. Cháu dâu này nội rất thích"

nó bất giác đỏ mặt, cháu dâu? Ôi trời, có nghĩ xa quá không? Bà Hương Thị bước đến kéo nó ngồi xuống giường.

"Ngồi xuống đi, đừng chi cho mọi chân"

Ánh mắt của bà nhìn nó mà phát sáng, giống như đang ngắm bảo vật vậy đó. Bà dùng tay vuốt nhẹ mái tóc dài của nó và hỏi liên tục

"Con tên Tiểu Yến hả? Nhà ở đâu, trong nhà có những ai? Con với

Thiệu đã quen được bao lâu rồi?"

Nó quay lại nhìn Văn Thiện với ánh mắt cầu cứu, bà nội anh hỏi nhiều câu cùng lúc như vậy, nó biết trả lời câu nào trước đây. Văn Thiện khẽ bật cười và bước nhanh đến ôm vai bà Hương Thị.

"Nội đang điều tra hồ khẩu nhà người ta à? Nếu nội làm em ấy sợ, chạy mất thì con sẽ bắt đền nội nha"

Bà Hương Thị vừa đánh nhẹ vào tay cháu trai của mình vừa cười nói

"Tại nội mừng quá mà, không ngờ cục đá như con lại có người yêu, còn dễ thương như thế nữa chứ"

nghe vậy nó liền thắc mắc hỏi

"Cục đá là sao vậy bà"

Nó nghiêng đầu nhìn Văn Thiện, rõ ràng là nước da anh trắng mà, đâu có đen đâu, sao lại giống cục đá? Bà Hương Thị khẽ bật cười.

"Lúc trước thằng quý này cứng đầu và trầm tính dữ lắm, giống như cục đá vậy đấy"

Nó lại nhìn Văn Thiện với ánh mắt khó hiểu, anh mà trầm tính sao? Từ khi quen biết anh tới giờ, rõ ràng anh luôn hoà đồng cơ mà.

Văn Thiện vừa gơ ba hộp đồ ăn trên tay mình lên vừa nói

"Thôi mà, đừng nói xấu con nữa. Con có mua đồ ăn nè, chúng ta ăn com đi"

Bà Hương Thị cầm lấy ba hộp đồ ăn từ tay Văn Thiện và cười nói

"Con mau lấy bánh quy ra mời Tiểu Yến đi, nội đi hâm com và đồ ăn nên hơi lâu"

nói xong thì bà quay lưng đi, ra nhà sau. Nó thắc mắc nhìn Văn Thiện

"Nhà anh có bánh quy?"

Văn Thiện vui vẻ nói

"Là nội làm cho anh để giành những lúc học bài khuya, đói bụng đó mà. Em đi theo anh"

Vừa dứt câu thì Văn Thiện kéo tay nó đi. Hoá ra bên trong có một căn phòng lớn. Văn Thiện mở cửa và dẫn nó vào trong. Nó nhìn xung quanh căn phòng Văn Thiện hay sao? Vừa bước vào thì liền thấy một chiếc giường lớn đặt giữa phòng, bên cạnh là tủ đồ bằng cây. Sau cùng là một bàn học, trên bàn có một khung hình hai người con trai. Nó nhìn một là Văn Thiện, còn người đứng bên cạnh thì chẳng biết là ai. Nó đoán, chắc là anh trai của Văn Thiện. Nhờ có cửa sổ nên căn phòng cũng thoát mát.

Văn Thiện bỏ balô nặng nề của mình xuống, rồi cầm hũ thủy tinh đựng đầy bánh quy lên và đưa đến trước mặt nó.

"Em ăn thử đi Tiểu Yến, ngon lắm"

nó nhìn và lấy một cái ra, là bánh quy hình con gấu.

Đôi mày xinh đẹp của nó bắt giắc nhíu lại, có vẻ đang cố nhớ lại chuyện gì đó. Văn Thiện nhìn và hỏi

"Em sao thế Tiểu Yến, bộ em thấy không được khỏe ở đâu à?"

Nó không trả lời anh, chỉ cần một miếng bánh quy. Đúng rồi, đúng là mùi vị này rồi. Nó ngẩng mặt lên nhìn Văn Thiện với ánh mắt đầy ngạc nhiên.

"Người mà đã giúp em lúc em đi lạc chính là anh Văn Thiện sao?"

"Gì cơ"

Văn Thiện đơ người, chẳng hiểu gì hết.

...

Thật ra gia đình nó ở dưới quê, khi nó được 6 tuổi thì mới lên Sài Gòn này chung sống. Có lần Gia Lâm dẫn nó ra ngoài chơi, muốn thăm thú một vòng Sài Gòn. Nhưng một lúc sau không hiểu tại sao nó thất lạc với anh hai mình, nó đang đứng một con đường vắng.

Trong lúc nó sợ hãi, không tìm được đường về thì một bà lão 70 tuổi bán bông lan dạo cùng với một cậu bé 7 tuổi bước đến hỏi, tại sao nó lại một mình ở ngoài đường. Lúc đó nó rất sợ, chỉ biết khóc thối, hoàn toàn không nói được gì.

"Anh cho em nè, nín đi"

cậu bé 7 tuổi ấy đưa đến trước mặt nó một cái bánh quy hình con gấu và nhỏ nhẹ nói. Vừa nhìn thấy bánh quy dễ thương ấy thì nó liền nín, nở một nụ cười tươi. Rồi sau đó hai bà cháu đã giúp nó tìm gặp anh hai.

..

"Tới giờ em vẫn còn nhớ mùi vị thơm ngon của bánh quy năm ấy"

nó vừa nhìn cái bánh quy trên tay mình vừa nói. Nghe nó kể nãy giờ Văn Thiện có chút ấn tượng về cô bé đi lạc 10 năm trước, đúng là bất ngờ mà. Có ai ngờ được anh và nó đã có duyên gặp nhau lúc nhỏ chứ?

Văn Thiện bước đến gần nó hơn và vui vẻ nói

"Chúng ta thật có duyên với nhau"

nó cười thật tươi và xoay vòng.

"Đúng là định mệnh thật rồi"

Văn Thiện bỗng kéo nó lại, không biết là sợ ý hay là anh cố ý mà cả hai cùng ngã xuống giường. Tư thế của cả hai bây giờ chính là anh đang nằm trên người nó, mặt đối mặt, thật là gần.

Mặt nó ửng đỏ như một quả cà chua chín mọng, trông rất đáng yêu.

"Là anh cố ý, đúng không?"

Văn Thiện nhìn nó với ánh mắt đầy tình cảm và mỉm cười.

"Thật ra anh đã từng mơ thấy em đấy"

Nó thoáng ngạc nhiên, buột miệng hỏi

"Thật sao?"

Văn Thiện dùng tay vuốt ve mặt người con gái một cách dịu dàng.

"Lúc đó anh không hiểu tại sao lại mơ thấy em nhưng giờ anh hiểu rồi, hoá ra lúc nhỏ chúng ta đã gặp nhau... Chắc có lẽ lúc đó anh đã yêu em"

Ngón tay Văn Thiện vuốt nhẹ đôi môi hồng của nó, rồi anh khẽ nhắm mắt lại, muốn chạm nhẹ đôi môi nó. Phút giây đó trái tim nó đập nhanh hơn bao giờ, đôi mắt nó cũng khẽ nhắm lại, mong chờ nụ hôn đầy tình yêu và ngọt ngào của người con trai.

Trong lúc không gian đang lãng mạn, lúc môi sắp chạm môi thì...

"Thiện, Yến, đã có cơm rồi, mau ra ăn đi"

tiếng của bà Hương Thị vọng vào đã phá tan không gian lãng mạn của hai người trẻ.

Văn Thiện và nó nhìn nhau mà bật cười, bà nội này biết chọn lúc ghê.

"Dạ tụi con sẽ ra ngay ạ"

Văn Thiện lớn tiếng nói, rồi đỡ nó dậy.

"Anh có mua thịt kho mà em thích đấy Tiểu Yến"

Nó nhẹ gật đầu, rồi vui vẻ cùng Văn Thiện ra ngoài ăn cơm với bà Hương Thị. Nhà tuy nhỏ, cơm canh đậm bạc. Nhưng nó cảm nhận được gia đình này rất ấm áp, hai bà cháu Văn Thiện cũng rất yêu thương nhau. Chỉ hơi tiếc là anh trai của Văn Thiện đi làm ăn xa, chưa gặp được thôi...

*****Hết chương 55*****

Đọc tiếp nhé

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Tết tình duyên

Mùa xuân ấm áp bay khắp bốn phương trời, những nụ cười vui cũng nở trên môi tất cả mọi người. Ai ai cũng ăn bận xinh đẹp, còn hoa cỏ thì đua nhau khoe sắc. Những lời chúc đầy tâm ý và kèm theo những bao lì xì đỏ nổi bật, đâu đâu cũng có. Trong bốn mùa, quả thật là mùa xuân được chào đón nhất, mang niềm vui đến trời đất.

Hôm nay là mừng một tết nhưng nhà nó vẫn mở cửa quán bán, bởi đối với ông bà Trần thì nấu ăn chính là hạnh phúc nhất. Những người khách quen đều đến ủng hộ kèm theo lời chúc tốt đẹp. Gia Lâm với nó, hai anh em cũng vui vẻ phụ giúp cha mẹ của mình, vì gia đình là nhất mà.

Khoảng 9 giờ mấy Văn Thiện và Yến Nhi không hẹn mà gặp, cả hai đến nhà nó để chúc tết. Vừa đến trước cửa thì Yến Nhi đã chạm mặt với Gia Lâm, ánh mắt của hai người nhìn nhau đầy bối rối. Sau lần Yến Nhi lỡ miệng nói thích Gia Lâm thì cả hai chưa từng gặp mặt.

Gia Lâm nhếch môi cười nhẹ.

"Năm mới vui về"

Yến Nhi khẽ gật đầu, rồi nhẹ đáp lại

"Năm mới vui về"

Nó đang dọn bàn nghe giọng của Yến Nhi thì liền quay đầu nhìn, thấy Văn Thiện thì nó nở khẽ nụ cười tươi.

"Anh Văn Thiện, năm mới vui về nhé"

Văn Thiện vui vẻ lướt qua Gia Lâm và Yến Nhi mà bước nhanh đến trước mặt nó, anh rất tự nhiên nắm chặt tay nó và nói khẽ

"Năm mới đầy hạnh phúc nhé Tiểu Yến"

Nụ cười trên môi nó càng thêm tươi, từ sáng tới giờ chỉ có lời chúc của anh là khác thôi. Văn Thiện cũng cười tươi, thật lòng anh mong nó luôn được hạnh phúc. Anh và nó ngọt ngào tới tận trời xanh rồi mà hai người kia vẫn như bức tượng, cứ đứng yên ở đó nhìn nhau. Haizz, đúng là hết biết nói gì luôn.

Lúc này mẹ nó - bà Trần từ trong bước ra, nhìn thấy Văn Thiện thì nhẹ nhàng lên tiếng

"Là bạn học của Tiểu Yến sao?"

tại nó khẽ giật mình, quay qua nhìn. Nó hơi bối rối, không biết giới thiệu như thế nào. Văn Thiện nhẹ cúi đầu chào.

"Dạ con tên Văn Thiện, là bạn chung trường với Tiểu Yến ạ"

Yến Nhi lúc này đẩy Gia Lâm qua một bên, bước vào và lễ phép cúi đầu chào bà Trần.

"Chào bác, con tên Yến Nhi, là bạn chung lớp với Tiểu Yến ạ"

nói gì thì nói, quen biết nó lâu vậy. Nhưng đây là lần đầu Yến Nhi đến nhà và gặp ba mẹ nó đấy.

Lúc này Văn Thiện và Yến Nhi bỗng đồng tâm nói với giọng đầy vui vẻ

"Chúng con chúc gia đình mình năm mới vui vẻ và thật nhiều sức khỏe ạ"

Gia Lâm và nó đứng bên cạnh khẽ cười, Văn Thiện với Yến Nhi có biểu hiện tốt quá chứ.

Bà Trần nhìn Văn Thiện với Yến Nhi mà vui vẻ nói

"Bác cũng chúc hai đứa năm mới vua về và học hành thật tốt nhé"

kèm theo lời chúc tất nhiên là hai bao lì xì đồ rồi. Văn Thiện với Yến Nhi rất là mừng khi bà Trần cười nói vui vẻ như vậy, bà đã có ấn tượng tốt với họ rồi.

Bà Trần khoác vai con gái cưng của mình và nhìn Văn Thiện với Yến Nhi mà nói

"Mong hai đứa hãy giúp đỡ Tiểu Yến nhà bác nhé, nó hậu đậu dữ lắm"

nghe mẹ chê bai mình trước mặt Văn Thiện thì nó liền tỏ ra hờn giận

"Mẹ đừng nói thế nữa, được không?"

Yến Nhi dùng tay che miệng cười, cô ấy biết nó không muốn mất mặt với Văn Thiện. Nhưng nó hậu đậu, ai mà chẳng biết chứ. Nếu nó tự nhận mình đứng thứ nhất thì chắc chắn rằng, không ai dám nhận đứng thứ hai đâu.

Bà Trần vừa gật đầu vừa cười nói

"Được, được, mẹ không nói nữa. Con cứ lo tiếp bạn đi"

rồi bà nhìn sang Văn Thiện với Yến Nhi mà nói

"Hai con tự nhiên nhé, muốn ăn gì cứ nói ha"

Văn Thiện với Yến Nhi nhẹ gật đầu.

"Dạ chúng con cảm ơn bác ạ"

bà Trần quay lưng đi, để không gian riêng cho bọn trẻ. Nó cười nói

"Ngồi xuống đi"

Yến Nhi với Văn Thiện vui vẻ ngồi xuống. Yến Nhi tò mò hỏi

"Ủa Vy không qua đây chơi hả?"

nó cười nói

"Vy bận hẹn hò rồi mà"

Yến Nhi khẽ bật cười.

"Vy và anh Nghĩa ít ngọt ngào nhưng lại bề vững"

Gia Lâm lúc này bỗng bước đến, lạnh nhạt nói

"Yến Nhi, trại mồ côi đã xảy ra chuyện rồi, cô muốn đi cùng với tôi không?"

Đôi mắt chim bồ câu xinh đẹp của Yến Nhi hiện lên lo lắng, cô ấy đứng dậy hỏi

"Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Gia Lâm lạnh lùng lắc đầu, mặt rất nghiêm túc.

"Tôi cũng không rõ nữa, phải đến đó mới biết được"

Yến Nhi không suy nghĩ gì mà gật đầu.

"Được, tôi đi cùng anh"

Gia Lâm quay qua nhìn nó và ra lệnh

"Mấy ở nhà phụ ba mẹ đó"

Nó kiên định gật đầu

"Dạ em biết rồi anh hai"

Cứ thế Gia Lâm và Yến Nhi đã quay lưng rời khỏi, bắt xe đến trại mồ côi ở ngoại ô Sài Gòn.

Hotboy Văn Thiện này giờ cứ ngồi im lặng ở đó, ánh mắt anh dường như không thể rời khỏi người con gái ở đối diện mình. Mà cũng đúng thôi, hôm nay Tiểu Yến nó quả thật là nổi bật hơn thường ngày rất nhiều.

Vẫn là kiểu tóc cũ, thắt hai bím nhỏ phía trước, phần tóc còn lại thì xoắn dài sau lưng. Khuôn mặt mộc thường ngày của nó, hôm nay đã được trang điểm nhẹ. Và một chiếc đầm xòe màu hồng phấn, trông dễ thương vô cùng.

"Này anh Văn Thiện, làm gì mà anh nhìn em dữ vậy?"

nó lên tiếng hỏi. Văn Thiện vẫn không thể rời mắt khỏi nó, anh mỉm cười.

"Tại vì hôm nay em đẹp quá đấy"

Nó nghiêng đầu nhìn ba mẹ mình đang nấu ăn ở phía trước, rồi quay lại nhìn Văn Thiện và hỏi

"Bộ...anh...không buồn em...vì đã không giới thiệu với mẹ, anh là người yêu của em sao?"

Văn Thiện vẫn mỉm cười, anh nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nó đang để trên bàn và lắc đầu.

"Không cần giới thiệu đâu, vì anh biết trong lòng em luôn có anh mà. Thôi chúng ta đi phụ ba mẹ em đi, khách đông quá"

Nó liền gật đầu, rồi cùng với Văn Thiện chạy bàn phụ giúp ba mẹ. Nó để Văn Thiện phụ giúp trong ngày tết như vậy, đúng thật là không nên. Nhưng vì nó biết rõ, dù có từ chối anh thì chắc chắn anh vẫn phụ giúp.

Nó bất chợt đứng yên ngắm nhìn Văn Thiện với nụ cười ngây ngô trên môi. Hôm nay anh khoác lên mình một chiếc áo thun tay dài xanh dương với quần tây đen, trông anh vừa đẹp trai vừa lịch sự. Thật thắc mắc, sao cô gái bình thường như nó lại được một đại hotboy như anh yêu nhỉ?

...

Ngồi trên Taxi này giờ mà Gia Lâm và Yến Nhi chẳng nói với nhau câu nào, cả hai đều nhìn ra ngoài xe. Có lẽ do tết người ta về quê thăm ông bà nên đường phố hôm nay hơi vắng vẻ, không đông người qua lại như thường ngày.

Mà sao trùng hợp thế? Nhìn đồ Gia Lâm và Yến Nhi đang khoác trên người mình khiến cho người khác cảm thấy giống đồ cặp của tình nhân lắm đấy.

Gia Lâm đang khoác trên người một chiếc áo sơ mi đồ tươi với quần tây trắng. Yến Nhi thì xinh đẹp hơn thường ngày, hôm nay cô ấy để mái tóc đen buông dài xuống lưng. Trên người lại đang khoác một chiếc đầm trắng với hoạt tuyết những đoá hoa đỏ, rất xinh đẹp.

Chiếc Taxi cuối cùng cũng dừng lại, nơi cần đến thì đã đến. Yến Nhi là người đầu tiên bước xuống xe, vì không biết bọn trẻ đã xảy ra chuyện gì nên cô ấy đang rất lo. Nhưng vừa bước vào thì sự lo lắng trong lòng lập tức tan biến mà thay vào đó là bất ngờ.

Cả căn nhà đầy bông bóng hình trái tim đủ màu sắc, bọn trẻ thì đang đứng một hàng dài và trên tay mỗi đứa đều cầm một hoa hồng đỏ thắm. Yến Nhi buột miệng hỏi

"Đang có chuyện gì thế này?"

Người quản lý trại mồ côi- bà Bạch với bọn trẻ chỉ mỉm cười, không một ai trả lời Yến Nhi. Lúc này từng đứa trẻ bước đến trao cho người con gái một hoa hồng.

"Hôm nay mừng một tết nhưng cũng là 14/2, lễ tình nhân"

một giọng quen thuộc mà lại xa lạ bỗng vang lên phía sau. Xa lạ là vì thường ngày lạnh như băng mà hôm nay lại trầm ấm. Yến Nhi khẽ xoay người lại nhìn, trước mắt cô ấy là một nụ cười tựa như ánh nắng mặt trời.

Gia Lâm bước từng bước đến đối diện với Yến Nhi, y khẽ nắm lấy tay người con gái và dùng giọng trầm ấm nói

"Anh thích em, Yến Nhi. Hãy làm bạn gái anh nhé?"

Yến Nhi thoáng ngạc nhiên, băng băng Gia Lâm đang tỏ tình với cô ấy?

"Anh thật sự rất thích em mà"

Gia Lâm lại nói khẽ. Yến Nhi bất giác bước lùi lại một bước và hỏi

"Anh thích tôi? Thế tại sao lần trước...anh chẳng có phản ứng gì?"

Gia Lâm hiểu ý của Yến Nhi, lần trước chính ở đây cô ấy buột miệng nói thích y mà chẳng nhận được sự đáp trả nào.

Gia Lâm khẽ lắc đầu

"Chỉ vì anh muốn mình là người ngỏ lời trước thôi. Yến Nhi, anh thật lòng thích em"

lời của người con trai này tuy không như rồng bay phụng múa, cũng không đứng trước cả thế giới hét to lên. Nhưng lại khiến trái tim nào đó đập loạn nhịp, nó muốn chấp nhận tình cảm này.

"Đồng ý, đồng ý đi. Chị mau đồng ý làm bạn gái anh Lâm đi chị Nhi"

bọn trẻ tình nghịch nói lớn lên với ánh mắt đầy mong chờ. Yến Nhi nhìn bọn trẻ, rồi quay lại nhìn Gia Lâm mà nói

"Anh dạy hư bọn trẻ mất rồi"

Gia Lâm nắm chặt tay Yến Nhi và thắc mắc hỏi

"Rốt cuộc em có đồng ý làm bạn gái anh không vậy?"

Yến Nhi khẽ bật cười, rồi nhẹ nhàng gật đầu. Vừa nhìn cái gật đầu của Yến Nhi thì Gia Lâm với bọn trẻ liền vui mừng, cả đám ôm chầm lấy cô ấy cùng lúc.

"Này này, ngạt thở quá. Chị vừa mới có bạn trai thôi, vẫn chưa muốn chết đâu"

Yến Nhi la làng lên trong hạnh phúc tràn đầy, không ngờ đôi oan gia gặp là cãi nhau giống cô ấy và Gia Lâm lại trở thành một đôi như thế.

Gia Lâm cũng đang cười tươi, là nụ cười hạnh phúc Hôm nay y thật khác quá, chẳng lạnh lùng mà ngược lại ấm áp. Chính y cũng không ngờ mình lại thích người con gái Yến Nhi này, cô ấy khác xa với người con gái lí tưởng trong lòng y.

Nhưng chuyện duyên phận đôi lúc rất khó nói, không ai biết trước được. Định mệnh đã đến thì ai còn bận tâm những người lí tưởng kia, chúng ta chỉ nghe theo con tim mình nhắc bảo thôi.

*****Hết chương 56*****

Đọc tiếp nhé

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Giây phút bình yên

Ở một quán cà phê đang phát những bản nhạc xuân, khiến lòng người nghe tràn đầy niềm vui. Một đôi trai gái đang ngồi im lặng thưởng thức tiếng nhạc cùng tách cà phê sữa nóng, trông họ thật bình yên.

Đôi trai gái đó chính là Gia Lâm với Yến Nhi, chứ không phải ai khác. Đã qua một ngày rồi cả hai vẫn không dám tin mình từ một đôi oan gia gặp là nói móc họng đối phương mà giờ lại trở thành bạn trai bạn gái của nhau, cứ ngỡ là mơ. Chuyện đời, đúng là chẳng ai biết được mà.

Yến Nhi ngồi chống cằm nhìn ngắm người con trai đối diện mình, sao y lại có thể đẹp đến vậy chứ? Và khuôn mặt đẹp ấy nay đã thuộc về cô ấy thật sao? Cảm giác có gì đó không thật lắm, vẫn giống một giấc mơ đẹp hơn.

"Anh biết anh đẹp trai dữ lắm nhưng em cũng không cần phải nhìn mãi thế đâu"

Gia Lâm cười nói một cách tự tin. Yến Nhi nghe xong liền quay mặt qua chỗ khác.

"Ai thèm nhìn anh chứ? Đừng tự tin quá mức như vậy"

Gia Lâm vẫn giữ nụ cười tự tin trên môi.

"Chứ em này giờ đang nhìn gì?"

Yến Nhi liếc nhìn xung quanh, muốn tìm cái cớ nào đó.

"Em nhìn không khí, bộ không được sao?"

"Oh ý em nói, anh là không khí của em đó hả? Nếu như vậy em không thể sống thiếu anh được đâu nha"

Gia Lâm vẫn là giọng trêu chọc như cũ. Yến Nhi ngã lưng vào ghế và thở dài, sao lại có người tự tin đến mức đáng ghét như vậy chứ?

Gia Lâm khẽ nắm lấy tay bé nhỏ của Yến Nhi đang đặt trên bàn và nói giọng ngọt ngào

"Mai tối chúng ta đi coi phim nhé, anh đã mua vé rồi"

Yến Nhi vui vẻ gật đầu.

"Ok không vấn đề"

Tay người này nắm chặt lấy tay người kia có lẽ rất bình thường trong mắt những người ngoài cuộc nhưng đối với người trong cuộc thì lại khác, tay nắm chặt tay chính là khoảnh khắc chứng minh hai người sẽ đi cùng nhau một con đường rất dài, có ngọt ngào lẫn cay đắng.

Gia Lâm và Yến Nhi đang im lặng thưởng thức bầu không khí vui tươi của mùa xuân thì có hai đứa bé gái khoảng chừng 7.8 tuổi đến mời mua vé số

"Hai anh chị mua giúp tụi em vài tờ đi ạ"

giọng hai đứa trẻ có vẻ rất mệt mỏi, khiến cho người nghe cảm thấy xót xa trong lòng.

Gia Lâm và Yến Nhi khẽ nhủ mày lại nhìn nhau, đang tết mà hai đứa bé này còn phải đi bán vé số như vậy sao? Gia Lâm cười nhẹ.

"Để anh đếm còn bao nhiêu tờ, anh sẽ mua hết"

rồi y cầm lấy những tờ vé số từ trên tay hai đứa trẻ đếm.

Yến Nhi cầm ly trà đá trên bàn mà cô ấy chưa uống đưa đến trước mặt hai đứa trẻ và cười nói

"Hai em uống chút nước đi, môi khô hết rồi kia"

Ở nhà hai đứa bé gái được dặn rất kĩ, ra ngoài tuyệt đối không được ăn uống gì từ người lạ. Nhưng nhìn thấy Gia Lâm với Yến Nhi không giống kẻ xấu và hơn nữa là hai đứa thật sự đang rất khát nước nên cầm lấy ly trà đá và chia nhau uống.

Vé số 20 tờ là chỉ có 200 ngày thôi nhưng Gia Lâm lại đưa 500 ngàn, bảo là y lì xì tết.

"Không được đâu, ông ngoại đã dặn không lấy tiền người ta"

Hai đứa bé này chắc là chị em rồi nên nảy giờ cứ đồng tâm nói.

Yến Nhi nở khẽ một nụ cười hiền.

"Đang tết mà nên không giống ngày thường, tết người lớn lì xì thì hai em hãy ngoan ngoan nhận đi. Nếu hai em không nhận thì anh chị sẽ buồn lắm đó"

Lời nói kèm theo hành động, cô ấy bỏ tiền vào bóp đang đeo trên người bé gái lớn.

Trước khi rời khỏi hai đứa trẻ lại đồng tâm nói một câu

"Chúc anh chị năm mới vui vẻ ạ"

Ôi hai đứa này sao lại đáng yêu thế, thật khiến người ta thương mà.

Có phải Gia Lâm với Yến Nhi tốt quá không nhỉ? Đang hẹn hò với nhau mà vẫn giúp đỡ người như thế nữa. Nhưng cả hai thật sự thấy hạnh phúc khi giúp đỡ được những người đang gặp khó khăn như vậy.

...

Tại một nơi khác cũng có đôi trai gái, họ đang đi bên cạnh nhau trên đường phố. Tay hai người rất gần nhau nhưng chẳng hề nắm lấy. Hai người ấy chính là Thế Phong-người con trai luôn nổi bật trong đám đông với mái tóc màu đỏ rực của mình và Huỳnh Thủy-người con gái luôn mang trên mình chính nghĩa, chứ chẳng phải ai khác nữa.

Hôm nay cha mẹ của Thế Phong và Huỳnh Thủy đều đi ăn với đối tác của công ty nên hai người mới đi lang thang trên đường phố tìm gì đó ăn. Nhìn hai người đi bên cạnh nhau như thế này, trông thật đẹp đôi. Trai tài gái sắc, đẹp đôi không ai bằng.

Huỳnh Thủy đưa mắt nhìn phía trước, kiểm tìm quán ăn. Đã đi cả buổi, đói bụng gần chết rồi. Vì là bạn thân từ nhỏ tới lớn nên Thế Phong vừa nhìn đã biết Huỳnh Thủy đói bụng dữ lắm rồi, cậu ta bỗng kéo tay nhỏ đi. Đi đâu thì Huỳnh Thủy chưa đoán ra được nhưng vẫn vui vẻ để cậu ta kéo đi, chẳng biết lí do tại sao nữa.

"Tết lại ăn mì tôm thế này hả?"

Huỳnh Thủy âm ức hỏi. Tưởng Thế Phong kéo nhỏ đi đâu chứ, hoá ra đếm cửa hàng tiện lợi mua hai hộp mì tôm. Thế Phong nhìn đường phố và nói

"Nếu còn đi tìm những quán ăn ngon thì anh sợ lát nữa sẽ bế em vào bệnh viện mất"

Huỳnh Thủy cười khỏ, anh bạn này đúng là rất hiểu nhỏ. Cậu ta luôn biết lúc nào là nhỏ vui, lúc nào là nhỏ buồn. Luôn biết lúc nào nhỏ chỉ thèm ăn đồ ngọt, lúc nào nhỏ thật sự đói bụng. Nhưng có một điều Thế Phong chưa từng biết, đó là Huỳnh Thủy đã yêu thầm cậu ta lâu nay.

"Cũng khoảng 10 năm rồi nhỉ?"

Thế Phong bỗng nhiên nói vu vơ. Chắc có lẽ trên đời này chỉ có một mình Huỳnh Thủy mới hiểu ý của cậu ta là gì thôi. Nhỏ mỉm cười nhẹ

"Nhanh thật đấy, mới đó mà chúng ta đã quen biết nhau được 10 năm rồi"

quen biết nhau đã 10 năm thì tình cảm của Huỳnh Thủy dành cho Thế Phong cũng được 10 năm luôn rồi.

Gia đình Thế Phong mở công ty nhà đất, còn gia đình Huỳnh Thủy thì mở công ty xây dựng nên hai gia đình cũng có qua lại. Nhưng năm Huỳnh Thủy 6 tuổi lại vô tình chuyển đến ở bên cạnh nhà Thế Phong sống. Và lúc đó cậu ta với nhỏ đã gặp nhau, rồi làm bạn với nhau tới giờ luôn.

Có thể nói Huỳnh Thủy đã yêu Thế Phong ngay cái nhìn đầu tiên đấy. Nhưng có ai ngờ đâu suốt 10 năm qua nhỏ vẫn chưa một lần bày tỏ tình cảm của mình, dù chỉ nói chơi thôi. Thật ra nhỏ đang lo sợ điều gì mà không dám bày tỏ? Là sợ sẽ bị chuối sao?

Không, chắc không phải. Điều mà nhỏ thật sự sợ là, sẽ đánh mất tình bạn này ngay sau khi bày tỏ. Tình bạn này đã khiến cả hai vui vẻ bên cạnh nhau mỗi ngày, vì vậy nhỏ thật sự không muốn đánh mất tình bạn quý giá này để đổi lấy một tình yêu chưa chắc sẽ được đền đáp...

"Nếu không có em thì chắc anh sẽ cô đơn lắm"

Thế Phong lại lên tiếng nói. Nhưng lần này không nói vu vơ nữa, cậu ta quay lại nhìn Huỳnh Thủy với ánh mắt dịu dàng. Mẹ cậu ta mất sớm, còn cha là vua bay bướm chẳng thương yêu gì cậu ta và rồi lấy một người phụ nữ trẻ đẹp về. Có mẹ kế nào lại thương con của chồng chứ?

Thế nên cậu ta luôn cô đơn trong chính gia đình mình, chẳng bao giờ được yêu thương quan tâm cả. Chỉ có Huỳnh Thủy luôn bên cạnh, làm bạn với cậu ta. Nhỏ là người duy nhất chịu ngồi im lặng để nghe những gì cậu ta nói, là người cùng cậu ta học hành. Ngay cả lúc cậu ta nổi hứng muốn học võ thì nhỏ cũng đăng ký học luôn.

Huỳnh Thủy đã luôn bên cạnh cậu ta như thế đấy, nhỏ đúng thật là một người bạn tốt nhất của cậu ta trên đời này.

Nghe câu "Nếu không có em thì chắc anh sẽ cô đơn lắm" của Thế Phong vừa rồi thì trong lòng Huỳnh Thủy đầy cảm xúc muốn nói ra. Muốn nói những gì nhỏ đã làm mấy lâu nay không phải đơn giản vì tình bạn. Muốn nói ra một câu "Em yêu anh" để Thế Phong có thể thấu hiểu.

Nhưng rất tiếc, tới giờ nhỏ vẫn chưa có dũng cảm nói ra những lời chân tình ấy. Đôi môi đỏ mọng của Huỳnh Thủy nở khẽ một nụ cười buồn, nhỏ đang cười bản thân mình, cười bản thân mình tại sao trong tình cảm lại nhút nhát đến thế?

"Này, em đang suy nghĩ gì vậy? Mì đã ăn được rồi kia, mau ăn đi"

Thế Phong vỗ nhẹ vai Huỳnh Thủy và hỏi. Huỳnh Thủy khẽ giật mình quay qua.

"À không có gì..."

Thế Phong gấp cây xúc xích từ hộp mì của mình qua hộp mì của Huỳnh Thủy và hỏi

"Bộ đang nghĩ đến người con trai nào khác hả?"

Huỳnh Thủy vội lắc đầu.

"Trời, làm gì có chuyện đó chứ?"

Thế Phong khẽ cười tươi.

"Thôi ăn mì đi"

Nhìn Thế Phong cười tươi thì tự nhiên Huỳnh Thủy cũng cảm thấy vui

theo và đã nhận ra một điều rất quan trọng. Nhỏ đã chợt nhận ra không cần nhất định phải để giữa hai người có hai chữ "Tình Yêu" mà cứ vô tư bên cạnh nhau là được rồi.

Huỳnh Thủy chỉ cần được bên cạnh người mình yêu, được nhìn thấy người ấy cười vui mỗi ngày là đủ rồi. Chỉ cần có thể bình yên bên cạnh Thế Phong như thế này, dù chỉ ăn mì tôm thôi thì nhỏ cũng thấy ngon.

*****Hết chương 57*****

Mời mọi người đón đọc tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Tôi sẽ gỡ bỏ mặt nạ của anh

Ở một biệt thự màu trắng xinh đẹp dưới bầu trời xanh cùng với những cánh hoa giấy hồng bay bay trong gió, đúng là một phong cảnh tuyệt vời. Đó chính là nhà của hotgirl Hạ Vy, chứ chẳng phải nơi xa lạ nào.

Tiểu Yến nó, Hạ Vy, Văn Thiện, Khánh Nghĩa đang ngồi uống trà chiều ngoài ban công lầu bốn căn phòng mà Hạ Vy đặc biệt dành tặng riêng nó để lâu lâu nó qua học bài với cô và ngủ lại. Hôm nay là mừng 10 tết, những ngày vui vẻ thường trôi qua nhanh nhĩ?

"Mấy ngày qua mày với anh Nghĩa đã đi đâu vậy?"

Nó nhìn Hạ Vy và tò mò hỏi. Hạ Vy hôm nay là nổi bật nhất trong bốn người, cô đang mặc áo rút vai màu xanh của biển với chiếc váy trắng, trên người cô luôn có khí chất sang trọng với khuôn mặt xinh đẹp trời ban, khiến ai ai cũng động lòng.

"Về quê anh chơi thôi."

Khánh Nghĩa đã lên tiếng trả lời giúp người yêu của mình. Văn Thiện cố nhớ lại, rồi hỏi:

"Tao nhớ quê mày là Đồng Tháp hả?"

Khánh Nghĩa nhẹ gật đầu:

"Ừ phải rồi."

Hạ Vy vừa rót trà vừa liếc nhìn Văn Thiện:

"Vậy quê của anh ở đâu?"

Văn Thiện mỉm cười nhẹ:

"Ba đời nhà anh đều ở Sài Gòn này."

Hạ Vy cầm tách trà lắc nhẹ.

"Vậy sao?"

Nó cảm thấy Hạ Vy hôm nay đặc biệt lạnh lùng hơn thường ngày, đã có chuyện gì hay là đi xa mới về nên cô mệt. Nó hỏi khẽ:

"Vy, mày sao vậy? Trông mày hơi lạ đấy."

Hạ Vy đặt nhẹ tách trà xuống bàn và lắc đầu:

"À chắc do tao hơi đói bụng. Hay là mày đi nấu mì cho tao ăn đi."

Nó gật đầu và tinh nghịch nháy mắt:

"Không vấn đề, sẽ có ngay."

Nói rồi nó vui vẻ chạy đi. Hạ Vy quay qua nhìn Khánh Nghĩa và vui vẻ hỏi:

"Nè, anh yên tâm để em gái hậu đậu của anh nấu ăn một mình sao? Không sợ nó làm cháy nhà em à?"

Khánh Nghĩa khẽ bật cười và gật đầu:

"Cũng đúng há, để anh đi coi chừng."

Vừa dứt lời cậu cũng nhanh chạy đi, không coi chừng nó thì có thể cháy nhà thật đấy. Đứa em gái kết nghĩa này của cậu sao không khiến người khác yên tâm được nhỉ?

Bây giờ chỉ còn Văn Thiện với Hạ Vy ở trong căn phòng rộng lớn thôi. Một cơn gió lớn vô tình đi ngang qua khiến bầu khí bỗng trở nên lạnh lẽo. Văn Thiện lên tiếng hỏi:

"Em có chuyện gì muốn nói riêng với anh à?"

Hạ Vy nhếch môi cười khẽ, chắc chỉ có hai người ngây thơ kia mới không nhận ra cô đã cố ý để họ rời khỏi thôi. Văn Thiện đứng thông minh, vừa nhìn thì đã nhận ra rồi.

"Anh quen với Tiểu Yến là ý đồ gì?"

Từ ánh mắt tới lời nói của Hạ Vy đều lạnh lẽo.

Văn Thiện bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt Hạ Vy và nói khẽ:

"Anh đối với Tiểu Yến luôn thật lòng."

Anh đã cố ý nhấn mạnh hai chữ "thật lòng". Trước giờ anh vẫn đối với nó luôn thật lòng mà. Hạ Vy, cô đang nghi ngờ anh điều gì đây.

"Thật lòng? Hội Evil mấy người cũng biết thật lòng là gì sao?"

Hạ Vy nói thật khê nhưng lời nói lại vô cùng sắc bén, tưởng chừng như có thể giết người mà không thấy máu.

Có lẽ gặp người khác thì sẽ run sợ với những lời sắc bén ấy của Hạ Vy. Nhưng rất tiếc, người đang trước mặt cô hiện giờ lại là Văn Thiện. Anh trước giờ vẫn luôn biết giữ bình tĩnh, chưa từng để người khác biết cảm xúc thật của mình.

Văn Thiện vẫn bình tĩnh, ánh mắt anh nhìn Hạ Vy rất kiên định:

"Người hội Evil có biết thật lòng là gì không thì anh đây không biết và không muốn biết. Nhưng anh đối với Tiểu Yến tuyệt đối là thật lòng thật dạ, đất trời có thể làm chứng. Lúc nào đó em cũng sẽ tin anh thôi."

Hạ Vy nhẹ nhàng tựa lưng vào ghế, nhếch môi cười. Tin anh? Còn lâu cô mới tin đấy. Cô vẫn không rời mắt khỏi Văn Thiện, cứ nhìn anh với ánh mắt lạnh lẽo:

"Có ngày chính tay tôi sẽ gỡ bỏ mặt nạ sói của anh xuống trước mặt Tiểu Yến."

"Và thời gian có thể chứng minh cho anh không phải người của Evil."

Văn Thiện nói nhanh. Bầu không khí giữa hai người tràn đầy căng thẳng, khiến cho người khác cảm thấy ngột ngạt đến mức khó thở. Hạ Vy và Văn Thiện nhìn ra bầu trời, đắm chìm trong suy nghĩ riêng của mình.

...

Ở dưới bếp, Khánh Nghĩa và nó đều bận nấu mì. Một người nấu mì, một người rửa rau quả. Thật ra hai người này không hề ngại thơ như Hạ Vy tưởng đâu nha, cả hai người đều nhận ra cô đang có chuyện muốn nói riêng với Văn Thiện, chỉ chưa đoán ra là chuyện gì thôi.

Lúc đang chờ mì chín thì nó bỗng lên tiếng:

"À anh Nghĩa này."

Khánh Nghĩa đang đứng rửa rau quả bên cạnh, khi nghe nó gọi thì quay đầu lại nhìn:

"Sao em gái cưng?"

Nó xoay người lại, đưa hai tay ra sau lưng và lười biếng tựa vào hàng tủ được làm bằng đá kim cương:

"Anh Văn Thiện lúc trước là người như thế nào vậy?"

Khánh Nghĩa vừa rửa rau vừa vui vẻ trả lời:

"Thiện lúc trước rất trầm tính, mỗi lần nói chuyện với anh không quá 10 câu đâu."

Nghe xong nó thoáng ngạc nhiên:

"Nhưng em thấy anh ấy hoà đồng lắm mà."

Khánh Nghĩa với tay tắt nước rồi quay người, tựa vào tủ bếp giống nó. Cậu nói:

"Từ khi gặp em thì đúng thật là Thiện thay đổi rất nhiều đấy."

Nói đến đó thì Khánh Nghĩa bỗng nhiên nhìn chằm chằm nó, cậu thật muốn biết đứa em gái ngốc nghếch này có ma thuật gì mà có thể khiến cho những người lạnh lùng như Hạ Vy và Văn Thiện trở nên vui vẻ hoà đồng như vậy?

Là vì khuôn mặt dễ thương của nó khiến người ta say mê hay là sự ngốc nghếch giúp đỡ người khác không mong đền đáp của nó khiến trái tim người ta rung động?

Nhận thấy sự khác lạ của người đối diện nên nó lên tiếng hỏi:

"Này, làm gì mà nhìn em dữ vậy?"

Khánh Nghĩa cười mỉm:

"Em luôn có thể kiếm cho người khác thay đổi đấy Tiểu Yến."

Ngón tay nó bất giác đưa lên chỉ ngược lại vào mình với vẻ mặt ngạc nhiên:

"Em hả? Làm gì có chứ?"

Khánh Nghĩa vừa lắc đầu vừa cười nói:

"Là do em ngốc quá mới không nhận ra thôi đó."

Nó tỏ ra hờn giận nói:

"Vậy anh thông minh chắc."

Khánh Nghĩa nói giọng đầy tự tin:

"Tất nhiên rồi, anh thông minh hơn em cấp lần."

Nó vừa liếc nhìn vừa hỏi:

"Anh thông minh vậy có biết Vy muốn nói riêng với anh Văn Thiện chuyện gì không?"

Nụ cười vui trên môi Khánh Nghĩa này giờ bỗng nhiên đơ cứng, cái này cậu nghĩ mãi mà không ra.

Khuôn mặt của Tiểu Yến nó lúc này cũng trở nên nghiêm túc, rốt cuộc cô bạn thân của nó có chuyện gì muốn nói riêng với Văn Thiện như vậy chứ? Sao tự nhiên trong lòng nó có cảm giác bất an vậy? Chẳng lẽ Hạ Vy đang có chuyện gì đang giấu mọi người sao?

Thấy khuôn mặt nó đầy lo lắng thì Khánh Nghĩa lên tiếng trấn an:

"Chắc không có chuyện gì đâu. Có lẽ họ chỉ muốn tạo bất ngờ cho em thôi, tháng sau là sinh nhật em rồi mà."

Nó chớp chớp mắt:

"Đến sinh nhật của em rồi sao?"

Nghe câu hỏi của nó xong Khánh Nghĩa thật muốn té xỉu ngay lập tức, trời ơi là trời, sinh nhật của mình cũng không nhớ nữa. Cậu chán nản lắc đầu:

"Thôi mì chín rồi kia, em mau múc ra đi"

Nó nhẹ gật đầu và quay lại với nồi mì của mình.

Khoảng 15 phút sau Khánh Nghĩa và nó bung bốn tô mì thơm ngon lên phòng. Vừa nhìn thì đã thấy hấp dẫn rồi, bốn tô mì đều có rau xanh và trứng gà. Hạ Vy cười nói:

"Ồi thơm quá đi."

Khánh Nghĩa đưa đôi đũa cho Hạ Vy và nói:

"Tiểu Yến nhà mình nấu mì ngon nhất mà em."

Hạ Vy vừa ăn mì vừa gật đầu:

"Tại nấu quá dễ."

Nó phồng má nói:

"Nấu dễ quá thì mày tự đi nấu đi."

Văn Thiện khẽ bật cười:

"Thôi chúng ta ăn mì đi, nguội rồi sẽ không ngon đâu"

...

Ăn xong buổi xong thì Văn Thiện đã chở nó về. Trên đường về nó ngồi phía sau và lên tiếng hỏi:

"Vy đã nói gì với anh vậy?"

Văn Thiện đạp xe chậm lại và lắc đầu:

"Không có gì, chỉ nói chuyện chơi thôi."

Nó vẫn không tin:

"Thật không?"

Văn Thiện nhẹ gật đầu:

"Chứ em nghĩ Vy sẽ nói gì với anh?"

Nó thấy yên tâm nên cười thật tươi:

"Không có chuyện gì là tốt rồi."

Nói xong nó khẽ ôm lấy người con trai từ sau lưng. Văn Thiện mỉm cười:

"Em đó, bớt nghĩ linh tinh lại đùm anh đi nha."

Văn Thiện ngoài miệng cười nói vui vẻ nhưng nếu ai để ý thì sẽ thấy rõ ánh mắt anh giờ đây u buồn, một u buồn không thể tả bằng lời. Anh quay đầu lại nhìn nó và nói thầm:

"Anh yêu em, Tiểu Yến..."

*****Hết chương 58*****

Mọi chuyện sẽ như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Chuyện gì thế này?

Những ngày tết vui vẻ đã trôi qua một cách nhẹ nhàng và ngày đi học trở lại cuối cùng cũng đến. Nhưng hôm nay tại nó đang trên đường đến trường thì trời bỗng nhiên đổ một trận mưa lớn. Văn Thiện với Khánh Nghĩa vội vàng cởi áo khoác vest ra và trùm lên người con gái mà mình yêu thương nhất.

"Cuối cùng cũng đến được trường rồi."

Khánh Nghĩa vui mừng nói khi cả bốn người tại nó đã có mặt ở trước cửa căn teen. Người của Văn Thiện đã bị ướt cả rồi nhưng anh vẫn quan tâm nó:

"Em có bị ướt nhiều không Tiểu Yến?"

Nó lắc đầu và trả lời:

"Có áo khoác của anh che nên em không có bị ướt. Nhưng mà anh..."

Văn Thiện nhẹ lắc đầu và cười nói:

"Không sao. Anh có mang theo bộ đồ thể thao, lát nữa anh vào phòng vệ sinh thay được rồi."

Hạ Vy bước nhanh đến nắm tay nó kéo đi:

"Lên lớp đi, trễ giờ rồi."

Ánh mắt Hạ Vy lướt qua Văn Thiện vô cùng lạnh lẽo. Văn Thiện khẽ thở dài với vẻ mệt mỏi, rốt cuộc anh phải làm sao mới gỡ bỏ mối nghi ngờ của Hạ Vy dành cho mình đây.

Khánh Nghĩa bước đến hỏi giọng tò mò:

"Rốt cuộc mày và Vy làm sao thế? Tao cảm thấy bầu không khí giữa hai người căng thẳng lắm."

Văn Thiện lạnh nhạt nói:

"Không có gì đâu. Thôi mau đi thay đồ đi"

...

Hạ Vy và nó đã bước chân vào lớp học của mình. Không khí trong lớp hôm nay rất vui tươi, ai nấy cũng cười nói. Cũng đúng, được nghỉ 15 ngày tết thì tất nhiên có nhiều chuyện để kể cho nhau nghe rồi.

"Tiểu Yến, tao nhớ mày quá đi."

Cô bạn dễ thương - Lùn vừa nhìn thấy nó bước vào thì đã bay đến ôm chầm lấy nó và cười nói. Nó cười tươi và lên tiếng trách móc:

"Nhớ tao mà lại không đến nhà tao chơi. Mày nói nhớ tao là xạo thôi, phải không?"

Lùn khoác tay nó và nhõng nhẽo nói:

"Tại nhà tao về quê thăm ông bà, hôm qua mới lên đây lại thôi mà."

Nó bước nhanh đến chỗ ngồi của mình và hỏi:

"Vậy có quà cho tụi tao không?"

Lùn cười trêu:

"Có một ít bánh ngọt nhưng tao lỡ ăn hết rồi. Haha."

Nó ngồi xuống và phồng má:

"Mày thật đáng ghét mà."

Cô giáo Hoài Hương lúc này bước vào bất ngờ khiến cả lớp trở nên lộn xộn vì vội chạy về chỗ ngồi của mình. Cô bạn lớp trưởng Huỳnh Thùy đứng lên ra lệnh:

"Lớp, nghiêm."

Lời vừa dứt thì cả lớp liền đứng dậy và đồng tâm nói:

"Chúng em kính chào cô."

Cô Hoài Hương nhẹ gật đầu:

"Các em ngồi xuống hết đi. Tết vui không nào?"

Cả lớp đồng tâm trả lời với giọng vui vẻ:

"DẠ VUI LẮM Ạ."

...

Buổi chiều hôm đó khoảng 6 giờ mấy, nó đang học bài ở trong phòng thì nhận được một cuộc gọi. Tên hiện trên màn hình là của Văn Thiện nhưng người nói chuyện không phải anh mà là bà nội-Hương Thị. Nghe giọng của bà thì nó ngạc nhiên đến mức bật dậy:

"Bà nội... Sao bà lại gọi cho con vậy?"

Không biết đầu dây bên kia đã nói những gì mà sau khi nghe xong thì khuôn mặt đầy lo lắng.

"Bây giờ con sẽ đến ngay. Bà nội cứ bình tĩnh đi."

Nói xong nó cúp máy và chạy nhanh đi. Ra đường bắt Taxi đến nhà Văn Thiện. Thật ra đã có chuyện gì mà làm cho nó hoảng như thế chứ? Xe Taxi chạy suốt đường dài cuối cùng cũng dừng lại trước con hẻm nhỏ, sau khi trả tiền xong thì nó liền xuống xe và chạy nhanh nhất có thể.

Nhà của Văn Thiện còn đoạn đường khá xa, vì quá vội nên nó đã bị ngã xuống mặt đường đầy đá. Nhưng nó chẳng hề quan tâm bản thân mình có bị gì không mà cứ vội đứng dậy và chạy nhanh đi.

"Bà nội ơi anh Văn Thiện bị làm sao vậy?"

Vừa bước vào nhà thì nó đã lớn tiếng hỏi.

"Tiểu Yến à..."

Bà Hương Thị từ trong phòng bước ra và gọi khẽ. Khuôn mặt bà đầy nước mắt. Nó chạy nhanh vào và hỏi:

"Đã có chuyện gì vậy bà? Anh Văn Thiện đâu rồi?"

Bà Hương Thị quay lại bên trong-trên chiếc giường đang có một người con trai nằm bất tỉnh. Nó từ từ theo ánh mắt bà Hương Thị nhìn vào phòng, ánh mắt nó hiện lên đầy hoảng hốt. Vì Văn Thiện không chỉ đang bất tỉnh mà còn bị thương khắp người.

"ANH VĂN THIỆN... Anh bị làm sao thế này?"

Nó lao nhanh đến giường của Văn Thiện. Nó không thể tin được vào mắt mình nữa rồi, sao lại vậy? Trưa nay anh chở nó về nhà vẫn bình thường mà, tại sao giờ lại thành ra thế này?

Nó vội quay sang bà Hương Thị và hỏi:

"Thật ra đã có chuyện gì với anh Văn Thiện vậy bà nội?"

Bà Hương Thị bước vào và lắc đầu:

"Bà cũng không biết đã xảy ra chuyện gì nữa...khoảng đây một tiếng, Thiện nó vừa về tới nhà thì đã mất xiu rồi... Bà hoảng sợ quá nên lấy điện thoại trong túi quần Thiện bấm đại nhưng không ngờ lại bấm số của con..."

Nó nhẹ gật đầu, ý là đã hiểu rõ mọi chuyện. Rồi nó đưa tay sờ nhẹ trán Văn Thiện. Trán anh rất nóng, anh bị sốt rồi. Bây giờ phải làm sao? Đưa anh đến bệnh viện ư? Không thể, với sức lực của nó và bà Hương Thị thì không cách nào để đưa anh đến bệnh viện được cả.

Hàng xóm xung quanh đây đều đóng kín cửa, chắc họ đi làm hết rồi. Nghĩ đi nghĩ lại hồi lâu thì nó đã quyết định gọi đến một số quen thuộc nhất. Khi đã có tính hiệu kết nối thì nó vội lên tiếng nói:

"Hạ Vy, mày giúp tao với."

...

30 phút sau Hạ Vy đã có mặt ở nhà Văn Thiện và có dẫn theo một bác sĩ nữ họ Kim. Trong khi chờ bác sĩ khám cho Văn Thiện thì bên ngoài Hạ Vy lạnh nhạt hỏi:

"Sao anh ta thành ra như thế?"

Nó đứng tựa vào tường và lắc đầu:

"Tao cũng không biết nữa. Nghe bà nội nói anh ấy vừa về tới nhà thì đã mất xiu rồi"

Hạ Vy đứng nhìn nó từ đầu xuống tới chân, mặt cô bỗng đen lại. Nó đang mặc một bộ đồ ngủ màu xanh lá chấm bi, còn tay chân thì có vài vết trầy. Cô hỏi giọng khó chịu:

"Sao mày lại mặc đồ ngủ đến nhà con trai?"

Nghe hỏi vậy nó bất giác nhìn lại bản thân, trời à nó đúng là đang mặc đồ ngủ thật. Hồi sớm nghe Văn Thiện xảy ra chuyện thì nó vội chạy đi, chẳng còn nhớ gì cả. Nếu thường ngày hay bỏ tiền trong áp lưng điện thoại thì nó nghĩ cả tiền Taxi cũng không có mà trả.

Nó nói khẽ:

"Tại này không để ý..."

Hạ Vy thở dài, khỏi hỏi thì cô cũng đoán ra được vết trầy trên tay chân nó là do lúc chạy đến đây bị vấp ngã rồi. Cô đưa đôi mắt lạnh lẽo của mình vào phòng nhìn Văn Thiện đang bất tỉnh trên giường và hỏi thầm:

"Văn Thiện, rốt cuộc anh bên Tiểu Yến của tôi là ý đồ gì? Tiểu Yến...nó thật lòng với anh vậy...nếu lỡ nó biết được bộ mặt thật của anh thì sẽ ra sao?"

Nếu Văn Thiện đúng thật là người Sói của hội Evil giống nghi ngờ của Hạ Vy thì thật không biết nó sẽ ra sao đây? Nghĩ đến đó thì Hạ Vy đã cảm thấy như cả đầu rồi.

"Mày sao vậy Vy?"

Dù đang rất lo lắng cho Văn Thiện nhưng nó vẫn để ý đến bạn thân của mình. Hạ Vy khẽ giật mình, lắc đầu:

"Sao đâu."

Lúc này bác sĩ với bà Hương Thị từ phòng bước ra. Nó vội chạy đến hỏi:

"Bác sĩ, anh ấy sao rồi?"

Bác sĩ họ Kim ấy cười khẩu trang ra và nói:

"Cậu ấy bị sốt rất cao nhưng tôi đã cho cậu ấy uống thuốc hạ sốt rồi. Còn những vết thương ấy chỉ ngoài da thôi, không sao cả."

Nghe xong thì bà Hương Thị và nó liền thở ra nhẹ nhõm, ôi may quá. Bà Hương Thị nhìn Hạ Vy mà nói:

"Cảm ơn con vì đã đưa bác sĩ đến khám cho Thiện của nhà bà."

Hạ Vy miễn cưỡng cười:

"Dạ không có gì..."

Rồi cô quay sang bác sĩ và nói:

"Bác sĩ Kim, làm phiền đi thoa thuốc cho Tiểu Yến giúp tôi."

Bác sĩ Kim ấy nhẹ gật đầu:

"Dạ tiểu thư."

Rồi cô ấy kéo nhẹ nó ra ngồi lên giường ở ngoài trước để thoa thuốc những vết thương.

Bà Hương Thị vừa nhìn thì đã nhận ra Hạ Vy là một tiểu thư giàu có, vì trên người cô tỏa ra một khí chất mà không phải ai cũng có. Lại thêm bác sĩ Kim ấy luôn tôn kính cô nên bà càng chắc chắn hơn.

Sau khi thấy bác sĩ thoa thuốc và dán băng cá nhân giúp nó xong thì Hạ Vy cởi áo khoác của mình ra rồi khoác cho nó:

"Đêm nay chắc mày sẽ ở lại đây rồi, phải không? Khoác vào đi, sẽ tốt hơn."

Hạ Vy biết nó quá rõ rồi, làm sao nó có thể bỏ mặt Văn Thiện một mình như thế được chứ? Nó mỉm cười:

"Mày cứ yên tâm đi, tao sẽ ổn mà."

Hạ Vy nhẹ gật đầu:

"OK. Tao về đây."

Hạ Vy vừa quay lưng đi thì nó đã vội lên tiếng:

"Khoan đã Vy."

"Gọi cho ba mẹ mày nói là đêm nay mày ngủ ở nhà tao chứ gì? Tao biết rồi."

Hạ Vy vừa bước đi vừa nói. Nó khẽ bật cười, cô bạn thân này giống như con sâu trong bụng nó vậy. Lúc nào cô cũng đoán ra được nó đang suy nghĩ gì.

*****Hết chương 59*****

Văn Thiện thật ra đã xảy ra chuyện gì mà lại bị thương đầy mình như vậy? Nhớ đọc tiếp nhé mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Lời giải đáp

Khi Văn Thiện tỉnh lại thì trời đã gần sáng rồi, khoảng 4, 5 giờ sáng. Cả người đều đau đớn khiến anh muốn ngồi dậy cũng không nổi. Nhưng khi nhìn bên cạnh thì anh hết sức ngạc nhiên. Nó đang ngồi ngủ quên bên anh, vẻ mặt rất mệt mỏi. Văn Thiện hỏi thầm:

"Tiểu Yến? Sao em ấy lại ở đây?"

Rồi anh cố ngồi dậy tính vỗ vai nó nhưng lại muốn nhắm mắt lại. Nó chống tay ở nguyệt thái dương và đôi mắt đang nhắm lại một cách an nhiên. Văn Thiện bất giác đưa tay sờ nhẹ khuôn mặt xinh xắn của nó:

"Tiểu Yến, em dậy đi. Sao em lại ở đây vậy?"

Nó khẽ giật mình thức dậy, vừa nhìn thấy Văn Thiện đã tỉnh lại thì nó liền vui mừng:

"Anh Văn Thiện, cuối cùng anh cũng tỉnh rồi. Anh làm em sợ chết mất. Giờ anh thấy trong người thế nào rồi? Đã hết sốt chưa?"

Nó hỏi một hơi luôn không để người ta có cơ hội trả lời. Nhưng Văn Thiện đã nhận ra được giọng nó dần dần nhe nhào, anh biết nó đang rất lo lắng cho mình. Anh bỗng bắt lấy cổ tay nó và kéo mạnh lại. Cứ thế mà nó đã bất ngờ ngã vào người anh.

"Anh Văn Thiện... anh tính làm gì vậy?"

Khuôn mặt nó lúc này rất sợ hãi, không biết người con trai đang muốn làm gì mình? Văn Thiện vẫn ôm chặt lấy nó và khẽ thì thầm:

"Em đừng sợ, anh sẽ không làm gì em đâu. Anh chỉ muốn ôm em một chút thôi."

Nó khẽ giật đầu, rồi ngoan ngoãn ở trong vòng tay ấm áp của Văn Thiện. Nó tin anh, nếu anh nói sẽ không làm gì thì nhất định không làm gì. Văn Thiện vuốt nhẹ mái tóc của nó và hỏi:

"Sao em lại ở đây vậy Tiểu Yến?"

Nó đứng dậy và dùng tay vén gọn tóc của mình:

"Là bà nội lấy điện thoại của anh gọi cho em đó."

Ánh mắt nó nhìn những vết thương trên người Văn Thiện và hỏi:

"Thật ra tại sao anh lại bị thương như thế này vậy?"

Văn Thiện nhẹ lắc đầu:

"Không có gì."

Nó nhíu mày khó chịu:

"Không có gì mà bị thương như thế này sao?"

"ANH ĐÃ NÓI KHÔNG CÓ GÌ RỒI MÀ."

Văn Thiện bỗng tức giận quát lớn. Nó giật mình và lùi bước lại:

"Em...em chỉ là đang quan tâm anh thôi mà. Sao anh lại lớn tiếng với em?"

Nói xong thì nó rung rung nước mắt và quay lưng bỏ đi. Văn Thiện hoảng hốt với gọi theo:

"Tiểu Yến."

Nhưng nó đã chạy ra khỏi phòng và đóng cửa lại mất rồi. Vừa chạy ra khỏi phòng thì nó gặp bà Hương Thị đang từ ngoài trước đi vào. Thấy nó khóc lóc chạy ra thì bà Hương Thị liền hỏi:

"Có chuyện gì thế Tiểu Yến?"

Nó cố bình tĩnh nói:

"Anh Văn Thiện đã tỉnh lại rồi ạ. Giờ con phải về nhà."

Nói vừa dứt câu thì nó liền chạy nhanh đi không để bà Hương Thị có cơ hội hỏi thêm gì. Vì nếu bà hỏi tại sao lại khóc thì nó chẳng biết trả lời như thế nào.

Bà Hương Thị bước nhanh đến căn phòng và mở cửa bước vào. Bà nhìn thấy cháu trai Văn Thiện đang buồn bã trên giường.

"Hai đứa sao thế?"

Bà Hương Thị ngồi xuống bên cạnh Văn Thiện và nhẹ nhàng hỏi. Văn Thiện buồn bã nói:

"Lúc nãy con đã vô tình lớn tiếng với em ấy..."

Nghe xong bà Hương Thị tức giận đánh vào lưng Văn Thiện một cái và hỏi:

"Con đang làm gì vậy hả? Có biết suốt đêm qua con bé đã vất vả chăm sóc con như thế nào không? Nó chạy ra chạy vào đổi nước nóng cho con không biết bao nhiêu lần mà giờ lại lớn tiếng với nó."

Đứa cháu trai này đúng làm bà tức chết đi được á. Văn Thiện nghe xong vốn thấy có lỗi rồi mà nay càng thấy mình có lỗi nhiều hơn, anh sai thật rồi.

...

7 giờ- ở trường học.

Hạ Vy và nó đã bắt Taxi đến thẳng trường luôn, chẳng thèm chờ ai qua nhà chờ đi. Trên hành lang rộng lớn Hạ Vy và nó thấy cô bạn Yến Nhi đang đi phía trước.

"Chị hai Yến Nhi."

Nó cố tình gọi lớn. Yến Nhi nghe gọi thì vội quay người lại nhìn để coi là ai. Sau khi thấy là Tiểu Yến nó thì cô ấy khẽ lắc đầu và bước nhanh đến.

"Mày đang giờ trò gì thế Tiểu Yến? Tự nhiên gọi tao là chị hai á."

Yến Nhi xô nhẹ nó và hỏi. Nó cười nói:

"Giờ mày đã là bạn gái của anh hai tao thì tất nhiên tao phải gọi mày là chị hai rồi. Không phải sao?"

Yến Nhi nghiêng đầu suy nghĩ, ủa sao nó lại biết? Rõ ràng là cô ấy đã dặn Gia Lâm đừng nói với nó rồi. Cô ấy lúc này chợt nhớ ra bữa Gia Lâm nói trại mồm cô có chuyện mà nó chẳng có chút lo lắng nào. Haizz, xem ra Yến Nhi cô ấy đã rơi vào cái bẫy của hai anh em nó rồi.

Nó lại lên tiếng trêu chọc:

"Tao nghe nói là mấy ngày nay hai người ngọt ngào lắm hả?"

Yến Nhi liếc nhìn và nói:

"Đâu có bằng mày với anh Thiện đâu."

Nụ cười vui trên môi nó nẩy giờ bỗng nhiên tan biến.

"Tao vào lớp trước nha."

Nói xong thì nó bước nhanh đi. Yến Nhi quay sang nhìn Hạ Vy đang đứng tựa tường bên cạnh và hỏi:

"Ủa nó sao vậy?"

Hạ Vy bước đến và khẽ lắc đầu:

"Chỉ là giận nhau thôi. Vào lớp đi."

Yến Nhi ngạc nhiên nhưng không hỏi thêm gì chỉ nhẹ gật đầu rồi cùng với Hạ Vy vào lớp.

...

- Trưa 11 giờ 40.

Vừa tan học thì Văn Thiện liều mạng chạy xuống căn teen tìm nó, anh muốn xin lỗi nó. Phía sau Khánh Nghĩa đang cố đuổi theo, cậu thật sự muốn biết đã có chuyện gì. Tự nhiên sáng nay Hạ Vy gọi điện thoại bảo cậu không cần qua nhà chờ cô đi học, giọng của cô rất tức giận.

Xuống tới căn teen thì Văn Thiện và Khánh Nghĩa chẳng thấy người yêu của mình ở đâu hết. Hình như Hạ Vy với nó đã về rồi. Văn Thiện chạy đến bàn mà tụi người Yến Nhi đang ăn trưa và hỏi:

"Tiểu Yến đâu rồi mọi người?"

Yến Nhi lạnh nhạt trả lời:

"Yến và Vy đã về rồi."

Khánh Nghĩa ngạc nhiên:

"Sao họ lại không chờ tụi anh mà về trước vậy?"

Yến Nhi dùng tay chỉ vào Văn Thiện và nói:

"Tụi em có biết gì đâu. Đi hỏi bạn thân của anh đi."

Khánh Nghĩa nhìn sang Văn Thiện và hỏi:

"Rốt cuộc đã có chuyện gì vậy mà?"

Văn Thiện buồn bã lắc đầu:

"Không có gì đâu. Thôi tao có việc, tao đi trước."

Nói xong anh liền quay lưng đi. Khánh Nghĩa cứ đứng bực mình ở đó, thằng bạn chết tiệt này thật ra đã làm gì nó với Hạ Vy giận như vậy chứ? Và tại sao bị thương khắp người, Văn Thiện chẳng có một lời giải thích.

Lúc này Yến Nhi nói với hai cô bạn - Huỳnh Thủy và Lùn:

"Tao đi nha."

Rồi cô ấy vội kéo tay Khánh Nghĩa đi:

"Chúng ta đi."

Khánh Nghĩa vừa đi theo vừa hỏi:

"Đi mà đi đâu hả Nhi?"

Yến Nhi vẫn bước nhanh và nói:

"Đây là lệnh của Vy. Anh cứ theo em là được rồi đừng hỏi nhiều nữa."

Huỳnh Thủy với Lùn nhìn theo. Huỳnh Thủy thở dài và nói khẽ:

"Mong hôm nay sẽ có lời giải đáp cho tất cả mọi chuyện."

...

Thật ra nó với Hạ Vy vẫn chưa về, cả hai đang trốn sau một cây cốt ở trong nhà gửi xe.

Tiểu Yến nó thật sự muốn biết tại sao Văn Thiện vô duyên vô cớ lại bị thương như vậy.

Hạ Vy cũng muốn biết Văn Thiện có phải là người Sói của hội Evil như cô nghĩ không nên mới dùng cách theo dõi này.

Nó với Hạ Vy đã nhìn thấy Văn Thiện vội vàng lấy xe đạp chạy đi. Nó khẽ bước ra và hỏi:

"Sao giờ Yến Nhi vẫn chưa ra vậy?"

"Yến, Vy, tụi tao ra rồi nè."

Yến Nhi kéo Khánh Nghĩa chạy ra và nói lớn. Không để người yêu của mình làm mất thời gian thì Hạ Vy đã lên tiếng nói:

"Mau lấy xe chạy theo Thiện. Em sẽ giải thích sau."

...

Cứ thế Yến Nhi chờ nó, Khánh Nghĩa chờ Hạ Vy chạy theo sau Văn Thiện. Tụi nó rất cẩn thận, không dám theo sát quá vì sợ anh sẽ phát hiện.

Văn Thiện không chạy về nhà mà chạy đến nhà vệ sinh gần công viên. Nó khẽ nhủ mày, anh đến đây làm gì? Hạ Vy thì lo lắng, không lẽ người Sói sắp xuất hiện ư?

Khoảng 20 phút sau Văn Thiện từ phòng vệ sinh bước ra với một bộ đồ gấu đen, trên tay anh còn cầm đầu gấu và chiếc hộp nhỏ cùng với một tấm bản ghi là:

"Nếu bạn bị STRESS hãy trút giận VÀO TÔI!!! 50.000đ/ 1 lượt. 3 phút."

Nó đọc xong thì liền ngậy người ra, anh vì tiền mà đứng yên cho người ta đánh sao? Anh có phải quá ngốc không?

Văn Thiện đặt chiếc hộp với tấm bản kia xuống đất và đội đầu gấu vào rồi cầm hai găng tay đấm bốc đi qua đi lại.

Tại nó đều nhìn thấy có vài người bỏ 50 ngàn vô chiếc hộp rồi đeo găng tay đấm bốc và đánh liên tục vào con gấu đen, tức là hotboy Văn Thiện. Họ trút giận trong lòng mình qua những cú đấm, cứ đấm mạnh vào người anh.

Nhìn thấy Văn Thiện đứng yên chịu trận như vậy tại nó ai cũng bất ngờ và đau lòng thay.

Lúc này có một người đàn ông trung niên với dáng người rất con bước đến gần Văn Thiện và hỏi:

"Nếu tao cho mày 1 triệu thì sao? Tao có thể đánh mày suốt một tiếng không?"

Văn Thiện không do dự gạt đầu và đưa cho người đàn ông găng tay đấm bốc. Đàn ông nhếch miệng cười khinh thường và bỏ hai tờ 500 ngàn vào chiếc hộp dưới đất.

Nước mắt của Tiểu Yến nó bỗng tuôn rơi như mưa, không cách nào cầm lại được. Mọi người có thể cảm nhận được người đàn ông đó ra tay rất mạnh. Văn Thiện đã ngã xuống mà ông ta vẫn không dừng tay, cứ vừa đánh vừa đạp vào người anh.

"DỪNG TAY, MAU DỪNG TAY LẠI."

Nó ghen ngào hét lớn lên và chạy nhanh đến. Tại người Hạ Vy vội gọi:

"Này Tiểu Yến..."

Nó mặt kệt tất cả mà lao đến ôm lấy Văn Thiện đang nằm dưới đất, cũng chẳng quan tâm chân của người đàn ông đó đang sắp đạp mạnh xuống.

Văn Thiện thấy nó đang ôm mình và thấy cú đạp của người đàn ông đó sắp rơi xuống người nó thì hoảng hốt, muốn ôm nó quay lại. Nhưng bộ đồ gấu quá nặng nề khiến cho anh không thể nhanh lẹ như thường được.

Trong khoảng khắc nguy hiểm thì Hạ Vy xông vào đá chân ông ta ra:

"Ông mau cút đi cho tôi."

Chân của người đàn ông đó đau đớn vô cùng nên đành quay lưng đi. Văn Thiện cời bỏ cái đầu gấu nặng nề quăng qua một bên rồi cố đỡ nó dậy và hỏi:

"Em có bị làm sao không Tiểu Yến?"

Nó vội lắc đầu và ghen ngào hỏi:

"Tại sao anh lại làm công việc này chứ?"

Văn Thiện nhìn tại nó và buồn bã nói:

"Anh cần có tiền để lo cho bà nội anh...và...để đóng tiền học nữa..."

Nghe xong thì Khánh Nghĩa tức giận hỏi:

"Vậy sao mày không cho tao biết chứ? Có bạn bè làm gì hả thằng quý?"

Lúc này Yến Nhi từ phía sau chạy tới hoảng hốt nói:

"Nguy rồi, người Sói lại xuất hiện. Hắn ta vừa đánh cướp một tiệm vàng cách đây vài phút."

Hạ Vy là người quan tâm chuyện này nhất, cô giựt lấy điện thoại trên tay Yến Nhi xem. Trên mạng đúng thật là có một video quay lại cảnh tượng người Sói đánh cướp tiệm vàng cách đây vài phút.

Xem xong Hạ Vy ngẩng đầu nhìn Văn Thiện và hỏi thăm:

"Mình đã hiểu lầm anh ta thật sao?"

Nó vội nói:

"Chúng ta mau đến đó xem thử đi."

Hạ Vy nhẹ lắc đầu:

"Mày đưa anh Thiện đến bệnh viện đi, anh ấy bị thương không nhẹ đâu. Còn chuyện người Sói thì để tại tao lo cho. Yến Nhi, anh Nghĩa, chúng ta đi"

Vừa dứt câu thì cô cùng Yến Nhi và Khánh Nghĩa quay lưng đi, đến tiệm vàng mới bị đánh cướp coi thử.

*****Hết chương 60*****

Đọc tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Ánh nắng của anh

Hiện tại đang là buổi chiều nên cả bầu trời đều là màu xanh tươi mát. Gia Lâm và Yến Nhi đang vui vẻ đi dạo phố. Cái hai người này ngọt ngào không thua kém gì hai nhân vật chính của chúng ta đâu nha. Nhưng chỉ là đôi khi nói móc hòng với nhau thôi.

Yến Nhi vừa bước đi vừa lên tiếng hỏi:

"Gia Lâm này, em nhờ anh một việc được không?"

Gia Lâm quay lại nhìn người con gái với ánh mắt tò mò:

"Là việc gì?"

Yến Nhi nghiêm túc nói:

"Em muốn nhờ anh tìm việc giúp anh Thiện."

Gia Lâm từ ánh mắt tò mò chuyển qua ánh mắt ngạc nhiên:

"Văn Thiện? Sao em lại muốn anh tìm việc giúp Thiện vậy?"

Yến Nhi khẽ thở dài:

"Anh Thiện vì kiếm tiền mà mặc đồ gấu ra công viên để người ta đánh trút giận đấy. Hôm qua tui em theo dõi anh ấy mới biết thôi. Tiểu Yến khóc quá trời luôn. Em không đành lòng thấy nó buồn khóc nên mới nhờ anh."

Nghe xong Gia Lâm khẽ nhủ mày, hèn chi tối qua y thấy đôi mắt của nó sưng đỏ. Yến Nhi lại nói:

"Em thấy anh quen biết rộng mà, hãy tìm công việc giúp anh Thiện đi."

Gia Lâm suy nghĩ một hồi rồi hỏi:

"Cậu ta giỏi về việc gì nhất?"

Yến Nhi không cần suy nghĩ mà liền trả lời:

"Hát và đàn Piano, anh ấy hát và đàn hay nhất ở trường học của em đấy."

Gia Lâm nhẹ gật đầu:

"OK. Để tối nay anh dẫn cậu ta xin việc thử."

Yến Nhi nghe xong thì liền vui mừng nói:

"Hay quá. Vậy Tiểu Yến không cần buồn nữa rồi."

Gia Lâm khoác vai người con gái bên cạnh và cười nói:

"Ban nãy anh còn tưởng em thích Thiện nữa chứ? Hóa ra vì em gái của anh. Haizz em thật ra đáng chị dâu quá đấy."

Yến Nhi đánh nhẹ vào mình Gia Lâm một cái và hờn giận nói:

"Anh em hai người thật giống nhau, suốt ngày cứ trêu chọc người ta."

Gia Lâm cười nói vui vẻ:

"Anh em mà không giống nhau mới lạ đấy đồ ngốc."

Rồi y đặt lên trán Yến Nhi một nụ hôn đầy tình cảm và thi thắm:

"Anh cảm ơn em vì đã quan tâm đến Tiểu Yến nhiều như thế nha."

Khuôn mặt của Yến Nhi hơi ửng đỏ, cô ấy không ngờ bằng bằng Gia Lâm này lại có lúc tình cảm như vậy.

...

Tối hôm đó khoảng 7 giờ mấy Gia Lâm đã gọi hẹn Văn Thiện với Tiểu Yến nó ra ngoài gặp nhau, có cả Yến Nhi nữa.

"Ủa anh hai gọi tụi em ra làm gì?"

Nó thắc mắc hỏi. Gia Lâm lạnh nhạt nói:

"Tao đã nghe Nhi kể chuyện của Thiện hôm qua rồi nên tao muốn dẫn cậu ta đi xin việc chỗ người quen của tao."

Nó nhìn Văn Thiện một cái rồi lại hỏi:

"Nếu như vậy thì anh hai gọi anh ấy ra là được rồi gọi em ra làm gì?"

Văn Thiện buồn bã thở dài, từ hôm qua tới giờ nó vẫn giận anh. Yến Nhi bước đến khoác vai nó và nói khẽ:

"Là tao muốn đi uống nước với mày nên nhờ anh Lâm gọi mày ra luôn."

Nó phồng má nhìn Yến Nhi, làm sao nó không hiểu cô bạn này có ý giúp Văn Thiện và nó làm hòa với nhau chứ? Nó miễn cưỡng gật đầu:

"Đi thì đi."

Gia Lâm chờ Yến Nhi, còn nó và Văn Thiện thì mỗi người đập một chiếc. Hình cảnh này làm Văn Thiện rất buồn, từ trước tới giờ nó luôn để anh chờ cơ mà.

Gia Lâm đã dẫn tụi nó đến một quán cà phê với phong cách lãng mạn. Ở nơi đây nó để ý thấy có một sân khấu nhỏ và vài nhạc cụ. Vừa nhìn thì nó và Yến Nhi đã đoán ra công việc sắp tới của Văn Thiện là gì rồi.

Lúc này có một người đàn ông trung niên với bộ Vest đen bước đến cười nói:

"Gia Lâm, lâu quá không gặp rồi."

Gia Lâm vui vẻ bắt tay với người đàn ông ấy:

"Đạo này ông chủ vẫn khỏe chứ?"

Người đàn ông ấy vui vẻ gật đầu:

"Ta khỏe lắm. Thôi vào trong ngồi đi."

Người đàn ông ấy chính là ông chủ của quán cà phê này họ Đào, tính của ông dễ chịu và tốt bụng hay làm việc thiện.

Sau khi thức uống xong thì Gia Lâm mở lời:

"Ông chủ, hôm nay con có ý đưa bạn đến đây xin việc ạ."

Y đưa tay về phía Văn Thiện và nói tiếp:

"Cậu ấy ca hát và đàn Piano đều rất hay. Mong ông chủ có thể cho cậu ấy hát ở đây kiếm tiền để lo chuyện học hành của mình ạ."

Văn Thiện cúi nhẹ đầu chào:

"Chào ông chủ, con tên Văn Thiện ạ."

Ông chủ Đào đưa mắt nhìn Văn Thiện, giống như muốn đánh giá con người của anh. Văn Thiện trước giờ luôn luôn ăn bận lịch sự, chưa từng khiến cho người khác cảm thấy anh là dân ăn chơi thích quậy phá. Thấy ông chủ Đào im lặng không nói gì thì nó liền lên tiếng:

"Anh Văn Thiện thật sự hát và đàn Piano rất hay ạ... Hay là ông nghe thử anh ấy hát một bài đi."

Gia Lâm khẽ nhún mày:

"Tiểu Yến, mày đừng nóng vội như thế."

Văn Thiện mỉm cười, hoá ra nó vẫn quan tâm anh. Mặc dù trước giờ anh mới chỉ đàn cho nó nghe thôi nhưng nó vẫn tin tưởng giọng hát của anh. Gia Lâm nhẹ lắc đầu rồi quay sang ông chủ Đào và cười nói:

"Em gái của con hơi nóng lòng, mong ông chủ bỏ qua nhé."

Ông chủ Đào vui vẻ lắc đầu:

"Cô bé nói hợp ý ta lắm."

Rồi ông quay sang Văn Thiện và nói:

"Cậu hãy hát bài mà hiện giờ trong lòng cậu muốn hát nhất đi."

Văn Thiện quay qua nhìn nó và nói khẽ:

"Ánh nắng của anh."

Gia Lâm với Yến Nhi và ông chủ Đào vỗ tay ủng hộ. Chỉ có nó là quay mặt qua chỗ khác, không thèm nhìn anh. Âm nhạc của sân khấu nhẹ nhàng lên và Văn Thiện bắt đầu cất tiếng hát của mình:

"Từ bao lâu nay anh cứ mãi cô đơn bơ vơ

Bao lâu rồi ai đâu hay

Ngày cứ thế trôi qua miên man

Riêng anh một mình nơi đây

Những phút giây trôi qua tầm tay

Chờ một ai đó đến bên anh

Lặng nghe những tâm tư này

Là tia nắng ấm

Là em đến bên anh.

Cho vui đi ưu phiền ngày hôm qua

Nhẹ nhàng xóa đi bao mây đen

vây quanh cuộc đời nơi anh

Phút giây anh mong đến tình yêu ấy

Giờ đây là em người anh mơ ước bao đêm

Sẽ luôn thật gần bên em

Sẽ luôn là vòng tay ấm êm

Sẽ luôn là người yêu em

Cùng em đi đến chân trời

Lắng nghe từng nhịp tim anh

Lắng nghe từng lời anh muốn nói

Vì em luôn đẹp nhất khi em cười

Vì em luôn là tia nắng trong anh

Không xa rời."

Giọng hát Văn Thiện vừa cất lên thì đã thu hút được tất cả ánh mắt của mọi người ở trong quán, mọi ánh mắt đều nhìn về phía anh. Giọng của anh vừa trầm ấm vừa ngọt ngào khiến người nghe phải mê say.

Văn Thiện đang hát trên sân khấu mà ánh mắt của anh luôn nhìn nó ở dưới, giống như anh đang hát cho một mình nó nghe. Anh muốn từng lời bài hát đều gửi đến nó. Từng lời, từng lời đều dành riêng cho nó, người con gái mà anh luôn yêu.

Nó nghe anh hát mà ngỡ ngàng, đây là lần đầu tiên nó nghe anh hát đấy. Những lời đồn ở trường học đúng thật là không sai, rất rất đúng. Anh hát thật sự rất hay, không hề thua kém những ca sĩ nổi tiếng.

Bài hát của Văn Thiện vừa kết thúc thì cả quán liền tràn đầy tiếng vỗ tay và lẫn những lời khen tặng:

"Hay quá."

"Tuyệt vời quá."

"Người đâu mà đẹp trai lại hát hay như thế?"

"Hát nữa đi, hay quá à."

Yến Nhi nhìn thấy khuôn mặt hài lòng của ông chủ Đào thì liền nghiêng đầu nói nhỏ với Gia Lâm:

"Em dám chắc anh Thiện sẽ được nhận."

Gia Lâm nhếch môi cười nhẹ:

"Xem như cậu ta có tài."

Yến Nhi nhìn Gia Lâm chăm chăm:

"Hình như có người đang ghen?"

Gia Lâm khoác vai Yến Nhi một cách tự nhiên:

"Anh đã có bạn gái xinh đẹp như em thì cần gì ghen với người khác nữa."

Yến Nhi vui vẻ xô nhẹ người con trai ra:

"Anh vừa ăn mặt ổng à sao lại ngọt quá thế?"

Văn Thiện vừa từ sân khấu bước xuống thì ông chủ Đào vui vẻ đứng dậy nói:

"Bắt đầu tối ngày mai cậu đến đây hát. Từ 7 giờ tới 22 giờ."

Văn Thiện vui mừng bắt tay với ông chủ Đào và nhẹ cúi đầu:

"Thành thật cảm ơn ông chủ. Con sẽ cố khiến quán mình đông khách hơn ạ."

Ông chủ Đào nhẹ gật đầu rồi quay sang Gia Lâm và nói:

"Mấy đứa cứ ngồi chơi tự nhiên nha, ta còn có chút việc bên trong."

Gia Lâm đứng dậy và nhẹ gật đầu:

"Dạ con cảm ơn ông chủ nhiều lắm."

Ông chủ Đào gật đầu và quay lưng đi. Gia Lâm bước đến vỗ vỗ vai Văn Thiện và nói khẽ:

"Cậu mau tìm cách làm em gái của tôi hết buồn đi...nếu không thì cậu không cần giả làm gấu để người ta đánh trút giận cũng bị đánh một trận đấy."

Văn Thiện nghe hiểu, ý của Gia Lâm chính là nếu anh cứ để nó buồn bã như vậy nữa thì Gia Lâm sẽ cho anh một trận. Gia Lâm đưa tay về phía Yến Nhi và nói:

"Nhi, anh đưa em về nhà trễ giờ rồi."

Yến Nhi đứng dậy nắm tay Gia Lâm và cùng với y quay lưng rời khỏi. Nó vội gọi theo:

"Anh hai, Yến Nhi, hai người đi đâu vậy?"

Nó đứng dậy tính đuổi theo nhưng bị Văn Thiện chặn đường lại. Anh nắm tay nó và hỏi khẽ:

"Em tính giận anh mãi sao?"

Nó giật mạnh tay Văn Thiện ra và quay lưng đi, chẳng nói một lời nào.

"Tiểu Yên. Tiểu Yên."

Văn Thiện nhanh đuổi theo. Dù nghe thấy anh gọi nhưng nó vẫn bước nhanh.

"Áaaa, đau quá."

Vừa ra khỏi cửa quán thì Văn Thiện ở phía sau bỗng thét lên. Nó vội xoay người lại nhìn thì thấy anh đang ngã một chân xuống và ôm bụng với vẻ mặt đau đớn.

"Anh Văn Thiện, anh bị sao vậy?"

Nó hoảng hốt chạy đỡ lấy anh và hỏi. Không biết có phải người đàn ông hôm qua đánh anh bị thương quá nặng nên giờ vẫn đau như thế này không? Văn Thiện bất ngờ ôm chặt lấy nó và khẽ nói:

"Anh biết em còn quan tâm anh mà... Anh xin lỗi em, Tiểu Yên. Anh biết mình sai rồi em hãy tha lỗi cho anh đi, được không?"

Nó khẽ nhủ mảy, anh dám gạt nó ư?

"Anh là đồ lừa gạt, buông em ra ngay."

Nó vùng vẫy, muốn xô Văn Thiện ra. Nhưng anh ôm nó quá chặt, không thể thoát ra được. Văn Thiện ôm chặt lấy nó hơn và nói khẽ:

"Anh xin hứa sau này sẽ không để mình bị thương khiến cho em phải lo lắng nữa đâu."

Nó thoáng ngạc nhiên, hoá ra anh cũng biết nó đang giận anh vì chuyện gì. Đúng vậy, nó giận không phải vì anh đã lớn tiếng với mình mà là nó giận bởi anh vì kiếm tiền để người ta đánh bị thương.

"Anh thành thật xin lỗi em mà Tiểu Yên."

Văn Thiện lại lên tiếng năn nỉ. Nó khẽ thở dài:

"Được, em không giận anh nữa. Chúng ta mau đứng dậy đi, cứ thế này ở trước cửa quán người ta mãi thì kỳ lắm."

Văn Thiện khẽ bật cười, cuối cùng thì nó cũng hết giận anh rồi. Anh nhẹ nhàng đỡ nó đứng dậy và chở nó về nhà.

*****Hết chương 61*****

Đọc tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ký Úc Học Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Qua mỹ du học

Hôm nay tụi nó vừa đến trường học thì gặp ngay Thanh Hiền ở trước cổng. Tụi nó tính mặc kệ ả ta, bước thẳng vào trường. Nhưng ả ta lại lên tiếng hỏi:

"Văn Thiện, chúng ta nói chuyện chút được không?"

Hạ Vy và nó nhìn nhau, ả ta lại muốn giờ trò gì đây? Văn Thiện không thèm nhìn Thanh Hiền lấy một cái, cứ lạnh lùng nói:

"Tôi và cô chẳng có chuyện gì để nói với nhau cả."

Thanh Hiền bước nhanh đến xô nó đang đứng bên cạnh qua chỗ khác và lớn tiếng nói:

"Anh không có nhưng tôi có. Chúng ta hãy nói chuyện với nhau chút đi."

Vì Thanh Hiền xô ra bất ngờ nên nó bị mất thăng bằng muốn té ngã. Nhưng may là Hạ Vy phản ứng nhanh, chạy đến ôm đôi vai của nó mà kéo lại:

"Mày có sao không?"

Nó thở ra và lắc đầu. Văn Thiện nhìn Thanh Hiền với ánh mắt tức giận:

"Thanh Hiền, cô đang làm quái quỷ gì vậy hả? Lại xô mạnh Tiểu Yến như vậy chứ?"

Nó vội bước đến lay lay tay Văn Thiện và nói:

"Anh đừng hung dữ như vậy mà... Chị Hiền đâu có cố ý."

Hạ Vy đứng bên cạnh nghe mà muốn đánh nó một trận ghê, sao nó ngốc dữ vậy trời? Thanh Hiền ả ta mà không cố ý thì trời sập đó. Văn Thiện nắm tay nó và nói:

"Chúng ta vào trường đi, đừng để ý đến cô ta."

Nói xong anh kéo nó đi. Nhưng Thanh Hiền bước nhanh chặn đường hai người lại:

"Văn Thiện, xem như tôi xin anh đi...chỉ 20 phút thôi."

Nó nhìn thấy ánh mắt của Thanh Hiền hôm nay rất buồn, chẳng hề tà ác như mỗi lần. Nó lại lay lay tay Văn Thiện và nói:

"Anh Văn Thiện, hay là anh nói chuyện với chị Hiền đi. Biết đâu chị ấy có chuyện quan trọng thật thì sao?"

Văn Thiện nhìn nó mà miễn cưỡng gật đầu:

"Thôi được. Vậy em lên lớp đi nhé."

Nó vui vẻ gật đầu và bước đi. Lúc Hạ Vy đi ngang qua thì Văn Thiện nói khẽ:

"Nhờ em bảo vệ Tiểu Yến nhé."

Hạ Vy vừa bước đi vừa nhẹ gật đầu:

"Anh cũng nên cẩn thận."

Hai người chính là nghi ngờ Thanh Hiền đang có kế hoạch gì đó, chứ không phải đơn giản chỉ muốn nói chuyện. Mà dù như thế nào vẫn nên cẩn thận sẽ tốt hơn.

...

Những cơn gió nhỏ thổi ngang qua mang theo mùi hương cỏ non khiến bầu không khí buổi sáng càng dễ chịu hơn. Văn Thiện đang đứng quay lưng với Thanh Hiền, anh thật sự không muốn đối diện với ả ta. Anh dùng giọng lạnh nói:

"Có chuyện gì thì cô nói nhanh đi."

Ánh mắt của Thanh Hiền lúc này trông rất buồn, ả ta hỏi khẽ:

"Văn Thiện, tôi hỏi anh...từ trước tới giờ anh đã từng thích tôi chưa? Dù chỉ thoáng qua thôi..."

Văn Thiện hơi ngạc nhiên nhưng rồi vẫn lạnh lùng trả lời:

"Chưa bao giờ."

Đôi mắt xinh đẹp của Thanh Hiền lúc này xuất hiện một màn hơi nước mong manh. ả ta nhìn Văn Thiện và nói khẽ:

"Tôi đã yêu thích anh từ ngày anh được chuyển đến trường này... mỗi ngày tôi đều dõi theo anh...cứ ngắm nhìn anh mãi mà không biết chán là gì."

Thanh Hiền khẽ rơi nước mắt và nghẹn ngào nói tiếp:

"Văn Thiện, anh có biết không? Thấy anh cười thì tôi cũng cười theo. Thấy anh nhíu mày một cái thì tôi sẽ không vui cả ngày. Những ngày tháng ấy tôi đã vì anh mà không thể làm chủ được cảm xúc của chính mình..."

Sự lạnh lùng mà Văn Thiện tỏa ra nãy giờ sau khi nghe xong những lời đó đã giảm đi một nửa, anh thật sự không nghĩ có một người con gái luôn dõi theo mình như thế.

Thanh Hiền bước đến gần người con trai thêm chút nữa và nghẹn ngào nói:

"Tôi đã lấy hết can đảm của mình để ngỏ lời với anh... Nhưng kết quả đã như thế nào cơ chứ?"

Nói đến đó nước mắt của Thanh Hiền tuôn rơi không ngừng. Văn Thiện khẽ thở dài, anh bỗng cảm thấy bản thân có lỗi vô cùng.

Lần đó Thanh Hiền đã đứng giữa lớp bày tỏ tình cảm của mình với Văn Thiện một cách hết sức chân thành. Nhưng chỉ nhận lại một câu thờ ơ của anh:

"Tôi và cô có quen biết nhau sao?"

Thanh Hiền lúc đó không hiểu sao cảm thấy tổn thương trước câu hỏi ấy của Văn Thiện vô cùng. Ừ cũng đúng, từ ngày anh đặt chân vào trường Thanh Quy này thì ả ta đã yêu thích anh và dõi theo anh mỗi ngày. Không chỉ vậy ả ta với anh còn học cùng lớp, thậm chí là hành thích học tập của hai người cũng luôn kề bên nhau nữa.

Vậy mà cái tên "Triệu Thanh Hiền" lại không chút ấn tượng với anh. Bộ ả ta là con vịt xấu xí sao? Đâu có phải, ả ta cũng được xem là một hotgirl trong trường giống Hạ Vy mà. Tại sao Văn Thiện anh lại chẳng biết gì về ả ta?

Văn Thiện lúc đó cũng giống bây giờ, vừa học vừa làm thêm. Thế nên anh ít để ý đến xung quanh mình có những gì và có những ai. Mỗi ngày đến trường anh chỉ lo học hành và dành chút thời gian ra chơi đàn Piano mà thôi. Chính vì như thế anh đã vô tâm với tất cả các người con gái thích mình...

Bây giờ nhớ lại những chuyện đó Văn Thiện hơi tự trách bản thân, sao lại vô tâm đến vậy chứ? Giá mà anh lựa lời từ chối Thanh Hiền đàng hoàng hơn chút thì có lẽ đã không xảy nhiều chuyện như thế này rồi.

"Tôi xin lỗi cô, lúc đó tôi thật sự không cố ý làm tổn thương cô đâu." - Văn Thiện bỗng lên tiếng nói.

Thanh Hiền nghe mà lòng đầy đau buồn nhiều hơn, anh không cố ý nhưng anh đã thật sự làm ả ta bị tổn thương. ả ta đột nhiên ôm lấy Văn Thiện từ phía sau và nghẹn ngào nói:

"Em yêu anh... Em thật sự rất yêu anh mà."

Văn Thiện giật mình và vội gỡ tay Thanh Hiền ra khỏi người mình:

"Thanh Hiền, cô đang làm gì thế hả?"

Yêu một người và mong được yêu rồi cuộc có gì sai? Tại sao Thanh Hiền ả ta cứ bị người ta từ chối mãi thế?

...

Thật ra từng cử chỉ của Văn Thiện và Thanh Hiền ở dưới sân cỏ này giờ Tiểu Yến nó đã nhìn thấy tất cả từ khung cửa sổ trong lớp. Nhìn thấy ngay cả cảnh Thanh Hiền đang ôm chặt Văn Thiện không chịu buông.

Lúc này nó tính mở cửa sổ ra cho mát thôi nhưng lại vô tình nhìn Văn Thiện và Thanh Hiền đang đứng nói chuyện. Vừa thấy Thanh Hiền ôm lấy Văn Thiện thì không hiểu tại sao trong lòng nó rất khó chịu.

Đôi mắt của nó từ từ khép lại, trông rất buồn. Thật ra nó bị làm sao thế này? Tại sao lại khó chịu trong lòng chứ? Chính nó là người kêu Văn Thiện phải nói chuyện với ả ta cơ mà. Nhưng thành thật mà nói thì có ai không khó chịu khi nhìn người con gái xinh đẹp khác ôm lấy người yêu của mình cơ chứ.

Hạ Vy nhận thấy sắc mặt của nó có biểu hiện lạ nên lên tiếng hỏi:

"Mấy sao vậy Tiểu Yến?"

Nó khẽ giật mình quay qua nhìn Hạ Vy và nhẹ lắc đầu:

"À không có gì..."

Rồi nó về chỗ ngồi của mình, bên cạnh Hạ Vy. Nó nên tin tưởng Văn Thiện sẽ giải quyết tốt chuyện tình cảm với Thanh Hiền.

...

Ở dưới sân cỏ Thanh Hiền vẫn ôm chặt Văn Thiện, không chịu buông. Còn Văn Thiện thì cố gỡ tay ả ta ra khỏi người mình:

"Thanh Hiền, mau buông tôi đi."

Thanh Hiền vẫn không chịu buông anh ra và nghẹn ngào nói:

"Cha mẹ em bắt ép em qua Mỹ du học..."

Văn Thiện thoáng ngạc nhiên. Thanh Hiền càng lúc càng ôm chặt anh hơn:

"Văn Thiện à anh giữ em lại đi, được không? Chỉ cần anh nói một câu thôi em sẽ không đi đâu hết."

Văn Thiện thở dài và buồn bã nói:

"Thanh Hiền...tôi cảm ơn cô vì đã dành tình cảm cho tôi bấy lâu... Nhưng người tôi yêu chính là Tiểu Yến...chứ không phải là cô..."

Vòng tay Thanh Hiền đã buông lỏng ra một chút. À ta tự hỏi, mình có gì không bằng nó tại sao anh lại chọn nó chứ? Văn Thiện nhẹ nhàng gỡ tay Thanh Hiền ra và xoay người lại đối diện với à ta:

"Đi du học cũng rất tốt mà, sẽ có tương lai hơn."

Khuôn mặt xinh đẹp của Thanh Hiền không biết từ bao giờ đã đầy nước mắt. À ta không hiểu, thật sự không hiểu. Tại sao người con trai này có thể khiến cho à ta thấy đau lòng như thế này?

Thanh Hiền nhìn Văn Thiện mà rơi nước mắt:

"Tạm biệt..."

À ta bước lùi về phía sau vài bước rồi quay lưng đi, mỗi một bước là những giọt nước mắt đau buồn tuôn rơi không ngừng. "Diệp Văn Thiện" cái tên này có lẽ từ hôm nay à ta phải tập quên thật rồi...

Thanh Hiền khẽ cười, kể từ nay à ta không thể theo đuổi tình yêu này nữa. Có phải anh sẽ hạnh phúc hơn khi à ta không còn xuất hiện trước mặt anh và không còn có thể phá hoại tình yêu ngọt ngào của anh với người con gái tên "Trần Tiểu Yến" kia nữa?

Văn Thiện đứng yên nhìn Thanh Hiền đau buồn bước đi, anh có thể cảm nhận được mỗi bước của người con gái này đều rất đau buồn... Dù anh cảm thấy bản thân mình có lỗi với Thanh Hiền như thế nào thì anh cũng không thể giữ à ta ở lại được. Vì người mà anh yêu thương và muốn bên cạnh chính là Tiểu Yến nó chứ chẳng phải à ta.

Mà thôi để Thanh Hiền qua nước ngoài du học biết đâu lại tốt cho tất cả mọi người. À ta không cần giành giật tình yêu của Văn Thiện mà biến bản thân càng ngày càng xấu xa hơn. Tiểu Yến nó sẽ không còn gặp rắc rối như trước nữa. Và Văn Thiện anh cũng không cần phải chán ghét Thanh Hiền thêm

*****Hết chương 62*****

Đọc tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ước Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Tao từ chối đề nghị này

Thời gian trôi qua là nhanh hay là chậm đều không quan trọng, mà quan trọng nằm ở mỗi người có biết trân trọng không thôi. Nếu chúng ta biết trân trọng từng giây từng phút bên những người mình yêu thương thì dù chỉ một thời gian rất ngắn thôi cũng đã đẹp cả đời người rồi.

Khoảng thời gian này ở trường học Thanh Quy rất bình yên, ai nấy cũng vui vẻ bên cạnh bạn bè và hạnh phúc ở bên người mà mình yêu thương.

Từ ngày Thanh Hiền thôi học để sang qua Mỹ theo ý cha mẹ của mình thì Văn Thiện với Tiểu Yến nó cảm thấy thoải mái hơn, càng ngày càng ngọt ngào.

Hôm nay vừa tan học thì nó đã nhờ Văn Thiện chở đến nhà sách ngay, không cho Hạ Vy và Khánh Nghĩa đi cùng. Vừa bước vào nhà sách thì Văn Thiện đã lên tiếng hỏi:

"Sao tự nhiên hôm nay em lại muốn đây?"

Theo anh biết thì người yêu của mình đâu có mê sách đâu nhỉ? Nó vừa đi vừa nhìn xung quanh:

"Em muốn tìm quà sinh nhật cho Hạ Vy."

Văn Thiện đi theo nó và hỏi:

"Sinh nhật của Vy là khi nào?"

Những ngón tay thon dài của nó chạm nhẹ các quả cầu tuyết trên kệ, ánh mắt thì đầy niềm vui. Hình như là nó rất thích những quả cầu xinh xinh ấy thì phải?

Người luôn tinh ý như Văn Thiện cũng nhận ra điều đó, anh nhìn kĩ lại. Mấy quả cầu tuyết đứng rất đẹp, ở trong có hai con gấu vàng nhỏ ngồi bên nhau

và những bông tuyết trắng.

Đang ngắm nhìn xung quanh nhà sách thì nó chợt nhớ ra câu hỏi của Văn Thiện lúc nãy liền quay qua cười nói:

"Sinh nhật của Vy là ngày mốt, sẽ tổ chức ở nhà em đây."

Văn Thiện bước đến gần và nắm tay nó:

"Tuần sau là sinh nhật của em, phải không?"

Nó chớp chớp mắt:

"Ủa sao anh biết hay vậy?"

Văn Thiện đưa tay vén gọn lại vài sợi tóc giúp nó:

"Em là người yêu của anh mà, làm sao không biết được chứ?"

Nghe xong nó tỏ ra u buồn:

"Nhưng em lại không biết sinh nhật của anh..."

Văn Thiện nắm tay nó bước đi và cười nói:

"Cả anh còn không biết nữa á, huống chi là em."

Nó ngạc nhiên hỏi:

"Là sao? Anh cũng không biết sinh nhật của mình là ngày nào luôn hả?"

Văn Thiện nhẹ gật đầu:

"Anh cũng không biết sao nữa. Nhưng mọi người trong nhà chẳng ai biết sinh nhật của anh là ngày nào, cả trong giấy tờ cũng không có nữa."

Nó nghe xong liền buồn bã, sao có thể như vậy được chứ? Chắc từ nhỏ tới lớn anh tủi thân lắm mỗi khi nhìn thấy người ta tổ chức sinh nhật? Nó bỗng muốn làm gì đó cho anh, có thể khiến anh hạnh phúc. Nhưng làm gì đây???

...

Sau cả tiếng đồng hồ thì cuối cùng nó cũng chọn được món quà ăn ý nhất để tặng cô bạn thân Hạ Vy của mình. Đang chuẩn bị về thì nó lại vô tình nhìn thấy cuốn truyện ngôn tình "Yêu Em Từ Cái Nhìn Đầu Tiên" của tác giả Cổ Mạn. Truyện ngôn tình này được nhiều người yêu thích lắm. Cả nó cũng thích cuốn truyện này, nội dung rất ngọt ngào.

Hình như sáng nay ở trong lớp Yến Nhi có nói cuốn truyện này đã bị đưa cháu ném vào chậu nước rồi. Nếu nó mua tặng thì chắc Yến Nhi sẽ vui lắm đây. Nghĩ thế, nó quyết định mua cuốn truyện ngôn tình này.

Nhưng khi bàn tay nó vừa chạm tới thì vừa lúc đó có một bàn tay khác cầm lấy cuốn truyện. Nó liền ngẩng mặt lên nhìn rồi thoáng ngạc nhiên. Vì trước mặt nó là một người quen - Mỹ Ngân, bạn học thích gây sự với tụi nó trước giờ.

"Tiểu Yến..." - Mỹ Ngân cũng ngạc nhiên.

Vừa nhìn thấy Mỹ Ngân thì phản ứng đầu tiên của Văn Thiện là kéo nó ra sau lưng mình, sợ ả sẽ làm hại nó.

Thấy phản ứng của Văn Thiện như vậy Mỹ Ngân cũng không bất ngờ gì, ai kêu trước đây ả làm nhiều trò xấu với mọi người quá chứ?

"Tiểu Yến, chúng ta tìm quán nước nào đó nói chuyện chút nha." - Mỹ Ngân hít thở thật sâu rồi mở lời.

Văn Thiện quay lại nhìn nó và nhẹ lắc đầu, ý muốn nói là không nên nhận lời.

"Được." - Nó mỉm cười.

Văn Thiện khề thờ dài, anh không biết nên nói nó quá hiền lành hay nên nói nó quá ngốc nghếch đây. Với một người luôn gây sự với mình như Mỹ Ngân mà nó còn vui vẻ cười nói như vậy nữa.

...

Văn Thiện và nó với Mỹ Ngân đến một quán cà phê nhỏ gần nhà sách để nói chuyện. Sau khi chủ quán bung nước uống ra xong thì Mỹ Ngân lên tiếng:

"Tiểu Yến, tao có một thắc mắc muốn hỏi mày."

Nó khẽ gật đầu:

"Mày cứ hỏi đi."

Mỹ Ngân nhìn thẳng vào mắt nó:

"Lần trước khi có người muốn bắt chị Hiền và tao đi tại sao tụi mày lại ra tay giúp đỡ?"

Lần trước là khi người Sói bên hội Evil bỗng nhiên xuất hiện trước cổng trường học muốn bắt Thanh Hiền và Mỹ Ngân đi. Nhìn thấy như vậy tụi nó không chút suy nghĩ gì thì đã ra tay giải cứu.

Còn lí do gì mà người Sói muốn bắt hai ả thì tới giờ vẫn chưa ai biết.

Nó nghiêng đầu cười nhẹ:

"Thấy bạn bè gặp nguy hiểm mà kêu tao khoanh tay đứng nhìn thì tao không làm được đâu."

"Bạn bè?" - Mỹ Ngân thoáng ngạc nhiên.

Nó vẫn giữ nụ cười vô tư trên môi:

"Chúng ta học cùng trường còn cùng lớp nữa nếu không phải là bạn bè thì chẳng lẽ là kẻ thù sao?"

Nghe xong Mỹ Ngân cảm thấy hơi cảm động, ả cảm động thật đấy. Không ngờ trước giờ ả với Thanh Hiền luôn nghĩ cách hại tụi nó, mà nó lại không hề xem ả là kẻ thù của mình.

"Dù sao thì tao cũng thật lòng cảm ơn mày." - Mỹ Ngân nhìn nó mà nói khẽ.

Văn Thiện và nó hơi ngạc nhiên khi nghe những lời đó của Mỹ Ngân, nhất là hai chữ "thật lòng" kia.

Văn Thiện cảm ly cà phê sữa đá lên và hỏi:

"Thanh Hiền đã qua Mỹ thật sao?"

"Anh là đang nghi ngờ chị Hiền?" - Mỹ Ngân dùng ánh mắt tức giận Văn Thiện.

Thấy bầu không khí bắt đầu căng thẳng thì nó liền lên tiếng giải thích:

"Anh Văn Thiện không có ý đó đâu, anh ấy chỉ quan tâm chị Hiền thôi."

Quan tâm ư? Mỹ Ngân nhếch cười trêu chọc, Văn Thiện anh cũng quan tâm đến người con gái đã yêu mình mấy lâu nay sao? Nếu như anh có quan tâm, dù chỉ một chút thôi thì chị Hiền của ả đâu có cần đau buồn mà rời khỏi Việt Nam như thế này đâu chứ?

Thanh Hiền tuy không được tốt bụng, hay bày mưu tính kế hại người khác. Nhưng tình cảm của ả ta dành tặng cho Văn Thiện lại luôn thật lòng. Điều đó Mỹ Ngân nhìn thấy rất rõ.

Oán trách thì tất nhiên Mỹ Ngân ả phải oán trách Văn Thiện, cũng tại anh mà bây giờ ả chẳng còn bạn thân, chẳng còn ai chia sẻ vui buồn cùng với ả nữa rồi.

"Mỹ Ngân..." - Nó gọi khẽ.

Mỹ Ngân ngược mắt nhìn nó:

"Có chuyện gì?"

Ánh mắt của nó lúc này rất chân thành:

"Chúng ta làm bạn tốt của nhau nhé?"

Mỹ Ngân và Văn Thiện thoáng ngạc nhiên, họ không nghe lầm đó chứ? Mỹ Ngân vừa lắc đầu vừa mỉm cười:

"Xin lỗi, tao từ chối đề nghị này..."

Ả chậm rãi đứng lên và nói tiếp lời:

"Vi dù là vô tình hay là cố tình thì hai người cũng đã thật sự làm chị Hiền tổn thương rất nhiều... Chị ấy là bạn thân của tôi từ nhỏ, nếu giờ tôi làm bạn tốt

với hai người thì xem như tôi đã phản bội chị ấy rồi... Điều mà tôi có thể hứa, từ nay tôi sẽ không bao giờ gây sự với mọi người nữa."

Vừa dứt câu thì Mỹ Ngân liền bước nhanh đi, không để ai kịp nói gì nữa. Văn Thiện và nó ngồi yên nhìn theo Mỹ Ngân mà trong lòng đầy cảm xúc.

Nó cảm thấy Mỹ Ngân đúng là một người trọng tình nghĩa. Vì người bạn thân như Thanh Hiền mà đồng ý làm tất cả, quả thật là một điều không phải dễ dàng.

Văn Thiện khẽ ngược mắt lên nhìn trời, bầu trời xanh mây trắng xinh đẹp như vậy. Nhưng sao trong lòng anh lại lắm nhiều buồn phiền đến thế chứ?

Thanh Hiền với Mỹ Ngân từ nay đã không thể và không còn lí do để phá hoại tình cảm của Văn Thiện với nó nữa, cả hai có thể bình yên bên cạnh nhau. Nhưng liệu còn có sóng gió gì đang chờ anh với nó ở phía trước nữa hay không? Chẳng ai biết trước, chẳng một ai đoán trước được...

*****Hết chương 63*****

Mời mọi người hãy đón đọc tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Đánh nhau

Cô bạn có đôi mắt chim bồ câu xinh đẹp- Yến Nhi đang ngồi lướt điện thoại một mình ở trong lớp thì cuốn truyện ngôn tình "Yêu em từ cái nhìn đầu tiên" của tác giả Cổ Mạn bỗng nhiên xuất hiện trước mặt và kèm theo một câu nói vui vẻ:

"Tặng mày nè!"

Yến Nhi thoáng ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Tiểu Yến nó đang đứng cầm cuốn truyện ngôn tình với nụ cười thật tươi. Nó nghiêng đầu nhìn và hỏi:

"Sao? Mày không lấy hả?"

Nghe vậy Yến Nhi đứng dậy ôm lấy cuốn truyện ngay lập tức, sao lại không lấy được chứ? Cô ấy yêu ngôn tình nhất trên đời này mà. Nó nhìn và cười vui, biết ngay cô ấy chắc chắn sẽ nhận lấy. Yến Nhi thắc mắc hỏi:

"Sao tự nhiên lại tặng tao?"

Nó vẫn cười nói vui vẻ:

"Hôm qua nghe mày khóc lóc vì cuốn truyện này bị đứa cháu ném vào chậu nước và đúng lúc tao đến nhà sách thấy nên mua tặng mày thôi."

Yến Nhi nhìn và nói:

"Tao đâu có khóc lóc đâu...chỉ buồn chút thôi... Dù sao cũng cảm ơn mày nha."

Nó vui vẻ lắc đầu:

"Không có gì bạn yêu."

Yến Nhi nhìn xung quanh rồi hỏi:

"Úa Vy đâu rồi mày?"

Nó xoay người lại ngồi xuống và nói:

"Đang ngọt ngào với anh Nghĩa ở dưới căn teen kia."

Yến Nhi cũng ngồi xuống:

"Vậy sao mày lại không ngọt ngào với anh Thiện đi?"

Nó đẩy nhẹ vai Yến Nhi:

"Thôi mày đừng chọc ghẹo tao nữa. Đạo này anh Văn Thiện đến quán cà phê hát đến khuya luôn nên giờ phải tranh thủ học bài chút."

Yến Nhi nghe xong thì khẽ thờ dài, sao cô ấy cảm thấy số của Văn Thiện khổ quá vậy? Vì đã từng điều tra qua gia cảnh của Văn Thiện nên có lẽ Yến Nhi biết nhiều hơn nó, theo cô ấy biết thì anh ngay từ nhỏ đã đi làm thêm để có tiền đóng học phí rồi chứ không được thoải mái tư do giống như mọi người.

Lúc này bỗng có một học sinh nữ vội vã chạy vào nói lớn:

"Hotboy Thế Phong và bạn tôi đang đánh nhau với nhau ở sân cỏ kia."

Vừa nghe xong thì cả lớp liền ồn ào. Yến Nhi và nó khẽ nhíu mày, lại có chuyện gì nữa vậy trời. Nó biết cô bạn Yến Nhi không hề thích xem vào chuyện của người khác nên lên tiếng nói:

"Mày cứ ngồi đây đi để tao đi coi là chuyện gì"

"Mày nhớ cẩn thận đó." - Yến Nhi vội nói.

Nhưng nó đã chạy đi mất bóng rồi. Yến Nhi lắc đầu và khẽ thờ dài, nó lại lo chuyện bao đồng nữa. Thật không biết cái tính này đến bao giờ nó mới bỏ được đây.

...

Khi chạy xuống sân cỏ thì nó đã nhìn thấy Thế Phong với Quốc Trường đang đánh nhau rất dữ dội. Nó khẽ nhíu mày lại khi thấy trên tay Quốc Trường đang cầm khúc cây, hẳn ta lại tìm chuyện với Thế Phong nữa ư? Hẳn ta đúng là đáng ghét mà.

Nó cố xen vào đám đông và nói lớn:

"Hai anh đừng đánh nhau nữa. Mau dừng tay lại đi."

Hai người con trai kia hình như không nghe gì, họ cứ đánh nhau như cũ. Quốc Trường dùng khúc cây đánh về phía Thế Phong liên tục, không ngừng nghỉ. Ánh mắt hẳn ta đầy tức giận, giống như hẳn ta đang muốn ăn tươi nuốt sống Thế Phong.

Mọi người chỉ đứng xa nhìn thôi, chẳng dám đến ngăn cản. Nhưng Tiểu Yến nó lại ngóc nghếch chạy đến kéo Quốc Trường ra:

"Anh mau dừng tay lại đi, có nghe không?"

"Tiểu Yến..." - Thế Phong thoáng ngạc nhiên.

Sau khi thấy người đang lôi kéo mình chính là nó thì tức giận trong Quốc Trường lại tăng lên cấp độ, hẳn ta đẩy mạnh nó ra xa. Cứ thế nó đã theo sức đẩy mà té ngã, cánh tay trắng mịn đập mạnh xuống sân cỏ khô cứng. Quốc Trường cầm chặt khúc cây và quát lên:

"Tất cả mọi chuyện đều tại cô. Hôm nay tôi sẽ cho cô một trận."

Rồi hẳn ta nhanh lao đến chỗ nó với khúc cây. Khỏi nghĩ thì mọi người cũng biết hẳn ta muốn làm gì.

"TIỂU YẾN." - Thế Phong hoảng hốt hét lớn.

Cậu chạy nhanh đến, muốn cứu nó. Nhưng khoảng cách của cậu và nó lúc này khá xa, còn khúc cây trên tay Quốc Trường lại quá gần. Trong lúc nó với mọi người tưởng chuyện không cách nào đổi thay được thì có ai đó đã ôm lấy nó và đón nhận một cây vào lưng thật mạnh.

Nó khẽ mở mắt nhìn thì liền hoảng hốt:

"Anh Văn Thiện."

Phải, người đã ôm lấy nó chính là hotboy Văn Thiện chứ chẳng phải ai xa lạ. Đôi lồng mày thanh tú của Văn Thiện nhíu chặt lại, có vẻ lưng anh rất đau.

Thế Phong đã giữ chặt Quốc Trường lại rồi, không để hẳn ta nổi điên nữa. Thế Phong cũng ngạc nhiên khi nhìn thấy Văn Thiện, hình như anh luôn luôn bảo vệ được nó thì phải? Điểm này Thế Phong cậu quả thật không bằng anh...

Văn Thiện đỡ nó đứng dậy và cầm nhẹ tay nó lên:

"Tay em chảy máu rồi. Có đau lắm không?"

Cánh tay trắng mịn của nó bị trầy khá lớn, vết máu đỏ tươi trên làn da trắng nên trông thật chói mắt. Nó vội lắc đầu và lo lắng hỏi:

"Anh có sao không?"

Văn Thiện nhẹ lắc đầu và lấy khăn giấy ra cầm máu lại giúp nó. Thật sự mà nói, anh có thêm đề ý đến bản thân mình đâu. Anh lúc nào cũng lo cho nó đầu tiên.

Và nó cũng nhận ra điều đó. Có nhiều lúc muốn hỏi, nó đối với anh có thật quan trọng hơn bản thân anh không? Tại vì sao lúc nào anh cũng dùng thân mình che chở cho nó như vậy?

"Tiểu Yến, mày không sao chứ?" - Cô bạn xinh đẹp Huỳnh Thủy từ xa chạy đến hỏi.

Văn Thiện và Huỳnh Thủy đứng ra đang đọc sách ở thư viện mà nghe tin Quốc Trường lại tìm chuyện với Thế Phong nên cả hai liền chạy xuống. Nhưng không ngờ vừa xuống tới thì đã nhìn thấy cảnh Quốc Trường cầm khúc cây lao đến đánh nó. Thấy như vậy Văn Thiện không hề nghĩ gì thì đã liều mạng chạy đến ôm lấy nó.

Văn Thiện nhìn Huỳnh Thủy và nói khẽ:

"Thủy, em ở đây với Tiểu Yến."

Huỳnh Thủy cảm nhận được một sự lạnh lẽo từ người Văn Thiện tỏa ra, hình như anh đang rất tức giận thì phải? Nhỏ khẽ gật đầu:

"Vâng, em hiểu rồi."

Nhỏ nhanh kéo nó ra xa chút. Văn Thiện chậm rãi quay người đi, bước thẳng đến chỗ Quốc Trường. Anh vừa cởi áo khoác vestt xám của mình vừa nói:

"Phong, mày thả hấn ta ra đi."

Thế Phong khẽ nhúm mày lại:

"Mày muốn làm gì?"

Nó và Huỳnh Thủy với mọi người đều đang muốn biết Văn Thiện tính làm gì, không lẽ anh là đang muốn đánh Quốc Trường một trận sao?

Văn Thiện ném áo khoác qua một bên và nói:

"Tao kêu mày thả hấn ta ra."

"Anh Phong." - Huỳnh Thủy nhẹ gật đầu với ý muốn bảo Thế Phong hãy làm theo lời của Văn Thiện đi.

Vì nhỏ biết bây giờ anh đã thật sự nóng giận, nếu như Thế Phong muốn ngăn cản thì e rằng kẻ cả cậu, anh cũng ra tay. Huỳnh Thủy nhìn Quốc Trường và khẽ thở dài, đừng ai không đừng mà lại đụng đến Tiểu Yến nó. Hôm nay Văn Thiện mà không cho hấn ta một trận mới lạ đấy.

Thế Phong thả Quốc Trường ra và đứng qua một bên. Quốc Trường vẫn là ánh mắt đầy giận dữ, chưa biết sợ là gì Văn Thiện lạnh nhạt nói:

"Có chuyện gì thì hôm nay giải quyết một lần luôn đi."

Quốc Trường nhìn Văn Thiện và nắm chặt hai tay lại thành quả đấm đầy mạnh mẽ:

"Chủ ý rất hay đấy."

Rồi quả đấm của hấn ta lao thẳng đến Văn Thiện với tốc độ nhanh nhất. Mọi người đứng ở đó đều lo lắng, lo đại hotboy của họ sẽ bị thương. Huỳnh Thủy từ nãy giờ luôn giữ đôi vai nó, không để nó lại chạy đến chỗ nguy hiểm như mọi lần nữa...

*****Hết chương 64*****

Thật ra đã có chuyện gì mà khiến Quốc Trường giận dữ như vậy chứ? Và quả đấm của hấn ta có chạm tới nam chính của chúng ta được không đây? Câu trả lời sẽ có ở chương sau nên mọi người nhớ đón đọc tiếp nhé!

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Bị phạt

Tất cả mọi người rất lo lắng khi quả đấm của Quốc Trường đang lao đến thẳng Văn Thiện, quả đấm đã đến quá gần rồi. Nhưng sự lo lắng của mọi người đều vô ích, vì đại hotboy Văn Thiện đã nhanh lẹ tránh né các đòn đánh của Quốc Trường, không hề cho hấn ta chạm đến người mình. Lúc này Văn Thiện bắt đầu đánh trả, anh giữ tay Quốc Trường lại và tặng cho hấn ta hai quả đấm vào mặt rồi đưa chân đá vào bụng.

Quốc Trường theo sức đá của Văn Thiện mà văng ra xa và ngã xuống.

Tất cả mọi người đều bất ngờ, anh giỏi võ đến thế sao? Văn Thiện bước nhanh đến nắm cổ áo của Quốc Trường mà lôi lên:

"Quốc Trường, mày nghe rõ cho tao. Nếu mày còn dám đụng đến Tiểu Yến thêm một lần nữa thì tao nhất định sẽ đưa mày xuống địa ngục đây."

Từ lời nói tới ánh mắt của Văn Thiện đều hiện rõ một sự dứt khoát, nói được thì nhất định làm được. Quốc Trường vùng vẫy, cố gỡ tay Văn Thiện ra:

"Thằng chó, mau thả tao ra."

Nó khề nhừ mày tỏ ra khó chịu, hần ta có cần mắng khó nghe vậy không? Mắng người khác là chó, thế còn hần ta là gì? Đúng là quá đáng ghét mà.

"CÁC EM DỪNG TAY LẠI NGAY." - Một giọng đầy hung dữ bỗng vang lên.

Mọi người giật mình quay qua nhìn thì thấy thầy giáo Lý Hoàng đang bước đến. Tại nó khề thờ dài, sao hôm nay xui xẻo dữ vậy lại để ông thầy không biết đứng sai đó bất gặp. Văn Thiện đẩy nhẹ Quốc Trường ra và quay người lượn áo khoác của mình lên rồi bước nhanh đến bên cạnh nó.

"Anh không sao chứ?" - Nó lo lắng hỏi.

Văn Thiện khẽ lắc đầu:

"Anh không sao, em đừng lo."

Thầy Lý Hoàng bước đến đứng giữa đám đông, ông ta dùng giọng tức giận hỏi:

"Đã có chuyện gì? Sao lại đánh nhau ở trường học?"

Cả đám im ru luôn. Có vài người lên rồi khỏi, chẳng dám ở lại coi phim hay nữa. Thầy Lý Hoàng quát lên:

"Sao? Dám đánh nhau mà không dám trả lời hả?"

Quốc Trường lúc này giả vờ đáng thương nói:

"Thưa thầy, là Thế Phong và Văn Thiện cùng nhau đánh em đó. Nhờ thầy lấy lại công bằng giúp em ạ."

Nó thoáng ngạc nhiên, hần ta vừa nói cái gì vậy chứ? Nó tính bước ra giải thích nhưng Văn Thiện đã nhanh đưa tay ra ngăn nó lại, anh nhìn nó mà nhẹ lắc đầu. Ông thầy Lý Hoàng trước giờ không cần biết đúng sai, thích thế nào thì thế đó nên anh không muốn nó bị phạt đâu.

"Chính là Quốc Trường tìm chuyện trước ạ." - Mọi người bất bình cùng nhau lên tiếng.

Thầy Lý Hoàng nhìn xung quanh rồi nói:

"Văn Thiện, Thế Phong, Quốc Trường, ba em đều có lỗi nên cả ba phải bị phạt. Ngay bây giờ ba em đi dọn dẹp sạch nhà vệ sinh nam cho tôi."

"Vâng ạ." - Ba người con trai nhẹ gật đầu.

Rồi cả ba quay lưng đi cùng với thầy Lý Hoàng. Lúc đi ngang qua nó với Huỳnh Thủy thì Văn Thiện nói khẽ:

"Huỳnh Thủy, nhờ em đưa Tiểu Yến lên phòng Y Tế để xử lí vết thương nha."

Huỳnh Thủy nãy giờ vẫn khoác vai nó, vì sợ nó lại ngốc nghếch chạy đến chỗ nguy hiểm như mọi lần. Nghe Văn Thiện lên tiếng nhờ thì nhỏ nhẹ gật đầu:

"Vâng em biết rồi."

Phim hay đã không còn thì mọi người nhanh chóng rời khỏi. Nó khề nhừ mày lại, rốt cuộc đã có chuyện gì mà làm Quốc Trường bỗng nhiên nóng giận và tìm chuyện với Thế Phong như vậy chứ?

"Thủy, mày mau điều tra rõ chuyện này cho tao đi." - Nó lúc này bỗng dùng giọng điệu ra lệnh.

Huỳnh Thủy thoáng ngạc nhiên, bây giờ kể cả nó cũng tức giận luôn sao?

"Khỏi điều tra. Vì cái video này trên trang web của trường nè!" - Huỳnh Thủy đưa điện thoại đến trước mặt nó và nói.

Ở trước mặt nó lúc này là một video quay Thế Phong với Văn Thiện vu vơ hát cùng nhau một bài hát, còn có vài dòng chữ nữa. Ghi là:

"Anh Thiện và anh Phong hát hay hơn cấp lần nhóm hotboy cũ. Nhóm đó nên gỡ bỏ đi."

Xem xong nó tỏ ra bức tức, trang web của trường này chẳng nên có chút nào. Chỉ luôn khiến cho người gặp rắc rối thôi, chẳng giúp đỡ được gì.

...

Đang trong giờ học mà nó cứ nhìn ra cửa sổ như người mất hồn, chẳng hề tập trung vào những sách vở ở trước mặt mình. Hạ Vy ngồi bên cạnh vô tình quay qua trông thấy nó đang đờ người ra thì ngạc nhiên, ủa không phải trước giờ học môn văn nó luôn tập trung ư? Sao nay lại... À chắc nó đang lo lắng vì Văn Thiện bị phạt dọn dẹp nhà vệ sinh rồi.

"Tiểu Yến, em hãy đọc tiếp đoạn cuối đi." - Cô giáo Hoài Hương bỗng gọi.

Nhưng nó vẫn ngồi đờ người ra ở đó, hình như không nghe thấy. Trên bục giảng cô Hoài Hương lại lên tiếng gọi:

"Tiểu Yến."

Nó vẫn im lặng khiến cả lớp đều quay đầu nhìn, sao nó to gan vậy dám không trả lời cô giáo. Hạ Vy vỗ lên vai nó một cái:

"Tiểu Yến, cô giáo đang gọi kia."

Nó giật mình đứng dậy, khuôn mặt nó lúc này ngốc nghếch hết chỗ nói luôn.

"Cô gọi em à?" - Nó bối rối.

Cô Hoài Hương nhìn và nhỏ nhẹ nói:

"Cô bảo em đọc tiếp đoạn văn mà cô vừa đọc."

Nó hoá thành tượng đá, đọc tiếp là đoạn nào? Nãy giờ nghe thấy một câu chữ nào thì nó chết liền đó, bây giờ phải làm sao đây? Hạ Vy lúc này bỗng đưa tay lên và đứng dậy:

"Để em đọc tiếp nhé, được không cô?"

"Được, em đọc đi." - Cô Hoài Hương nhẹ gật đầu.

Nó chấp hai tay lại nhìn Hạ Vy và nói khẽ:

"Cảm ơn nhé bạn thân."

Hạ Vy chỉ liếc nhìn nó một cái rồi cầm sách lên và đọc lớn cho cả lớp cùng nghe. Nó ngồi xuống và thở ra nhẹ nhõm, tí chút nữa là chết rồi.

...

"RENGGGGGGGGG." - Tiếng chuông tan học cuối cùng vang lên.

Sau khi cô Hoài Hương bước ra khỏi lớp thì Huỳnh Thủy và Lùn vội chạy xuống bàn của nó với Hạ Vy. Cô bạn Yến Nhi cũng đi theo, chỉ không vội như hai người kia thôi.

"Tặng mày nè Vy." - Huỳnh Thủy với Lùn đưa đến trước mặt Hạ Vy hai hộp quà và đồng tâm nói.

Hạ Vy ngạc nhiên nhìn hai hộp quà trước mặt mình:

"Là ý gì?"

Lùn cười cười:

"Ngày mai là sinh nhật của mày mà tụi tao lại bận nên giờ tặng quà cho mày trước..."

Hạ Vy cầm lấy quà từ tay hai cô bạn của mình và hỏi:

"Mai là chủ nhật mà bận hả? Bận hẹn hò, phải không?"

Huỳnh Thủy với Lùn nở nụ cười thật tươi và nhẹ gật đầu. Hạ Vy mỉm cười:

"Tao cảm ơn tụi mày nhé."

Rồi cô nghiêng đầu nhìn Yến Nhi:

"Quà của mày đâu?"

Yến Nhi vui vẻ nói:

"Anh Lâm đã hẹn tao chiều mai đến ăn sinh nhật của mày rồi. Vậy sao phải tặng quà trước chứ?"

Hạ Vy vui vẻ gật đầu:

"Ok. Giờ chúng ta xuống căn teen ăn trưa đi."

Nó nhìn mọi người mà nói:

"Tao muốn đi xem thử tại người anh Văn Thiện giờ sao rồi. Tại mày cứ xuống căn teen ăn trưa đi."

Bốn cô bạn nghe xong liền nhủ mày nhìn nhau, mới tan học thì chắc ở nhà vệ sinh nhiều người lắm. Tại người Văn Thiện lại dọn dẹp ở nhà vệ sinh nam thì sao nó đến được chứ? Huỳnh Thủy bước tới khoác vai nó và cười nói:

"Chúng ta đi ăn trưa đi, rồi tao sẽ cùng với mày đi thăm anh Thiện và anh Phong nha."

Nhỏ không cho nó có cơ hội từ chối, trực tiếp kéo nó xuống căn teen ăn trưa luôn.

...

- 30 phút sau, ở nhà vệ sinh nam

Sau khi ăn trưa xong thì nó với Huỳnh Thủy mua ba chai nước đi đến nhà vệ sinh nam để xem thử Văn Thiện, Thế Phong, Quốc Trường đã dọn dẹp xong chưa.

Tại nó vừa bước vào thì đã nhìn thấy Văn Thiện và Thế Phong đang lau nhà, trên khuôn mặt hai người con trai đầy mồ hôi.

"Các anh nghỉ tay chút để uống nước đi." - Nó bước đến nói.

Văn Thiện vừa nhìn thấy nó thì vội lùi bước:

"Khoan đã Tiểu Yến, em đừng đến gần anh."

Nó khó hiểu nhìn Văn Thiện:

"Anh sao vậy?"

Văn Thiện vội lắc đầu:

"Người của anh giờ rất bẩn và rất hôi, em đứng xa anh chút đi."

Giờ nó mới để ý, cả người của Văn Thiện đều ướt. Huỳnh Thủy bước đến đưa chai nước lạnh cho Thế Phong và hỏi:

"Lại có chuyện gì nữa sao?"

Thế Phong nhận lấy chai nước lạnh từ tay cô bạn thân và gật đầu:

"Lúc này Trường đã lấy chậu nước ghé tạt thẳng vào Thiện rồi giả vờ không có ý."

Huỳnh Thủy và nó nghe xong liền nhủ mày, lại là hấn ta nữa. Nó bước nhanh đến nắm lấy cánh tay Văn Thiện và nhẹ lắc đầu:

"Em không để ý đâu. Anh uống nước đi."

Văn Thiện nở nụ cười hạnh phúc:

"Anh cảm ơn em."

Rồi anh uống một hơi hết chai nước luôn, anh thật sự rất khát.

"Râm!!!" - Một tiếng thật chói tai bỗng vang lên.

Mọi người quay lại nhìn thì thấy một cái chậu đang lăn qua lăn lại ở dưới đất và Quốc Trường hung hăng đứng đó. Thế Phong bức mình hỏi:

"Mày lại muốn gì đây? Bị phạt từ sáng giờ chưa đủ sao?"

Huỳnh Thủy bước nhanh kéo Thế Phong lại và lắc đầu:

"Thôi bỏ đi, đừng để ý đến loại người này nữa. Chúng ta về."

Lúc Huỳnh Thủy và Thế Phong với Văn Thiện tính quay lưng đi, rồi khỏi thì nó bỗng bước đến đối diện với Quốc Trường và đưa chai nước. Khuôn mặt dễ thương của nó lúc này đầy nghiêm túc:

"Quốc Trường, chuyện giữa ba anh cứ để vậy hoài không phải cách. Hiện giờ tôi có cách hay."

Mọi người nghe xong rất ngạc nhiên và đều tò mò, cách mà nó vừa nói thật ra là cách gì?

*****Hết chương 65*****

Đọc tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ký Úc Học Trò* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Chúng ta làm bạn nhé?

Hạnh phúc đôi khi rất đơn giản, chỉ đơn giản là được nấu những món ăn ngon và được nhìn thấy người ăn cười tươi. Hạnh phúc đôi khi chỉ cần được bên những người mà mình thương yêu và được đùa giỡn vui vẻ với nhau. Dù đơn giản như thế nhưng lại ít ai có thể chạm đến được.

Gia đình của nó cảm thấy thật may mắn khi chạm đến hai hạnh phúc ấy. Ông bà Trần mỗi ngày dùng tâm trạng vui vẻ nấu ăn, những vị khách đến ăn đều nở một nụ cười tươi trên môi. Hai anh em của nó đang chạy bàn giúp ba mẹ mình, lâu lâu lại chọc ghẹo nhau thật vui vẻ.

Quán ăn của gia đình nó lúc nào cũng khiến cho mọi người cảm thấy vui vẻ và ấm áp, cảm giác như đang ăn ở gia đình của mình. Thế nên quán thường rất đông khách, nhất là chủ nhật cuối tuần như hôm nay.

Khoảng 8 giờ mấy thì Văn Thiện chạy xe đạp đến, vì có hẹn với nó hôm qua. Anh xuống xe và bước vào quán, vừa thấy ba mẹ nó thì anh liền cúi đầu:

"Con chào hai bác ạ."

Bà Trần mỉm cười:

"À là Thiện đó hả?"

Ông Trần cũng mỉm cười:

"Con vào ăn sáng nhé?"

Văn Thiện vui vẻ lắc đầu:

"Dạ không cần, con đã ăn sáng ở nhà với bà nội rồi ạ."

Gia Lâm vừa mới bung món ăn cho khách xong quay người ra nói:

"Cậu đến tìm Tiểu Yến hả? Nó đang rửa chén, cậu ngồi chờ chút đi."

Nghe xong thì nụ cười trên môi Văn Thiện hơi mất tự nhiên:

"Tiểu Yến mà rửa chén hả?"

Ba người của gia đình họ Trần đều bật cười. Ông Trần vừa cười vừa nói:

"Con bé hay giúp nhà này có cơ hội mua chén mới lắm đấy."

"Mọi người đang nói xấu gì con đó?" - Nó ôm chồng chén từ trong bước ra hỏi.

Văn Thiện vừa nhìn thấy chồng chén trên tay nó thì vội chạy đến giúp đỡ:

"Cẩn thận đó. Anh không muốn chiều nay không chén để ăn sinh nhật của Vy đâu."

Gia Lâm cũng đến giúp và trêu chọc:

"Kể cả Thiện cũng biết mày đập hậu đến mức nào luôn kia."

Nó phỏng má nhìn Văn Thiện:

"Anh đã thấy em làm bẽ chén khi nào mà nói vậy?"

Văn Thiện đặt nhẹ chồng chén xuống bàn và cười nói:

"Anh đúng chưa thấy. Nhưng vừa nghe nói thôi."

Nó nghe xong liền liếc nhìn Gia Lâm:

"Có phải là anh hai đã nói xấu em với anh Văn Thiện không?"

Gia Lâm vừa lau khô chén vừa nói:

"Mày đừng có vu oan cho người tốt nha. Tại mày nổi tiếng quá thôi."

Nó hờn dỗi nói:

"Anh hai là người đáng ghét nhất trên đời này mới đúng đó."

Gia Lâm nhếch môi cười:

"Quá khen."

Ông bà Trần vừa làm công việc của mình vừa cười, bọn trẻ này thật hồn nhiên mà. Văn Thiện nhìn nó và cười nói:

"Thôi được rồi, đừng giỡn nữa. Sắp tới giờ rồi, chúng ta đi thôi."

Nó vừa cời tạp về ra vừa gật đầu:

"Ba mẹ, anh hai, con đi công việc chút nha."

Gia Lâm nhẹ gật đầu:

"Mau đi đi cô bé đậu hậu."

Trước khi đi thì Văn Thiện lễ phép cúi đầu chào gia đình:

"Con đi ạ."

Rồi anh lấy xe chở nó đi. Gia Lâm đứng nhìn theo, y cảm thấy Văn Thiện với nó cũng đẹp đôi quá chứ? Rồi y quay sang nhìn ba mẹ mình và lên tiếng hỏi:

"Ba mẹ cảm thấy Văn Thiện thế nào?"

Ông Trần ngược mắt lên nhìn và mỉm cười:

"Ta thấy thằng bé rất ngoan."

Bà Trần đưa nhìn Gia Lâm và hỏi:

"Tụi nó đang quen nhau, phải không?"

Gia Lâm nghe mẹ mình hỏi vậy hơi ngạc nhiên:

"Vậy mà mẹ cũng nhận ra nữa sao?"

Rồi y nhẹ gật đầu:

"Dạ phải, tụi nó quen nhau cũng nửa năm rồi ạ."

Ông bà Trần im lặng, không nói gì nữa. Họ nghĩ chuyện tình cảm nên để hai anh em nó tự mình quyết định, họ chẳng muốn xem vào. Lúc này cô bạn có đôi mắt chim bồ câu xinh đẹp - Yến Nhi chạy xe đạp đến, cô ấy cầm balô bước vào và lên tiếng nói:

"Con chào hai bác... Con đến tìm Tiểu Yến ạ."

Ông Trần mỉm cười thân thiện:

"Tiểu Yến không có ở nhà."

Yến Nhi khẽ nhủ mày, nó lại đi đâu mất nữa rồi. Cô ấy tính đến tìm nó để học bài cùng, ai ngờ đâu... Haizz, thiệt uổng công mà. Gia Lâm lúc này từ bên trong bước ra nói:

"Thiện mới đến chờ Tiểu Yến đi rồi Nhi. Em mau vào đây đi."

Yến Nhi liếc nhìn Gia Lâm và hỏi:

"Tiểu Yến không có ở nhà thì em vào làm gì?"

Gia Lâm bước nhanh đến kéo tay Yến Nhi và nói khẽ:

"Thì vào tập làm con dâu của nhà họ Trần."

Yến Nhi vội đưa mắt nhìn ông bà Trần, xem họ có phản ứng gì hay không? May mắn quá, họ đang bận rộn nên chẳng để ý.

"Anh đang nói bậy bạ gì vậy?" - Yến Nhi giận dỗi đánh vào ngực Gia Lâm một cái mạnh.

Gia Lâm cười nói một cách vui vẻ:

"Thôi em vào giúp anh đi, quán hôm nay đông khách lắm."

Rồi y kéo tay Yến Nhi đi vào, chẳng cho người con gái có cơ hội từ chối.

...

Văn Thiện đã chờ nó đến quán cà phê mà mình hát mỗi buổi tối. Thường ngày anh chỉ cần đến hát buổi tối thôi. Nhưng chủ nhật, nếu không bận gì thì anh sẽ đến hát cả ngày. Tại vì những người đến đây đều yêu cầu anh hát.

Văn Thiện và nó bước nhanh đến bàn mà có bốn người con trai đang ngồi chờ, đó chính là nhóm hotboy trong trường học - Thế Phong, Quốc Trường, Trí Quang, Chế Linh. Hiện tại có năm hotboy khiến cho cả quán trở nên nổi bật và làm những khách nữ thét điên cuồng lên.

Ngay lúc này kẻ cả nó cũng muốn chảy máu cam luôn, ôi trời sao nó lại may mắn quá vậy? Được ngắm nhìn nhiều trai đẹp như thế này, dù có chảy máu cam đến chết thì nó cũng chịu nữa.

"Tiểu Yến." - Văn Thiện đen mặt khi nhìn thấy thái độ của nó như vậy.

"Hả?" - Nó giật mình.

Nhìn thấy mặt Văn Thiện đã đen lại thì biết anh đang ghen nên nó liền thu hồi ánh mắt trái tim của mình này giờ. Nó bối rối gãi tay vén nhẹ mái tóc trước của mình gọn lại và cười nói:

"Xin lỗi, em đến trễ."

Thế Phong vui vẻ lắc đầu:

"Không sao. Em hẹn bọn anh đến đây làm gì vậy Tiểu Yến?"

Văn Thiện kéo ghế cho nó ngồi xuống rồi ngồi bên cạnh, chính anh cũng đang tò mò muốn biết nó hẹn mọi người đến đây làm gì. Nó nhìn mọi người và nói:

"Em hẹn các anh ra đến đây để hoá giải xích mích mấy lâu nay."

Đột nhiên nó quay sang nhìn Quốc Trường và nói:

"Quốc Trường, tôi không hiểu tại sao anh cứ xem anh Văn Thiện là kẻ thù như vậy. Anh Văn Thiện trước giờ đâu có làm gì anh đâu, đúng chứ?"

Văn Thiện và Thế Phong ngồi im lặng nhìn ngắm nó, cả hai đều cười mỉm. Không ngờ lúc giải quyết công việc thì nó lại nghiêm túc và bình tĩnh như thế này, không giống thường ngày, đầu hậu và ngốc nghếch. Thấy Quốc Trường im lặng thì nói lại lên tiếng nói:

"Nếu vì âm nhạc thì hoàn toàn không phải vấn đề, vì các anh thật sự có thể hợp tác mà."

Nó đưa tay về phía sân khấu và cười nói:

"Ngay bây giờ các anh hát cùng nhau một bài đi. XIN MỜI."

Năm hotboy thoáng ngạc nhiên, hát cùng nhau một bài sao? Văn Thiện với Thế Phong nhìn nhau mỉm cười, người con gái này lúc nào cũng làm cho họ phải bất ngờ hết. Thế Phong gật đầu:

"Tao thấy ý này rất đấy."

Văn Thiện nở một nụ cười tươi:

"Hay là chúng ta hát bài Và Tôi Cũng Yêu đi. Ai cũng thuộc bài đó mà, đúng không?"

Trí Quang với Chế Linh nhẹ gật đầu và làm động tác OK. Giờ chỉ còn một mình Quốc Trường vẫn ngồi yên ở đó, chưa có bất kì phản ứng nào. Năm ánh mắt cứ nhìn chăm chăm hấn ta, đầy mong chờ.

"Lên sân khấu." - Quốc Trường bỗng nhiên đứng dậy và đi.

Tụi nó ngạc nhiên nhìn nhau, rồi khẽ bật cười. Làm người ta hết hồn à, cứ tưởng hấn ta không chịu chứ?

Năm người con trai đã đứng trên sân khấu, trước bao nhiêu ánh mắt chờ mong. Sân khấu thường ngày nhìn rất giản đơn, không chút nổi bật nào. Nhưng hôm nay phải nói là như một lầu đài kim cương tỏa sáng rực rỡ, thật khiến mọi người chói mắt.

Văn Thiện đã ngồi trước Piano. Thế Phong thì cầm Violin lên. Quốc Trường cũng ngồi trước Drums. Còn hai người kia thì đứng hai bên phụ họa. Năm người con trai, ai nấy cũng sẵn sàng. Và rồi tiếng nhạc nhẹ nhàng đã bắt đầu. Tất cả mọi người ngồi yên thưởng thức một buổi âm nhạc thật hay.

...

Tôi yêu xem một cuốn truyện hay

Tiếng chim hót đầu ngày

Và yêu biển vắng

Tôi yêu ly cafe buổi sáng

Con đường ngập lá vàng...

Tôi yêu hương vị Tết ngày xưa

Mái tranh dưới hàng dừa

Và yêu trẻ thơ

Bữa cơm canh cà và điệu thuốc

Giấc ngủ không mộng mị

Và tôi cũng yêu em

Và tôi cũng yêu em

Và tôi cũng yêu em

Yêu em rộn ràng, yêu em nồng nàn...

Tôi yêu đi bộ dưới hàng cây

Đấu vui với bạn bè

Và ly rượu ngon

Tôi yêu quanh nhà nhiều cây lá

Tôi yêu những người già.

Tôi yêu những gì đến tự nhiên

Những câu nói thành thật

Và yêu ngày nắng

Tôi yêu mặc Jean và áo Trắng

Yêu trắng sáng ngày Rằm

Và tôi cũng yêu em

Và tôi cũng yêu em

Và tôi cũng yêu em

Yêu em rộn ràng, yêu em nồng nàn

Yêu em chứa chan....

...

Thật sự là hơn cả tuyệt vời luôn đấy. Nếu kêu tất cả mọi người đánh giá buổi ca nhạc này thì chắc chắn họ sẽ không nói gì mà chỉ đưa ngón tay cái lên thôi, tuyệt vời. Năm người mỗi giọng, nhẹ nhàng, tình cảm, ngọt ngào, trầm ấm. Và giai điệu của năm người như hoà làm một.

Phải chăng đây chính những người yêu âm nhạc thật sự? Thế nên đầu là lần đầu hát cùng nhau thì họ cũng chạm đến được hai chữ "Hoàn hảo".

Khi kết thúc bài hát thì ngay lập tức cả quán cà phê tràn đầy tiếng vỗ tay, bầu không khí tĩnh lặng hoàn toàn bị phá vỡ. Năm người con trai cũng bất ngờ với ở trước mặt mình, họ đã khiến cho nơi này bùng cháy sao?

Năm người con trai vui vẻ bước xuống sân khấu. Tiểu Yến nó vội chạy đến đưa điện thoại tới trước mặt Quốc Trường và nói:

"Anh xem nè! Tất cả mọi người đều rất thích."

Thật ra nãy giờ nó đã quay trực tiếp trên trang web của trường học. Lướt xem và lượt chia sẻ đã đến con số 1 triệu. Quá bất ngờ, ai nấy cũng không thể tin vào mắt mình. Nó nhìn Quốc Trường mà cười tươi:

"Anh sẽ không để mọi người thất vọng chứ?"

Trước mặt Quốc Trường lúc này là những bình luận mong chờ của tất cả mọi người trong trường học, họ mong muốn xem tiếp và nghe tiếp những giọng hát hay như thế này.

Văn Thiện lúc này đưa tay ra trước mặt Quốc Trường và chân thành nói:

"Chúng ta làm bạn nhé?"

Quốc Trường trả điện thoại lại cho nó và nhẹ gật đầu:

"Làm bạn thì làm bạn, ai sợ ai chứ?"

Tiếp theo đó là một cái bắt tay đầy mạnh mẽ giữa hai người con trai. Đám người Thế Phong và nó đều cười thật tươi, cuối cùng đã hoá giải hết xích mích rồi.

*****Hết chương 66*****

Quá dài rồi. □

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Một ngày hanh phúc

Chiều nay trên phố mọi người đều nhìn về một hướng với ánh mắt hiếu kỳ, bởi vì một người con gái đang khoác trên mình chiếc đầm da hội màu vàng kim sang trọng và mái tóc đen dài được vén gọn qua một bên, trông vừa xinh đẹp vừa cá tính. Nhưng lại đang ngồi trên xe đạp, nhìn không hợp chút nào hết.

Đó chính là hotgirl Hạ Vy, chứ chẳng phải ai xa lạ cả. Cô đang được Khánh Nghĩa chở đến nhà của Tiểu Yến nó để chúc mừng sinh nhật. Khánh Nghĩa lúc này nhẹ quay đầu nhìn người con gái ở phía sau và nói khẽ:

"Em cố chờ tới năm sau nhé."

Hạ Vy thắc mắc hỏi:

"Chờ tới năm sau làm gì?"

Khánh Nghĩa cười nói:

"Năm sau anh đủ 18 tuổi sẽ đi thi bằng lái xe hơi, rồi sau đó sẽ chở em đi khắp nơi mà không sợ ai ngấm nhìn."

Hạ Vy khẽ nghiêng đầu và hỏi:

"Anh bây giờ là đang ghen khi có nhiều người ngấm nhìn em đó hả?"

Khánh Nghĩa gật mạnh đầu:

"Chính xác rồi đấy. Chỉ có mình anh được ngấm nhìn em thôi."

Hạ Vy cười tươi:

"Nếu Tiểu Yến nghe được thì nhất định sẽ nói rằng anh đừng nằm mơ, Vy là của em."

Khánh Nghĩa khẽ bật cười, đứng rồi nó nhất định sẽ nói vậy. Haizz đứa em gái này thiệt tình, sao cứ giành giật người yêu của cậu hoài thế?

Cuối cùng đã đến nhà của nó sau quãng đường dài và thấy nó đang đứng chờ trước cửa. Hạ Vy nở khẽ một nụ cười, năm nào nó cũng đứng chờ cô như vậy. Hình như riết rồi thành thói quen luôn? Vừa thấy Khánh Nghĩa dừng xe lại thì nó liền cười tươi:

"Sinh nhật vui về nhé bạn thân."

Đi theo lời nói là một cái ôm thật ấm áp của nó dành tặng Hạ Vy.

"Này, năm nào cũng làm vậy mà không chán à?" - Hạ Vy vỗ vỗ lưng nó và cười đùa.

Nó nhẹ nhàng buông Hạ Vy ra và vui vẻ lắc đầu:

"Dù làm vậy cả đời này tao cũng không chán... vì là mày mà..."

Khánh Nghĩa cầm túi đồ trên xe xuống và khẽ thở, trời ơi người yêu của nhau vẫn chưa tình cảm và ngọt ngào bằng nó với Hạ Vy nữa.

Rồi cả ba cùng vào nhà. Hạ Vy nhìn thấy balô của Yến Nhi để trên bàn rồi liền lên tiếng hỏi:

"Yến Nhi đến rồi sao?"

Nó đang đi bên cạnh nghe hỏi vậy thì nhẹ gật đầu:

"Nhưng mày yên tâm đi, anh hai tao với Nhi mua đồ rồi."

Hạ Vy vội nói:

"Vậy tao lên phòng thay đồ trước nha."

Rồi cô quay qua lấy túi đồ trên tay Khánh Nghĩa và lên lầu. Lúc này Văn Thiện từ nhà sau bước ra, thấy Khánh Nghĩa thì liền cười nói:

"Đến rồi à?"

Anh ra tới thì khoác vai nó một cách tự nhiên. Khánh Nghĩa thấy có cơ hội thì lên tiếng trêu chọc ngay:

"Đang ở nhà Tiểu Yến đó, cứ ngọt ngào thêm đi."

Văn Thiện ôm nó từ sau lưng và nhìn Khánh Nghĩa mà cười nói:

"Hai bác đã lên lầu nghỉ ngơi rồi mày."

Khánh Nghĩa khẽ lắc đầu, thằng bạn này sao lúc nào cũng làm chói mắt cậu hết vậy? Lúc này Hạ Vy từ lầu trên bước xuống, tiếng bước chân khiến mọi người nhẹ nhàng quay qua. Woa, họ đang được nhìn thấy tiên nữ hạ trời?

Hạ Vy đang khoác trên người một chiếc đầm xoè màu xanh nước biển với mái tóc đen dài nhẹ nhàng bay trong gió. Và trên môi cô đang nở khẽ nụ cười, một nụ cười rất tươi. Nhìn cô lúc này thiệt xinh đẹp, giống như một tiên nữ xuống trần gian.

"Sao thế?" - Hạ Vy đứng trước mặt mọi người và hỏi.

Nó tinh nghịch chạy đến khoác vai Hạ Vy và cười nói:

"Tại mày xinh đẹp quá đó. Mà áo đầm này mày mới mua hả? Tao chưa thấy bao giờ."

Hạ Vy nhìn Khánh Nghĩa mà mỉm cười:

"Là quà của Nghĩa đã tặng tao đấy."

Nó quay sang nhìn Khánh Nghĩa với ánh mắt bất ngờ:

"Tối hôm nay em mới biết anh có mắt thẩm mỹ vậy luôn đó."

Khánh Nghĩa cười nói tự tin:

"Chứ sao, anh mà."

Văn Thiện và nó với Hạ Vy khẽ bật cười, mới khen một câu thôi mà cậu đã bay tới tận trời rồi. Khánh Nghĩa thật ra vui không phải được khen, cậu vui là vì Hạ Vy đang khoác trên người áo đầm mà đích thân cậu chọn và có vẻ cô rất thích.

"Mọi người đang nói chuyện gì mà vui quá vậy?" - Cô bạn Yến Nhi ôm hộp bánh kem từ bên ngoài bước vào hỏi.

Người đi phía sau chính là Gia Lâm, y nhìn Hạ Vy và nói:

"Giống như mỗi năm, quà của anh là bánh sinh nhật."

Hạ Vy gật đầu và cười nhẹ:

"Vâng em cảm ơn anh."

Yến Nhi nhìn và nói:

"Đừng đứng ở đây nói chuyện nữa, mau mau bắt đầu buổi tiệc đi. Bồn cô nương sắp đói chết rồi nè."

Nó vui vẻ gật đầu đồng tình:

"Tao thích những lời này của mày nhất đó Yến Nhi. Mau bắt đầu buổi tiệc thôi."

Rồi nó kéo tay Hạ Vy đi đến bàn đầy món ăn và giành chỗ ngồi bên cạnh cô luôn. Hôm nay nó không cho ai ngồi chỗ này đâu, vì nay là một ngày rất có ý nghĩa của nó với Hạ Vy mà. Khánh Nghĩa và Văn Thiện đều khẽ lắc đầu với sự tinh trẻ con của nó luôn.

"Chúc mừng sinh nhật Hạ Vy." - Cả đám đồng tâm nói lớn ngay sau khi Hạ Vy vừa thổi nến xong.

Tiếp theo là tiếng đưng ly và tiếng cười vui vẻ. Yến Nhi lấy hộp quà màu tím từ balô ra đưa đến trước mặt Hạ Vy và cười nói:

"HAPPYBIRTHDAY mày nhé."

Hạ Vy nhận lấy hộp quà từ tay Yến Nhi và nhẹ gật đầu:

"Tao cảm ơn mày nhiều nha."

Văn Thiện lấy hộp quà lớn màu đỏ ở sau lưng ra đưa đến trước mặt Hạ Vy và nói khẽ:

"Đây là quà của Tiểu Yến và anh cùng mua, chúc em sinh nhật vui vẻ."

Nhìn thấy hộp quà của nó và Văn Thiện mà mọi người tò mò, là cái gì mà lớn thế? Hạ Vy đưa hai tay nhận lấy hộp quà lớn và nói khẽ:

"Cảm ơn hai người nhé."

Nó ngồi bên cạnh nhìn Hạ Vy mà cười nói:

"Quà năm nay tao bảo đảm mày sẽ thích."

Hạ Vy nhìn nó với ánh mắt nghi ngờ:

"Thật không đó?"

Yến Nhi lên tiếng đề nghị:

"Hay là mày mở quà ra coi đi Vy."

Khánh Nghĩa vừa gật đầu vừa nói:

"Phải, mau mở quà coi thử đi."

Hạ Vy quay sang nhìn nó, ý muốn hỏi là cô có thể mở quà ra không? Nó nhẹ gật đầu:

"Mày cứ mở đi."

Hạ Vy vui vẻ mở quà ra coi, cô và mọi người đang rất tò mò đây. Giấy gói cuối cùng mở ra hết. Hoá ra là một hộp bút chì màu, ngoài hộp bằng gỗ tốt, bên trong thì đẹp hết chỗ chê luôn. Nhìn thấy hộp bút màu này thì mắt của Hạ Vy sáng rỡ như bầu trời đêm đầy sao.

Nó đưa tay lên chống cằm và hỏi:

"Thế nào? Mày thích, đúng chứ?"

Hạ Vy vừa gật đầu vừa cười tươi:

"Ừ tao rất thích món quà này, cảm ơn mày nhé Tiểu Yến. Tao sẽ dùng hộp bút màu này vẽ nên những thiết kế thời trang đẹp nhất."

Phải, ước của cô là làm một nhà thiết kế thời trang danh nhất ở nước Việt Nam này. Và nó tin cô sẽ biến ước mơ xinh đẹp đó trở thành hiện thực. Chợt, Hạ Vy nhớ gì đó liền quay lại lấy túi đồ đang để dưới chân mình lên và nói:

"Quà của mày nè."

Cô đưa đến trước mặt nó một hộp nhưng dài với nụ cười tươi trên môi. Yến Nhi và Văn Thiện thoáng ngạc nhiên, sao sinh nhật của Hạ Vy mà nó lại được tặng quà? Nó vừa nhận lấy quà vừa nói:

"Tao cứ tưởng mày lại quên rồi chứ."

Hạ Vy đánh nhẹ vào trán một cái:

"Quên để mày khóc ầm ĩ nữa à? Trời đất tao chẳng sợ, chỉ sợ mày thôi."

Nó cười rất tươi, tưởng chừng nó đang có cả giới thế này. Văn Thiện bỗng thấy Khánh Nghĩa nói rất đúng, cô bạn Hạ Vy đối với nó hơn tất cả mọi thứ trên đời này. Rất có thể anh cũng không quan trọng bằng cô trong lòng nó nữa đây. Yến Nhi lúc này lên tiếng hỏi:

"Này này, thật ra là sao vậy? Tại sao Vy lại phải tặng quà cho Yến chứ? Có ai có thể giải đáp thắc mắc này của tôi không?"

Nó nhìn sang Hạ Vy và hỏi:

"Tao kể cho Nhi biết được không?"

"Được, mày kể đi." - Hạ Vy vui vẻ gật đầu.

...

Sinh nhật 6 tuổi của Hạ Vy, cũng là ngày đầu tiên cô và nó gặp gỡ nhau. Hạ Vy còn nhớ rất rõ, năm ấy vì chán ghét buổi tiệc ồn ào ở nhà và những vị khách xa lạ không quen biết mà ba mẹ mình mời đến nên cô đã lén trốn ra ngoài.

Một mình cô buồn bã cứ đi lang thang trên phố, tới công viên từ lúc nào chẳng hay. Và cô đã vô tình trông thấy một cô bé khác hình như cùng tuổi với mình đang được anh trai dạy chạy xe đạp, nhìn cô bé ấy rất hồn nhiên.

Hạ Vy vốn dĩ là một người rất trầm tính và lười biếng tiếp xúc với người lạ nên chẳng để ý đến hai anh em kia, cứ ngồi im lặng một góc.

Hai anh em mà Hạ Vy nhìn thấy chính là Gia Lâm và nó, chứ chẳng phải ai xa lạ hết. Tập chạy xe một lúc thì nó đã ngồi nghỉ. Gia Lâm lúc đó cũng được 10 tuổi rồi nên biết cách chăm sóc đứa em gái mình, y đưa cho nó chai nước và một miếng bánh ngọt.

Lúc nó ngược lên uống nước thì lại vô tình nhìn thấy Hạ Vy đang ngồi một mình gần đó, trông rất buồn.

Hạ Vy đang cúi đầu thật thấp, để cho mái tóc dài che hết cảm xúc của mình. Lúc này bỗng nhiên miếng bánh ngọt xuất hiện trước mặt cô và kèm theo một giọng vui vẻ:

"Mình mời bạn ăn bánh ngọt nè. Ăn chút bánh ngọt tâm trạng sẽ vui hơn."

Hạ Vy thoáng ngạc nhiên ngẩng mặt lên. Hai ánh mắt đã chạm nhau giữa không trung, cảm giác vừa xa lạ vừa có chút gì đó thân quen. Cảm giác của cô

và nó giống như là duyên phận định mệnh vậy.

...

Câu chuyện bị đứt ngang ở đó, không ai kể tiếp nữa. Hình như nó và Hạ Vy muốn giữ bí mật ở đoạn sau thì phải? Yến Nhi lúc này liếc nhìn nó và hỏi:

"Mày có còn nhớ chúng ta gặp nhau là ngày nào không Tiểu Yên?"

Nó đang vui vẻ gấp đồ ăn đưa vào miệng, khi nghe hỏi vậy thì động tác liền đơ cứng lại... Rồi nó từ từ quay lại và buột miệng nói:

"Có trời... mới nhớ..."

"Trần Tiểu Yên." - Yến Nhi giả vờ giận dữ.

Nó khẽ đỏ mặt hỏi:

"Thôi thôi, đừng có nóng mà. Mày ăn thịt bò đi, ngon lắm."

Nó vừa nói vừa gấp đồ ăn vào chén của Yến Nhi, vẻ mặt của nó lúc này giống như một đứa trẻ vừa gây ra lỗi.

"Ngon thì mày tự ăn đi. Hừ."

"Thôi mà Yến Nhi xinh đẹp, đừng giận nữa."

Yến Nhi và nó, một người giận, một người dỗ, trông thật vui. Hạ Vy ngồi im lặng nhìn mà nở khẽ một nụ cười hạnh phúc. Phải, ở bên những người bạn này cô luôn thấy hạnh phúc. Cô khẽ nhìn xuống hộp quà màu hồng trên tay mình, đây là quà ngày kỷ niệm tình bạn mà nó mới vừa đưa.

Nhỏ bạn ngọc này, sao năm nào cũng tặng cô hai món quà như thế? Làm cô muốn quên mua quà cho nó cũng chẳng được, thiệt tình là cô không biết mình làm bạn với nó là may mắn hay xui xẻo nữa...

*****Hết chương 67*****

Đọc tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Hương vị ngọt ngào

Buổi tiệc sinh nhật của Hạ Vy kết thúc thì đã 6 giờ tối. Khánh Nghĩa và Gia Lâm đều đưa người yêu của mình về nhà, vì trời đã quá tối rồi. Lúc đi ra ngoài bỗng nhiên Gia Lâm đưa cho Yến Nhi một chiếc hộp nhỏ. Yến Nhi ngạc nhiên nhìn và hỏi:

"Giấy đây?"

Gia Lâm nói khẽ:

"Là quà của anh tặng em..."

Yến Nhi đưa ánh mắt khó hiểu nhìn Gia Lâm:

"Hôm nay là ngày gì mà anh tặng quà cho em?"

Gia Lâm khoác vai Yến Nhi và vừa bước đi vừa nói:

"Vì anh biết hôm nay Yến và Vy tặng quà cho nhau... sợ em buồn nên anh đã cố ý mua món quà nhỏ này."

Nghe xong thì Yến Nhi bất giác nở nụ cười hạnh phúc:

"Trời, em đâu phải là trẻ con, thấy người ta có quà mà buồn."

"Nếu em không thích thì thôi." - Gia Lâm giả vờ muốn lấy lại quà.

Yến Nhi vội giấu hộp quà ra sau lưng:

"Quà đã tặng người ta rồi không được lấy lại."

Gia Lâm khẽ bật cười:

"Em mở ra xem thử đi, có thích không?"

Yến Nhi nhẹ gạt đầu, rồi vui vẻ bật nắp hộp lên. Hoá ra là đôi bông tai ngọc trai nhỏ, trông rất dễ thương. Đôi môi Yến Nhi nở nụ cười vô cùng xinh đẹp:

"Woa dễ thương quá."

Rồi cô ấy ngước mắt nhìn người con trai ở trước mặt và trêu chọc:

"Thật không ngờ bằng bằng Gia Lâm anh lại có lúc chu đáo như vậy, biết nghĩ đến cảm giác của em."

Hai người bây giờ ra tới trước cửa nhà. Gia Lâm quay lại gõ vào trán người con gái một cái nhẹ:

"Anh dịu dàng với em như thế mà em vẫn gọi anh là bằng bằng, em coi được à?"

Yến Nhi vẫn giữ nụ cười tươi trên môi:

"Tại thường ngày mặt anh lạnh như băng mà."

Gia Lâm vừa dẫn xe đạp ra vừa nói:

"Em mau đeo bông tai đi, cho nữ tính chút."

Yến Nhi liếc nhìn:

"Anh bây giờ là đang chê em không nữ tính hả?"

Gia Lâm cười mỉm:

"Là em tự nói thôi đó."

Yến Nhi vừa ngồi lên xe đạp của mình vừa hờn dỗi nói:

"Hừ, ý của anh rõ ràng là vậy, còn chối. Em mặc kệ anh."

Vừa dứt lời thì cô ấy liền đạp xe đi, mặc kệ người con trai dám nói mình không nữ tính. Hừ cô ấy cũng nữ tính lắm bộ, tại y nhìn không ra thôi.

"Nè Yến Nhi, đợi anh với. Anh chỉ giỡn chơi thôi mà." - Gia Lâm vội đạp xe, đuổi theo.

Cứ thế mà hai người đạp xe song song nhau cả đoạn đường dài. Gia Lâm và Yến Nhi hay tranh cãi nhưng tuy nhiên tình cảm giữa hai người lại càng ngày càng tốt và trong lòng cả hai đều biết rõ đối phương quan tâm mình đến mức nào.

Tình yêu giản đơn như thế thôi đã quá đủ rồi, chứ Gia Lâm với Yến Nhi chẳng muốn gặp nhiều sóng gió như những bộ phim hay là nhiều đau thương như những truyện ngôn tình khiến người khác khóc hết nước mắt kia đâu. Họ chỉ mong muốn có thể vui vẻ bên cạnh nhau mãi như vậy thôi.

...

Hạ Vy đang được Khánh Nghĩa chở về nhà dưới bầu trời đầy sao, trông thật bình yên. Hạ Vy bất chợt nhẹ nhàng ôm lấy Khánh Nghĩa và nở khẽ nụ cười hạnh phúc. Khánh Nghĩa hơi ngạc nhiên trước hành động của người con gái, vì ít khi cô chủ động như vậy lắm.

Khánh Nghĩa chưa kịp hỏi gì thì Hạ Vy đã lên tiếng nói:

"Hôm nay không biết tại sao em cảm thấy hạnh phúc lắm."

Khánh Nghĩa khẽ cười:

"Tại vì Tiểu Yến luôn bên cạnh em mà."

"Và vì có anh..." - Hạ Vy vội nói.

Sinh nhật năm nay cô và cậu không còn là bạn bè bình thường nữa mà đã là người yêu của nhau, cô thấy hạnh phúc vì điều đó.

Khánh Nghĩa nhẹ nhàng nắm lấy đôi tay mịn màng của người con gái đang ôm mình, cậu hiểu ý của cô và điều đó cũng khiến cho cậu thấy hạnh phúc.

Giá mà cậu có thể bày tỏ sớm hơn thì đâu phải bỏ lỡ nhiều thời gian bên nhau như vậy.

"Hôm nay em đã ước những gì thế Vy?" - Khánh Nghĩa hỏi khẽ.

Hạ Vy mỉm cười:

"Điều ước thứ nhất em đã ước cho ba mẹ mình luôn mạnh khỏe."

Khánh Nghĩa vừa đạp xe vừa hỏi:

"Vậy còn điều ước thứ hai là gì?"

Hạ Vy nhìn đường phố và nói khẽ:

"Em đã ước cho Tiểu Yến mãi yên vui như vậy."

Khánh Nghĩa nhẹ quay đầu lại nhìn Hạ Vy với ánh mắt mong chờ:

"Còn điều ước cuối cùng?"

Hạ Vy khẽ ngã đầu vào lưng của người con trai và ngọt ngào nói:

"Em đã ước cho tình yêu của chúng ta sẽ là mãi mãi..."

Đôi mắt to tròn của Khánh Nghĩa đã hiện rõ vui mừng, cuối cùng cậu cũng được nghe những lời này của cô rồi. Hạnh phúc, trong lòng cậu ngay lúc này ngập tràn hạnh phúc. Cậu thật sự muốn bánh xe thời gian có thể dừng lại ở giây phút này để cho cậu đắm chìm trong hạnh phúc này mãi mãi.

Nụ cười trên môi của Khánh và Hạ Vy giây phút này thật sự rất hạnh phúc, vì cả hai có thể luôn bên cạnh nhau tạo ra nhiều khoảng khắc ngọt ngào như hôm nay.

...

Văn Thiện vẫn ở nhà họ Trần để dọn dẹp chén bát giúp nó, anh chẳng muốn người con gái của mình phải quá mệt mỏi. Nó vừa dọn một số chén ghê xuống nhà sau xong, khi trở lên thấy Văn Thiện vẫn đứng lau bàn thì lên tiếng nói:

"Anh Văn Thiện, đã 7 giờ rồi anh mau đi làm đi. Ở đây cứ để cho em."

Văn Thiện vẫn tiếp tục lau bàn và cười nói:

"Không sao, anh đến trễ chút cũng được mà."

Nó rót một ly nước lạnh và đưa đến trước mặt Văn Thiện:

"Em có thể hỏi anh một câu không?"

Văn Thiện cầm lấy ly nước từ tay nó và nhẹ gạt đầu:

"Em cứ hỏi đi."

Nó bước đến đứng đối diện với Văn Thiện và hỏi khẽ:

"Rốt cuộc anh là người như thế nào vậy?"

Văn Thiện khó hiểu nhìn nó:

"Là sao? Anh không hiểu."

Nó vừa suy nghĩ vừa nói:

"Em thấy anh rất hoà đồng, dễ gần. Nhưng mọi người lại nói anh rất trầm tính, khó tiếp xúc. Em thấy anh âm áp, dịu dàng. Nhưng mọi người thì lại nói anh rất vô tình, lạnh lùng..."

Bây giờ Văn Thiện mới hiểu, ý của nó muốn hỏi lúc nào anh mới thật sự là chính mình. Anh xoa đầu nó và mỉm cười:

"Chỉ khi bên em, anh mới là chính mình."

Nó nghiêng đầu nhìn Văn Thiện và cười nói:

"Việc này em đã thắc mắc lâu lắm rồi đó."

Văn Thiện vừa để ly nước trên tay mình xuống bàn vừa nói:

"Thật ra anh cũng có một câu hỏi dành cho em đây."

"Hả? Là câu hỏi gì?" - Nó ngạc nhiên.

Văn Thiện nhìn nó chăm chăm:

"Tại sao em cứ gọi anh là anh Văn Thiện vậy? Anh thấy đối với người khác, em đâu gọi như vậy đâu."

Nó cười ngọt ngào:

"Em chỉ muốn mình đặc biệt với anh chút thôi mà."

Văn Thiện bỗng kéo nó lại, rồi ôm chặt lấy nó và thì thầm:

"Với anh, em mãi mãi đặc biệt."

Nghe xong thì nó nở khê nụ cười hạnh phúc, rất hạnh phúc. Nó sẽ là người mãi mãi đặc biệt trong lòng Văn Thiện sao? Thiệt mong đây là sự thật, vì nó chẳng muốn trong lòng anh có hình bóng của một người con gái khác. Nó có suy nghĩ này phải chăng là quá ích kỷ?

Văn Thiện vẫn ôm chặt nó trong lòng và khê hôn lên mái tóc đen của nó. Nếu như trên đời này thật sự có điều ước thì anh sẽ ước rằng mãi mãi được bên cạnh nó, bởi vì anh biết chắc chỉ có một mình người con gái này mới khiến cho anh hạnh phúc thôi...

Từ khi gặp nó tới giờ thì cuộc sống của anh đã có thêm sắc màu, sự ngây thơ của nó khiến cho anh cười tươi hơn lúc trước. Và nó cũng chính là người làm những rắc rối xung quanh anh dần dần biến mất, là nó luôn tìm cách gỡ bỏ những rắc rối mà anh gặp phải.

Cả sáu người đều mong muốn tình yêu của mình có thể mãi mãi bình yên như thế, chẳng có chút sóng gió nào. Nhưng liệu có thể không đây? Đời sống hiện thực này có ai biết trước chữ "ngờ" sẽ như thế nào. Ở phía trước liệu có sóng gió nào đang chờ đợi họ?

*****Hết chương 68*****

Đừng bỏ lỡ chương sau nhé mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Chị ta là ai?

Hôm nay bầu trời âm u, mây đen đã che xuất mặt trời ám áp, giống như hôm nay nhất định sẽ có trận mưa lớn. Nhìn thấy bầu trời như vậy thì không hiểu tại sao trong lòng nó bỗng có cảm giác chằng lảnh, hình như sắp có chuyện gì đó thì phải?

"Mây sao vậy Tiểu Yến?" - Cô bạn lớp trưởng xinh đẹp Huỳnh Thủy thấy nó cứ đứng bên cửa sổ như người mất hồn nên bước đến hỏi.

Nó khê giật mình quay người qua:

"Mây gọi tao hả?"

Huỳnh Thủy lo lắng đưa tay sờ trán nó:

"Mây cảm thấy không khỏe ở đâu à? Sao như người mất hồn vậy?"

Nó vội lắc đầu và cười nói:

"À không, tao vẫn bình thường mà."

Rồi đôi mắt của nó bất giác nhìn ra bầu trời âm ư kia và buồn bã nói:

"Chỉ là tao bỗng có cảm giác chằng lảnh..."

Huỳnh Thủy khê nhú mày, cảm giác chằng lảnh? Có phải ý của nó là sắp xảy ra chuyện gì không? Nhỏ nở khê nụ cười trấn an nó:

"Sẽ không có gì đâu, mày đừng suy nghĩ lung tung nữa. Mà có chuyện gì Tiểu Yến nhà ta là không giải quyết được chứ? Kể cả chuyện đau đầu của nhóm hotboy, mày còn giải quyết được mà."

Nói mới nhớ từ hôm nó đứng ra hòa giải sự xích xích giữa nhóm hotboy với Văn Thiện tới giờ thì ngôi trường học này tràn đầy niềm vui. Mọi người được xem nhiều trình diễn hay của năm hotboy, ai nấy cũng nở nụ cười tươi trên môi.

Và tất nhiên Huỳnh Thủy cũng nằm trong số đó rồi, vì nhỏ được nhìn thấy Thế Phong vui vẻ ca hát như trước đây mà. Thấy người mà mình yêu được vui vẻ mỗi ngày thì đối với nhỏ là hạnh phúc nhất rồi, chẳng còn gì bằng nữa.

Nó lúc này nghiêng đầu nhìn Huỳnh Thủy và hỏi khẽ:

"Này, bộ mày tính im lặng như vậy mãi hả?"

Huỳnh Thủy hiểu nó đang hỏi gì... nhỏ quay người tựa vào tường và cười buồn:

"Mỗi lần tao gặp anh ấy chẳng nói thành lời."

Nó khẽ thở dài, nói một câu với người mình yêu có thật là khó vậy không? Nó vỗ nhẹ vai Huỳnh Thủy và nói khẽ:

"Chỉ cần mày đừng cảm chút thôi, cố lên."

Huỳnh Thủy nhẹ gật đầu và cố vui vẻ nói:

"À hôm nay nhà tao có đám giỗ nên không thể cùng với mọi người đến căn cứ bí mật được nha."

Nó gật đầu đồng ý:

"Ok không vấn đề."

Huỳnh Thủy quay đầu nhìn ra cửa sổ và khẽ thở dài, thật ra đến bao giờ nhỏ mới có dũng cảm bày tỏ tình cảm của mình với người con trai Thế Phong đây? Mà người con trai ấy sao mãi không nhận ra tình cảm của nhỏ vậy? Cũng chẳng biết cậu đang giả ngốc hay là ngốc thật nữa.

...

- 1 Giờ Trưa.

Sau khi ăn trưa xong thì nó cùng Văn Thiện, Hạ Vy với Khánh Nghĩa và Yến Nhi đạp xe đến căn cứ bí mật của hội Nhân Ái ở ngoài Sài Gòn. Dù dạo này đám người Evil không thấy xuất hiện làm việc xấu nữa nhưng tụi nó vẫn giúp đỡ những người nghèo khổ mỗi ngày.

Thế nên đến căn cứ bí mật bàn bạc, tìm cách giải quyết về tài chính. Nếu không có tiền thì giúp người bằng cách nào đây, tiền bạc đúng là một vấn đề khiến cho người ta nhức đầu thật mà.

Khi tụi nó đến nơi thì thấy căn cứ bí mật đã được mở cửa, chắc Gia Lâm đến trước rồi. Quả nhiên không sai, Gia Lâm đang ngồi bên trong và trước mặt cả chồng giấy tờ. Tụi nó cùng nhau bước vào và ngồi xuống. Yến Nhi khẽ than thở:

"Mệt chết đi được á."

Gia Lâm với tay rót một ly nước và đưa đến trước mặt Yến Nhi:

"Lần sau anh đến đón em nhé?"

Yến Nhi cầm lấy ly nước từ tay Gia Lâm và khẽ lắc đầu:

"Không cần đâu."

Ánh mắt Gia Lâm đầy niềm vui khi nhìn thấy Yến Nhi đang đeo đôi bông ngọc trai mà bữa y đã tặng, hai ngọc trai nhỏ đang đưa hai bên, vô cùng đáng yêu. Nó lên tiếng trêu chọc:

"Sao lại không chịu để anh hai tao đến đón? Mày mà cũng biết ngại ngùng nữa hả?"

Yến Nhi liếc nhìn nó:

"Mày không chọc tao là ăn cơm không ngon hả Tiểu Yến?"

Gia Lâm nghiêm túc nói:

"Thôi được rồi, đừng giỡn nữa. Vào chủ đề chính đi."

Yến Nhi và nó im lặng, không dám đùa giỡn nữa. Khánh Nghĩa cầm lấy mấy tờ giấy trên bàn lên coi, thì ra là hoá đơn điện nước của trại trẻ mồ côi. Cậu đưa mắt nhìn Gia Lâm và hỏi:

"Tại sao tiền điện nước tháng này lại nhiều như vậy?"

Gia Lâm khẽ thở dài:

"Tại tiền điện nước tăng chứ trại trẻ mồ côi xài bình thường á."

Hạ Vy nhìn Gia Lâm và nói:

"Anh Lâm, cho em phụ một ít đi mà..."

Gia Lâm vội lắc đầu:

"Ngay từ đầu anh đã nói không được dùng tiền gia đình rồi mà, đừng nhắc đến chuyện này nữa. Đạo này bên hội Evil có hành động gì không mấy đura?"

Nhìn thấy mặt của Gia Lâm tức giận như vậy thì Khánh Nghĩa với Hạ Vy không dám nói đến vấn đề tiền bạc nữa. Nó lúc này lên tiếng nói:

"Dạ đạo này bọn họ chẳng biết bị làm sao mà biệt tâm biệt tích luôn, chẳng thấy đâu."

Hạ Vy suy nghĩ rồi nói:

"Kể cả người Sói đó nữa... Em cảm thấy hấn ta là nguy hiểm nhất, chúng ta nên tìm cách làm rõ thân phận của hấn ta mới được."

Gia Lâm khẽ gật đầu đồng tình, y cũng cảm thấy cái tên người Sói đó nguy hiểm thật. Hấn ta ra tay tàn bạo, luôn khiến người bị thương nặng. Y bằng mọi giá phải điều tra cho ra hấn ta là ai và bắt hấn ta chịu tội trước pháp luật, lấy lại công bằng cho những người mà hấn ta đã hại.

"Anh sẽ tìm cách lôi hấn ta ra." - Gia Lâm nói một cách kiên quyết.

Tại nó khẽ gật đầu, nhất định phải bắt được người Sói bên hội Evil. Sau đó Yến Nhi báo cáo với Gia Lâm về đạo này đã giúp đỡ được những ai và họ cần giúp gì thêm

Nãy giờ người im lặng nhất chính là Văn Thiện, trông anh đang đắm chìm trong suy nghĩ riêng mình. Bằng mọi giá phải bắt được người Sói ư? Thật ra anh mới là người mong cảnh sát mau bắt được bọn người hội Evil nhất, để anh có một cuộc sống bình yên như trước đây...

Nhận thấy sắc mặt người con trai đang ngồi bên cạnh hơi lạ nên nó dừng tay vỗ nhẹ vai anh và lên tiếng hỏi:

"Anh Văn Thiện, anh sao vậy?"

Văn Thiện khẽ giật mình quay mặt lại nhìn nó:

"Có chuyện gì Tiểu Yến?"

Nó lo lắng hỏi:

"Bộ anh đang thấy không khỏe ở đâu hả? Em thấy sắc mặt anh hơi lạ đó."

Nghe vậy mọi người dừng lại ngay việc đang bàn, quay lại nhìn Văn Thiện. Gia Lâm lạnh nhạt hỏi:

"Thiện, cậu sao thế?"

Văn Thiện vội lắc đầu:

"À không, em vẫn bình thường ạ... Mà em vừa nghĩ ra một cách giúp trại trẻ mồ côi."

Gia Lâm nhìn Văn Thiện với ánh mắt mong chờ:

"Là cách gì? Cậu cứ nói."

Văn Thiện nhìn mọi người mà nói:

"Chúng ta có thể tìm công việc nhẹ nhàng nào đó cho bọn trẻ làm... ví dụ như làm hoa giả rồi mang đi giao cho những tiệm bán quà lưu niệm."

Yến Nhi khẽ gật đầu và đưa mắt nhìn Gia Lâm:

"Em thấy ý kiến của anh Thiện rất hay đấy... Chúng ta cũng nên cho bọn trẻ tự tập."

Gia Lâm suy nghĩ rất lâu, rồi nhẹ gật đầu:

"Được, cứ quyết định vậy đi. Nhưng anh thấy Văn Thiện vừa đi học vừa đi làm thêm, đã đủ bận rồi nên anh sẽ giao cho Yến Nhi phụ trách việc này."

"Đã rõ." - Văn Thiện và Yến Nhi nhẹ gật đầu.

Tất cả mọi người đều vui mừng, gánh nặng của trại trẻ mồ côi cuối cùng đã có cách giải quyết chút rồi.

Lúc này cánh cửa đang đóng chặt bỗng khẽ mở và một người con gái bước vào với nụ cười tươi:

"Chào mọi người, đã lâu rồi không gặp."

Tất cả mọi người đều nhìn ra cửa, trước mắt mọi người bây giờ là một người con gái có khuôn mặt ưa nhìn và mái tóc đen ngắn tới vai. Trên người cô ta đang khoác một chiếc đầm đen ôm sát cơ thể, trông rất quyến rũ.

Gia Lâm và nó với Hạ Vy có cảm xúc khác nhau khi nhìn thấy người con gái đó. Hạ Vy vui mừng chạy tới ôm lấy cô ta:

"Chị Trân, chị đã trở về rồi."

Ban đầu đã nói, trong hội Nhân Ái không chỉ có tụi nó mà còn có hai người bạn thân của Gia Lâm với một vị cảnh sát trẻ tài giỏi nữa. Và người con gái mới xuất hiện đó là người bạn thân của Gia Lâm tên Hoàng Trân 20 tuổi, hai năm trước đã đi du học cùng với người yêu.

Gia Lâm vô thức đứng dậy nhưng lại ngây người, không thể cử động. Nó thì nhìn người con gái tên Hoàng Trân kia với ánh mắt đầy chán ghét, giống như kẻ thù truyền kiếp. Văn Thiện bên cạnh thấy ánh mắt đầy chán ghét của nó mà khẽ nhủ mày, không phải nó không biết ghét người khác là gì sao?

Hoàng Trân vừa ôm chặt lấy Hạ Vy vừa cười nói:

"Chị nhớ em lắm đấy Vy."

Hạ Vy vui vẻ gật đầu:

"Em cũng nhớ chị lắm ạ."

Hoàng Trân buông nhẹ Hạ Vy và bước đến chỗ tụi nó đang đứng mà cười nói:

"Mọi người vẫn khỏe chứ?"

Gia Lâm có chút không tự nhiên, y khẽ hỏi:

"Hoàng Trân... em về từ lúc nào vậy?"

Yến Nhi khẽ nhủ mày, sao thái độ của Gia Lâm kỳ lạ quá vậy? Hoàng Trân nhìn Gia Lâm với ánh mắt đầy tình cảm:

"Em mới về hôm qua... nhớ hôm nay hội họp mặt nên em đã mua chút bánh ngọt mang đến ạ. "

Cô ta đặt lên bàn một túi nhỏ, hình như là bánh Maracon. Yến Nhi khó hiểu khi nhìn thấy ánh mắt của Gia Lâm và Hoàng Trân dành cho nhau, ánh mắt đầy tình cảm này là sao? Hạ Vy đuổi Khánh Nghĩa ra chỗ khác ngồi, vì muốn Hoàng Trân ngồi bên cạnh mình. Hành động này của cô khiến cho hai người nào đó hết sức khó chịu.

Hoàng Trân đưa mắt nhìn Văn Thiện với Yến Nhi mà hỏi:

"Hội chúng ta có thành viên mới sao?"

Yến Nhi quay qua nhìn Gia Lâm, cô ấy là đang muốn xem y sẽ giới thiệu mình thế nào. Gia Lâm khẽ ho vài tiếng và lạnh nhạt nói:

"Đúng vậy, họ là thành viên mới - Yến Nhi, Văn Thiện."

Nói đến đó Gia Lâm nắm lấy tay Yến Nhi mà tiếp lời:

"Và Yến Nhi đang là người yêu của anh."

Gia Lâm đâu có ngờ mà không nhận ra Yến Nhi này giờ đang đợi xem thái độ của mình, y sẽ không để cô ấy thất vọng đâu. Hoàng Trân nghe xong thì nụ cười tươi trên môi trở nên rất ngượng:

"Thế à...."

Nhìn thấy bầu không khí đang trở nên căng thẳng thì Khánh Nghĩa liền cười nói:

"Chúng ta mau ăn bánh Maracon đi, ngon lắm nè."

Hoàng Trân gạt đầu và mở hộp bánh ra lấy một cái rồi đưa đến trước mặt nó:

"Tiểu Yến, dạo này em khỏe không? Ăn bánh đi."

Nó chẳng thèm nhìn đến Hoàng Trân:

"Chị cứ để đó đi, tôi còn no lắm."

Văn Thiện thoáng ngạc nhiên, nó mà có thể từ chối đồ ngọt sao? Hoàng Trân cố chấp đưa bánh vào tay nó:

"Em ăn thử một miếng đi mà, ngon lắm đấy."

"Đã nói tôi không ăn." - Nó bực mình đẩy mạnh tay Hoàng Trân ra.

Chiếc bánh Maracon rớt xuống rồi lăn lăn dưới sàn nhà. Gia Lâm và Hạ Vy khó chịu nhìn nó:

"Tiểu Yến."

Văn Thiện và Yến Nhi rất ngạc nhiên với tình hình trước mắt, hôm nay nó bị làm sao vậy? Họ chưa thấy nó không hiểu chuyện như thế bao giờ. Gia Lâm nhìn nó mà ra lệnh:

"Mau xin lỗi chị Trân."

Hoàng Trân vội lắc đầu:

"Không cần đâu."

Nhìn thấy bộ mặt giả tạo của Hoàng Trân thì nó càng lúc càng bực, nó đứng dậy nói:

"Nếu không còn việc gì thì em về trước đây."

Vừa nói dứt câu nó liền quay người đi, rời khỏi.

"Tiểu Yến, đợi anh với." - Văn Thiện bỏ mặc mọi người mà vội đuổi theo nó, không quan tâm đến lễ phép thường ngày nữa.

Gia Lâm khẽ thở dài, cái con bé này sao nay lại không biết lớn nhỏ gì hết vậy? Hạ Vy mặc kệ nó, cứ vui vẻ nói chuyện với Hoàng Trân. Khánh Nghĩa ngồi yên một chỗ, hình như cậu giống nó, cũng chán ghét Hoàng Trân.

Yến Nhi thật không biết đang xảy ra chuyện gì nữa, không hiểu nổi. Rốt cuộc cô gái Hoàng Trân này là ai? Sao có thể làm một người không biết giận là gì mà nay nổi giận như vậy chứ?

Chạy ra tới trước sân nhà Văn Thiện nắm kịp cổ tay nó lại và hỏi:

"Em sao vậy Tiểu Yến?"

Nó nhìn và nói:

"Em chỉ không muốn gặp chị ta thôi."

Văn Thiện tò mò hỏi:

"Thật ra chị ta là ai? Sao em lại ghét chị ta như thế?"

Nó buồn bã thở dài:

"Chị ta là người yêu cũ của anh hai em... Vào hai năm trước chị ta đã phản bội anh hai em và đi theo người khác... lúc đó anh hai em rất đau khổ, trầm lặng cả năm luôn..."

Nghe vậy thì Văn Thiện đã hiểu tại sao nó lại ghét Hoàng Trân đến thế, anh ôm nhẹ lấy nó và dịu dàng vỗ về:

"Thôi được rồi, em đừng nổi giận nữa. Anh sẽ đưa em đi chơi cho thoải mái chút."

Nó ngẩng mặt lên nhìn Văn Thiện mà khẽ cười, vẫn là anh tốt với nó nhất. Lúc này Hoàng Trân từ bên trong bước ra:

"Tiểu Yến, em không được vui à?"

Nó quay người qua và vội hỏi:

"Tại sao lần này chị lại về đây?"

Hoàng Trân vẫn làm khuôn mặt hiền từ:

"Chị về thăm mọi người thôi mà."

Nó quay mặt qua chỗ khác, không thèm nhìn Hoàng Trân nữa. Nó thật sự chưa từng ghét ai như vậy, cô ta lúc nào cũng tỏ ra hiền lành. Nhưng thực tế đối trá không ai bằng. Hoàng Trân bỗng quay sang nhìn Văn Thiện, woa đẹp trai quá.

"Chào cậu, tôi là Hoàng Trân. Chúng ta làm quen nhé?" - Hoàng Trân đưa tay đến trước mặt Văn Thiện mà tươi cười.

Văn Thiện nhẹ gật đầu chào cho phải lễ phép nhưng lại lạnh nhạt nói:

"Xin lỗi, tôi không bắt tay với giới nữ."

Hoàng Trân thoáng ngạc nhiên, cái gì cơ? Anh dám không nể mặt cô ta sao?

"Chúng ta đi thôi Tiểu Yến." - Văn Thiện nắm tay nó và quay lưng đi, lấy xe xe đạp chờ nó rời khỏi. Nếu là người nó ghét thì anh nhất định sẽ không thích đâu.

Hoàng Trân đứng nhìn Văn Thiện chở nó đi mất mà nhếch miệng cười và nói thầm trong lòng:

"Văn Thiện, Yến Nhi, tên của hai người thật đẹp. Nhưng để tôi xem hai người có đủ sức vượt qua những thử thách của tôi không đã."

Yến Nhi này giờ đứng sau lưng đã nhìn thấy nụ cười nham hiểm của Hoàng Trân, nụ cười đó là sao? Cô ta đang muốn làm gì đây? Sao Yến Nhi lại cảm thấy sắp có sóng gió vậy?

*****Hết chương 69*****

Trời ơi, đã 69 chương rồi sao? Là hơn 1 năm? Giờ mới đề ý đó trời, truyện này Sứ muốn nhiều ngọt ngào mà quên đề ý số lượng chương và thời gian... Hi hi. Cho Sứ thêm vài chương nữa nhé, rồi chúng ta sẽ cùng đến hồi kết. *_~

Bạn đang đọc truyện *Ký Úc Học Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Cảm giác bị ruồng bỏ

Sáng nay Văn Thiện cũng đến nhà nó như mỗi khi nhưng anh và nó đã chờ Hạ Vy với Khánh Nghĩa rất lâu mà chẳng thấy họ đến... Văn Thiện gọi điện thoại hỏi Khánh Nghĩa thì mới biết là Hạ Vy kêu cậu chạy thẳng đến trường, không cần ghé qua nhà nó. Nghe xong nó liền phồng má, hôm nay Hạ Vy bị sao vậy?

Sau khi được Văn Thiện chở đến trường thì nó chạy lên lớp ngay lập tức, muốn tìm Hạ Vy hỏi rõ. Nó vừa bước vào lớp thì đã thấy Hạ Vy đang ngồi nhắn tin với ai đó, trông cô vui dữ lắm. Nó bước nhanh đến và hỏi khê:

"Sao hôm nay mày không cho anh Nghĩa ghé nhà tao vậy?"

Hạ Vy vẫn không rời mắt khỏi điện thoại:

"Tao không muốn đi học cùng với một người mất lịch sự như mày."

"Gi cơ?" - Nó khẽ nhúm mày, cô đang nói gì vậy chứ?

Hạ Vy ngẩng mặt lên nhìn nó với ánh mắt tức giận:

"Chị Trân quan tâm mày mới đưa bánh và hỏi thăm mày, vậy thái độ của mày thế nào hả Tiểu Yến? Mày không chỉ chẳng một lời chào hỏi mà còn hung hăng quăng lòng tốt của chị ấy xuống đất."

Nó chán nản thờ dãi, hoá ra vì chuyện hôm qua.

"Mày chỉ vì chị ta mà nổi giận với tao?" - Nó khó chịu hỏi. Tại sao Hạ Vy lại chỉ vì một người đối trá như Hoàng Trân mà nổi giận với nó chứ?

"Phải." - Hạ Vy lạnh lùng gạt đầu. Hoàng Trân là người chị mà cô mến nhất, vậy mà hôm qua nó lại đối xử tệ với Hoàng Trân như thế. Vậy hỏi sao cô lại không giận cho được.

Hạ Vy và nó đang trong cơn giận, chẳng quan tâm mọi thứ xung quanh. Thế nên không hay biết cả hai đang là trung tâm của cả lớp học, mọi người đều to nhỏ với nhau. Cô bạn dễ thương - Lùn bước đến gần Yến Nhi và hỏi:

"Người tên Hoàng Trân đó là ai vậy mày?"

Yến Nhi hơi nghiêng đầu để nói nhỏ với Lùn:

"Là một thành viên cũ trong hội... Và là bạn của Vy."

Cô bạn lớp trưởng Huỳnh Thủy cũng lên tiếng hỏi:

"Hôm qua rốt cuộc có chuyện gì?"

Yến Nhi thở dài:

"Chuyện kể ra rất dài, để lúc khác tao kể. Nhưng tao chắc chắn là Tiểu Yến rất ghét chị ta."

"Cái gì? Yến ghét người khác ư?" - Huỳnh Thủy và Lùn kinh ngạc. Là họ đã nghe nhầm hay là Yến Nhi nói nhầm vậy? Nó mà cũng biết chán ghét là gì sao? Khó tin, thật sự khó tin quá.

"Mày ngồi chỗ khác đi, tao không muốn ngồi chung với mày nữa." - Hạ Vy hình như chẳng muốn nhìn thấy nó nữa, cô quay mặt qua chỗ khác mà nói.

"Hạ Vy." - Nó gần như đã hét lên. Trong lòng bỗng ảm ức đến mức khó thở, hai năm qua nó đã cố gắng học thật giỏi để được chuyển vào trường học Thanh Quy này, để được ngồi chung với cô. Vậy mà giờ cô bảo nó ngồi chỗ khác, rốt cuộc nó ở trong lòng cô là gì?

Huỳnh Thủy lúc này bước nhanh đến hỏi:

"Tại mày cãi nhau đủ chưa? Có chuyện gì thì từ từ nói với nhau không được à?"

Khuôn mặt xinh xắn của nó không biết từ lúc nào đã đầy nước mắt, nó nghẹn ngào nói:

"Tao không còn gì để nói hết..."

Vừa dứt câu thì nó liền quay người rồi đi, vừa khóc vừa chạy ra khỏi lớp.

"Tiểu Yến." - Huỳnh Thủy và Yến Nhi với Lùn lo lắng với gọi theo.

Đúng ra Lùn muốn đuổi theo nó nhưng Yến Nhi lại nhanh hơn một bước, đã chạy theo nó ra khỏi lớp. Huỳnh Thủy quay lại nhìn Hạ Vy và thở dài:

"Vy, tao không biết hôm qua Tiểu Yến đã làm gì. Nhưng tất cả mọi người đều thấy rõ hôm nay mày quá đáng và đáng ghét nhất."

Nói xong nó quay lưng đi, kéo tay Lùn về chỗ ngồi của mình. Hạ Vy bực mình đặt chiếc điện thoại xuống bàn thật mạnh, chẳng thèm quan tâm đến chiếc điện thoại đắt tiền của mình có thể hư hỏng. Thật ra tại người Huỳnh Thủy có phải là bạn của cô không? Hay chỉ là bạn của nó thôi, sao cứ bênh nó hoài vậy chứ?

...

Nó vừa chạy vừa khóc, thật lòng nó không hiểu tại sao Hạ Vy lại có thể nổi giận và nói ra những lời đó vì một người đối trá như Hoàng Trân. Tại sao chứ? Hoàng Trân là người chị mà cô mến nhất, vậy còn nó? Nó là gì trong lòng cô? Là bạn thân hay là một vật thay thế?

Hạ Vy với nó năm sáu tuổi vô tình gặp nhau ở công viên, rồi sau vài tháng đã gặp lại và làm bạn với nhau. Lúc đó Hoàng Trân đã bên cạnh Hạ Vy và hai người rất thân, như chị em. Còn nhớ lúc đó nó muốn thân với Hạ Vy rất khó, vì cô chỉ nói cười vui vẻ với Hoàng Trân thôi.

Hai năm trước, ngày Hoàng Trân quyết định qua Mỹ du học thì Hạ Vy rất buồn, cô khóc nức nở. Là chính Tiểu Yến nó đã bên cạnh cô, làm những trò khi chọc cô cười. Ngày đó cô nói không muốn một mình cô đơn thì nó lập tức cố gắng học thật giỏi để được chuyển vào trường của cô, muốn mỗi ngày bên cạnh cô, không bao giờ để cô một mình cô đơn.

Vậy mà Hoàng Trân vừa quay về thôi thì cô đã không cần nó, vô tình nói những lời làm nó buồn. Rốt cuộc nó trong lòng Hạ Vy cô là gì, nó thật sự muốn biết...

Yến Nhi khẽ thở ra, cuối cùng cũng tìm thấy nó rồi, thật mừng quá. Nó đang ngồi dưới sân cỏ ở sau trường, nước mắt vẫn đang tuôn rơi. Yến Nhi cúi người lượm chiếc bóng màu hồng bị quăng qua một bên chẳng chút thương tiếc lên và khẽ hỏi:

"Bóng có tội gì mà mày quăng nó như vậy chứ?"

Rồi cô ấy ngồi xuống bên cạnh nó và ôm vai nó mà vỗ về:

"Thôi được rồi mà, mày đừng khóc nữa."

Nãy giờ nó vẫn im lặng, không nói gì. Yến Nhi lại lên tiếng nói:

"Vy chỉ trong lúc nóng giận nói ra những lời đó thôi, mày đừng tâm làm gì. Nín đi, mày khóc xấu lắm đó."

"Vậy có ai khóc mà lại đẹp?" - Nó lẩm bẩm.

Yến Nhi vừa gật đầu vừa nói:

"Đúng là không ai khóc đẹp cả, thế nên mày đừng khóc. Nếu mày không nín nữa thì tao buột lòng mời anh Thiện xuống vỗ mày đó."

Nó đẩy vòng tay đang khoác trên vai mình ra và đứng dậy bước đi vài bước:

"Dù giờ mày có mời trời xuống cũng như vậy thôi."

Nó nói thật, một khi nó đã khóc thì cho dù ông trời có xuống cũng không làm được. Yến Nhi đứng dậy bước đến gần nó và hỏi:

"Mà nè, cái chị đó là gì với Vy thế?"

Nó vừa dùng tay lau nước mắt vừa nói:

"Mấy năm trước mẹ Vy nhờ chị ta dạy kèm cho Vy."

"Vậy là gì với anh Lâm?" - Yến Nhi vội hỏi. Hôm qua cô ấy nhìn thấy ánh mắt của Gia Lâm và Hoàng Trân có gì đó lạ lạ.

Nó nghe hỏi vậy liền mất tự nhiên, khẽ xoay người lại và lắp bắp nói:

"Hai người họ... chỉ... là... bạn... tốt thôi..."

"Chỉ là bạn tốt thôi sao?" - Yến Nhi nhún mày đầy nghi ngờ. Lời của nó có thể tin được không đây?

...

Sau tan học, ăn trưa ở căn teen Hạ Vy và nó vẫn ngồi cùng bàn. Nhưng cả hai lại im lặng, không ai nói với ai câu nào. Bầu không khí căng thẳng này khiến những người còn lại cảm thấy ngột ngạt, ăn cơm chẳng ngon miệng.

Văn Thiện nhìn thấy nó nãy giờ cứ ăn cơm không thôi, chẳng đụng đến đồ ăn thì liền gấp miếng thịt nướng của mình qua, cho nó. Hạ Vy thì ngược lại, ăn rất ngon miệng, chẳng thèm quan tâm mọi người bên cạnh đang nhìn cô với ánh mắt gì.

Tại người Yến Nhi nhìn nhau mà chán nản lắc đầu, ngột ngạt chết mất. Cũng không biết nó và Hạ Vy tính chiến tranh lạnh vậy đến bao giờ nữa. Haizz, lạ trời lạ phật, cho hai người sáng mai thức dậy sẽ vui vẻ lại như trước đây...

Huỳnh Thủy và Lùn bận việc nên đã đi về trước, chưa kịp ăn hết đĩa cơm phần của mình. Sau ăn uống no thì nó, Văn Thiện, Hạ Vy, Khánh Nghĩa, Yến Nhi cùng nhau ra về. Nhưng khi ra tới trước cổng trường thì có một chiếc Taxi chạy đến và hai người bước xuống xe chính là Gia Lâm và người con gái tên Hoàng Trân, chứ không phải ai xa lạ.

Yến Nhi và nó thoáng ngạc nhiên, tại sao Gia Lâm với Hoàng Trân lại cùng nhau đến đây? Không lẽ có chuyện gì quan trọng sao? Hạ Vy vừa nhìn thấy Hoàng Trân thì liền tươi cười:

"Anh Lâm, chị Trân, sao anh chị lại đến đây?"

Yến Nhi cũng tò mò hỏi:

"Bộ có chuyện gì quan trọng sao?"

Gia Lâm khẽ lắc đầu:

"À không, Trân mới nói có người muốn tài trợ cho trại trẻ cô mồ một tiền. Nhưng người đó muốn gặp Vy nên tụi anh đến đón Vy đi cùng."

Hạ Vy tò mò nhìn Hoàng Trân:

"Là ai vậy chị?"

Hoàng Trân cười hiền:

"Là bác Hải, người quen với cha mẹ của chúng ta đấy."

Hạ Vy cố nhớ lại một hồi, rồi vui vẻ gật đầu:

"Dạ em nhớ rồi, giờ chúng ta đi thôi."

Rồi cô quay sang nhìn Khánh Nghĩa:

"Anh cứ về nhà đi nha."

Khánh Nghĩa buồn bã gật đầu:

"Được. Bye em nhé."

Gia Lâm lúc này nhìn Yến Nhi mà vui vẻ nói:

"À Nhi, anh có mua hai vé xem phim Chú Gấu Quý Hiếm tối nay rồi. Chúng ta hẹn gặp ở rạp vào 7 giờ nhé?"

Yến Nhi nhẹ gật đầu và mỉm cười:

"Được, em sẽ chờ anh đến."

Lúc này Hạ Vy lướt qua người nó một cách dứt khoát, không nói gì và cũng chẳng nhìn nó. Cô cứ thế lên xe Taxi, ngồi bên cạnh Hoàng Trân.

Trong lòng nó bỗng có cảm giác mình bị ruồng bỏ, đó là một cảm giác vô cùng khó chịu với nó. Tại sao Hạ Vy lại khiến cho nó có cảm giác này cơ chứ? Nó ghét loại cảm giác này, cực kỳ ghét.

...

7 giờ tối.

Ở rạp chiếu phim, một người con gái xinh đẹp với đôi mắt bồ câu long lanh như những ngôi sao tỏa sáng trên bầu trời đêm. Đó chính là Yến Nhi, chứ chẳng phải xa lạ hết. Cô đã mua bắp rang và nước ngọt rồi, chỉ cần Gia Lâm đến nữa thôi là vào xem phim ngay.

5 phút... 10 phút... Kỳ lạ, đã 10 phút trôi qua rồi, sao Gia Lâm vẫn chưa đến? Yến Nhi khẽ nhíu mày, từ khi trở thành người yêu của nhau thì Gia Lâm luôn đến đúng giờ hẹn mà. Chắc bị kẹt xe, chờ chút xem. Yến Nhi cố kiên nhẫn đứng chờ.

15 phút.... 20 phút... Vẫn chưa thấy bóng dáng của Gia Lâm ở đâu và đoạn đầu của bộ phim Chú Gấu Quý Hiếm đã chiếu rồi. Yến Nhi bực mình lấy điện thoại trong túi xách ra gọi...

"Thuê bao của quý khách vừa gọi không liên lạc được, vui lòng gọi lại sau." - Tiếng tổng đài quen thuộc vang lên bên tai.

Yến Nhi khó hiểu đưa điện thoại rồi đi, sao lại tắt máy? Đừng có nói là Gia Lâm hôm nay lại đi làm thêm ở đâu nữa nên đã quên mất cuộc hẹn này rồi nha.

"Bằng bằng Gia Lâm đáng ghét, nếu anh dám quên đã có hẹn với em thì anh sẽ chết chắc đấy." - Yến Nhi lầm bầm một mình.

40 phút... 50 phút.... 1 tiếng... Từng giây từng phút cứ im lặng trôi qua trong đợi chờ của người con gái... Rạp chiếu phim lúc này thật vắng vẻ và yên tĩnh, vì tất cả mọi người đã vào xem phim. Chỉ còn một mình Yến Nhi, vẫn đứng chờ đợi. Hộp bắp rang thơm ngon, nay đã nguội lạnh...

Đôi mắt bồ câu bỗng u buồn, sao người yêu của cô ấy vẫn chưa đến? Không lẽ y đã quên thật? Hay là đã có chuyện không may xảy ra? Nhưng rồi Yến Nhi chợt nhớ ra thái độ dịu dàng của Gia Lâm dành cho Hoàng Trân hồi trưa... ánh mắt của hai người họ thật tình cảm...

Chẳng lẽ Gia Lâm đang bên Hoàng Trân mà quên đã có hẹn với người yêu của mình đi xem phim sao? Nếu như thế thì thật quá đáng, không đến cũng chẳng gọi điện.

Yến Nhi đưa mắt nhìn xung quanh, rạp chiếu phim rộng lớn như thế này. Nhưng lại có một mình cô ấy trong chờ đợi vô vọng, cảm giác thật lạc lõng... Yến Nhi tự hỏi bản thân, tại sao hôm nay cô ấy lại kiên nhẫn chờ ở đây? Trước giờ cô ấy chưa từng chờ ai lâu như vậy mà, không lẽ người con trai ấy đã quan trọng với cô ấy như thế rồi sao?

Yến Nhi nhẹ nhàng đặt hộp bắp rang và hai chai nước ngọt trên tay mình xuống đất, rồi quay người rồi đi. Nếu thật sự muốn đến thì đã đến từ lâu, còn chờ đợi làm gì?

*****Hết chương 70*****

Nhớ đọc tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Ai quan trọng hơn ai...

Bầu trời hôm nay thật đẹp, những đám mây trắng tự do đùa giỡn với gió. Bầu trời trên cao đẹp đến vậy nhưng vì sao lòng người lại buồn phiền thế?

Chuyện Hạ Vy và nó đang chiến tranh lạnh đã khiến mọi người cảm thấy ngột ngạt lắm rồi mà nay lại thấy thêm khuôn mặt buồn bã của Yến Nhi, càng lúc càng khó thở. Hiện giờ nó và Yến Nhi đã ngồi chung một bàn, còn cô bạn dễ thương Lùn thì ngồi chung bàn với Hạ Vy, vì nó là người dễ chịu nhất.

Cô bạn lớp trưởng xinh đẹp Huỳnh Thủy khẽ thở dài, sự đổi chỗ ngồi này nhìn không quen chút nào. Trời ơi, sao nó và Hạ Vy vẫn chưa làm hoà với nhau vậy chứ? Nhỏ rất muốn giúp nhưng lại không biết phải làm sao, vì tính của Hạ Vy khá cố chấp, không chịu nghe ai khuyên. Trừ khi cô muốn, nếu không thì dù trời có xuống cũng không làm được gì.

Còn Tiểu Yến nó thì e rằng chỉ một mình Hạ Vy mới có thể khiến cho nó cười tươi trở lại được thôi. Có câu là "nếu muốn gỡ chuông thì cần người buộc chuông", xem ra là đúng, không hề sai. Hạ Vy chính là người đã làm cho nó buồn bã như thế thì cô cũng nên là người khiến cho nó vui vẻ trở lại chứ.

Nó xoay đầu lại nhìn Hạ Vy ở phía sau thì thấy cô đang trao đổi bài với Lùn, khuôn mặt hotgirl ấy chẳng biểu hiện gì là đang buồn. Nó tự hỏi, không lẽ cô chẳng buồn chút nào khi chiến tranh lạnh với nó sao? Tại vì sao tính của cô lại lạnh lùng và vô tâm đến thế?

Yến Nhi cũng đang trầm tư trong suy nghĩ riêng của mình, từ sáng tới giờ Gia Lâm cứ gọi điện thoại mãi. Nhưng cô ấy chẳng thèm nghe, thậm chí tắt máy luôn. Cô ấy không muốn nhìn thấy người con trai ấy, kể cả giọng nói của y cũng không muốn nghe. Hôm qua y không thèm gọi, có sao hôm nay cô ấy phải nghe chứ?

Nhận thấy đôi mắt đầy u buồn của cô bạn đang ngồi bên cạnh mình nên nó lên tiếng hỏi:

"Nhi, mày sao vậy?"

Đang buồn thì đang buồn thật nhưng nó vẫn nên quan tâm mọi người xung quanh chứ, không thể nào mặc kệ họ được. Yến Nhi quay lại nhìn nó mà do dự, có nên kể cho nó biết không? Nghĩ rồi thì cô ấy chán nản ngã lưng vào ghế và nói thật khẽ:

"Tôi qua anh mày không đến xem phim với tao, điện thoại cũng tắt luôn."

"Hả?" - Nó kinh ngạc. Sao anh hai nó lại làm vậy chứ?

Yến Nhi nhẹ gật đầu:

"Là thật đấy, tao không lừa mày đâu."

Nó khẽ nhủ mày lại, Gia Lâm đâu phải là người vô trách nhiệm như vậy, không đến được mà chẳng thèm gọi điện. Không lẽ là Hoàng Trần lại giờ trò? Cô ta đáng ghét thật, nó phải tìm cơ hội cho cô ta một bài học mới được. Nó vỗ vỗ vào tay Yến Nhi và nói:

"Mày đừng buồn nữa, rồi anh ấy sẽ giải thích rõ với mày mà."

Yến Nhi khẽ gật đầu và cố mỉm cười, mặc kệ người con trai đáng ghét đó đi. Hiếm khi được ngồi cùng bàn với nó như thế, cô ấy nên vui đùa chút mới đúng chứ?

...

Khi con người ta buồn thì thời gian có phải sẽ trôi qua rất chậm không? Sao hôm nay lại lâu tới giờ tan học quá vậy? Nó ngồi học mà thầy cô giảng bài chẳng nhớ một chữ nào cả, đầu óc cứ trống rỗng. Nó khẽ thở dài, giận hờn đúng là không có gì vui hết.

Nó lén quay đầu nhìn Hạ Vy, giận hờn không có gì vui thật. Nhưng đâu phải nó muốn làm hoà là làm hoà được, phải xem cô có muốn hay không. Khuôn mặt xinh đẹp ấy tại vì sao lúc nào cũng không cảm xúc hết vậy, cứ bình thản như chẳng có chuyện gì xảy ra...

Yến Nhi nhìn thấy nó buồn bã thì liền khẽ lắc đầu, thật không biết tại sao dạo này xảy ra nhiều chuyện như vậy. Hy vọng mọi chuyện không vui này sẽ sớm qua, sau cơn mưa trời lại sáng.

...

Cũng như mỗi ngày, tan học thì tụi nó ăn trưa ở căn teen. Đang ăn thì điện thoại của nó và Hạ Vy đều rung nhẹ, báo có tin nhắn mới. Hạ Vy với nó ngẩng đầu lên nhìn nhau, là ai lại nhắn cho hai người cùng lúc vậy? Hạ Vy và nó tò mò cầm điện thoại lên xem, đọc xong cả hai thoáng ngạc nhiên. Là Hoàng Trần nhắn, cô ta muốn mời Hạ Vy và nó đi uống trà.

Hạ Vy và nó do dự nhìn nhau, đi cùng sao? Đang giận thì làm sao có thể vui vẻ đi cùng nhau được? Nó chán nản thờ dãi, rốt cuộc Hoàng Trân đang muốn giờ trò gì đây? Rõ ràng Hoàng Trân cũng chẳng ưa gì nó mà, chắc không phải cô ta muốn đổ dầu vào lửa chứ?

"Reng... reng..." - Tiếng chuông điện thoại của nó bỗng vang lên.

Nó khẽ nhú mày, làm gì điện thoại hôm nay cứ reo lên mãi vậy? Vừa nhìn thấy tên người gọi thì nó giật mình, là anh hai nó, Gia Lâm. Ngón tay nó nhanh chóng bấm nhận cuộc gọi:

"Alo, em nghe nè."

"..."

"Hà?" - Nó bất ngờ quay sang nhìn Yến Nhi.

"..."

"Dạ, em biết rồi.... Bye." - Nó nhẹ gật đầu và cúp máy.

"Yến Nhi, anh hai tao muốn gặp mày... anh ấy đang chờ trước cổng..." - Nó nhìn Yến Nhi mà nói.

Nghe xong động tác đang múc cơm ăn của Yến Nhi liền dừng lại, Gia Lâm đang đứng chờ cô ấy ở trước cổng trường sao? Người con gái khẽ thờ dãi, cái gì nên đến thì sẽ đến thôi. Nghĩ thế rồi Yến Nhi không nhanh cũng không chậm mà quay người đi, rời khỏi.

Hạ Vy liếc nhìn nó và lạnh nhạt hỏi:

"Mày đã ăn xong chưa?"

"Rồi." - Nó nhẹ gật đầu, dù sao ăn chẳng ngon miệng.

Hạ Vy vừa lấy điện thoại từ trong túi áo khoác ra vừa nói:

"Đề tao nhắn cho anh Nghĩa biết, rồi chúng ta đi."

"Ừ được." - Nó gật đầu đồng ý. Dù nó không muốn gặp Hoàng Trân nhưng vẫn nên đến đó, vì nó muốn biết cô ta rốt cuộc đang tính giờ trò gì.

...

Yến Nhi đã ra tới trước cổng trường và cũng nhìn thấy Gia Lâm, người con trai đã thất hẹn với cô ấy tối qua. Y đến làm gì, muốn giải thích sao? Yến Nhi hít thở thật sâu, chuẩn bị tinh thần nghe lí do của người con trai. Rồi cô ấy bước nhanh đến và hỏi:

"Có chuyện gì?"

Gia Lâm nghe được giọng nói quen thuộc thì vội quay qua, vừa nhìn thấy Yến Nhi thì y liền nở nụ cười nhẹ nhõm:

"Sáng giờ em không thèm nghe điện thoại của anh, làm anh lo gần chết."

Yến Nhi đưa mắt nhìn nơi khác và nói:

"Chúng ta qua quán nước kia rồi nói chuyện."

Cô ấy chẳng thích đứng trước cổng trường học nói chuyện như vậy đâu, vì sẽ có nhiều người nghe thấy lắm. Gia Lâm nhìn theo ánh mắt Yến Nhi thì thấy ở bên kia đường có một quán nước nhỏ.

Sau khi ông chủ quán bung nước uống đến và quay lưng đi thì Gia Lâm lên tiếng nói:

"Anh xin lỗi, vì tối qua đã không đến điểm hẹn với em."

"Lí do tại sao?" - Yến Nhi nhìn thẳng vào mắt người đối diện.

Gia Lâm tựa lưng vào ghế và nói:

"Hôm qua sau khi đi gặp nhà tài trợ cho trại mồ côi thì anh đưa Hoàng Trân về khách sạn... Nhưng khi đến cửa khách sạn thì cô ấy bỗng nhiên thấy chóng mặt và muốn mất xiu... nên anh đã ở lại chăm sóc..."

"Khách sạn?" - Lòng mày xinh đẹp của Yến Nhi nhíu chặt lại. Gia Lâm và Hoàng Trân đã ở khách sạn cùng nhau sao?

Thấy sắc mặt của người con gái thì Gia Lâm biết cô ấy đã hiểu lầm mình mất rồi, y vội lắc đầu:

"Tại anh thật sự không có xảy ra bất cứ chuyện gì, em đừng hiểu lầm anh mà."

Nhìn ánh mắt của Gia Lâm thì Yến Nhi tin chắc y đang nói thật, vì ánh mắt không biết nói dối. Nhưng cô ấy vẫn muốn hỏi một câu:

"Trân và anh... là gì của nhau?"

Gia Lâm thoáng ngạc nhiên, tại sao Yến Nhi lại hỏi như vậy? Giờ y nên trả lời sao đây? Câu hỏi này sao lại khó trả lời quá vậy?

"Hoàng Trân đã từng là người mà anh yêu..." - Sau vài giây suy nghĩ thì Gia Lâm chọn cách thành thật.

"Hoá ra là đúng..." - Yến Nhi lẩm bẩm. Những gì mà cô ấy nghĩ không hề sai, Gia Lâm và Hoàng Trân đúng thật là người yêu cũ của nhau.

Gia Lâm nắm lấy tay Yến Nhi và nói khẽ:

"Em đừng giận anh nữa nhé, bữa khác anh sẽ đi xem phim với em."

Yến Nhi khẽ rút tay lại và lạnh nhạt nói:

"Anh về đi, em chẳng còn gì để nói nữa."

Đôi lông mày thanh tú của Gia Lâm khẽ nhíu lại:

"Em lại sao nữa vậy?"

Ánh mắt của Yến Nhi lúc này trông rất buồn:

"Trong lòng anh, em không phải là người duy nhất. Em không thể chấp nhận được chuyện đó."

Vừa dứt câu thì Yến Nhi đứng dậy, tính quay người rời khỏi. Nhưng Gia Lâm đã kịp nắm cổ tay cô ấy lại và khó chịu hỏi:

"Em đang nói gì vậy hả Nhi? Anh đã giải thích rõ ràng rồi mà."

"Tại sao không gọi cho em?" - Yến Nhi nhẹ nhàng quay người lại.

Gia Lâm bực mình nói:

"Tại điện thoại anh hết pin."

"Hết pin? Hình như ở khách sạn có điện thoại bàn?"

Gia Lâm hơi lúng túng nói:

"Anh... không nhớ số..."

"Không phải anh có biệt tài đọc một lần là ghi nhớ tất cả sao?" - Yến Nhi hơi nghiêng đầu nhìn Gia Lâm với ánh mắt lạnh lùng.

Lúc trước thông tin của Văn Thiện, Gia Lâm chỉ đọc qua là nhớ và có thể ghi lại tất cả mà. Vậy tại sao số điện thoại của Yến Nhi lại không nhớ, chỉ có 10 số thôi mà. Điều này đã nói nên một sự thật, một sự thật làm Yến Nhi rất đau lòng.

Gia Lâm đơ người ra, tay bỗng buông xuôi. Cổ họng bỗng khô khát, muốn nói mà chẳng thành lời. Yến Nhi nhìn người con trai với ánh mắt thật buồn... và không hiểu tại sao hai hàng nước mắt lại bất giác tuôn rơi... rồi cô ấy nhẹ nhàng quay người rời đi.

Sự thật quá rõ rồi, đối với Gia Lâm thì người con gái Hoàng Trân kia quan trọng hơn Yến Nhi. Nếu không thì y sẽ không vì lo cho Hoàng Trân mà bỏ một mình Yến Nhi ở rạp chiếu phim cả buổi tối, y không hề nhớ đến cô ấy nên chẳng có cuộc gọi nào...

"Lương Yến Nhi, sao mày lại khóc chứ?" - Yến Nhi vừa đi vừa lẩm bẩm.

Cô ấy thật sự không biết tại sao mình lại buồn và rơi nước mắt như vậy nữa, chỉ biết trong lòng mình đang rất khó chịu.

Gia Lâm thất thần ngồi xuống ghế, sắc mặt có chút khó coi. Ý của Yến Nhi muốn nói là... y vẫn còn yêu Hoàng Trân ư? Là sự thật sao? Gia Lâm có thật là còn yêu Hoàng Trân không? Lúc này chính bản thân y cũng không biết câu trả lời nữa.

Nhưng nói thật lòng là suốt hai năm qua cũng có lúc Gia Lâm nhớ đến Hoàng Trân, muốn gặp cô ta thêm một lần nữa... vì y muốn biết tại sao ngày ấy cô lại phản bội y đi theo người khác. Tại sao để mỗi tình đầu của y phải tan vỡ, tại sao để một mình y trong đau khổ...

...

Hạ Vy và nó đã bắt Taxi đến gặp Hoàng Trân, trên xe chẳng ai nói với ai câu nào, bầu không khí hoàn toàn đắm chìm trong im lặng. Hạ Vy một lúc vô tình quay qua nhìn thì đã trông thấy ánh mắt buồn bã của nó, đôi môi chẳng có chút niềm vui. Thật không giống nó, luôn nở nụ cười trên môi.

Hạ Vy bất giác tự hỏi, là cô đã khiến cho nó buồn bã như vậy sao? Đôi mắt mắt to tròn của Hạ Vy từ từ khép lại, tỏ ra u buồn. Thật ra bản thân cô cũng chẳng biết tại sao lại nổi giận với nó như vậy nữa, cô chỉ thấy khó chịu khi nó ném bánh của Hoàng Trân xuống đất thôi.

Nó từ khi lên xe tới giờ cứ đưa mắt nhìn ra ngoài, chẳng dám quay đầu lại nhìn người đang ngồi bên cạnh mình. Vì nó sợ, sợ nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ của cô khi sắp được gặp Hoàng Trân. Cãi nhau với nó, cô chẳng có chút gì gọi là buồn. Nhưng khi đi gặp Hoàng Trân thì cô lại tỏ ra vui mừng..

Không lẽ Hoàng Trân ở trong lòng cô quan trọng hơn nó nhiều thế sao? Nghĩ đến đó thì đôi mắt híp của nó xuất hiện một màn hơi nước, một màn hơi nước rất mong manh có thể tuôn rơi bất cứ lúc nào. Nó thiết tình không hiểu tại sao cô lại quý mến người đối trá kia như thế.

Taxi đã dừng lại trước cửa một tiệm bánh, tiệm Cupcake Sweet And Sour. Hạ Vy với nó xuống xe và khẽ bước vào. Woa, cả tiệm đều màu hồng. Vừa bước vào tiệm là thấy ngay tủ bánh ngọt bằng kiến, đầy đủ loại bánh ngọt.

"Vy, Yến, bên này nè." - Bỗng nhiên có một giọng nữ vang lên.

Hạ Vy và nó theo phản ứng tự nhiên quay qua hướng phát ra tiếng gọi thì thấy Hoàng Trân đang ngồi bên trong vẫy tay tụi nó với nụ cười tươi, rồi tụi nó bước nhanh đến và ngồi xuống đối diện với Hoàng Trân. Hạ Vy lên tiếng hỏi:

"Chị đã chờ tụi em lâu chưa?"

Hoàng Trân nhẹ lắc đầu và nở nụ cười hiền:

"Không, chị cũng chỉ mới đến thôi. À Vy, Yến, tụi em muốn ăn gì thì cứ gọi đi. Tiệm này bánh ngọt và trà đều rất ngon."

Hạ Vy quay sang nhìn nó và nhẹ giọng hỏi:

"Hay là để tao chọn bánh giúp mày nhé?"

"Cũng được." - Nó mỉm cười. Dù sao nó cũng muốn nói chuyện riêng với Hoàng Trân chút, cứ để Hạ Vy đi chọn bánh đi.

Hạ Vy vui vẻ đứng dậy và quay lưng đi, bước nhanh đến tủ bánh. Lúc này nó ngược mắt nhìn Hoàng Trân và hỏi khẽ:

"Mục đích của chị lần này về đây là gì?"

Hoàng Trân chậm rãi cầm tách trà nóng trên bàn lên và cười nói:

"Chị muốn quay về bên cạnh anh Lâm và Vy..."

Nó nghe câu đó như sét đánh ngang tai, cô ta vừa nói gì? Nó liếc nhìn người đối diện mình, sao nhìn cô ta giống như ác quỷ phá hoại cuộc sống của mọi người thế?

"Anh hai tôi giờ đã có Yến Nhi, còn Vy thì cũng đã có tôi rồi. Họ đã hết cần chị rồi, xin đừng mơ tưởng nữa." - Nó lạnh lùng nói.

Hoàng Trân cười nửa miệng xấu xa:

"Chị đây sẽ giành lại trái tim của họ."

"Sau những gì mà chị đã làm năm xưa, chị nghĩ mình còn quan trọng ở trong lòng anh hai và Vy nữa ư?" - Nó tức giận hỏi.

Hoàng Trân vẫn thản nhiên hưởng thức tách trà nóng:

"Ai quan trọng hơn ai, chưa biết đâu."

Nó bực tức nhìn xung quanh, cố kiềm chế cơn giận trong lòng. Giờ phút này nó chỉ hận không thể lột bộ mặt giả tạo của Hoàng Trân xuống được thôi. Khuôn mặt hiền lành, mà lòng tà ác hơn ma quỷ. Hoàng Trân vừa đặt tách trà xuống bàn vừa hỏi:

"Em muốn thử không?"

Nó chưa hiểu ý của Hoàng Trân là thế nào thì đã thấy Hạ Vy đang bung trà và bánh đến.

"Bánh kem vị dâu mà mày thích nè." - Hạ Vy đặt nhẹ đĩa bánh xuống và nói.

Trước mặt nó giờ là một góc bánh kem vị dâu, trông rất ngon. Hạ Vy đã lấy cho Hoàng Trân một góc bánh cô-sô-la, vì cô nhớ trước đây Hoàng Trân rất thích cô-sô-la. Còn bản thân mình thì cô đã lấy một góc bánh kem bạc hà. Cả ba đĩa bánh nhìn đều rất ngon. Hoàng Trân lúc này lên tiếng nói:

"Vy, dạo này chị bị dị ứng với cô-sô-la... chị muốn ăn bánh kem dâu."

"Bánh kem dâu?" - Hạ Vy khẽ nhủ mày, vẻ mặt khó xử. Vì trong tủ bánh lúc này chỉ còn một góc bánh kem dâu và cô đã lấy cho nó rồi.

"Sao thế Vy?" - Hoàng Trần giả vờ không biết.

Hạ Vy giờ tay vén nhẹ mái tóc dài của mình:

"Trong tiệm đã hết bánh kem dâu rồi chị."

"Nhưng chị đã thêm bánh kem dâu lắm rồi..." - Hoàng Trần nói giọng nhõng nhẽo.

Nó chán nản thờ dài, đồ đáng ghét này đang làm trò gì đây? À nó hiểu câu hỏi của cô ta lúc này rồi, cô muốn khiến Hạ Vy lấy đĩa bánh của nó cho cô ta ăn. Thiệt là, quá đáng hết sức mà.

Hạ Vy cũng nhận ra ý của Hoàng Trần, muốn lấy đĩa bánh của nó. Nhưng sao cô có thể làm vậy được chứ? Nếu cô lấy đĩa bánh của nó cho Hoàng Trần ăn thì chắc chắn là nó đứng dậy đi về lập tức luôn đấy.

"Hai người cứ ăn đi, tôi còn có việc, giờ phải đi rồi. Bye." - Nó bỗng nhiên đứng dậy và nói, rồi quay người đi.

Nó cố bước nhanh đi, ra khỏi tiệm. Nó chẳng muốn biết Hoàng Trần và mình trong lòng Hạ Vy, ai quan trọng hơn ai... vì nó sợ cô sẽ chọn Hoàng Trần...

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Chuyện năm xưa

Văn Thiện hôm nay cũng giống mỗi khi, vui vẻ đạp xe đến nhà họ Trần để chở nó đi học. Nhưng khi gần đến nơi thì anh lại trông thấy nó đang một mình đi lang thang ngoài đường, nhìn nó như người mất hồn. Lúc Văn Thiện tính lên tiếng gọi thì lại thấy ở phía sau có một chiếc xe máy, đang chạy tới với tốc độ nhanh.

"TIÊU YẾN, COI CHỪNG." - Văn Thiện hoảng hốt hét lớn và quăng xe đạp của mình qua một bên, rồi liều mạng chạy đến.

Nó nhìn thấy vẻ mặt đầy lo lắng của Văn Thiện, liền nhẹ nhàng xoay người lại ngắm nhìn thì mới biết mình đang đứng trước cửa tử thần... Chiếc xe máy càng lúc càng gần... Nó sẽ chết ư? Nó phải rời xa mọi người thật sao? Khoảnh khắc ấy hai trái tim tưởng chừng ngừng đập, tất cả mọi thứ hoàn toàn đắm chìm trong sợ hãi.

"RẦM!!!!" - Tiếng va chạm thật mạnh vang lên khiến bao nhiêu người xung quanh phải giật mình.

Nó đã bị xe đụng rồi ư? Nhưng sao nó không chút đau đớn, mà lại cảm nhận được sự ám áp quen thuộc thế? Nó khẽ mở mắt ra nhìn, trước mắt nó bây giờ là khuôn mặt hotboy đầy đau đớn. Lúc này là Văn Thiện đã bất chấp tất cả ôm lấy nó nhảy ra khỏi cửa tử thần, lưng anh đã đập mạnh xuống mặt đường.

"Anh Văn Thiện... anh có sao không?" - Nó đỡ Văn Thiện ngồi dậy và lo lắng hỏi.

Văn Thiện hình như đã bị thương, anh muốn hỏi nó có bị gì không mà chẳng lên tiếng nói. Anh nhủ chặt đôi lông mày lại, lưng anh... đau quá. Nhìn thấy biểu hiện của Văn Thiện thì nó biết chắc lần này anh đã bị thương thật rồi. Nó vội đỡ Văn Thiện đứng dậy:

"Anh Văn Thiện cố chịu chút, em sẽ đưa anh đến bệnh viện ngay."

Nghe vậy Văn Thiện cố gắng lên tiếng nói:

"Không cần... anh không sao.... Em dìu anh vào quán nước kia ngồi nghỉ là được rồi..."

Thấy Văn Thiện đang bị đau nên nó chiều theo ý của anh, hết sức cẩn thận dìu anh vào quán nước gần đó. Cảnh tượng lúc này mọi người ở gần đó đều nhìn thấy nên ông chủ quán đã chạy ra giúp nó dìu Văn Thiện vào và hỏi thăm vài câu.

Nó ngồi bên cạnh nắm chặt tay Văn Thiện và lo lắng hỏi:

"Giờ anh thấy sao rồi, còn đau không anh?"

Văn Thiện dù rất đau nhưng vẫn cười dịu dàng với nó:

"Anh không sao, chỉ hơi đau thôi... Thế còn em thì sao, có bị thương ở đâu không?"

Nó cúi đầu xuống thật thấp, để mái tóc dài che hết cảm xúc. Chỉ còn tiếng khóc hic hic mà thôi. Nếu nó không hậu đậu, đi mà không để ý thì đâu hại Văn Thiện bị thương thế này. Anh đau đến mức mặt tái xanh mà vẫn còn dịu dàng quan tâm nó nữa, sao anh lại không mắng nó một trận chứ?

"Tiểu Yến..." - Văn Thiện đưa hai tay lên lau khô những giọt nước mắt trên khuôn mặt xinh xắn của nó và nói khẽ:

"Em hãy nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì đi."

Nhất định đã có chuyện gì đó thì nó mới một mình đi lang thang ngoài đường vào sáng sớm với vẻ mặt hồn như vậy. Văn Thiện thật sự muốn biết là chuyện gì đã khiến người con gái của anh buồn bã như thế này. Nó ngẩng mặt lên nhìn người con trai, trên môi anh đang mỉm cười.

"Hồi sớm em thấy ác mộng... rồi không ngủ lại được nên em muốn ra ngoài đi dạo và chờ anh đến luôn thôi." - Nó nghẹn ngào nói.

Văn Thiện cố chịu đau, với tay ôm lấy nó vào lòng mà vỗ về:

"Là ác mộng gì mà khiến cho em thất thần, cả xe đang chạy phía sau cũng không hay nữa vậy?"

Nó vừa dùng tay lau nước mắt vừa nói:

"Là chuyện đã từng xảy ra cách đây nhiều năm trước..."

...

- 5 năm trước.

Hôm đó Gia Lâm dẫn nó đến nhà Hạ Vy chơi, đúng lúc Hoàng Trân cũng đến dạy kèm Hạ Vy môn toán... Bốn người ở dưới phòng khách vừa ăn bánh vừa trò chuyện cùng nhau, rất vui vẻ. Hạ Vy lấy búp bê có hát nhạc ra cho nó xem, búp bê đó dễ thương lắm, thắt hai bím và mặc một áo đầm xoè màu hồng.

Một lát sau Hạ Vy nhờ Gia Lâm lên lầu xem lại đàn Piano giúp, vì cô cảm thấy tiếng đàn hơi lạ. Nhìn thấy Gia Lâm và Hạ Vy đã lên lầu rồi thì Hoàng Trân bước đến gần nó và cầm búp bê lên:

"Tiểu Yến, em muốn làm bạn với Vy thật sao?"

Lúc đó nó chưa biết bộ mặt thật của Hoàng Trân nên vô tư gật đầu:

"Dạ đúng, em nhất định sẽ trở thành bạn thân nhất của Vy."

Hoàng Trân cười nửa miệng:

"Nhưng chị không cho phép..."

Búp bê dễ thương kia từ tay Hoàng Trân rơi xuống sàn nhà... và bị đập liên tục, không chút thương tiếc. Ánh mắt của Hoàng Trân lúc đó không khác gì quỷ dữ, trông rất đáng sợ. Bất cứ ai nhìn thấy thì chắc chắn cũng phải run người, không thể không sợ được.

"Chị Trân, chị đang làm gì vậy?" - Nó hoảng hốt từ ghế sofa bật dậy. Nó thật không biết Hoàng Trân đang muốn gì, tại sao lại làm hư búp bê của Hạ Vy cơ chứ?

Hoàng Trân không thèm trả lời, chỉ cầm ly nước cam của nó trên bàn và từ từ đổ thẳng xuống búp bê với nụ cười nham hiểm. Không hiểu tại sao lúc đó nó cứ đứng bất động ở đó, chẳng biết nên làm gì...

Nhìn thấy Gia Lâm với Hạ Vy đang từ lầu thang bước xuống thì Hoàng Trân liền đá búp bê qua nó và hét lớn lên:

"Tiểu Yến, em đang làm gì thế? Đó là quà của mẹ Vy đã mua tặng Vy mà, em đừng đập nữa. Tiểu Yến, em đừng đập hư búp bê của Vy mà."

Gia Lâm và Hạ Vy nghe vậy liền chạy đến, coi thử đã có chuyện gì. Trước mắt Hạ Vy lúc này là búp bê dễ thương bị đập nát khuôn mặt và dính đầy nước cam, trông thật ghê bản. Hoàng Trân giả vờ khóc lóc với Hạ Vy:

"Chị không biết tại sao Tiểu Yến bỗng... ném búp bê xuống sàn nhà và... dùng chân đập liên tục... còn đổ nước cam..."

Gia Lâm và Hạ Vy thoáng ngạc nhiên, cả hai quay lại nhìn nó với ánh mắt khó tin, là nó làm vậy thật sao? Nó vừa lắc đầu vừa nói:

"Anh hai, Vy, không phải em làm... Là chị Trân làm đó, là chị ấy làm thật mà."

Hoàng Trân giả bộ đáng thương:

"Oan cho chị quá, chị sao có thể làm hư búp bê của Vy được chứ? Tiểu Yến, nếu như em thích thì cứ nói để chị mua cho... chứ đâu cần vì ganh tị mà"

làm hư búp bê của Vy như thế đâu."

Hạ Vy nhìn thấy Hoàng Trần khóc thì vội lấy khăn giấy đưa, rồi quay sang nhìn nó và lạnh nhạt nói:

"Tiểu Yến, mày về đi..."

Lúc đó nó thấy thật ám ức, rõ ràng nó không có làm. Nhưng nói, lại chẳng ai chịu tin. Hoàng Trần lén nhìn nó mà nở nụ cười chiến thắng, từ đây Hạ Vy sẽ ghét nó. Hạ Vy chỉ có thể thân với cô ta thôi, không được thân với một ai khác nữa cả.

...

Nghe xong Văn Thiện liền bức tức, Hoàng Trần thật quá đáng, dám ức hiếp nó như thế. Nhìn cô ta xinh đẹp, có vẻ ngoan hiền. Nhưng lại xấu xa, độc ác như vậy. Đúng là đánh giá một người, không thể nhìn vẻ bề ngoài được thật mà.

Nó nãy giờ vừa kể vừa khóc, vì ánh mắt ác quỷ của Hoàng Trần lúc đó thật sự đáng sợ... Lần này cô ta trở về đây không biết muốn gì và lại giờ trò gì để Hạ Vy ghét bỏ nó thêm một lần nữa... Văn Thiện vừa lau nước mắt cho nó vừa nói khẽ:

"Thôi được rồi, em nín đi. Anh sẽ không để chị ta làm hại em nữa đâu. Hãy tin anh, được không?"

Nó gật đầu mạnh, tất nhiên nó tin anh rồi. Trước giờ anh vẫn luôn bảo vệ nó mà, chưa bao giờ để nó bị bất cứ tổn hại nào...

"Anh Văn Thiện... hay là hôm nay chúng ta... trốn học nhé?" - Nó đưa ra đề nghị. Hôm nay nó quả thật không muốn đến trường học.

Văn Thiện khẽ bật cười và gật đầu:

"Được, hôm nay chúng ta sẽ trốn học. Chỉ cần là việc em muốn thì anh nhất định sẽ làm cùng với em mà."

Trong cuộc đời này khó tìm thấy một người luôn bên cạnh mình, cùng làm những việc mà mình muốn, dù đúng hay sai.

...

- Trường học Thanh Quy.

Trong lúc tất cả mọi người đang thoải mái chơi đùa cùng nhau thì Hạ Vy lại ngồi một mình ngắm nhìn bầu trời xanh mây trắng, ánh mắt của cô hôm nay không hiểu sao rất u buồn. Trong đầu cô cứ nhớ đến hình ảnh nó quay người bỏ đi hôm qua.

Cô biết nó bỏ đi là vì sợ cô sẽ chọn Hoàng Trần mà từ bỏ tình bạn với nó... Haizz, tại sao Hoàng Trần và nó lại bắt cô phải lựa chọn chứ, cả ba người cùng nhau vui vẻ không phải sẽ tốt hơn sao?

Hạ Vy bất giác đưa mắt nhìn xung quanh lớp, ủa sao giờ này nó lại chưa đến nữa. Sắp 7 giờ rưỡi rồi, có chuyện gì không nhỉ?

Cô bạn dễ thương - Lùn lúc này bước đến nhìn Hạ Vy mà mở lời:

"Chúng ta nói chuyện chút nhé?"

Hạ Vy thoáng ngạc nhiên:

"Có chuyện gì thế?"

Lùn đưa tay lên vén lại mái tóc dài của mình, có vẻ đang lựa lời để nói. Hạ Vy nhìn thấy Lùn đang do dự không biết nói thế nào thì liền tò mò hỏi:

"Là chuyện gì sao trông mày khó nói quá vậy Lùn? Không phải mày khéo ăn khéo nói lắm sao?"

Lùn hít thở thật sâu rồi thở ra và nói khẽ:

"Tao muốn nói chuyện của Tiểu Yến."

"Ồ... mày muốn nói gì thì cứ nói đi." - Hạ Vy tỏ ra thờ ơ. Chắc là Lùn muốn nói giúp nó thôi, trong lòng mọi người luôn cho rằng cô là người sai.

Lùn ngồi xuống bên cạnh Hạ Vy và nói khẽ:

"Tao chỉ muốn hỏi người tên Hoàng Trần kia có thật quan trọng với mày đến thế không? Hai ngày nay Tiểu Yến cứ buồn bã, không cười đùa mà mày chẳng thèm quan tâm đến..."

Hạ Vy quay mặt qua chỗ khác và thờ dài, sự buồn bã của nó, cô là người thấy rõ hơn bất cứ ai mà. Thấy Hạ Vy im lặng thì Lùn lại lên tiếng nói:

"Tao và tất cả mọi người đều biết rõ một chuyện nhưng hình như chỉ có mình mày không biết thôi."

Hạ Vy quay lại nhìn Lùn với ánh mắt khó hiểu:

"Là chuyện gì?"

Lùn nhìn thẳng vào mắt Hạ Vy và kiên định nói:

"Hạ Vy mày trong lòng Tiểu Yến quan trọng hơn cả thế giới này. Nó có thể vì mày mà vui vẻ hay buồn bã. Nó có thể bất cứ tất cả bảo vệ mày, dù mất mạng..."

Không biết sao Lùn có vẻ xúc động, giọng nói thì bỗng dưng nghẹn ngào. Nhỏ đứng dậy và nghẹn ngào nói:

"Tụi tao thật không hiểu tại sao Tiểu Yến lại xem trọng mày như thế... Rõ ràng là tụi tao yêu quý nó hơn mày cấp lần mà."

Vừa dứt lời thì Lùn quay lưng đi, chạy thật nhanh ra khỏi lớp. Bản thân nhỏ cũng không biết sao mình lại xúc động và dám lớn tiếng với Hạ Vy như vậy nữa. Chắc do nhỏ muốn Hạ Vy hiểu được vị trí của mình trong lòng nó quan trọng đến mức nào và hy vọng cô sẽ không làm nó buồn thêm nữa.

Hạ Vy đơ người ra, vì quá kinh ngạc. Cô ở trong lòng nó quan trọng hơn cả thế giới này ư, là sự thật sao? Trước giờ cô cứ tưởng nó chỉ xem cô là bạn bè bình thường như bao nhiêu người khác thôi. Nhưng hôm nay qua lời nói, qua biểu hiện xúc động của cô bạn dễ thương Lùn thì cô mới phát hiện mình quá vô tâm.

Hạ Vy buồn bã nhìn chỗ ngồi bên cạnh mình, là cô vô tâm với cảm xúc của nó. Đã hơn 10 năm rồi, nó luôn bên cạnh cô... nó chưa bao giờ để cô một mình... Vậy mà cô lại luôn chọn Hoàng Trân, người chị từng dạy kèm mình... Chẳng quan tâm đến cảm xúc của nó, người bạn luôn vì cô mà bất cứ tất cả.

...

Văn Thiện đã chở nó về nhà mình chơi, vì bà nội anh luôn miệng nhắc đến nó. Đến trước cửa nhà, nó cẩn thận đi vào Văn Thiện vào, vì anh vẫn đang bị đau.

"Nội ơi, con về rồi." - Văn Thiện lớn tiếng gọi.

Bà Hương Thị từ bên trong chạy ra, thấy Văn Thiện và nó bước vào thì liền hỏi:

"Thiện, sao con không đi học đi?"

Nó bước đến gần bà Hương Thị và buồn bã nói:

"Dạ con xin lỗi bà nội... tại con đi đường chẳng để ý... xe đang chạy tới... vì cứu con nên anh Văn Thiện đã bị thương... Con xin lỗi, con thành thật xin lỗi bà nội."

Văn Thiện khẽ lắc đầu khi nhìn thấy nó đang tự trách bản thân và luôn miệng nói xin lỗi như vậy. Nhưng chưa kịp nói gì thì bà Hương Thị hoảng hốt nắm lấy tay nó và lo lắng hỏi:

"Tiểu Yến, con có sao không? Có bị thương ở đâu không?"

Nó thoáng ngạc nhiên, sao bà lại lo lắng cho nó chứ? Người bị thương chính là Văn Thiện, cháu trai của bà mà. Văn Thiện bật cười, bà nội của anh thương cháu dâu ghê.

"Dạ... con không sao... Nhưng anh Văn Thiện đã bị thương rồi." - Nó vẫn thấy có lỗi nên cứ cúi đầu thật thấp.

Bà Hương Thị vỗ vỗ vào tay nó và nở một nụ cười hiền:

"Thiện là con trai bị thương chút cũng chẳng sao."

Nói tới đó thì bà đưa mắt nhìn Văn Thiện và tiếp lời:

"Hơn nữa bà biết rõ, con chính là trái tim của Thiện nhà bà. Nếu con bị thương thì chắc chắn nó sẽ đau đớn hơn bản thân mình bị thương."

Văn Thiện bất giác gật đầu, đúng là bà nội hiểu anh nhất. Bà Hương Thị và nó ngồi trò chuyện vui vẻ với nhau, hai người nói chuyện rất vui. Khoảng một tiếng đồng hồ sau bà Hương Thị bảo phải đi chợ mua đồ ăn và dặn nó ở lại ăn cơm trưa. Nó gật đầu đồng ý, dù sao nó cũng thích bà Hương Thị lắm.

Hiện giờ nó đang đi vào Văn Thiện, để nghỉ ngơi chút. Lòng mày thanh tú của Văn Thiện nãy giờ vẫn nhũn chặt lại, khiến cho nó thật là lo:

"Anh Văn Thiện... mau cởi áo ra cho em coi thử..."

"Hả?" - Văn Thiện ngạc nhiên. Nó muốn coi là coi cái gì?

"Ý em là muốn coi lưng anh bị sao kìa..." - Nó túm lúng nói.

Văn Thiện mỉm cười, hoá ra là nó đang muốn xem vết thương ở lưng của anh thôi. Rồi anh do dự nhìn nó:

"Nhưng em sẽ ngại đấy Tiểu Yến..."

Nó im lặng suy nghĩ, Văn Thiện nói đúng lắm, nó sẽ rất ngại khi anh không mặc áo... Nhưng mà... nhìn sắc mặt của Văn Thiện đã cho nó biết tới giờ anh vẫn còn rất đau... hơn nữa vết thương ở sau lưng thì làm sao anh có thể tự mình thoa thuốc được.

"Không sao... anh cứ để em thoa thuốc giúp anh đi." - Nó cứ nhất quyết.

Văn Thiện miễn cưỡng gật đầu và bắt đầu cởi áo khoác vest ra, tiếp theo là chiếc cà vạt màu hồng nổi bật.. Những ngón tay thon dài của anh rất do dự cởi nút áo sơ mi. Anh liếc nhìn người con gái đang đứng trước mặt mình, nó có thật là sẽ ồ không đây.

Chiếc áo sơ mi xanh cuối cùng được cởi ra và thân hình mạnh mẽ của người con trai xuất hiện trước mắt, khiến cho khuôn mặt nó bất giác ửng đỏ như quả cà chua chín mọng. Nhìn thấy nó đỏ mặt thì Văn Thiện khẽ cười, người con gái này thật dễ thương.

"Anh xoay lưng qua đi..." - Nó nói khẽ.

Văn Thiện nhẹ gật đầu, xoay lưng lại. Cả lưng anh đều bầm tím, hỏi sao không đau cho được chứ? Nó lo lắng nói:

"Lưng anh bị bầm tím hết rồi. Anh lên giường nằm úp đi, để em chạy đi lấy nước đá chườm."

Vừa dứt lời thì nó liền chạy ra khỏi phòng, hy vọng là sẽ tìm thấy nước đá. Văn Thiện buồn bã nhìn theo người con gái, giọng nó lại nghẹn ngào nữa rồi. Anh phải làm sao mới có thể khiến nó vui vẻ trở lại đây?

Sau vài phút thì nó chạy vào với khăn đầy nước đá trên tay, nó ngồi xuống bên cạnh Văn Thiện và nói khẽ:

"Anh Văn Thiện cố chịu chút nhè... sẽ hơi đau..."

"Ừ anh biết rồi." - Văn Thiện nhẹ gật đầu.

Nó cầm gói khăn nước đá chườm vào lưng Văn Thiện, nó đã cố nhẹ tay nhất có thể, vì nó không muốn làm anh đau thêm nữa đâu. Mặc dù nó đã hết sức nhẹ tay rồi nhưng cảm giác lạnh tê của nước đá vẫn khiến Văn Thiện cảm thấy đau đớn.

"Á..." - Văn Thiện khẽ la lên, vì đau.

Tiếng la của Văn Thiện khiến cho nó hốt hoảng, rút gói khăn nước đá rời đi:

"Em làm anh đau hả? Xin lỗi, em xin lỗi anh. Em không cố ý đâu."

Văn Thiện cố ngồi dậy và lắc đầu:

"Anh không sao mà, chỉ vì lạnh quá thôi... Tiểu Yến này, em có muốn anh hết đau không?"

Nó liền gật đầu:

"Tất nhiên là em muốn rồi."

Văn Thiện đưa tay vuốt ve mặt nó với vẻ dịu dàng:

"Em hãy cười lên đi. Chỉ cần em cười thôi thì bao nhiêu mệt mỏi hay đau đớn trong anh đều tan biến... vì anh luôn yêu nụ cười của em."

Nó thoáng ngạc nhiên, chỉ cần nó cười thôi là anh sẽ hết đau thật sao? Nhưng giờ phút này nó thật sự cười không nổi...

*****Hết chương 72*****

Đừng bỏ lỡ chương sau nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Anh thật sự yêu em

Trưa hôm nay, sau khi tan học thì nó, Văn Thiện, Hạ Vy, Khánh Nghĩa, Yến Nhi đã cùng nhau đến trại mồ côi ở ngoại ô thành phố, vì đã lâu rồi không đến thăm bọn trẻ, tội nó nhớ những thiên thần nhỏ kia lắm.

Khánh Nghĩa và Văn Thiện đã cố ý chạy song song nhau để hai người con gái ngồi phía sau có thể nói cười vui vẻ như mỗi lần. Nhưng đáng tiếc, cả hai đều im lặng. Hạ Vy và nó không ai nói với ai câu nào cũng được ba ngày rồi, hình như cả hai chẳng biết nói gì với nhau...

Văn Thiện với Khánh Nghĩa nhìn nhau và khẽ thở dài, sự im lặng này sao mà đáng sợ quá vậy? Họ muốn nhìn thấy hai người con gái nói cười vui vẻ với nhau như trước đây, chứ chẳng muốn thấy khuôn mặt buồn bã của cả hai bây giờ. Nhưng họ phải làm sao đây?

Cô bạn Yến Nhi một mình đạp xe ở phía sau, đôi mắt chìm bỏ câu xinh đẹp ấy hôm nay rất u buồn. Rõ ràng là khung cảnh trước mắt rất đẹp nhưng tại sao cô ấy cảm thấy tất cả mọi thứ xung quanh đều nhạt nhẽo thế chứ? Là do lòng cô ấy đang lắm buồn phiền phải chăng?

Yến Nhi lại nhớ đến thái độ của Gia Lâm, người mà mình yêu. Không lẽ y vẫn còn yêu người con gái kia thật sao? Người ta hay nói "mối tình đầu khó quên" là thật ư? Vậy còn tình yêu của Yến Nhi cô ấy sẽ như thế nào, chẳng lẽ phải kết thúc ở đây sao?

Ba người con gái đều đang đắm chìm trong nỗi buồn riêng mình, chẳng cách nào thoát ra được.

...

Sau một quãng đường dài, cuối cùng cũng đến nơi. Tụi nó vừa đến trước cửa thì đã nghe thấy tiếng cười vui vẻ của bọn trẻ, hình như là có ai đến chơi với bọn chúng. Cảm một số đồ mà mình mới mua, tụi nó cùng nhau đi vào.

Trước mặt tụi nó bây giờ là Gia Lâm và Hoàng Trần đang đứng hát giữa bọn trẻ, trông rất vui. Yến Nhi và nó chán nản thở dài, sao lại gặp người không muốn gặp vậy chứ? Yến Nhi nhìn Gia Lâm với ánh mắt buồn bã, bên cạnh Hoàng Trần, hình như y rất vui.

"Ủa chị Trần cũng đến à?" - Vừa nhìn thấy Hoàng Trần thì Hạ Vy liền vui vẻ bước đến gần cô ta.

Lúc Hạ Vy lướt qua thì nó bỗng nhiên rất muốn nắm tay cô lại, chẳng muốn cô đến gần Hoàng Trần. Vì trong lòng nó cảm thấy sợ hãi, sợ Hoàng Trần sẽ giờ trò gì đó để cô chán ghét nó. Nhưng Văn Thiện đã kịp giữ nó lại, anh thì thầm bên tai nó:

"Tiểu Yến, em bình tĩnh đi. Có anh ở đây, sẽ không có gì xảy ra đâu."

Nhìn thấy nó rung rung nước mắt khi Hạ Vy đến gần Hoàng Trần thì Văn Thiện biết nó đang mất bình tĩnh rồi nên đã bước nhanh đến giữ nó lại. Anh thì thầm bên tai nó:

"Yến Nhi..." - Gia Lâm ngẩng mặt lên nhìn và buột miệng gọi khẽ.

Yến Nhi nhẹ nhàng xoay người đi, đến chiếc bàn bên cạnh cửa sổ và đặt mấy bịch đồ trên tay mình xuống, chẳng thèm quan tâm đến ai đó. Bây giờ người cô ấy không muốn gặp nhất chính là Gia Lâm. Nhưng không ngờ lại gặp y ở đây, đúng là đáng ghét thật mà.

Gia Lâm buồn bã thở dài, người con gái của y vẫn còn giận sao? Y nên tìm cách giải quyết, không thể để vậy hoài được. Hoàng Trần đang nói chuyện với Hạ Vy nhưng vẫn lên nhìn Gia Lâm và Yến Nhi rồi nói thầm:

"Hôm nay mình nhất định phải khiến cho hai người họ chia tay."

Tụi nó đã bắt đầu công việc của mình, chẳng ai để ý đến ánh mắt của Hoàng Trần lúc này. Văn Thiện với nó đang lấy bánh ngọt ra chia cho bọn trẻ, còn Khánh Nghĩa và Hạ Vy thì mang đồ ăn mà mình mới mua vào bếp.

Gia Lâm bước nhanh đến chỗ Yến Nhi và hỏi:

"Em hôm nay mua gì đến vậy?"

Yến Nhi đang đứng soạn đồ ra, chẳng thèm quan tâm người con trai bên cạnh. Lúc này cô ấy đã mua vài món đồ đáng yêu để trang trí cho trại trẻ mồ côi này, vì muốn bọn trẻ sống ở đây vui vẻ hơn.

Trong những món đồ Yến Nhi mua thì Gia Lâm thấy có một chiếc chuông gió hình những giọt nước, trông rất đẹp. Nhìn thấy trời ban cho cơ hội Gia Lâm liền giành lấy, y lên tiếng đề nghị:

"Yến Nhi, chúng ta cùng nhau treo cái chuông gió này lên nhé?"

Yến Nhi miễn cưỡng gật đầu, vì cửa nhà này hơi cao. Con gái như cô ấy không thể leo trèo, vẫn nên để con trai mạnh mẽ như Gia Lâm nhận nhiệm vụ này.

"Đề anh đi lấy thang." - Gia Lâm vui vẻ quay người đi.

Yến Nhi cầm chiếc chuông gió bước ra cửa, đứng chờ. Sau vài phút Gia Lâm quay lại với chiếc thang nhôm trên tay, y nhìn Yến Nhi và nói:

"Em giữ thang giúp anh nhé... tại chiếc thang này hơi cũ rồi nên dễ ngã lắm."

Yến Nhi nhẹ gạt đầu và giữ chặt chiếc thang để Gia Lâm leo lên. Vừa leo lên thì đôi lông mày thanh tú của Gia Lâm khẽ nhíu lại và lẩm bẩm:

"Kỳ lạ, mình nhớ lần trước trên này có cây đinh nhỏ mà. Sao giờ không thấy?"

Yến Nhi ngẩng đầu lên nhìn và lạnh nhạt hỏi:

"Sao thế?"

Gia Lâm leo xuống và lắc đầu:

"Em chờ anh chút nha, để anh vào trong lấy đinh với cây búa."

Rồi y xoay lưng đi, vào trong tìm đinh và búa. Yến Nhi không thêm bận tâm đến người con trai ấy, cứ đứng ở đó chơi đùa với chiếc chuông gió trên tay mình. Những giọt nước đọng trên tay phát ra tiếng reng reng nhẹ nhàng, nếu chịu lắng nghe kỹ thì nghe giống một bài nhạc hay.

Khoảng năm phút sau, người quản lý của trại trẻ mồ côi này - bà Bạch từ bên trong bước ra và nói:

"Yến Nhi, cậu Lâm gọi cô vào nhà kho. Hình như cậu ấy đã bị đứt tay thì phải?"

"Cái gì?" - Sau khi nghe xong thì Yến Nhi khẽ nhíu mày. Sao Gia Lâm lại bất cẩn đến thế chứ, chỉ đi lấy đồ cũng bị thương nữa.

Sau khi chui thẳm trong lòng một trận thì Yến Nhi vội chạy vào nhà, coi Gia Lâm có bị làm sao không. Nhưng việc đầu tiên cô ấy làm là cẩn thận đặt chiếc chuông gió xinh đẹp trên tay mình xuống bàn, nếu như bị hư thì sẽ tiếc lắm.

Trong lúc mọi người đang bận rộn với công việc của mình thì có một đứa bé trai khoảng tầm ba tuổi chạy ra trước cửa... không biết là do tai nạn hay gì khác mà chiếc thang bỗng ngã xuống, còn ngã đúng chỗ đứa bé trai ấy đang đứng.

"Cẩn thận." - Nó vô tình nhìn thấy thì liền chạy đến ôm lấy đứa bé.

Đúng lúc Khánh Nghĩa và Hạ Vy với Gia Lâm từ bên trong bước ra, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì cả ba đều hốt hoảng hốt thét lớn lên:

"TIỂU YẾN."

Người lo sợ trong khoảnh khắc ấy nhất chính là Hạ Vy, chứ chẳng phải ai khác. Không, cô không muốn nó bị thương đâu. Cô đã cố chạy nhanh đến nhưng khoảng cách quá xa, không thể nào chạy đến kịp.

Trong lúc tất cả mọi người tưởng chừng chiếc thang sẽ đè lên người nó, sẽ khiến nó và đứa bé bị thương. Nhưng thật may mắn, đã có ai đó kéo mạnh chiếc thang lại. Nó khẽ xoay đầu lại nhìn... và rồi nở cười nhẹ nhõm:

"Cảm ơn anh nhé, anh Văn Thiện. Thật may có anh ở đây."

Văn Thiện cho chiếc thang tựa vào tường, rồi bước tới gần và dùng tay xoa đầu nó:

"Anh đã nói, hôm nay anh sẽ không để xảy ra chuyện gì rồi mà."

Hôm nay Văn Thiện cảnh giác hơn ngày thường, vì anh lo Hoàng Trân sẽ giờ trò hại nó nữa. Hạ Vy thở ra nhẹ nhõm, nó thật sự muốn cô bị bệnh tim sao?

"Hu hu." - Đứa bé trai ấy bị dọa cho sợ phát khóc.

Yến Nhi lúc này từ nhà sau bước ra, nhìn thấy vẻ mặt tái xanh chưa kịp hồi phục của mọi người liền buột miệng hỏi:

"Có chuyện gì thế?"

Hoàng Trân giả vờ tốt bụng lên tiếng giải thích cho Yến Nhi hiểu:

"Suýt nữa đứa bé này và Tiểu Yến bị thang đè chết rồi."

Yến Nhi nghe xong liền quay sang hỏi nó:

"Tiểu Yến, mày có sao không?"

Nó đang vỗ đứa bé trai nín khóc, nghe hỏi vậy liền nhẹ lắc đầu:

"Tao không sao, nhờ có anh Văn Thiện kéo thang lại kịp."

Gia Lâm dùng giọng lạnh lùng nói:

"Dì Bạch, làm phiền đi dẫn bọn trẻ lên lầu nghỉ ngơi giùm con."

Mọi người thoáng giật mình, vì họ nghe ra được giọng của Gia Lâm không chỉ lạnh lùng mà còn có một phần tức giận nữa. Không lẽ y muốn nghiên cứu trách nhiệm sao? Nhưng đây là tai nạn thôi mà, có thể oán trách ai được chứ?

Bà Bạch nhẹ gật đầu và đi đến bế đứa bé trai trên tay nó, rồi dẫn những đứa trẻ khác đi lên lầu. Gia Lâm cố kiềm chế cơn giận của mình, đợi bọn trẻ lên lầu hết, y chẳng muốn lớn tiếng làm bọn chúng sợ đâu. Sau khi xác định bọn trẻ đã vào phòng hết rồi thì Gia Lâm lên tiếng hỏi:

"Yến Nhi, anh có nói với em là chiếc thang này đã cũ rất dễ ngã không? Anh hỏi gì thì em cứ trả lời cái đó đi."

"Có." - Yến Nhi gật đầu.

Gia Lâm xoay người lại nhìn Yến Nhi với ánh mắt giận dữ và lớn tiếng hỏi:

"Vậy tại sao em còn bỏ đi? Em đã đi đâu?"

Yến Nhi hơi giật mình khi nhìn thấy ánh mắt giận dữ của Gia Lâm lúc này. Cô ấy vừa lắc đầu vừa nói:

"Tại dì Bạch..."

"Yến Nhi, tự mình làm sai thì không nên đổ lỗi cho người khác." - Hoàng Trân bỗng nhiên chen ngang vào.

Tự nhiên bị cắt ngang lời đang nói nên Yến Nhi liền bức tức liếc nhìn Hoàng Trân và quát lên:

"Chuyện này không liên quan đến chị nên im đi."

Hoàng Trân giả vờ sợ hãi:

"Chị... chỉ nói... sự thật mà thôi..."

"Là thêm dầu vào lửa thì đúng hơn." - Yến Nhi lầm bầm.

Văn Thiện và nó thấy Yến Nhi nói không hề sai, Hoàng Trân đúng thật là đang thêm dầu vào lửa mà. Cô ta thật đáng ghét, một người đáng ghét không ai bằng.

"Em đã sai mà còn dám lớn tiếng nữa à?" - Gia Lâm vừa hỏi vừa giơ tay lên cao.

Tội nó khê giật mình, Gia Lâm đang tính làm gì vậy? Không lẽ y muốn tát tay Yến Nhi sao?

"Anh hai." - Nó lo lắng nhìn Gia Lâm mà lắc đầu.

Anh hai của nó không thể làm như vậy được, làm vậy quá đáng với Yến Nhi lắm. Không thể, nó không thể để y ra tay tát Yến Nhi được.

"Tiểu Yến, mày đừng xem vào chuyện này. Tao xin mày đó." - Thấy nó muốn bước tới thì Yến Nhi liền lên tiếng ngăn lại.

Cô ấy chính là muốn xem thử Gia Lâm có thật nỡ đánh mình không. Nếu hôm nay y thật sự ra tay đánh cô ấy thì tình yêu này... sẽ chấm dứt ngay... và cô ấy sẽ không bao giờ gặp lại người con trai này nữa. Nước mắt của Yến Nhi bắt đầu rơi, tình yêu đầu tiên của cô ấy đến đây kết thúc thật rồi sao?

"BỐP!!!!" - Tiếng tát tay thật mạnh bỗng vang lên.

Tội nó đều mở to đôi mắt, vì quá kinh ngạc. Gia Lâm bất ngờ xoay người lại tát thẳng vào khuôn mặt đầy son phấn của Hoàng Trân một cái hết sức mạnh. Hạ Vy và nó với Yến Nhi bắt đầu dùng tay che miệng lại, tại sao Gia Lâm lại tát tay Hoàng Trân như thế chứ?

Hoàng Trân ôm mặt mình quay lại nhìn Gia Lâm với ánh mắt ngạc nhiên:

"Tại sao anh lại đánh em?"

Gia Lâm tức giận quát lên:

"NGÀY THƯỜNG EM NGANG BƯỚNG VÀ ÍCH KỶ NHƯ THẾ NÀO, ANH CŨNG MẶC KỆ. NHƯNG ANH KHÔNG CHO PHÉP EM HẠI BỌN TRẺ."

Nghe đến đây tội nó đã hiểu ra vụ chiếc thang ngã là Hoàng Trân gây ra, sao cô ta lại có thể quá đáng đến thế chứ?

...

30 phút trước Gia Lâm lấy đinh với cây búa đi ra nhìn thấy Hoàng Trân giả vờ đang nghe điện thoại và nói với bà Bạch:

"Dì Bạch ơi, anh Lâm gọi Yến Nhi vào nhà kho. Tại anh ấy không cẩn thận bị đứt tay... mà giờ con đang có một cuộc gọi quan trọng, làm phiền đi ra ngoài nói với Yến Nhi giúp con ạ."

"Vâng" - Bà Bạch nhẹ gật đầu và quay lưng đi.

Gia Lâm khẽ nhủ mày, y đâu có muốn gọi Yến Nhi đâu. Hoàng Trân đang muốn gì mà phải dụ Yến Nhi đi? Y phải theo Hoàng Trân, coi thử cô ta muốn làm gì..

Sau khi Yến Nhi rời đi thì chính mắt Gia Lâm đã nhìn thấy Hoàng Trân nhân lúc không ai để ý đã thẳng tay xô ngã chiếc thang rồi bỏ chạy.

...

Nghe Gia Lâm kể xong tội nó, ai cũng bức tức. Nhất là Yến Nhi, bức tức hết chỗ nói. Hoàng Trân là không có não hay là không có lương tâm vậy? Cô ta không biết ở đây có rất nhiều trẻ nhỏ sao, mà dám làm việc nguy hiểm như vậy chứ?

"BỐP!!!!!!" - Tiếng tát tay thêm một lần nữa lại vang lên.

Càng nghĩ càng tức nên Yến Nhi đã bước nhanh đến rồi thẳng tay tát vào khuôn mặt của Hoàng Trân và lớn tiếng nói:

"Cái tát tay này tôi đánh không phải vì chị muốn hại tôi, mà tôi đánh thay bọn trẻ và Tiểu Yến, chỉ vì lòng ích kỷ của chị mà suýt nữa họ đã bị thương rồi."

Bị Gia Lâm đánh, Hoàng Trân có thể nhịn. Nhưng bị Yến Nhi đánh thì con tức giận trong lòng liền bùng nổ, Yến Nhi là ai mà đánh cô ta chứ? Cô ta giờ tay lên cao, tính tát tay Yến Nhi. Nhưng thật đáng tiếc, chẳng thành công. Vì Gia Lâm đã nắm lấy cổ tay của Hoàng Trân lại kịp và lạnh lùng nói:

"Lương Yến Nhi là người con gái mà anh yêu, anh không cho em ra tay đánh cô ấy."

Hoàng Trân và Yến Nhi thật sự rất bất ngờ khi nghe những lời đó của Gia Lâm. Hoàng Trân gục tay lại và nhìn Gia Lâm mà rung rung nước mắt:

"Không phải anh đã nói cả đời này chỉ yêu mình em thôi sao?"

Gia Lâm mệt mỏi nhắm mắt, y chẳng muốn nói mấy chuyện tình cảm này ở trước mặt tội nó. Nhưng chuyện đã đến mức này rồi, không thể không giải quyết.

"Thế còn Hoàng Trân em thì sao? Em có yêu một mình anh không? Hay là đã thay lòng yêu người khác từ lâu?" - Gia Lâm nhìn thẳng vào mắt Hoàng Trân mà hỏi khế.

Hoàng Trân muốn mở miệng nhưng chẳng thành lời, cổ họng khô cứng. Chỉ có nước mắt cứ tuôn rơi, không ngừng. Hoàng Trân có thể nói gì được đây, khi cô ta chính là kẻ phản bội... Gia Lâm bỗng nắm lấy tay Yến Nhi và nhìn Hoàng Trân mà kiên định nói:

"Anh đã từng nghĩ cả đời này chỉ yêu một mình em, không thể yêu ai khác. Nhưng từ khi gặp Yến Nhi thì mọi chuyện đã khác rồi. Cô ấy là người luôn có thể khiến anh cười trong vô thức... Khi bên cạnh cô ấy, anh cảm thấy rất thoải mái..."

Nói đến đó thì Gia Lâm quay qua nhìn Yến Nhi với ánh mắt đầy yêu thương và mỉm cười:

"Anh cũng không biết mình đã yêu người con gái này từ bao giờ... chỉ biết trái tim của anh hiện giờ đã thuộc về cô ấy hoàn toàn rồi."

Gia Lâm bỗng quay sang nhìn Hoàng Trân mà kiên định nói:

"Hoàng Trân, từ ngày em chọn bỏ đi thì tình cảm của chúng ta đã kết thúc rồi. Người mà giờ anh yêu chính là Yến Nhi và chẳng muốn rời xa."

Nói xong thì Gia Lâm kéo tay Yến Nhi quay lưng đi, rời khỏi. Hoàng Trân muốn đưa tay níu kéo nhưng chẳng kịp, vì người con trai bước đi quá nhanh. Hoàng Trân cảm thấy mình thật xấu hổ, không biết phải làm sao ngoài ôm mặt khóc bỏ đi.

Tội nó đưa mắt nhìn nhau, chẳng biết làm gì với Hoàng Trân bây giờ. Tội nó đều cảm thấy cô ta vừa đáng ghét vừa đáng thương, thật không biết là nên chửi mắng hay là an ủi nữa đây.

Yến Nhi bị Gia Lâm kéo ra ngoài, thật xa trại mồ côi. Ở đây khung cảnh đẹp và không khí lại rất trong lành, đã khiến bao nhiêu buồn phiền trong lòng người đều tan biến. Gia Lâm nhìn người con gái đang bên cạnh và khẽ hỏi:

"Sao lại im lặng mãi thế?"

Yến Nhi vừa bước đi vừa lắc đầu:

"Có gì để nói đâu."

Gia Lâm bất chợt đứng lại và xoay người đối diện với Yến Nhi:

"Hay là em giận anh vì lúc nãy đã lớn tiếng với em?"

"Không." - Yến Nhi vội lắc đầu.

Hiểu rõ Gia Lâm nổi giận chỉ vì thấy bọn trẻ gặp nguy hiểm thôi. Và hơn nữa Yến Nhi cảm thấy mình cũng có lỗi, nếu cô ấy chịu mang chiếc thang đó đến chỗ an toàn rồi mới rời đi thì đâu có xảy ra chuyện gì. Thế nên bị la chút cũng phải thôi, cô ấy làm sao có thể giận trách y được.

Yến Nhi khẽ ngẩng đầu lên nhìn người con trai đang đứng trước mặt mình, những gì mà lúc nãy y nói đều là thật hết sao? Trái tim của y đã hoàn toàn thuộc về Yến Nhi cô ấy rồi sao?

Gia Lâm bỗng nắm tay Yến Nhi kéo mạnh về phía mình... và đặt lên trán cô ấy một nụ hôn đầy yêu thương.

"Anh xin lỗi, vì làm em buồn mấy ngày nay. Nhưng xin hãy tin anh thật sự yêu em." - Gia Lâm nói một cách rất chân thành, hy vọng người con gái của mình có thể thấu hiểu...

*****Hết chương 73*****

Tình bạn hay tình yêu đều chỉ cần chân thành là tất cả chúng ta có thể chạm đến, chứ không cần bắt chấp thủ đoạn giành lấy... Nhớ nhé mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Thất vọng lẫn đau lòng

Ở sân cỏ rộng lớn, một người con trai đang im lặng ngắm nhìn bầu trời xanh mây trắng trước mắt. Khuôn mặt hotboy ấy luôn khiến người khác say mê, cứ muốn nhìn ngắm mãi thôi. Lúc này ở phía sau có một người con gái xinh đẹp đang khẽ bước đến, vẻ đẹp của cô có thể nói là nghiêng nước nghiêng thành. Ai nhìn thấy, không cách nào quên được, dù chỉ nhìn thoáng qua thôi.

Hai người họ chính là hotboy Văn Thiện và hotgirl Hạ Vy, chứ chẳng phải ai xa lạ hết. Nhìn hai người đứng bên cạnh thật đẹp đôi, trai tài gái sắc. Nhưng thật sự rất đáng tiếc, họ sinh ra chẳng phải để dành cho nhau. Đẹp đôi nhưng trái tim chẳng thuộc về nhau, thật đáng tiếc.

"Anh hẹn tôi ra đây làm gì?" - Hạ Vy lạnh nhạt hỏi.

Khoảng 10 phút trước Văn đã nhắn tin hẹn cô ra đây nói chuyện, chẳng biết chuyện gì. Văn Thiện chậm rãi xoay người lại, ánh mắt của anh thật sự rất u buồn. Anh nhìn người con gái đối diện mà khẽ thở dài, nói sao đây? Hạ Vy khẽ nhún mày lại và khó chịu hỏi:

"Hẹn tôi ra đây nghe anh thở dài à?"

Văn Thiện nhìn Hạ Vy mà hỏi:

"Em tính để Tiểu Yến buồn bã như vậy đến bao giờ?"

Vừa nhắc đến tên nó thì vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt Hạ Vy liền tan biến, không còn chút dấu vết. Có lẽ trước đây Khánh Nghĩa nói rất đúng, không sai chút nào. Văn Thiện với Hạ Vy thường ngày rất lạnh lùng và khó gần. Nhưng với Tiểu Yến nó thì hai người trở nên thân thiện và hoà đồng hơn.

Nhìn thấy Hạ Vy im lặng nên Văn Thiện lên tiếng nói:

"Mấy ngày nay Tiểu Yến chẳng vui cười và chẳng chịu ăn uống gì, cứ buồn bã như vậy em không đau lòng hả Vy?"

Mấy ngày nay Văn Thiện nhìn thấy nó cứ buồn bã, ăn uống chẳng ngon miệng. Kể cả khi anh cố gắng chọc nó cười, cũng không thể. Nhìn nó như vậy, trái tim anh rất nhói. Chính vì vậy Văn Thiện mới hẹn Hạ Vy ra đây nói chuyện, muốn mau giải quyết nỗi buồn của nó.

Hạ Vy khoanh tay lại để trước ngực và đưa mắt nhìn nơi xa, làm sao cô có thể không đau lòng được chứ? Và cô cũng muốn làm hoà với nó, cũng muốn đùa giỡn với nó như trước đây. Nhưng thái độ của nó mỗi lần gặp Hoàng Trần đều rất là tệ, làm cho cô bức mình. Hơn nữa là tính tình của cô trước giờ không hề thích nói lời xin lỗi, dù biết mình là người không đúng...

"Hạ Vy." - Văn Thiện khẽ nhún mày lại.

Anh không phải là không hiểu tính của cô, không bao giờ xin lỗi người khác. Nhưng anh thật sự không nỡ nhìn nó cứ buồn bã như vậy hoài. Mà theo anh nghĩ thì nó đâu cần lời xin lỗi của Hạ Vy đâu, chỉ cần cô chịu nói cười vui vẻ với nó thôi. Sao cô lại không chịu hiểu, mà cứ giữ im lặng mãi thế chứ?

"Thôi, tôi về lớp đây." - Hạ Vy quay người đi.

"Hạ Vy, có phải 5 năm trước Tiểu Yến đã làm hư búp bê của em không?" - Văn Thiện bỗng lớn tiếng hỏi.

Câu hỏi đó của Văn Thiện đã khiến bước chân vội vàng của Hạ Vy bất chợt dừng lại, cô xoay người qua và vội hỏi:

"Làm sao anh biết? Là Tiểu Yến nói với anh sao?"

Văn Thiện bước nhanh đến gần và hỏi:

"Không lẽ tới tận bây giờ em vẫn tin chuyện đó là do Tiểu Yến làm thật sao?"

Hạ Vy ngây người ra, Văn Thiện hỏi vậy là sao? Không lẽ búp bê năm đó chẳng phải là nó làm hư?

...

Ở trong lớp, nó đang ngồi nói chuyện với ba cô bạn xinh đẹp của mình. Nói chuyện thì nói chuyện vậy thôi, chứ nó chẳng thấy vui. Nó còn không biết ba cô bạn của mình đang nói về đề tài gì nữa, nó cứ như đang trên mây. Đang nói chuyện thì Yến Nhi vô tình quay đầu qua, lại nhìn thấy ánh mắt buồn bã của nó.

Huỳnh Thủy với Lùn cũng nhìn thấy, nó vẫn buồn sao? Họ thật là rất nhớ nụ cười tươi của nó, kể cả những lời chọc ghẹo thường ngày của nó nữa. Lùn khẽ thở dài, hôm bữa nhỏ đã nói chuyện với Hạ Vy rồi. Đã nói hết lời rồi mà, sao Hạ Vy vẫn im lặng với nó như thế chứ?

Đúng ra Yến Nhi hôm nay có tâm trạng rất tốt, vì vấn đề với Gia Lâm đã được giải quyết. Nhưng nhìn nó như vậy, cô ấy cũng buồn theo. Haizz, hôm qua Hoàng Trân đã gây ra nguy hiểm cho bọn trẻ ở trại mồ côi như thế, chẳng lẽ một người thông minh như Hạ Vy vẫn chưa nhận ra bộ mặt thật của cô ta nữa sao?

Lúc này Hạ Vy từ bên ngoài bước vào, khuôn mặt vẫn không cảm xúc như thường ngày. Nhưng khi đi ngang qua chỗ tụi nó đang ngồi trò chuyện với nhau thì cô bỗng đứng lại và nói khẽ:

"Tiểu Yến, hôm nay tan học rồi mà với anh Thiện đến nhà tao học bài nha... Mấy ngày nay chuyện học của mày hơi đi xuống đấy."

Vừa dứt câu thì Hạ Vy liền bước nhanh đi, chẳng để nó kịp phản gì. Nó thoáng ngạc nhiên, Hạ Vy vừa nói chuyện với nó sao? Tụi người của Yến Nhi nhìn nhau mà mỉm cười, có dấu hiệu tốt rồi. Tà ờ trời ạ, cuối cùng cũng là sau cơn mưa trời lại sáng.

Hạ Vy ngồi xuống và nhìn nó, hình như đôi môi của nó đang nở nụ cười. Hạ Vy cô đứng là người nắm giữ vui buồn của nó thật sao? Xem ra tất cả mọi người đều nói đúng rồi, nó thật sự rất trân trọng cô.

...

Sau khi tan học thì nó và Văn Thiện với Khánh Nghĩa đến nhà Hạ Vy để học bài cùng nhau. Tụi nó hiện giờ đang học bài trong phòng riêng của Hạ Vy. Bốn người đều ngồi dưới sàn nhà, vì thoải mái hơn. Ở giữa bốn người có một chiếc bàn nhỏ và vài ly nước lạnh, xung quanh thì những cái ba lô nặng nề.

"Cốc cốc." - Bỗng vang lên, phá mất sự yên tĩnh của tụi nó này giờ.

Tụi nó quay đầu qua thì nhìn thấy Hoàng Trân đang đứng trước cửa với nụ cười nhẹ trên môi. Khánh Nghĩa và nó chán nản thở dài, người không mời lại đến. Hạ Vy và Văn Thiện liếc nhìn nhau và khẽ gật đầu. Hình như hai người họ đều biết trước là Hoàng Trân sẽ đến thì phải? Hạ Vy vui vẻ hỏi:

"Chị Trân, sao chị đến không báo trước?"

Hoàng Trân bước nhanh vào và cười nói:

"À chị đi công việc ở gần đây nên mua chút bánh ngọt đến đây."

Rồi cô ta đặt nhẹ hộp bánh kem trên tay mình xuống bàn. Khánh Nghĩa và nó quay mặt qua chỗ khác, dù nhìn cũng không thèm nhìn. Có thể thấy rằng Hoàng Trân đáng ghét đến mức độ nào rồi, nó và Khánh Nghĩa là hai người dễ chịu nhất, không biết chán ghét là gì. Vậy mà cả hai đều chán ghét Hoàng Trân, cực kì chán ghét. Hạ Vy nhìn hộp bánh mà mỉm cười:

"Bánh của tiệm này rất ngon. Cảm ơn chị nhé."

"Có gì đâu, chúng ta là chị em thân thiết mà." - Hoàng Trân vừa khoác vai Hạ Vy vừa cười nói. Ánh mắt cô ta luôn nhìn phía nó, giống như đang muốn chọc tức nó vậy.

Nó cầm ly nước lạnh lên và uống hết một hơi, thật ra dạo này nó đang gặp xui gì vậy chứ? Đi đâu cũng gặp Hoàng Trân, thật đáng ghét mà. Văn Thiện lúc này vô tình nhìn thấy trên bàn học của Hạ Vy có một chiếc vòng tay kim cương, trông rất sang trọng. Anh buột miệng nói:

"Vòng tay kia đẹp quá."

Khánh Nghĩa và Hoàng Trân với nó nhìn theo ánh mắt Văn Thiện thì thấy chiếc vòng tay kim cương sáng chói trên bàn. Những viên kim cương được kết lại với nhau thành đoá hoa hồng nhỏ, thật sự rất đẹp. Hạ Vy đứng dậy và vui vẻ nói:

"Đây là quà sinh nhật của ba tôi tặng hôm bữa đây."

Rồi cô đưa chiếc vòng kim cương cho tụi nó coi thử. Văn Thiện nhìn nó và nói khẽ:

"Mai mốt anh sẽ mua tặng em một chiếc vòng giống vậy nha Tiểu Yến."

Nó mỉm cười và lắc đầu, anh có lòng vậy là đủ lắm rồi, không cần mua thật đâu. Rồi nó trả chiếc vòng lại cho Hạ Vy, những vật quý giá này nó không nên cầm trong tay quá lâu. Hạ Vy nhận lấy chiếc vòng từ tay nó, rồi tùy tiện đặt xuống bàn.

Hoàng Trân nhìn Văn Thiện với ánh mắt khinh thường, cô ta đã từng nghe Gia Lâm kể rằng nhà của Văn Thiện rất nghèo khổ, anh phải vừa đi học vừa làm thêm. À, cô ta đã nghĩ ra một trò vui rồi. Hạ Vy nhìn mọi người và nói:

"Bánh ngọt ngon vậy nhất định phải có một bình trà ngon. Anh Nghĩa, anh cùng em đi pha trà nha?"

"Được." - Khánh Nghĩa nhẹ gạt đầu và đứng dậy, rồi cùng với Hạ Vy đi ra ngoài.

Văn Thiện và nó đều cúi đầu xuống học bài, chẳng muốn để ý đến Hoàng Trân đáng ghét kia. Đang học bài thì điện thoại bỗng nhiên đổ chuông. Nhưng hình như không có sóng, anh phải ra ngoài nghe. Trong phòng lúc này chỉ còn nó với Hoàng Trân thôi, bầu không khí thật ngột ngạt.

Vì không muốn ở một chỗ với Hoàng Trân nên nó ra ban công đứng, nhìn ngắm bầu trời trong xanh mây trắng. Những cơn gió nhỏ nhẹ nhàng lướt qua, thật dễ chịu.

"Bộ em sợ ở riêng với chị hả Tiểu Yến?" - Hoàng Trân bước tới và hỏi.

Nó thoáng ngạc nhiên, quay lại nhìn Hoàng Trân với ánh mắt bức mình:

"Chị đang nói cái gì vậy? Sao tôi phải sợ chị chứ?"

Hoàng Trân cười đều:

"Ai biết được."

Nó suy nghĩ một chút, rồi nhỏ nhẹ nói:

"Từ khi chị là con ma xấu xí thì tôi mới sợ chị."

Hoàng Trân cứng họng, không thể nói được gì. Chỉ có thể bức tức trong lòng thôi, vì ý của nó là nếu Hoàng Trân muốn nó sợ thì cô ta phải thừa nhận mình là con ma xấu xí trước đã. Nhưng làm sao Hoàng Trân chịu thừa nhận mình xấu xí được chứ?

Nó quay trở lại với phong cảnh xinh đẹp bên ngoài, chẳng thèm bận tâm đến đồ đáng ghét kia nữa. Lúc này Văn Thiện từ bên ngoài bước vào và ngồi xuống:

"Tiểu Yến, đến đây học tiếp đi."

"Dạ." - Nó đi vào và ngồi xuống bên cạnh Văn Thiện.

Vài phút sau Hạ Vy và Khánh Nghĩa bước vào với một bình trà và năm cái tách nhỏ. Hạ Vy ngồi xuống và rót trà cho mọi người, vì cô là chủ nhà. Nó nhìn Hạ Vy chăm chăm, kỳ lạ. Sao tự nhiên trông cô lạnh lùng quá vậy? Rõ ràng là lúc nãy vẫn cười nói mà ta.

Lúc nó tỉnh lên tiếng hỏi Hạ Vy đã có chuyện gì thì Hoàng Trân bỗng thét lên:

"Vòng tay kim cương của em biến mất rồi kia Vy."

Khánh Nghĩa và nó thoáng ngạc nhiên, quay đầu nhìn lên bàn. Sao lại thế? Vòng tay đúng thật đã biến mất, không thấy đâu. Hoàng Trân tỏ ra lo lắng nói:

"Kim cương quý giá như thế sao lại bỗng biến mất được chứ?"

"Chắc có người lấy." - Hạ Vy bình thản nói.

Hoàng Trân lên cười, đúng ý của cô ta quá. Khánh Nghĩa và nó nhìn nhau, có người lấy ư? Hoàng Trân giả vờ buồn bã nói:

"Nhưng từ nãy giờ chỉ có năm người chúng ta thôi..."

Khánh Nghĩa tức giận đập bàn:

"Ý chị nói là bọn tôi lấy, phải không?"

Nó cũng tức giận:

"Bọn tôi sẽ không bao giờ lấy đồ của Vy đâu, chị đừng có nói bậy bạ."

Hoàng Trân làm bộ mặt vô tội:

"Khánh Nghĩa, Tiểu Yến, chúng ta quen biết lâu vậy thì tất nhiên là chị tin hai em không có lấy rồi... Nhưng... ở đây có một người... chị không biết có nên tin không?"

Cô ta nhìn Văn Thiện với ánh mắt đầy nghi ngờ, ám chỉ là anh đã lấy. Nó tức giận trong lòng, Hoàng Trân lại chơi trò vu oan giả họa nữa rồi. Chưa kịp nói gì thì Hoàng Trân lại lên tiếng:

"Gia cảnh của cậu ấy nghèo khổ như thế... có lấy trộm đồ cũng không có gì lạ."

Hạ Vy nhếch môi cười nhẹ, chủ nhà như cô còn chưa nói gì. Vậy mà Hoàng Trân lại nhiệt tình như thế, người chị này thật thương cô quá.

"Anh Văn Thiện không phải loại người mà chị nói đâu." - Nó kiên định nói.

Lòng tin của nó dành cho Văn Thiện luôn là 100%, chẳng bao giờ thay đổi. Văn Thiện khoác vai nó và vỗ vỗ nhẹ vào bên vai nó, như muốn nói rằng "sẽ không sao đâu". Rồi anh đứng dậy, đối diện với Hoàng Trân và hỏi:

"Giờ chị muốn thế nào?"

"Lục xét ba lô của cậu." - Hoàng Trân nói nhanh.

"Được." - Văn Thiện gật đầu và đưa ba lô đen nặng nề của mình cho Hoàng Trân.

Tụi nó im lặng nhìn, hy vọng chiếc vòng kim cương sẽ không nằm trong ba lô của Văn Thiện. Nhưng cuối cùng thì Hoàng Trân cũng lấy vòng tay kim cương từ ba lô của Văn Thiện ra ở trước mặt mọi người. Tụi nó mở to mắt hết cỡ, sao lại thế được?

Nhất là Tiểu Yến nó, hốt hoảng đến mức bật dậy. Không lẽ là Hoàng Trân đã lấy và bỏ vào sao? Lúc này nó thật muốn cho mình một cái tát tay, sao lúc nãy lại ra bang công cơ chứ? Để cho Hoàng Trân có cơ hội giờ trò, bây giờ phải làm sao đây?

"Sao lại thế được? Tôi không có lấy, thật sự không có." - Văn Thiện hoảng hốt lắc đầu liên tục.

Hoàng Trân cười nửa miệng, nhìn khôn mặt của Văn Thiện lúc này thật đáng thương. Nhưng rồi Văn Thiện bỗng khẽ bật cười:

"Chị muốn thấy bộ mặt hoảng hốt này của tôi, phải không?"

Hoàng Trân và Khánh Nghĩa với nó thoáng ngạc nhiên, chuyện này là như thế nào đây? Hoàng Trân nhìn Văn Thiện báng ánh mắt viên đạn và hỏi:

"Cậu nói vậy là ý gì? Tôi không hiểu."

Văn Thiện cười nói:

"Chị đã làm gì thì tự chị rõ nhất mà."

Hoàng Trân chạy tới lay lay tay Hạ Vy và nói giọng muốn khóc:

"Vy, em xem kia. Cậu ta đã lấy trộm mà giờ còn tính đổ oan cho chị nữa kia."

"Chị Trân à, chị bớt điên đi." - Hạ Vy cười lạnh.

Nghe xong Hoàng Trân liền đơ cứng người, Hạ Vy nói vậy là ý gì? Hạ Vy lấy chiếc điện thoại cảm ứng từ trong túi áo khoác vest của mình ra bấm bấm vài cái rồi để lên bàn. Ở trước mặt mọi người bây giờ là một đoạn video quay Hoàng Trân lén lén lấy chiếc vòng kim cương bỏ ba lô của Văn Thiện.

Khuôn mặt tươi tỉnh thường ngày của Hoàng Trân lúc này bỗng tái xanh, trông rất coi. Hạ Vy chậm rãi cầm tách trà lên và từ từ hưởng thức, rồi cô lạnh nhạt nói:

"Chuyện búp bê 5 năm trước, tôi cũng đã biết là chị làm chứ không phải Tiểu Yến."

Nó thoáng ngạc nhiên, sao Hạ Vy biết được chứ? Nó vội quay đầu qua nhìn Văn Thiện, không lẽ là anh nói sao? Hoàng Trân lại rơi những nước mắt cá xấu với Hạ Vy và lắc đầu:

"Chị không cố ý làm thế đâu Hạ Vy, em hãy tha thứ cho chị đi. Tại chị quá quý mến em nên sợ em thân thiết với người khác, bỏ mặc chị..."

Hạ Vy nhìn Hoàng Trân với ánh mắt tức giận, sao 10 mấy năm qua cô lại có thể quý mến một người ích kỷ và xấu xa như Hoàng Trân được chứ? Thật sự, quá sai lầm mà.

Nếu thật lòng quý mến một ai đó thì chỉ mong người ấy luôn luôn vui cười, dù với bất cứ ai chẳng nữa. Chứ không phải muốn độc chiếm cho riêng mình, mặc kệ cảm xúc của người ấy thế nào giống như Hoàng Trân.

Càng nghĩ càng giận, không thể tha thứ được. Hạ Vy giật mạnh tay Hoàng Trân ra và hét lớn lên:

"TỪ GIỜ TÔI KHÔNG MUỐN GẶP CHỊ NỮA."

Nãy giờ Hạ Vy luôn tỏ ra lạnh và giận dữ. Nhưng nó vẫn có thể nhìn thấy được trong sâu đôi mắt cô là sự thất vọng lẫn đau lòng. Cũng khó trách, làm sao Hạ Vy có thể không thất vọng và không đau lòng được khi biết người mà mình xem như chị gái, lại xấu xa đến thế?

*****Hết chương 74*****

Hoàng Trân sẽ ra sao khi Gia Lâm và Hạ Vy đã biết bộ mặt thật của cô ta đây? Sứ mời người đón đọc tiếp vào chủ nhật mỗi tuần nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Ai mà không một lần làm sai

"TỪ GIỜ TÔI KHÔNG MUỐN GẶP CHỊ NỮA." - Hạ Vy tức giận giật mạnh tay Hoàng Trân ra và hét lớn lên.

Ánh mắt của cô lúc này lộ rõ thất vọng lẫn đau lòng, cô thật không hiểu tại sao mình lại có thể xem Hoàng Trân như chị gái mà quý mến như vậy? Chỉ vì muốn cô mãi chơi thân với mình mà Hoàng Trân đã giờ trở lại người hết lần này đến lần khác, thật ích kỷ.

Hoàng Trân theo sức đẩy của Hạ Vy mà té ngã. Nhưng bất ngờ có ai đó đã đỡ lấy cô ta kịp lúc, không để cô ta ngã xuống dưới sàn nhà lạnh lẽo kia. Tất cả mọi người đều ngạc nhiên, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy người đang đỡ lấy Hoàng Trân là một người con trai bạn mặc lịch sự với khuôn mặt ôn hoà.

"Anh... Hải..." - Khánh Nghĩa với Hạ Vy và nó buột miệng gọi khẽ.

Người con trai đang đứng trước mặt mọi người lúc này tên Quốc Hải 20 tuổi, là bạn thân của Gia Lâm nhiều năm trước và cũng là người yêu của Hoàng Trân. Quốc Hải cũng là một thành viên của hội Nhân Ái nên nó và Hạ Vy với Khánh Nghĩa chẳng còn xa lạ gì với anh ấy nữa.

Thật ra ở ngoài cửa còn có một người mà chưa được ai chú ý đến. Đó chính là Gia Lâm, anh hai của nó. Y chính là người đã dẫn Quốc Hải đến đây để tìm gặp Hoàng Trân, giải thích rõ mọi hiểu lầm của hai người.

Vì Hạ Vy đã dặn với những người làm trong nhà trước rồi nên mỗi lần hai anh em nó đến đều không cần thông báo, cứ tự nhiên ra vào.

"Quốc Hải, sao anh lại ở đây?" - Hoàng Trân đẩy nhẹ người con trai ra và lớn tiếng hỏi.

Quốc Hải không để ý đang đứng trước bao nhiêu người mà nhẹ nhàng ôm lấy Hoàng Trân vào lòng và khẽ nói:

"Vi anh nhớ em, Hoàng Trân."

Tại nó thoáng ngạc nhiên, sao anh ấy lại có thể tự nhiên đến thế? Văn Thiện đưa mắt nhìn Quốc Hải, không lẽ anh ấy cũng là thành viên của hội Nhân Ái sao? Nếu như vậy thì trong hội Nhân Ái chỉ còn một người mà Văn Thiện anh chưa được gặp thôi và người đó quan trọng nhất.

Hoàng Trân dùng hết sức của mình đẩy Quốc Hải ra và nghẹn ngào hét lên:

"Kẻ gian dối anh tránh xa tôi ra."

"Hoàng Trân, em gây rối đủ rồi đấy." - Gia Lâm khẽ bước vào nói.

Nãy giờ tại nó đang thắc mắc là ai đã dẫn Quốc Hải đến đây, hoá ra là Gia Lâm. Đôi lông mày xinh đẹp của Tiểu Yến nó bất giác nhíu chặt lại, liệu anh hai của nó có thật sự quên hết chuyện năm xưa không? Gia Lâm nhìn Hoàng Trân mà nói:

"Quốc Hải và anh là bạn thân từ nhỏ nhưng chỉ vì em, nó đã phản bội anh. Em nên tin tưởng tình cảm của nó dành cho em mới đúng chứ? Tại sao em lại dễ dàng nghi ngờ và bỏ về đây thế hả?"

Quốc Hải khẽ bước đến gần Hoàng Trân và chân thành nói:

"Hoàng Trân, xin em hãy tin anh. Cô gái người Mỹ kia và anh thật sự không có gì với nhau, trong trái tim anh chỉ có một mình em thôi."

Rồi anh ấy từ từ ôm lấy Hoàng Trân vào lòng và khẽ thì thầm:

"Anh yêu em, hãy tin anh."

Hoàng Trân thường ngày hay giả tạo nhưng lúc này những giọt nước mắt đang lăn dài trên khuôn mặt cô ta lại khiến người ta cảm thấy rất chân thật, không chút dối trá nào trong những giọt nước mắt ấy. Có lẽ đứng trước tình yêu đích thực của mình, Hoàng Trân không cần phải giả tạo nữa.

"Đừng có quậy nữa, hãy quay về bên anh đi." - Quốc Hải nói khẽ.

Hoàng Trân nhẹ gật đầu đồng ý. Đáng lẽ cô ta không nên quay về Việt Nam gây ra nhiều chuyện, làm tổn thương đến mọi người như vậy. Quốc Hải quay sang nhìn tụi nó và dùng giọng ôn nhu nói:

"Những chuyện mà Hoàng Trân đã gây ra, anh đều biết hết rồi. Mấy đứa cho anh thay cô ấy xin lỗi nha. Anh xin lỗi."

Hạ Vy xoay người qua chỗ khác, thái độ của cô đã nói rất rõ là không thể tha thứ cho Hoàng Trân. Dù nói bao nhiêu lời xin lỗi cũng vô ích, chẳng xoa dịu được sự đau lòng của cô lúc này.

Hoàng Trân nhìn thấy như vậy chỉ biết cúi đầu thật thấp, để mái tóc dài che hết khuôn mặt. Giờ lúc này cô ta thật sự muốn nói một lời xin lỗi với Hạ Vy, người đã yêu thương cô ta như chị gái. Nhưng chẳng cách nào mở lời được, vì cô ta cảm thấy mình chẳng còn mặt mũi nào nữa rồi.

Văn Thiện và Khánh Nghĩa chẳng biết nói gì nên đành im lặng, vì họ không thích Hoàng Trân nhưng cũng không chán ghét cô ta quá mức. Thấy mọi người đều im lặng nên Tiểu Yến nó đành lên tiếng:

"Anh Hải đừng như vậy... chuyện đã qua thì đừng nhắc lại nữa ạ."

Quốc Hải nhìn nó mà nở một nụ cười hiền:

"Anh cảm ơn em, Tiểu Yến. Em vẫn hiểu chuyện như ngày xưa nhỉ?"

Gia Lâm nhìn thấy tụi nó đang rất miễn cưỡng tiếp chuyện với Quốc Hải và Hoàng Trân nên đã vội lên tiếng nói:

"Hải, hay là tao và mày đưa Trân về khách sạn nghỉ ngơi đi?"

"Ừ được." - Quốc Hải nhẹ gật đầu.

Cứ thế Gia Lâm và Quốc Hải với Hoàng Trân quay lưng đi, ra về. Lúc này nó nhìn Văn Thiện với Khánh Nghĩa và khẽ nói:

"Anh Nghĩa, anh Văn Thiện, chúng ta về đi."

Nó vừa nói vừa nháy mắt, ý là để Hạ Vy được một mình yên tĩnh. Nó hiểu rõ dù là bạn thân nhất của nhau cũng cần không gian riêng, không phải lúc nào cũng bên cạnh nhau là tốt. Văn Thiện và Khánh Nghĩa hiểu ý của nó nên nhẹ gật đầu, rồi cùng với nó quay người đi.

"Về cẩn thận nha." - Hạ Vy lạnh nhạt nói rồi đóng chặt cửa phòng lại.

Nó đưa đôi mắt buồn nhìn cánh cửa phòng, Hạ Vy có thật là sẽ ổn thật không? Sao nó cảm thấy lo lắng quá vậy? Văn Thiện nhẹ nhàng khoác vai nó và nói khẽ:

"Rồi cô ấy sẽ ổn thôi."

Khánh Nghĩa lúc này lên tiếng nói:

"Hai người cứ về trước đi, anh muốn ở lại đây."

Nó nhẹ gật đầu, rồi cùng với Văn Thiện quay người đi. Khánh Nghĩa tựa nhẹ lưng vào cánh cửa, có phải người con gái của cậu đang rất buồn không? Cậu sẽ đứng ở đây chờ đợi cô, dù bao lâu cậu cũng chờ đợi cô bước ra...

...

Một quán nhậu nào đó ở Sài Gòn, hai người con trai đang im lặng ngồi bên cạnh nhau. Cảm giác quen thuộc này hình như đã lâu lắm không có, chắc đã hai năm rồi. Gia Lâm và Quốc Hải đã tưởng cả đời này không thể nào ngồi bên nhau để hưởng thức những ly bia như thế nữa. Nhưng không ngờ hôm nay vẫn có thể, thật sự không ngờ mà.

"Cuộc sống của mày hai năm nay vẫn ổn đấy chứ?" - Gia Lâm lên tiếng phá vỡ im lặng.

Quốc Hải đưa mắt nhìn Gia Lâm và nhẹ gật đầu:

"Ừ, vẫn ổn."

Không ai bảo ai mà cả hai tự động cầm ly bia lên uống. Quốc Hải muốn nói gì đó nhưng chẳng cách nào mở miệng được. Những gì mà anh ấy đã làm với thẳng bạn thân của mình không thể nào tha thứ được.

"Tao xin lỗi mày, Gia Lâm." - Lời tường chừng khó nói, cuối cùng cũng nhẹ nhàng thốt lên từ miệng của Quốc Hải.

Gia Lâm không chút ngạc nhiên, cứ thản nhiên. Hình như lời xin lỗi này đối với y chẳng hề quan trọng. Phải chăng y đã thật sự quên hết chuyện năm xưa?

"Là con người, ai mà không một lần làm sai. Chuyện đã qua nên quên đi." - Gia Lâm nhàn nhạt nói.

Quốc Hải thoáng ngạc nhiên, Gia Lâm thật sự đã tha thứ cho anh ấy sao? Đôi mắt to tròn của Quốc Hải từ từ khép lại và nói:

"Mày đã thay đổi rồi."

"Hả?" - Gia Lâm không hiểu.

Quốc Hải ngả lưng vào ghế và nói:

"Mày giờ chẳng còn một Gia Lâm lạnh lùng khó tính nữa rồi. Mày giờ cho người ta cảm thấy chút ấm áp và khoẻ môi cũng thường cong lên."

Gia Lâm bất giác nở khẽ nụ cười:

"Thế à? Chắc do thời gian làm người ta thay đổi đấy mà."

Quốc Hải nhẹ lắc đầu:

"Không, chắc chắn có ai đó khiến mày thay đổi đến thế."

Gia Lâm liếc nhìn và nói:

"Uống đi, đừng nhiều chuyện nữa."

Thật ra Gia Lâm thấy Quốc Hải nói không hề sai, đúng là đã có người khiến y thay đổi. Người ấy chính là Yến Nhi, chứ chẳng phải xa lạ hết. Từ ngày gặp được Yến Nhi thì y đã cười nhiều hơn, không còn luôn lạnh lùng nữa.

...

Hạ Vy đang ngồi trên giường, ánh mắt đầy u buồn. Trên tay cô đang cầm một búp bê vải cũ kỹ, dù rất cũ. Nhưng lại rất dễ thương với nụ cười tươi. Đây là năm đó Tiểu Yến nó đã hết tiền của mình mua để đền cho Hạ Vy thay búp bê hát nhạc.

Hạ Vy vẫn còn nhớ rất rõ, buổi chiều năm đó một mình nó ôm búp bê vải đến nhà cô. Nó đã đứng chờ trước cổng cả buổi, vì cô đi học thêm. Vừa nhìn thấy cô thì nó đã vui mừng chạy đến và đưa búp bê vải tới trước mặt cô:

"Hạ Vy, tao xin lỗi mày. Xin mày đừng nghỉ chơi với tao mà."

Giờ nhớ lại thì thấy nó thật là ngốc nghếch, búp bê hát nhạc của Hạ Vy không phải nó làm hư mà lại mua đền. Tại sao nó không chịu giải thích chứ? Nhưng mà lúc đó đâu có ai chịu tin nó không làm, chỉ cứ tin những gì mà Hoàng Trần nói thôi.

Hạ Vy được mọi người khen là thông minh. Nhưng tại sao lúc đó cô lại nhìn không ra sự thật chứ? Tại sao cô lại ngốc đến thế? Hạ Vy cảm thấy giận mình, tại sao cô luôn vì Hoàng Trần mà lại để nó chịu nhiều áy náy? Cô thật đáng ghét, chẳng phân biệt được ai tốt ai xấu.

"Cóc cóc." - Tiếng gõ bỗng vang lên.

Hạ Vy tưởng đó là người làm trong nhà nên quát lên:

"Mấy người đừng làm phiền tôi nữa, được không?"

Nghe giọng nhe nhào của Hạ Vy, người đứng ở ngoài khẽ thở dài rồi nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào.

"Là anh đây." - Một giọng nói vừa dịu dàng vừa yêu thương.

Hạ Vy khẽ ngẩng đầu lên nhìn thì thấy người đứng trước mặt mình là Khánh Nghĩa, chứ chẳng phải ai xa lạ. Trên tay cậu đang bưng một ít đồ ăn, mùi thơm rất hấp dẫn người. Khánh Nghĩa đặt nhẹ đồ ăn xuống đầu tủ kê bên và ngồi xuống. Cậu dịu dàng nhìn người con gái đối diện mình:

"Mọi chuyện đều qua hết rồi, em đừng buồn nữa."

Hạ Vy quay mặt qua chỗ khác, giống như chẳng muốn để Khánh Nghĩa nhìn thấy những giọt mắt sắp tuôn rơi.

"Anh nói xem, sao em có thể quý mến một người ích kỷ như chị ta cơ chứ?" - Hạ Vy nhe nhào hỏi.

Khánh Nghĩa nhẹ nhàng đưa tay lau đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt của người con gái và nói khẽ:

"Chị Trân đúng thật là đã làm sai... Nhưng trên đời này có ai mà một lần làm sai hả em? Anh, Tiểu Yến, Văn Thiện, kể cả em nữa, chúng ta đều đã từng làm sai gì đó mà. Hạ Vy à, em đừng giận trách chị Trân nữa. Vì giận trách người khác, trong lòng mình rất khó chịu."

Đôi môi dày của Khánh Nghĩa nở khẽ một nụ cười:

"Và mọi người đều không muốn nhìn thấy những giọt nước mắt này của em, mọi người chỉ muốn em vui vẻ mà thôi. Nhất là Tiểu Yến đấy, em cũng biết nó sẽ rất đau lòng khi nhìn thấy em khóc mà."

Hạ Vy bất giác gật đầu, Khánh Nghĩa nói đúng. Nếu nó thấy cô khóc thì rất có thể nó cũng khóc theo, vì nó là đại ngốc mà.

"Mà khoan đã, sao em lại để anh thấy em khóc cơ chứ?" - Hạ Vy vừa lau nước mắt vừa hỏi. Trước giờ cô ở trước mọi người luôn mạnh mẽ mà.

Khánh Nghĩa khẽ bật cười và gõ vào trán Hạ Vy một cái nhẹ:

"Ồ trước mặt anh, em không cần phải mạnh mẽ đâu. Ở trước mặt anh, em muốn yếu đuối hay gì khác đều được."

Hạ Vy nhẹ nhàng ngã đầu boi vai của Khánh Nghĩa và mỉm cười hạnh phúc. Những lời của cậu đã xóa tan nỗi buồn trong cô, người con trai này thật sự yêu thương cô, luôn bên cạnh những lúc cô cần.

*****Hết chương 75*****

Ai mà không một lần làm sai, đi sai đường. Thế nên hãy học sửa sai và tha thứ nhé mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Những món quà tuyệt vời

Vừa sáng sớm mọi người đã nhìn thấy một người con gái đang vội vàng chạy lên mấy tầng lầu của trường học Thanh Quy, chẳng biết muốn đi đâu. Người con gái ấy chính là nó, Tiểu Yến. Nó đang vội chạy lên lầu 8, phòng đàn Piano. Vì cô bạn thân Hạ Vy đã nhắn tin hẹn gặp nó ở đó.

"Vy, mày vẫn ổn đó chứ?" - Nó vừa mở cửa bước vào vừa lo lắng hỏi.

Hạ Vy đang đứng tựa lưng vào tường, đưa mắt nhìn ra cửa sổ. Khi nghe thấy giọng của nó thì cô liền quay lại và khẽ lắc đầu, nó vẫn thế. Lúc nào cũng chưa thấy người, đã nghe tiếng. Chẳng biết đến bao giờ nó mới chịu thay đổi đây.

Thấy cô bạn của mình im lặng thì nó lo lắng bước đến và hỏi khẽ:

"Vy, mày sao vậy?"

Hạ Vy vẫn im lặng, không nói một lời nào. Chỉ đôi mắt xinh đẹp của cô cứ nhìn nó chăm chăm, giống như muốn nhìn nó thật kỹ. Khuôn mặt của nó đầy mồ hôi, vì đã chạy nhanh từ lầu 1 lên lầu 8. Hạ Vy từ từ bước đến, rồi bỗng nhẹ nhàng ôm lấy nó và nói khẽ:

"Tao xin lỗi mày, Tiểu Yến."

Nó thoáng ngạc nhiên, chẳng biết nên phản ứng như thế nào. Cô bạn thân của nó vừa mới nói gì? Cô vừa nói lời xin lỗi với nó sao? Nó không tin vào tai mình nữa rồi. Trước giờ cô không thích nói lời xin lỗi với người khác cơ mà. Tại sao hôm nay cô lại...

Hạ Vy vẫn ôm chặt nó và khẽ nhắm mắt lại, trong lòng cô thật sự cảm ơn ông trời vì đã mang nó đến với cô. Tuy nó ngốc nghếch, luôn khiến cô bức tức. Nhưng nó lại là người chân thành với cô nhất, nó có thể vì cô mà bất chấp tất cả.

Hạ Vy cô xin thề, sẽ không bao giờ buông bỏ tình bạn này. Cô sẽ chẳng bao giờ để nó chịu nhiều áp lực như đã từng. Cô sẽ dùng sinh mạng này bảo vệ nó, người bạn thân duy nhất cả đời của cô.

Lúc này nó từ từ đưa hai tay lên ôm lấy Hạ Vy, cuối cùng cô cũng hết giận nó rồi. Nó nở khẽ một nụ cười đầy vui mừng, nó thật sự rất vui.

"Renggg." - Điện thoại của Hạ Vy và nó cùng lúc báo tin nhắn mới.

Hạ Vy với nó buông nhau ra và lấy điện thoại từ túi áo khoác vest của mình ra xem, vừa thấy tên người gửi thì cả hai đều ngạc nhiên. Hạ Vy và nó nhìn nhau, tại sao Hoàng Trần lại nhắn tin cho hai người cùng lúc như vậy chứ?

Tay cầm điện thoại của Hạ Vy buông xuôi xuống, cô chẳng muốn đọc tin nhắn của Hoàng Trân. Toàn là những lời dối trá, không một lời thật lòng. Nó nhìn Hạ Vy và đưa ra đề nghị:

"Chúng ta cùng đọc nhé?"

Nó biết nếu Hạ Vy không đọc tin nhắn mà xóa bỏ thì sau này chắc chắn cô sẽ hối hận, vì trong lòng cô vẫn còn quý mến Hoàng Trân nhiều lắm. Hạ Vy miễn cưỡng gật đầu, dù sao cũng chỉ là một tin nhắn thôi mà. Rồi nó và Hạ Vy bấm vào tin nhắn, xem thử Hoàng Trân muốn nói gì.

"Hạ Vy, Tiểu Yến, chị xin lỗi về những gì mà mình đã làm. Giờ chị thật sự biết lỗi của mình rồi, mong hai đứa có thể tha thứ cho chị... Anh Hải và chị đang ở sân bay chuẩn bị về Mỹ... sau này sẽ không quay lại Việt Nam nữa... Một lần nữa, chị thật lòng xin lỗi hai đứa... Tạm biệt."

Đọc xong tin nhắn thì Hạ Vy buồn bã xoay người qua chỗ khác, sao mắt của cô bỗng cay quá vậy? Nó thì mỉm cười và nói khẽ:

"Một lời xin lỗi thật quý giá."

Hạ Vy thoáng ngạc nhiên và xoay người lại, lời xin lỗi quý giá? Nó nghiêng đầu nhìn Hạ Vy mà mỉm cười:

"Một người thật sự biết lỗi của mình và chân thành xin lỗi thì chẳng phải là một lời xin lỗi quý giá sao?"

Hạ Vy nhìn nó với ánh mắt ngạc nhiên, rồi khẽ thở dài. Có lẽ nó nói đúng, lời xin lỗi của Hoàng Trân hôm nay thật là quý giá, vì là thật lòng, không chút giả dối. Hạ Vy bước đến gần chiếc đàn Piano và nhìn nó:

"Cùng đàn nhé? Xem như tao tặng quà sinh nhật cho mày đi."

Đôi mắt híp của nó bỗng sáng rỡ như bầu trời đêm đầy sao, trông tràn đầy vui mừng. Từ nhỏ nó đã ước có thể cùng với Hạ Vy đàn một bản nhưng tại lúc nhỏ nó không biết chơi Piano, cứ tưởng đây sẽ mãi mãi chỉ là mong ước của nó mà thôi. Nhưng hôm nay có thể thực hiện được, nó xúc động đến mức nói chẳng thành lời rồi đây.

Những ngón tay xinh đẹp của Hạ Vy sờ nhẹ chiếc đàn Piano, đôi môi cô nở khẽ nụ cười. Đạo này có nhiều chuyện không vui, cứ tưởng sẽ bỏ lỡ sinh nhật người bạn ngọc ngà này của cô. Nhưng cũng may là mọi chuyện đều đã qua hết rồi, cô có thể vui vẻ chúc mừng sinh nhật cùng nó.

"Chúng ta đàn bài Gọi Tên Tôi Nhé Bạn Thân Hỡi của Lương Bích Hữu nha, được không?" - Nó cười tươi và hỏi.

"Ok. Không thành vấn đề." - Hạ Vy nháy mắt.

Nó với Hạ Vy ngồi xuống trước chiếc đàn Piano và bắt đầu bản nhạc của mình, tâm trạng của cả đều rất vui. "Gọi Tên Tôi Nhé Bạn Thân Hỡi" của nữ ca sĩ Lương Bích Hữu là một bài hát hay về tình bạn mà hầu như ai cũng biết hết. Hạ Vy và nó đều cảm thấy bài hát này có ý nghĩa nhất trong tất cả các bài hát về tình bạn.

Hạ Vy thấy nó đàn theo nhịp mình thì đã biết nó luyện tập chăm chỉ đến mức nào rồi. Người bạn thân này của cô đúng là luôn khiến người khác phải bất ngờ mà. Nó khẽ thở ra, cứ tưởng nó sẽ không theo kịp Hạ Vy chứ. Nhưng ai ngờ nó lại theo kịp cô một cách dễ dàng, thật mừng quá.

Bản nhạc cuối cùng đến lúc kết thúc. Đã kết thúc nhưng tiếng đàn động lại ở trong lòng những người nghe, vì quá hay. Hạ Vy nhìn nó mà mỉm cười:

"HAPPYTHAYDAY mày, Tiểu Yến."

Nó ôm chầm lấy Hạ Vy và cười híp mắt:

"Cảm ơn mày, đây là món quà mà tao thích nhất."

"Sao mày không nói sớm để tao đỡ tốn tiền mua quà." - Hạ Vy cười đùa.

...

Hạ Vy và nó tay nắm tay đi về lớp học với nụ cười tươi trên môi. Khi đến trước cửa lớp thì nó đã nhìn thấy ba cô bạn tốt của mình, Yến Nhi, Huỳnh Thủy, Lùn đang đứng ở đó. Hình như họ đang chờ nó thì phải? Nó bước nhanh đến và hỏi:

"Có chuyện gì mà tụi mày đều ra đây vậy?"

Lùn xoay đầu qua nhìn, thấy nó và Hạ Vy đang nắm tay nhau thì bất giác nở khẽ một nụ cười. Hạ Vy và nó cuối cùng cũng làm hoà rồi, thật tốt quá. Huỳnh Thủy và Yến Nhi trao đổi ánh mắt với nhau, hành động thôi.

Khi nó đến gần thì Yến Nhi và Huỳnh Thủy liền giữ nó lại. Huỳnh Thủy đứng phía sau dùng tay bịt mắt nó với một cách bất ngờ.

"Thủy, mày làm gì vậy?" - Nó khẽ giật mình.

Huỳnh Thủy nói khẽ:

"Bọn tao có bất ngờ dành cho mày."

"Là bất ngờ gì?" - Nó tò mò hỏi.

Yến Nhi nắm lấy hai tay của nó và cười nói:

"Đi theo tụi tao. Cần thận."

Huỳnh Thủy và Yến Nhi dẫn nó vào lớp. Lúc này Hạ Vy nhìn cô bạn dễ thương - Lùn mà nói khẽ:

"Tao cảm ơn về những lời nói hôm bữa của mày nha."

Lùn nhẹ lắc đầu và vui vẻ đưa tay ra trước mặt Hạ Vy:

"Chúng ta vào thôi."

Hạ Vy thoáng ngạc nhiên, rồi nắm lấy tay Lùn và cả hai cùng nhau bước vào lớp.

"Chuẩn bị nhé. 1. 2. 3." - Huỳnh Thủy từ từ thả tay đang bịt mắt nó xuống.

Trước mắt nó lúc này là tất cả các bạn bè với cô giáo Hoài Hương đang đứng xung quanh nó. Và trên tay cô Hoài Hương đang cầm chiếc bánh sinh nhật có khắc một dòng chữ đỏ "HAPPYTHAYDAY Tiểu Yến" giữa doá hồng nhỏ xinh, trông rất đẹp.

"Chúc mừng sinh nhật Tiểu Yến." - Cả lớp cùng đồng thanh.

Nó bất ngờ đến mức rung rung nước mắt, lần đầu tiên nó được nhiều người chúc mừng sinh nhật đến thế. Nó bất giác nở một nụ cười thật tươi, đây là tình cảm của mọi người đã dành cho nó. Cảm giác trong lòng nó hiện giờ là ấm áp, rất ấm áp...

Huỳnh Thủy mỉm cười, may mắn hôm nay là tiết dạy của cô Hoài Hương nên mọi người mới có thể sắp xếp bất ngờ này. Lúc này cô Hoài Hương cầm chiếc bánh sinh nhật bước đến và cười nói:

"Cô chúc em sinh nhật vui vẻ nhé Tiểu Yến."

Nó nhẹ gật đầu rồi mỉm cười:

"Dạ em cảm ơn cô và mọi người nhiều lắm ạ."

Lùn đứng bên cạnh lên tiếng nói:

"Mày mau cầu nguyện và thổi nến đi Tiểu Yến."

Nó gật đầu rồi chấp tay lại cầu nguyện. Sau khi cầu nguyện xong thì nó cúi xuống thổi nến 17 tuổi của mình. Cả lớp từng người bước đến tặng quà cho nó với nụ cười vui vẻ trên môi. Quà tặng, nó cảm không hết, phải nhờ tụi người Hạ Vy cầm phụ một tay.

Người vẫn còn cầm hộp quà trên tay chính là cô bạn có đôi mắt chim bồ câu xinh đẹp, Yến Nhi. Lúc này cô ấy bước đến đứng đối diện với nó và từ từ mở hộp quà ra trước mặt nó:

"Đây là món quà của tao muốn tặng mày nè Tiểu Yến."

Trước mặt nó lúc này là năm chiếc bút chì kim, mỗi chiếc bút đều được khắc một dòng chữ tiếng anh "eternal friendship" (tình bạn vĩnh cửu). Yến Nhi nhìn nó mà mỉm cười:

"Tao mong năm người chúng ta sẽ là tình bạn vĩnh cửu, suốt đời không đổi thay."

Tụi người Hạ Vy nghe xong thì liền ngạc nhiên, họ cũng có phần nữa sao? Lúc này nó chẳng rõ là bản thân mình đang khóc hay là đang cười nữa, có lẽ là cả hai. Những người bạn này thật đáng ghét, tại sao lại khiến nó cảm động đến rơi nước mắt như vậy chứ?

Yến Nhi đã đưa cho tụi người Hạ Vy mỗi người một chiếc bút chì kim, rồi đưa đến trước mặt nó một chiếc và cười nói:

"Tao chúc mày sinh nhật vui vẻ và hạnh phúc nhé."

Nó khẽ đưa tay cầm lấy chiếc bút chì kim và gật đầu:

"Tao cảm ơn mày nhiều lắm Yến Nhi."

Hạ Vy bỗng thắc mắc hỏi:

"Ủa sao bút của mày và Tiểu Yến lại khác với bút của tui tao vậy Yến Nhi?"

Nói thì mọi người mới để ý, chiếc bút của tui người Hạ Vy là màu xanh da trời. Nhưng chiếc bút của Yến Nhi và nó lại là màu hồng đỏ, còn có hình con bướm vàng nhỏ ở đầu bút nữa. Yến Nhi cười nói:

"Vi đây là quà tao tặng nên tao có quyền xài giống Tiểu Yến. Hi hi."

Nói rồi Yến Nhi còn tình nghịch thè lưỡi trêu chọc Hạ Vy..

"Trẻ con." - Hạ Vy vừa lắc đầu vừa cười nói.

Yến Nhi hôm nay đúng thật là hơi trẻ con, khác với thường ngày một chút. Nhưng lâu lâu thoải mái chơi đùa cũng hay, vì tuổi học trò vốn dĩ là những ngày tháng vui vẻ nhất trong đời người mà. Lúc này cô giáo Hoài Hương vỗ tay gây chú ý, cô ấy mỉm cười:

"Chúng ta giờ bắt đầu tiết học hôm nay thôi nào, còn bánh sinh nhật thì chờ khi tan học mới ăn nhé."

"Dạ." - Cả lớp đều vui vẻ gật đầu.

Tất cả mọi người đều đã về chỗ ngồi của mình, chuẩn bị bắt đầu tiết học hôm nay. Nhìn thấy Hạ Vy và nó ngồi bên cạnh nhau thì cô bạn lớp trưởng xinh đẹp Huỳnh Thủy liền khẽ cười, thật tốt quá, tất cả mọi thứ đã như cũ rồi. Hạ Vy nhìn đồng quà rồi quay sang nhìn nó và nói:

"Không ngờ tính thích lo chuyện bao đồng của mày lại có ích như vậy."

Hạ Vy vẫn còn nhớ những ngày đầu nó được chuyển đến trường học này mọi người đều ganh ghét nó, vì nó thân thiết với đại hotboy Văn Thiện. Nhưng mỗi lần ai gặp rắc rối gì thì nó đều vui vẻ ra tay giúp đỡ, không hề giận trách họ thường gây chuyện với mình.

Ban đầu Hạ Vy hay mắng nó ko chuyện bao đồng. Nhưng ngày hôm nay sự lương thiện của nó đã được đền đáp, một cách xứng đáng. Mọi người đã quý mến nó, không còn ai ganh ghét nó nữa. Đúng là kẻ ngốc cũng có phước của kẻ ngốc mà.

*****Hết chương 76*****

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Tô mì ngon nhất

Tiếng chuông tan học vừa vang lên thì đại hotboy Văn Thiện liền đứng dậy thu dọn tập sách của mình, trong chiếc ba lô đen của anh hôm nay có một hộp quà màu xanh lá. Anh nhìn hộp quà mà mỉm cười, hôm nay là sinh nhật của người con gái anh yêu thương nhất.

Nhưng tới giờ Văn Thiện vẫn chưa có cơ hội tặng quà, vì hồi sáng nó vội đi gặp cô bạn thân Hạ Vy. Haizz, trong lòng nó tại sao Hạ Vy lại quan trọng đến thế cơ chứ? Mà cũng may, Hạ Vy là con gái. Nếu không, chắc anh sẽ ghen chết quá.

"Khánh Nghĩa, chúng ta xuống căn teen thôi." - Văn Thiện vui vẻ nói.

Nhưng khi quay lại thì anh chẳng thấy người đứng ra phải bên cạnh mình đâu hết. Ủa Khánh Nghĩa đâu mất rồi? Thôi kệ đi, xuống căn teen tìm Tiểu Yến nó trước đã. Nghĩ thế, anh quay người đi. Dùng tốc độ nhanh nhất có thể, chạy xuống căn teen. Nhưng người mà Văn Thiện muốn gặp chẳng thấy đâu, chỉ thấy hai người bạn của mình, là nhóm trưởng hotboy Thế Phong và cô bạn lớp trưởng xinh đẹp Huỳnh Thủy.

"Tiểu Yến đâu rồi Thủy?" - Văn Thiện chạy đến hỏi.

Huỳnh Thủy đang vừa uống nước vừa nói chuyện với Thế Phong, khi nghe Văn Thiện hỏi thì liền quay đầu lại và nói:

"Yến đã về lâu rồi anh Thiện."

Nghe xong Văn Thiện ngạc nhiên:

"Sao hôm nay Tiểu Yến lại về sớm quá vậy? Không thèm chờ anh luôn."

Huỳnh Thủy nhún vai và lắc đầu:

"Em cũng không biết nữa, chưa ăn gì thì nó đã về rồi."

Văn Thiện nghe xong liền buồn bã thờ dài, đã có chuyện gì mà nó phải về gấp như vậy chứ? Anh vẫn chưa tặng quà sinh nhật cho nó mà. Huỳnh Thủy

nhìn Thế Phong và ra dấu hiệu, hành động đi. Thế Phong tất nhiên là hiểu ý của cô bạn thân, cậu lên tiếng nói:

"Thiện, hay là mày cùng với tao học bài hát mới đi."

Văn Thiện chán nản ngồi xuống và nói:

"Cho tao ăn trưa cái, tao đói bụng gần chết rồi."

"Ok. Ok." - Thế Phong và Huỳnh Thủy gật đầu lia lịa.

Văn Thiện cảm thấy rất lạ, hai người bạn này đang giờ trò gì vậy? Rõ ràng là tất cả các lớp 11, 12 đều tan học cùng lúc mà tại sao Thế Phong lại xuống căn teen trước anh chứ? Anh cẩn thận quan sát Thế Phong, trên trán cậu đầy mồ hôi. Hình như cậu mới vừa chạy nhanh thì phải? Văn Thiện thắc mắc, đang có chuyện gì vậy ta?

Thế Phong xoay mặt qua chỗ khác, né tránh ánh mắt nghi ngờ của Văn Thiện. Cậu nói thầm trong bụng:

"Tiểu Yến, lần này em nợ anh đấy nhé."

Huỳnh Thủy và Thế Phong mượn cơ hội tập bài hát mới để giữ Văn Thiện ở lại trường gần hai tiếng đồng hồ. Văn Thiện bực mình hỏi:

"Hai người rốt cuộc đang giờ trò gì thế hả? Chỉ một bài mà bắt tôi hát đi hát lại hoài."

Thế Phong giơ tay lên xem đồng hồ rồi nói:

"Thôi được rồi, mày về đi."

Văn Thiện lúc này bực mình đến mức chỉ muốn đập Thế Phong một trận thôi, làm mất thời gian của anh cả buổi trời. Đợi Văn Thiện rời khỏi thì Huỳnh Thủy khẽ bước đến đập tay với Thế Phong một cái:

"Đã hoàn thành nhiệm vụ."

Thế Phong tò mò hỏi:

"Mà này, thật ra Tiểu Yến muốn làm gì mà nhờ chúng ta giữ Thiện lại hai tiếng vậy?"

"Có trời mới biết." - Huỳnh Thủy lắc đầu. Nhỏ cũng đang tò mò gần chết đấy nè.

Thế Phong vừa cảm ba lô lên vừa nói:

"Vậy chúng ta về thôi, cũng trễ rồi."

...

Sau rời khỏi trường học thì Văn Thiện đã chạy thẳng về nhà luôn, chẳng đi đâu nữa. Về tới thì anh nhìn thấy cả căn nhà tối đen như mực, không chút ánh sáng. Anh vội chạy vào, vì lo bà nội của mình xảy ra chuyện gì.

"Nội ơi, nội đang ở đâu vậy?" - Văn Thiện vừa chạy vào nhà vừa lớn tiếng hỏi.

Lúc này từ bên trong có chút ánh sáng và tiếng bước chân đang dần dần ra tới.

"Happy birthday to you. Happy birthday to you. Happy birthday. Happy birthday. Happy birthday to you. Happy birthday to you. Happy birthday to you. Happy birthday. Happy birthday. Happy birthday to you. Happy happy." - Tiếng hát ngọt ngào bỗng vang lên.

"Tiểu... Yến..." - Văn Thiện thoáng ngạc nhiên.

Nó đang cầm chiếc bánh sinh nhật sô-cô-la với nụ cười tươi trên môi:

"Chúc anh Văn Thiện sinh nhật vui vẻ và hạnh phúc nhé."

Văn Thiện vẫn đứng sững sờ, chẳng hiểu đang có chuyện gì. Hôm nay là sinh nhật của anh ư? Nhưng rõ ràng là trong nhà chẳng ai biết anh sinh ngày nào mà. Nó nhìn Văn Thiện mỉm cười:

"Anh cầu nguyện và thổi nến đi, rồi em sẽ giải thích sau."

Dù không hiểu lắm nhưng Văn Thiện vẫn làm theo lời nó, cầu nguyện và thổi nến. Khi vừa thổi nến xong thì đèn trong nhà đều bật sáng. Văn Thiện nhìn lại thì thấy nội của mình - bà Hương Thị đang đứng nhìn anh mà mỉm cười hiền từ.

"Tiểu Yến, nội, chuyện này là sao?" - Văn Thiện hỏi.

Bà Hương Thị khẽ bước đến và cười nói:

"Đây là tấm lòng của Tiểu Yến dành cho con đấy Thiện. Con bé biết nhà mình đã quên mất con sinh ngày mấy, sợ con tủi nên mới lấy hôm nay làm ngày sinh nhật con."

Nó vừa đặt bánh sinh nhật xuống chiếc giường kê bên xong, xoay người qua lại thấy Văn Thiện đang nhìn mình chăm chăm... Chắc không phải anh đang tức giận vì nó đã tự ý quyết định đó chứ? Nó lắp bắp hỏi:

"Anh... sao... vậy? Anh... không... thích à?"

Văn Thiện chỉ lắc đầu, chứ chẳng nói gì. Anh làm sao có thể không thích chứ? Anh là đang cảm động đến mức nói chẳng thành lời mới đúng. Bà Hương Thị kéo tay Văn Thiện ngồi xuống giường và nói:

"Bữa cơm hôm nay là Tiểu Yến nấu đấy."

Văn Thiện thoáng ngạc nhiên, nó nấu ăn ư? Nhìn lại thì thấy có ba tô mì hoành thánh nóng hổi, mùi thơm hấp dẫn khiến cho người khác muốn hưởng thức ngay thôi. Văn Thiện vội cầm lấy hai tay nó lên coi, rồi thở dài. Quả nhiên anh đoán đầu có sai, nó lại đậu hậu để mình bị thương. Hai bàn tay của nó, nếu không bị phỏng thì bị đứt.

"Anh Văn Thiện mau ăn thử mì hoành thánh đi, coi có ngon không?" - Nó khẽ rút tay lại và cười cười.

Vừa nghe bà Hương Thị nói món mà Văn Thiện thích ăn nhất là mì hoành thánh thì nó liền chạy ra chợ mua đồ về nấu. Cũng may là có lần thấy ba mình nấu nên nó mới biết cách nấu, nếu không thì đã chẳng làm được gì rồi.

Văn Thiện nhẹ gật đầu, rồi ngồi xuống và bắt đầu hưởng thức tô mì hoành thánh thơm ngon của mình. Những viên hoành thánh mà nó gói chẳng đồng đều, trông thật xấu xí. Nhưng vào miệng của Văn Thiện lại ngon vô cùng, là tô mì ngon nhất mà anh từng ăn từ trước tới giờ.

Đôi mắt của Văn Thiện lúc này đỏ hoe. Hình như những giọt lệ quý giá của anh sắp tuôn rơi vì nó mất rồi thì phải? Văn Thiện ngẩng mặt lên nhìn nó, người con gái ngốc này sao luôn khiến anh cảm động vậy chứ? Cảm giác của anh hiện giờ chỉ có hai từ, hạnh phúc.

"À bà đột nhiên nhớ bà sáu hàng xóm kêu bà qua nhà nói chuyện chơi, giờ bà đi đây." - Bà Hương Thị nói rồi vội xoay người đi. Bà chính là không muốn làm kỳ đà giữa nó và Văn Thiện.

Nó chớp chớp mắt, vậy là sao? Văn Thiện ăn này giờ không nói gì nhưng biểu hiện rất lạ. Giờ bà Hương Thị mượn cớ bỏ đi, không ăn. Chẳng lẽ mì hoành thánh do nó nấu lại tệ như vậy sao? Nó buồn bã nhìn Văn Thiện và hỏi:

"Có phải rất khó ăn không? Nếu khó ăn quá thì anh đừng ăn nữa."

Văn Thiện buông đũa xuống và chậm rãi đứng dậy, bước đến gần nó. Đôi mắt của anh giờ không chỉ đỏ mà còn xuất hiện hơi nước. Anh đưa tay vuốt ve mặt nó một cách dịu dàng và lắc đầu:

"Không, rất ngon. Là tô mì ngon nhất mà anh được ăn, thật đấy."

Nghe xong thì nó liền cười tươi:

"Vậy may quá."

Văn Thiện nhẹ nhàng đặt lên trán nó một nụ hôn:

"Anh cảm ơn em, Tiểu Yến..."

Nó khẽ lắc đầu và cười nói:

"Thật ra anh Nghĩa và Vy cũng có tặng quà cho anh đấy. Đi theo em."

Nói xong nó nắm tay Văn Thiện chạy vào trong. Khi mở cửa phòng ra thì Văn Thiện đã bất ngờ, bức tường trước ở mặt anh giờ là một trái tim lớn được sắp những tấm hình. Những tấm hình Văn Thiện và nó đã chụp chung, mấy lần đi chơi với nhau. Có vài tấm anh, nó, Hạ Vy, Khánh Nghĩa bên cạnh nhau, bốn người đều đang cười tươi.

Cũng có vài tấm Văn Thiện chụp cùng với nhóm hotboy trong trường, thầy cô. Và có vài tấm chụp cùng với mọi người trong hội Nhân Ái. Nhìn những tấm hình của mình với bạn bè thì lòng Văn Thiện có một cảm xúc khó tả, vừa ấm áp vừa hạnh phúc.

"Anh thích không?" - Nó đứng bên cạnh hỏi.

Văn Thiện xoay người qua nhìn nó và gật đầu:

"Anh rất thích. Mà em nghĩ ra ý làm sinh nhật cho anh từ khi nào vậy?"

Nó vừa gãi đầu vừa nói:

"Bữa chúng ta đi mua quà cho Vy... anh nói không có ngày sinh... em nghĩ từ nhỏ tới lớn anh đã rất tui thân... Và em muốn làm gì đó khiến anh hạnh phúc... Nghĩ mãi mới ra ý này..."

Văn Thiện đã cố lắm mới cảm được nước mắt của mình lại. Anh hỏi khẽ:

"Thế tại sao lại chọn hôm nay, sinh nhật của em?"

Nó nghiêng đầu nhìn Văn Thiện mà mỉm cười thật tươi:

"Vi em muốn sau này chúng ta luôn chúc mừng sinh nhật cùng nhau."

Hai giọt lệ quý giá của Văn Thiện đã tuôn rơi vì những việc mà nó đã làm ngày hôm nay. Có lẽ đối với người khác, những việc nó làm chẳng đáng gì. Nhưng đối với anh mà nói, những việc nó làm thật sự là vô cùng quý giá. Nhờ nó mà từ giờ anh đã có ngày sinh rồi.

"Anh bị sao vậy?" - Nhìn thấy Văn Thiện rơi lệ thì nó liền hoảng hốt hỏi.

Nó tự hỏi, có phải mình đã làm gì sai không? Văn Thiện không trả lời, mà bỗng nhiên ôm chặt lấy nó. Cái ôm thật chặt, giống như anh đang sợ chỉ buông lỏng ra thì nó sẽ biến mất... Nó hỏi khẽ:

"Anh Văn Thiện sao vậy?"

Văn Thiện vẫn ôm chặt lấy nó và thì thầm bên tai nó:

"Cảm ơn em vì tất cả mọi chuyện đã làm cho anh. Hôm nay anh thật sự cảm thấy hạnh phúc lắm."

Nghe xong nó liền thở ra nhẹ nhõm, rồi sau đó nở khẽ một nụ cười tươi. Thật mừng quá, cuối cùng nó cũng khiến người con trai mình yêu hạnh phúc rồi.

"Sinh nhật vui vẻ nhé Tiểu Yến." - Văn Thiện thì thầm bên tai nó thêm một lần nữa.

Rồi anh buông nó ra và lấy từ ba lô ra một hộp quà ra đưa đến trước mặt nó:

"Anh dám chắc là em sẽ thích món quà này."

Nó cầm lấy hộp quà từ tay Văn Thiện và tò mò, đây là gì mà sao anh dám chắc nó sẽ thích chứ? Phải mở ra coi mới được. Vừa mở quà thì đôi mắt của nó liền sáng rỡ như bầu trời đêm đầy sao. Ở trước mắt nó giờ là một quả cầu tuyết, bên trong có hai bức tượng cô dâu và chú rể đang nắm tay nhau, trông rất đẹp.

Nó không thể rời mắt khỏi quả cầu tuyết, đúng là nó thích món quà này lắm. Nhưng rồi nó bỗng nhiên nói giọng buồn:

"Mua cái này uống tiền lắm."

Văn Thiện bước ra sau và nhẹ nhàng ôm lấy eo nó:

"Chỉ cần em thích là được rồi."

Nó xoay đầu lại và khẽ hôn lên má Văn Thiện một cái:

"Em cảm ơn anh."

*****Hết chương 77*****

Văn Thiện với nó yêu thương nhau và ngọt ngào đến thế đấy. Nhưng sóng gió đã sắp đến gần. Liệu cả hai có vượt qua không? Đó là câu hỏi mà chưa có ai giải đáp được...

Sứ biết mấy chương gần này hơi chán, không có gì hấp dẫn hết. Nhưng bắt đầu chương sau là chúng ta đang bước gần đến cái kết của bộ truyện này rồi. Sứ mong mọi người sẽ kiên nhẫn đợi chờ và đọc hết trọn bộ nhé. ^^

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Hội evil quay lại

Sau một thời gian mất tích thì đám người xấu của hội Evil đã quay lại. Gần đây bọn họ đã mở một cửa tiệm bán nước hoa của Mỹ. Nhưng theo thông tin của cảnh sát cho biết thì bọn họ thực chất là đang buôn bán ma túy, nước hoa chỉ để trang trí chơi thôi.

Nhận được tin này Tiểu Yên nó cùng với Văn Thiện đi xem thử. Tụi nó đều phải công nhận là hội Evil đáng ghét này thật biết cách che mắt, hết quán cà phê rồi đến phòng khám, giờ thì cửa tiệm nước hoa. Nhưng tất cả đều là treo đầu dê, bán thịt chó.

Văn Thiện và nó hiện tại đang đứng bên đường đối diện với cửa tiệm nước hoa để theo dõi, muốn xem thử người đến đây có những ai. Văn Thiện với nó cũng như những lần trước, đã giả trang cho mình thành một người khác hoàn toàn. Anh với nó đều đeo mắt kính có gắn Camera và đang để thế độ quay phim.

Văn Thiện với nó để ý thấy những người đến đây đều bận mặc sang trọng, có vẻ là những thiếu gia tiểu thư của gia đình giàu có. Trên người tất cả là đồ hiệu, đắt tiền. Nhưng sắc mặt của họ lại rất khó coi, không có chút sức sống nào. Thấy họ cứ che miệng ngáp, giống như đang lên cơn ngien.

Nó nhìn những thiếu gia tiểu thư kia cũng bằng tuổi với mình thì liền bức tức trong lòng, sao họ không lo học hành mà lại dính vào mấy thứ chết người như ma túy cơ chứ? Cũng tại hội Evil đáng ghét này cứ hại người mãi, thật muốn bọn họ bị cảnh sát bắt hết một lượt.

Văn Thiện dù đang làm nhiệm vụ nhưng vẫn để ý đến người con gái bên cạnh mình, nhìn thấy đôi môi của nó trắng bệch thì anh liền lo lắng hỏi:

"Em sao vậy Tiểu Yên? Bộ em thấy không khỏe ở đâu hả?"

Nó xoay người lại dựa vào tường và lắc đầu:

"Dạ không, em chỉ khát nước thôi."

Văn Thiện khẽ nhủ mày lại:

"Vậy để anh đi mua nước cho em uống. Em chờ anh ở đây một chút nha, anh sẽ quay lại nhanh. Nếu có chuyện gì thì lập tức ẩn bộ đàm trong tai gọi anh ha."

"Đã rõ." - Nó nhẹ gật đầu.

Văn Thiện kéo mũ nón kết xuống và xoay người đi, anh phải cố đi nhanh rồi về nhanh mới được. Không thể để nó một mình ở đây được, rất nguy hiểm. Nó vừa nhìn trời vừa lau mồ hôi, sao hôm nay lại nóng nực quá vậy?

Khoảng 20 phút sau, Văn Thiện đã quay lại với chai nước suối trên tay. Nhưng anh lại trông thấy nó đang nói chuyện với một người con trai lạ, nhìn người đó rất giống lưu manh. Không lẽ nó đang bị tên lưu manh đó chọc ghẹo? Nghĩ thế Văn Thiện đã liều mạng chạy đến, anh không cho phép ai động vào nó.

Người con trai lạ đó đang đưa tay đến nó thì bỗng bị Văn Thiện dùng chân đá ra xa và tiếp tục ra đòn. Nó thoáng giật mình, rồi vội lên tiếng:

"Khoan đã anh Văn Thiện..."

Nhưng hai người con trai đang đánh nhau kia lại không nghe thấy, cứ ra đòn về phía nhau. Người con trai lạ đó cũng rất giỏi võ nên không chỉ né được những đòn đánh của Văn Thiện mà còn đáp trả lại nữa, anh ấy bỗng xoay người giơ chân đá vào đối thủ.

Văn Thiện vội để hai tay thành chữ x nhằm để ngăn cản cú đá của người con trai lạ đó, một phần khác là anh không muốn thấy mình phải bị thương vì những chuyện còn con này. Có lẽ vì thế, mà anh dùng hết sức ném mạnh người con trai kia ra xa, tuy nhiên cú ném của anh dường như chẳng hề ảnh hưởng gì đến tên lạ mặt đó. Nhìn anh ấy chạm đất một cách an toàn, Văn Thiện ngạc nhiên vì biết mình gặp phải một đối thủ không thể xem thường được.

Văn Thiện và người con trai lạ đánh nhau này giờ có thể thấy rõ không ai thua ai, cả hai đều ngang tài ngang sức. Lúc này nó chạy nhanh đến đứng giữa hai người con trai và nói:

"Hai anh đừng đánh nữa, đều là người nhà cả mà."

"Người nhà?" - Hai người con trai ngạc nhiên nhìn nhau.

Nó nhìn Văn Thiện mà nhẹ gật đầu và vừa đưa tay về phía người con trai lạ đó vừa nói:

"Anh ấy tên An Vương, là cảnh sát hợp tác với hội Nhân Ái mà em đã từng kể với anh Văn Thiện đó."

Hoá ra người con trai lạ đó chính là vị cảnh sát trẻ đang hợp tác với hội Nhân Ái bắt hết bọn người xấu, An Vương. Hôm nay anh ấy giả trang để theo dõi những thiếu gia tiểu thư kia, này vô tình gặp được nó nên đứng nói chuyện chơi chút. Nhưng không ngờ lại gây ra hiểu lầm này.

Nó quay sang nhìn An Vương vừa đưa tay về phía Văn Thiện vừa nói:

"Còn đây là anh Văn Thiện, một thành viên mới của hội mình."

"Và là người yêu của em, phải không?" - An Vương cười dịu dàng.

Nó đỏ mặt và gật đầu. Chắc là anh hai của nó nhiều chuyện rồi. Văn Thiện lấy chai nước suối từ túi áo khoác ra đưa cho nó rồi quay sang nhìn An Vương và nói khẽ:

"Anh Vương, em xin lỗi. Tại em tưởng anh là lưu manh đang chọc ghẹo Tiểu Yến..."

An Vương có thể nhìn ra Văn Thiện thật lòng với nó, vì ánh mắt không biết nói dối mà. An Vương nhẹ lắc đầu và cười nói:

"À lúc này tôi thấy sắc mặt của Tiểu Yến rất khó coi nên tính sờ trán em ấy thử, có bị sốt không đó mà. Cậu cũng giỏi vỗ ghê đấy Thiện. Nhưng..."

Khuôn mặt của An Vương đang vui vẻ bỗng nhiên trở nên nghiêm túc:

"Nhưng mà tôi thấy những đòn đánh của cậu rất quen. Hình như chúng ta đã đánh nhau vài lần rồi?"

"Sao có thể chứ?" - Văn Thiện cười cười

An Vương nhìn Văn Thiện chăm chăm và cố nhớ, anh ấy thật sự thấy Văn Thiện quen lắm. Nhưng cố nhớ mãi, chẳng nhớ ra. Lúc này nó lên tiếng nói:

"Thôi đi anh Vương, em chẳng muốn anh thấy anh Văn Thiện quen đâu, vì những người mà anh thấy quen đều là người xấu."

Nghe xong An Vương bật cười thành tiếng và xoa xoa đầu nó:

"Em đang nói gì vậy chứ? Chúng ta quen biết nhau mà, không lẽ em cũng là người xấu sao?"

"Cũng đúng ha. Hi hi." - Nó cười nói vui vẻ.

Về mặt của Văn Thiện trở nên âm u khi nhìn thấy An Vương và nó thân thiết với nhau. Đừng có nói là An Vương cũng thích nó nha. Văn Thiện bắt đầu quan sát An Vương thật kỹ... Anh ấy có vẻ hơn hai mươi tuổi rồi, dáng người cao ráo và khuôn mặt ưa nhìn. Trông cũng không tệ lắm, xem ra Văn Thiện anh nên theo sát nó hơn...

Lúc này trong tiệm nước hoa bên kia đường có một tên đàn ông bước ra nhìn khắp nơi, muốn coi thử có ai đáng nghi không. Cũng may là nó và Văn Thiện với An Vương đã nhanh chóng trốn ra sau bức tường nhà người ta, để không bị phát hiện.

Thấy tên đàn ông đó quay vào tiệm thì nó liền thở ra nhẹ nhõm, may là tụi nó phản ứng nhanh. Nếu không thì đã bị phát hiện rồi. An Vương đứng phía sau, ánh mắt thì cứ nhìn chăm chăm Văn Thiện. Không chỉ cách đánh quen mà giờ sau lưng cũng thấy quen nữa, kỳ lạ.

Văn Thiện một lúc vô tình xoay người qua, đã bất gặp được ánh mắt đầy nghi ngờ của An Vương dành cho mình. Anh tự hỏi, thật ra cảnh sát An Vương này đang nghi ngờ gì anh chứ? Anh nhớ rõ là mình chưa từng gặp An Vương trước đây mà. An Vương thấy anh quen là sao?

An Vương thu hồi ánh mắt nghi ngờ dành cho Văn Thiện lại, quay sang nói với nó:

"Hôm nay tới đây thôi, hai người về đi. Anh thấy sắc mặt của em hôm nay thật sự khó coi lắm đấy Tiểu Yến, mau về nhà nghỉ đi."

Nó gật đầu và cười nói:

"Dạ em không sao, anh đừng lo."

"Anh đi trước đây. Bye." - An Vương nói rồi xoay người đi. Ánh mắt của ấy lướt qua Văn Thiện vẫn như cũ, đầy nghi ngờ.

Lúc này nó bỗng thấy chóng mặt, muốn mất xỉu. Nhưng may là Văn Thiện đã nhanh tay đỡ lấy nó vào lòng.

"Tiểu Yến, em sao vậy?" - Văn Thiện lo lắng hỏi.

Nó yếu ớt nói:

"Tự nhiên... em thấy... chóng mặt quá..."

Văn Thiện liếc nhìn tiệm nước hoa và nói:

"Chúng ta nên rời khỏi đây trước đã. Tiểu Yến, em cố lên."

Nói xong Văn Thiện nhẹ nhàng bế nó lên và đi nhanh. Phải nhanh rời khỏi địa bán của hội Evil mới được, nếu để bọn họ phát hiện thì sợ rằng người giỏi võ như Văn Thiện cũng không thể bảo vệ được nó... Văn Thiện đã bắt Taxi đưa nó về nhà, chẳng quan tâm đến chiếc xe đạp gửi ở gần đó.

An Vương sau khi đi được một đoạn xa và vắng người thì lấy điện thoại ra rồi gọi đi.

"Có chuyện gì thế Vương?" - Người đầu dây bên kia liền lên tiếng hỏi sau khi điện thoại được kết nối.

An Vương do dự chút rồi lạnh nhạt nói:

"Cậu gửi thông tin của thành viên mới tên là Văn Thiện qua cho tôi liền đi."

"Thông tin của Văn Thiện?" - Giọng người đầu dây bên kia đầy kinh ngạc.

An Vương bất giác gật đầu:

"Ừ, cậu gửi qua ngay đi... Tôi sẽ giải thích sau."

"Đã rõ." - Người đầu dây bên kia cuối cùng cũng đồng ý.

Sau khi cúp máy thì An Vương ngẩng đầu lên cao nhìn bầu trời với ánh mắt buồn bã:

"Sao mình thấy lo cho Tiểu Yến quá..."

...

Văn Thiện đã đưa nó về nhà nhưng chẳng thấy ông bà Trần ở đâu hết, cửa nhà lại khoá. Văn Thiện diu nó ngồi xuống ở trước cửa và hỏi:

"Em có mang theo chìa khoá nhà không Tiểu Yến?"

Nó giờ cảm thấy đỡ chóng mặt nhiều hơn rồi nên khi Văn Thiện hỏi thì trả lời ngay:

"Dạ trong túi áo khoác vest đi học của em."

Văn Thiện vội mở chiếc ba lô hông của nó lấy áo khoác vest xám ra để tìm chìa khoá nhà. Lúc Văn Thiện đang tính mở cửa thì điện thoại lại có tin nhắn nhưng anh chẳng thèm quan tâm đến, cứ tiếp tục mở cửa và bế nó vào. Vì đối với anh, không có gì quan trọng hơn nó.

Sau bế nó lên phòng thì Văn Thiện đã cố ý mở hết cửa sổ cho thoáng mát, rồi chạy xuống nhà. Làm gì, nó chẳng biết nữa. Nó nên nhắm mắt lại nghỉ ngơi chút cho khỏe. Vài phút sau Văn Thiện chạy lên với một ly nước lọc và chiếc khăn lạnh trên tay, anh đoán chắc nó bị cảm nắng nên đã cố ý pha chút muối vào nước.

"Tiểu Yến, em ngồi dậy uống nước đi." - Văn Thiện đỡ nó ngồi dậy và dịu dàng đút nước cho nó uống. Rồi cẩn thận lau mặt nó, anh thật sự rất chu đáo.

Nó đang nằm trong vòng tay ấm áp của Văn Thiện, có thể nghe thấy trái tim anh đập. Văn Thiện vừa lau mặt nó vừa lo lắng hỏi:

"Em giờ thấy khỏe chưa?"

Nó ngẩng mặt lên nhìn Văn Thiện và nhẹ gật đầu:

"Dạ em đã thấy khỏe rồi anh."

Nghe xong Văn Thiện liền thở ra nhẹ nhõm, bấy giờ làm anh lo gần chết. Một lúc sau Văn Thiện lên tiếng hỏi:

"Mà em và anh Vương là gì với nhau? Sao trông thân thiết quá vậy?"

Nó ngẩng mặt lên nhìn Văn Thiện và chớp chớp mắt, anh đang ghen sao? Thôi được, để nó trêu người yêu của mình chút.

"Anh ấy... là bạn trai cũ... của em..." - Nó giả vờ do dự nói.

Vừa nghe xong khuôn mặt hotboy của Văn Thiện âm u chưa từng thấy. An Vương đã cũ rồi còn dám động vào người nó nữa, đúng là đồ đáng ghét mà. Văn Thiện nói giọng tức giận:

"Từ nay anh cấm em ở gần anh Vương."

Nó bật cười thành tiếng, anh ghen thật rồi. Trời ơi, sao anh lại dễ dàng ghen như vậy chứ? Nhìn thấy nó cười vui vẻ như vậy thì Văn Thiện liền hiểu ra mình bị lừa rồi. Nó vừa cười vừa nói:

"Em và anh Vương chỉ là anh em kết nghĩa thôi. Hi hi."

Văn Thiện khẽ gật đầu và gộp nhẹ chiếc mũi thon nhỏ của nó, người yêu của anh nghịch quá. Rồi anh bất giác đưa mắt nhìn căn phòng của nó, cũng đẹp quá nhỉ? Căn phòng màu trắng tác hợp với những đồ dùng màu hồng, nhìn đáng yêu lắm...

...

Sáng hôm sau.

Bầu trời hôm nay vẫn trong xanh như thường ngày. Trời xanh mây trắng luôn khiến con người ta thoải mái tinh thần mỗi khi thức dậy. Nếu như có thể thì tất cả mọi người đều mong muốn cuộc đời của mình sẽ luôn yên bình như bầu trời trước mắt.

Nhưng tiếc là không thể, vì sóng gió và những tổn thương do trời cao sắp đặt sẵn đã tới lúc phải đến với mọi người, không ai trốn thoát được.

"Reng... Reng..." - Chiếc điện thoại đang nằm yên trên bàn học bỗng rung reo lên.

Đúng lúc nó vừa thay đồng phục xong, từ phòng tắm bước ra. Nghe điện thoại reo thì nó liền thắc mắc, ai mà lại gọi vào lúc sáng sớm như vậy chứ? Vừa cầm điện thoại lên thì nó thoáng ngạc nhiên, là anh hai của nó... Tại sao y lại gọi cho nó sáng sớm thế này? Ngón tay thon dài của nó do dự bấm nhận cuộc gọi:

"Em nghe nè anh hai. Có chuyện gì vậy?"

Không biết đầu dây bên kia đã nói những gì mà sắc mặt của nó dần dần trở nên khó coi, vừa hoảng hốt vừa lo lắng. Thái độ của nó bây giờ giống như không thể tin những gì mình đã nghe thấy là sự thật... Nó buột miệng hỏi lại:

"Anh hai vừa mới nói... anh Vương đang ở trong phòng cấp cứu?"

*****Hết chương 78*****

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao cảnh sát An Vương lại ở trong phòng cấp cứu? Và sóng gió phía trước là gì đây? Sứ mệnh mọi người đón đọc tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Đối mặt với người sói

Lúc nó chuẩn bị đi học thì đã nhận được một tin, đó chính là vị cảnh sát An Vương hợp tác với hội Nhân Ái mấy lâu, nay đang ở trong phòng cấp cứu. Thế nên nó đã cùng Hạ Vy và Văn Thiện với Khánh Nghĩa chạy nhanh đến bệnh viện, coi thử An Vương có sao không.

Khi đến nơi thì tụi nó nhìn thấy Gia Lâm đang ngồi ở trước phòng cấp cứu, vẻ mặt của y rất khó coi. Xem ra An Vương bị thương nghiêm trọng lắm. Nó là người chạy đến trước và hỏi:

"Anh Vương như thế nào rồi anh hai?"

Gia Lâm nghe tiếng của em gái mình thì liền đứng dậy và lắc đầu:

"Vẫn còn trong phòng cấp cứu, chưa rõ tình hình..."

Vừa nhìn thấy Văn Thiện thì Gia Lâm bỗng nhiên lao đến nắm lấy cổ áo và nén anh vào tường:

"Tối qua cậu đã làm những gì?"

Tụi nó ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau, Gia Lâm hỏi vậy là sao? Kể cả Văn Thiện cũng không hiểu tại sao Gia Lâm lại hỏi vậy, y đang nghi ngờ anh về chuyện gì? Anh bình tĩnh nhìn Gia Lâm và trả lời:

"Thì em ở nhà học bài, rồi ngủ thôi."

"Ồ nhà ư? Trưa hôm qua Vương mới kêu tôi gửi thông tin của cậu cho anh ấy xem, nay đã nằm trong phòng cấp cứu rồi. Có chuyện trùng hợp vậy sao?" - Gia Lâm nắm chặt cổ áo Văn Thiện và quát lên.

An Vương mấy năm nay luôn đối đầu với bọn xấu mà vẫn sống yên ổn, không xảy ra chuyện gì hết. Nhưng khi anh ấy vừa muốn xem thông tin của Văn Thiện thì liền xảy ra chuyện, phải vào phòng cấp cứu.

Vì muốn xác thật nghi ngờ của mình nên Gia Lâm đã gọi điện đến quán cà phê mà Văn Thiện thường ngày đi hát, người ta nói tối qua anh không có đến hát. Vậy hỏi sao Gia Lâm không nghi ngờ Văn Thiện cho được chứ?

Hạ Vy bỗng trầm mặt, có vẻ đang suy nghĩ gì đó. Cảnh sát An Vương nghi ngờ Văn Thiện ư? Nhưng tại sao chứ? Không lẽ Văn Thiện thật sự có vấn đề gì sao? Văn Thiện vừa lắc đầu vừa nói:

"Em không biết chuyện gì đã xảy ra với anh Vương thật mà anh Lâm."

Lúc này nó với Khánh Nghĩa chạy đến kéo Gia Lâm và Văn Thiện ra xa. Nó đứng ở giữa hai người con trai và lên tiếng hỏi:

"Anh Vương xảy ra chuyện vào lúc mấy giờ vậy anh hai?"

Gia Lâm giật mạnh tay Khánh Nghĩa đang kéo mình và nói:

"Từ 9 giờ tới 10 giờ."

Nó thở dài và nói một cách chắc chắn:

"Tôi qua anh Văn Thiện gọi điện thoại nói chuyện với em từ 9 giờ tới 11 giờ mấy. Không lẽ một người có thể vừa nói chuyện điện thoại vừa đánh nhau được sao? Nếu không tin thì anh hai tự xem đi."

Rồi nó bấm bấm và gờ điện thoại lên trước mặt mọi người để chứng minh những gì mình nói là sự thật. Nó thật không tin có ai vừa nói chuyện điện thoại vừa đánh nhau được. Ở trước mặt mọi người bây giờ là nhật ký cuộc gọi của Văn Thiện và nó, đúng thật là tối qua cả hai nói chuyện với nhau từ 9 giờ tới 11 giờ.

Coi xong thì Khánh Nghĩa thở ra nhẹ nhõm, có thứ chứng minh thẳng ban thân của cậu là vô tội rồi. Làm cậu lo nãy giờ gần chết, cứ tưởng là Văn Thiện đánh cảnh sát An Vương bị thương như vậy chứ.

Nó và Khánh Nghĩa đều tin tưởng Văn Thiện. Nhưng hình như Gia Lâm với Hạ Vy vẫn nghi ngờ anh là người của hội Evil thì phải? Văn Thiện này giữ im lặng, không giải thích thêm bất cứ điều gì. Lúc này Gia Lâm nhìn thấy hai cảnh sát đang đi đến liền nói:

"Cảnh sát đến kia, mấy đứa rời khỏi nhanh đi. Có gì thì anh sẽ báo."

"Đã rồi." - Tụi nó gật đầu và xoay người đi.

Hai anh em nó không muốn hội dính líu quá nhiều với cảnh sát nên trước giờ chỉ qua lại với một mình An Vương mà thôi. Lúc Hạ Vy đi ngang qua thì Gia Lâm nói khẽ:

"Em hãy thăm dò Tiểu Yến giùm anh."

Hạ Vy nhẹ gật đầu và bước đi nhanh. Cho dù Gia Lâm không lên tiếng thì cô cũng tìm cách thăm dò nó, để coi cuộc nói chuyện với Văn Thiện hôm qua là gì. Đã nói những gì mà tới ba tiếng đồng hồ lặn dừ vậy. Hạ Vy cô nhất định phải điều tra rõ bằng mọi cách... Ra trước cửa bệnh viện thì Hạ Vy lên tiếng nói:

"Nghĩa, Thiện, hai anh đi lấy xe đi."

Văn Thiện với Khánh Nghĩa gật đầu, rồi xoay người đi. Nhìn thấy hai người con trai đã đi xa thì Hạ Vy khoác vai nó và vui vẻ nói:

"Mấy với anh Thiện ngọt ngào ghê ha, nói chuyện điện thoại suốt ba tiếng đồng hồ luôn."

Người ngốc nghếch như nó thì làm sao có thể nhận ra là Hạ Vy đang thăm dò mình nên cứ thoải mái kể hết những gì mà Văn Thiện và nó đã nói tối hôm qua. Thật ra tối qua Văn Thiện chỉ kể cho nó nghe những chuyện lúc nhỏ của anh thôi, chẳng có gì đặc biệt cả.

Sau khi nghe nó kể xong Hạ Vy nhẹ gật đầu và cười cười, rồi lạc vào suy nghĩ của chính mình. Còn nhớ lần trước cô cũng nghi ngờ Văn Thiện chính là người Sói hội Evil, muốn đòi gỡ mặt nạ sói của anh xuống. Nhưng rồi anh với người Sói xuất hiện hai nơi cùng lúc, xoá hết mọi nghi ngờ trong cô.

Và lần này cũng vậy, anh lại khiến mọi người muốn nghi ngờ mà chẳng được. Đôi lông mày xinh đẹp của Hạ Vy nhíu chặt lại, chuyện rốt cuộc là sao? Không lẽ Văn Thiện lại tài giỏi đến thế, có thể vừa nói chuyện điện thoại vừa đánh nhau với người khác?

Hạ Vy bắt gặp rắc rối, khả năng này không thể. Hay mọi chuyện chỉ đơn giản là tên người Sói kia và Văn Thiện đã học võ cùng một thầy? Hạ Vy càng nghĩ càng rối, không có đường nào thoát ra.

Nãy giờ Tiểu Yến nó cũng đang lạc vào suy nghĩ của mình, tại sao lại có chuyện này chứ? Trưa hôm qua An Vương, người anh kết nghĩa của nó vẫn khỏe mạnh bình thường cơ mà. Tại sao giờ lại ở trong phòng cấp cứu, chưa biết sống chết thế nào?

Thật ra tối qua đã xảy ra chuyện gì và là ai làm An Vương bị thương? Chẳng lẽ hội Evil đã thật sự hành động rồi sao? Nếu như vậy rất nguy hiểm rồi. Tụi nó phải làm sao đây? Nó nghĩ mãi mà không được gì, chẳng tìm ra cách giải quyết. Haizz, giờ phút này nó chỉ hy vọng An Vương sẽ không sao mà thôi.

...

Buổi tối...

Màn đêm đã bao trùm hết cả Sài Gòn, những cơn gió lạnh lướt qua khiến người khác phải run mình. Nhưng có một người con gái đang bước đi trên

đoạn đường vắng, mặc kệ đêm khuya và gió lạnh. Và người con gái ấy chính là Hạ Vy, chẳng phải ai khác.

Trưa hôm nay Gia Lâm đã gọi điện báo rằng cảnh sát An Vương không nguy hiểm đến tính mạng nhưng vì vết thương ở đầu quá nặng nên bao giờ mới tỉnh lại vẫn chưa biết. Bác sĩ nói vết thương ở đầu anh ấy là do một vũ khí có quy lực vô cùng mạnh gây ra. Mọi người đoán chắc là người Sói ra tay, vì roi thép trong tay hắn có quy lực rất mạnh.

Hạ Vy vì muốn làm rõ người Sói rốt cuộc là ai nên đã một mình đi đến nơi mà nghe nói hắn thường xuất hiện. Hôm nay dù nguy hiểm đến đâu thì cũng phải gỡ bỏ mặt nạ sói của hắn xuống. Với suy nghĩ này Hạ Vy bước đi nhanh hơn, mau làm rõ mọi chuyện.

Nếu như người Sói đó thật sự là Văn Thiện thì chắc chắn nó sẽ rất đau lòng... Nhưng không sao, còn có Hạ Vy cô và những người khác sẽ bên cạnh nó, sẽ cùng với nó vượt qua sự thật đau lòng này. Thà hơn để nó bên cạnh một người nguy hiểm như vậy, chẳng biết ngày nào phải chết.

Người mà Hạ Vy cần gặp cuối cùng cũng xuất hiện. Hắn cũng như những lần trước, mặc nguyên bộ đồ đen, trên áo có chữ "EVIL" đỏ bật với một chiếc mặt nạ sói hung ác và đeo bao tay đen. Trên tay hắn vẫn cầm roi thép, một vũ khí luôn có thể gây xác thương.

Bên cạnh người Sói chẳng có ai, hắn chỉ một mình. Lúc này Hạ Vy trong màn đêm bước ra, mặt đối mặt với hắn. Hạ Vy có thể thấy rõ người Sói đã giật mình vì có xuất hiện của cô. Tại sao hắn lại phản ứng như thế? Không lẽ là đại hotboy Văn Thiện thật sao?

Hai tay của Hạ Vy bất giác nắm chặt lại thành quả đấm, đêm nay cô nhất định gỡ bỏ mặt nạ của tên người Sói này để mọi chuyện được sáng tỏ. Người Sói từ từ bước lui về phía sau, có ý rời khỏi. Nhưng Hạ Vy đã kịp lên tiếng ngăn cản bước chân của hắn:

"Không ngờ người Sói của hội Evil lại sợ một cô gái."

Người Sói nắm chặt roi thép hơn, giống như đang cố giữ bình tĩnh. Hắn chỉ roi thép vào thẳng Hạ Vy và hung hăng nói:

"Nếu không muốn chết thì mau rời khỏi đây đi."

Hạ Vy cảm nhẹ mũi nón kết và cười lạnh:

"Đúng là tôi không muốn chết... Nhưng tôi muốn biết bộ mặt của anh hơn."

Lời vừa dứt thì Hạ Vy liền nện chiếc nón kết đen nhưng vào người đối diện. Người Sói nghiêng mình tránh né chiếc nón nhưng không ngờ Hạ Vy lại lao tới cùng lúc nên nhận trọn vẹn cú đá của cô vào bụng và té ngã. Hắn chống tay dưới đất, gượng dậy. Hắn không thể để cô gỡ bỏ mặt nạ của mình, nhất định là không.

Hạ Vy nhìn thấy có cơ hội thì liền nắm bắt lấy, cô xông tới với tốc độ thật nhanh, muốn gỡ bỏ mặt nạ chó sói... Người Sói lần này đã có chuẩn bị, khi Hạ Vy xông tới thì hắn ngửa người ra sau và lộn mèo một cách bất ngờ. Hạ Vy vẫn không dừng tay, tiếp tục ra đòn.

Nãy giờ người Sói luôn tránh đòn, không hề ra tay thật sự với Hạ Vy. Điều đó khiến Hạ Vy càng nghi ngờ, đó chính là Văn Thiện. Chính vì vậy cô càng ra đòn mạnh mẽ hơn, gỡ bỏ mặt nạ xuống bằng được.

"Diệp Văn Thiện, là anh phải không?" - Hạ Vy vừa đánh vừa hỏi.

Người Sói dùng roi thép đẩy Hạ Vy ra xa và lạnh lùng nói:

"Diệp Văn Thiện? Hừ, một cái tên thật tầm thường."

Hạ Vy thật sự rất ghét bộ dạng của người Sói bây giờ, kiêu ngạo và khinh thường người khác. Cô càng lúc càng muốn biết bộ mặt thật của hắn. Cô lại xông tới với quả đấm mạnh mẽ của mình, thật không tin cô đã học võ từ nhỏ mà lại chẳng thể gỡ bỏ mặt nạ nhỏ bé này.

Bầu trời đêm này đã bị mây đen che xuất hết cả, không trăng, cũng chẳng có một ngôi sao nào. Chỉ có những chiếc đèn đường cũ kỹ, cứ chớp tắt mãi và từng cơn gió lạnh thổi qua khiến khung cảnh ở trước mắt càng u ám hơn...

"DỪNG MÀ. HẠ VY." - Một tiếng thét vô cùng hoảng hốt bỗng vang lên dưới bầu trời u ám ấy.

*****Hết chương 79*****

Chuyện gì đã xảy ra? Và tiếng thét đó là của ai đây? Mời mọi người đón đọc tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Những chuyện tồi tệ

"DỪNG MÀ. HẠ VY." - Một tiếng hét vô cùng hoảng hốt bỗng vang lên dưới bầu trời đêm âm u.

Đôi mắt híp của nó lúc này mở hết cỡ và đầy hoảng hốt... Cảnh tượng đang ở trước mặt giống như ngàn mũi dao đâm thẳng vào người nó... Đón đầu. Người Sói đã cầm cây roi thép đánh vào đầu Hạ Vy, thiệt mạnh. Và Hạ Vy đang từ từ ngã xuống trước mặt nó...

Mùi máu tươi hoà tan vào không khí..

"KHÔNG HẠ VY." - Nó ghen ngào hét lớn lên và liều mạng chạy đến.

"Hạ Vy. Hạ Vy, mày có nghe tao gọi không? Mày mở mắt ra nhìn tao đi Hạ Vy." - Nó vừa ôm chặt lấy cô bạn thân của mình vừa khóc oà lên.

Hạ Vy đã ngất đi, chẳng còn biết gì nữa. Đầu cô chảy máu rất nhiều, thật sự rất nhiều. Nó bắt đầu điên cuồng tìm điện thoại để gọi cấp cứu. Nó không thể mất cô bạn thân này, thật sự không thể được. Nó nhất định phải cứu được cô, nhất định phải như vậy.

Nước mắt của nó tuôn rơi không ngừng, trong lòng đầy sợ hãi. Nó vẫn ôm chặt lấy Hạ Vy và vừa khóc vừa nói:

"Hạ Vy, mày hãy cố gắng thêm chút nữa đi... xe cấp cứu sắp đến rồi..."

Nó nắm tay Hạ Vy thật chặt, thật chặt. Giống như sợ chỉ cần nó thả lỏng một chút, cô sẽ tan biến ngay lập tức...

Nếu giờ có ai đi ngang qua thì chắc chắn người đó sẽ cảm nhận được nó lúc này rất lo sợ và đau lòng... Lo sợ đến mức run rẩy và đau lòng đến phát điên...

Người Sói từ nãy giờ như chết đứng ở đó, không hề cử động. Hắn đã thấy nó nhìn mình bằng ánh mắt đầy oán hận và cùng với những giọt nước mắt đau thương. Hắn có thể cảm nhận được nó giờ lúc này chỉ muốn giết chết hắn mà thôi.

Tại sao ánh mắt đầy oán hận của nó lại khiến trái tim hắn nhói đau một cách kỳ lạ? Không, hắn không muốn thấy ánh mắt của nó nữa. Mau chóng rời khỏi đây thôi, hắn hoảng loạn chạy đi thật nhanh.

Nó giờ phút này đúng thật là chỉ muốn giết chết tên người Sói trước mắt mình. Tại sao hắn lại có thể ác độc như vậy? Đã khiến An Vương hôn mê, chưa biết có thể tỉnh lại được không. Bây giờ lại ra tay với Hạ Vy... Tại sao? Hắn có còn là con người nữa không vậy?

"Hạ Vy, mày tỉnh lại đi. HẠ VY."

Tiếng gọi ghen ngào của nó trong vô vọng, vì Hạ Vy vẫn bất tỉnh, chẳng chút phản ứng gì. Hơi thở của Hạ Vy... càng lúc càng yếu... Cô bạn thân này sẽ rời xa nó mãi mãi thật sao? Không, nó thật sự không muốn mất đi cô đâu... Tại sao tới giờ xe cấp cứu vẫn chưa đến nữa vậy? Nhìn xung quanh thì chẳng có ai, bốn hướng đều là bóng tối. Nó vừa khóc vừa lắc đầu:

"Tao không để mày chết đâu Vy. Mày phải bên cạnh tao suốt đời này."

Nó bắt đầu đỡ Hạ Vy dậy và cố cố cô đi, nó nhất định sẽ đưa cô đến bệnh viện kịp lúc.. Bước chân của nó lúc này rất nặng nề, tưởng chừng không thể bước nổi nữa. Nhưng vì Hạ Vy, nó đã cố bước đi nhanh hơn. Chỉ còn chút nữa thôi, chỉ còn chút nữa là ra tới đường lớn rồi. Sẽ có xe và có thể đưa Hạ Vy đến bệnh viện...

...

Gia Bảo và Khánh Nghĩa với Văn Thiện đều đang chạy nhanh, mặt ai cũng đầy lo lắng. Sao lại xảy ra chuyện này cơ chứ? Họ chạy đến phòng cấp cứu thì nhìn thấy một mình nó ngồi khóc nức nở ở đó.

Tóc tai với nước mắt của nó đầy khuôn mặt xinh xắn, trên mình nó thì đầy máu. Cảnh tượng trước mắt khiến Gia Lâm và Văn Thiện không khỏi hoảng hốt, đã có chuyện gì xảy ra thế này...

Cái tin Hạ Vy bị thương đã khiến Khánh Nghĩa mất hết lý trí, cậu gần như hoá điên. Chẳng nhớ nó là đứa em gái kết nghĩa mà ngày thường mình luôn quý mến, cậu chạy đến cầm nắm đôi vai đang run rẩy mà kéo mạnh nó dậy và liên tục hỏi:

"Hạ Vy đâu? Cô ấy bị sao? Giờ cô ấy đang ở đâu hả?"

"Khánh Nghĩa, em bình tĩnh lại đi." - Gia Lâm vội kéo Khánh Nghĩa ra.

Văn Thiện đã nhanh ra tay đỡ lấy người con gái khi nhìn thấy nó sắp té ngã và lo lắng hỏi:

"Em có sao không Tiểu Yến?"

Nó chẳng quan tâm đến sự lo lắng của Văn Thiện dành cho mình, cứ vừa khóc vừa nói:

"Vy... đang ở trong phòng cấp cứu... Đầu Vy chảy rất nhiều máu..."

Từng lời của nó như ngàn mũi dao đâm thẳng vào trái tim Khánh Nghĩa, đau nhói khó tả. Người con gái của cậu... đang đứng trước cửa tử thần sao?

Liệu cô có thể vượt qua và quay về bên cậu không? Lúc này Khánh Nghĩa quay lại tát vào mặt nó một cái bất ngờ và quát lớn lên:

"LÀ EM LÀM LIÊN LUY CÔ ẤY PHẢI KHÔNG?"

Nó theo sức tát tay của Khánh Nghĩa mà té ngã, trán đập vào hàng ghế ngồi. Văn Thiện với Gia Lâm giật mình, cả hai cùng thét lên:

"Tiểu Yến."

Văn Thiện vội đỡ lấy nó dậy. Anh và Gia Lâm đều thấy trán nó đang chảy máu. Không ngờ Khánh Nghĩa lại ra tay mạnh với nó như thế.

"Phạm Khánh Nghĩa." - Văn Thiện tức giận lao đến tặng Khánh Nghĩa hai đấm vào mặt liên tiếp:

"Mày bị điên rồi hả? Tại sao lại ra tay đánh Tiểu Yến chứ?"

Khánh Nghĩa gương mặt đỏ bừng và nhìn nó với ánh mắt tức giận:

"Hạ Vy giỏi võ như vậy, nếu không phải bảo vệ nó, cô ấy có bị thương thế không?"

Văn Thiện nhìn Khánh Nghĩa với ánh mắt tức giận, thằng bạn hôm nay bị điên rồi. Chưa biết rõ đầu đuôi câu chuyện thì đã trách nó, đúng là quá đáng. Anh nắm lấy cổ áo Khánh Nghĩa và nện mạnh cậu vào tường:

"Đó chỉ là do mày đoán bậy thôi chứ không phải chính mắt mày nhìn thấy. Nếu mày dám đụng đến Tiểu Yến nữa thì đừng trách tao."

Dám đụng đến người con gái của anh, dù là bạn thân thì anh cũng không bao giờ bỏ qua. Gia Lâm lúc này chạy đến cách Khánh Nghĩa với Văn Thiện ra xa:

"Hai đứa có thôi ngay không? Bình tĩnh lại đi."

"Hạ Vy sẽ không sao đâu." - Gia Lâm trấn an Khánh Nghĩa.

Là anh trai ruột của nó, Gia Lâm cũng tức giận khi nhìn thấy có người ra tay đánh nó. Nhưng là người đứng đầu của hội thì y lại phải cố giữ bình tĩnh những lúc thế, để tìm cách giải quyết mọi chuyện.

Văn Thiện quay lại với người con gái mà mình yêu thương, xem vết thương trên trán nó có nặng lắm không. Hình như nó giờ phút này không còn cảm giác và chẳng thấy bất cứ gì ngoài phòng cấp cứu. Đôi mắt vừa sưng vừa đỏ của nó cứ nhìn phòng cấp cứu mãi, một giây cũng không rời...

Bộ dạng này của nó khiến Văn Thiện không khỏi đau lòng. Anh ôm nó vào lòng và mặt mũi nhắm mắt lại, tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này... Anh thật không dám tưởng tượng, nếu Hạ Vy có chuyện gì thì nó và Khánh Nghĩa sẽ ra sao nữa...

"Hạ Vy, em hãy cố lên... Anh đang chờ em ở ngoài này... em không được bỏ rơi anh đâu đó... Hạ Vy..." - Khánh Nghĩa lo sợ nhìn phòng cấp cứu và nắm chặt bàn tay.

Khánh Nghĩa thật sự rất sợ người con gái mà mình yêu thương nhất sẽ ra đi mãi mãi, không quay về nữa. Mất cô, cậu sẽ chẳng còn muốn sống nữa đâu. Khánh Nghĩa ngẩng mặt lên cao, rồi hai giọt lệ trong suốt nhẹ nhàng tuôn rơi. Nếu như có thể thì cậu đồng ý lấy tính mạng của mình đổi cho Hạ Vy, để cô không rời khỏi thế giới này...

Nhìn nó và Khánh Nghĩa chẳng khác gì hai bức tượng đá, cứ nhìn phòng cấp cứu với nỗi sợ hãi trong lòng.

"Ông trời... con xin người... đừng mang Hạ Vy đi..." - Khánh Nghĩa và nó thào cầu xin trời cao...

Cả hai người không thể mất Hạ Vy, đều cần cô bên cạnh mình cả đời này.

Bệnh viện phải chăng là nơi nhiều đau khổ nhất?

Lúc này cánh cửa phòng bỗng nhiên rộng mở và có một người bước ra. Tụi nó thấy vậy liền bước nhanh đến. Khánh Nghĩa và nó lo lắng hỏi cùng lúc.

"Hạ Vy sao rồi?" - Giọng của nó và Khánh Nghĩa đều nghẹn ngào.

Người ấy vừa cời khẩu trang ra thì Khánh Nghĩa và Gia Lâm liền ngạc nhiên, đó chính là vị bác sĩ riêng của gia đình Hạ Vy - bác sĩ Kim.

Sau khi đưa Hạ Vy đến bệnh viện thì nó lập tức gọi cho bác sĩ Kim, nhờ bà cứu giúp Hạ Vy.

"Tiểu thư Hạ Vy đang rất nguy hiểm... Cô ấy mất quá nhiều máu nên đang cần truyền máu gấp. Nhưng bệnh viện không đủ nhóm máu O." - Bác sĩ Kim buồn bã nói.

Nghe xong thì Khánh Nghĩa và nó không thể đứng vững nữa, cả hai đều gục ngã xuống sàn nhà. Nói vậy không phải Hạ Vy đã bước một bước vào cửa tử thần rồi sao?

Bác sĩ Kim cũng lo lắng đến mức rơi nước mắt, bà đã làm bác sĩ riêng của gia đình Hạ Vy cũng được mấy năm rồi. Thế nên sớm xem Hạ Vy như con cháu trong nhà mà yêu thương, chăm sóc. Vậy mà Hạ Vy đang nguy hiểm đến tính mạng thì bà lại không thể làm gì được, chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn...

Nhưng bệnh viện giờ thật sự không đủ nhóm máu O và hơn nữa bây giờ đang là nửa đêm, biết đi đâu kiếm đây. Haizz, cha mẹ của Hạ Vy đang đi công tác ở nước ngoài... Nếu như Hạ Vy ra đi thật... ngay cả gặp mặt lần cuối cũng chẳng thể... Ông trời ơi, tại sao mọi chuyện lại trở nên tồi tệ đến vậy?

Trong lúc mọi người đang tuyệt vọng, tưởng chừng ở trước mắt không chút ánh sáng nào thì Văn Thiện lại lên tiếng nói:

"Tôi là nhóm O."

Nghe xong thì ánh mắt của mọi người đều hướng về anh, ngạc nhiên và vui mừng. Câu nói của anh giống ánh sáng của mặt trời đánh tan bóng tối trong mọi người, đã cho họ một hy vọng rực rỡ. Nó giương dậy nắm lấy hai cánh tay Văn Thiện và nghẹn ngào nói:

"Anh Văn Thiện, hãy cứu Hạ Vy... Em xin anh mà."

"Tất nhiên rồi." - Văn Thiện gật đầu, rồi quay sang nhìn bác sĩ Kim mà nói:

"Tôi sẽ hiến máu cho Hạ Vy."

"Thế cậu mau theo tôi." - Bác sĩ Kim chạy đi nhanh, chuẩn bị mọi thứ.

Sau khi xác nhận Văn Thiện đúng thật là nhóm O thì y tá đã đẩy anh đến bên cạnh giường Hạ Vy để truyền máu. Văn Thiện nhìn Hạ Vy thì thấy khuôn mặt xinh đẹp của cô nay trắng bệch, chẳng còn chút sức sống nào. Văn Thiện nhìn bác sĩ Kim mà nói khẽ:

"Cần bao nhiêu máu thì cứ lấy, tôi không sao."

Bác sĩ Kim nhẹ gật đầu rồi quay lại với công việc cứu người của mình. Văn Thiện đưa mắt nhìn Hạ Vy và nói thầm:

"Hạ Vy, em hãy cố gắng lên. Tiểu Yến và Khánh Nghĩa đang chờ em ở bên ngoài đấy..."

...

Sự chờ đợi tưởng chừng có thể giết người trong vô hình, lo sợ lẫn mệt mỏi thật sự khiến người ta khó thở. Nhưng cuối cùng tin vui đã đến với mọi người, Hạ Vy đã vượt qua nguy hiểm. Cô cũng đã đưa đến phòng bệnh bình thường rồi, có vẻ không còn gì đáng lo nữa. Nghe bác sĩ nói vậy ai cũng vui mừng thật may mắn quá.

Bác sĩ đã sắp xếp cho Hạ Vy nằm phòng VIP, đầy đủ tự nhiên. Hiện giờ Văn Thiện và nó với Khánh Nghĩa đang vây xung giường bệnh của Hạ Vy, chờ đợi cô tỉnh lại. Nhìn sắc mặt của cô đã trở nên tốt hơn, chẳng còn khó coi như mấy giờ trước nữa.

Văn Thiện vì truyền nhiều máu cho Hạ Vy nên sắc mặt hơi xanh xao, đang ngồi trên bộ ghế sofa nghỉ ngơi. Anh nhìn nó với mắt lo lắng và xót xa. Nó chẳng chịu ăn uống gì, chỉ muốn bên cạnh Hạ Vy mà thôi. Kể cả vết thương trên trán, nó cũng chẳng thèm để ý, thật khiến anh lo lắng.

Đôi mắt đang nhắm lại một cách an nhiên, giờ từ từ mở ra. Đôi môi xinh đẹp bắt đầu gọi khẽ:

"Tiểu... Yến... Tiểu Yến..."

Nghe thấy giọng quen thuộc ấy thì cảm xúc của nó và Khánh Nghĩa vỡ oà lên, cô cuối cùng cũng tỉnh lại rồi. Nó cảm nắm tay Hạ Vy lên và nghẹn ngào nói:

"HẠ VY. Tao... tao đang ở đây nè. Hạ Vy."

Vừa nghe thấy giọng cô bạn thân của mình thì Hạ Vy cố đưa tay lên sờ mặt nó và mỉm cười yếu ớt:

"Tao... vẫn chưa... chết... mà... mày khóc... gì chứ?"

"Mày đừng nói bậy bạ nữa mà. Mày làm tao sợ lắm, biết không hả?" - Nó vừa khóc vừa nói.

"Hạ Vy, em thấy sao rồi?" - Khánh Nghĩa lo lắng hỏi.

Hạ Vy nhẹ lắc đầu:

"Em không sao, anh đừng lo."

Khánh Nghĩa nắm lấy tay Hạ Vy úp vào mặt mình và khẽ rơi lệ:

"Anh còn tưởng sẽ không được gặp lại em nữa... Hạ Vy à, em đừng bao giờ để mình xảy ra chuyện gì nữa nhé."

Giọt lệ quý giá của Khánh Nghĩa lăn dài xuống cánh tay trắng mịn Hạ Vy, khiến cô cảm nhận được nỗi sợ hãi trong lòng người con trai. Cậu đã thật sự rất mất đi cô, mất cô mãi mãi trong cuộc đời này. Hạ Vy đưa mắt nhìn xung quanh và hỏi:

"Bộ đang bị cúp điện rồi hả? Sao mọi người không bật đèn vậy?"

Nghe những lời đó xong thì tụi nó liền giật mình và dần dần trở thành lo sợ, Hạ Vy... đang nói gì vậy? Cái gì... mà không bật đèn... Khánh Nghĩa run rẩy đưa tay đến trước mắt Hạ Vy và lắc qua lắc lại. Nhìn thấy tình hình hiện tại thì nó bất giác đưa tay bịt miệng mình lại, để không xúc động mà thét lên... Tại sao lại như vậy chứ?

Kể cả một người luôn giữ bình tĩnh như Văn Thiện lúc này cũng hoảng hốt, chuyện tụi tề này... sao có thể xảy ra với Hạ Vy cơ chứ? Trời có quá tán nhân với cô không? Nghe hơi thở trong nghẹn ngào của ba người bạn của mình thì Hạ Vy dần dần hiểu ra vấn đề. Chẳng phải mọi người không bật đèn... mà là do đôi mắt của cô... không nhìn thấy...

"BÁC SĨ. BÁC SĨ. MAU ĐẾN ĐÂY ĐI IIII. BÁC SĨ." - Khánh Nghĩa và nó nghẹn ngào thét lớn lên cùng lúc.

Cả hai gần như phát điên lên trước sự thật tán nhân này.

Màn đen ở trước mắt khiến Hạ Vy cảm thấy sợ hãi, hoang mang. Nhưng chẳng khiến cô đau lòng bằng khi nghe tiếng thét trong nghẹn ngào của nó và Khánh Nghĩa... Cô cũng cảm giác được cả hai người họ đang điên cuồng đi kiểm tìm bác sĩ, họ đang sợ hãi hơn cô...

Nhất là Tiểu Yến nó, Hạ Vy có thể tưởng tượng ra được khuôn mặt xinh xắn của nó giờ phút này đã đầy nước mắt. Hạ Vy khẽ nhắm mắt lại để hàng nước mắt nhẹ nhàng lăn dài trên khuôn mặt, cô nên cố chấp nhận sự thật này. Sự thật, cô giờ đã là người mù...

...

Sau khi khám cho Hạ Vy xong thì bác sĩ Kim bước ra khỏi phòng, đứng đối diện với tụi nó và dùng giọng buồn bã giải thích về chuyện cô bị mù:

"Đây là điều mà tôi lo sợ nhất hồi sớm... Trong khi cấp cứu tiểu thư Hạ Vy... tôi đã phát hiện ra trong đầu cô ấy có cục máu bầm lớn... Thế nên..."

Khánh Nghĩa vội vàng cầm nắm lấy hai tay bác sĩ Kim

"Đôi mắt của cô ấy sẽ bị mù mãi mãi sao?"

Bác sĩ nhẹ lắc đầu:

"Nếu đưa tiểu thư Hạ Vy qua Mỹ làm phẫu thuật thì vẫn còn cơ hội nhìn thấy ánh sáng."

"Tiểu Yến, Khánh Nghĩa, Văn Thiện, ba người vào đây đi." - Tiếng của Hạ Vy từ trong phòng vọng ra.

Tụi nó vội mở cửa và bước nhanh vào. Hạ Vy đang ngồi dựa vào thành giường nghe tiếng mở cửa thì liền mỉm cười:

"Thiện, tôi cảm ơn anh vì đã truyền máu cho tôi."

"Tiểu Yến, tao không sao. Đừng khóc nữa, mày khóc xấu lắm đó." - Nghe tiếng khóc híchic của nó thì Hạ Vy cười nói.

Sự thần nhiên của Hạ Vy lúc này thật sự khiến người khác phải đau lòng, cô giả vờ mạnh mẽ như thế làm gì chứ? Nó tính chạy đến ôm lấy Hạ Vy nhưng không ngờ Khánh Nghĩa lại thẳng tay xô nó ra xa và hung dữ quát lên:

"EM ĐỪNG ĐẾN GẦN HẠ VY NỮA TIỂU YẾN."

Văn Thiện nhanh tay đỡ lấy người con gái khi nhìn thấy nó bị Khánh Nghĩa xô ngã, đã không để nó ngã xuống sàn lạnh lẽo kia. Nó ở trong vòng tay Văn Thiện mà bật khóc và nhìn Khánh Nghĩa lắc đầu liên tục, như muốn nói rằng mọi chuyện không giống những gì cậu đã nghĩ.

Hạ Vy dù không nhìn thấy nhưng vẫn nhận ra tình hình ở trước mặt mình qua tiếng động. Cô khẽ nhú mồm và lên tiếng hỏi:

"Anh đang làm cái gì vậy Khánh Nghĩa?"

Văn Thiện kéo nhẹ nó ra sau lưng mình và nói giọng tức giận:

"Hạ Vy, anh không cần em cảm ơn. Chỉ cần em giải thích rõ về chuyện em bị thương là như thế nào thôi. Hồi sớm Khánh Nghĩa đã ra tay tát Tiểu Yến, vì nó nghĩ em bị thương là tại Tiểu Yến liên lụy đấy."

Hạ Vy nghe như sét đánh ngang tai, Khánh Nghĩa mà lại ra đánh nó ư?

"Tiểu Yến, anh và em đi mua đồ ăn sáng cho Vy đi." - Văn Thiện kéo nó đi ra ngoài.

Chẳng muốn để Khánh Nghĩa lại làm nó bị thương nữa.

"Phạm Khánh Nghĩa, anh bị điên rồi phải không?" - Hạ Vy tức giận.

Cô thật sự không thể tin được Khánh Nghĩa lại nổi ra tay đánh đứa em gái mà thường ngày cậu luôn quý mến. Có phải hôm nay cậu mất trí rồi không?

Khánh Nghĩa cậu là người biết rõ nhất, nếu như có thể thì nó sẽ bất chấp tất cả bảo vệ Hạ Vy, sẽ không bao giờ để cô bị thương nằm ở đây. Tại sao hôm nay cậu lại có suy nghĩ là nó làm lụy cô bị thương chứ? Thật vô lí mà...

*****Hết chương 80*****

Đọc tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Học Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.